

EBÜ MUS'AB ES-SÜRİ

MUSTAZ'AFLARIN SAVAŞI

KÜRESELKİTAP

TÜM ESERLERİ 7

MUSTAZ'AFLARIN SAVAŞI

EBÜ MUS'AB ES-SÜRİ

KÜRESELKİTAP

Mustazafların Savaşı

İbû Musab es-Sûri

İstanbul, 1444 / 2023

Küresel Kitap: 99

Bütün Eserleri: 07

Eserin Orijinal İsmi: شرح حرب المصنّعين
"Şerhu Harbu'l Mustadafin"

Tercüme Eden: Mahmud BEKTAŞ

Editör: Feridun DİNÇER

Tashih: Abdurrahman ÇAVUŞ

Dizgi&Mizanpaj: KÜRESEL KİTAP

Kapak: KÜRESEL KİTAP

Baskı&Cilt: Step Ajans Matbaa Ltd. Şti.

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11

Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 446 88 46 Sertifika No:12266

KÜRESEL KİTAP

YAYINCILIK

Yayınevi Sertifika No: 36030

Mağaza: Yamanevler Mah. Küçüksu Cad. Bildircın Sok.

No: 9/1 Ümraniye / İSTANBUL

Tel: +90 216 632 00 60

Cep: +90 539 762 66 95

E- Posta: bilgi@kureselkitap.com

Online Sipariş : www.kureselkitap.com

- içindekiler -

Takdim	5
Şeyh Ebû Mus'ab Es-Sûri Kimdir?	6
Dersleri, Konuşmaları ve Eserleri	8
Önsöz	11
BİRİNCİ BÖLÜM: Gerilla Savaşı ve Karşı Savaş Hakkında	13
İKİNCİ BÖLÜM: Gerilla Savaşının Özü ve Hedefi	99
Gerilla Hareketlerinin En Büyük Düşmanı Askeri ve Siyasi Yalnızlıktır	175
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Silahlı Savaşın Patlak Verişi ve Gelişim Süreci (Küba Tecrübesi)	183
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Uzun Vadeli Savaş (Çin Deneyimi)	299
BEŞİNCİ BÖLÜM: Çinhindi'nde Fransızlara Karşı Direniş: Vietnam Tecrübesi	413
ALTINCI BÖLÜM: Vietnam'da Amerika Çıkma (İkinci Vietnam Tecrübesi)	497
YEDİNCİ BÖLÜM: İrlanda Silahlı Ayaklanmasından Dersler	555
SEKİZİNCİ BÖLÜM: Kuzey Afrika'daki Halk Ayaklanmaları Hakkında	573
DOKUZUNCU BÖLÜM: Kıbrıs'ta Gerilla Savaşı	585
ONUNCU BÖLÜM: Filipin, Malezya ve Yunanistan'da Gerilla Savaşı Başarısızlığı	629
ON BİRİNCİ BÖLÜM: Şehirlerde ve Taşralarda Gerilla Savaşının Yapıcı Öğeleri	679
ON İKİNCİ BÖLÜM: Üçüncü Dünyadaki Gerilla Hareketleri ve Amerika'nın Yeni Siyaseti	699

TAKDİM

Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri, cihâdî harekete fikrî, pratik, teorik ve tarihi açıdan sunduğu katkılarla bilinen, kıymetli bir şahsiyettir.

Şeyh'in eserleri daha önce Türkçeye çeşitli defalarda tercüme edilerek okuyucuların ilgisine sunuldu. Bu eserler büyük bir teveccüh ve alakayla karşılandı. Söz konusu alaka Şeyh'in emeğinin, samimiyetinin ve fedakarlığın bir semeresi olsa gerektir. Bu doğrultuda Şeyh'in eserlerinin yayımlanması sürecine dahil olmayı bizlere nasip eden Allah (azze ve celle)'ye hamd ederiz.

Gerilla savaşı hiç şüphesiz günümüzde İslâm aleminin işgalcilere, özellikle Haçlı-Siyonist projeye karşı direnişinde birinci temeli teşkil etmektedir. Mağrib'den Türkistan'a, Somali'den Kafkasya'ya kadar İslâm alemi, bu mücadele yöntemini esas edinecek işgalci güçlere karşı cihadını sürdürmektedir.

İşte bu gerilla mücadelesine yönelik en temel ve esaslı eserlerden biri de Amerikalı asker, gazeteci ve yazar Robert Taber tarafından kaleme alınan "*War of the Flea*" kitabıdır. İsmi "*Pirenin Savaşı*" olarak tercüme edilebilecek olan bu kitap, gerilla savaşının teorisi ve tarihi hususunda başvuru kaynağı olan bir eserdir. Elbette daha çok Batılı bir bakış açısıyla yazılan bu kitabın şerh edilmesi gerekmektedir ki, tam da bu noktada Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri'nin çalışması devreye girmiştir.

Mücahidlere verdiği derslerde bu eseri şerh eden Şeyh, dersleri kayıt altına alarak uzun vadeli bir hizmete daha imza atmıştır. Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri'nin bu hizmeti neticesinde, derslerinin kayıtları yazıya çevrilmiş ve ortaya kaynak bir eser çıkmıştır.¹ Şeyh Ebû Mus'ab'ın ifadesiyle, Arapça tercümesi üzerinden, biz de bu esere "*Mustazâfların Savaşı*" ismini vermeyi uygun gördük.

Sözü fazla uzatmadan, okuyucularımızı, mustazâf Müslümanların zalim kafirlere ve iş birlikçilerine verdiği savaşa dair teorik ve pratik esasların yer aldığı bu kıymetli eserle baş başa bırakıyoruz.

Küresel Kitap

Hicri 1444

Milâdi 2023

1. Elinizdeki eserin tercüme edildiği Arapça yazılı halini ise et-Tahâyâ Medya Kuruluşu hicri 1436-milâdi 2015 tarihinde internet üzerinde yayınlamıştır. Allah'tan kendilerinden bu hayırlı işten ötürü yüksek ecirler vermesini temenni ederiz.

ŞEYH EBÛ MUS'AB ES-SÛRÎ KİMDİR?

Gerçek adıyla Mustafa bin Abdulkadir Sitmeryem Nasır, yahut künyesiyle Ömer Abdulhakim, daha çok bilinen künyesiyle Ebû Mus'ab es-Sûrî... Küresel Cihad Hareketi'nin önde gelen fikir ve aksiyon adamlarından biri olan Şeyh Ebû Mus'ab, aynı zamanda çağımızın en büyük sistem karşıtı stratejistlerinden biri olarak tanınmaktadır.

Çok yönlü bir kişiliğe sahip olan Şeyh Ebû Mus'ab, gerilla harbi, siyasi tahlil, dini ilim, medya, genel strateji, tarih gibi birçok konuda kendini yetiştirmiş, yeteneklerini de inandığı dava uğruna verdiği mücadeleye adamıştır.

Suriye'nin Halep şehrinde 1958 yılında doğan Şeyh Ebû Mus'ab'ın ailesinin Ali (*radı yallâhu anhu*)'nun soyundan geldiği ifade edilmektedir.

İlk eğitimini, ilmi açıdan donanım sahibi olan ailesinde ve Halep şehrindeki okullarda alan Şeyh Ebû Mus'ab oldukça başarılı bir öğrenciydi. 18 yaşındayken, 1976 senesinde, Halep Üniversitesi Makine Mühendisliği Fakültesi'ne girdi. 4 senelik eğitim hayatından sonra çalışmalarına, bu yıllarda Suriye'de başlayan kıyama iştirak etmek üzere ara vermek zorunda kaldı.

Bu yılların ardından Şeyh Ebû Mus'ab, hayatını ve çalışmalarını tamamen mücadeleye adayacaktı.

İlk olarak Suriye'de Şeyh Mervan Hadid öncülüğünde kurulan cihad cemaatlerinden "Öncü Savaşçı" cemaatine katıldı. Suriye'de Hafız Esed yönetiminin baskıları sonucu bu cemaatin üyeleri şehid edilir ve yakalanırken, Şeyh Ebû Mus'ab Ürdüne hicret etti. Burada İhvan-ı Müslimine bağlı yapılar içerisinde faaliyetlerine devam etti.

Askeri yapılar içerisinde yükselen Şeyh Ebû Mus'ab, Suriye İhvan'ı içerisindeki askeri yapılarda eğitimlik görevi yaptı, bu yıllarda Irak'taki kamplarda birçok sorumluluk üstlendi. Aynı zamanda burada başta Mısır olmak üzere birçok bölgeden cihadi isimlerle tanıştı ve karakteri şekillendi. Amman-Bağdat hattında yaptığı çalışmalar, aynı zamanda cihadi teorik ve pratik literatüre de ciddi katkı sağladı. Bu süreçte henüz 23 yaşında olmasına rağmen çevresinde ciddi bir teşkilatlanma kurmuştu. Askeri yapılanmanın Mısır'a yayılma sürecinde olduğu yıllarda da etkin faaliyet gösteren Şeyh Ebu Musab, Ürdün-Irak-Mısır üçgeninde, derin bir tecrübe biriktirdi. Bu bölgelerde, bölgesel siyasi hesaplaşmalardan uzakta, kendi cihadi birikimini elde etmek için ilişkiler kurdu.

1982 yılında Suriye'deki kıyamın askeri safhasında komutan olarak rol oynayan ve Irak'tan askeri idareyi yürüten isimler arasında yer alan Şeyh Ebû Mus'ab, kıyamın bastırılması ve bunun ardından gelişen siyasi ve dini anlaşmazlıklar sebebiyle İhvan-ı Müsliminden ayrıldı.

İlk olarak 1982 yılının ortasında, Medine İslâm Üniversitesi'ne katılmak için, Suriyeli diğer arkadaşlarıyla birlikte Suudi Arabistan'a gitti. Burada üniversiteye girme çabaları, üniversitedeki akademisyenlerden İhvan-ı Müslimin'e yakın olanların girişimleriyle engellendi, burada maddi yönden zor zamanlar yaşadı. Beraber yola çıktıkları arkadaşları yeniden İhvan'a katılırken o buna yanaşmadı. O yıl Suudi Arabistan'da kalıp haccını tamamlayarak, 1983 yılında Fransa'ya gitti ve mühendislik eğitimine kaldığı yerden devam etti. Judo eğitimi alarak siyah kuşak kazandı.

Burada Fransızca'yı da öğrenen Şeyh Ebû Mus'ab, Suriye'de lider isimlerden "Adnan Ukla'nın "Öncü Savaşçı" grubunu yeniden kurma girişimlerine destek olma amacıyla tekrar Suriye'ye gitmeye karar verdi. Türkiye'deyken Ukla'nın Esed rejimince tutuklandığı haberini aldıktan sonra tekrar Fransa'ya döndü.

1984-1985 yıllarında Ürdün'ün başkenti Amman'da Tarih Fakültesi'ne kaydoldu. Bu fakülteden 1991 yılında mezun olacaktı.

Bu dönemde Avrupa'da İngiltere-Fransa-İspanya üçgeninde yaşayan Şeyh Ebû Mus'ab, 1985 yılında İspanya'ya yerleşmeye karar verdi. Yaklaşık 10 yıl, aralıklarla burada yaşayacaktı. Başkent Madrid'de ve daha sonra Granada'da yaşayan Şeyh Ebû Mus'ab, İspanya'da bir dil kursunda tanıştığı İspanyol bir hanım olan, evlendikten sonra İslâm'a giren Elena Moreno Cruz ile 1987 yılında evlendi. Burada eğitimine, cihadi eksende ki yazılarına ve fikir çalışmalarına devam etti.

Bu dönemin ardından ilk kez 1987 yılında, Suriyeli bazı arkadaşlarıyla birlikte Afganistan'a gitti. 1987-1991 yılları arasındaki dönemin büyük bölümünü burada geçirdi. Burada Abdullah Azzam, Usame bin Ladin gibi şahsiyetlerle tanıştı, Arap mücahidlerin eğitim kamplarında teori ve pratik üzerine eğitim verdi. Entellektüel birikimini geliştirirken, cihadi kesimden çok sayıda kişiyle tanıştı ve bölgedeki cihadi yapılanmaların gelişimine katkı sağladı.

Sovyetler Birliği Afganistandan çekildikten sonra, ülkede başlayan iç savaş sebebiyle İspanya'ya geri dönmeye karar verdi. 1991 sonu, 1992 başında geri dönerek fikri çalışmalarına ve ticarete devam etti. Daha sonra, 1994 yılında Londra'ya seyahat etmeye ve burada cihadi kesimden bağlantılar kurmaya, aynı zamanda kendisini geliştirmeye devam etti. Bu süreçte Cezayir'de devam eden cihadla ilgilendi. Avrupa genelinde cihadi isimler ile ilişkilerini sürdürdü. Cezayir cihadına Avrupa'da destek olurken, Cezayir'e gitme girişimleri başarısız oldu. Bir süre sonra Cezayir'de destek olduğu Si-

lahlı İslâmi Cemaat (GIA) sivillere ve diğer Müslüman gruplara yönelik saldırılara yönelince, bu gruptan beraetini ilan etti.

İngiltere'nin başkenti Londra'da medya ve İslâmi çalışma faaliyetlerinde bulundu. 1997 yılına kadar sürdürdüğü bu faaliyetler, karşılaştığı baskı ve takibatlar sonucu son buldu. Ardından Şeyh Ebû Mus'ab Taliban'ın İslâm Emirliği ilan ettiği Afganistan'a gitmeye karar verdi.

Burada bazı eğitim kampları teşkil edip "askeri akademi" benzeri bir yapı kurmak istedi. Taliban ile oldukça yakın çalışan Şeyh Ebû Mus'ab, 2000 yılında doğrudan Molla Muhammed Ömer'e biat ederek, Taliban'ın Afganistan İslâm Emirliği'ne ve Savunma Bakanlığı'na bağlı çalışmaya başladı. Taliban'ın medya yapılanması ile de yakın ilişki kuran Şeyh Ebû Mus'ab, Taliban'ın resmi dergilerinden "Şeriat"ta yazılar yazdı, Arapça radyo programlarına katıldı. Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi'ni teşkil ederek, çok sayıda dergi, yazı ve çalışma neşretti. Afganistan'daki Taliban yönetimine ve cihadi tecrübeye büyük katkı sağladı.

ABD'nin 2001 yılında Afganistan işgali sırasında Şeyh Ebû Mus'ab'ın büroları ve merkezleri de bombalandı. Taliban iktidarının yıkılmasıyla Şeyh Ebû Mus'ab, Pakistan içlerine çekilmek durumunda kaldı. Çalışmalarına burada devam etti.

ABD bu dönemde Ebû Mus'ab'ın başına 5 milyon dolar ödül koydu.

Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri'nin, 31 Ekim 2005 tarihinde, Pakistan'ın Kuetta şehrinde, arkadaşlarıyla iftar ettiği sırada yakalandığı medyaya yansıdı. Yakalandığı resmi olarak açıklanmazken, Pakistan'ın Ebû Mus'ab'ı ABD'ye verdiği ve Ebu Musab'ın bir "hayalet tutuklu" olarak CIA tarafından esir tutulduğu anlaşıldı. Yıllar geçmesine rağmen Ebu Musab'ın nerede olduğu açıklanmadı. ABD tarafından Suriye'de Esed rejimine teslim edildiği öne sürülse de bu iddiayı doğrulayacak hiçbir kanıt sunulmadı. 2014 yılının Mart ayında El Kaide liderlerinden Adem Yahya Gaden, aynı yılın Nisan ayında El Kaide lideri Eymen ez-Zevahiri, Ebu Musab'ın halen hapiste olduğunu ifade etti. Küresel cihadın teorisyenlerinden Şeyh Ebû Mus'ab'ın halen hayatta olup olmadığı, nerede tutulduğu, son durumunun ne olduğu bilinmiyor. Ebu Musab, şayet hayattaysa, şu an 63 yaşında.

Dersleri, Konuşmaları ve Eserleri

Çok sayıda eseri ve sesli dersleri olan Şeyh Ebû Mus'ab'ın başlıca çalışmaları şunlardır:

- *Gerilla Savaşının İdare ve Organizasyonu* (Host, Afganistan, 1998'de verilen dersler)

- *Ezilenlerin Savaşı Kitabının Şerhi* (Host, Afganistan, 1998'de verilen dersler). Bu kitap Küresel Kitap tarafından yayına hazırlanmaktadır.

- *Gerilla Savaşı Teorilerinden Dersler* (Celalabad, Afganistan, 1999'da verilen dersler)

- *Suriye'de İslâmi Cihadi Devrim: 1. Bölüm: Tecrübeler ve Dersler (Umutlar ve Elemeler)* (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Suriye'de İslâmi Cihadi Devrim: 2. Bölüm: İdeoloji ve Program (Silahlı Devrimci Cihad Yolunda Çalışmalar ve Temeller)* (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Suriye'de Cihadi Tecrübeye Dair Gözlemler* (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Afganistan, Taliban ve İslâm'ın Bugünkü Savaşı* (11 Ekim 1998, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi). Küresel Kitap tarafından Türkçesi basılmıştır. (İstanbul, 2018; 2. Baskı; İstanbul, 2021)

- *Yemen Halkının Müslümanların Mukaddes Beldelerine ve Onların Servetine Dair Sorumlulukları* (Ekim 1999, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi)

- *Orta Asya Müslümanları ve İslâm'ın Müstakbel Savaşı* (5 Kasım 1999, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi) Küresel Kitap tarafından Türkçesi basılmıştır. (İstanbul, 2020)

- *Nusayriler, Haçlılar ve Yahudiler Karşısında Şam'daki Ehli Sünnet* (22 Haziran 2000, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi). Küresel Kitap tarafından önce Arapçası (İstanbul, 2019), sonra da Türkçesi basılmıştır (İstanbul, 2020)

- *Mücahidlerin ve İslahatın Mevcut Liderlerinin, Suudi Arabistan Denilen Bilad el Haremeyn'deki Sultanın Vaizlerine Dair Şahitliği: Şeyh Usame bin Ladin ve Doktor Saad el Fakih'in Şeyh Bin Baz, Şeyh Bin Useymin ve Bilad el Haremeyn'deki Vaizlere Yönelik Mektup ve Tebliğleri Üzerine Bir Okuma ve Yorum* (31 Ocak 2001, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi)

- *Cezayir'de 1988-1996 Yılındaki Cihada Dair Muhtasar Şahitliğim* (1 Haziran 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor). Küresel Kitap tarafından Türkçesi yayınlanmıştır (İstanbul, 2021)

- *Müşerref'in Pakistan'ı: Problem ve Çözümü ...! Mecburi Bir Yükümlülük* (Ekim 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor)

- *Küresel İslâmi Direniş Çağrısı Cilt 1: Kökler, Tarih ve Tecrübeler* (Aralık 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor). Sudan'da ve Suriye'de Arapçası basılmıştır. Anlatı Yayınları tarafından 2 cilt halinde Türkçesi yayınlanmıştır. (İstanbul 2015-2018)

- *Küresel İslâmi Direniş Çağrısı Cilt 2: Çağrı, Program ve Metod* (Aralık 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor)

- *Yeni Dünya Düzeni* Küresel Kitap tarafından tercümesi neşredilmiştir. (İstanbul 2021)

- *Hareketin ve İletişimlerin Güvenliği Hakkında Kısa Tavsiyeler* Küresel Kitap tarafından tercümesi neşredilmiştir. (İstanbul, 2021)

...

ÖNSÖZ

Rahmân ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Peygamber Efendimiz Muhammed (salallahu alaihi ve sellem)'e onun âline ve Ashâbına salât ve selâm olsun.

Şimdi gerilla savaşının ilk dersine, Robert Taber'in "*Mustazafların Savaşı*"² kitabını açıklamaya başlıyoruz. Kitap, Arap Basın Yayın kuruluşunun bir çevirisidir. Tercümesi: Mahmud Seyyid Rasas Heysem el-Eyyûbi tarafından takdim edilmiştir.

Arap Basın Yayın kuruluşundan söz etmişken bu kuruluş, kitaplarının çoğunun satın alınabileceği bir kuruluştur. Özellikle güvenlik, istihbârat ve askeri alanlarda çok sayıda Arapça kitap bulabilirsiniz. Hâssaten bir grup subay ve kendi alanlarında uzman bir grup tercüman ile anlaşma yapmışlardır. Kitapları almaya değer, belki onlara ait bizde otuz veya kırk kitap vardır.

Dün zikrettiğim gibi "*Mustazafların Savaşı*" kitabı, gerilla savaşı konusunda en önemli kitaplardan biridir. Bunların çoğu tercüme edilmiştir. Arapça dilinde gerilla savaşı konusunda okumaya değer olan ve hepsi tercüme edilmiş bir kitap bulamadım. Bu kitap, Amerikalı bir yazarın, gerilla savaşlarıyla mücadele etmek için ABD hükümeti için ortaya koyduğu bir çalışma olması açısından önemlidir.

Bunun garip tarafı 1965 yılında yazılmış olmasıdır. Yani şu an itibarıyla kitap te'lif edileli 30 yıldan fazla olmuştur. Gerilla savaşıyla mücadele etmek dışında kalan çalışmaların yanı sıra, tercüme edilmemiş ileri düzeydeki çalışmaları hayal edebilirsiniz. Mukaddimeden de anlaşılacağı gibi kitap 1965 yılında, Dünyada çoğunluğu ABD'nin menfaatlerine karşı olan yirmiden fazla gerilla savaşının mevcut olduğunu zikretmiştir. Vietnam savaşı ve gerçekten ABD'nin Haçlı menfaatlerine tesir eden Afrika'daki bazı savaşlar- gerçekten de gerilla savaşları Amerika ve Pentagon için büyük bir endişe haline gelmişti.

Okumaya başlayacağız, sonra her (önemli) not üzerinde durup yorum yapacağız. Birinizin aklına bir soru gelirse veya faydalı bir fikir düşünürse yazsın, (konumuzu) batırıp karşılıklı konuşmaya başlayınca sorusunu veya fikrini arz edebilir.

² Amerikalı yazar Robert Taber tarafından kaleme alınan "*War of the Flea: The Classic Study of Guerilla Warfare*" adlı kitap, Arapça'ya bu adla çevrilmiştir. Kitap, alanında önemli kaynaklardan biri olarak kabul edilmektedir. Editörün notu

---

BİRİNCİ BÖLÜM

GERİLLA SAVAŞI VE KARŞI SAVAŞ HAKKINDA

- *Devrim Rüzgârı*
  - *Halk İradesi Stratejinin Anahtarıdır*
  - *Malikler ve Yoksullar Arasındaki Çatışma*
  - *Karşı Ayaklanma Evhamı*
  - *Politikanın Bir Uzantısı Olarak Gerilla Savaşları*
  - *Modern Devletlerin Zırhındaki Boşluklar*
-

“Tarihteki en büyük helikopter filosu -roket ve makineli tüfeklerle donatılmış sek- sen yedi helikopter ve bin piyade – Sosyalistlerin (komünist) kontrolündeki “Ben Kat” şeridi üzerine toplandı. Filo, dört bin Özel Kuvvet (Korucu) ve Gerilla karşıtı gruplar tarafından destekleniyordu. Bu güçler, içinde 1500 – 2000 kadar adam barındıran Vietnam devrimcilerinin en büyük kuvvetini kuşatmak zorundaydı. İki hafta önce, dört hükümet taburunu kurdukları büyük çaptaki sağlam pusuda yenmişlerdi.

gizlenen sırdı. Saygon’da istihbarat subayları birkaç gün önce fotoğrafları uyardı ve sonuç: Birlikler şeride geldiğinde devrimcilerin çoğu orayı terk etmişti.”

Time 21 Ağustos 1964

“İki Güney Vietnamlı komando birliği Saygon’un kırk kilometre kuzeyinde uzun otların bulunduğu bir alanda konuşlandı. Bu iki birliğin görevi, Sosyalist (komünist) gerillaların saldırısına uğramış bir merkezi kurtarmaktı. Askerler ihtiyatla geldiler ve bir kauçuk ağaçlı ormanda kısa bir mola verdiler. Sonra açık bir alana koştular ve dört yüz metre uzaklıktaki bir grup kulübeye gittiler.

Birden otomatik silah sesleri patladı, adamların bir kısmı düştü (öldü) diğerleri dağıldı. ABD askeri danışmanı Teğmen William Richter yere kapandı. Başını kaldırdığı anda, yeşil giysili düzenli Vietnam devrimcilerinin katliamı tamamlamak için ilerlediklerini gördü. Ayakta durup sığınak bulmaya çalıştı. Kesik kesik ateşleri altında başka devrimciler onu karşıladı. Bacağından isabet alıp düştü. Ama çalılıklara kadar sürünmeye devam edebildi. Kurtulanlar ona altı saat boyunca yardım etti. BinhMy’deki üssüne gelinceye kadar kendini sürükledi. Çok şanslıydı çünkü Devlet komandolarından elli kişi kadar ölmüştü.

Kampta, Teğmen: ‘Tuzağa girmemize izin verdiler, kapılarını arkamıza kapattılar, sonra katliamlarını yaptılar ve bunun önlemini almadık’ dedi.

Bunu büyük Amerikan subaylarından biri izleyerek şöyle dedi: “Her zaman aynı hikâye.” Ayrıntı ve yoğunluktaki değişimlerle birlikte her gün Vietnam’da olup bitenler aynıdır. Askeri merkezlere saldırılır, çalışanlar öldürülür, köyler yakılır. Gözetilmesi gereken üzücü bir gerçek var: Sosyalistler (komünistler) silahlanma ve etkinlik bakımından yetersizdir. Fakat Amerika Birleşik Devletleri’nden iki milyon dolar kadar günlük yardım alan, on yedi bin ABD danışmanı tarafından desteklenen ve yönetilen, dört yüz bin kişiden oluşan Güney Vietnam ordusunu yeniyorlar.”

Stanley Karnow: 'Düşmanımız'

22 Ağustos 1964 Cumartesi akşamı

Diyor ki: "İşte gerilla savaşı budur: İspanyol destekçiler tarafından Napolyon ordusuna karşı yapılan gerillaların savaşıdır" - özellikle kuzey dağları bölgesinde- "Bizim zamanımızda böylelikle (simge gibi oldu). Siyâsi-Askerî" - gerilla savaşı, siyasi-askerîdir, tamamen askeri değildir- "Marksist-Leninist sosyal teori ve aynı zamanda taktiksel yeniliktir."

Derim ki: Bu söz yanlıştır:

Gerilla savaşının komünistlere nispeti yanlıştır, çünkü gerilla savaşı eski zamanlardan beri uygulanmış ve bütün kabileler bunu yapmıştır. Tarih boyunca sayı ve donanımına sahip olmayan tüm zayıflar tarafından, özellikle düzenli ordulara ve istikrarlı Krallıklara, güçlendirilmiş yerlere karşı uygulanmıştır. Ancak 1960'larda Amerikan kuvvetlerinin çıkarlarına karşı yürütülen gerilla savaşlarının çoğu, Sosyalistler (komünistler) tarafından yönetildi veya desteklendi, bundan dolayı gerilla savaşı komünist bir teori olarak algılandı.

Ek olarak, bilimsel târihi bir itiraf olarak gerilla savaşı teliflerini (çalışmalarını) gerçekten geliştiren komünistlerdir - özellikle de Küba, Vietnam ve Çin'de- teoriyi uygulamaya koydular. Afrika'daki çoğu gerilla savaşı Sovyetler Birliği ve Küba tarafından desteklendi. Neticede gelişimine katkıda bulundular.

Ameli olarak bu bilimi tekelleştirdiler ve bu nedenle gerilla savaşı onlara atfediliyor. Yazar, bu teorinin Sosyal Marksist-Leninist bir teori olduğunu söyledi. Askerî olarak eski bir üslup. Çağdaş şeklini ise gerçekten Komünistler geliştirmiştir.

Araştırılmaya değer, tanınmış ve iyi yazılmış gerilla kitaplarının çoğu komünistler tarafından yazılmıştır.

Diyor ki: "II. Dünya Savaşı sonrası Dünyadaki güç ilişkileri değişti."

Derim ki: Askerî dengeyi değiştirdiğinden dolayı, tüm askerî üsler karşılaşma kanunlarını ve tarafların teçhizatı ile sayısı ve ekonomik güçleri arasındaki uygunluğu dikkate alırdı, Gerilla savaşı teorisi bütün bu dengeyi değiştirdi.

Gerilla savaşlarının çoğunun II. Dünya Savaşı'ndan sonra başladığı için:

I) Ya Batı sömürgecisine karşı devrimler şeklinde -ki çoğu bu şekilde-,

II) Ya da yabancı kuvvetler tarafından aktif olarak desteklenen diktatörlüklere karşı devrimler şeklinde -Vietnam'da olduğu gibi- Saygon hükümeti Amerikan kuvvetleri tarafından desteklenmişti.

1950-1960'larda, Gerilla savaşının teorisi veya yöntemi ortaya çıktı ve güç terazile-
rini değiştirdi.

**Diyor ki: "Bu, Batı ülkeleri savaşının temel direklerinin kavramlarını
imha etme yolunda."**

Bunun yenilikçi bir yöntem olduğunu ve şimdiye kadar mevcut orduların gerilla
savaşlarına karşı koymak üzere kendilerini henüz ayarlayamadıklarını söyledik. Çün-
kü ordular, uzun süren lojistik sağlama, istikrar ve tedarik yöntemlerine, yiyecek içe-
cek, depolama, asker taşıma ve benzeri (konularda) bürolardaki bürokratik yöntemle-
re bağlı kalmak zorundadır. Bunların hepsi gerilla savaşı açısından zayıf noktalardır ve
açıklanacağı üzere buna direnecek bir yol oluşturmamışlardır.

**Bundan dolayı: "Bu, Batı ülkelerinin savaşının temel dayanak kav-
ramlarını imha etme yolunda. Günden güne büyüyen (bu problemi),
anlamak, ona karşı koymak ve onunla savaşmak asıl meseleleri haline
geldi." dedi.**

Burada söylüyorum: Sonunda, 30 yıl sonra gerilla savaşıyla mücadelenin başarısız
olduğunu ve son yıllar haricinde gerilla savaşı ile askeri düzeyde mücadele etmede
adapte olabilecekleri bir yol bulamadıklarını itiraf ettiler. (Son yıllarda) Gerillaların
içine sızarak, câsusluk ve istihbârat yoluyla birden fazla gerilla savaşını bertaraf edebil-
diler -bunu daha sonra açıklayacağız-. Askeri alanda gerilla savaşlarına karşı direniş
gibi, Batılı ülkeler onunla mücadele etmek için bir metot geliştiremediler.

**Diyor ki: "Gerilla savaşı, yirminci yüzyılın ortalarındaki siyâsî olay
haline geldi. Bu aynı zamanda üç kıtaya umut ve korku rüzgârı taşı-
yan görsel devrimdir."**

Bu sözler anlaşılabilir, onu (gerilla savaşını) kullanan zayıflara umut verir, çıkarılan
savaşa maruz kalan güçlere korku taşır.

"Bu kitabı yayınladığımız anda (1965), yaklaşık yirmi ülkede yayıl-
mış olduğunu görüyoruz, Angola'dan Irak'a, Kongo ormanlarından
Karakas eteklerindeki kulübelere kadar -Latin Amerika'da- Penta-
gon, CIA ve Beyaz Saray'daki Ulusal Güvenlik Konseyi'nin ana endi-
şesi haline geldi. Hafızamızda sıklıkla sessiz olan umutsuz bir hal alı-
yor. Guatemala, Venezuela ve Kolombiya'da Amerika Birleşik
Devletleri'ne intikal etmekle tehdit ediyor. Şüphesiz Harlem'den Gü-
ney'in (Amerika) derinliklerine kadar siyah aktivistlerin düşünceler-
ini etkiliyor. Sokaklarımızda yaygınlaşan Molotof kokteyllerin kul-
lanımı bunun delilidir."

Dikkat çekmemiz gereken şeylerden biri de budur. Aslında ABD toplumunun kendisi, sınıf eşitsizliğinin bir sonucu olarak, birden fazla gerilla savaşıyla tehdit altındadır. İstatistikler, ABD nüfusunun neredeyse 300 milyon olduğunu gösteriyor. En azından %20'si yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Irkçılık ayrımcılığı ve okuma yazma bilmemek bir tarafa. Amerika Birleşik Devletleri'nde 25 milyon insanın okuma yazma bilmediğini bildiren bir rapor okudum. İnsanlar arasındaki bu eşitsizlik, zayıf, fakir ve ezilen sosyal sınıfların merkezî hükümete karşı bir savaş başlatabilecekleri tehdidinde bulunmaktadır. Oklahomadaki ve diğer yerlerdeki son olaylar gibi, haberler duymaya başladık.

Bazı Eyaletlerin merkezî federal hükümetten ayrılma istekleri var, ABD'nin iç ve dış politikalarını, silahların yayılmasını, kavga ve savaş üzerine kurulan Amerikan toplumunun doğasını ve sadece seksen (80) yıl önce sona eren kovboy sistemini reddeden toplumsal baskılar var. Amerikan toplumunun yapısı iç patlamaya hazır durumdadır.

Biz bunu zikrediyoruz çünkü Amerikalılar ile aramızdaki çatışmaların özelliklerine maruz kaldığımızda, bunu dikkate alacağız.

Diyor ki: "Dünyadaki geleneksel feodalizm ve sömürgecilik kalıntılarını yok ediyor. Her şeyden önce şuanda neo-sömürgeciliğe ve Emperyalizmde Marksist reform dediği şeye karşı kullanılır. -Yani güçlü, teknolojik olarak gelişmiş zengin ülkeler tarafından-, ekonomik olarak zayıf ve fakir ülkeler üzerinde ekonomik, politik (bazen askeri) kontrol sağlamak için kullanılır. Gelişmekte olan ülkelerde kitleleri, ayrıcalıklı ve ticârî sınıfların -yani büyük ticaret ve sermaye üzerine kurulu- baskısından-, oligarşinin -yani bu gerçeği reddeden kaotik çekişmenin- ve askeri oluşumların baskısından kurtarıyor -gerilla savaşını kastediyor-. Bu durum, bu kitlelerin sosyalist devletin kontrolü altına girmesine neden olabilir."

1960'larda Amerikalılar, devrimci devletler tarafından kullanılan gerilla savaşlarının Varşova Paktı'nda kabul edilmesinden korkuyordu, (çünkü) Rusya ve Çin, gerilla savaşlarının gerçekleştiği bütün devrimlerin arkasındaydı.

"Bir açıdan bakıldığında, (gerilla savaşları) güçlü bir silah, ulusal kurtuluş kılıcı -yani sömürgeciliğe karşı- sosyal adalet -sınıfsal eşitsizliğe karşı- başka bir açıdan yıkıcı ve tehlikelidir. Kaos, sosyal gerginlik, ekonomik patlama ve politik kaosun ortasında oluşur, barışçıl köylüleri silahlı fanatikler haline getirir."

Amerikan dili, yazarın söz ve ibarelerinde açık ve net hissedilmektedir. Köylülerin sadece barışçıl olmasına razı oluyor, onu memnun eden tek durum bu, bir grup barışçıl köylü.³

(Gerilla savaşı) "Soğuk Savaş'a benzeyen yeni güç birlikleri ve yeni bir güç çatışması oluşturur. O, onun üzerine üstün gelmiştir."

Gerçekten de gerilla savaşı ve herhangi bir devrim, hatta bizde İslam'da bile, hak kâim olunca yeni oluşumlar doğurur. Ebeveynler, çocuklar ve aileler arasındaki bağlar kopar. Gerilla savaşı da savaşın türüne bağlı olarak yeni bağlar ve oluşumlar doğurur.

Savaş eğer bir sömürgeciye karşı olursa dostluklar ona göre düzenlenir: Sömürgeciyle birlikte, sömürgeciye karşı.

Sınıf eşitsizliğine karşı olursa, onları da öyle yapar: Fakirler fakirlerle birlikte, zenginler zenginlerle birlikte.

"Esasen o özünde, (sahip olanlar) ve (sahip olmayanlar) arasındaki bir çatışmadır. Zengin milletler ve fakir milletler arasında, bildiğimiz dünyayı yeniden şekillendirir. Neticesi, beklenen geleceğin şeklini ve özünü oluşturur. Sadece geçerli (olan) geniş ve mevcut çatışma alanlarında değil, bilakis aynı zamanda her yerde."

Bu bahsettiği üstünlük 1965 yılında gerçekten oluşmuştur. O zaman yapılan gerilla savaşları, dönemin dünya haritasını ve güç haritalarını (dengelerini) değiştirdi. Dolaşısıyla iki kutuplu yeni bir sistem ortaya çıktı: Gerilla savaşlarını destekleyen bir kutup; onunla savaşan bir diğer kutup. Sonra bu sistem 1990 yılında tümüyle sona erdi ve yeni bir durum başladı.

"Gerilla savaşı nedir, ona karşı ne yapabiliriz... Ya da onunla? Buna nasıl bir son veririz veya nasıl kullanırız?" diye kendi kendimize sorabiliriz."

Bu son söz -nasıl kullanabiliriz- çok önemlidir. Uygulamada, Amerika Birleşik Devletleri bütün gerilla savaşlarına karşı başarısız oldu. Ancak hayâtî ve stratejik çıkarları alanında bazı gerilla savaşlarını yönetmeyi başardı. Örneğin, -çift kutuplu dünya düzenini yok etmek için Afgan meselesini yönetmeyi ve kullanmayı başardı. Bu, neticede gerilla savaşını hayâtî çıkarlarına hizmet ettirmek için bir yönlendirmedir.

3. Büyük yönetimlere, güçlü devlet ve imkânlarla sahip olan aristokratlar; güçlerinin önünde onlara engel olabilecek her türlü olgu ve oluşumu bir zarar olarak kabul ederler. Mülkü paylaşma, ortak olma ve elden çıkma kaygısı da onları muhaliflerine karşı bir canavar haline getirir. Bunun için onları en çok memnun eden halk tipi; onlara inanan, gösterdikleri şekilde hareket eden, millî çıkarlarına hizmet eden gönüllü askerler ve müdafiler olmasıdır. Barışçıl halk ile kastettikleri; söze uyan, taklid eden, düşünmeyen, uysal ve sadece kafa sallayıp siyasilere sözlerini papağan gibi tekrar eden kimselerdir. (Editörün Notu)

“O, (gerilla savaşı) arzumza göre kullanabileceğimiz her şey mi, ulusal bir siyâsi araç veya bir zafer aracı olarak?”

Gerçekten bunu yapabildiler.

“Yirmi yıldan fazla bir süredir ortaya çıkan yazılara göre, ona şu adı koyabiliriz: “Sömürgeciliğin yeni dönemi!” Gerilla savaşına bir tanım koyulabilir, ancak bu tanım cevaplanması gereken (yeni) sorular ortaya çıkarır. Gerilla savaşı, geniş anlamda ona koyduğumuz mana şudur: Meşru veya (iktidârı) gasp etmiş hükümet zincirinin, askeri güçlerine karşı sivil nüfusu veya nüfusun en azından bir kısmını kendi tarafına çeken devrimci bir savaştır.”

Savaş: Yani silahlı karşılaşma (çatışma).

Devrimci: Devrimci kelimesinin tanımı, bazı Müslümanların yanında problem yarattı. Hatta bu problemi ve cevabını “*Suriye Deneyimi*” kitabında ele aldım. Bazıları devrim kelimesini duyunca, küfür ve ateizm kavramları akıllarına geliyor. Devrimin yalnızca kâfir ve ateistler tarafından gerçekleştirildiğini ve devrim kelimesinin küfür lügatından ve küfür biliminden kaynaklandığını düşünür ve sana: “*Hayır kardeşim, yanında (sana yeterli gelecek) ‘Cihad’ kavramı var*” der.

Bu itiraz, psikolojik ve fikri bir aşırılığın hâlini ifade etse de aynı zamanda “*devrim (Sevra)*” kelimesinin lügat anlamını bilmemekten kaynaklanmaktadır. Bu kelime Arap harflerinden ve Arapça anlamdan oluşmaktadır. “Volkan patladı” ya da “isyân etti” ya da “öfkelenildi ve isyân etti” deriz. “Severan” ameli bir infîâl hâlidir. Psikolojik baskı-tüzel kişilik olarak- toplumun hepsine ulaştığında, diyalog ve politika yoluyla sorunların çözülemediği bir duruma geldiğinde: O zaman değişim bir patlama şeklinde olur, yavaş yavaş oluşan bir değişim değil, bu patlama şeklindeki değişim “devrim” kelimesi ile ifade edilir.

Abdullah en-Nefîsî'nin “*İslam Hâkim Olunca*” kitabında bulduğum tarifi irad ettim. Dedi ki: “Devrim, (mevcut) durumu değiştirmek için inkulâb yoluyla (yapılan ve) şiddet içeren bir eylemdir. İslâm, câhiliyye koşullarını, küfürden imâna, sömürüden sosyal adâlete değiştirmeye geldi ise; o halde devrim, İslâm'a garip değil, bilakis dâvetlerin tabiatı -hidâyet ve mesaj ulaştırma dâveti haricinde- bir yönüyle devrimci inkulâbî bir harekettir. Mevcut durumu yeni bir duruma çevirir.”Bunu anlarsak “Devrimin” tanımının İslâm'a ve Müslümanlara yabancı olmadığı anlaşılır.

Sivil nüfusu veya nüfusun en azından bir kısmını (asker olarak) yanına alır: Gerilla savaşlarının askerlerinin çekirdeği pratik olarak sivillerdendir. Yani siviller, durumun değişmesine katkıda bulunmak için huzurlu sivil bir hayatı bırakıp geçici bir askeri hayata geçmeyi zorunlu kılan koşullar nedeniyle bizim gibi askerler haline döndü.

Meşrû veya (iktidarı) gasp etmiş hükümetin askerî güçlerine karşı: Meşrû'dan mak-sat kânuni bir kavram olarak, yani halk tanıdı ve hükümetin meşrûiyetini kabul etti demektir. İsterse seçilmiş olsun fark etmez. Bizim anlayışımıza göre ise, meşrû hükümet; "İslâm ahkâmını tatbik eden İslâmî hükümettir."

(İktidarı) gasp etmiş: İster (iktidarı) gasp eden yabancı bir güç olsun, ister müte-hakkim ve otoriter bir azınlık olsun. İktidârı elinde tutan tek parti olması -Suriye ve Irak'taki Baas partisinde olduğu gibi- veya İslâm âlemindeki çürümüş -Kralıklarda- olduğu gibi. Krallık ve aile hâkimiyeti olmasında da böyledir. Fas ve Körfez ülkelerin-de olduğu gibi. Bu azınlıklar iktidârı gasp etmiştir. Bizdeki "Meşrû" mefhumuna göre bunlar (iktidarı) gasp etmiştir. Çünkü şura yoluyla ve Müslümanların rızasıyla (iktidara) gelmemişlerdir. Anayasal anlamda bile bunlar (iktidarı) gasp etmiştir. Çünkü halk seçimi ve çoğunluğun rızasıyla gelmemişlerdir.

"Koşullar duruma göre değişebilir, güç yabancı -daha doğrusu sö-mürgeci- olabilir; İsrail ve Cezayir buna iyi bir örnek teşkil eder. Buna mukabil tüm yerel nüfus, militan öncülerinin hâkimiyeti altın-dadır."

Derim ki: Şu andaki -1990'dan sonra- gerilla savaşları dört çeşittir:

- Afganistan, Çeçenistan ve Doğu Türkistan'da olduğu gibi doğrudan sömürgecili-ğe karşı olan savaşlar; bu gerilla savaşları bağımsızlık elde etme niteliği taşır.
- Müslümanların soykırıma karşı yaptıkları savaşlar, bunun en açık örneği Bos-na'dır. Bosna'yı işgal etmek veya mallarını sömürmek gibi bir amaç yoktu, asıl amaç Bosna'daki Müslüman ırkını imha etmek idi.
- Yerel diktatörlüklere karşı yürütülen savaşlar, Nusayri otoritesine karşı Şam di-yarı Suriye ve Lübnan'da yapılan savaş gibi. Mısır'da da diktatör hükümete karşı yapıldı. Şu anda da Libya'da yapılıyor. Diktatör hükümetlere karşı birden fazla yerde de gerçekleşiyor.
- Yabancı bir dış gücün desteklediği diktatörlüklere karşı yapılanlar. Şu anda bu-nun en açık örneği "Cezire"⁴ örneğidir. (Buralarda) Askerî ve fiili bir şekilde ya-bancı güçlere ait askerî üslerle desteklenen diktatörlükler bulunmaktadır.

Şu anda Vietnam'daki duruma en fazla benzeyen Cezire'nin durumudur. Halk tara-fından istenmeyen, şer'an ve İslâm'a göre reddedilen, ABD için çalışan ve ABD kuv-vetleri tarafından desteklenen hükümetler var.

4. 'Cezire' (Yarımada) mefhumuyla kast edilen coğrafi bölge Arap Yarımadası'dır. Burada kast edilen ülkeler ise başta Suudi Arabistan olmak üzere Katar, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri vesaire gibi Körfez ülke-ridir. (Editorün notu)

Müslüman ülkelerde şu anda var olan veya olması muhtemel olan gerilla savaşlarını düşünürsek: Dünya kamuoyu nazarında ve bütün beşeriyetin vicdânında hepsinin meşru olduğunu görürüz. Bunlar nefsi müdafaa ve insan hakları vâkalaridir.

Sömürgeciliğe karşı savunma, diktatörlüklere karşı savunma, zulme ve işgallere karşı savunma, soykırıma karşı kendini savunma, bunların hepsi meşru hedeflerdir. Bu nedenle, Dünya kamuoyu ve insan hakları dernekleri nezdinde yaptığımız gerilla savaşlarından yararlanmalıyız. Bu, faydalanabileceğimiz bir alandır. Çünkü yürüttüğümüz bütün gerilla savaşlarımız meşru savaşlardır. Medyada başarısız olduğumuz ve politik olarak başarısız olduğumuz için, uluslararası medya tüm savaşlarımıza terör hareketleri, suç çeteleri gibi davranmaya devam ediyor.

Başka bir durumda -örneğin Güney Vietnam ve Küba kendisine karşı ayaklanma yapılan güç- yerel bir güçtür. Hükümet en azından ismen bağımsızdır. Muhalefet ise rejimin ideolojisine ve meşruiyetine karşı çıkan politik bir hiziptir. Burada da durumlar değişmektedir. Vietnamlı devrimcilerin savaşı, sınıf mücadelesinden ve güçlü vatanseverlikten kuvvetle etkilenen ideolojik bir savaştı. Onu yürüten Komünistler olmasına rağmen, yalnızca onu yoksulluk ve sömürüye karşı bir savaş olarak görenlerin umutlarına değil, aynı zamanda egemen sınıfların fesâdından bıkanların umutlarına cevap veriyordu.

Derim ki: Komünistler onu yürütüyor olsa da biz, buradaki Komünistler yerine "İslamcılar" kelimesini kullanacağız. İslamcılar tarafından yönetiliyorsa: İdeolojik olarak seninle aynı fikirde olmayan insanların umutlarına ciddiyetle cevap verir.

Yaptığımız en büyük hatalardan biri de, ideolojimizi paylaşmayan tüm sınıfları dikkate almamamızdır. Allah (*celle celaluhu*) bu dini, fâcir (günahkâr) bir adamla veya (faziletten) nasibi olmaya insanlarla destekleyebilir (kaidesi) itibarıyla, bu sınıflar devrime katkı sağlayabilirdi, biz de onları kullanabilirdik.

Birkaç grubu birbiriyle çarpıtırabilir ve tarafsız bir grubu lehine çevirerek kullanabilirsin. Zamanla, ideolojik olarak seninle birlikte olmayan insanları, devrime katkıda bulunarak, seninle ideolojik olarak hareket ettirebilirsin. İncelenmesi gereken devrimlerden biri de İran'da Humeyni'nin yönettiği Şiilerin yürüttüğü devrimdir. Bu devrim, tüm standartlara göre en başarılı devrimlerden biriydi. Burada devrimde -sonra öldürdükleri- Sünnilerin en aşırısından solcu, vatansever, sosyalistine kadar Şah'tan bıkan bütün siyasi zümreleri kullandığı akla geliyor. Hepsini ayetler yönünde kullandılar ve onlarla istedikleri sonuca ulaştılar. Sonra bu güçlerin istiaf veya tasfiyesini veya yok etme ve kovma işlemini yaptılar. Devrimin neticesi de kendilerine kaldı.

(Gerilla savaşı), "Çatışmayı, yerine başka yabancıların geçtiği, ki onlar Amerikalıları, Fransız sömürgeciliğine karşı uzun süren mücade-
lenin bir devamı olarak gören, bir grup (yerlerinde olsaydık vatanse-

ver olarak isimlendireceğimiz) Vietnamlı milliyetçiyi cezbedtiği gibi askerî diktatörlüğe tahammül etmek istemeyenleri cezbeder. (Bu yabancı güçler) Özgürlük ve demokrasi adına, ardışık askerî diktatörlük rejimlerini destekliyor ve yönlendiriyorlar.”

Derim ki: Vietnam'da Fransız işgalini mirasla devralan Amerikan işgalinde gerçekleştiren şey gibi (bir şeyin) -eski savaşçıların bir sonraki işgale karşı koymaları- Orta Asya'da gerçekleşmesi gerekir. Ruslar çıktı, Amerikalılar onların yerine geçti ve komünist işgalini miras aldılar. Şu anda da Çin'in Doğu Türkistan işgalini miras almak için adaydırlar.⁵

Burada dikkat çeken önemli bir nokta var: Gerillalar, yalnızca kendileriyle ideolojik olarak uyumlu olanları değil, mevcut koşulları değiştirmek isteyen her türlü insanı aralarına almak zorundadırlar.

Biz, seçkinlerin seçkinleriyle sınırlı kalırsak kaybederiz. Ama bu metodolojik seçkinlik, bizim için, Bedir ashabı, Şecere ashabı, Muhacir ve Ensar'ın Peygamberin (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yanındaki seçkinliği gibi olmalı.

Hadis kitaplarında sıkça adı geçen ve Sahabelerin seçkini konumundaki bu şahısların sayısı bin dört yüz kişiyi geçmez. Sonra Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Mekke'yi on bin sahabe ile fethetti. Neticede Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Veda Haccını yüz bin kişiyle birlikte yaptı. Peygamberin (*sallallahu aleyhi ve sellem*) vefatından sonra bu insanların birçoğu dinden dönmüştür.

Gerilla savaşını yönetmede seçkinlik gerekli olsa da bu seçkinler aracılığıyla ve sadece bu seçkinlerle savaşacağımızı tasavvur edemiyoruz. Ancak birçok çevreyle maslahatlarımız ortaktır. Mümkün olduğunca çok insanı tarafsız hale getirerek, Metottan taviz vermeden, metotları da birbirine karıştırmadan bu merhalede bize hizmet edecek şeye bu toplulukları yönlendirmemiz lazımdır.

Vietnam Savaşı ideolojik ve milliyetçi köklere sahip ise de Küba Devrimi'nin benzer kökleri yoktu. Belirsiz bir politik yönelime sahip küçük bir grubun idealist bir protestosu olarak başlamıştı. -İspanyol anarşizmi ile boyanmış biraz liberal, biraz sosyalist- bir polis devletinde yolsuzluk ve baskıya karşı bir protesto olarak. İçinde sınıf anlaşmazlıkları açık değildi, milliyetçilik de görünür bir faktör değildi. Yabancı ve feodal çıkarlarla çatışma, Amerikan karşıtlığı, proleter mücadele ve Küba Devrimi Marksist sloganları, Batista'nın gidişinden önce değil kovulmasının ardından müteakib gelişmeler olarak gerçekleşti.

5. Gerçek şu ki muellifin bu satırları yazdığı dönemlerde her ne kadar Rusya bölgesinde Çin'in önüne geçiyor olsa da, özellikle son senelerde yaptığı atılımı Çin, bölgede Rusya'dan çok daha etkin bir konuma gelmiştir (Editorun notu)

Derim ki: Bu, devrimin fikri kalıbının başlama safhasında hazır olmadığı çok sönük bir bakış açısidir. Çıkış anındaki (fikri) kalıp polis devletini reddetme ameliyesinden ibaretti. Bu hüküm süren diktatörlüğü reddetme (fikri) toplumun çeşitli sınıflarını cezbetmeye sebep oldu. Sonra devrimi kontrollerine geçirenler ona Marksist bir şekil verdiler. Bu da zaferden önce değil, zaferden sonra meydana geldi.

"Fas'ta (1952-1956), İstiklâl Partisi Milliyetçileri davalarını sürgün edilen Sultan Muhammed Sidi b. Yusuf'un sembolik imajına odaklandılar. Onun yerine geçen Bin Arafat'ı vazgeçmeye zorladılar, Fransız himayesini de salladılar."

Fas'ta sürgün edilen Sultan meselesine odaklandıklarını zikretti. Fransa ile savaşmak isteyenlerin hepsi, insanların Faslıların gönüllerinde yeri olan bir davanın etrafında odaklanmalarını sağlayabilmişlerdi. Bu dava sürgün Sultan'ın meselesiydi. Ancak bunu bir Arap ulusal davasına, bir Fas ulusal davasına, bir İslâmî meseleye çevirebilmişlerdi. Onun meşru sultanlık sembolü olduğunu ileri sürerek işgalcileri onu geri getirmeye zorladılar.

"İsrail'de ise, güçlü dini ve millî müdafaa bağımsızlık mücadelesine dini bir savaş şekli verdi."

1936 devrimi ve 1948 savaşı ile aralarındaki savaşları, 1965 Filistin'deki gerilla eylemlerinin başlangıcını kastediyor. Güçlü dini ve millî müdafaa niteliğine girdiğini zikrediyor.

Bir devrimi kıskırtmak istiyorsak, ikna edici ideolojik bir ana düşünce bulmalıyız. Amacı ne olursa olsun ne kadar ikna edici olursa olsun, sadece bizi ikna ederse bir devrime devam edemeyiz. O zaman en fazla yapabileceğimiz şey, bir intifâda yapmak, Allah'ın rızasını kazanmak ve Allah yolunda ölmektir.

Sebeplere gelince, kendileri esas bünye olacak insanların teveccühlerini bir kalıba sokacak bir formül bulmaktan başka yapacak bir şey yoktur. Bununla da neden insanların devrimde yer almasını istediğimiz açıklanmış olmaktadır.

"Birçok Afrika ülkesinde (Kongo, Kamerun ve Angola), aşiret rekabeti ve hırslarının oynadığı rol, sömürgeciliğe karşı direnişin oynadığı rolden daha az önemli değildir."

Milliyetçilik, sosyal adâlet, ırk ve din, -son yirmi yılda devrimler için toplanma çığlıklarını oluşturan bu soyut ve sembolik anlamlar altında- ona ortak paydaları olan ortak bir ilke keşfedebiliriz.

Bu devrimci bir baskı ve halk iradesinin ortaya çıkışıdır. Bunların hepsinin, ulusal ve etnik kimlik, kendi kaderini tayin etme, hükümet

biçimleri ve siyasal ayaklanmanın olağan sloganları olan sosyal adalet sorunları ile güçlü bir bağlantısı yoktur.

Ekonomik yoksulluğun kendi içinde genel olarak politik isyanda gör. düğümüz belirleyici faktör olduğu kesin değildir. Yokluk, yoksulluk ve baskının gezegenimizdeki yaşamın doğası olduğu ve sayısız nesiller tarafından bir kelime söylemeden yaşandığı bilinmektedir.

Bugünkü isyan iradesi, neredeyse evrensel olacak ölçüde, siyasi koşullara veya maddi koşullara karşı bir nüksetmeden daha fazlası gibi görünüyor. Görünüşe göre (sorunlar) için değil (zorlayıcı mevcudiyet için) tekrar uyandırılmış bilinçli bir ifade, insanın varoluşunun sunduğu, evrenin nedensel doğasının artan bir duygusu ile senkronize olan insan varlığı tarafından sunulan imkânların büyüyen keşfi. Bu iki faktör sayesinde, önce bireyler, sonra gruplar, milletler, hayata karşı çok ciddi bir tutumdan ilham almaktadır.

Bu ani farkındalığın etkisi, dünyanın (gelişmekte olan) bölgelerinde, şimdiye kadar değişmez olarak kabul edilen koşulların aslında değişebileceği kabul edilerek basit bir yeni algıya dayanan radikal değişiklikler için acil bir arzunun ortaya çıkmasıdır.

Böylece önceden kabul edilmiş sınırlamalar tahammül edilemez hale gelir, yakın zamanda vuku bulabilecek değişikliklerin olasılığı henüz düşünülmemiş ufuklar ve hareket etme arzusu açar. Sanki herkes bir anda her yerde şöyle demektedir: "Çalışmak şartıyla yapabileceğimizi ya da elde edebileceğimiz şey budur, ne bekliyoruz? Hadi yapalım."

Durum ne olursa olsun, bu, sloganları veya durumu ne olursa olsun gerillanın modern psikolojik etkisinin halini temsil eder. Gizli silah, stratejik, taktik veya teknik meseleye bakmaksızın, sadece bu entelektüel düşünceyi başkalarına ilham etme yeteneğidir. Düşmanın askeri yenilgisi veya hükümetin devrilmesi, daha sonra bu yönde gelecek olan (sadece) ikincil hedeflerdir.

Gerilla savaşının ana çabası, hiçbir hükümetin onlara (halka) muvafakat etmeden uzun süre dayanamayacağı halk isyanını kışkırtmaktır."

Gerilla savaşının ana çabasının halk isyanını kışkırtmak olduğunu söylüyor. Seçkinlerin ilgisini çekmek olan, üzerinde çalıştığımız teorisinin tam tersi. Sonra şu sözünü le gerekçelendiriyor: "Hiçbir hükümet halkın muvafakatı olmadan uzun süre devam edemez." Hâlbuki muvafakatımız olmamasına rağmen bütün hükümetlerimiz uzun süre devam etmiştir, çünkü biz azınlık bir seçkin topluluğuz.

Halkın geniş kesimi ya bu hükümete muvafık, ya da daha kötü durumdaki kesim ki, bunlar şekilsizdirler, hiçbir şey umurlarında değildir. Ne hükümet onların ilgisini çekebildi ne de bu hükümetin devrilmesine katılmak için onları tahrik edebildik.

Derim ki, temel kaide ve gerilla teorisinin temel kuralı budur: İnsanları kim kazandırsa -hükümet veya devrim- bu savaşta zaferi kazanmaya adaydır.

"Gerilla adamı var olan düzenin bir yıkıcısıdır, çünkü devrimci fikirler yayar."

Paragraftan anlaşılan: Fikirler, ideoloji ve metot; gerilla savaşının temelidir.

Bu nokta, üzerinde uzun süre durulması gereken bir noktadır. Çünkü şimdiye kadar İslâm dünyasında gerçekleşen tüm cihâdi hareketlerin kitlesel düzeyde net bir yaklaşımı olmadığı gibi, net bir kitlesel söyleme de sahip değillerdir.

Bunların en iyisi Mısır'da bulunan kuruluşlarda olduğu gibi, bir metoda sahip olan- dır. "Ben Cemaat-i İslamiyye'denim" dediğin zaman, insanlar senin nasıl bir insan olduğunu anlar, bu cemaat diğerlerinden daha iyi durumdadır. *Tanzimu'l-Cihad* da senin için örnektir. *el-Cemaatu l-İslamiyye el-Mukatile bi Libya* da öyle.

Suriye'de cihad başladı, kazandı, yenildi ve yok oldu ama yöntemi yoktu. Sadece onu yapanlar -Mervan Hadid gibi- metodunu biliyordu. Ama olan şey, 15 yıllık savaş boyunca 30 sayfadan fazla yazmamasıydı. İnsanlar sadece sınırlı askeri beyanâta muhatap oldular: Birimlerimiz böyle bir eylem yaptı, onların kayıpları şöyle. Sadece Adnan Ukla, -diri veya ölü, Allah (*celle celaluhu*) ona rahmet eylesin- meselenin boyutlarını açıkladığı birkaç konuyu yayımladı. Sonra şehid ve şehâdetin fazileti hakkında konuştuğu iki kaset yayınladı. Fikir düzeyinde değerlendirilse çok ilkel bir şey olduğu görülür.⁶

Bununla birlikte, cihâdilerin temel gelişimi, metodolojinin anlaşılması veya tamamen bir metodoloji benimsememektir. Hâlâ devrimler yapmak isteyen ve metodolojilerinin olmaması konusunda ısrar eden hareketler bile var. Bu ölüme (cinayete)

⁶ Müellif burada şehadet ve şehâdet kavramını ilkel bir kavram olarak tahkir etmiyor. Bilakis -bunun şerefini ispat etmekle beraber- kastettiği anlam şudur: "Savaşçı toplumların eğitilmesi, bir gaye ve hedefe yönlendirilmesi gerekir. Bilinçli ve ne istediğini bilen bir ordu stratejik olarak meyvesini toplayacağı bir kazanım elde edebilir. Eğer hareket sahipleri toplumları sadece ölüme özendirerek belli bir eğitim ve seviyeye ulaştırmazlarsa geride sadece şehidlerin sayıldığı bir mağlubiyet ordusu kalır. Ancak bakıldığında muharip devletler, düzenli ordularını belli bir amaca hizmet ettikleri bilinciyle hareket ettirirler. Sınır koruması, millî çıkarları, küresel sömürü gibi -batıl da olsa- bir takım hedefler ortaya koyarlar. Bu asabiyet davasına yönelik ordu istediğini elde edinceye kadar birçok proje geliştirir. Ancak Müslümanların cephesinde durum salt bir şehadet öyküsüne döndürülürse sonraki süreçte hem ağır imtihanlarla karşılaşır hemde belli bir program dâhilinde sağlıklı bir çalışma ortaya koyamazlar." Bugün cihad duyguları ile harekete geçen sivil toplumların sürekli küçülme yaşaması ve herhangi bir başarı elde edememelerinin arkasında yatan sebeplerden biri de budur. (Editörün Notu)

karşı uyanık olmak lazım. Çünkü bu durum, başlangıcı olan ama sonu olmayan bir dizi felaket sonuçları doğurur. Birincisi: Hiçbir yönteminin bulunmaması, iletilecek hitabî risaletin (mesajın) kaybolmasını doğurur.

Fikri mesajınız olmadığında: insanlara söyleyecek bir şeyiniz yok demektir. Bu durum doğrudan toplulukları bir arada tutacak bir teoriye sahip olmadığınız gerçeğini ortaya koyar. Bilinen bir gerçektir ki, insanları bir araya getirmek (cemaat) Muhammedi Risâletin sıfatlarından "Eğer kaba, katı yürekli olsaydın, onlar senin etrafından dağılıp giderlerdi." (Âl-i İmran, 159) Asıl olan insanların etrafından dağılıp gitmemeleridir. İnsanları toplaman gerekir. İnsanlar olmazsa dâvetçi ne yapacak?

İnsanları toparlamak: Toparlama teorisine ihtiyaç duyar. Toparlama teorisinin, üslubu, hitabı, tanıtımı ve yayını (medyası) vardır. Yayın (Medya) insanlara hitap şeklidir (sözdür). Sen, mâşâAllah, kendisi için savaştığın ümmetin çoğuna muhalif olan inancının selefi olduğunu insanlara tebliğ ettin. Hakk üzere olsan da akaidimiz, kendileri için savaştığımız insanların akaidinden daha sağlam olsa da biz onu (akaidi), insanları etrafımızdan uzaklaştırmak için mihver haline getirdik -bunun açıklaması uzun sürer-. Biz hak üzere de olsak onlar yanlış olsa da (durum aynıdır).

Mesele şu ki, bir toparlama teorisine sahip olmamak, medyayı ve iletişim teorisini kaybetmektir ki; neticede taraftarları kaybeder, savaşı da kaybederiz. Bu durum var olan bütün hareketlerde meydana gelmiştir. Hatta sistemlere karşı devrim yapmak isteyen hareketlerin çoğu birbirlerine muhaliftir: Hükümetler Müslüman mı? Kafir mi? Meşru mu meşru değil mi? Fikir ve meşruiyette kendisine destek veren alimlere karşı tavrımız nedir? Cihâdi hareketlerin çoğunda bu karışıklık mevcuttur. Sonra insanlara kıymet verdiklerini ileri sürerler.

Bundan dolayı yazar burada dedi ki: Gerilla adamı mevcut sistemi yıkıcıdır, çünkü devrimci fikirleri yayar. Yani bizim İslâmî devrimci değişim fikirlerini yaymamız lazım. Bununla sistemi yıkmış oluruz, bu fikirler yayılmazsa sistemi yıkmayı başaramayız.

"Eylemleri inancına güç verir"

7. Burada şu ayrımı yapmak gerekir: Müslümanların kendi aralarındaki cemaati itikadî bir birlikteliktir. Bu topluluk candan ve içten bir topluluktur. Bir vücudun azaları; kalpleri tek bir adamın kalbi gibidir. Hedefleri ve arzuladıkları şeylerde birdir. Ancak onların dışında kalan toplumlarla ilişkileri "ortak maslahat"la bağlıdır. Bunun dışında herhangi bir dostluk, içtenlik ve kardeşlik olması mümkün değildir. İnsânî ve ahlakî ilişkileri sağlayıp korumak ve Müslümanların maslahatlarını göz önünde bulundurmak sûretiyle farklı dinlere ve mezheplere bağlı gruplarla ortaklık içinde olmalarıda yasaklanmış değildir. Nitekim Nebi (s.a.v.) Medine Vesikasında şehri korumak üzere Yahudilerle ittifak oluşturmuştur. Bununla birlikte söz sahibi Müslümanlar oluyor ve siyaseti de kendileri kanallı ediyorlardı. Yukarıda müellif, Humeyni devrimiyle alakalı buna yakın sözler sarfetmişti. Burada "cemaat" ve "insanları toplamak"tan söz edildiğinde bu şekilde bir tasnife gitme zarureti ortaya çıkar. Aksi halde Müslümanlar ile batıl ideoloji sahipleri olan kâfirlerin iç içe girmiş karışık halleri ve hedefleri başka bir kaostan eşiğine sürükler. (Editörün Notu)

Derim ki: Birçok Müslüman hareketin öne sürdükleri fikirleri ve metotları vardır. Ancak ikinci kısmı gerçekleşmedi. Çünkü eylemleri inançlarına güç vermedi. Bizim mâlik olmadığımız birinci kısma mâlik oldular, onların mâlik olmadığı ikinci kısma biz mâlik olduk. Kimilerinde eylem var, kimilerinde de dava ve metot var.

“Köklü bir değişime doğru giden yolu gösterir”

İnsanlara köklü değişime doğru giden yolu göstermezsen değişim meydana gelmez. Bu değişim yolunun, sadece senin kafanda açık olması yeterli değildir. Devrimin teorisyeninin ve liderinin yanında da açık olması lazım. Kendisi çok tipik vakalarda askeri komutan olabilir -bunlar sadece nübüvvet vakalarıdır- ya da önce teorisyen sonra liderler olabilir, bu tarihteki genel durumdur.

Köklü yolu açıklamak için iki faktör gerekir:

Birincisi: Devrimci fikirleri yaymak. İkincisi: Eylemlerinin inancına güç vermesi.

Yani: İnsanları (meydana) çıkmaya ikna edecek devrimci fikirlere ve devrimci metoda muhtaçsın. Silahlı eylemimizi haklı çıkaracak şer’î, İslâmî, siyasi, devrimci, inkılâbî bir metoda ihtiyacımız var. Bunu organizasyonun unsurlarını ele aldığımızda ayrıntılı olarak açıklayacağız. Birinci unsur olan metodu ele alacağız, bunu açıklamaya çalışacağız.

(Köklü): İnsanların önüne çıkan herhangi bir sorun karşısında, insanların zihinleri doğrudan ikiye ayrılır: Reformcular ve radikaller. Reformist düzeltici zihniyet ile radikal devrimci zihniyet arasındaki fark çok büyüktür. Küfürden İslâm’a kadar farklı ideolojilere sahip dünyadaki politikacıların çoğunun zihniyeti Reformist düzeltici zihniyettir. Cîâadilerin, askerlerin ve devrimcilerin çoğunun zihniyeti de radikal devrimci zihniyettir.

Yaşadığımız sorunların doğası gereği (bu sorunlar) ancak radikal zihniyetle çözülebilir. Nübüvvetlerin, dâvetlerin ve risâletlerin çoğu küfrü kökünden söküp atan radikal hareketler getirmişlerdir ve ondan hiçbir şey kabul etmemişlerdir. Putlarının bırakılmasını talep ederek Müslüman olmak üzere gelen kabile gibi ki, elbette bu talepleri kabul edilmedi.

Hareket radikal bir harekettir. Sahâbenin -Allah onlardan razı olsun- dediği gibi: “Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bizi önce boşaltır sonra doldururdu (deşarj-şarj)”

Bireyin ideolojik yapısında bile tamamen boşalma (deşarj) olmalıdır. Bir devrim yapma durumunda farklı yönlerden gelen tüm unsurlar boşaltılmalıdır.

“Bunu, devrimin yeşerme (çıkış) alanlarından ayrı olarak düşünmek yanlıştır. Bu, devrimin mümkün olduğu bir siyâsî iklimde yaratılır.

Bu iklim, böyle bir değişimde ifadeyi ve halk iradesinin kutuplaşma unsurunu temsil eder.”

Burada üç mülahazamız var: Öncelikle şunları belirttik fikirler-ideoloji-metot gerilla savaşının temelidir. Devrimci iddialar ne kadar zarif olursa olsun, yöntem ne kadar doğru olursa olsun, eylemlerin bize inandırıcılık sağladığını da zikrettik.

Bu iddialara inandırıcılık kazandıracak hiçbir eylem yoksa, devrim rüzgarda savrulur gider. İnsanlar da bunu, tüm partilerden ve davetçilerden (duymaya) alıştıkları bir tür siyasi vaad (söz) olarak anlarlar. Söz ve iddialardan ibaret: Yapacağız, kalkacağız, edeceğiz.

Yolsuzluğun giderilmesi süreci, İslamcılarının en aşırılarından komünistlerin en aşırılarına kadar çoğu parti ve muhalefetin yetkin olduğu bir süreçtir. Örneğin, normalleşmeye⁸ ve Amerikalılara (asimile etme ve Amerikalılaştırma) karşı şu anda yazılmış en iyi kitaplar kavmiyetçi kitaplardır. Şeyh Selman el-Avde -Allah (celle celaluhu) onu (hapisten) kurtarsın- bile, iki kasette normalleşme konusunu açıklamak isterken başvurduğu kaynak kitaplarının altı tane olduğunu ve hepsinin kavmiyetçi kaynaklar olduğunu belirtti. Şimdiye kadar İslamcılar ne normalleşme hakkında ne de Amerikan Dünya düzeni hakkında gereği gibi bir şey yazmış değil mayacağını, bu uğurda öldürülürse şehid olacağını, kendisi öldürürse ne kısas nede diyet lazım olacağını beyan etmek için bu meseleyi ele almıştır” demiştir. Yine İbn-i Hacer diyor ki: İbn-i'l-Münzir: “İlim ehline göre, zulme uğrayan kişi anılan şeyleri -malını, canını ve ailesini- ayrıntısız (genel anlamda) müdafaa edebilir” demiştir.⁹

Din uğruna saldırganı defetmeye gelince bu: “(Ey Muhammed!) Artık Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlusun! Mü'minleri de savaşa teşvik et. Umulur ki Allah inkâr edenlerin gücünü kırar. Allah'ın gücü daha üstündür, cezası daha şiddetlidir.” (Nisa, 84) Ayetinin genel hükmü dâhilindedir. Rasûlullâh'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) “Dini uğrunda öldürülen şehiddir” hadisi şerifinin de gereğidir. Bunun vacip olduğuna dair icma oluşmuştur. İbn-i Teymiyye “el-Fetava'l-Kübra” da bunu söylemiştir.

İbn-i Teymiyye (Allah ona rahmet eylesin): “Savunma savaşına gelince saldırganı defetmenin en önemli kısmını teşkil eder ki, dini ve mukaddesatı savunmak icma ile vaciptir. İmandan sonra, dini ve dünyayı ifsat eden saldırgan düşmanı defetmekten daha vacip bir şey yoktur. Bunun için hiçbir şart koşulmaz. Bilakis elden gelen her şeyle defedilir. Bunu ashabımız ve diğer âlimler söylemişlerdir” demiştir.

İslam'ın beş zarureti (Zarûrât-ı Hamse) koruma altına aldığı malumdur: din, can, akıl, ırz ve mal. Bunların muhafazası için cihad, savaş ve saldırganı defetmek meşrur.

8. Şeyh Ebu Musab burada İsrail ile normalleşme girişimlerinden bahsetmektedir-Editörün notu

9. Fethu'l-Bâri, V, s.156

laştırılmıştır.

Diyorum ki: İslâmî çalışmadaki çarpık düşüncelerden birinin Cihadın aslının yalnızca İslâmî bir hükümet kurmak olduğu yönündeki düşüncedir. Cihad, İslâmî bir hükümet kurma zannı taşımadığı zaman buna karşı isyan ederler.

İslâmî bir hükümet kurmak için cihad vacip olan cihad çeşitlerinden biridir. Müslüman bir İmam (Halife) ikame etmek için cihad vacip olan cihad çeşitlerinden biridir. Savunma cihadının İslâmî bir hükümet kurmakla bir ilgisi yoktur. İslâmî bir hükümetin kurulup kurulmadığına bakmadan sen kendini ve malını savunuyorsun.

Neredeyse görünen gelecekte, mevcut uluslararası durumda ve sebepler âleminde hiçbir cihâdi hareketin elinde, İslami bir hükümet kurma fırsatı yoktur, diyeceğim. Şu anda öne sürülen cihadın hepsi saldırganı ve saldırıları defetme cihadıdır. Ancak bu saldırganı ve saldırıları defetme eğer toplu halde meydana gelirse mevcut adaletsizlik halinden farklı uluslararası ve bölgesel koşulların oluşmasına yol açacak ve bir kerede birden fazla İslam devletinin kurulması için şartlar oluşacaktır.

Doğu dünyasında, Sovyetler Birliği'nin varlığında demokrasi getirmek için yapılan bütün mücadeleler başarısız oldu. Ancak Sovyetler Birliği dağılınca bütün demokrat devletler Varşova paktında kuruldu.

Yahudiler, Amerikalılar ve Batı bölgemizde üstünlük sağlamaya devam ederse, tüm cihadımız başarısız olur ve devletler kurulmaz. Arap serserileri dâhil hiçbir aylağa galip gelmeyeceğiz. Bu sebepler dünyasında böyle, çünkü uluslararası sistem ahtapotu her tarafı sarmıştır.

Böylece cihad bir İslâmî devlet kurmak dışında reddedildi ve cihad bununla sınırlandırıldı bunu kim söyler!

Cihadın sadece İslâmî bir devlet kurmak için (meşru) olduğu görüşü nereden geldi!

İslam devletini kurmak için cihad vaciptir. Müslüman bir İmam (Halife) ikâme etmek için cihad vaciptir. Allah'ın şeriatını hâkim kılmak için cihad vaciptir. Ama bu malı savunmak için yapılan cihadın veya mezalimi defetmek için yapılan cihadın vücubiyetini (gerekliğini) nesheder (kaldırır) mı? Bu ayrı bir mesele, diğeri ayrı bir mesele, bu ayrı bir fârizâ, diğeri ayrı bir fârizâdır.

Diyor ki: Nefsi müdafaa için saldırganı defetmek ise şu ayeti kerimelerden dolayıdır: "O halde kim size saldırırsa, size saldırdığı gibi siz de ona saldırın" (Bakara: 194) "Kendi kendinizi tehlikeye atmayın" (Bakara: 195) Nefsi müdafaa için saldırganı defetmenin hükmü konusunda âlimlerin görüşü: cevaz ile vücub (farz) arasındadır. Cumhuriyet vacip (farz) olduğunu belirtmiştir. İbn-i Teymiye (Allah rahmet eylesin) şöyle demiştir:

"Bir kişi bir saldırgan tarafından saldırıya uğrarsa sünnet ve İcma ile nefsi müdafaa yapması caizdir." Yine (Allah rahmet eylesin) şöyle demiştir: "Eğer maksadı insanı öldürmek ise, nefsi müdafaa yapmak caizdir. Nefsi müdafaa yapması vacip olur mu? İmam Ah. med'in mezhebinde ve diğer mezheplerde âlimlerin iki görüşü vardır." Bunu "Feta. va"da zikretmiştir.

Nevevî de (Müslim Şerhinde) (Allah rahmet eylesin) şöyle demiştir: "Nefsi müdafaa yaparken öldürme ile ilgili mezhebimizde ve diğer mezheplerde görüş ayrılığı vardır. Yani: cevaz ile vücub (farz) arasında."

"Süneni Tirmizi Şerhinde" geçtiği üzere Tirmizi (Allah rahmet eylesin) şöyle demiştir: "Âlimler, kişinin canı ve malı uğrunda savaşmasına ruhsat vermişlerdir."

İrza (aileye) saldırıyı defetmek ise şu hadis-i şeriften dolayıdır: "Ailesi uğrunda öldürülen şehiddir." Ölüme sebep olsa bile ırza (aileye) yapılan saldırıyı defetmenin vacip olduğu konusunda Fâkihler ittifak etmişlerdir. "Müslim Şerhinde" geçtiği üzere Nevevî (Allah rahmet eylesin) şöyle demiştir: "Kadınları savunmak ise ittifakla vaciptir."

Bu vacip savunma, şerefi konusunda saldırıya uğramak üzere olan kadın tarafından olabileceği gibi, eşi, akrabaları veya kadınla akraba olmayan herhangi bir Müslüman tarafından olabilir. Bunun sebebi ırzların Allah'ın yeryüzündeki hürmetleri olmasından dolayıdır. Dolayısıyla hiçbir şekilde ırzları mubah saymanın bir yolu yoktur.

İbn-i Teymiyye (Allah rahmet eylesin) şöyle demektedir: "Eğer talebi -yani saldırganın- hürmet (haram) ise, insanın mahremleriyle zina veya kadın ve çocuğa tecavüz gibi o zaman ucunda ölüm olsa bile nefsi müdafaa yapması vacip olur ve hiçbir şekilde teslim olması caiz olmaz."

Şehid -öyle zannediyoruz- Abdülkâdir Udeh "İslam'da Ceza Hukuku" kitabında şöyle demektedir: "İrza saldırı durumunda saldırganı defetmenin müdafaa yapana vacip olduğu konusunda fakihler ittifak etmişlerdir. Bir kişi bir kadınla beraber olmak ister ve kadın onu öldürmekten başka bir şeyle defedemiyorsa=gücü yeterse onu öldürmesi kadına vacip olur. Çünkü kendini ona teslim etmesi haramdır. Müdafaaı terkte saldırgana teslim vardır. Aynı şekilde başka birinin bir kadınla zina yaptığını veya yapmaya çalıştığını gören kişi onu (saldırganı) öldürmekten başka bir şekilde kadını müdafaa edemiyorsa gücü yeterse onu öldürmesi gerekir."

Şehid -öyle zannediyoruz- Abdullah Azzam -Allah rahmet eylesin-, bir cahilin (Şeyh Abdullah Azzam öyle demiştir) dilinden dökülen bir şüpheye veya batılı savunan bir münafığa cevap verirken şöyle demiştir:

Biri soruyor: "Namaz kılıp oruç tutan polisi sadece bizi karakola almak istiyor diye öldürebilir miyiz?"

"Fakihlerin icma (ittifakla) kabul ettikleri görüşe göre; hiçbir insanın, ırzına tecavüz etmek isteyen birine teslim olması caiz olmaz. Eğer Abdünnasır bir Müslümanı tutuklattırıp yirmi gün hapse attırıyor; sonra tutuklunun eşi getirilip gözleri önünde tecavüz ediliyorsa bu kişinin ölünceye kadar teslim olmaması hususunda icma (ittifak) oluşmuştur.

Bütün fakihler ırza saldıran saldırganın defedilmesinin vacip olduğunu icma (oybirliği) ile kabul etmişlerdir. Gecenin karanlığında polislerin, eşin yatak odasında gece elbisesiyle yataarken, evine baskın yapıp senin orada olup olmadığına bakmak için örtüsünü açacak olurlarsa ve sen buna izin verirsen=ırzına tecavüz edilmiş olur ve sen Alemlerin Rabbi indinde günah işlemiş olursun. Burada zulüm vardır, dolayısıyla namaz kılıyor ve oruç tutuyor olması bu polisin öldürülmesine mâni değildir."

Bunlar bela (imtihan) olarak başımıza gelen olaylardır. Bu olayların şer'i hükümleri vardır. Mevcut savunma, daha sonra bir hükümetin kurulmasını sağlar mı? Sağlamaz mı? Sorusuyla bir ilgisi yoktur.

"Malı savunmaya gelince; Müslüman alimlerin cumhuru, saldırganı öldürmeye sebep olsa bile malı savunmanın Allah'ın şeriatında caiz olduğunu kabul etmişlerdir. Kimileri de vacip olduğunu kabul etmişlerdir" demiştir.

Müslim Ebû Hureyre (radıyallâhu anhu)'dan rivâyet ettiğine göre bir adam: "Bir adam gelip malımı gasp etmek isterse ne yapayım?" dedi. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem): "Malını verme" buyurdu. Adam: "Benimle savaşımaya kalkarsa ne dersin?" deyince Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem): "Sen de onunla savaş" buyurdu. Adam: "Peki ben adamı öldürürsem?" deyince, Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem): "O cehennemdedir" buyurdu.

Bu apaçık ferdi bir meseledir. Şimdi Sahâbenin bunun apaçık ferdi mesele olduğunu nasıl anladıklarını göreceğiz. Bütün bunlarda saldırganın Müslüman veya kâfir olması açısından kimliğinin bir önemi yoktur.

Bu, Rasûlullâh'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem): "Kimin haksız yere malı elinden alınmak istenir de bu uğurda savaşır ve ölürse şehid olur" hadisi şerifinden dolayıdır. Hadisi İbn-i Mace hariç Sünen ashâbı rivayet etmiştir. (من) umum sığasında gelip saldırganın kimliğinden sarf-ı nazar edildiğine dikkat edin.

İbn-i Teymiyye (Allah rahmet eylesin): "Sünnet ve icma arasındaki ittifakla, Müslüman saldırganın saldırısı ölümden başka bir şeyle defedilmediği zaman alacağı mal bir kırat olsa bile öldürülür. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) sahih bir hadiste şöyle buyurmuştur: "Malı uğrunda öldürülen şehiddir, kanı uğrunda öldürülen şehiddir, ailesi uğrunda öldürülen şehiddir." Bu saldırgan Müslüman olsa bile" demiştir.

Nevevî (Allah rahmet eylesin) “Müslim Şerhin”de şöyle demiştir: “Bu bâbın -Yani Malı saldıranı defetme bâbı- hükümlerine gelince:

Bu bâb da haksız yere malı almaya kastedenin öldürülmesin caiz olduğu hükmü mevcuttur. Hadisin umum ifadesinden dolayı, mal ister çok ister az olsun fark etmez. Bu Müslüman âlim topluluklarının görüşüdür. İmam Mâlik’in ashâbından bazıları: “Almak istediği şey elbise ve yemek gibi az bir şeyse öldürülmesi caiz değildir” demişlerdir. Bu görüş önemsizdir, doğru olan cumhurun görüşüdür. Bununla birlikte malı savunmak vacip değil caizdir. Allah (celle celaluhu) daha iyi bilir.”

Şevkânî (Allah rahmet eylesin) şöyle demiştir: “Bu bâbın hadisleri, insanların mallarını haksız yere almak isteyenlerle savaşmanın caiz olduğuna delalet etmektedir. Malların az veya çok olması arasında fark yoktur.” Nevevî ve Hafız İbn Hacer “Fetih”te zikrettiği gibi bu cumhurun mezhebidir. Âlimlerin bir kısmı savaşmanın vacip olduğunu söylemişlerdir.

İmam Şâfiî (Allah rahmet eylesin) şöyle demiştir: “Bir kişi, bir kişinin evine gece veya gündüz silahlı olarak girer, ev sahibi de evinden çıkmasını emreder de çıkmazsa ölümüne sebep olsa dahi onu vurmaya hakkı vardır.” Yani: saldırganın öldürülmesi.

İmam Şâfiî (Allah rahmet eylesin) ekleyerek şöyle demiştir: “İster eve giren kişi hırsızlık ve fıkla bilinsin ister bilinmesin”

Bazıları, Müslümanın malını haksız yere alanlarla savaşmanın cevazının hükmü konusundan zâlim Sultânı istisna etmişlerdir. Tabii ki, bu -zalim Sultan- kâfir ve mürted bir Sultan değildir.

Delil bunun hilafını gerektirir. İbn-i Hazm “el-Muhalla” da rivayet ettiğine göre Hz. Ebu Bekir (radiyallahu anhu) Enes’i Bahreyn’e gönderirken şu risaleyi yazmıştır:

“Rahmân ve Rahîm olan Allah’ın adıyla. Bu, Allah’ın (celle celaluhu) Rasûlüne emrettiği Rasûlullâh’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) Müslümanlara farz kıldığı sadakadır. Müslümanlardan her kimden bu sadaka veçhi üzere istenirse onu versin. Kimden fazlası istenirse vermesin.”

Ebu Muhammed b. Hazm şöyle demiştir: “İşte Rasûlullâh (sallallahu aleyhi ve sellem) malı haksız bir şekilde istenen kişiye malını vermemesini ve malı uğrunda savaşmasını emrediyor. Kendisi öldürürse haklı olarak doğru bir şey yapmış olur, öldürülürse suçsuz şehid olur. Rasûlullâh (sallallahu aleyhi ve sellem), bir malı diğerinden ayrı tutmamıştır. Ebu Bekir ve Abdullah b. Ömer bu konuda yönetici olanla olmayanı bir tutmaktadırlar. Tevfik Allah’tandır.”

Hatta bazı fâkihler, Sultanın tahsildârını bir Müslümandan vermesi gerekenden üç dirhem fazla almak isterse defedilmesi gereken bir saldırgan saymışlardır.

İkinci mesele: Allah'a iman eden her Müslümanın dinine, ırzına, canına ve malına yapılan saldırıyı defetmeyi Allah'ın kendisine vacip kıldığını bilmesi gerekir. Bu, hal-kın yöneticiye isyan etmesiyle alakası olmayan, sadece kendisini ilgilendiren bir du-rumdur.

Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Bir topluluk içerisinde günah-lar işleyip duran bir adam bulunurda, bu topluluk, bu günahları işleyenden daha güçlü ve onu engellemeye muktedir iken bunu yapmazlarsa ölmeden önce bu topluluğun hep-sine birden Allah azap verir." Yani engelleyip değiştirmeye güçleri varsa değiştirmeleri vacip olur. Bunu yapmazlarsa Allah'ın azabı onlara isabet eder.

İbn-i Hacer şöyle demiştir: "Mazlumu kurtarmaya gücü olana; bütün imkânlarıyla mazlumu kurtarmak vacip olur. Zâlimin ölümüne sebep olsa bile zâlimi defeder, çün-kü zalimin kanı heder olmuştur. Böyle bir durumda kendini veya başkasını savunması arasında fark yoktur."

İmam Ahmed'in *Müşned*'inde şöyle bir rivayet mevcuttur: "Bir kişinin önünde bir mümin zillete düşürülür de ona yardım etmeye muktedir olduğu halde ona yardım et-mezse, Allah (celle celaluhu) onu, kıyamet gününde bütün mahlûkatın içinde zelil kılar."

İmam el-Cessas, Rasûlullâh'ın: "Mahı uğrunda öldürülen şehiddir" hadisini açıklar-ken: "Bir adam kılıcını çekip bir adamı haksız yere öldürmeye kalkışırsa Müslümanla-rın onu öldürmeleri gerektiği konusunda anlaşmazlık olduğunu bilmiyoruz" demiştir.

Müslim, *Sahih*'inde rivayet ettiğine göre Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle bu-yurmuştur: "Allah'ın benden önceki ümmetlere gönderdiği her Nebinin ümmeti içerisin-de sünnetine uyan ve emirlerini yerine getiren birtakım yardımcıları ve arkadaşları var-dır. Nebilerden sonra gelen, yapmayacakları şeyleri söyleyen ve emrolunmadıkları işleri yapan birtakım nesiller zuhur etti. Kim bunlara karşı eliyle, diliyle ve kalbiyle mücadele ederse, işte onlar mümindir. Bunun ötesinde (ki davranışlarda) ise hardal tanesi kadar bile iman (göstergesi) yoktur."

Şu anda kaynağını hatırlamadığım bir metinde: Muâviye'nin komşularından biri Abdullah b. Amr b. el-Âs'ın yanına geldi. Bu arada Vâli tarafından birilileri gelip Ab-dullah b. Amr'ın bahçesinde bir kanal açmak istediler. Abdullah b. Amr çocuklarına ve kölelerine silahlanmaları hususunda emir verdi ve: "Biz hayatta olduğumuz müd-detçe bahçeden kanal açamazlar" deyince neredeyse birbirleriyle savaşacaklardı. Bu-nun üzerine Sahâbeden biri, Vâlinin adamlarından birine: Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem), o (Abdullah b. Amr) ölürse şehid olacağını, kendisini öldürürse ateşte olacağını haber verdiğini, bildiğini söyledi. Çünkü (Vâlinin adamı) gasp etmeye çalışmaktadır.

Bu yüzden Müslümanların sürekli silahlı olmaları meselesi, bizatihi istenilen bir meseledir. Çünkü fâcir (sapık), zâlim ve haddi aşanlar her zaman silaha sahip olabilir-ler Kur'an-ı Kerim'de: "İnkâr edenler arzu ederler ki, silâhlarınızdan ve eşyanızdan bir gafil olsanız da size ani bir baskın yapsalar." (Nisa, 102) Âyeti vârid olmuştur.

Hadd-i zâtında Müslümanları silâhsızlandırma süreci kasıtlı bir süreçtir. Sonra Müslümanlarda ki yiğitlik, kahramanlık ve müdafaa sevgisi gibi hasletleri yok etmeye çalışmak da kasıtlıdır. Bunu sadece şehirlerde ve sindirilmiş halklarda başarabildiler. Bedevi aşiretler ise bu durumdan hala uzaktalar.

Müdafaanın tartıştığımız konuyla ne alakası var?

Diyoruz ki: Müslümanların mallarına el koymak iktisadi bir sorundur. Yukarıda zikrettiğimiz nasslarla şer'i bir sorun olur. Vergilerin yüksek olduğundan bahsettiğiniz zaman, bunlar salt iktisadi meseleler olmasına rağmen, bu nasslarla şer'i sorunlar haline gelir.

İrzlara tecavüz meselesini ya da işgalci askerleri eğlendirmek için Müslümanların ırzlarını gönderen hükümetleri konuştuğunuz zaman İslâmî hükümet kurulmuş olsun veya olmasın, hakkında müdafaanın gerekliliğini içeren nasslar olan bir sorunu konuşuyorsunuz demektir.

Böylece Müslümanların tüm sorunları, servetin yağmalanması sorunu, adaletsizlik sorunu, Müslümanların geleceğini kontrol altına alma sorunu, onları zorunlu askere alma ve hiçbir çıkarımız olmayan savaflara atma sorunu (tartışuyorsunuz demektir).

Diyorum ki: Cihad hitabı, "Lâ ilâhe illallâh" ile küfür yasaları arasında olan bir savaşa kalkışıyoruz esasına dayanması gerekir. Bununla birlikte Müslümanların günlük özel ve genel siyâsî, iktisadi, askeri sorunlarını tartışmamız gerekir. Milliyetçilerin ve laiklerin gasp ettiği (kullandığı) tüm bu sorunlar bizim sorunlarımızdır. İslâm bunları savunmamızı ve çözmemizi emretti. Söylediğimiz ve iddia ettiğimiz gibi önerilerimiz tam olmalı: Din ve dünya, işte bu dünya, Müslümanların dünyalarını savunmak dinlerinden bir cüzdür (dinin emridir).

Bu sözleri bu anlayışla alırsak -Allah'ın izniyle- anlaşılmazlık yok olur. İnanç sancağı (düşüncesi) yanında, iktisat ve siyâset gibi tâli meselelerin sancağı üzere savaşılabılır. Aslında düşman bunu yapmamızı istememektedir. İslâm bir isimle iktisadi bir sancak altında savaşmamızı istemez. Düşman sadece iktisat adı altında savaşmamızı ister. Çünkü İslâmî bir düşünceyle iktisadımız için savaşacak olursak İslâmî sancağın dairesi dâhilinde kalırız, düşman da bunu istemez.

Bizim tamamlayıcı ve vacip olan önerilere ihtiyacımız var. Çünkü şimdiye kadar ortaya konan önerinin -inşâAllah- doğru olmakla birlikte birçok Müslüman topluluğunu devamızdan çıkaracak derecede eksik olduğuna inanıyorum. Dava, sadece dostluk ve düşmanlık, hâkimiyet ve fıkhi tartışma davası olunca, hükümet de şeyhlerini getirip: "Tartışın" derken, yol başlarındaki insanlar Ezher şeyhleriyle ve bizim tartışmalarımızla ilgilenmeyince, birden bire insanlara ne olduğunu anlatamadıkları bir dizi sloganla ortaya çıkan bir grup mutaassıp olarak ortaya çıktık.

Hitabımızın cevheri eksik, konuşma üslubumuz ise yanlış, biz insanlarla akılları nispetince ve münasip üsluplarla konuşmuyoruz. Haberleri gizlice biz yazıp biz okuyoruz ve içine kapanık cihad kantonu içerisinde aramızda yayıyoruz. Öyle ki, (bu haberler) bırak hitabımız olması gereken insanlara ulaşmasını, başka Müslüman hareketlerin merkezlerine bile ulaşamıyor. İnsanlara hitabı olmayan (onlarla konuşamayan) bir insan, nasıl onları harekete geçirip bir devrime dâhil etmek ister? Bilmiyorum.

Şimdi gerilla savaşı konusuna devam edeceğiz. Gerillaların kendi kitlelerine nasıl hitap ettiğini göreceksin. Bildirileri günlük dinlemen lazım. Bunların hepsi metottur ve bunlar Hamas Hareketinin başarılı olduğu meselelerdendir. Şimdiye kadar takriben 500 bildiri yayınlamıştır. Hayal et! Bugün haberlerde eğer Amerika Irak'ı vurursa Filistin'de Yahudilere karşı eylemlere başlayacağını ilan ettiğini duydum. Bu karar şer'i, siyasi ve çok isabetli bir karardır. Bu kararda büyük kazanımlar vardır. Hamas'ın Irak'la ne alakası var? Ama bak:

Bir: Amerika'nın kâfir Saddam Hüseyin'e değil de Müslüman bir halka yapacağı saldırı göz ardı edilse de Yahudilere karşı savaşmak meşrudur. Hamas onları müdafaa ediyor.

İki: Hamas Hareketi tamamen bölgesel bir mesele için harekete geçmez.

Hamas'ın üslup ve metoduna olan eleştirilerimize rağmen ben bugün duyduğum bir haberin yorumunu yapıyorum. Aldıkları karar çok doğru ve çok büyük kazanımlar içermektedir.

Hamas Hareketi bunu yapınca halk nezdinde büyük rağbet gördü, kendisini Uluslararası bir davaya bağladı ve bu karardan çok önemli siyasi kazanımlar elde etti.

Cihâdi bir hareket olarak: "Ben sadece Eritre düzeyinde savaşırım, bütün bildirilerim Eritre ile ilgilidir" deme, sen Müslümanların bir parçasısın "Müslümanların meseleleri ile ilgilenmeyen onlardan değildir." Bu duyguların Uluslararası düzeye taşınması ve davanızla ilgisi olmayan şeylere katılımınız büyük bir kazançtır. Dolayısıyla davanla alakalı meselelerde günlük bildiri yayınlaman evlâdır.

Eğer deprem olursa, Devletin de yanlış bir yol izlemesi sonucunda bir insan topluluğu ölürse bu durumu lehine kullanır, bildiri yayınlayıp sorumluluğu Devlete yüklersin. Sonra insanları teselli etmeye ve imkân dâhilinde yardım etmeye çalışırsın. Devlete ve hükümete karşı saldırganlık olursa, bir konumunuz ve politik bir varlığınız olur. Bu politik varlığınız Müslümanların bütün sorunlarıyla ilgilenir. Ancak bunların "Lâ ilâhe illallah" yolunda olan cihadımıza uygun hale getirilip entegre edilmesi gerekir. Bütün problemlerin sebebi de Allah'ın şeriatının hâkim olmamasıdır. Böylece önerilerimiz eksiksiz tam ve mütekâmil olur.

Demek istediğimiz, genel olarak şu anki cihâdi akımlardaki metodolojik yaklaşımların doğru, ama eksik olduğudur. Ancak genel olarak İslâmî siyasi hareketlerde ortaya konan şey aslında yanlış, meşru siyasetten çıkıp gayri meşru siyasete kaymıştır.

Özel bir konferansta sunmak ve detaylandırmak istediğim bir konu var; bütün sınıflarıyla düşmanların cihad ile tekfir arasındaki duvarı yıkmak istedikleridir. Cihad cemmatleri ile tekfir grupları arasındaki mevcut akîdevî, pratik, politik ve dinamik duvar yıkıma maruz kalmaktadır. Çünkü bu duvarı Cezayir’de yıkınca büyük başarı elde ettiler. Şimdi aynı şey Arap Yarımadasında cereyan etmektedir. Bunu ayrıntılarıyla anlatacağım, İnşâAllah.

Anlamamız gereken temel bir fark var. Peygamberin (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) kâfir ve müşrik bir millete gönderildiği gerçeğidir. Bunda, takip edeceğimiz hükümler, kurallar ve bir sünnet vardır. İbnu'l-Kayyim “*Zâdu'l-Meâd*” kitabında Peygamberin (*sallallâhu aleyhi ve sellem*), kâfir ve münafıklarla olan cihadında sünnetini (yolunu) şerh edince Peygamberin (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) nasıl kâfir ve müşriklerle bir tavırdan başka bir tavra intikal ettiğini zikretti. Bu durum Tevbe Suresindeki “Seyf /kılıç ayeti” olarak adlandırılan ayet ininceye kadar devam etti. Fâkihlerin bir kısmına göre bu konudaki diğer ayetleri neshetmiştir. Diğer bir kısmına göre ise neshetmemiştir. Okuduğum birçok âlimin görüşüne göre bu hükümler neshedilmemiştir. İbnu'l-Kayyim, bu ayetin kendisinden önceki bütün ayetleri mutlak olarak neshettiğini zanneden, vehmetmiştir demektedir.

Çok güzel bir ilmî ayrıntı var. Bu ayrıntı; Rasûlullâh’ın (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) yaşadığı, bu hükümlerin gelmesine sebep olan durumlar, tekrarlanacak (bir daha yaşanacak) olsa hükümler ilk olduğu duruma dönerdi. Yani Peygamber (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) zayıf olduğu bir merhalede bir hüküm koymuş olsa, sonra Allah (*celle celaluhu*), Müslümanların bu gibi merhalede bulunmalarını dilerse bu hükümle amel etmeye hakları olur. “Biz teşri edilen son hükme göre amel ederiz (etmek zorundayız)” diyemezler.

Dikkat çekmek istediğim şey şudur: Biz (toplumu) ıslah etmek üzere ortaya çıkan ve davası olan cihâdi hareketler olarak, müşrik ve kâfir bir ümmette mi yoksa Müslüman bir ümmette mi ortaya çıktık? Başta bu meseleyi iyice anlamalıyız. Problem şu ki, cihâdi akımda bulunan gençlerin çoğunda bu meselede karışıklık hâsıl oldu. Rasûlullâh’ın (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) müşriklerle ilgili hüküm ve tasarruflarını alıp “Lâ ilâhe illallâh” dedikten sonra ondan farklı nispetlerde sapan (uzaklaşan) halkımıza tatbik etmek istiyorlar. Kimisi kesin olarak (dinden) çıkacak şekilde sapmıştır. Kimisinin de saptığı konusunda bizde şüphe oluşmuştur. Dolayısıyla onunla ilgili hükümler başkadır. Çünkü İslâm’ın aslı üzeredir. Kimisi de bidatlere dalmış olup ne seleften ne de haleften hiçbir alim dinden çıktığını söylememiştir. Tabii ki, bu durumu ne biz çıkardık ne de bu durum bugün doğmuştur. Bilakis bu Allah’ın şeriatından uzaklaşma ve bidatlere sapma, hicri II. asra kadar uzanır. Bu bin sene boyunca Müslümanların başına nice

belalar ve musibetler gelmiştir. Âlimler bu zaman zarfında duruma göre hareket etmişlerdir. Dolayısıyla Tatar ve Haçlı saldırılarında olduğu gibi küfür ve düşmanlığı kesin olan yabancı saldırganlara karşı Müslümanlarla beraber savaşılmaması gerektiği konusunda ittifak (icma) etmişlerdir.

Selahaddin (*Allah rahmet eylesin*) Mısır'a gittiği zaman Ehl-i Sünnet orduları Şii Ubeydi ordularıyla VII. Haçlı Seferine karşı yan yana savaştı. Orduda büyük fâkihler de buluyordu. Bununla birlikte âlimler, Ubeydilerin İslam'dan çıkmış kâfirler olduklarını söylüyorlardı. Sonra Selahaddin hâkimiyeti tam olarak sağlayınca Ubeydileri yeryüzünden söküp attı ve her şeyi değiştirdi.

Bu maslahatlar bize bir kapı açar. Gerçek şu ki, ben ve cihâdi akımda tanıdığım şahısların çoğunluğu fıkhi bakımdan onun (kapının) hacminde değiliz. Bu fıkhi problemleri çözebilecek hacimde değiliz. Gerçekten bir kısım problemlerimizde fetva verebilecek ilim ehline ihtiyacımız vardır. Ancak bu cüzi meselelerde hüküm verilinceye kadar bildiğimiz, okuduğumuz, âlimlerimize sordüğümüz ve selef kitaplarında gördüğümüz açık müsellemlerimiz (hakikatlerimiz) vardır. Bu hakikat şudur: Büyük saldırgan (düşman) hücum ettiği zaman Müslümanlarla beraber savunma yapılır ve bu büyük saldırgan (düşmana) karşı olan savaş (din ve dünyayı tehdit ettiği için), ilim talebelerinin beyan cihadiyla çözülebilecek Müslümanların küçük sorunlarına takdim edilir.

Ancak hükümler altüst oldu. Çünkü bütün şer'i siyaset kitapları hükümlerini Daru'l-İslam, Daru'l-Küfr temayüzüne ve Allah'ın ahkâmıyla hükmedenlerle onlara karşı isyan edenlerin hükümlerine göre vb. açıklanmıştır. İmamet (halifeliğin) kaldırılması ve Müslüman yöneticinin bulunmaması ile bağlantılı olan bu hükümlerin gerekçeleri doğrudan bize tatbik edilemeyecek hale gelmiştir. Dolayısıyla dayanakları iyice düşünülerek beyan edilmeye ihtiyaç duyar.

Cihâdi akımın musibetlerinden biri de: Gençlerin gelip Ebu Cafer el-Mansur dönemi izzet merhalesi hükümlerine göre hareket etmemizi, cihâdi cemaatlerin de bu hükümlere göre hareket etmesini istemeleridir. Hâlbuki biz bir delikten bir deliğe kovalanmaktayız. Bu gençler kendilerini ve cemaatlerini azimetle hareket etmeye zorlayıp sana: "İmam Ahmed şöyle demiştir" demektedirler. Hâlbuki İmam Ahmed bunları söylediği zaman Kostantiniyye'ye kadar (İstanbul) Rum surları mancınıklarla yerle bir ediliyordu.

İmam Ahmed'in bid'at ehliyle sorunları var. Londra'da bulunduğumuz sırada bütün nassları bırakıp "Bid'at ehliyle savaş kafirlerle savaştan önce gelir" dediler ve bütün insanlara cihâdi akımın probleminin bid'at ehli Müslümanlarla olduğunu anlattılar. Sana: "İmam Ahmed şöyle dedi, falan imam şöyle dedi, falan imam da şöyle dedi" der. Hâlbuki İmam Ahmed'in asrında meşru Halife bulunuyordu, İmam Ahmed onun ar-

kasında namaz kılıp ona dua ediyordu. Onun asrında Müslümanların orduları kendisini kırbaçlayan Mu'tasım'ın komutasında "Ammuriyye"yi fethediyordu. Müslümanların muzaffer olduğu haberi kendisine ulaşınca İmam Ahmed Halifeye kırbaçlamadan dolayı olan hakkını helal etti. Hapiste olduğu sırada askerler sınırlara (savaşa) gidince "Allah'ım bu İmam Ahmed'in yerine" diyerek ok atarlardı. Hapiste olduğu halde cihad sevabı kendisine gelirdi.

Öyle bir durumda ümmetin problemi neydi?

Şeriat yürürlükteydi, İslam toprakları özgürdü, biz taarruzdaydık, izzet mevcuttu, ganimetler arka akaya geliyordu. Sadece bid'at ehli sorunu vardı. O zaman ilk sıradaki sorun olması dolayısıyla bütün âlimler bid'at ehli sorununa yönelmişlerdi. İşte bazı insanlar (o zamanki) âlimlerin sözlerini alıp: Allah'ın şeriatının ayaklar altına alındığı hatta Kur'an üzerine basıldığı bir zamana uygulamaya çalışıyorlar. Daha önce anlatmış olduğumuz şekilde ırzlarımıza tecavüz ediliyor, İslam toprakları işgal altında, Kudüs ve Kâbe düşmanlarımızın elinde, Müslümanların yiyeceği gitti, insanlar açlıktan ölüyor, bu durumda bir tane alçak çıkıp: "Sorun bid'at ehliyle savaştır...!" diyor.

Sorun öncelikler sorunudur: Bir akım olarak ve belirli ülkelerde faaliyet gösteren belirli cemaatler olarak kendimizi tam olarak belirlemeliyiz. Bu akım ve bu cemaatler kimdir? Neden oluştu? Öncelikleri nelerdir? Öncelikleri ve hedefleri belirlemezseniz, ne istediğinizi bilemezsiniz.

Allah'ın hükümlerini kaldırıp kâfirlerin hükümlerini yürürlüğe koyan mürted hükümetlerin varlığı sebebiyle Cihad hareketlerinin aslı atmışlı yıllarda oluştu. Bu küfür yasaları ailemize, hatta çocuklarımızla yattığımız yere kadar giren sorunlar meydana getirdi. Bu sorunlar çocuklarımızın yemeğine kadar girdi. Bu durum -Allah'ın şeriatının uzaklaştırılması- kendiliğinden oluşmadı. Bunun oluşmasına sebep olan mürtedler kendi kendilerini meydana getirmedi. Bilakis bu mürtedler sömürgeciliği miras aldılar ve (bazı) hizipler veya Kraliyet aileleri tarafından sömürge okullarında yetiştirildiler. Kraliyet aileleri ise Lawrence, Britanya Ofisi ve Doğu Hindistan Hükümeti tarafından meydana getirildi. Ürdün Hükümeti ve Kuzey Afrika Fransa gözetiminde kuruldu. Kâfir orduları işgalin vergisini ödemekten bıkınca topraklarımızdan çıkıp bu hükümetleri bize miras bıraktılar.

Yirmilerde ve otuzların başında İslâmî uyanış başlayınca hedefi bu durumları değiştirmek Müslümanların birliğini sağlamak ve bir daha Halifelîği kurmaktı. Ancak işler daha fazla karıştı. Yabancılar çekilince bu mürtedler, bize karşı İslam tarihinde -hatta daha eski asırlarda eşî görülmemiş baskı, zulüm ve zorbalığı uyguladılar. Bu durum olunca "Silahlı cihad hareketleri" bu durumu çözmek için ortaya çıktı. Bu hükümetleri yıkıp dâhili ve harici saldırılarına karşı savaşıyordu. Biz de bu hedefle teşkilatlandırdık.

Şimdi biz bu hedefin neresindeyiz? Metodumuz da bu hedefin neresinde?

Şu anda yanlış inançlarla, bid'at ehliyle, İslâmî oluşum ve cemaatlerle, ümmetle ve ihtilallerle sorunlarımız var. Cihâdî dergilere baksan yazılan yirmi sayfadan kendisi için harekete geçtiğimiz baştaki hedefle ilgili kaç sayfa yazılmaktadır?

Ben bunların sorun olmadığını söylemiyorum. Müslümanların bid'atlerini kabul edelim de demiyorum. Akaidle ilgili bid'atleri, şirk olan amelleri, tasavvuf'u, türbeleri yani başlangıcı olan ama sonu olmayan yanlışları kabul edelim demiyorum. Ancak şer'i, rasyonel, gerçekçi ve politik mantıkla düşünelim; tüm bu sorunları bir kerede ele alıp mürtedler, Batılılar, Yahudiler ve Haçlılar tarafından üstümüze düşen (bizi kıyma gibi doğrayacak olan) doğrayıcıyı bırakırsak, kaç sorunu çözebiliriz? Hiçbir sorunu çözemeyiz. Çünkü hiçbir Müslümanı harekete geçirmeyecek haykırışlarda bulunup programlar yapıyoruz! Söylemin özünü ve söylemin doğasını tekrar gözden geçirmeliyiz ki, bu sorunları çözebilelim.

Burada, kamplarda savaşmak için eğitilen gençlerden bazıları mevcut yöneticilerin meşru yöneticiler olduklarını düşündüklerini hayal edebilirsiniz. İki gün önce birisi Amerikalıların yöneticinin emriyle gelen muahitler olduklarını yazdı. Bu eğittiğimiz ve kendisine silah verdiğimiz kişi, sorunu hiç mi hiç anlamamaktadır. Daha sonra kime kurşun sıkacağını Allah bilir.

Biz akidesi selef akidesi olan bir cemaatiz. Bu akide mûcibince bid'atlere hükmederiz: bu küfre götüren bid'at, bu ise küfre götürmez gibi. Tabii ki, bu meseleleri ilim ehli beyan eder. Müslümanları genel ve toplu halde ıslah etmeye gelince benim tasavvuruma göre -Allah daha iyi bilir- yönetimi ele geçirmeden mümkün olmaz.

Müslümanlardan küfre düşenler nasıl küfre düşmüştür? Fasık olanlar nasıl fasık olmuştur?

Bu son iki yüz veya üç yüz sene boyunca tedricen iki yolla gerçekleşti:

Müslümanların meşru yönetimi yok edildi. Bunun üzerine Osmanlı Hilafetinin kaldırılmasından önce bile sapık ve kısmen kâfir yönetimler oluştu. Sonra kanunlar teselsül yoluyla değişmeye; Batı okulları, Misyoner okulları açılmaya başladı, istila ve misyonerlik faaliyetleri geliştirildi. Bunun sonucunda iki yüz yıl boyunca arka arkaya uygulanan metotlarla Müslümanların çoğunluğu küfre ve fiska düştü. Tabii ki, bu bir günde meydana gelmedi!

Silahlı yirmi kişinin Müslümanları Selef akidesine döndürecekleri kimin aklına gelirdi?!

Allah daha iyi bilir, bu, aksi bir çalışmadan başka bir şeyle oluşmayacak: **"Şüphesiz Allah (celle celaluhu) Kur'an'la ıslah olmayanı sultanla ıslah eder."** Eğer biz yönetimi ele

geçirirsek hemen tatbik etmemiz gereken hükümlerimiz vardır. Çünkü Müslümanların bu hükümleri tatbik etmemeleri caiz değildir. Bunun yanında eğitim ve okullar yoluyla tedricen uygulanan bir sürü iş, fesat, dava, akâid ve musibet vardır.

İmam İbn-i Teymiye devrinin âlimlerinin fetvalarıyla hapse girdi, hapisten çıktı ve neticede hapiste vefat etti. İbn-i Teymiye bu âlimlerle anlaşmazlığa düştü. Daha sonra İbn-i Teymiye görüşlerini benimseyen inşafî bir yönetici, yönetime geçince bunları topladı ve: "Bunlar fetvalarıyla senin kanını ve benim kanımı helal kıldılar, bunlar hakkında bana fetva ver" deyince İbn-i Teymiye: "Bunlar ilim taşıyan insanlardır, bunları öldürürsen onlar gibisini nereden getireceksin? Bunun şu meselede inhirafı var, ancak akidesi doğrudur. Şunun da şu meselede inhirafı var, ama fâkihtir. Şu da muhaddistir" diyerek serbest bıraktı ve onlara bir şey yapmasına razı olmadı. Bununla birlikte Şeyhu'l-İslam, (yanlışlarını düzeltmek için) onlara cevap vermekten vazgeçmedi.

Fıkhi ihtilaflar, mezhebî muhakemeler ve itikadi sorunlar -Ehli Sünnet ve'l-Cemaat içerisinde- bin yıldan fazladır mevcuttur. Bu ihtilafların bitmesi tasavvur edilemez. Öyleyse bu sorunlar nasıl çözülecek? Hatta savaşıyla nasıl çözülecek? Hatta Cezayir'de bizimle beraber tağutlara karşı savaşıyan insanları fıkhi sorunlar ve inanç tartışmaları için getirip yargılıyoruz. Bunu akıllı, dindar veya herhangi biri yapar mı? Bu gibi durumlardan doğan musibetleri gözlerimizle gördük.

İbn-i Teymiye'nin dediği gibi, kâfirlere karşı cihad: kılıçla (silahla) yapılır. Küfürlerini ilan etmeyen münafık, bid'at ehli Müslüman, fasık ve isyankârlara karşı cihad ise: beyanla (hakikatleri anlatarak) yapılır. Bugünkü sorunlarımıza nispetle bu sorunlar iki, üç, on hatta ellinci sıraya bile gelmez.

Birinci sorunumuz: bu tatlı simalar fareler gibi kovalanmaya başlandı. Ülkelerimizden on bin kilometre uzaklara atıldık. Düşmanlar, münafıklar ve kâfirler yerimizi aldı. Biz bu ümmete geri dönmek istiyoruz. İstiyoruz ki, âlimler cahilleri öğretsin, iyileri kötülere dinlerini anlatsın ve hep beraber kâfirlere karşı cihâd edelim. Bu, saldırganlar üzerimize gelince âlimlerin ittifakıyla olması gereken şeydir. Bizim karşımızda farklı derecelerde saldırganlar var. Bu saldırganları bütün "Lâ ilâhe illallâh" sancağı altında ki Müslümanlarla beraber defetmek gerekiyor. Biz, Allah'ın hükümleri tatbik edilsin ve zulüm bitsin diye bu ümmet adına, Müslümanlar adına savaşıyoruz.

Savaş, yavaş yavaş hükümet ve arkasındaki yabancı güçlerle savaştan, fâsiğıyla, sapığıyla, bid'at ehliyle, âlimleri ve mezhepsel medreseleriyle bu halkla savaşa -bu öneri ve sloganlarda olsa bile- dönüşünce bilin ki, insanlardan kopmuş ne için savaştığını, savaşının amacını ve ne için ortaya çıktığını bilmeyen bir azınlık haline gelmişiz demektir.

Şu anda sahih ilkeleriyle selef ve selefiyye gibi bize hoş gelen terimler ya da fâsüd

meşhumuyla bid'at ve bid'at ehli gibi terimler karışık (yanlış) bir şekilde çok kullanıldığı için bu terimleri duymaktan hoşlanmaz olduk.

Bir mecliste oturursun: dinden çıktı, dinden çıkıyor, dinden çıkmış, küfre girdi, küfre giriyor, küfre girmiş, bidat icat etti, bidat icat ediyor, bidat icat etmiş lafızlarından başka bir şey duymuyorsun. Bu konuşmalara dalanlar silah taşıyan insanlar olup insanlar arasına inerse bu meşhumları tatbik etme imkânına sahiptirler. Böylece Ümmet-i Muhammed'e bir şer kapısı açarsın ki, Clinton'dan başka kimse ondan hoşnut olmaz.

Konuşma tarzımızı gözden geçirmeliyiz. Biz Müslüman bir ümmette ortaya çıktık. Ümmetin katmanlarına göre çok ya da az ümmette inhiraf meydana geldi. Bazı ülkelerin bazı ülkelerden daha fazla sapmış, hatta aynı ülkede bazı insanların bazı insanlardan daha fazla sapmış olduğunu bulabilirsin. Biz Müslümanların ırzlarını savunmaya çalışıyoruz. (Bu topluluk) Allah'ın (celle celaluhu) muvaffak kılmasıyla saldırıyı defedebilirse bir güce dönüşüp "Emirlik" haline gelebilir. Sonra yönetimi altında Allah'ın ahkâmını tatbik eder ve bir devlet çekirdeği oluşturur. Bu durum aynı anda bir veya birden çok bölgede meydana gelebilir. Sonra Allah (celle celaluhu) dilediğini takdir eder. Her hadisenin ulaşacağı bir menzildir.

Yahudiler, Haçlı Batı ve Allah'ın ahkâmını tatbik etmeyen mürted yöneticiler gibi, Allah yolunda cihâd etmek üzere bizi bir araya getiren açık bir saldırgan vardır. Kendileriyle beraber, sancakları altında bulunan cahil Müslümanlara karşı da cihad ediyoruz. Çünkü onlar bize karşı savaşıyor düşmanlarımızın ordularında bulunuyorlar.

Bu tehlikeli kaydıraklara bir son vermeliyiz. Bu kaydırakların nihâyetinde istesekte istemesekte iyi niyet veya cehaletle tekfir bataklığına düşebilir, ümmetin düşmanlarına karşı isyan edeceğimize ümmete karşı isyan etmiş oluruz. Allah daha iyi bilir.

Vaktimizi ayırmamız gereken genel esas, çatışmanın önceliklerini tertip etmektir. Bir grup Müslüman vardır ki, onlarla liderleri düzeyinde sözlü çatışmaya girmemize gerek yoktur. Taban düzeyinde ise, İslâmî merkez ve cemaatlerle olan ilişkilerime ve 18 yıl boyunca onlarla geçirdiğim tecrübeme dayanarak, İslâmî hareketlerin çoğunluğunun tabanlarının iyiliğe, bizi sevmeye ve bize bağlanmaya liderlerinden ve birçok insandan daha yakın olduğunu düşünüyorum. Liderlerinden daha fazla onların gönülünde kıymetleri vardır. Onları ihtiva etmek ve cihad akışına katmak için özel bir programa ihtiyaç vardır, çalışmalarını ele geçirmemiz lazım. "el-Facr" dergisinde yazdığım "Kittleselleşme ve Askerlik teorisi" adlı makaleyi okuyacağım inşaAllah.

Kittleselleşme ve askerlik konusunda bütün İslâmî hareketlerin taban ve gençlerine ulaşarak bize katılmalarını sağlamamız lazım. Ama bunu "Rasûllullâh (sallallahu aleyhi ve sellem) önce bizi boşaltır sonra doldururdu" kaidesine göre yaparak önce cemaatlerinden kendilerine geçen fikir ve kirleri boşaltmamız lazım. Sonra cihad terbiyesi verme-

miz lazım. Ali b. Ebî Tâlib: "Seven itaat eder" demiştir. Yani o sana itaat etmeye hazır. lanmıştır. Dolayısıyla onu doldurabilirsin. Ama bir kişi bulunduğu musibet ve inhirafarla gelip seninle beraber cihad etmek isterse bununla genel saldırganı defetmek için Müslümanın Müslümana yardım etmesi çerçevesi içerisinde onunla yardım. laşırsın. Senin kabul ettiğin metodu kabul etmedikçe onu özel daireden saymazsın.

Bu gençlik düzeyinde, kitlesel düzeyde cemaatlara gelince, mesela cemaat olarak ülkede bulunan büyük bir tasavvuf hareketine bakış açımız, bu konuda kardeşlere "Adalet ve İhsan" hareketini örnek verdim ki; bu büyük bir cemaat olup bayağı yayılmış ve içinde çeşitlilik vardır. Bu cemaat İslâmî hareketliliğe mensup olanların temel üsleridir. İçinde her renkten insan vardır. Orada Mağrip (Fas) istihbâratı, oluşabilecek herhangi bir cihad teşebbüsüne karşı, bu ve benzeri kitleler arasında ayrılık, düşmanlık ve nefret tohumlarını ekmeye çalışıyor. İnsanlar mümkün olan bir şeye ihtiyaç duyuyor. İnsanlar kâfir olduğunu bildikleri halde Saddam Hüseyin'i bir mümkün olarak kabul etti. Libyalı Libya'da, Şamlı Şam'da vb. başarı sağlarsa insanların gönüllerini elde etmiş oluruz.

Fâtih Sultan Mehmet İstanbul'u fethedince Rasûlullâh'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) fetih müjdesi ve Rumlara karşı sağladıkları başarı sebebiyle altmış yetmiş sene içerisinde kuzey Afrika'ya kadar olan İslâm âlemini Osmanlı Devleti'ne katabildiler. Sizde tağuta karşı bir başarı kazanırsanız -bu başarı Müslümanların gönüllerini hoşnut ederse- insanlar kitleler halinde size katılacaklardır. Sonra onlara: "Bu doğru, bu yanlış" dersiniz. Çünkü onlar artık sizi işitmeye ve sözünüzü kabul etmeye yatkın hale gelmişlerdir. Bu büyük bir tasavvuf hareketine karşı cephe açmaktan -ihtiva ettiği problemler yüzünden- yüz defa daha hayırlıdır. Bunun yerine Kral ve hükümete karşı ya da Rum ve Yahudilere karşı cephe açarsınız.

Bu benim şahsi görüşüm, tabii ki bu görüşüme katılmayanlar var. Kardeşlerimizden bazıları, herhangi bir Müslüman gruba karşı herhangi bir tür savaş açacak yer ve zamanın olmadığını söylüyor. Yani, Yahudi ve Hristiyanlara karşı savaşabilmek için herhangi bir Müslüman gruba karşı herhangi bir savaş başlatmamalıdır.

Zahiren bunun doğru olduğu kanaatiyle buna meyledebilirsin. Ama bu yöneticiye karşı savaştığımız için bize karşı savaşan bir tür Müslüman var. Yani mesela bir düşünce için bizimle savaşmıyor. Mezhep veya inançla ilgili meseleler için bizimle savaşan olursa onunla savaş ertelenir. Ama bu birincisi Amerikalılara karşı savaşıyoruz ve bu konuda yanlış yapıyoruz diye, Fahd'a karşı savaşımızda aşırı gruplardan sayılıyor ve bu ittifaka karşı savaştığımız için Hârici oluyoruz diye bizimle savaşıyor. Kardeşlerimizden: "Onu bırak konuşsun sen düşman üzerinde çalış" diyenlerin hilafına buna karşı beyan cephesi açmamanın büyük bir hata olacağını düşünüyorum. Bu düşünceleri muteber bir bakış açısı olup bunu münakaşa edebiliriz. Bu düşüncenin iyi niyet ve Müslümanların birliğini sağlama endişesi ihtiva ettiği şüphesizdir.

Ancak ben elde ettiğim tecrübeyle -Allah daha iyi bilir- yapmaya çalıştığımız silahlı cihadın ideolojik dayanağı olması gerektiğini düşünüyorum. Eğer Müslümanların nazarında onların dediği etkili olursa: Kimi harekete geçiririz? Kimi asker yaparız? Kimle beraber savaşıyoruz? Eğer düşmanların, bizim hakikaten aşırı ve Hârici olduğumuz teorileri başarılı olursa insanlar etrafımızdan dağılır. İdeolojik usullerimizi savunmamız gerekir ki, bu askeri savunmalarımız kadar önem arz etmektedir. Biz bizzat metodolojik kimliğimize yapılan saldırılar dışında herhangi bir savaşı tâli kabul edip ondan vazgeçebiliriz. Yani: bizim cihad cemaatleri değil de Hârici, meşru yöneticilere başkaldıran ve muahit olarak gelen haçlılara saldıran âsiler olduğumuz gerekçesiyle üzerimize hücum edilmesini kabul edemeyiz.

Bu tip insanlarla çarpışmamız lazım. Ancak bunlarla olan çarpışmamız söz çarpışması sınırında kalmalı ki, asıl savaşımızı yok edecek, Müslümanlara karşı cepheler açmış olmayalım. Bu beyan cihadı alanıdır, yani hakkı açıklama ve batılı yok etme cihadıdır. Bazı faziletli iyi kardeşlerimiz bu gibi cepheleri açmamızı istemiyorlar. Ama bu yanlışır **"Herkesin yöneldiği bir yön vardır. Haydi, hep hayırlara koşun, yarışın!"** (Bakara: 148)

Edindiğim tecrübeye göre, Müslüman Cemaatlerden ve Müslüman âlimlerden bize karşı savaşanların bir cüzü olan tağutların âlimleri değil- bizim cihadı kimliğimize saldırarak, şer'i dayanaklarımızı yıkarak ve bizi azgınlık ve (meşru yöneticiye karşı) isyanla itham ederek iyi iş yaptıklarını sananlara karşı susmamamız gerektiğini düşünüyorum. Çünkü bunlar Fransız haber ajansının aktığı oluğa akan halkalardan biridir. Bunlar aynı silsileyi tamamlamaktadırlar. CBS, CNN, Reuters, Orta Doğu Radyosu, MBC, Suudi Arabistan, tüm uluslararası medya ve devlet medyası internet ağları. Sonra bir dizi dini kurum, el-Ezher Şeyhiyle başlar büyük âlimler heyeti ile sona erer. Haseni toplantılarına ve Fas âlimlerine uğrar. Bu arada el-Butî'yi ve tüm hükümetlerin şeylerini istisna etmiyoruz.

Bütün bu medya kuruluşlarının bizi karalaması yetmiyor mu ki, silsileyi tamamlamak için İslâmi Hareketler adına İslâmi medya gelip bizim hakkımızda: "Bunlar âsi Hâricilerdir" desin. Müslümanlar, Amerikalılardan bizim "Âsi Hârici" olduğumuzu duydukları zaman hemen hakkımızda iyi düşünürler. Çünkü Amerikalıları sevmezler. Bu gibi karalamaları hükümetin resmi medyasından ve televizyon kanallarından duydukları zaman da "bunlar iyi insanlar olmasa hükümet bunlara düşman olmazdı" derler. Bu şair Mütenebbî'nin şiirinin manasıdır:

"Eğer nakıs (şerefsiz) beni yeriyorsa;
Bu benim kâmil (iyi faziletli) olduğumun şehâdetidir."

Bu teamülde bütün insanların mantığıdır. Eğer seni şerefsiz kınarsa insanlar otomatikman senin iyi olduğunu söylerler. Ancak yergi, Müslümanların gönüllerinde sevgi ve saygısı olanlar tarafından gelince söylediklerini kabul ederler.

İbn-i Useymîn çıkıp Kral Fahd'a karşı çıkan Suudi Arabistanlı muhalifler hakkında adlarını zikrederek "Bunlar yeryüzünde fesat çıkaran insanlardır. Yayınları yakılması gerekir" dediği halde bütün bunlara susup: "Bu faziletli sadık bir adamdır" diyecek olursak, otomatikman bu faziletli kardeşlerimiz hakkında bu adamın söylediği doğrudur demektir. Bu adamın bütün şahitliklerinin düşmesi için onun yalancı, adaletsiz münâfık olduğunu söylememiz gerekir. Bu gayet tabii bir şeydir.

Şimdi İslâmi Hareketlerin meşhur yazar ve liderlerinden biri gelip dergisinde Cezayir'de ve diğer yerlerde olduğu gibi cihad akımındaki şâzz şahsiyetleri alıp cihad akımının iyi şahsiyetleri ve sembollerıyla özel bir şekilde karıştırarak aşırılık yanlısı-Hâricî olduğumuza dair bir dizi makale yazacak, sonra biri: "Ona cevap vermeyelim" demek için ortaya çıkacak: "Buna cevap vermemek kendi kendimizi başarısızlığa sürüklemektir, iyi niyet bize burada fayda sağlamaz, ancak bu adama edepli meşrû ve müdellel bir üslupla ve aynı zamanda kendi kendine iddia ettiği Selefilikle cevap verilmelidir" derim. "Üstat şöyle dedi, muhterem şöyle dedi" vb. demenizde de sakınca yoktur.

Müslüman Kardeşler gibi İslâmi bir hareket çıkıp -el-Uksor eylemi ya da Hüsnü Mübarek'e suikast girişimi gibi- bir eylem hakkında: "suçlu mücrim eller öyle eylem yapmıştır" diyerek bildiri yayınladığı zaman kimse: "Bu İslâmi harekettir buna cevap vermeyelim" diyebilir mi? (Eğer öyle diyecek olursak) arka kalelerimizi bir bir yıkılmaya terk edeceğiz ve bir daha inşa etmeyeceğiz anlamına gelir. Tabii ki bu yanlıştır.

Eğer medya savaşı, savaşın onda dokuzu ise savaşın bir parçası üzerimize hücum edene karşı olmalıdır. Silahla saldırırsa silahla karşılık veririz. Sözlü hakaret ve sahtekârlıkla suçlarsa aynı şekilde cevap veririz ve Müslümanlar nezdinde meşrûiyetini geçersiz kılmaya çalışırız.

Bunu "Suriye deneyimi" kitabında: inşaat ve yıkım teorisi başlıklı bir bölümde açıkladım. Teorinin özeti şudur: Biz şu anda inşâ etmekle meşgulüz dolayısıyla düşmana cevap vermeyelim iddiasıyla düşmanın bizi askeri olarak bombalamasına ve kalelerimizi tahrip etmesine izin veremeyiz! Düşman bizi bombaladığı zaman cevap vermezsek savaşı kaybederiz. Çünkü düşman kendi kalelerini inşâ ediyor, bizim kalelerimizi yıkıyor. Bu durumda biz yıkılacak kalelerimizi inşâ etmekle meşgulüz demektir. Her zaman olduğu gibi gelişip büyürüz, hapse atılırız, hapishaneden çıkarız tekrar gelişip büyürüz bir daha hapishaneye atılırız, bu durum böyle devam edip gider!

Bundan dolayı düşmana saldırmaya başladığımızda düşman panikledi. Düşmanı vurma ve düşmanı vurma yoluyla inşâ süreci savunma ve saldırıda bir askeri başan teorisiidir.

Bu, İslâmi çalışma kapsamında Ehl-i Sünnetin öncülerini temsil eden insanlar

cihâdî düşüncemize saldırınca metodolojik çatışmalarda da geçerlidir. Bu din uğrun-da savaştığımız zaman -onları yardımsız bırakanlar ve onlara muhalefet edenlerin kendilerine zarar veremediği, bu din uğrunda savaşan ve (hak) üzere galip olmaya devam edenlerden olmayı yüce Allah'tan dileriz- medya savaşı da savaşın bir parçasıdır ki, şüphe yayanların şüphelerine cevap vermemiz, suçlamaların: tekfir, mürcie, İslâmi hareketler vb. kaynağına bakılmaksızın bize yöneltilen tüm bu suçlamalara cevap vererek kendimizi savunmamız gerekir.

Adam kendinde, alenen bir dergide cemaatlerimizin, sembollerimizin ve şeyhlerimizin adını verip hepsini inhırafla suçlayarak bizim hakkımızda yazma hakkını görüyorsa ayet, hadis ve şer'i delillere dayanarak aynı üslup ve aynı yolla kendisini caydır-mayı, susturmayı ve yaptığını inkâr etmeyi kim kınayabilir.

Derim ki: Bu savaş, ikincil savaşların dışında, fikhî, mezhepsel ve meseleler düze-yinde, doğru olsalar bile, bizim açımızdan önemlidir. Büyük saldırgana karşı büyük bir savaş uğruna (ikincil savaşların) ertelenebileceğini düşünüyorum. Çünkü içinde bulunduğumuz savaşın aslını etkilemiyorlar. Bunu inşaAllah öncelikli meseleler pla-nında açıklayacağım. Allah'a hamdolsun, Rasûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) salat ve se-lam olsun.

"Mustazafların Savaşı" kitabına geri dönelim.

Sizlere geçenleri hatırlatayım; davanın kitleleşmesi ve kendilerini tedricen dev-rim iklimine ulaştıracak insanların akıllarına uygun mücadele anahtarı seçilmesi me-selesini konuştuk. Tekrar tafsilata döneceğiz; şu anda bütün İslâm âleminde en iyi mü-cadele anahtarı Haçlı işgaline ve İsrail normalleştirme (kişilik değiştirme) planına karşı mücadele etmektir. Ondan sonra hükümetlerin (vatan) hainliklerine, oradan da bize karşı mücadelede kullandıkları gruplara intikal edeceğiz. Silaha karşı silah, delil ve kanıt karşı delil ve kanıt.

Bu en iyi mücadele anahtarıdır. İnşâAllah bir sonraki savaşın parametreleri hak-kında konuşurken onu daha da açıklayacağız.

İkinci Dünya Savaşı deneyimleri ve sonraki çatışmalar, komandola-rın ve gerilla savaşına karşı savaş okulları adı verilen okullarda eğiti-lenlerin -her ne kadar gece saldırıları, pusular, askerî üslerden uzak baskınlar vb. gibi gerilla savaşının ayırt edici tekniklerinin eğitimini verseler de- (gerilla savaşçıları) olmadığını kanıtladığını söylüyor.

Bu tekniklerin savaşın kendisi kadar eski ve geç Neandertal çağı in-sanlarına karşı (Cromanyonlular)¹⁰ tarafından kullanıldıklarını ta-savvur edebiliriz. Protonlar da -Kuzey Avrupa'ya saldıran ve Roma

¹⁰ Cromanyon insanı: kırk bin yıl önce Neandertal insanıyla beraber yaşayan insan.

nizâmi ordularına özellikle ordunun arka birliklerine karşı gerilla savaşı yapan Berberi kabileler- bunları Julius Sezar aslanlarına karşı kullanıyordu. Bu teknikler hala Kolombiyalı orman vahşileri ve Yeni Gine'de hayatta kalan baş (insan) avcıları tarafından da kullanılmaktadır.

Baş (insan) avcıları (gerilla savaşçıları) değildir, bunu ayırt etmek kolaydır. Gerilla savaşçıları hakkında konuştuğumuz zaman düşüncelerimizde siyâsi yardımcı anlamı oluşuyor. Bu silahlı bir sivilidir ve asıl silahı tüfek ya da balta değil, asıl silahı cemaatle olan alakası ve kendisi için beraber savaştığı ümmetle olan bağıdır.

Siyasi Yardımcı: Birçok kitapta gerilla savaşları "Ensar /yardımcı savaşı" diye adlandırılır. Yardımcılar, yani devrime yardım edip sivililerin safında yer alanlar demektir.

Onun içinde savaşıyor: Çünkü içinde saklanıyor ve onun safında yer alıyor.

Onun yolunda: Biz bir ümmet için savaşıyoruz. Çünkü durumu kötüye gidiyor. İster silahla ister fikirle olsun biz savaşırken onun (ümmetin) sorunlarını ıslah etmek için savaşıyoruz. Devrim esnasında tedricen ve devrimden sonra temelde ümmeti ıslah etmek devrimin görevlerindendir. Ama asıl savaş ümmet için olan savaştır.

İntifâda veya gerilla savaşı, radikal, sosyal ve politik değişimleri teşvik eden bir eylemdir.

Sosyal: Çünkü küfrü İslâm ile değiştirmek istiyoruz. Bu da sosyal bir değişimdir. Aslında bu inanç değişimi, ancak beraberinde sosyal değişimi sağlamaktadır. Bununla birlikte ilişkilerin ve dostlukların doğasını değiştirir.

Siyâsi: Devrim, diktatörlüğe dayalı Krallık veya Sosyalist düzenini "Şûrâ"ya dayalı İslâm düzeniyle değiştirir.

Radikal: Çünkü ilk etapta var olan her şeyi söküp atar. Siyâsi zihniyetlerde olduğu gibi bir yamama işine girmez.

Bu devrimin yüzü ve sağ koludur

Bu ümmeti dava konusunda ikna etmek için önemli sayılır. Hitabın özü ve üslubu hakkında dün konuştuk ve hitabın özünü kısmen değiştirmemiz gerektiğini söyledik. Hitap doğrudur ancak eksiktir, tamamlanması gerekir. Hitabın üslubunu da değiştirmek gerekir. Çünkü hitabımızın çoğu ya hatalı veya şu anda eskimiştir. Seçkinleri doğru bir metotla eğitmek ve savaşın doğasıyla inanç hüviyetini tafsil etmekle ilgili hitabımız ile ümmetin metotla birlikte genel duygusal slogan ve ortak paydaşlardan oluşan hitabı arasındaki farkı belirlememiz gerekir.

Allah'ın izniyle gerilla savaşında slogan felsefesi hakkında bilgi vereceğiz. Slogan kısa ve tabir gücüne sahip olmalı. Devrimin sembolü de olabilir. İnsanlar bunu devlete inat duvarlara da yazabilir. Cezayir'de olduğu gibi insanlar duvarlara "FİS" yani: "İslami Kurtuluş Cephesi" yazıyorlardı. Ya da "GIA" yazıyorlardı. Mesela bu kısa sloganlar bazen: "İslam'a evet!", "Şeriat'a evet!" ya da "Küfre hayır!" şeklinde olabiliyor. Bu kısa sloganlar metotla alakası olan bir kapsama delâlet edebiliyor. Ancak insanlara duygusal bir üslupla sunulup karmaşık detayları sunulmuyor. Bazı âyet, hadis ve hükümler ihtiva edebiliyor. Bize katılacak olanın muhtaç olduğu boşaltma doldurmayı kapsayan ayrıntılı metot ile ümmet hitabı arasındaki farkı belirlememiz gerekir.

Karşı direniş karşı-devrim şekillerinden biridir. Yani devrime karşı direnişin gerçekleştirilme şeklidir. Bu ikisi tek bir madalyonun iki yüzü gibidir. Benzerliklerinden dolayı bunları veya faktörlerini birbirine karıştırmamamız gerekir.

Bu son zamanlarda ABD'nin karşı devrimleri desteklediği Latin Amerika'da oldu. Karşı devrimin başarısından sonra oradaki devletlerden birinde bir kadın yönetimi ele geçirdi ve sol devrimin lideri muhalefet koltuğuna geçti. Bu devrimleri silah ve politika ile destekleyen Sovyetler Birliği'nin yıkılışı nedeniyle büyük bir desteği kaybettiler. Fransızlar da Cezayir'in bağımsızlığı sırasında "karşı-devrimi" kullandılar. Bunun üzerinde biraz durmalıyız, çünkü bu gerilla savaşına karşı mücadele yöntemlerinden biridir. Fransızlar Cezayir'in bağımsızlığı yönünde kamuoyu baskısıyla karşılıncı ki, 1960'larda solculuk ve kavmiyetçilik uzantıları en güçlü dönemini yaşıyordu. O zaman Abdunnasır ve Sovyetler Birliği Cezayir devrimini destekliyordu. Ulusal Kurtuluş Cephesi 1954 yılında kuruldu ve "Kasım Paketi" olarak bilinen Ulusal misak yazıldı. Bu misak Kurtuluş Savaşının başlamasını sağlayan ilkelerdir. Solcu ve Sosyalist temellere dayanıyordu ve XIX. yüzyılın başlarında başlayan İslâmâ cihad devriminin kimliğinin yüzü bununla değişti.

Durum buna nasıl dönüştü?

Bu olayda tüm deliller Fransız parmaklarına işaret ediyor. Bunun ayrıntıları şöyledir. Fransız yönetimi bir devrimin kaçınılmazlığını hissettiğinde, aynı fikirlere ve bağımsızlığa çağıran yeni semboller oluşturdu. Bunun ilk sonucu: insanların seslerinin çokluğu nedeniyle merkezi devrimden uzaklaşmasıydı. Bununla birlikte bu semboller gerçek devrimin çağırdığı şeylere çağırıyorlar, maddi imkânlar yönünden de daha güçlüler. Çünkü medya gücü ve gizli destek nedeniyle halkı daha fazla etraflarında toplayabiliyorlar. Ayrıca tanıtım ve medya yoluyla harici bölge kazanmayı başardılar. Üzerine ışık tutulunca yavaş yavaş toplumsal devrimin sembollerinin yapay semboller haline geldiği görülür.

General De Gaulle'in sözlerini ancak şimdi anlayabiliyoruz. "Cezayir'in bağımsızlığını istiyorlar. Onlara şimdi Cezayir'i vereceğiz ve 30 yıl sonra geri alacağız!" demişti. O ölüp geberdi ve gerçekten Fransa 30 yıl sonra Cezayir'i geri aldı. Cezayirliiler daha önce şeklen gerçekleşen bağımsızlığı tam olarak gerçekleştirmek için yeni bir devrim muhtaç olduklarını hissettiler. Çünkü devrimin diğer seçeneği olan solcu laik kanarı alıp verme yeteneğine sahipti. Dolayısıyla onu tam olarak kontrol altına alabildiler. Yani Huari Bumedyen gibi Fransa'ya karşı düşman olan ulusal şahsiyetler çıktı ve devrimin başında bulundu, ama yavaş yavaş ona mukabil Ayat Ahmed ve Ahmed Ben Bella gibi seçenekler oluşturuldu. Oluşturulan takımın tümü ile anlaşma yapıldı. Mücahidler ve devrimi sırtlananların şهادet ve ahiretten başka gayeleri yoktu. Bunlar dünyayla doğru ve şer'i bir bakış açısıyla ilgilenmediler. Bunun sonucunda devrimin liderleri uzaklaştırıldı ve devrim sadece dünyayı isteyenlerin elinde kaldı.

Bu seçenek şu anda gelişti ve Ürdün ve Mısır'da tatbik edildi. Körfez savaşı esnasında Ürdün hükümeti sosyal baskı sonucunda Saddam Hüseyin'in fotoğraflarının Kral Hüseyin'in fotoğraflarından daha fazla taşınacağını hissetti. Bunun üzerine Kral Hüseyin ve istihbarat, Saddam Hüseyin'in fotoğraflarıyla birlikte kendi fotoğraflarının taşınmasını kabul etti. Hâlbuki bunu hiçbir tağut kabul etmez. Bu Kral Hüseyin'in zekâsındandır, adam gerçekten dâhidir. Kral Hüseyin incelenmesi gereken modellerden biridir: ülkeyi nasıl kontrol altında tutabilirsiniz? Elimizde Fas'ta Kral Hasan ve Ürdün'de Kral Hüseyin var, deneyim sahibi birer kale, devlete sahip olma ve devam etme (elde tutma) yöntemi (konusunda deneyim sahibidirler).

Kral Hüseyin Saddam Hüseyin'e destek verdi ve Ürdün'ün durumu o kadar şiddetliydi ki, Amerika'ya gittiğinde Bush onu havaalanında karşılamadı ve bu durumu hakaret sayarak (onunla sadece) yirmi dakika görüştü, onunla vedalaşmak için havaalanı merdiveninin yanına gitmedi. Bununla birlikte hiç kimse Kral Hüseyin'in bu siyasi düşüşten kurtulacağını düşünmedi. Öyle ki, Amerikalılar bu adamın bölgenin dâhisi olduğunu itiraf ettiler. Sonuçta bu durum Ürdün'ün bir İsrail Eyaleti haline gelmesini sağladı.

Ürdün, Saddam Hüseyin lehine Yahudilere karşı gerilla savaşı olasılığı karşısında ne yaptı? İki operasyon gerçekleştirdi:

Birincisi: İstihbarat personelinin resmi olarak Şeriat fakültelerine almak ve onları eğitmek. Şu anda bütün istihbarat teşkilatları personelinin bir bölümüyle bunu yapıyor. Şeriat fakültelerinden sarıklar altında gizlenmiş çeşitli rütbelerde mezun olmaktadır. Bu Suudi Arabistan'da ve birçok ülkede yapılmıştır. Bunlar birer hatip haline gelince mescitler uzaktan dinleme mikrofonları ve devleti destekleme merkezleri haline gelir. Bütün bunlar birer karşı-devrim taktiğidir.

Ürdün rejimi, bazı iyi insanları halkı silahlandırmak üzere serbest bıraktı ve onlara

göz yumdu. Fakat onlar tam kontrol altındaydılar. Bununla birlikte o iyi insanlar ald-nıp devletin onlara karşı hiçbir şey yapamayacağını düşündüler. Öyle ki Doktor Ahmed Nevfel çıkıp: "Ya bize silah verin ya da biz kendimizi silahlandırırız" demeye başladı. Çünkü Yahudiler, nehrin arkasında çok aktif olan sızmalar durmazsa, Ürdün'ün doğusundaki yüksekliklere silah yerleştirmekle (oradaki Yahudileri silahlandırmakla) tehdit etti. Bundan dolayı devlet (Ürdün silahlanmaya) tamamen göz yumdu. Şamir bile o zaman şöyle dedi: "Kral Hüseyin'in doğu sınırımızı korumak için gösterdiği büyük çabaları takdir ediyoruz. Ancak bu yeterli değil. Durum böyle devam ederse, batı kamplarını işgal etmek zorunda kalacağız."

İncelenmesi gereken o dönemde, "Müslüman Kardeşler" ortaya çıktı ve davaya başlamamak adına silahlı gençleri tutuklamak için istihbârata icazet verdi. Liderlerinden biri olan Yusuf el-Azm: "Bir grup gencin bizi sonucu hesaplanmamış bir olaya dâhil etmesine izin vermiyoruz" dedi. Kardeşlerden biri, durumun silahlanmaları muhtemel gençlerin listesini çıkarıp (istihbârata) teslim etme ve bu İhvan gençleriyle hiçbir ilgilerinin olmadığını beyan etme noktasına ulaştığını bana haber verdi. Bütün bunlar ümmetin Yahudilerle bir çatışma hazırlığına girebilme imkânı içinde olduğu bir zamanda meydana geldi.

Devletin yaptığı ilk şey, bazı saf ihlâslı insanların silah satın almalarına ses çıkarmamak ve onlara istihbâratla irtibatlı silah satıcıları sağlamaktı. Onları tutuklamaya karar verildiğinde memur: "Sende şu seri numaralı bir Kalaşnikof var, onu sorun çıkarmadan getir" derdi, adam da getirirdi. Ancak devlet Körfez Savaşından henüz yeni çıktığı için, onları kıskırtmamak için onlardan silahı alıyor ve onları tutuklamıyordu. Bunlar gerilla savaşını etkisiz hale getirme sürecinde en zeki insanlar arasında sayılırlar. Şiddetli bir şekilde tehdit etmiş olsa da. Garip Ürdün yapısından dolayı, nüfusun %70'i Filistinli, her biri ayrı bir zihniyete sahip ve kiminin Beyrut'ta, kiminin Irak'ta ayrı liderliği olan 1200 kuruluşa mensupturlar.

O zaman onlarla karşı karşıya gelemediler, onları sadece bir buçuk yıl gözetim altında tuttular ve daha sonra gruplar halinde tutukladılar. Sonra onları sindirme ve psikolojik baskı sürecinden geçirdiler. Çünkü kişi aşırı hevesinden silahı alıp, eğitim alarak hazırlandıktan sonra, istihbarat gelip ona silahının seri numarasını verince (korkusundan) bir daha bu durumu tekrarlayamıyor. Basit bir işkence sürecinden geçirdikten sonra da seçkinlik sürecine geçiyorlar. Altmış yetmiş kişi kadar hapiste bırakıldılar. Bunlar arasında bir ideolojiye sahip olduğunu bildikleri kardeşimiz Ebu Muhammed el-Makdisi'in grubu da bulunuyor.

Bu, gerilla savaşına karşı istihbaratla yürüttükleri mücadele yollarından biridir.

(Kullandıkları) başka bir yol da; aslında istihbârat servisinden olan birini getirip insanları devrimin fikirlerine çağırır, Kral hakkında konuşur ve mescitte rahat hareket

eder. Bu kişiye göz yumulup Müslümanların bir kısmını etrafında toplamasına müsaade edilir. Bir sene çalışmadan sonra seni harekete geçiren liderin istihbâratından ödününü keşfedersen ne düşünürsün?

Bu yaklaşım, askeri darbelerle karşı mücadelede tüm hükümetler tarafından uygulanmaktadır. Hükümet, casuslarıyla orduda iç gerginlik olduğunu öğrendikten sonra planlanmış (darbeci görünümlü) bir subayı getirir, darbeyi düşünen tüm subayları harekete geçirir ve hepsini bir anda tutuklarlar.

Bundan elde ettikleri ilk fayda, şüpheli bir davetle karşılaşan herhangi bir subayın kendisini davet edenden şüphe etmesidir. Bu nedenle, son yirmi yılda artık darbeler duymuyoruz. Yani herhangi bir yerde darbe başarısız oldu diye bir şey duymuyoruz.

Darbe girişimi ordu içindeki küçük devrimlerdir. Erken müdahale yöntemiyle bu devrimleri yok ettiler. Bütün bunlar karşı devrim yöntemlerindendir. Bu Fransızların seçenek oluşturmak için sömürgelerinde kullandıkları en eski yöntemlerdendir.

Ama son operasyonda Fransız ve Cezayir istihbarat servisleri tarafından kullanılan çok üst düzey teknik, doğrudan istihbarat yapımı değildi, çünkü bir metodun bulunmasıyla mümkün değildi. Buna ilaveten savaş, çok geniş bir cephede yayılmıştı. Dağlar 1400 km uzunluk, 300 ila 400 km derinlik arasındadır. Subhanallah bu coğrafya yapısından dolayı Libyalılar ve Mısırlılar onlara gıpta etmektedirler. Bizde 20 km'ye 30 km dağ bulursan bunu nimet sayarsın. Libya'da Yeşil Dağ (el-Cebel el-Ahdar) 140 km'ye 50 km civarındadır.

Neticede kendilerini doğrudan bir seçenek oluşturamayacak bir durumda buldular. Aynı fikirlere çağırın ve sonra yönlendiren bir seçenek oluşturmak mümkün değildir, çünkü bu fikirler zaten radikaldir ve yönlendirilemez. Dikkatlice çalışılması gereken üçüncü bir seçenek üzerinde çalıştılar. İklimin doğasının aşırılığın yükseltilmesine izin verdiğini (görünce), aşırılık sürecini tırmandıran insanlar oluşturuldu. cihadilerin çoğunun fikirleriyle örtüşebilen tekfir fikirlerinin yayılmasından büyük ölçüde yararlandılar. Cesaretle, tehlikeye atlamak arasındaki fark ince bir ip gibidir. Onlar bunun üzerinde çalıştılar. Cezayirliilerin, metotları anlamalarında -yardımcı olmakta- Mısır istihbaratının parmak izleri çok açık. Çünkü insanları uzun süre hapsedip attılar, tutukladılar ve metotlarda onlarla tartışmak üzere sistem âlimleriyle buluşturdular. Bunu, Mısır deneyimini anlattığımız zaman tartışacağız.

En iyi seçeneğin, devrimi serbest uygulamalarla ölüme yönlendirecek insanları yetiştirmek olduğunu buldular. Bu yüzden, Silahlı İslâmi Cemaati ölümüne yönlendirenlerin resmi olarak istihbarattan daha fazla istihbarat rehberliğinden yararlanan, istihbaratla irtibatlı ve istihbarattan emir alanlardan olduklarını düşünüyorum. Liderliktekilerin çoğunluğu genel ahlâki rehberlik adı altında sızma yapan istihbarat ajanlarıydı.

Hâlbuki Londra'da, kadın ve çocukların öldürülmesini destekleyen fetvalar gündeme geldiği zaman ki, bu Londra'daki fetva mercilerinden bazıları tarafından gündeme getirilmişti, bu kişiler kesinlikle istihbarat ajanlarından değildi, bilakis geçmişleri bilinen kardeşlerdir. Ancak onları ve davayı yok etmek için bu meselenin nasıl kullanıldığına bakın:

Birincisi: Katliamlardan sorumlu tutulmaları sebebiyle başta kendileri yok edildi. Bununla birlikte verilen fetvaların meydana gelen katliamlarla yakından-uzaktan bir ilgisi yoktu. Ama yanlışlığın duygusal durumuyla kurulan ve ardından devam eden, cihad akımı içinde bulunan yanlış bir fetva ve şaz bir görüşün doğasından faydalanıldı. O zaman İngiltere'deki istihbarat servisleri, Fransa'daki istihbarat servisleriyle iş birliği yapıyordu. Bunlar çok iyi bir plan yaptılar. Bu planı daha sonra, doğrudan dikim ve iklimi yönlendirme üslubuyla, devrimi bir karşı devrime yönlendirme sürecinde açıklarız.

Bunlar, gerilla savaşlarına karşı mücadelede şu ana kadar başarılı olan yöntemlerdir. Askeri baskı yöntemleri ise, yalnızca devrimlerin etkinliğini arttırmada ve devrimlere olan desteğin artırılmasında başarılı oldu.

Dedi ki:

Çatışmanın siyasi doğası ve iki kampın elinde bulunan araçlardaki eşitsizlik, özellikle politik hedeflerinin tam tenâkuz içerisinde bulunması nedeniyle, gerilla savaşında uygulanan temel taktikler, gerillalarla savaşan ordu tarafından uygulanmaya kabil değildir. Ancak bu, yalnızca ABD özel kuvvetlerinde gerilla taktiklerini taklit etmeye çalışan uzmanlar tarafından çok sınırlı bir şekilde uygulanabilir.

Nedenler oldukça açık: (Gerilla savaşçısının özellikleri bu şıktan alınır.)

Birincisi: Gerilla savaşçısı inisiyatife sahip olduğu için savaşı başlatır, nerede ve ne zaman vuracağına karar verir. Bundan dolayı askeri düşmanı her yerde onunla karşılaşmak üzere hazır beklemek zorundadır.

Savaşı başlatan olması, savaşı kazanacağına dair elde ettiği ilk avantadır. Bu yüzden gerilla savaşının özeti, siyasi alanda meşruiyet kazanma mücadelesidir. İnsanlar nazarında, yerel kamuoyu nazarında ve dünya kamuoyu nazarında meşru olan kimdir? Zalim kimdir? Mazlum kimdir?

Askeri yönden ise inisiyatifi elde etme mücadelesidir, inisiyatif kimin elinde olacaktır? Devlet bizi ararken (yakalamaya çalışırken), biz mi devlete darbe vuruyoruz? Yoksa Devlet bizi ararken (yakalamaya çalışırken), kaçıyor muyuz? Askeri inisiyatifi elinde bulunduran savaşı kazanmaya adaydır.

Ama ne yazık ki, devletle aramızdaki tüm cihadi çatışmalar meşruiyet alanında ve inisiyatifi elde bulundurma alanında bir kayıp ile sonuçlandı. Bu nedenle, mevcut imkânlarla gerilla savaşını kazanamayız. Kazancımız, sadece Allah için verdiğimiz şehidlerdir. Bununla birlikte bu tecrübelerin bize bıraktığı sermayeden daha sonra yararlanırlar. Bu tecrübelerden de yararlanmayacak olursak hiçbir kazanç elde etmemiş oluruz.

Meşruiyetin birçok yönü vardır. İlke bazında savaşmanız gereken ilk meşruiyet, Allah rızası doğrultusunda hakkı kaim kılmak için savaşmaktır. Bu durum seni muzaffer olmaya aday kılar. İnsanlar yönünden ise (senin) hak sahibi mazlum olduğuna onları ikna etmen lazım. Barışçıl görünmeyi hedeflerine ulaşmak için bunu bir yol olarak kullanabilirsin. İsrail iki yüz nükleer savaş başlığına sahip olmasına rağmen, devamlı mazlum olduğunu, nüfusunun az olduğunu ve etrafında bulunan milyonlarca vahşi canavar tarafından yok edilme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığını dile getirdiğine dikkat edin. Şimdiye kadar zayıf olduğunu öne sürerek şefkat dilenmektedir. Bunu da kamuoyu oluşturmak için kullanmaktadır.

Şu anda Suudi Arabistan'daki mücadelelerin tümünün meşruiyet için yapıldığını buluyoruz. Büyük Âlimler Topluluğu ve diğer âlimler, Kralın meşru olduğunu ve İslami bir sistemi temsil ettiğini ispat etmeye çalışmaktadırlar. Muhalefetin bütün mücadelesini ise kralın meşru olmadığını, Allah'ın indirdiği ahkâmı tatbik etmediğini ve adil olmadığını ispat etmeye yöneliktir.

Edindiğim mülahazalarım neticesinde Arap Yarımadasında savaşın devlet tarafından kazanç muhalefet açısından kayıpla devam ettiğini görüyorum. Bununla birlikte muhalefet, birçok yönden sistemin ve (sistem) âlimlerinin meşruiyetini yok edebildiklerini ileri sürüyorlar. Suudi Arabistan muhalefeti birkaç gruptan oluşuyor. Sünni olanları dahi birkaç topluluktur. Kimi siyasi, kimi askerî, kimi cihadi, kimi şudur kimi budur. Şi'a'nın da muhalefeti vardır.

Mısır'da, 60 milyon insan hala terörizm ile devlet arasında bir karmaşıklık olduğunu zannediyor. Cihâdiler de insanları savundukları, hakkı hâkim kılmak için doğru bir metotla çağrıda bulundukları meşruiyet savaşını kazanamadılar.

Bu inisiyatif bütün dünyada aynıdır. Ticarete, sporda, ilişkilerde, her şeyde. İnisiyatif kullanan (hücum eden) insan vardır, buna karşılık tepki gösteren (savunma yapan) insan vardır. Bu durumu en açık boksörlükte görmek mümkündür. Bundan dolayı şu örnek aklıma geliyor: Hitler "Mücadelem" adlı kitabında, yedi yaşından itibaren bütün okul öğrencilerine boks dersini zorunlu kılmak gerektiğini ileri sürerek şöyle diyor: "Amaç sadece spor ve sağlık değil, aynı zamanda dünya liderliğine aday olan bu Alman nesline yumrukların önünde tek başına olduğunu ve yüzünü sadece kendi kollarıyla kurtarması gerektiğini bildirmektir!" Eğitim felsefesine dikkat et! Bunun ruhi psikolojik eğitimde insanın hatasının toplum içinde örtünmüş olduğuna göre insanı

yetiştiren toplu spor oyunları dışında bir boyutu vardır. Ancak bireysel şiddet içeren oyunlar anlamlıdır ve başınız belaya girince nasıl hareket edeceğinizi öğretir. Bu oyunların öğrettiği şeylerden biri de (insiyatif) kullanmaktır. Rakibine vurup çekilirse, vurup çekilirse, vurup çekilirse nakavt almaya aday olacak demektir. Ama vuruşlara karşı savunma pozisyonundaysan kovalanan sen olursun. İşte bu insiyatiftir. İnsiyatif: kim diğerini sıkıştırıyor? Kim kaçıyor? Gerilla savaşındaki askeri oyunun hepsi insiyatifi elde etme mücadelesidir.

Çünkü bütün gerilla savaşları insiyatif gerillaların elinde olduğu halde başlar. Gerilla devrimi başlatır, gerilla vurmaya başlatır. Devletin kendini dengelemesi biraz zaman alır. Bizde Hafız Esat kaçmak için (devamlı) valizini hazır bulundururdu. Hâlbuki devrim kesinlikle başarı elde edecek ehliyeteye sahip değildi. Bu durum girişimin süreci nedeniyle bir yanılsamadır. İsimlerimiz arananlar arasında bazı güvenlik listelerinde bulunuyordu. Başka güvenlik birimleri indinde ise arananlar arasında bulunmaktayız. Bu başıboşluktu. Devlet, bu konudaki dengesini yeniden kazanmak için uzun zaman uğraşır.

Bundan dolayı baştan devlete öldürücü darbeyi vurmaya ve sisteme isabet edecek ilk evreden istifade etmeye hazır olmayan bu bozulmayı gerçekleştirecek bir vuruşa hazır olana kadar başlamaz. Böylece gerilla savaşında askeri galibiyetin esas olan insiyatifi elde etmiş olursunuz.

Eğer insiyatifi kaybedersen kendini askeri olarak zayıf bulacaksın. Savaş bazen politik bir girişime sokmaya muhtaç olabilirsin. Yani: devleti zora sokacak bir şeyler yapmalısın. Bildiriler yayınlayıp bu bildiriler üzerinde çalışarak devleti baskı altında tutmaya çalışırsın, sorunu askeri bir yolla halletmeye çalışırken, tekrar insiyatif almaya hazır olursun.

Sen operasyondan birkaç dakika önce gergin olursun. Düşman ise 24 saat gergin. Operasyonlardan önce gergin olana spor yapmak tavsiye edilir. Judo çalıştığımız sırada temel tavsiyelerden biri de rakibe yapıştığın an en gergin olduğun an olmalıdır. Rakibin karşısına gelir gelmez gergin olmamalısın. Bununla birlikte hücum bekleyen rakip bu müddet zarfında hep gergin olur. Bu durum rakibin psikolojisini bozar, gücünü, enerjisini ve her şeyini bitirir.

Soğukta, karda düşmanın üzerine saldırmak istiyorsun. Bu durumda heyecanlısın, sıcaksın ve silahın hafiftir, ama düşman gerçekte üşüyor, çünkü hareketsiz. Her zaman hazır olması gerekir. Senin korkun ise sadece saldırı anındadır.

İnsiyatif size vuruş yerini belirlemenizi sağlar: kuzeyde, güneyde ve ne zaman vuruşacağınızı (belirlemenize yardımcı olur). Düşman ise bu zaman zarfında her yerde sizi beklemek zorunda. Bu, her iki tarafın moral yönünden eşit olmadığını gösteren stratejik bir farktır.

Diyor ki: "Savaşın başlamasından önce ve sonra, hükümetin ordusu, kamu ve özel mülkiyeti korumakla görevli bir polis memuru olarak oynadığı rol nedeniyle kendini savunma konumunda buluyor."

Bizde Şam'da savaşın başında bizi hafife aldılar. Devletin karşımıza çıkardığı ilk öncü kuvvet istihbarat devriyeleriydi. Bunların az bir askeri eğitime sahip oldukları bilinmektedir, dolayısıyla hezimete uğradılar. Bunun üzerine karşımıza güvenlik güçlerinden ve parti milislerinden oluşan ortak devriyeler çıkarmak zorunda kaldılar. Bununla kendilerini daha da zora soktular, çünkü parti milisleri tamamen sivillerden oluşmaktadır. Kendileri açısından netice fâcia oldu ve savaşta bozguna uğradılar. Bununla birlikte cihada çıkan gençlerin çoğu operasyonlarda ilk defa silah kullanıyor. Gençlerin attığı ilk kurşun daha hiçbir şey yapamayan birini öldürüyordu. Mesele uzun askeri eğitime gerek duymuyor, psikolojik hazırlık ve kabiliyet gerekir. Aslında gerilla savaşları için gerekli olmayan mevcut askeri eğitim ve gelişimde bunun hakkın-da konuşacağım.

Daha sonra Devlet özel kuvvetleri (Nakışlı elbiseli) savunma tugaylarını sahaya sevk etti. O zamana kadar insanlar ilk kez şehirde zırhlı araçları görüyorlardı. Her zırhlı araçta -üzerinde ve yanında- 20 asker vardı, mermi şeritleri ve bombalar! İnsanlar bu manzara karşısında korktular. Her devriye sağında dört, solunda dört ve bir zırhlı araçtan oluşuyordu. Arkasından da otomatik silahlar görünüyordu. Öyle ki bıçak, pala ve zincir gösterisi vardı. Her asker "Rambo" gibi görünüyordu. Şehirde do-laştılar ve cihad operasyonlarımız yaklaşık 16 gün durdu, bir kurşun sesi duymaz oldu. Öyle ki insanlar Mücahidlerin bozguna uğradığını düşünmeye başladı.

O zaman: şeyh İbrahim Yusuf (Allah rahmet eylesin) "Topçu Okulu" eylemini gerçekleştirmişti. Aslında o topçu subayıydı ve çok şiddetli (sağlam) bir tuzak hazırlıyordu. Bu konuda bazı olaylardan yararlanabilmişti. Şehrin dışına bir zırhlı araç grubunu çekti, önlerinde binalar, arkalarında üzüm bağları, meyve bahçeleri ve ağaçlar vardı. Ne yazık ki, devlet askerleri arasındaki haberleşmeleri (FM) radyosundan kaydettiğimiz bir kaseti kaybettim. Yaşanan felaketten bahsediyorlardı. Onları ekilmiş patlayıcıların tuzağına düşürdü. İlk patlayıcı arabaya çarpmak üzere 50 kilogramdı. Arabanın kapısından biri 16 katlı bir binadan 500 metre uzaktaydı. Üzüm bağlarında Özel Kuvvetler ağır bir katliama uğradı, (zırhlı araçlar) ağır bir şekilde tahrip edildi ve anında ordunun morali düştü. Suriye ordusunun seçkin kuvvetleri olan bu özel kuvvetler bu yolla bozguna uğratıldı.

Daha sonra Kardeşlerden birinin Özel Kuvvetler devriyesindeki yönlendirme birimine yerleştirildiğini keşfettiler. Devriyeleri yönlendirip kardeşlere nereye gideceklerini haber veriyordu ve bu durumu birkaç ay sürdürdü. Ordu bütün devriyeleri pusuya yönlendiren bir casus olduğunu anladı. Bunun üzerine bu kardeş sevinçle ve ısrarla bir operasyona katılmak istedi. Nitekim katıldığı ilk operasyonda şehid oldu, böylece

bu kardeşin yerini kaybettiler.

Buradaki maksat onları doğrudan insiyatifi elde bulundurarak alana çekiyorsunuz. Bu ise savaş alanındaki zaferinizin temelidir.

Şimdiye kadar: "Savaşın başlamasından önce ve sonra, hükümetin ordusu, kamu ve özel mülkiyeti korumakla görevli bir polis memuru olarak oynadığı rol nedeniyle kendini savunma konumunda buluyor." Sözü nü açıklamaya çalışıyorduk.

Şam'daki operasyonlardan biri de Rus havayollarına karşı olan operasyondur. Bunun neticesinde her havayolu şirketine koruma koymak zorunda kaldılar. Daha sonra ülkedeki bir kamu sektörü ekonomik kuruluşuna saldırı yapıldı ve ondan bir miktar para alındı. Bunun üzerine kamu kurumlarına koruma koymak zorunda kaldılar. Her mahallede dört kurum vardı, yani 500 hedefi korumak zorunda kaldılar. Her an saldırıya uğrama ihtimali olan her tesisin dört askere ihtiyacı var. Sonra bir demiryoluna saldırı yapıldı. Bunun üzerine bütün demir yollarına koruma koymak zorunda kaldılar.

Böyle bir durumda devlete her şeye koruma koymak zorunda olduğunu hisseder. Yani bir milyon askeri olsa bu kadar yeri korumaya yetmez. Daha sonra devlet ağırlığını koyup devriyeler çıkararak korumalar ve askerler yayılınca siz bir gecede saldırı yapan kuvvetlerinizi ülkenin güneyine yaklaşık 1000 km uzağa götürüp eylem yapıyorsunuz. Devlet ise bir gecede bu intikâli yapamaz. Hatta bazı askeri aletlerin taşınması birkaç ay sürebilir. Bunun neticesinde yönetimde kargaşa oluşur.

Bütün bunlar insiyatifi elde bulundurmaya sürdürmeye devam etmek içindir. Bu durumda siz saldırıyorsunuz, Devlet ise saldırıyı yapanların daha neler yapacağını ve bu saldırılardan nasıl kurtulacağını düşünecektir. Askeri eylemler durursa liderleri öldürürler veya tutuklarlar, bunun neticesinde diğerleri kaçır. Öyle ki, sizi 10 bin km uzağa kadar kovalayıp takip etmeye çalışırlar. Pakistan'da ve daha uzakta sizi takip etmeye çalışırlar. Bu sefer onlar savaş meydanında insiyatifi ellerinde bulundurmaya başladılar. Bundan dolayı (saldırıya uğrayıp) biraz zarara uğrarsan tekrar insiyatifi eline geçirecek bir eylem yapmak zorundasın. Çünkü (insiyatifi) kaybedersen onu tekrar elde etmek zordur. Bu işte geç kaldıkça (insiyatifi) elde etmek zorlaşır.

Diyor ki: "Askerin korumakla yükümlü olduğu şeyler çoktur: Şehirler, halk merkezleri, tarım arazileri, ulaşım, ticaret ve sanayi bölgeleri gibi. Buna ilaveten: (askeri) konumlar, öncü karakollar, tedarik hatları, konvoylar, yollar ve gerillaların hedeflerinden birini teşkil eden güvenlik kuvvetleri ve -silahlanmak için- onların değerli silahları gibi tamamen askeri hedeflerdir. Son olarak, açık intifadanın patlak vermesiyle birlikte ciddi gerginliğe maruz kalan siyasi birimi korumalı ve desteklemelidir."

Düşünün bu ülkelerdeki Kraliyet ailelerinden biri hedef alınacak olursa; bu ailenin fertleri iki bin şahıs ise, (sadece onları korumak için $2000 \times 10 = 20000$) 20 bin koruma gerekiyor demektir. Bundan dolayı Fas'ta bazı kardeşlere dedim ki: "Orada beklediğim askeri başarısızlıktan dolayı birkaç yıl cihad etmelisiniz. Bu müddetin hepsi sadece insanlarda bulunan korku duvarını delmek içindir. Çünkü normal vatandaş, kendisine vurulan kırbacın askere vurulabileceğini, dolayısıyla sonrasında yönetime de vurulabileceğini idrak ederse korkusu kaybolur. Yani yönetim dokunulmaz ve kendisine güç yetirilmez değildir. Bu konuda kendisinde cesaret oluşursa korku duvarı yıkılır. Korku duvarı yıkılırsa insanları harekete geçirme eylemine başlayabilirsiniz.

Devlete ait küçük hedeflere saldırı düzenlemenin unsurlarınızı eğitmek için kolay hedefler olması hasebiyle faydaları vardır. Ancak, bunun sistemin seviyenizin bundan ibaret olduğunu ve bundan daha büyük bir eyleme el uzatmayacağınızı fark etmesi gibi düşünmeniz gereken bir kaybı vardır. Ülke olduğu gibi kalır, tıpkı yılanların kuyruklarıyla oynuyor ama kafaları sağlam gibi olur. Gerilla savaşı taktikleri bölümünde bundan bahsedeceğiz.

Bizde Şam diyarında (Suriye'de) sistem üzerinde ciddi bir baskı vardı. Hama'da kuzeyde, güneyde onlara saldırırdık. Ancak başkent Dimaşk'ta sistem üzerinde baskı yoktu. Bundan dolayı halk: "Başkente neden saldırı yoktur?" diye sorardı.

Etrafınızdaki insanlar arasında yayılan dedikoduların kemmiyetini ve sizin hakkınızda neler düşündüklerini bilmeniz gerekir. Suriye'de keşfedilen Muhbirlerin çoğunu cihadi cemaatlerden ziyade halk keşfetmiştir. Bu amcası oğlunun muhbir olduğunu, diğeri dayısı oğlunun muhbir olduğunu bilir. İnsanlar muhbirlerin listelerini yazıp cami duvarlarına asarlardı. Kardeşler muhakkak bir camide namaz kılardı ve bu listelere bakardı. Sonra kimin muhbir olduğunu araştırıp falanın muhbir olduğunu filanın muhbir olmadığını anlardı. Kanaat getirdiklerinden dolayı İnsanların otomatikman Mücahidlere yaptığı yardımın hacmini düşünün.

Öyle ki, caydırıcılık ve insiyatif sürecinde, öncü kardeşlerimiz olağanüstü bir zihniyetin göstergesi olarak çok garip bir karar çıkardılar. Her muhbire seni keşfettik diye bir haber gönderdiler. (Haberde) Falan mescitte Cuma namazından sonra tevbe etmelisin, eğer dediğimizi yapmazsan bu tarihten itibaren iki hafta içerisinde seni öldürürüz diyorlardı. İnsanlar buna inanamadılar. Ancak bir müddet sonra bazı muhbirlerin öldürüldüklerini gördüler. Bunun üzerine muhbirlerden büyük bir topluluk korkudan mescitlere gidip Cuma namazından sonra tevbelerini ilan etmek zorunda kaldılar. Bu kişiler: "Ben falan oğlu falan istihbarat birimleriyle çalıştığım için küfre girdim. Bundan dolayı Allah'tan mağfiret diliyorum. Ben inşaAllah bir daha dönmek üzere tevbe ediyorum..." diyerek tevbe metnini okuyorlardı. Bundan sonra sokağa inince istihbarat tarafından öldürülürdü. Bu kişi her iki durumda da durumunun kötü olduğunu biliyordu. Bu arada bazı istihbarat birimlerine baskın yapıp muhbirlerin listeleri ve

aylık bilgileri ele geçirildi. Bunun üzerine onlarda psikolojik bir yıkım meydana geldi.

Hatta -Allah affetsin, şu anda Suudi Arabistan'da bulunan- Hama'nın büyük âlimlerinden birinin imamlık yaptığı mescitte bir muhbir tevbe etmeye kalkışınca ona itiraz ederek: "Bu mescidin insanlar için tevbe yeri olduğunu kim size söyledi?" demiştir.

Ancak devletteki büyük başları vurmak devlete pahalıya mal olur. Çünkü bu (eylem) korku salar ve her yetkiliye güvende olmadığı kaygısı verir. Bundan dolayı böylelen servetlerini ve ailelerini yabancı ülkelere gönderirler. Kendileri ise devamlı tedirgin olurlar ve psikolojik bir yıkım içinde bulunurlar. Bu yetkililerin bakan vb. olması şart değil normal yetkili olmaları yeterlidir.

Bunların hepsi korumaları gereken sivil hedeflerdir. Sonra askeri hedeflerini de korumaları gerekir. Yazar bu konuda devletle gerilla arasındaki karşılaştırmayı reddediyor. (Yazar) Onlara tek bir operasyonla saldırıyor. Devlet daha sonra 500 hedef bekliyor ve bu devlet açısından pahalıya mal oluyor.

Diyor ki: "Bütün bu alanlarda, söz konusu rejim ve askeri kolu, rüzgâr gibi hızlı olan bir düşmana nispetle çok hassas zayıf noktalara sahip demektir."

Bu çok edebi ve saygın bir ifadedir. Bu yüzden gerillaların hareket ve hücumları rüzgâr gibi olmalıdır. Çok basit bir hareketle eylemi bir yerden bir yere taşıyabilmelidir. Örneğin Halep şehrimizde -Allah (celle celaluhu) bizi muzaffer bir şekilde tekrar ona kavuştursun, âmin- cihad eylemleri yaygın olduğu zamanda günde 13 suikast eylemi gerçekleştiriliyordu. O zaman iki atış ve tekbirden başka bir şey duyulmazdı. İnsanlar iki atış sesi duydukları zaman kendiliğinden: "Allah rahmet eylesin!" derlerdi. Bu duruma geldiğimizde, Almanya ve yabancı ülkelere sayıları takdir etmek için uzmanlar geldi. Bize ulaşan bilgilere göre şehirde gerçekleşen bu hacimdeki eylemler 7 bin gerilla savaşçısının olmasını gerektiriyor. Hâlbuki Topçu Okulu eylemi sırasında kardeşlerin sayısı sadece on dokuz kişiydi. Ancak her biri günde farklı yerlerde birkaç eylem gerçekleştiriyordu. Büyük bir eylem yapmak istedikleri zaman ordunun yarısı toplandı, yani on kişi eylemi gerçekleştirdi, dört kişi (hücum edip) ateş etti, altı kişi ise onları korudu. Yani elde bulunan güçlerin yarısı bir eylemde bulundu. Bunu Mao Zedong'un "bir savaşta düşük bir genel seviyede olsanız da daha üstün olmanız gerekir" "Yerel Üstünlük" teorisinde açıklarız.

Bundan maksat bir insiyatif atmosferi meydana getirmek ve gerillaların moralini yükseltmektir.

Diyor ki: "Ordu, kaynaklarından, özellikle de kullanmayacağı yüksek maliyetli ekipmandan (örneğin, atomik ekipman) muzdarip olurken, gerilla, yoksulluktan avantaj elde ettiği tüm özgürlükleri kulla-

nır. Onun sadece silahı ve gömleği var, hayatı dışında savunacak bir şeyi yok. O arazi işgal etmiyor. Onun ağır bakıma ihtiyaç duyan askeri bir aracı, savaşta risk altında olacak tankları, kuşatılabilecek yerleri, hava saldırıları ile tahrip edilebilecek ulaşım tesisleri, düşebilecek uçakları, bombalanabilecek ekipleri ve tuzaklardan korunacak araçları yoktur. Derhal terk etmesine vakti yetmeyecek hiçbir üs ya da depoları da yoktur.”

O (Gerillanın) sahip olmadığını söylüyor. Biz ise: “gerilla savaşıncısının müdafaa etmek zorunda olacağı yol, merkez vb. şeylere sahip olmaması gerekir” diyoruz. Yazarın teessüf ettiği her özelliği, korunması gereken bir avantaj olarak düşünmeliyiz. Bu nedenle, en büyük hatalardan biri gerillaların kendilerini erken bir aşamada savunmak zorunda kalacakları sabit konumlarda pozisyon almalarıdır. Özellikle bu konumlar dış iletişim hatlarına, dost veya tarafsız olan bir ülkeye dayanmıyorsa. Kitabın 1965 yılında yazıldığı sırada, büyük kuşatma silahları, erken uyarı sistemleri geliştirilme mişti. Hava kuvvetleri de çok geniş dağ bölgelerini kuşatabilecek imkâna sahip değildi. (Şu anda bu imkânlar geliştirildi) Ancak Afganistan ve Cezayir gibi aslen abluka altına alınması zor olan alanlar olursa kuşatılamaz.

Gerilla taktiklerinden birisi de onun fakir olması gerektiği ve savunacak hiçbir şeyi olmamasıdır. Çünkü bunlar zayıf noktaları temsil etmektedir.

Diyor ki: “Savaşta kazanma şansı olmadığına kendine kaçmak için cevaz verebilir.”

Bu utanılacak ayıp bir şey değildir. Bilakis bu “Savaş taktiği olarak düşmanı vurmak için çekilme ya da diğer bir birliğe katılmak durumu hariç” (Enfal, 16) ayetinin gereğinden ibarettir. Bu, gerilla savaşının temeli olan hücum ve kaçış (vur kaç) sürecidir: yani merkez edinmemektir.

Şam cihadı sırasında, sizden olan bir üs baskına uğrarsa, kardeşlerin öldürüldüğünü ve tanklarla bağlanıp sokaklarda sürüklendiğini görürseniz kardeşlerin size bitişik olan gruba destek olmak için çarpışmamalarına veya müdahale etmemelerine ilişkin katı emirler vardı. Gerçekten de kardeşlerinin (askeri) araçlara bağlanarak sürüklendiğini görünce acı çekip şiddetli bir şekilde ağlıyorlardı ve buna müdahale etmiyorlardı. Çünkü müdahale etseler kardeşlerin kaybını 5'ten 10'a çıkaracaklardı. Devlet üssünüze yapılan baskında 60 veya 70 kişi kaybettiğinde, kaybını ancak 70'ten 140'a çıkarmış olursunuz. Siz 60 kişiden oluşan biriminizden 10 kişi kaybedince güçlerinizin %20'sini kaybetmiş olursun. Devlet ise bir milyonda 140 kişi kaybetmiş olur ki, bu (sizin için) düşünmeye ve araştırmaya gerek duymayan bir kan kaybıdır.

Gerçekten de bu meydana geldi. Ancak subhanallah hoparlörle yapılan çağrılara ve verilen sözlere rağmen çarpışmalarda bir üs bile teslim olmadı. Kardeşler ölünceye

kadar çoğunluğu tabanca olan hafif silahlarla savaşıyorlardı. Onlara büyük kayıp verdirdiler çünkü bir yerde korunmuş (yuvalanmış) durumdaydılar.

(Kardeşler) Yerleri keşfedilmezse hızlı hareketten yararlanır sonuna kadar direnirlerdi. İstihbarat ve asker kayıplarının büyüklüğüne karşılık kardeşlerden sadece dört cüsse görünce şehirdeki devlet güvenlik görevlisi bile savaştan sonra bağırarak: "Bunlardan bana 200 kişi verin Filistin'i kurtarayım" demeye başladı.

Onların (kardeşlerin) kuşatılmadan önce hızlı hareketten yararlanmaları gerekir.

Diyor ki: "Dolaşmak dikkatsizlikten sayılınca dağılıp saklanmak gerekir. En zor durumlarda da sivil halk arasına karışması mümkündür. -O deniz ki, (Mao Zedong'un ünlü metaforunu kullanmak için)- bir gerillanın onun içinde balık gibi yüzmesi gerekir.

Şu andan itibaren gerçekte halkın bütün çatışmanın anahtarı olduğunu beyan etmeliyiz. Bu fikir Batılı analistler için çok can sıkıcı gibi görünse de çatışmayı idare eden ve yöneten halktır. Hükümetin askerinin halka intisap edemediği ölçüde gerilla halka intisap eder (rejim halkın sevgisini kaybetmemiş olsaydı, devrim patlak vermezdi)."

Allah'a hamdolsun, Müslümanlar üzerindeki uzun sömürge dönemi nedeniyle, iktidara karşı kendiliğinden bir nefret oluştu. Öyle ki, iktidardaki iyi adamdan bile nefret edilmeye başlandı. Giydiği bu (resmi) elbise insanlar tarafından kendisine nefret oluşmasına neden oldu. Bazı Devletlerde ise ters bir durum oluştu. Orada insanlar devlet adamını sevmektedirler: kardeşimiz bizimle beraber namaz kılmakta ve hocanın yanına ders dinlemeye gelmektedir. Ancak bu istisnai bir durumdur. Cihad davası bu adamı bir ayrıma götürmeli ve iki kamptan birine intisap etmesine neden olmalıdır.

Nihayetinde Amerikalıların karargâhına saldırdı diye mücahidi kovalayanın (yakalamaya çalışanın), onun peşinden koşup yakalayanın ya da onu öldürenin yahut ona ya da ailesine tecavüz edilmesine neden olanın gece Allah için kalkıp birkaç rekât namaz kılması seni ilgilendirmeyecektir.

Ancak normal durumda, Devlet adamından nefret edilir. Eğer Devlet adamı seviliyor ve nefret edilmiyorsa, devrimci bir atmosfer yok demektir. O zaman devrimci iklimi ısıtmak (oluşturmak) için propaganda ve eğitim süreçleri gerçekleştirmeniz gerekir.

Devlet adamından nefret edilmesi devrimci iklimin en önemli unsurlarından biridir. Durumun böyle olması için propaganda çalışması yapmak gerekmektedir. İnsanlara böyle yapmakla küfrü savunduğunu ve Allah (celle celaluhü) indinde mazur sayılmayacağını anlatmak lazım. Onun iyiliğini istediğini anlaması için başlangıçta içinde

bulunduğu duruma uygun ona karşı kardeşçe (yumuşak) bir dil ve güzel yumuşak bir üslup kullanmakta bir beis yoktur. Sonra kesin bir dille daha sonra bu durumdan kurtulmazsa cezaya, öldürülmeye ve Allah'ın (*celle celaluhu*) gazabına maruz kalacağını bildirerek onu tehdit etmek lazım.

Onun Müslüman olduğunu, iyi, dindar, kandırılmış ve yanlış yönlendirilmiş olduğunu düşünüyorsanız ilk önce iyi ve tatlı bir dille ona hitap etmeniz uygun olur. Çünkü tatlı dil kullanmakla onu iki şey arasında bırakmış olursunuz: Ya Devletle beraber olacak ya da ondan ayrılacak, bu konuşma üslubu kolay, mümkün, meşru ve uygundur. Ama kararlılıkla sonuçlandırılmalıdır. Ayrıca konuşma üslubu tedricen değişmelidir, çünkü devrimin başından sonuna kadar aynı üslubu kullanmak mümkün değildir. Kendini İslam emirliği sayan ve mütedeyyin ordulara sahip olan Devletlere çağrı yapmanız faydalı olabilir. Şerî hatırlatmalarda bulunmak lazım. Onlara özel broşürler, bildiriler ve yönlendirici kasetler hazırlamakta bir beis yoktur. Şeyh Selman el-Ude'nin "Güvenlik görevlisi kardeşim" unvanlı bir kasetini dinledim. Bu eski kasetlerinden biri hicri 1413 veya 1414, bu kasette ciddi bir kararlılık dili kullanmış ve misaller vererek: Nasıl Allah'ın cezasını bulacağını? Ve nasıl mazur sayılmayacağını? Ve...ve... beyan etmiştir. Bu konuyu anlatırken sevilen bir üslupla giriş yapmıştır... Üslup savaş merhalelerine göre değişebilir.

Burada kendimizi iki problemle karşı karşıya buluruz: (Birincisi) Dostluk ve düşmanlık konularında aşırıya gitme problemi, daha birinci günden bu adamı tutup lanetlemenizi ve kalbiyle ve kalıbıyla devletle beraber olması için onu dışlamanızı ister. Hâlbuki iyi bir üslupla bu adam diğer tarafa geçebilir. Cihadi çevrelerde bu gibi insanlara karşı yumuşak bir dil kullanmaya kesinlikle ve hiçbir şekilde izin verilmediği konusunda bir baskı hissedersiniz.

Asker ülkeden ülkeye değişir. Bizde (Suriye'de) asker Nusayri başka millettten olan bir kâfirdir. Başka bir ümmetten olmamızdan dolayı bizi katletmekten hoşlanır. Dolayısıyla onun işi bitmiş ve onunla konuşmayız. Bizim durumumuz daha çok yabancı işgale benzemektedir. Bunlara karşı yumuşak bir dil kullanmak mümkün değildir. Suriyeli bir mücahidin başka bir devletteki farklı bir olay konusunda başkasını küfür tek millettir kaidesine dayanarak kendi devletinde Nusayrilere karşı davrandığı gibi davranmaya zorlaması sahih olmaz. Bu düşünce kısırlıdır.

Meselelerin şehirden şehre, sektörden sektöre değiştiğinin bilinmesi gerekir. Jandarma ile güvenlik görevlisi arasındaki iletişim farklılığından dolayı jandarmayla farklı bir üslupla devlet güvenlik görevlisiyle farklı bir üslupla konuşmanız mümkündür. Orduya karşı farklı bir üslup kullanılabilir. Tabii ki yabancı güçlerin durumu farklıdır.

Başta bazı kardeşlerin sertliğinden şikâyetçi olduğumuz bu zamanda= bazılarının ise laubali konuşmalarından baştan sona kadar şikâyetçi olmaktayız. Bu, temayüz sürecini boşa çıkardığı gibi insanların bu adama karşı harekete geçmelerini boşa çıkarıyor.

Diyor ki: Gerilla, gizlenmesini sağlayan, tedarik kaynaklarını, gönüllü kaynağını, iletişim ağını ve çok etkili ve her yerde bulunan istihbarat hizmetini oluşturan halka dayalı sivil kitleler yardımıyla mücadelesini sürdürmektedir.

Bana ulaşan rivayete göre Topçu Okulu olayından bir sene sonra öldürülen devrim askeri komutanı ve genel başkanı Şeyh İbrahim Yusuf, Adnan Ukla ile beraber bir karargâhta oturuyorlardı, kapının çalındığını duyup birisinin: "Ey Adnan! Ey İbrahim! Hemen (buradan) çıkın iki saat sonra karargâha baskın yapacağız" diye seslendiğini işittiler. Dışarı çıktılar kimseyi bulmadılar. Bu devlet saflarında bir adam, kendi emniyetini sağlamak için kaçtı, bu gibi adamların çoğalmasına yardımcı olmak lazım. Bize hizmet edebilecek olanların yerlerinde kalmalarını, bulunduğu yerde buna imkân bulmayanların kaçmaları gerektiğini anlatmanız lazım. Devlet saflarında bulunmanın küfür saflarında yani Amerikan ve Yahudi saflarında bulunmak manasına geldiği konusunda uyarıcı çağrılar yapılması gerekir.

"Ey mücrim sen krala hizmet ediyorsun!" çağrısı kişiyi sarsmaz, ama "Ey mücrim sen Yahudi ve Hristiyanlara hizmet ediyorsun!" çağrısı kişiyi sarsar. Kral namaz kılıyor. Haseni toplantıları, Ezher şeyhi, Bayram namazı, Ramazan, Bin Baz vb. (bütün bunlar varken) onun açısından krala hizmet etmedeki sorun nerede?

Ama küçük çocuğuna ve eşine merhametle yaklaşp adım adım terbiye verdiğin gibi halka merhametle yaklaşp terbiye vermelisin. Dolayısıyla insanları terbiye etmeye önem vermek lazım. Şimdi bunun artık kitapları var ve okutuluyor, "Grup Psikolojisi" olarak adlandırılıyor. "Grup Psikolojisi" kitaplarını okumakta beis yoktur. Ayrıca "Kamuoyu Oluşturma Rehberliği" kitaplarını da okumalısınız. Bunun yanı sıra kitlelerin kalbini nasıl kazanırız, burada kütüphanede bu kitapların bir kısmını bulabilirsiniz.

Aynı zamanda cemaat nasıl idare edilir? (Hakkında kitap okumalısınız) çünkü cemaatin tüzel kişiliği vardır ve şahıs gibi idare edilir. Çünkü eğer cemaatin bir bölümünde korkaklık baş gösterirse bütün cemaate yayıldığını görürsün. Cemaati cesur insiyatiflerin kayb olduğu korkak bir şahıs olarak düşünebilirsin. Bunun aksi de mümkündür, cemaatin bir kısmında cesaret baş gösterirse cemaatin geri kalanına yayılır. Cemaat şahıs gibi davranır. Siz de bir kitle psikolojik eğitim süreciyle cemaate rehberlik edebilirsiniz.

Devrimin başlangıcında kitlelere ve Devlet birimlerinde çalışan Müslümanlara karşı büyük bir dikkat (ilgi) olmalı ve yumuşaklıkla davranılmalıdır. Bununla birlikte sonuçlarda laubalilikten uzak kararlılık gösterilmelidir. İfrat ve tefrite düşmemek için her vakiya hakkını vermek lazım.

Diyor ki: "Halkın rızası ve etkili yardımları olmadan, gerilla bir yol kesici olur ve uzun süre hayatta kalmaz."

Önünüzde Cezayir örneği var, gerilla yol kesiciye dönüşüp beşerî destek damarları kesildiğinden uzun süre hayatta kalmamaktadır. Onlar altmış kişi, bir kısmı öldürüldü elli kişi kaldı, bir kısmı daha öldürüldü, kırk kişi kaldı. Destek yok, barınak yok, sır saklama yok, yardım yok. Yenilenme olmayınca nihayetle bitme derecesine gelinir. Düşman, devlete yol göstermek suretiyle aleyhinize devlete yardım edebilir= böylece yok olabilirsiniz.

Diyor ki: "İsyan karşıtı asker, aynı yardımı alabilseydi, gerilla kesinlikle ortaya çıkmazdı, savaş ya da devrim de olmazdı, dava yok olur ve radikal değişim için halkın arzuları sönerdi."

Bu gerilla savaşı konusunda halkın etkisinin güzel bir açıklamasıdır. Eğer halkın devrimcilik ısısı bu adama karşı kin beslemeye yetişmeyecek olsa= devrim asla olmazdı.

Sonra şöyle diyor: "Böylelikle iki kampın zaruretle taktiklerini ve stratejilerini esas aldıkları hedeflerin temel meselesine varıyoruz. Gerilla, her şeyden önce devrimci fikirleri eken bir davetçi, bir teşvik edici ve aynı çatışmayı -fiziksel savaşı- teşvik aracı olarak kullanır."

Fiziksel mücadele ve operasyonlardan, rejimi askeri olarak zayıflatmaktan ziyade, psikolojik tırmandırma ve (halkı) harekete geçirme amaçlanmaktadır. Çünkü gerilla savaşları orduları imha etmekle bitmez. Gerillalar devlet güçlerini imha etmez ve askeri soykırımla onları yok etmez, bu tarihte olmadı, şimdi de olmamaktadır. Ancak bu savaş dış istilacılara karşı bir savaşa dönüştüğünde, yani, gerillalar işgalci bir orduya karşı orduyu ve halkı yanına aldığında Vietnam'da Fransız askerlerine ve ardından ABD kuvvetlerine, burada da Ruslara karşı olduğu gibi imha gerçekleşebilir. Bununla birlikte, Afgan Mücahidleri komünist rejimin askeri güçlerini ve Rusların askeri güçlerini imha etmediler.

Asıl Rusların çekilmesine sebep olan: Sürekli tüketme süreci temel kuralı ve Kabıl hükümeti için harcanacak savaşın bedeli günde bir ile bir buçuk milyon dolara ulaşmasıdır. O sırada Ruslar askerlerine sebze dağıtıyordu. Çünkü aylık olarak ödeyebilecekleri malları kalmamıştı. (Sömürgeciler) ülkeyi ekonomik olarak tüketmek için sömürgeleştirdiler. Ülke işgal kuvvetlerinin ekonomilerini tüketme sebebine dönüştüğünde, ondan vazgeçerler. Çünkü bu, kayıplara sebep olan bir ticaret haline

gelir. Bütün sömürgeciler bu sebepten çekilirler.

Diğer ki: "Öncelikli hedefiniz devrimci yarış seviyesini yükseltmek, sonra kritik noktaya gelinceye kadar halkın katılımını sağlamak -yani güçlerde denge aşaması- böylece devrim ülkeye yayılmış olur, halk kitleleri de nihai eylemi tamamlar. Yani mevcut rejim ortadan kaldırılır, (genellikle her zaman değil) onu koruyan ordu da ortadan kaldırılır."

Yani: Atılan son merhamet atışı gerillalar tarafından yapılmıyor. Bilakis genel kaos içerisinde sokaklara kayan kitleler tarafından yapılıyor. Gerillalar, hazırlık yapmışlarsa, bu meyvelerin kaybolmasını önleyebilirler. Bizde Şam diyarında kontrol altına alamadığımız olaylarla bu atmosferi hızlandırmaya çalıştık. Bir günün sabahında yüzbinlerce insan sokaklara indi. Öncü savaşçıları "İhvan" diye adlandırırlar. Hatta kuzey Afrika'da bütün dindarlara "İhvan" derler. On binlerce insan sokağa iniyordu. Bende kendimi bir gösteri içinde buldum, yıkıp yakmaya devam ediyorduk. Kitlelerin otomatik sloganı, tek bir ses ve korkunç bir ivme ile -bu durumu şimdiki çoğu cihadi harekette kitlesel başarısızlık durumuyla karşılaştırın-: "Ey ihvan silah istiyoruz! Ey ihvan silah istiyoruz!"

Bunlara yetecek silah nerede? On binlerce insanı nasıl idare edeceksiniz? Onlar sürekli tırmanan eylemlerden yararlanabilirler. Kardeşimiz Adnan Ukl'a'da (Allah rahmet eylesin) bu yarışa ortak olmuştu. Çünkü bundan bir müddet önce insanları cihada teşvik eden bir kaset yayınlayarak: "bu cihada katılmak suretiyle Nusayrilere karşı savaşarak görevini yerine getirmek isteyen her insanı aramıza almaya hazırız" diyordu. O, günde, üç ya da yedi kişiyi harekete geçirebileceğini düşünüyordu. Çağrı yapınca mesela elli kişi olsun. Ama on binlerce insanın bağırarak: "Ey ihvan silah istiyoruz!" sürpriziyle karşılaştı.

Hata, insanları tahammül edemeyeceği bir ısınma seviyesine getirme sürecinde oldu. Devlet durumun böyle olduğunu görünce insanlar üzerine ateş açtı ve şehir merkezinde dört dakikada 200 kişi öldü. Suriye halkı, Fransız işgalinde bile yapılan gösteriyi silahla bastırmaya alışkın değildi, dolayısıyla bu Suriye tarihinde ilk ve son gösteri oldu.

Bu tırmandırma sürecine "devrimi hızlandırmak (zamanı gelmeden yapmak)" dendir. Bu eylemler kendiliğinden doğal ve doğru olursa o zaman halkın katılımını -hatta kritik seçkinler- hissedersiniz. Devrim bütün ülkeye yayılınca, kitleler nihai eylemi gerçekleştirir. Yani: mevcut düzen ortadan kaldırılır. Her zaman değil ama çoğunlukla onu koruyan ordu da ortadan kaldırılır. Çünkü İran devriminde olduğu gibi orduyu yok etmeden düzeni yıkabilirsiniz. Orada aslında orduyu (kendi taraflarına alarak) infiya ettiler. Sonra tekrar orduyu dağıtıp kurarak düzeni sağladılar.

Bu durumu bize uyacak şekilde yeniden yapmak istersek ki, bu mümkün ve çok yararlı, deriz ki:

Gerilla savaşı eğitimi gören kişi, her şeyden önce bir davetçi, teşvik edici ve cihadi İslami metodolojik fikirleri eken kişidir. O, cihadi eylemleri ve fiziki savaşı, teşvik etmek, harekete geçirmek ve cihadi bir atmosfer oluşturmak için kullanır.

Mücahidin asıl hedefi, cihadda yarışma seviyesini yükseltmek, bu harekete katılmak ve eylemlerine ortak olmaktır. Sonra cihâdi devrimin bütün ülkeye yayılmasını sağlamak için kritik noktalar dâhil halkın katılımını sağlamak. O zaman -tekfircilere rağmen- bid'atçısıyla, sapığıyla, yolu şaşırmış olanıyla Müslüman halk nihai eylemi tamamlar. Yani mevcut düzen ortadan kaldırılır. Her (zaman değil ama çoğunlukla) onu koruyan ordu da ortadan kaldırılır.

Paris'te bulunan açık fasık Cezayirli bir kadın, İslami Kurtuluş Cephesinin de katıldığı genel seçimlerde oy kullanmak üzere seçim sandıklarına doğru gidiyordu. Bunu anlatırken bütün demokratik fikirlere ve İslami Kurtuluş Cephesinin üslubuna karşı olduğumu beyan ediyorum. Bu bilinen bir şeydir, ama kimsede şüphe oluşmasın diye bu meseleyi tekrarlıyorum. Bununla birlikte insanları İslam ile nasıl harekete geçirdiğini beyan ettiğimiz zaman Raşid el-Ğannuşî'den aldığımız gibi hikmeti almak istiyoruz.

Bu açık fasık kadın seçimlere katılmaya gidiyordu. Bir Fransız gazeteci elçiliğin kapısında onu durdurdu ve onunla Fransızcada: "Kimi seçeceksiniz?" diye sordu. Kadın Cezayir lehçesiyle: "Si Abbasi'yi" yani Abbasi Medeni'yi, diye cevap verdi. Adam tasvip etmeyerek: "Bu adam iktidara gelirse başını örter" dedi. Bunun üzerine kadın: "Başımı örterse sana ne?" Yani: "Benim başımı örtmem seni neden kızdırıyor?" diye cevap verdi.

Şimdi bu kadın kâfir mi? Müslüman mı? Halini bilmediğimiz için bize göre Müslümandır. Bu kadın insanların genelinden olup şu anda olumlu bir kaynaktır. Bununla birlikte olumlu bir kaynak olmasa da tarafsız bir kaynaktır. Bu kaynak devlet tarafında yer alabildiği gibi Müslümanlar tarafında da yer alabilir. Şimdi seçim sizin; bu kadını tutup devletin safına veya Müslümanların safına koyabilirsiniz. Müslümanların safına koyup esasta olduğu yere koyduğunuz zaman; belki bu kadın namaz kılıyor ama oruç tutmuyor veya oruç tutuyor ama namaz kılmıyor, fıkhi ihtilaflarla birlikte -ki, burası yeri değil- bize göre bu kadın, durumu mestur "La ilahe illallah" ehlinde olup halini Allah (celle celaluhu) daha iyi bilir. En azından halini bilinceye kadar durumu böyledir.

Peki, bütün Müslümanlar, Cezayir'de 26 milyon, Fas'ta 30 milyon, Mısır'da 60 milyon, sonuçta Arap ülkelerinde 200 milyon, Müslüman ülkelerde 1 milyar 200 milyon bunların hepsi Müslümandır, bunlar birbirine karışmış bizim toplumumuzdur. Cezayir'de bize nispetle en kötü şekliyle, düşmana nispetle en kâmil şekliyle hâsıl olan yön-

teme göre ayetin aksi oluşacağına, bunları, kendilerine güvenip düşmanla savaşaacağı-mız dayanağımız yapabiliydik. Bundan dolayı insanlar şu anda cihadı ve Müslümanlığı reddetmeye başladılar. Allah'tan afiyet dileriz! Bu örnek, parti deneyi-minden sonra insanların Afganistan'da ulaşmak üzere oldukları durumu göstermekte-dir.

Bundan dolayı **"Andolsun, Allah'ın Rasûlünde sizin için güzel bir örnek vardır"** (Ahzab, 21) Müslümanların örneği Allah'ın Resulü, Sâhabe, Tâbiin ve İslam tarihindeki sembollerdir. Cihadi Hareketin örneği de sembolleri ve âlimleridir. Maalesef içinde bulunduğumuz durum (iyi değildir), Cihadi Hareketin, insanlara semboller ve örnek-ler takdim etmesi lazım, işte o zaman "dileyen itaat eder."

Amerikan meselesi faaliyetlerimizde ve giysilerimizde yayılmaktadır. Kişi bir ceket giyor -bu kişi aslen Müslümandır- ama bu ceketin ABD askerleri gibi yeterince güç-lü olduğunu ve uzun süre dayanabileceğini göstermek istiyor. Üzerine de Amerikan simgesi koyuyor. Bununla birlikte insan onu sadece ayakkabılar üzerinde görmekten hoşlanır, çünkü yeri orasıdır.

Neden?

Çünkü ümmetin tüzel kişiliği, baskın karakterleri taklit etmeye başladı. İbn-i Hal-dun bundan bahsetmektedir. Zannedersem "el-Arabi" dergisinde: İslam fetihlerinin ulaşmadığı İngiltere'de orta çağlarda üzerinde Arap harfleri veya âyetler bulunan bir para bulundu. Bunun nasıl meydana geldiğini uzun süre düşündüler. Sonra o dönem-de ekonomik gücün ve süper gücün Araplar ve Müslümanlar olduğunu düşündüler. Otoriteler (devletler) para basmak isteyip paranın güçlü ve desteklenmiş olduğunu göstermek istedikleri zaman baskın kişiliği taklit etmek kastıyla üzerine Arap sembol-ler koyarlardı.

Halk, senin galip geldiğini görünce seni örnek alacaktır ve o zaman Müslüman ve dindar olmaya hazır hale gelecektir. İşte o zaman terbiye süreci başlayacaktır. Şahsı ele alıp boşaltıp doldurduğumuz (şarj-deşarj) gibi halkı boşaltıp doldururuz. Yemen Ko-münist hükümeti, 30 yıl içinde, bütün bir halkı kâfir yaptı. Âlimlerin bir kısmını bağ-layıp sürükledi, geri kalanlarını hapse attı. Mescitleri yıkıp ahırlara çevirdi, Moskova mescitlerine yapıldığı gibi mescitlere yaptı. Bu nedenle yüzbinlerce insan komünizme girdi. Yedi yaşındaki çocuklar Moskova'ya götürüldü, sonra getirildi (eğitime tabi tu-tuldu).

Bu halkalar, fitratının ve dininin hilafına küfre girmeye elverişli oluyorda yavaş ya-vaş eğitilerek, aslen kendisinin dini ve fitratı olan İslam'a girmeye ve yavaş yavaş eğiti-lerek onu sevmeye nasıl elverişli olmaz. Ancak zorlama ve şiddetle girmez. İnşâAllah bugün kardeşimiz "rıfk" (hoşgörü) bâbindan okuyacaktır. Rıfk (hoşgörü) fertlerde ne-tice verdiği gibi topluluklarda da netice verir (fayda sağlar).

Bundan dolayı burada deriz ki: Gerilla savaşını yapan Mücahid, her şeyden önce bir davetçi, teşvik edici ve cihadi İslami metodolojik fikirleri eken kişidir. O, cihadi eylemleri ve fiziki savaşı insanları teşvik etmek, harekete geçirmek, insanlar için cihadi bir atmosfer oluşturmak ve cihada hazırlık seviyesini yükseltmek için kullanır. Sonra çeşitli düşmanlara karşı cihadi devrimin bütün ülkeye yayılmasını sağlamak için kritik noktalar dâhil halkın katılımını sağlar. O zaman Müslüman halk nihai eylemi tamamlar. Yani mevcut düzen ve onun dâhili ve hârici müttefikleri ortadan kaldırılır.

Böylece bizde bulunan nasslardan, az ya da çok inancımıza zarar vermeyen milletlerin tecrübelerinden ve saf bilimlerden faydalanarak, harekete geçirme eylemini ve cihadi fikirleri kaybetmek istemiyoruz (bunların gerçekleşmesini istiyoruz). Ahzab gazvesinin henek kalıbından istifade ettiğimiz gibi bu fikirlerin kalıbından istifade ederiz. O, askeri savaşın üslubu olduğu gibi, bu fikri savaşın üslubudur.

Diyor ki: “Öte yandan, devrim karşıtı güçlerin hedefi olumsuz ve savunmadadır. İkna sürecinin kaybedilmesinden sonra rejimin istikrarını güvence altına almayı, mülkü korumayı ve silah gücüyle mevcut koşulları ve çıkarları korumayı içerir.

Daha çok ikna etmeyi ihtiva ettiği zaman kullanılan vesileler siyasi olabilir: Sosyal ve ekonomik reform vaatleri, vicdanları satın alma, muhtelif şekillerdeki karşı propagandalar gibi. Fakat her şeyden önce, devrim karşıtı güçler, vaatlerini yok ederek, devrimi yok etmelidir, yani başarılı olmalarının mümkün olmadığını ve başaramayacaklarını askeri olarak kanıtlamalıdır.

Devrimciler Allah'ın şeriatını tatbik etmek istediklerini söyledikleri zaman, hükümet: Allah'ın şeriatını tatbik ettiğini söyler. Ama hükümetlerimiz, dış güçler tarafından Allah'ın şeriatını tatbik etmemekle memur oldukları için (Allah'ın şeriatını tatbik etmezler). İnaniyorum ki, hükümetler kendilerini müdafaa edebilseydi iktidarını devam ettirmek için Allah'ın şeriatını tatbik ederdi. Şiddetli baskı karşısında Cafer Numeyri Allah'ın şeriatını tatbik etmeye çalıştı ve: “Sorun değil, şeriatı tatbik ederiz” deyince başkanlıktan azledildi. Çünkü bizi yöneten bu sıçanlar kuyruklardan ibarettir. Bunlar kendi maslahatlarını seçme hakkına sahip değillerdir. Şimdi Hüsnü Mübarek ve diğerleri bölgede herhangi bir kargaşa çıkmasını reddediyor. Birden bütün bu vatanseverlik ve coşku ortaya çıktı, neden? Çünkü Ortadoğu'daki durum kötüleşirse (iktidardan) düşeceklerini düşünüyorlar.

Körfez Savaşı sonrası sorunlarından biri, sömürgecinin, sömürülenin (yöneticinin, ajanın) çıkarlarını korumaya çok fazla hırslı olmamasıdır. İlk başlarda, onları makul bir şekilde (iktidarda) tutmaya hırslıydı. Ancak makul bir biçimde (iktidarda) kalması sömürgecinin ülkemizden istediği boyuta göre artık yeterli olmayıp bunu geçmek istiyor, neden? Çünkü batı bizatihi sömürülen konumda, dolayısıyla artık kendi maslahat-

tını düşünmüyor. Şu anda Amerika, Amerikalıların çıkarlarının hilafına davranıyor. Çünkü Yahudi Efendi, Amerikalıları çıkarlarının hilafına davranmaya zorluyor. Amerikalı Efendi de bunları çıkarlarının hilafına davranmaya zorluyor. Böylece ajan zinciri devam eder. Bu, sahip olduğumuz çatışmanın doğasına dair politik bir anlayıştır.

Bu insanlar özgür olup kendi kendilerine fayda sağlayarak iktidarda kalmak isteyebilseler Şeriatı tatbik ederek insanları razı ederlerdi. Bundan dolayı Suudi Arabistan hükümetinin, âlimleri serbest bırakıp âlimler açısından bir başarı ve isteklerine cüzi bir cevap olarak Amerikan güçlerini kısmen azaltarak bu işe aday olması gerekir. Bu arada davete nefes aldırarak küçük bir topluluğun düşüncesinde yeşeren inkılâb, devrim ve cihadın mümkün olabileceği (fikri olan) çok basit fitili söndürdü. Suudi Arabistan hükümeti bunu yapmada özgür olsaydı (bunu yapardı).

Ama şeriatı tatbik etmede hür değildir, Amerikan kuvvetlerini (ülkesinden) çıkarmada da hür değildir. Bundan dolayı Suudi düzeni içerisinde bir baskı var ve onlara: "Biz intihar ediyoruz, iktidarda kalmak için onları çıkarın" demektedir. Ancak ellerinde değil, mesele Yecüc ve Mecüc'ün babası olan büyük dedelerine ulaşmaktadır. O, bu düzeni kurmuştur ki, (bu düzen) kendi iyiliğini düşünen Suudi ailesinin bazı fertlerini dahi aldatmıştır. Bu, bizde mevcut olan tüm sistemler için geçerli olan bir örnektir.

İsrail istihbaratı gelip Hüsnü Mübarek'le buluştu ve görüşmelerde Sedat'ın katillerini idam etmesini şart koştu. Suikast eyleminde İsraili bir heyetin hazır bulunduğu da ileri sürülmektedir. İdam meselesi bugün gelen bir başkanın çıkarına değildi, ancak operasyonu yürütmek zorundaydı. Aynı şekilde Selman Hater'in intihar süsüyle idam edilmesi sistemin çıkarına muhalif olmasına rağmen dış güçler tarafından dayatılmaktaydı. Aslında sistem dışarıdan gelen emirlerle intihar etmektedir.

Şu anda bunun (diğer) örneği, sınırda namaz kılarken kendisiyle alay eden kızları öldüren -Allah ondan kabul eylesin- kardeşimiz ed-Dekâsimeh'dir. Bunun da yargılanma süreci Ürdün yönetimine dayatıldı. Duruşmada kurbanların yakınlarından İsraili bir heyetin bulunması da dayatıldı. Bir kardeşimiz, ed-Dekâsimeh'in şu anda Ürdün hapishanelerinde değil de İsrail hapishanelerinde tutuklu bulunduğu dair bana doğruluğundan emin olmadığım çok tuhaf bir haber naklederek: "Çünkü bu suç köprü bölgesinde gerçekleştirildi, kurbanlar da İsrail topraklarında öldü" dedi. Eğer bu doğruysa; bu durum, bu ümmet için saçmalığın ve felaketin son noktası demektir.

Bundan dolayı: "Devlet devrimin vaatlerini yok edebilirse devrimi yok eder" diyor. Şeriat mı istiyorsunuz? Alın size şeriat. Âlimlerin serbest bırakılmasını mı istiyorsunuz? Âlimleri serbest bırakıyoruz. Sosyal yardım mı istiyorsunuz? Aha aylıklara zam yaptık. Fuhuş sorununu mu çözmek istiyorsunuz? Fesada karşı ıslah heyeti oluşturuyoruz. Devlet, bu cüzi icraatlar ile devrimin yolunu kesebilir. Bu konuyu anlatmak ve örneklendirmek için bir cilt (kitap) gerekir.

Devlet -başarısız devrimlerde geçtiği üzere, yazar, Filipinler, Yunanistan ve bir devlet daha zikredecek- devrimin ayaklarının altından halıyı çekebildiği zaman= devletin devrimcilerin slogan ve isteklerini yerine getirebilmesi buna sebep olmuş olur ve artık devrimcilere gerek kalmamış olur. Bundan dolayı, devrimcilerin istekleri, devletin gerçekleştirmesini başaramayacağı, radikal istekler olması lazım. Bu ise çok çok önemli bir noktadır.

Yemen’de cihad mümkün iken -bu, inşallah Arap (devleti) ve İslam devleti konusunu ayrı ayrı işleyeceğimiz zaman önem vermemiz gereken bir misaldir- birlikten (birleşmeden) sonra kâfir devlet pozisyonunu aldı. Cihad Yemen’de mümkün iken= iki çeşit İslami inisiyatif vardı:

Yemen’de, Cihâdî kardeşlerimizden bir topluluk, meşru olmayan sistemi izâle etmeye, özünde ve şahıslarında ona mugayir İslâmî bir sistem kurmaya çağrı yapıyordu. Ben, bir Fransız’ın (başımızda yönetici olup) şeriatı tatbik etmesini kabul etmeyenlerden biriyim. Cezayir’de, Şeyh Bin Bâdis’in (Allahı rahmet eylesin) çok güzel bir sözü var: “Fransız yetkililer bana: “La ilahe illallah” de deseler, “La ilahe illallah” demezdim. Çünkü onlar talep ediyorlar. Ben kendi başıma “La ilahe illallah” derim. O halde şeriatı reddeden birinin, bize şeriatı tatbik etmesini nasıl kabul edebiliriz. Bu kişi, ilk hırsızdır, ilk kan dökendir. Aslında, Şeriatı uygularsak, 30 yıldır neden olduğu felaketlerden bir dizi hüküm ve davaya karşı suçlu bulunur ve bundan dolayı yargılanması gerekir.

O zaman iki görüş vardı: kökten çözüm isteyen görüş: “Şahısları, sembolleri ve iskeletiyle bu kâfir düzeni istemiyoruz, biz cihad edip onun yerine tam bir İslâmî sistem kurmak istiyoruz” diyor.

Müslümanlardan bir topluluk ise: “Sorunumuz, anayasada küfür içeren kanun maddeleridir, bununla birlikte anayasa genel olarak makbuldür” diyor. Bunlar, Devletin yerine getirebileceği cüzi isteklerdir. Bizimle beraber cihada katılan bu grubun -yolun ortasında- istek ve amaçları gerçekleşirse durumu ne olacak? Cihad etmeye devam edecek mi? Devam etmez, çünkü o, beş şey istiyordu, kendisine altı şey verdiler, dolayısıyla döner. Ama yetmiş şey isteyene göre hala sorun bitmedi.

Onun için o: “Devlet, devrimin vaatlerini yerine getirerek devrimi yok etmektedir” diyor. Dolayısıyla baştan, devletin gerçekleştirmesi mümkün olmayan, bir dizi şart ve istekte bulunmalısınız. Çünkü devlet bunları gerçekleştirirse siz bitsiniz ve yok olursunuz. Bu mücrimlerden kabul edebileceğimiz asgari şey, Müslümanların servetlerinden çaldıklarını alarak çekip gitmeleridir. Sonra biz, kendimize göre razı olabileceğimiz özel bir şeikle şeriatımızı kurarız.

Mısır’da Müslüman Kardeşler Genel Sekreteri: “Biz yönetimi istemiyoruz, biz şeriatı tatbik edecek herhangi birisini kabul ederiz” diyor. Bu sözler zahirde kötü görün-

mese de uygulama yönüyle: boş sözlerdir. Biz, şeriatı tatbik edecek, sonra ülkeyi (servetini) çalıp Amerikalılara teslim edecek ve normalleştirme faaliyetini sürdürecektir herhangi birisiyle nasıl beraber oluruz? Bununla birlikte bu kişi kendi şahsında zina-kâr, ahlaksız, alkolik, katil, mücrim ve uyuşturucu bağımlısıdır. (Böyle birisiyle nasıl beraber oluruz?)

Bu nedenle, bu küfrü alt üst edip İslam'la değiştirmek, bu zulmü baş aşağı edip adâletle değiştirmek, bu ihtilâli alt üst edip istiklalle değiştirmek, bu insanlara karşı uygulanan baskıyı kaldırıp özgürlükle ve adâletsizlik, hırsızlık, rüşvet ve sayısız felâketleri kaldırıp bunların zıttı olan ıslah, hidayet ve şeriatın muktezâsı olan şeylerle değiştirmek isteyen, radikal fikirler ile diğerleri arasında çok büyük bir fark vardır.

Bu isteklerde bulunup bu uğurda cihad ederseniz -ki bu hak ve vacip olan bir şeydir- hiçbir Devlet ve hiçbir düşman (ayaklarınızın altından) halıyı çekemez.

Hedefiniz âlimlerin serbest bırakılması olduğu zaman onları serbest bırakmaları mümkündür. Hedefiniz (Amerikan) kuvvetlerinin azaltılması olduğu zaman aynı şekilde (Amerikan) kuvvetlerini azaltmaları mümkündür. Allah'a hamdolsun ki, yöneticilerimiz dış güçlerden emir almaktadırlar, dolayısıyla halıyı çekemezler, onlar yönetimde kalma konusunda özel maslahatlarının aksine hareket etmeye mecburdurlar.

Devrimin altından nasıl halıyı çekerler? Meselesini tekrar ele alıp bahsedeceğiz.

Başarılı sızma girişimi yapsalar bile, şimdi Cezayir'de olduğu gibi, kayıplara ve katliama maruz kalmanız mümkündür. Sızma girişimi çok başarılıydı ve felakete yol açtı, ancak (hareketi) yok etmedi.

Devrimin talep ettiği vaadi yerine getirmek, halıyı devrimin ayaklarının altından çekme yöntemlerinin başında gelir. Bunu, Kral, Başkan veya hatta sömürgecinin kendisi yapar. Devrimci iklimi ve cihad atmosferini ısıtma eyleminde bulunduğunuz gibi onlar soğutma operasyonunda bulunuyorlar. Isıtma işlemini patlama aşamasına ulaştırabildiğiniz gibi, soğutma işlemini donma noktasına ulaştırabilirler ve devrimin geçerli tüm gerekçelerini ortadan kaldırabilirler.

Yemene dönelim, dedik ki, Yemen'de Anayasa (oluşturma) aşamasında bir grup: "Bu yasalar küfür yasalarıdır, bu sistem küfür sistemidir, sistemin adamları muteber olmayan kâfirlerdir. Bunlar yargılanması gereken mücrimlerdir" diyordu. Bunlar, kollarını değiştirmekten başlayıp adamları ve maddeleriyle sistemi, adamları ve maddeleriyle İslam'la değiştirmeye kadar varan, devrim gerektiren radikal taleplerdir.

Bir grup daha vardı, şöyle diyordu: Biz, anayasada şu, şu, şu... maddelerin olmasını istemiyoruz. O zaman bazı kardeşlere: "Anayasanın şu, şu maddeleri konusunda sorumuz var diyene cihada katılmasını beklemek yerine katılmaması konusunda onu ikna etmek için para ödeyebilirsiniz." demiştim. Çünkü bu adam ve benzerleri hareket

ettiği çıkış noktalarını değiştirmezlerse sizi yolun başında veya yarısında veya çeyreğinde bırakabilir. Bundan dolayı, Müslümanların çabalarını önemli hedefler için birleştirmek adına radikal cihâdi gruplar ile amacı İslâmi gruplar arasındaki uzlaşma süreçleri geçmişte başarısız oldu, şimdi başarısız oluyor ve gelecekte başarısız olacaktır.

Müslümanların çabalarını önemli hedefler için birleştirmek, yabancı saldırganı defetmek için mümkün olabilir. Bunun için "La ilaha illallah" şemsiyesi altında olmak şartıyla sapkın Müslümanlarla birlikte olsak bile çabaları koordine etmeliyiz. Fakat var olana bedel ve alternatif olabilecek, bir cemaat, bir akım, bir düşünce ve bir yöntem oluştururken taleplerinizi radikal hale getirmelisiniz.

Amerikalılardan Suudi Arabistan'daki güçlerini 70 binden 20 bine indirmelerini isteyecek olsak reddederler, ancak askeri baskı uygulansa kabul ederler. Böylece ayaklarınızın altından halı çekilir. Ancak radikal talepler düşmanın halıyı çekmesine imkân vermez.

Diyor ki: "Devrim karşıtı güçler, vaatlerini yok ederek, devrimi yok etmelidir. Yani askeri olarak, (devrimin) başarılı olmasının mümkün olmadığını ve (vaatlerini gerçekteştirmeyi) başaramayacağını ispatlamalıdır."

Bundan dolayı şu anda Suudi Arabistan'da Büyük Âlimler Heyetinin söylediği çok güzel şarkılardan biride sisteme karşı çıkmanız caiz olsa bile öyle bir güce sahip değil-siniz, dolayısıyla karşı çıkmamalısınız. Onlar şu prensibi uygulamak istiyorlar, yani: gerekçelerinizi kabul etseler de başaramayacağınızı ileri sürerek (çalışmanızı) baltalamak istiyorlar.

Sen dolduruşa gelmiş bir devrimci olarak kalkıp: "Başarılı olmasam da kıyam edeceğim, şehid olurum ama bu duruma razı olmam" diyebilirsin. Bu Mücahid adam, küfrün ve batılın tam olarak dayatılmasına karşı çıkma azmine sahip olabilir. Ancak başarı şansının sıfır olduğu ve kayıplara, belaya ve felaketlere maruz kalacaklarını bilerek kitleleri bir devrime kalkışmaya ikna edemezsiniz. Tüm bunların ötesinde, aslında yapmak istediğimiz şeyi de başaramayacağız (dediğimiz zaman), bu durumda bu kıyamın meşru gerekçeleri bile sona erer.

Kardeşlerden biri, İbn Kayyım'ın "zulmü adaletle değiştirmek için cihad" bahsinde şöyle dediğini nakletti: -kardeşin naklettiğine göre- dört çeşitir:

"Zulmü değiştirmek üzere kıyam edersin= kıyamın zulmü adaletle değiştirmekle sonuçlanır, bu vaciptir. Zulmü, kendisinden daha hafif bir zulümle değiştirirsin bu da vaciptir. Zulmü, ona eşit bir zulümle değiştirirsin bunda âlimler ihtilaf etmiştir." İbn Kayyım caiz olduğu görüşünü tercih etmiştir. Devrimcilik ruhuna bakın! Kıyamın meğreği var, zulüm aynı zulüm, aynı durumda kaldığımız halde bir sürü kaybımız ola-

cak, bunun gerekçesi nedir? Derlerse ki, bu sözlerin bir bakış açısı vardır. Ancak dedi ki: "bu, sadece zalimin devamlı kalmayacağına dair Allah'ın sünnetini ispatlamak içindir. Çünkü zalim yok olup başka bir zalim gelirse: Zalimi yok etmek mümkündür, önceki yok olduğu gibi sonraki yok edilebilir diyebiliriz." Bu sözlerde muazzam bir fıkıh felsefesi vardır.

Ama asıl caiz olmayan, zulmü olduğundan daha şiddetli bir zulümle değiştirmek. Eğer ahlaksız, adâletsiz, ahlaksızlığı savunan bir yöneticiyi değiştirdiğinizde, komünistler gelip küfrü hâkim kılarak ülkeyi ve kulları (halkı) yok edeceklerine inanıyorsan, bu neticenin meydana gelmesinden kesin bir şekilde eminsen bu fıkhi çıkarım seni bağlar, kıyam yapmayan seni! Ancak bu çıkarım, kendi hesaplarına göre bu karşı çıkışın zulmü adaletle değiştirebileceğine inanan başka bir insan için bağlayıcı değildir. Bilhassa bu insan askeri ve siyasi bir uzmanlığa sahip ve hesapları daha dakik ise onu nasıl zorlayabilirsin? Çünkü sen hayız, nifas ve kebs ve kızarmış kuzu meclisleri konusunda uzmansın. Nasıl ümmetin hepsini cihaddan geri kalanların çıkarımlarıyla (fetvalarıyla) amel etmeye zorlayabiliriz. Nasıl ümmeti (yemekten ve hareketsizlikten) diyabet ve romatizma hastası olan şeyhlerin ilkeleriyle hareket etmeye zorunlu hale getirebiliriz.

Şimdi bu oturan (cihada gitmeyen) adam hayatında Allah yolunda on metre yürümemiş, iki tokat yememiş ve korkudan titrememiştir. Şeyh Selman el-Avde, tutuklanmadan önce "İmaret buluşması" adlı son hutbesinde, daha önce Ahmed b. Hanbel ve İbn-i Teymiyye yaptıkları gibi onu hayal kırıklığına uğratacaklarını ve onunla birlikte durmayacaklarını müjdeledi ve: derslerde (vaazlarda) iki yüz kişi toplanırsınız, kişi öldüğü zaman iki milyon kişi cenazesine katılır" deyip bahsettiğimiz şeylerden bahsetti. Fetvaları kabul edilen şeyhler, (söyledikleriyle) amel eden şeyhlerdir. (Devam ederek) dedi ki: "Beni hapisle tehdit ediyorlar, Allaha yemin olsun ki, bu güzel bir şeydir, çünkü Allah'tan utanıyorum ki, -Selman el-Avde öyle diyor- bugüne kadar vaaz vermek için tutukları ziyaret etmek dışında hapis haneye girmemişim. Yirmi yıldır davet ediyorsun ama şimdiye kadar hapse girmemişsin bu utanılacak bir durumdur. Kendisi öyle diyor.

Bu konuşmanın büyük bir doğruluk yönü vardır. Ancak dikkat çekmek istediğim bir nokta vardır ki, hapse girmek amaç değildir. Eğer firar edip zulme karşı mukavemet mümkünse bunu yapmak, insanın hapse girmesinden evlâdır. Çünkü Allah (celle celâluhu), Yusuf'un (as) lisanıyla şöyle buyurmuştur: **"Rabbim beni zindandan çıkarak bana çok iyilikte bulundu."** (Yusuf, 100) Hapisten çıkmak aslında iyidir. Zindana girmek, insan için övünç kaynağı değildir. Sadece Selman el-Avde'in -Allah onu kurtarsın- kastettiği ibret vesilesi olması durumunda bu sözler övgüye değer olur.

Allah rızası için ne dayak atan ne de dayak yiyen ne korkan ne de korkutan âlimlere gelince bu insanların politik durumu takdir etmeleri beklenemez. Ayaklanmanın zulme veya adalete yol açması bir yöndendir.

Diğer yön; bu durum zulüm için geçerlidir, küfür için ise durum farklıdır. İhtilal ve saldırganı defetme konusunda da durum farklıdır. Nefsi, dini ve ırzı korumak için saldırganı defetmek vacip veya caizdir. Şeriat hâkim olur veya olmaz neticesine bakılmaksızın ırzı korumak için saldırganı defetmek vaciptir. Hiç kimse ırzını koruma konusunda bu meseleyi düşünmez.

Bu mevzudan kasıt, Devlet medyasının görevinin size, gücün olmadığını ispat etmek olduğunu, beyan etmektir. Allaha hamdolsun ki, şimdi gücün var olmadığını söylüyorlar. Hatta yöneticilere karşı çıkma konusunda size fetva veren Kadı İyaz, gücün varlığını şart koşturmuştur. Sizin gücünüz olmadığına göre bu iş tamahtır (diyorlar). Böylece fıkhi yönden, mevcut durum yönünden ve askeri yönden sizi bağlamıştır. Sizi zindana kapatmış ne çıkabilirsiniz ne de hareket edebilirsiniz.

Diyor ki -şimdi kendi kavmi hakkında konuşmaya başladı, devrimi nasıl yok ederler-: "Bu nedenle devrimci öncü güç tamamen bastırılmalı ve bulunduğu yerde parçalara ayrılarak yok edilmelidir. Alternatif seçenek ise, politik bir çözüm için askeri çabaları ihmal etmektir -örneğin, DianeBienPhu'dan sonra Vietnam'ın taksim edilmesi veya Cezayir çözümü gibi...vb.- Veya başka bir deyişle: uzlaşma veya toplu teslim olmadır."

Cezayirliyle beraber çalıştığım sırada Cezayir vesikalarını incelemiştim. Bunlar arasında Fransızların ülkeden çıkmak üzere Cezayir devrimi ile anlaştığı "Bağımsızlık Antlaşması" da vardı. Gel gör ki, "Bağımsızlık Antlaşması" ekonomik işgal ve dolaylı ihtilâlin imza altına alınmasını içermektedir.

Cezayir hakkında, Kasım ilkelerine dayanan devrimin -bunlar ne İslâmî ne de radikal idi- nihayetinde bir "işgal" olan bağımsızlık çözümünü nasıl kabul ettiğini arşivlerimizden size okuyacağız. Sonuçta Cezayirli kendilerini, otuz yıl sonra başka bir devrim yapmak zorunda kalmakla karşı karşıya buldular.

Bu adam -yazar- sözde bir uzlaşma ya da Devlete tam teslimiyeti içeren, olası bir siyasi seçenek bulunduğunu söylüyor.

Diyor ki: "Son deneyimler ışığında, Almanların II. Dünya Savaşı sırasında bazı bölgelerde yaptığı gibi, soykırım konusunda benzer yaklaşımlara başvurmamak, gerçek bir gerilla savaşına karşı bir askeri zafer elde etmek şüpheli kalıyor."

Aralarında bir simetri olsa bile eylemleri, gerillaların eylemlerinin

aksine olduğundan, gerilla karşıtı asker, gerillayı taklit ederek onu yenemez, çünkü devrimci pozisyona yabancıdır. Gerilla için sadece hayatta kalmak politik bir zaferdir.”

Bu çok önemli bir kuraldır ki: -hatta ülke dışına çıksanız, bile, muhalif kalsanız bile, hayatta olduğunuzu ve hala muhalif olduğunuzu gösteren bir yayın yazabiliyorsa- nız- sadece devam etmek, sadece hayatta kalmak, sadece reddetmek, sadece teslim olmamak, sadece silahları bırakmamak siyasi zaferin koşullarındandır, hatta siyasi zaferin kendisidir.

Diyor ki: “Bu nedenle, söz konusu sisteme karşı olan halk muhalefeti, onu (muhalefeti) cesaretlendirir ve nemalandırır. Gerilla, devrimci mesajını yayarken kendisini bir çiftçi olarak gizleyebilir -bilfiil çiftçi de olabilir-.”

Subhanallah! İnsanlara anlatacakları mesajları olmayıp devrim yapmak isteyen insanların düşünemiyorum. Sadece öldürecek, vuracak, kıracak vs. hareket edecek, ama insanlara neden kıyam ettiğini, ne yapmak istediğini, başarırsa ne yapacağını açıklamayacak, sonra mevcut durumlarını da anlatmayacak, kapsayıcılığı olmayacak, (harekete) başladığından beri söylediklerini toplasan birkaç sayfa dışında bir şey bulamazsın (böylesinin durumunu düşünemiyorum).

Bu bir devrim değil, pratik olarak bir dizi samimi duyguya sahip, anlamadıkları ve anlamak istemedikleri bir alana giren amatör şahıslardır.

Diyor ki: “Devrim karşıtı askere gelince, benzer bir durumda, bir polis rehberi -yani muhbir- olur ve herhangi bir mesaj yayamaz. Gerilla ise vurup hızlı bir şekilde çekilebilir. Yapmış olduğu her başarılı baskın ona bir miktar propaganda sağlayacak silah ve mühimmat kazandırabilir. Gerilla karşıtı asker -kullanabilse bile- bu tür taktiklerin hiçbirine sahip olamaz, onun askeri kampanyası birleşik etkilerle sürekli olmalıdır. Ya ülkeyi gerillalardan arındıracak ya da bunu başaramayacaktır. Bu son durumda kaybetmeye devam eder -Çünkü askeri baskı operasyonları ona nispetle askeri başarı, ama gerillalara nispetle siyasi bir başarıdır-.”

Latin Amerika'daki bazı gerillalar devrimci ısıya ve devrimci iklime olan hırslarından -elbette bunu biz yapamayız çünkü bu bir suçtur- Devlet katliamları durdurduğunda kendileri Devlet adına ordu üniformalarıyla bazı halk toplulukları arasında bu katliamları yapmaktadırlar. Bu, Yahudilerin Filistin'e göç etmesini istedikleri zaman Yahudiler göç etme konusunda tereddüt edince Siyonist çeteler tarafından da yapıldı. Filistin'e göç etmeye ikna etmek için ülkede ırkçı katliam oluyor süsü vererek onlar arasında birkaç katliam gerçekleştirdiler.

Dava sahibinin, suç işleme yoluyla da olsa, karşı tarafta kanaati yüksek tutmak için ısrarlı olunca (katliam yapar). Tabii ki, biz bunu yapmayız. Ama en azından karşı tarafta, kanaatin varlığının ehemmiyetini düşünmek isteriz. Bununla birlikte insanları ikna etmek için suç işlemeye ihtiyacımız yoktur. Bilakis insanlara cevap vermemiz ve her gün hissettikleri şeyleri onlara anlatmamız yeter. Gerillalar, insanların duygularını tekrarlayıp ifade edince: bütün insanlar Krala ve Devlete lanet yağdırarak onlar hakkında fıkralar anlatır, onlarla alay ederler siz de bunu siyasi bir beyana çevirirsiniz ki sizden duyup hoşlanırlar ve size katılırlar.

Diyor ki: "Burada politik-askeri bir teknik olarak gerilla savaşı ile basit gerilla savaşı (suçlular tarafından yol kesmek veya normal askeri oluşumlar tarafından düzensiz savaş teknikleri kullanmak) arasında yaptığımız ayırım, ilk bakışta düşünebileceğiniz kadar gelişigüzel değil, temel bir ayırımdır.

Her zaman halk ayaklanmaları olmuştur, ancak bunlar genellikle başarısız oldu ya da sınırlı zaferler elde ettiler, çünkü bugünün teknikleri tarihsel pozisyonda uygulanabilir değildi. Bu, halkın çoğunluğunun, yani endüstriden önce uzmanlaşmış olmayan toplulukların siyasi veya ekonomik eylemi uygulayamadığını söylemenin bir başka yoludur."

Çünkü o zamanlar, feodal ve köle evreleri gibi, bu devrimleri ve ayaklanmaları düzenli bir siyasi eylem için kullanmanın bir yolu yoktu.

Gerilla savaşlarının başarısının sebeplerinden birisinin, sanayi toplumlarının yeni yapısının onları etkilemesine izin verdiğini, eski yapısının ise buna izin vermediğini söylemek istiyor. Bu nedenle, kamuoyu ve ekonomi konularına fazla önem vermeyen geri kalmış İslâm ülkelerinin gerilla savaşından etkilenmeleri mümkün değildir. Çünkü feodal çağda kölelerin devrimleri bastırıldığı gibi soykırım eylemleriyle bu savaşları bastırabilir. Kamuoyunu etkilemek için çalışıyorsunuz kamuoyu diye bir şey yok. Endüstriyel yapıyı vurmaya çalışıyorsunuz endüstriyel yapı diye bir şey yok. Rejimin itibarını zedelemeye çalışıyorsunuz itibarı, umurunda değil!

Bu ayaklanmalar geçmişte meydana geldi, ancak etkili olmadı, çünkü o zaman toplumların yapısı endüstriyel değildi.

Diyor ki: "Orta Çağ köleleri, feodal askeri gücüne direnemiyorlardı, sadece gerekli silah ve bilgiye sahip olmadıkları, politik şuur ve birlik olmadığı için değil, aynı zamanda dünyalarının ekonomik ve politik bağlamlarını etkileyecek başka araçlara da sahip olmamalarındandı."

Bu paragraf bizim için önemlidir, çünkü bir sonraki savaşımız endüstriyel ülkelerle olacaktır, dolayısıyla onları etkilemek mümkündür. Allaha hamdolsun Amerikalılar

Batı, Yahudiler ve İslâm ülkelerinin çoğu bu duruma girdi.

"Ekonomik olarak liderliğe itaat ediyorlardı, çünkü onları boyun eğmek zorunda bırakan geçim sıkıntısı çekiyorlardı."

Bu yüzden halklarımız da geçim sıkıntısı çekiyor ve boyun eğmek zorunda kalıyor. Boyun eğmek zorunda kalan halklar -halkları fakirlikten boyun eğen Pakistan, Fas, Mısır vb. birçok devlette olduğu gibi- gerilla savaşlarına katılma konusunda harekete geçirilmesi en zor halklardır.

"Tek ekonomik güvenlikleri olan işlerini -köleler olarak- (yapmayı) reddetmeyi düşünemediler, kaba ve cehaletlerinde izole edilmişlerdi, bu yüzden siyasi düzeyin altında yaşıyorlardı."

Orta çağ kölelerinin durumunu yirminci yüzyılın sonunda bugün halklarımızla karşılaştığınızda birbirine benzediğini görmekten teessüf edersiniz. O (yazar), kölelerin siyasi düzeyin altında yaşadığını söylüyor. Halklarımızın siyasetin bir düzeyi olduğunu hiç duymadıklarını düşünüyorum. Hatta birçok İslamcı, Cihadi grubun siyasetin bir düzeyi olduğunu duymamışlardır. Öyle ki, bir defa Mücahidlerden birinin önünde: "Humeynî öldüğü zaman" demiştim, bana: "Humeynî ne zaman öldü ki?" dedi. Genel anlayış çizgisine sahip olmayan siyaset seviyesinin altındaki bir kişinin olayları nasıl kullanacağını veya nasıl anlayacağını düşünün.

**"Açlıktan ölseler veya isyan edip devrimleri yüzünden öldürülürse-
ler, kimse onları umursamaz. Bununla birlikte egemen tabaka da (bu
durumdan) ne etkilenir ne de kınanır."**

Batı'nın bugün Orta çağ kölelerine karşı uyguladığı baskıyı nasıl bize karşı uyguladığına dikkat edin, ki, bu muhtelif dâhili etkenlerdendir. Ekonomik açıdan -bu bizim mevcut durumumuzla ilgili- Yahudiler ve Batı, ülkelerimizi her hükümet ve ülke açısından: varlıklı (azınlık) ve yoksul (çoğunluk) olarak ikiye bölmüşlerdir. Tüm Müslüman halklar düzeyinde de: zengin bir azınlık, yoksul bir çoğunluk vardır. Bir kısmını zenginlik öldürdü, yok etti ve onlardaki devrim (yapma) olasılığını bitirdi. Bir kısmını da yoksulluk; onlardaki devrim (yapma) olasılığını öldürdü -aşırı yokluk ve fakirlik-ten- ilk direnme dâhil hiçbir şeye direnemiyorlar.

Maalesef şimdi Batı tarafından Feodal Batı'nın orta çağ kölelerine uyguladığı muamele gibi muamele görüyoruz. Zilleti ve orta çağ kölelerinden olmayı gönül rahatlığıyla kabul edip buna razı olan bu halklar ve İslâmî hareketler, fakirliğe müstahaktır. Aslında bu durumu alkışlamalıdır.

Diyor ki: "Meksika Devrimi'ni (1910-1917) unutmadan, Rönesans'tan Rus Devrimi'ne kadar olan sonraki devrimler, bir burjuva karakterine -fakirlikten tamamen yokluk içinde olanlardan değil de

küçük kazanç sahiplerinden- sahipti ya da halkçılıkla oluşan bir başlangıçtan sonra hızlıca o şekli aldı. (Şa'beviyye, Halkçılık yerine temyizdir)"

"Özgürlük-eşitlik-kardeşlik" sloganları sadece büyük ve küçük burjuvaziyi etkiledi. Kısa bir Yakûbî fasıladan sonra (bütün burjuva tarihçilerinin terör dönemi proleterlerinden korktuğu ve kınadığını ifade eden bir kavram). Çünkü sonuçta, yalnızca burjuvazi -zenginlik ve üretim araçları- topraklara sahip olan aristokrasi ile mücadelede önderliğe sahipti.

Her ne kadar sınıflarda değişiklikler olmuş ve demokratik tipte sloganlar olsa da uzman olmayan ya da toprak sahibi olmayan kitleler -yani endüstriyel bağlamı etkileme potansiyeli taşımayanlar- etkisiz kalmıştır. Çalışmayı bırakıp aklıktan ölebilirlerdi, sorun yoktu: Bu durumda dilenci ve hırsızların sayısı azalırdı. Yalnız yaşamaları yüzünden hiç kimse öldürülmelerini umursamazdı.

Son derece tahkir etmeyi görün, isyan edip ölmek istiyorsanız yapabilirsiniz, çünkü kaldırımlardaki dilenci ve yoksul sayısının azalmasını istiyorlar.

Derim ki: "Burada, Batı burjuvazisi felsefesine dikkat etmek gerekir, kendi devrimcilerine, kendi ırkına ve kendi milletine bu şekilde muamele eden, (sonuçta) dilenci gibi ölmelerine sebep olanlar başka hallere, başka kültürlere, başka dinlere sahip başka halklar olarak bize nasıl davranır!

O zaman insanları nasıl etkileyebileceğimizi buluruz. Örneklere bakın: öldürülen dukleri takdirde kimse umursamaz. Saddam Hüseyin, seksenlerin sonlarında Körfez Savaşı öncesinde kimyasal silah olayında bir köyde Kürtlerden 7 bin kişi öldürdü. Bu insanlar böcekler gibi yok edildi. Aileme gösteremediğim fotoğraf arşivini size göstereceğim, hiçbir kadın bunları görmeye dayanamaz. Bir arabanın kapısında ölen bir adamın resmi var, kimyasaldan kaçmak isterken oğlunun yarısını arabaya koyuyor daha diğer adımını arabaya koymadan ölüyor! Son derece iğrenç manzaralar. Bu görüntüleri uydular yakalayıp filmler haline getirdi. Batılı gazetecilerin casuslar tarafından çekilmiş resimleri de vardır. Bu, Arap ve İslam ülkelerinin arşivlerinde de mevcuttu. Selman el-Avde bunlardan bahsetmektedir: "Kürtleri öldürdüğü zaman, ona İranlı savaşı için para ödüyordunuz."

Bu misalle bütün dünyanın sessiz kaldığını ifade etmek istiyorum. Medya grupları ve gördüğümüz tüm özgürlük (yanlıları da sessiz kaldı). Batı medyasındaki özgürlük çevreleri ve Batı sisteminin dışında kişisel bir hırs olarak çalışmak isteyen özgür basın da buna zorlandı. Bu insanların bir çatısı var, eğer olay süper güçlerin güvenliğine karşın; Körfez Savaşı'na katılmaktan men edilir ve gazeteler kapatılır. Özgürlükler ülke

si Fransa, savaş sona erene kadar Körfez Savaşı hakkında gösteri yapmayı, konuşmayı, yayın yapmayı ve yazı yazmayı yasakladığını ilan etti.

Kampanya lideri Schwarzkopf, sözcü temsilcisinin her hafta gazetecilerle bir araya geldiği ve onlara Müttefik kuvvetlerin vermelerini istediği şeyi (haberleri) verdiği bir medya brifing hizmeti oluşturdu. Batı ülkelerinin medya ve propaganda yoluyla nasıl savaştığını gösteren "Körfez Savaşı'ndaki propaganda şemaları" denilen bir kitabım var, bazı kısımlarını incelemenizi tavsiye ederim. Propaganda ve medya savaşında Batı ile olan bağlantı yetkililerinden biri de Mısır Ezher Üniversitesi Bilgi İletişim Fakültesi Dekanıydı. Bu Bilgi İletişim Doktoru Dekan, halkları yönlendirme ve beyinleri yıkama faaliyetlerini yürüten kişiydi. Bunu daha sonra münakaşa edeceğiz. Önemli olan, bu kampanyada 10 bin veya daha fazla insan öldürüldü, ama kimse suçlanmadı.

Hama vakasında, Mücahidler mağlup olup Nusayri kuvvetleri ve Sünni ordusu şehre girince -ne yazık ki- (Sünni askerler) kendi evlerini yıkıp elleriyle kendi ailelerini öldürdüler. Şehre girmeyi başaramayıp hava indirmeleri (paraşüt) yok edilince, geri çekilip uçaklarla, toplanlarla ve füzelerle bombardıman yaptılar ve 14 günde 40 bin kişi öldürdüler. Daha sonra şehri işgal edip (şehre) girince 15-20 yaş arasında bulduklarını yok ettiler; duvarlarda idam edildiler, böylece sayı 55 bini geçti= 1980'de Dünyadan ses çıkmadı ve özgür radyolarda da böyle bir şey olduğu hakkında hiçbir haber yayınlanmadı!

Bu misalden yararlanmak istiyoruz bunun nedeni, davanızda küresel bir kamuoyu oluşturmak için baskı yapmanız gerektiğidir. Ancak, Yahudi ve Batı ile olan çatışmanızda insanların vicdanını etkileyeceğinizi çok fazla düşünmeyin, çünkü kimse (bu konuyu) konuşmayacaktır.

Fas'ta ekmek gösterileri gerçekleştiğinde ve birkaç dakika içinde yüzlerce insan öldürüldüğünde haber kaynakları on kişi civarında öldüğünü bildirdi, çünkü ölenleri gezilemediler, sadece sayısını azalttılar.

Bu paragraf bize doğrudan kendisine veya çıkarlarını sağlayan ajanlara karşı yapılan gerilla savaşlarına karşı nasıl hareket edeceği, bir sonraki savaşta onunla ilgileneceğimiz bir düşman olan Batı'nın zihniyeti hakkında bir fikir veriyor.

Diyorum ki: Bütün bu halk ayaklanmaları olup insanlar öldürüldüğünde, bütün Batı medyası, kayıpların az gösterilmesinde ve kukla rejimlerin yaşadığı psikolojik (bunalımın giderilmesinde) ve medya açığının kapatılmasında katkı sağladı. Bu doğrudan ona karşı bir mücadele değildi; bu meselede yazarın: "Bu insanlar ölürse dilen-ciler azalacak, sorun değil" dediği gibi bize davrandı.

Beyaz ırk veya beyaz cins olan Batı uygarlığı şu anda üçüncü dünya ülkelerinin tüm halklarına karşı bu mantıkla davranmaktadır. Bazı gazeteler, bölge halkı üzerindeki etkisine bakılmaksızın birçok yerde atomik patlama testleri yaptıklarını bildirdi.

Afrika'da insan topluluklarının bulunduğu alanlarda ilaçlar, böcek ilacı üzerinde ve mikrobik silahlarla deneyler yaptıkları kanıtlanmıştır. Bu deneyler sebebiyle on binlerce insan ölmektedir. Bunda da sorun yoktur!

Birçok Birleşmiş Milletler görevlisinin zevk için tecavüz, cinayet ve işkence yaptığı kanıtlanmıştır. Bazı özgürlük taraftarları bunun son derece utanç verici olduğunu ileri sürmüştür. Yani, bu ölü toplumlar da yaşayan bazı hücreler hala var, tüm insanlar gibi konuşuyor. Ancak, mesele Müslümanlarla bir çatışma olup bu şekilde kayıplar olduğunda, davranış Orta çağ kölelerine yapılan davranışa dönüşür: öldürülüp ezilirlerse dilenciler azalır. Şimdi savaşlar yeniden ortaya çıkıyor ve savaşlar modern sömürge evresindeki yirminci yüzyılın ikinci yarısında olduğu gibi ideolojik değildir.

Dünyadaki siyasi denklemi açıkladığımızda, eskileri sömürgeciliğe nasıl ihtiyaç olduklarını hatırlayacağız, çünkü birçok ülkedeki anlayışın ve Üçüncü Dünya ülkelerinde ulusal, vatani ve dini şuurun yükselişinin neticesinde modern sömürgecilik aileleri artık yeterli ve kârlı değildir, Neticede doğrudan inip gitmek zorunda kaldılar.

Çünkü Batı Burjuvazisi Endüstriyel kampın tekerleği ekonomik olarak= içten aşınmakta olan bir tekerdir. Tarımda ve endüstriyel dönüşümde çalışan üreticilerin sayısı, halkın lüks (bir hayat sürdüren) sınıfına kıyasla çok düşüktür. Fotoğrafçı, gazeteci, trafik polisi, teorisyen, oyuncu, şair ve üretken olmayan sektör sayısı çok fazla. Toplumun %10'u, tarımsal veya endüstriyel topluluğun aksine, verimsiz hizmetlerle ve işlerle uğraşan toplumun %90'ını beslemekle mükellef hale gelmiştir.

Bunun yanı sıra faiz felaketi de Batı sanayi kampının tükenmesine, üretim seviyesinin düşmesine ve sağladıkları sosyal yardımların azalmasına yol açmaktadır. Aynı refah seviyesini karşılayamadıklarından iç devrimlerle karşı karşıya kalacaklardır. Bu tükenmeyi dış yağma ile tamamlamaları gerekir. Bu dış yağma, hükümetlerin şuuruyla ve Batı'ya verdikleri haraçlarla uyumsuz hale gelmiştir. O halde bir kez daha Üçüncü Dünya Ülkelerini işgal edip servetlerini almaları gerekir.

Binaenaleyh Allah'ın bize bahsettiği toprakların servetlerinin çoğu üçüncü dünya ülkelerinde ve özellikle Müslüman ülkelerde olduğundan Bush yönetiminde yer alan bu Amerikalı cesaret ederek: "Biz Suudi Arabistan'da, petrolü, sanayileşmiş ülkelerimizde yaratması gerekirken, kendisinden faydalanamayan halkların bulunduğu yerlerde yaratan Rabbin hatasını düzeltiyoruz" dedi. Tanrı, -Onun melun kâfir iddiasına göre- hata sonucu petrolü başka ümmetlerin bulunduğu yerde yaratınca, diğer halkları işgal etmek ve servetlerini yağmalamak suretiyle Tanrının hatasını düzeltmesi gerekiyordu.

Bu amacın Kuveyt Savaşı veya Körfez Savaşı ile olan ilişkisini ve yapılan tüm oyunları düşünebilirsiniz. Batılı toplum tükenmekte olduğundan bu servetleri almaya geldiler. Bizi bu damarlara bakmamız lazım. Bu anlayış bize caydırıcılık mekanizması

nin gelişmesini sağlar. Veryüzünden eksilirlerse insanlar onlardan kurtulur anlayışıyla, bu milyonlara ya da yüz binlerce insana dilenci köle muamelesi yaparak öldürmeyi umursamayan Batı'yı nasıl caydırabiliriz? Bu, ölüm alanını Batılıların yurtlarına taşıyacak bir yöntem izlemekten başka bir şekilde gerçekleştirilemez. Böyle kısmi zaferler elde ederek harici etkilerle -bu önemli olsa da- (baskılarla) bunu elde edemezsiniz.

Batı hammaddeyi yağmalamaya geldi, değil mi?

Onu işleyip tekrar mal olarak satacak, hammadde çıkmazsa, çok büyük bir problem yaşar. Göz ardı ettiğimiz bir başka büyük sorunu daha var; bu malları işleyip tekrar bize satamaması (sorunu), (malı) sarf etme (satma) sorunu yağma sorununa para-
leldir.

Batı nasıl soygun yapıyor? Uzmanlar ve ekonomistler yoluyla soygun yapıyor. Aramco şirketini ele alalım; surlarının etrafında arabayla uzun süre dolaşırsınız, 1930'lardan bu yana Suudi Arabistan'ı kontrol ediyor, Aramco müdürünün yetkisi ABD'nin Suudi Arabistan büyükelçisinden daha büyük, kraliyet hükümetinin toplantılarına katılıyor ve her şeye karar veriyor. Kuveyt ve diğer küçük böcek tipli devletler için aynı şeyi söyleyebilirsiniz.

Bu insanlar, aileleriyle beraber orada yaşayan ekonomistler aracılığıyla orada bulundurlar ve hammaddeleri bu temsilcileri aracılığıyla yağmalarlar. Maalesef biz daha onları caydırmayı düşünüyoruz; askeri varlığı vurup ve ekonomik varlığı vurmazsak (başarılı olamayız), hâlbuki ekonomik varlık (savaş) onu koruyan askeri varlıktan (savaştan) on kat etkilidir.

Bununla birlikte o, bu malları tekrar satmak üzere şirket ve satış temsilcileri sıfatıyla ülkelerimizde bulunmaktadır, o halde alışveriş damarını kesersek= varlığının temelini yok etmiş oluruz.

Bu nasıl olabilir? Askeri, ekonomik, politikten başlayarak bir çeşit casusluk ve fesat veya en düşük ve en iyi takdire göre bir çeşit provokasyon olan son turizm şekline kadar Batı varlığının bütün tür ve şekillerini vurarak bunu yapabiliriz. Bunlar ülkelerimizi işgal edip kendileri için seyahat edecekleri arka bahçe haline getirdiler.

Bütün çeşitleriyle Batı varlığını vurma yağmanın ve satış-pazarlamanın yolunu keser. Ekonomik savaş çok önemlidir. Şimdi Müslümanlar, kendilerine: "Coca-Cola almayın, boykot edin" denecek kadar bilinçli değiller. Bunu söylersiniz sonra çıkıp bir sandviç yerseniz ve üzerine bir Coca-Cola içerseniz boykot etkili olmaz. Boykot etkili olsa bile, tam çözüm olmayacaktır, asıl çözüm, (hammadde) çıkarma veya (işleyip) pazarlama sürecini denetleyen mevcut tüm Batı insan kaynaklarını yakma, yok etme ve kesme sürecinde olacaktır.

Bundan sonra bu süreci ajanları yoluyla gerçekleştirecek -çünkü 100 yıldan beri ajanlara biniyorlar- kendi insanlarımızdan, dillerimizi konuşan ve şekilleri bizim gibi olan, yağmalamaya devam edecek Müslümanlar var. Bilinçlendirme süreci sayesinde ve Haçlılar ve Yahudilerle yapılacak savaşın başlaması sayesinde -süreç ajanlar tarafından devam ettiğinde- Batı için ikinci savunma hattı olarak bu ajanlarla savaşmanız size haklı çıkarır.

Satış-pazarlama ve yağmalama damarlarını kesmeniz gerekir; bu savaşın yarısı. Bunu yaptıktan sonra, caydırma sürecine ve ölüm sahasının Batı'nın içine-ülkelerine taşınması sürecine girmeniz gerekir. Bir eylemle değil, etkili bir yöntemle (yapmanız gerekir): valla, iki kişi yaralandı, iki kişi öldü (etkili olmaz), çünkü bunlar onlara göre ticari hesaplaması yapılmış kayıplardır. Onlarda pazar günü hafta sonunda sadece trafik kazalarında 100 veya 200 kişi ölür, bunlar arasında beş kişi daha öldüğünde bir şey olmaz, yani sorun değil.

İslâmî terör, deprem, volkanlar ve seller gibi doğal afetler olgusuna benzer bir olgu haline gelerek Batı'ya taşınmalı. Böylece refah içinde yaşayan bu insanlar, ölümün onlara da geldiğini hissettirecek soykırımlar meydana gelmelidir. O zaman onlarda gerçek baskılar oluşacak: bu refahı da istemeyecekler, bu ölümü de istemeyecekler ve aramızda caydırıcılık dengesi oluşacaktır.

"Eğer siz acı duyuyorsanız, kuşkusuz onlar da sizin acı duyduğunuz gibi acı duuyorlar" (Nisa: 104) gerçeği oluşursa (denge oluşur), çünkü şu anda biz acı çekiyoruz ancak onlar bizim acı çektiğimiz gibi acı çekmiyorlar.

Bu zihniyet ve (bu zihniyeti) inceleme gerekliliği sadece Batı'nın nasıl düşündüğünü bilmek için değil, zihniyetini anlayarak Batı'ya nasıl karşılık verebileceğimizi (ve onu bertaraf edeceğimizi) bilmek içindir. Böylece, Büyük Âlimler Heyeti'nden başlayıp Ezher'e, Müslüman Kardeşlere, Tebliğ Cemaatine ve Batı'da kamp kurarak -iddialarına göre- davet ve refahı sürdürdükleri arka planda kampları bulunan -Batı'da yaşayan Müslümanların çöpleri için Batı, beş yıldızlı otel haline gelmiştir- bütün hareketlere kadar (hepsi) karşınıza çıkıp İnsanlık, Zimmilik ve Müste'menlik kavramlarını öne çıkarak fetva verip görüş bildireceklerdir.

Zorunlu nedenlerle 15 yıl boyunca bu çöplerle kaldığım için nasıl düşündüklerimi ve İslami çalışmanın maslahatını bildiğim için onlar hakkında konuşabilirim. Allah hamdolsun (onlardan kurtuldum), Allah'tan bizi tekrar onlar arasına iade etmemesini dilerim. Bu, Batı'daki toplulukların durumu, Müslümanların durumu ve İslâmî hareketlerin durumu hakkında açıklanması gereken bir başka konudur.

Önemli olan, bu insanların bize Orta Çağ köleleri gibi davrandıkları sonucuna varmaktır. Bunlar -köleler- katledilirlerse insanlık bir grup dilenci ve aç insandan kurtulur (anlayışıyla davranmaktadır). Şimdi bilgisayar ve teknoloji istihdam (ajanlık) so-

rununu çözdü ve artık çok fazla çalışana (ajana) ihtiyaç duymuyorlar, yalnızca yağmalamaya ihtiyaçları var.

Bu yağmalamaları saymak için -tabii ki referanslara ve kitaplara ihtiyacımız var- Müslümanların durumunu ve sömürgeciliğin yağmalama durumunu gözden geçirirsek (şaşırtan sonuçlara varırız). Bu, her cihadi devrimin ülkesindeki görevidir. Sömürge yağma işlemlerinin sayısı, miktarları, şekilleri ve bunların nasıl yürütüldüğü hakkında kapsamlı bir araştırma yapmak ilk görevlerinizdendir. Böylece insanlara, sadece bunlar sebebiyle öldüklerini anlatabilirsiniz. Bununla birlikte ülkelerimiz dünyanın en zengin ülkelerindendir. Müslüman ülkelerinin en fakiri dünyanın en zengin ülkelerindendir.

Mesela Fas en yoksul Müslüman ülkelerden biri ve nüfusun %76'sı yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Sadece Fas kıyıları ve balıkçılık onları dünyadaki en zengin halklardan biri haline getirmek için yeterlidir. Fosfat, metalürji, tarım ve transit taşımacılığının yanı sıra 4.000 km deniz sınırı, gaz, petrol, bela, musibet (ıvır-zıvır) vb. şeylere sahip Cebelitarık Boğazını denetleyen bir devlettir. Aslında sadece balıkçılık (olsa bile) yeterlidir. Bunu bütün ülkeler için söyleyebilirsiniz.

Oysa Batı artık bu halklara ihtiyaç duymuyor, çoğunu yok edebilir (öldürebilir), onun servetlere ihtiyacı var, bu durum için caydırıcı bir yöntem düşünmeliyiz.

Bundan dolayı diyorum ki, bütün cihadi üsluplar, bütün metotlar ve bütün hitap şekilleri -kardeşlerimizden (üstün) bir meziyete sahip olmayan cemaat şuuruyla oluşmuş bir kitlenin bir ferdi olarak (bunu söylüyorum)- 1990 ve sonraki şartların dayattığı savaşın doğası ile yüzleşmek için çok çok çok geri (yetersiz) kalmıştır.

Şimdi paylaşımlarınızı dinlemek üzere 26. Notun yanında duruyoruz:

Soru: ses anlaşılmıyor, ancak soru Doğu Türkistan hakkındadır.

Şeyh: Kardeşimiz, Doğu Türkistan bölgesinin Komünist Çin işgaline karşı cihad etmek isteyen Türkistanlı kardeşlerle daha önce bahsettiğim bir şeyden bahsediyor. İnşallah bu konu hakkında detaylı olarak konuşacağız. Ancak meşru, cihadi ve uygun bir metoda dayanmak isteyen Cihâdi Cemaat (olarak) karşılaştıkları sorun= İslam seçeneğini yükseltmeyen, Amerikan seçeneği olarak oluşturulan hiziplerin bulunmasıdır. İslam'ın 70 veya 80 yıldır baskı altında olduğu bir yerde, artık İslami seçeneğin insanların gönlünde önemli bir yeri kalmamıştır. Ancak (etkili olmak için) özgürleşme ve insanların sorunları hakkında konuşabilirsiniz.

Maalesef, bu konuyu doğrudan takip ederek edindiğim kanaate göre kardeşlerimiz sorunu takip etmede çok geç kaldılar. Diğerleri ise uzun bir yol kat etmiş, göçmenler için Türkiye ve Suudi Arabistan'ın yanı sıra Sovyet cumhuriyetlerinden Türkistan'ı çevreleyen bazı ülkelerde ofisler açmışlardır. Bu konuda Amerikalılara güvenmekte-

dirler. Beş yıl önce -Kongre, hazineden çıkarılıp uygulamaya konan planı onayladı. Sovyetler Birliği'nin parçalanması gibi Çin'in parçalanma planını uygulamaya karar verdiler. Bunun için büyük Çin dünyası ile büyük İslam dünyası arasında sorunlar meydana getirdiler. Dolayısıyla, şu anda Çin'de yapılan herhangi bir eylem Amerikalılar tarafından yönlendirilmekte ya da Amerikalılar tarafından kullanılmaktadır.

Amerikalıların, Müslümanların cihadlarından faydalanmaları onların üzerinden farziyeti düşürmez dolayısıyla durumlarını değiştirmek için cihad etmeleri gerekir. Ancak kardeşler çok geç kaldılar, kendisi de ne yapalım diyor.

Diyorum ki: Yapacağınız birinci şey, ilâ-i kelimetullah (Allah'ın dininin hâkim olması) için çalıştığınızı ilan etmektir. Bu program Allah'ın yardımına mazhar olmanın ve Müslümanların duygularını harekete geçirmenin garantisidir. Arapların cihadı için söylediğimi, Türkistan Cihâdı için söylüyorum, bu ifadeler doğru, ancak yeterli değildir, doğru ancak eksiktir. Eksiği, diğerlerinin laiklik adına yaptıklarıdır. Bu laikler, şu anda harekete geçen İslami bir seçeneğin olduğunu görünce, taviz verip laik seçimlerine İslami sloganlar koydular. Artık cihad, şehadet vb. ifadeleri kullanmaya başladıklarını görürsünüz. Dini, inanç boyut ile dünyevi boyut arasındaki yaklaşımın uygulamasının gerisinde kaldığınız kadar, diğerleri bu konuları kazanacaktır. Bu tek çözüm.

Halkın sorunlarını sınırlandırmak için, özellikle de devrimin nedenleri açısından devrimin tüm koşulları oluşmuştur. Devrimci iklim açısından: Garip bir işgal (Çin), onlar Çinli, siz Türk'sünüz, onlar Budist, sizler Müslümansınız, sizler ülkenin sahibisiniz, onlar göçmen, sayı bakımından yerli halktan daha fazla olmaları felaketini göz ardı etmemek lazım, yani 30 milyon Müslümana karşılık 35 milyon göçmen anlamına gelmektedir. Çin aslında bu yasa dışı göç yoluyla Singapur vb. tüm Doğu Asya'yı ele geçirdi, uluslararası hukuka göre, nüfusun görüşünü alacak olursanız nüfusun çoğunluğu onlardan oluşmaktadır.

Bununla birlikte Müslümanlar halkı harekete geçirebilir; ancak onlarla dini sorunlar, tarihi sorunlar, ırz (namus) sorunları, ekonomik sorunlar, yağma sorunları vb. sorunlardan bahsedebilirsiniz, bunların hepsi hitap kapsamına alınmalıdır. Başkaları için geçerli olan şey sizin için de geçerlidir. İnsanlar, bu devrimin aynı zamanda kendileri için dünya ve ahiret saadetini gerçekleştireceğini hissetmelidir.

Bir şey eklemek ister misin?

Kardeş: ... ..

Şeyh: Yani onlarla açık bir savaşa gireceksiniz? Öyle mi?

Kardeş: ... ..

Şeyh: Düşmanla bir savaş başlatmalısınız, ancak insanlar şimdi ne çıkarlar bakı-

mından ne de gerçekler ve imkânlar bakımından onlarla olan savaşı anlayamayacaklar. Onlarla askeri bir savaştan kaçınılmalıdır, ancak Çin'li işgalcinin yerine Amerikan işgalcisinin girmesini önlemek için beyan ve metot mücadelesi yapılmalı, sorunlar konusunda da mücadele yapılmalıdır. Bu konuda geçmişte (ders alacağınız) bir örneğiniz var; Ruslar 1830 yılında Türkistan'ı işgal etmek isteyince Türk atalarınız, Ruslara karşı savaşmak için Çin'den yardım istemişler, neticede savaşı kazanıp Rusları çıkarmışlar, ancak Çin orada kalıp bölgeyi istila etmiştir. Şimdi de aynı şey olmaktadır, Özbekistan, Ruslar çıktıktan sonra Amerikalılar tarafından işgal ediliyor, bunu halka anlatmanız gerekmektedir.

Bu size şunu söyletmesin: Çin'e karşı yaptıkları çalışmaları etkilememek için onlar başladı, biz başlamayalım, bu insanlar gerçekte Çin'in gitmesi konusunda Müslümanların çıkarları için çalışıyor olabilirler, ancak çalışmalarının neden olduğu felaket, Amerikalıların ve Yahudilerin Türkistan'a girişidir. Özellikle şu anda petrol bölgesi Orta Asya'ya intikal etmiş durumda, petrol, Özbekistan'dan başlayarak Türkistan ve Azerbaycan'a kadar uzanıyor. Doğalgaz alanları artık Batı için, şu anda Körfez Arap petrolünden çok daha önemli hale gelmiştir. Bu nedenle, dini ve Yahudi sebepler nedeniyle bu Arap bölgesinin tamamının tahrip edilmesini umursamıyorlar. Orta Asya'da çıkan petrol ve doğalgaz onlar için alternatif oluşturmaktadır.

Sizin, Savaşı başlatmanız ve onlara alan bırakmamanız gerekir, ancak edindiğim bilgilere göre Müslüman Mücahidlerin pratikte askeri eylem başlatma ve devam ettirme başarılarının diğerlerinden çok daha büyük olduğunu düşünüyorum.

Burada hazırlık tarihinden önce zorunlu başlamak için bir nedenimiz var. Bu zorlayıcı sebep, Devlet tarafından politik bir durum sonucunda zorla dayatmak şeklinde bir zorlama değildir. (Bu zorlayıcı sebep:) eğer siz başlamazsanız, laik bir seçenek başlayıp alanı ele geçirecek ve Müslümanları harekete geçirecektir. Bu devlet zorlaması gibi bir zorlamadır. Politik bir sebepten dolayı erken başlamaya zorlamaktır. Öyle ki, eğer başlamazsanız bütün alanları kaybedeceksiniz. Ama başlarsanız hazırlık yapmadan başladığınız için bazı alanları kaybedebilirsiniz. Çatışma kapsamında başlama, savaşma ve inşa etme seçeneklerini tercih edeceksiniz. Kardeşlerle konuştuğumuz şey budur.

Şeyh: Ve aleykumu's-Selâm ve Rahmetu'llâh (Allah'ın selamı ve Rahmeti üzerinize olsun), kardeşimizin çok önemli bir sorusu var. Önemi, kendisine bağlı sonucun, bazılarının bu düşünceye ilhak etmek istediği birçok şüpheyi defedeceği gerçeğinden geliyor. Diyor ki: Çatışmanın anahtarı hakkında konuştuk ve savaşta onları harekete geçirmek için insanların memnuniyetinin anahtarını aramalıyız dedik. Çatışmanın bu anahtarı konusunda insanlara ne kadar nazik davranmalıyız (idare etmeliyiz)? Biz kufri isteyen ve seven bir toplumda yaşıyor olsak, bu insanlara ne kadar iyi davranabilir ve çıkarımızı inanç tehlikesinden çıkaracak (inançta tehlikeye düşmekten bizi

kurtaracak bir çatışmayı seçebiliriz? Gerçekte cevap açık, ancak sorgu (aydınlanmak) iyidir ve sorun konusunda bizi uyarır:

Diyorum ki: İlk önce gerçeklikten (var olan durumdan) bahsediyoruz, ancak bu durumdan bahsetmeden önce ilkeli bir asıldan bahsedeceğiz ki, bu asıl: metotları ve sancakları (fikirleri) olan kimlik sahibi muvahhid Müslümanlar olarak bizler, Politika-kada konuşurken, İslâm'ın tanıdığı meşru bir siyasi çerçevede konuşan Müslümanlarız, Komünistin, Ulusalının vb. siyaseti manipüle etme ya da "amaç aracı meşru kılar" temelinde hareket etme özgürlüğüne sahip değiliz. Bize göre amaç aracı meşru kılmaz; amaç da meşru olmalı, ona ulaştıran araç da meşru olmalıdır. Seyyid Kutub'un (Allah rahmet eylesin) dediği gibi: Allah (celle celaluhu) bizi araçlarla mükellef kıldığı gibi gayelerle mükellef kılmıştır. Bize göre amaç da araç da meşru olmalıdır.

Eğer maslahat, Allah'ın hükümlerinin veya inancımızın hilafında olursa kesinlikle bunda maslahat gören yanılmıştır ve bu maslahat değildir. Çünkü -beyan etmemize rağmen bazı İslamcıların maslahatın Allah'ın hükümlerinin hilafında olduğunu iddia etmeye cüret etmeleri gibi- maslahatın gerçekten Allah'ın hükümlerinin hilafında olduğuna inanır ve ikna olursa ve Allah'ın hükümlerini bu maslahata uyarlamaya çalışırsa küfre götüren ve İslâm'dan çıkaran bir şeye düşmüş olur.

Çünkü Allah'a ithamda bulunarak, kendini zekâ ve idrak bakımından Allah'tan daha üstün görmektedir. Seyyid Kutub'un dediği gibi İnsanlar, maslahatın Allah'ın ahkamının hilafında olduğunu düşündükleri zaman bunlar başta yanılmaktadırlar; sanki "bunlar son zamanda oluşan durumlar olup (hâşâ) Allah tarafından bilinmemektedir" demektedirler. Sanki Allah'ın anlamadığı, ama onların anladığı maslahatlar meydana gelmektedir. Birincisi bunlar yanılmaktadır, ikincisi küfre girmektedir. Seyyid Kutub böyle demektedir, ben de aynısını diyorum. Kim şeriat kapsamı dışında maslahatı olduğunu düşünür, ümmetin icma ettiği şeyin, kesin ve açık nassların dışına çıkarsa ve âlimlerin ilmine ve fâkihlerin fıkına itibar etmezse (yanılıp küfre girmektedir). Bu, beyinde oluşan bir iddiayla İslâmi hareketlere bulaşan bu musibetler sebebiyle Hasan Türebî, Gannuşî vb. düşüncelerinde olduğu gibi herkesten daha iyi anlayıp herkesin göremediği maslahatı gördüğünü ileri sürmektedir. Şu anda Batı ve Hükümetler lehine İslami Hareketlerin çoğu tarafından Mücahidlere sövme ve kötüleme şeklinde yapılanlar ve (bazı) âlimler tarafından yürütülen şeyler maslahat iddiasıyla yapılmaktadır.¹¹

Aynı şekilde biz, maslahat iddiasıyla -Allah'ı razı etmeyen- insanları memnun ede-

11. Bunları bizim ülkemizde de ortaya attılar ve şöyle dediler: "Sabit inanç değişken şeriat /kanunlar." Bunlar bizim ülkemizde -Vatikanın gölgesinde kurulan- İlahiyat fakültelerinde dâl ve mudill olan ateş davetçileri dir. Müsteşrik hareketinin bir yansıması olarak Batı ve Amerika modelini ülke içinde istikrara ve korumaya çalışırlar. Bunlar aydın, modernist, yenilikçi ve müctehid olduklarını söylerler. Ancak onlar dalalet sahiplerinden başka hiçbir vasfa sahip değildirler. (Editörün Notu)

cek vesileler keşfetmeye çalışırsak birincisi yanlışmış, ikincisi inandığımız esasları inkâr etmiş oluruz. Bu hiç kimsenin oyuncağı haline gelmemelidir.

Ancak bazıları meselelere ihtimal olmayan manalar yükleyebilir; gerçekte inanç kapsamında olmayan siyaset ve maslahat kapsamında olan meseleler olduğu için kendi sınırlı anlayışını uyulması gereken bir şeriat olarak kabul ederek bunları yapmanızı kınayabilir. Tabii ki, bu başka bir sorundur.

Bundan dolayı Cihâdi Cemaatlerde bulunan sorunlardan biri de âlimlerin olmayışı ile müptela olmamızdır. Âlimler olsaydı bu sorular sorulmazdı. Ama âlimler olmamasına rağmen, meseleleri halletmede (görüşlerine) müracaat edebileceğimiz kişiler ve güvenilir bazı kaynaklar bulunmaktadır. Muâz (*radhyallahu anhi*)'ın dediği gibi: "Önce Allah'ın kitabına, sonra Rasûlullâh'ın sünnetine müracaat ederim, sonra içtihat eder hüküm veririm", bizde şimdi meseleleri anlayan, ilmine güvendiğimiz âlimlere müracaat ederiz, bu meseleyi aydınlatacak birini bulamazsak Muaz'ın metodunu kullanıp önce Allah'ın Kitabına, sonra Rasûlullâh'ın sünnetine, sonra fıkıh kitaplarındaki âlimlerin benzer meselelerdeki fetvalarına bakarız, sonra içtihat eder hüküm veriz. Ehlinden ya da kaynaklarda ilim talep etmede bu yolu kullanırsak en azından elimizden geleni yapmış olur ve bir ya da iki ecir alanların dairesine girmiş oluruz.

Prensip olarak, prensip budur. Eğer herhangi bir arzuyla çelişirse: Yüce Allah'ın razı olduğu veya helal ve haram kıldığı bir şeyle halkın arzusu, bazı liderlerin arzusu, Batı'nın arzusu, müttefiklerin arzusu, çıkarların arzusu çelişirse kesinlikle metot karşısında bu maslahat düşer. Öyle yapmazsak maslahatı kazanır kimliğin kendisini kaybederiz, bu bizde Suriye'de ve Kurtuluş'un kendisinde meydana geldi.

Yani demokratik sapma üzerine Kurtuluş -anlaşılır gibi- vehmettikleri maslahatla ilgili sebeplerle saparak mürted ve kâfirlerle ittifak kurdular sonuç siyasi bir vebal oldu. Yani maslahat zannettikleri yerden felaket ve musibet geldi. Çünkü maslahatı Allah'ın hükmünün hilafında zannederek mürted düşmanla ittifak kurma konusunu önemsemediler. Ayet Ahmed, kazandıkları günde 300 bin kişiyle Kurtuluş'un düşmesi için gösteri düzenledi. Bunun üzerine anlaştıkları gibi -maslahat iddiasıyla- hükümete karşı gelme hususunda onunla ittifak kurdular.

Bizde (Suriye'de) Müslüman Kardeşler, demokratik(!) seçenek oluşturmak için partilere katkı sağlamak amacıyla Baas partili Emin el-Hafız ile ittifak kurdular. Emin el-Hafız, İslâm'a (saldırmaya) cüret eden ve Devlet başkanlığı sırasında Şam'da Ümmet Meclisine ve Sultan Camii'ne tankları sokan ilk Suriye Devlet başkanıdır. Devlet başkanlığından azledilip komşu ülkelerde siyasi mülteci konumuna düşünce onu getirip onunla ittifak kurdular.

Bu, metodu aşmanın yanı sıra aklın kendisini aşmaktır, ancak burası akli tartışma-yeri değildir, burası şer'i ilkelerin yeridir.

Bu zaruri girişten sonra şunu söylüyorum: İslâm halklarının küfrü istediği gerçeği doğru değildir. Ben, kâfir sloganlar atmanızı isteyen tek bir İslâm halkı tanımıyorum. Dinden çıkan azınlıklar, hizipler var, ancak bunlara itibar edilmez. Müslüman halkların, İslâmi bir slogan yükselten tüm İslâmi hareketleri destekledikleri gerçeği kanıtlanmıştır.

Bu ileriye sürdüğün varsayım aslında hiç yoktur. İslâm halkları, bize yardım etmek için dinden sapmamızı istemiyor, bilakis İslâm halkları, bizi desteklemek için dini hâkim kılmak amacıyla kahramanca bir duruş sergilememizi istiyor. Bütün devrimlerin sahipleri kahramanca bir duruş sergileyince Allah'ın (celle celaluhu) onlara yardım ettiği ve insanların kalplerinde onlara karşı kabul (sevgi) var ettiği gerçeği kanıtlanmıştır. Dolayısıyla Allah'ın rızası evlâdır.

Eğer Allah'ın rızası -bu siyasi şer'i metot olarak adlandırdığımız bir şeydir- mevhum bir maslahatla çelişirse bu maslahatlar reddedilir. Bununla birlikte bu durum bizde vârid değildir.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla... 26. Noktaya ulaştık. Feodalizmin sona ermesi burjuvazinin yükselişinden ve o zaman gerilla savaşlarının neden başarılı olmadığından bahsediyordu. Orta Çağ'da Batı zihniyetinin kölelere uyguladığı muameleyi görmüştük. Batı, aynı muameleyi bize uygulamak istemektedir.

Devam ediyoruz: "Tarih, bizi, işçi sınıflarında, özellikle imalat yöntemlerinin karmaşıklığı, parçalanma, özelleştirme, sanayi toplumunun birbirine bağımlılığı, disiplinli işçiliğin önemi ve tüketici pazarlarının genişlemesi nedeniyle, bir siyasi iktidar çağına götürdü. Yeni rolü -üretken, dağıtıcı ve tüketici olarak- ona bir etki aracı kazandırdı."

Yani işçi devrimleri başarılı olmuştur, çünkü ülke ekonomilerine etki etme durumuna gelmiştir.

"Eğer çalışmaktan imtina ederse ekonomi çöker. Satın almaktan ve tüketimden imtina ederse aynı şey gerçekleşir. Öldürülürse, ekonomik değerlendirmelere dayanan -yapılan en son analize göre- küresel tepkiler oluşur."

Modern sanayi toplumu, halkın katkısı ve memnuniyeti haricinde, görevini yerine getiremez, hükümeti de yönetimi sağlayamaz. Sanayi ülkeleri için geçerli olan, daha düşük bir dereceyle, üretimi için gerekli hammaddeyi elde etmek için ve ürettiğini ihraç etmek için ilişkili olduğu sanayileşmemiş ve sömürge ülkeleri için de geçerlidir."

İşte burada, üçüncü dünya ülke halklarının etkileri ve gerilla savaş yapmak sure

tiyle sanayileşmiş ülkeler üzerindeki etkileme potansiyeli ortaya çıkmıştır.

“Ekonomik nedenlerden ötürü, modern hükümetler halkçı görünmeli ve halkın hayal ettiği demokrasi ve adalet algılarına yanıt verecek tavizler vermeli ya da yerlerini başka bir hükümete bırakmalıdır.”

Bu hükümetlere baskı uygulamak için onları bu eylemlerle utandırmalıyız, böylece ekonomik sıkıntıya düşerler. Bu Devletler, halkları karşısında sorun yaşarlarsa, devam edemezler, bu büyük bir sanayi Devletine karşı yapılabilir. Ama bunu, yaşadığımız katliamlarda olduğu gibi nüfusun dörtte birini yok etmeye hazır, geri kalmış (az gelişmiş) bir ülkede yapamazsınız.

“Egemen sanayi ülkelerinin hükümetleri -kontrol ettiklerinden daha büyük ölçüde- kendilerini bu iç imaj faktörü ile siyasi olarak bağlantılı bulurlar. Mevcut zinciri korumak ve insanları fayda sağlayan normal işlerinde tutmak için liberal söylemleri kullanmalı -okullar, hastaneler, izole edilmiş nüfus dışındaki herkese refah gibi- ödünleri kabul etmelidir.”

O halde, Kapitalist felsefenin gözünde sosyal adalet mantığı: insanlar haklara sahip olduğundan değil, üretmeye devam etmeleri ve malların elden çıkarılması için bir pazar olarak devam etmeleri için onlara asgari haklar verilmelidir.

“Bu, hükümetleri hassas kılar -zaman zaman mümkün olsa bile, önceki hükümetlerin bilmediği psikolojik ve ekonomik silahlarla bir tür gerilla savaşı- çünkü ekonomilerini ne pahasına olursa olsun meşgul etmek, kar yapmak ya da daha yüksek dereceli bir ekonomiye bağlı olarak hammadde veya pazar hazırlamak zorundadırlar. Ayrıca, piyasada ihraç edilme etkisi altında normal bir durumun ortaya çıkmasını sağlamak için hassastır. Durum gerektirdiği kadar sert davranmadığı için, kendisini eleştiren muhalefeti açıkça ezemez. Aynı anda (siyasi) flört etmeli ve bastırmalıdır.”

Bu, tüm Batı'nın felsefesidir, Churchill bunu şu sözleriyle özetlemiştir: “Nazikçe konuş, kalın sopa taşı.” Bu felsefeyi, sömürgelere uyguladıkları gibi özelemleri bastırmak için iç politikaya uyguladılar. Fakat sorun şu ki, Churchill'in zamanına yayılmış bedevi Araplardan ve yönetici uşaklardan oluşan bir nesil ortaya çıkardılar. Churchill bu ailelerle yaşadığı sırada -İngilizler Arapları nasıl yöneteceklerini bilirler- şu sözü söyledi: “Arap köpek gibidir, tekmeledikçe ayak kabırlarını yalar.” Çünkü Abdülaziz âl-Suud, âl-Nahayan, Muhammed el-Mübarek el-Sabah ve Kâbüs'tan önceki bedevi Said ile aynı dönemde yaşamıştır. Bu adam tüm bu insanlarla aynı dönemde yaşadı ve gerçekten onlara tekme attıkça ayak kabırlarını yaladıkları için bu neticeye ulaşarak bu minval üzere devam etmiştir.

Batı, aynı zamanda ülkelerimizdeki sosyalist, ulusalcı, devrimci liderler dâhil yöneticilere -Batı'nın desteğine muhtaç olduklarından- "tekmeledikçe ayakkabılarını yalar" yöntemini uyguladı.

Duyduğuma göre şimdi Körfez Emir'lerinin çoğunun kahvaltısı, öğle yemeği ve akşam yemeği Londra'dan gelmektedir. Bunun yanında Emirlik ve Saltanat muhafızlarının hepsi yabancı subaylardan oluşmaktadır. Öyle ki, bütün bu bağımsızlıklara rağmen Bahreyn'de siyasi tutuklarına işkence yapanlar İngiliz subaylarıdır.

Batı zihniyeti, kendi halklarına sadece hükümetlerin ve ekonominin devamı buna bağlı olduğu için haklarını verir, muhalefeti de aynı sebeple hesaba katar. (Kendi halklarına bile böyle davrananlar) bize karşı nasıl davranır!

Bu Mübarek el-Sabah'tan bahsetmişken, Şeyh Selman el-Avde'in çok değerli bir kasetini dinledim. Bu kasette, Misyoner hareketleri ve Cezire'ye giren "çadır yapımcıları" hakkında konuşuyor. Düşünün! Arap Yarımadasında ilk kilise 1520'de Amman'da açıldı. Şimdi Dubai ve Basra Körfezi bölgeleri Doğu Asya'nın Misyoner kalelerinden sayılır. Körfez Savaşı'ndan sonra Arap Yarımadasında açılan gizli kiliselerden bahsetmeye gerek yoktur. Dini özgürlüklerinden biri olması hasebiyle ayrıca ABD kuvvetlerinde çalışan Yahudiler için bir sinagog açıldı.

Bu Mübarek el-Sabah'ı "Büyük Mübarek" olarak adlandırıyorlar. Çünkü Arap Yarımadası'nda Misyonerliği serbest bırakan kişidir. Bu adam, dünyanın kendisi için harekete geçtiği pisliğin, babasıdır. Bunun için "Mekke Konferansı" toplandı. İbn Baz şöyle diyor: "Allah'a hamdolsun ki, Dünya ülkeleri meşrûiyete ve İslâm şeriatına yardım etmek için yeniden bir araya geldi. Bu Büyük Mübarek'in oğludur."

Mevzumuzla dönelim:

"Bunlar, modern istismar yolunu beraberinde getiren modern zaaf-lardır ki bunlar (zaaflar); çağdaş gerilla savaşıdır. Demokratik, burjuva ve kapitalist şekillerdeki devletlerde (diğer tüm hükümetlerin bazı sınırlar içinde paylaştığı) bu zayıflıklar halk savaşını mümkün kılabilir ve Devlet ordusu tarafından ancak çok yüzeysel olarak taklit edilebilen (bu savaşa) kendine özgü biçimlerini verebilir."

26. Yorum: Batı'nın bu zihniyetine dair anlayışımızın, topraklarımızda ve onun topraklarında bize onunla mücadele yönteminin anahtarını verdiğini söyleyebiliriz.

Batı topraklarımızdan -ekonomik düzeyde- iki şey istiyor:

- Hammadde, yani yağma, bunun hakkında daha önce konuşmuştuk.
- Üretilen malzemeler, yani üretilen malzemeleri satış-pazarlama. Bu denklemi vurmak için bir mekanizma geliştirilmelidir. Yani yağma ve satış-pazarlama önlemek. Bunu da açıklamıştık.

Ülkesinde ise: bu küçümsemeyle soykırım ve öldürme topu kendisine (sahasına) iade edilmelidir. İşte bu, caydırıcılık mekanizması ve terör teorisinin temelidir. "Onları savaşta yakalarsan, bunlar(a) vereceğin ceza ile arkalarındakileri de dağıt ki ibret alsınlar" yani: bir kısmını vurunca onların kat katlarını korkutursun.

Buna ilaveten, modern endüstri vurulmalı, örneğin bugün ABD'de panik dalgasına neden olan bir gazete makalesi okudum. Dediklerine göre şu anda tüm ABD'de işler iletişim ve bilgisayara bağlı, tüm haberleşme ağlarının bağlı olduğu dört telsiz istasyonu vardır ve her şeyle bağlantılıdır: Çalışma saatleri, uçuş programları, giriş ve çıkış saatleri, metrolar, güvenlik ekipmanları, polis alarmları vb. Dediler ki: Bu istasyonları vururlarsa ne olur? Bunların neler düşündüklerine bakın, diğerleri ise bu durumu düşünmüyor!

Ayrıca: "Teröristler kitle imha silahlarına sahip olurlarsa" diye düşünüyorlar, diğerleri ise düşünmüyorlar. Eğer teröristler bu silahları kullanırsa temelinde, halk ordusu-nu, sivil savunmayı ve polisi silahlandırmaya başladılar. Ancak diğerleri bu durumu düşünmüyor. Şimdi bu silahları kullanırlarsa diye koruyucu çözümler ortaya koydu-lar. Uydulara, radyasyon sızıntısı, kimyasal veya biyolojik sızıntı meydana gelecek olursa yerleriyle ilgili uyarı yapan erken uyarı silahları yerleştirdiler.

İşte bu idari zihniyetlerle bize karşı zafer kazandılar, bu insanlar zihinlerinin ve idari potansiyellerinin en son imkânlarını kullandılar.

Burada, bu mafsalların ölüm mafsalları olduğunu söylüyor. Biz "Endüstri uygarlı-ğının eklemleri ve sinirleri nerede?" dediğimiz zaman: Bilgisayarları, iletişim noktala-rını, köprüleri, endüstriyel ekipmanları, yolları, büyük konut topluluklarını bulursu-nuz. Örneğin dört bin veya beş bin kişinin yaşadığı binalar bulursunuz. İşte bunlar endüstriyel yapıların meydana getirdiği zayıflıklar bu binayı etkileyebilmek için bun-lar (zayıflıklar) nereye vuracağınız konusunda size fikir verir.

Ayrıca sanayi toplumunu etkileme konusunda deriz ki: Batı halklarını, hükümetle-rinin Yahudilerin çıkarları için çalışması nedeniyle vuruldukları konusunda ikna ede-rek mevcut Haçlı-Yahudi ittifakının bozulmasını sağlamak gerekir.

Yani, siz medyada çalışıyorsanız cepheleri etkilemeye çalışmanız gerekir. Batı top-lumu içerisinde çok fazla baskı var -Avrupa'da uzun süre yaşamış olanlar (bilir)- in-sanlar ülkemizdeki askeri sorunların sonuçlarını reddediyor. Bu insanlar en zayıf un-sur olmaları nedeniyle şu ana kadar baskı altında kalıyor. Bununla birlikte, bu duruma düşman topraklarında terörist operasyonlar eşlik eder, sonucun etkisini görürlerse ve buna ilaveten bunun Batı'nın Yahudilerin çıkarlarını savunmasının ya da savunmaya buluşmalarının bir sonucu olduğu anlayışı eşlik ederse (durum değişir). Hatta Schwar-zkopf bile anılarında: "Son Körfez Savaşı Çöl Fırtınasında İsrail adına savaştığımızı keşfettim" diye yazmıştır.

Dolayısıyla, askerî savaş ve parçalama sürecinde medyayı kullanmanız gerekir böylece onları ikna edebilir ve düşman hatlarının parçalanmasına neden olabilirsiniz. Bunu yapamayız, çünkü Haçlı-Yahudi ittifakının son büyük savaşlara kadar devam edeceğine dair savaşlar ve fitneler konusunda Rasûlullah'tan (sallallâhu aleyhi ve sellem) gelen göstergelerimiz var, ancak bunu yapamayacak olsak bile onları daha fazla sıkıntıya sokabiliriz.

27. Yorumda o (yazar) şöyle diyor: "Burjuvâzi ve kapitalist yapının gerilla savaşından ekonomik olarak etkilenmesi mümkündür." Deriz ki: İslâm Devletlerinin hükümetlerinin çoğu bu temel yapıyı benimsemediğinden ve endüstri yapı ve haklara karşı bu duyarlılığa sahip olmadığından gerilla savaşı otomatik bir diktatörlüğün dokunulmazlığıyla karşı karşıya kalıyor. Bundan dolayı (hükümetler) soykırım ve baskı eylemleri yapabilirler.

Bu nedenle, 35 yıldır kullandığımız bu yöntemle, ülke düzeyinde kısmi bir gerilla savaşı yoluyla, İslâm âleminde bir rejimi devirme ihtimalinden şüphe etmekteyiz. Bunu bir sonraki savaşın özelliklerinde açıklayacağız. Bu belki de gerilla savaşına ve nedenlerine yeni bir yaklaşım sayılır. Bu, saldırganı defetme ve Müslümanları kurtarma vb. konularında bize vacip olan cihadla ilgili değildir. Lakin Körfez Savaşı, 1990 ve sonrasında olanlar, nedeniyle ilgilidir. Aynı zamanda ardışık başarısızlıklar ve sebeplerinin analizi nedeniyle ilgilidir. Suriye'de, Mısır'da, Cezayir'de vs. meydana gelen başarısızlıkları ve dünyaya bağlı değil üslubumuza bağlı sebepleri inceleyip analiz etmek lazım.

Gerilla savaşını benimseyen gizli bir örgüt tarafından yerel bir bölgesel cihad aracıyla hükümeti devirmenin, denediğimiz her modelde çok şüpheli bir süreç olduğu fikrini benimsediğimi söyleyebilirim. Bunun hakkında açıklama yapacağız, çünkü algılarını bu temel üzerine bina eden İslâmî cihadi grupların pek çok planlarının temelini etkileyebileceğinden, çok fazla yaygaraya neden olacaktır.

Diğer bir durum; uluslararası bir durumun mevcut gerilla savaşıyla gizlice anlaşılmasını ve bu rejimlerden birinin düştüğünü kabul edecek olursak bana göre, gerilla savaşı yapan gizli bir örgütün düşen bir hükümetin yerine geçerek bir hükümet yapısını üretmesinin imkânsız olduğu kuşkusunu neredeyse kesinlik kazanır. Birincisinin gerçekleşmesi, çok, çok, çok zor ise, bu ikincisinin gerçekleşmesi imkânsız gibidir.

Gizli cihâdî örgütlerin bu yapıları, devlet kurumunun yerini alabilecek kadroları üretilmiyor. Bu devletin modelinde bir devlet oluşturacağımıza göre, kurumlarını ve uluslararası bağlantılarını devralırız.

Şimdi cihad, bize dayatılan mevcut uluslararası sistemi yok etmek için, en büyük düşman karşısında, bölgesel veya uluslararası bir sisteme dönüşmelidir. Eğer uluslararası sistem yok olursa rejimleri ortadan kaldırmak ve -mevcut modern Devletler temelinde değil- hâlihazırda tüm bağlantılarıyla ortaya çıkan zor durumdan, başka uluslara

rası bir durumda, İslâmi bir sisteme dayalı devletler kurmak mümkün olacaktır. Bunun için pek çok örnek sunabiliriz, ancak konudan çıkmamak için bunu yapmıyoruz.

(Yazar,) Gerilla savaşının anayasal kısıtlamaları, belirli bir şekilde yasal kısıtlamaları ve bunlara saygı duyma konusundaki uluslararası taahhütleri olan, göreceğimiz gibi, durumu çok zayıflarsa, küresel kamuoyunu etkileyecek belirli bir sistemin, belirli bir yapının ülkelerini etkilediğini söylüyor. Tabii ki bu genel bir durumdur. İslâmi hareketlerle savaşan Müslüman ülkeler ve hükümetleri bu durumun dışında kalmıştır. Çünkü bu ülkeler, insan haklarına karşı bu duyarlılığa sahip olmadıkları gibi etkilenebilecek bu ekonomik yapıya da sahip değildirler. Aynı zamanda bu ülkeler, yaptıkları birden fazla katliam örneğinde ve hapishanelerindeki tutukluların çokluğunda görüldüğü gibi yaptıklarına göz yuman bir uluslararası desteğe sahiptir.

Herhangi bir ülkedeki tutuklananların sayısının Mısır'daki gibi 60 bine ulaştığını sanmıyorum. Buna rağmen uluslararası baskı, insan hakları ve dünya kamuoyu tarafından ekonomik durumunu etkileyebilecek baskılara maruz kalmamaktadır. İslamcılara karşı uyguladıkları tüm katliamlara rağmen, Mısır'daki bu durumla kimse ilgilenmemiştir. Tunus'ta da yakın veya uzaktan oradaki durumla kimse ilgilenmemiştir. Aynı şekilde cezaevlerine önemli miktarda âlim ve akademisyen koymuş olmalarına rağmen, Batı ile iletişim halinde olup onlara kendi dillerinde ve lehçelerinde rapor veren ve durumu aydınlatan Suudi muhalefetin de varlığına rağmen Arap Yarımadasındaki durum kimseyi ilgilendirmemiş ve hiç kimse onlarla bu durumu konuşmamıştır.

Fakat hepsi analizlerinde şöyle diyorlar: Sonunda ekonomik çıkarlarımızı insan haklarının önüne koyduk. Mesela internet pazarlığını insan haklarından önceye aldık, bununla birlikte Batı ülkelerinin hükümetlerinden şikâyetçi olan bazı insan hakları örgütleri var, ama bunlar fayda getirmeyen seslenişlerdir.

Bence ülkelerimize uluslararası saldırgan gücün gelmesinden sonraki musibetimiz 30 yıl öncesine göre çok daha karmaşık hale geldi. O zaman yerel yönetimlerle çarpışma imkânımız vardı.

Uluslararası ahtapotun durumu artık bölgesel politikalarla çok iç içe olmuş durumda, öyle ki bir ülke tek başına ondan kurtulamaz. Şimdi İran bile -bizden farklı Rafizi kimliğinden sarfı nazar ederek- prensiplere ve devrimci bir baskıya sahip bir devrim olarak, Humeyni ölüp -ondan daha ılımlı olan- Rafsancani geldikten sonra ahtapotun kapisına girmek ve Batı ile uzlaşmaya varmak için uluslararası siyasete Şii-lerin prensiplerinden ve dininden bile uzak yarı laik bir yüz sunmaktadır. Çünkü bir devlet olmak istiyorsa, ortaya çıktığı devrimci fikirleri terk etmek zorundadır.

Bu, uluslararası durumun şimdi buna izin vermediğine bir örnektir: Uluslararası durum, uluslararası sistem yıkılmadan, yerel yönetim sisteminin yıkılmasına ve İslâmi

bir hükümetin kurulmasına izin vermemektedir. Örneğin, Sovyetler Birliği'nin yıkılışıyla Doğu Sisteminin (bloğunun) çöküşü, Sosyalist sistemin bütün ülkelerinin doğrudan demokratik sisteme geçişine imkân tanıdı. Olayları takip yoluyla edindiğimiz intibâ göre -Yüce Allah daha iyi bilir- İslâmî bir devlet kurmaya çalıştığımızda mümkün ve doğru tasvirleri (olasılıkları) görmemiz gerekir. Tabii ki bu durum, cihadın lüzumundan, saldırganı defetmekten ve girdiğimiz savaşlardan farklı bir durumdur.

Ancak savaşlarımız, esas olarak cihâdilerin ve İslâmî grupların birleşik çabalarıyla İslam Ümmetini düşmana karşı ümmetçe hareket ettirmeye odaklanmalıdır. Böylelikle bölgemizdeki uluslararası sistemin bağlantılarını parçalayabilelim. O zaman her ülke, her cemaat, her bölge ve her emirliğin hareket etmesi kolaylaşır. Bölgelerimizde Batı'nın yıkılışı ve çöküşü gerçekleşecek olsa, ülkelerin durumunun ve bölgemizdeki durumun hali ne olur bilmiyorum.

Şimdi, Mısır'daki rejimi devirmek için en iyi ve en eski cihâdî grupların olanaklarına bakın! Bir keresinde Dr. Ömer'e ve Dr. Eymen'e cihad ve İslam devletinin kurulması hakkındaki stratejilerini sordum: Subhanallah bana karşı son derece dürüst ve samimi idiler. Bu 1988 ya da 1989'daydı, ikisi bana aynı şeyleri söyledi. Dr. Ömer bana dedi ki: "Size bir sistemi yıkıp başka bir sistem kurmak için bir planımız olduğunu kim söyledi. Böyle bir planımız yok, ancak bizde olan şey şudur: Devlet daveti yok etme ve tasfiye etme sürecini abarttı, bunu durdurmak için Devlete karşı ayaklanmayı ve mevcut durum karşısında savaşı devam ettirmeyi uygun gördük."

Aynı şeyi bana Dr. Eymen el-Zevâhiri söyledi: "Uzun vadeli bir planımız var, ancak tasfiye sürecinde ortaya çıkan durum başka şartlar getirdi."

Şimdi, bu konuşmaların üzerinden on yıl geçtikten sonra, tüm gözlemciler sürecin değiştiğini, kendimizi savunma sürecine girdiğimizi ve Devletin insiyatifi ele geçirdiğini düşünüyorlar. Tabii ki bu sonuç üzücü bir sonuçtur. Üzücü olması onu analiz edip itiraf etmemize mâni değildir, böylece hem biz yararlanırsınız hem onlar yararlanırlar. Çünkü karşılaşma taktiğini değiştirmemiz gerekir. Bu durum, İslâmî Hareketin eski olduğu, hatta bölgede en eski İslâmî Hareketin olduğu bir Devletteki durumdur.

Aynı şey Suriye'de meydana geldi, ülkeleri tek tek incelediğimizde bunu göreceğiz. Diyorum ki: Şimdi bu hükümetlerle karşı karşıya kaldığımızda, güvenlik sisteminde uluslararası birleşmiş sistem yüzünden yeni bir birleşik dünya düzeniyle karşı karşıya geliyoruz. Dolayısıyla şimdi uluslararası ittifaklar ve bölgesel bağlantılar konusunu önemsemeyip "Ürdün ordusunun nesi var!" diyerek Ürdün rejimine karşı çıkamazsınız.

Şimdi Irak yoksulluk içinde olmasına rağmen, ABD hala askeri müdahaleden endişelidir. Çünkü düşünün sadece Müslümanları vurmak için uluslararası sistemin bir parçası olmasına rağmen Irak'a saldırma girişimi, Çin Cumhurbaşkanı temsilcisinin

bir önceki gün Kremlin'e giderek Yeltsin'le görüşüp bunun küresel bir savaşa neden olabileceğini ve meselenin Müslümanların meseleleri dışında olduğunu söyleyerek Irak'a müdahale sürecini reddetmek için ortak bir açıklama yapmalarına neden oldu.

Şimdi, dünyadaki istikrarı ve mevcut tüm politikayı yıkacak İslâmî bir devlete sahip olduğumuzu hayal edin! Bu mesele için nasıl bir Uluslararası dayanışma meydana geleceğini düşünün!

Bu nedenle, her şeyden önce savaşın doğası Uluslararası hale getirilmelidir. Böylece, düşmanla karşılaşmak için bir plan geliştirdiğimizde, Libya'daki Libya lideri veya Fas'taki Fas kralı veya Suudi Arabistan'daki Kral Fahd'la karşılaşmayı değil yeni bir dünya düzeniyle karşılaşmayı planladığımızı biliriz.

Bu bizi, 1990'dan sonra gerçekleşen tarihi değişiklikleri iyice sindirmeye ve özümsemeye ve neticede bu durumla mütenasip cihad yöntemleri geliştirmeye zorlar. Herkesin, bölgenin tamamında, cihâdî çalışmanın Uluslararası hale gelme sürecinin, bütünüyle (uluslararası) sistemle karşılaşmak için ele alınması gerektiğini hissetmeye başladığına inanıyorum.

Bu uluslararası hale getirme sürecini yönetme adayı, bu zamanda hak üzere olduğuna inandığımız silahlı cihadi gruplardır. (Bu gruplar) cemaatleri birleştirmek yerine eğilimleri (hedefleri) birleştirmeye yönelip koordine edilmesi gereken konularda koordinasyona yönelik ilk adımı atarak düşünce ve çalışma şeklinde niteliksel bir sıçrama yapabilirse bunu başarabilir.

Çaba yönünün birleştirilmesi, bölgelerimizdeki uluslararası sistemin eklemlerini koparabilir. Böylelikle bu grupların her birine, davalarımıza karşıt mevcut uluslararası koşul dışında yeni bir uluslararası koşulda davasını devam ettirmesi için uygun koşullar getirebilir.

Bu, araştırılması için birden fazla oturuma ihtiyaç duyan bir düşünce özetidir. Burada biz sistemin yapısından faydalandık, çünkü "şu yapıya sahip kapitalist sistemini gerilla savaşı etkiler" diyor. Koşullarımızın ifade ettikleri sistemde olmadığını gördük (yani koşullarımız gerilla savaşı için uygun değildir).

Devam ederek -şimdi gerillaların siyasi taktikleri değil de askeri taktikleri hakkında konuşacak-diyor ki:

"Rolleri farklı olduğundan gerillaların taktiği, gerilla karşıtı askerlerin taktikinden farklıdır. Bunlar karşıt hedefler için karşıt savaş yapan iki karşıt güçtür. Devrim karşıtı asker, gerillaların imhası konusunda her türlü askeri çözümü bulmaya çalışır. Fakat politik ve ekonomik bir engelle karşılaşır, çünkü halkı veya önemli cüzlerini imha edemez."

“Gerilla ise, askeri düşmanını yıpratmayı -yok etmek değil yıpratmak- istemektedir. Bu amacı için de uygun bir taktik kullanır, asıl hedefi siyasidir. Bu mücadelesi, devrimin ateşini körüklemek, bütün insanları rejime karşı kıskırtmak, sistemin eksikliklerini ortaya koymak, onu yalnızlaştırmak, ekonomisini baltalamak, kaynaklarını tüketmek ve parçalanmasını sağlamak şeklinde tezahür eder.”

Bazı kardeşlerin Suudi muhalefetinden bahsettiklerini gördüm; muhalefetin, Suudi ailesinin ve kadınlarının içine düştüğü ahlaki çöküntü hakkında konuştuğunu ve bunun broşürlerde yayınladığını dile getiriyorlar. Bazı kardeşler, bunun bir yüzleşme (karşı koyma, eleştiri) sistemi olmadığı ve Müslümanların ahlakıyla bağdaşmadığı konusunda itiraz ettiler. Muhalefet liderlerinden birine sordum; dikkate almamız gereken şeyler söyledi: “Suudi Arabistan politikasını yürütmede Nayif bin Abdülaziz’in eşinin oynadığı olumsuz rolden; Kraliyet ailesinin ihtilafları, ticaret ve Krallık mücadelesinde görüşlerini empoze ettirmeye çalıştığından bahsettiğimde: insanlara fesadın hacmini ve onların sadece Nayife değil -bu aslında bir çeşit hakarettir- saray kadınlarının çatışmalarına mahkûm olduklarını açıklıyorum demektir” dedi.

Buna ek olarak; Müslümanların arazilerini taleplere binaen dağıttıklarını zikrettiler. Bu konuda çok güzel bildiriler yayınladılar; Prenslerden biri Kral Fahd’a bir mektup gönderiyor övgü ve duadan sonra: “Borçlarım çoğaldı, altından kalkamıyorum. Medine’de şu şu alana sahip bir toprak parçasına gözümü koydum, bu toprak parçasını bana hibe etmenizi diliyorum” diyor. Bunun üzerine Kral, falan Prense bu toprak parçasının verilmesi konusunda bir Kraliyet kararnamesi çıkartıyor.

Onlar sadece insanların borçlarını değil, (önce) yerin altındaki petrolü paylaştılar, sonra yerin üstündeki toprağı paylaştılar, daha sonra insanların sahip oldukları şeyleri paylaştılar. Şimdi ise insanların mallarına el koyup paylaşıyorlar... Bu ekonomik bozukluklar devrimin nedenlerinden biridir. Dün konuştuğumuz gibi bu, Müslümanların mallarına el koymaktır. Müslümanların mallarını savunmak şer’i bir meseledir. O halde şer’i mesele ile Müslümanların malları konusunu konuşma arasında bir fark olmaz (yani Müslümanların malları konusunu konuşmak şer’i bir meseledir).

“Sistemin eksikliklerini ortaya koymak, onu yalnızlaştırmak, ekonomisini baltalamak” diyor, çünkü (sistem) ekonomiye dayanmaktadır.

Bu nedenle, Mısır’da turizm vurulduğunda, hükümetin bütün turizmi, ekonomik turizmeydi, yani Batı, insan hakları, siviller vb. şeyler hakkında konuşmaz! Ancak ekonomik turizm, Süveyş Kanalı’ndan sonra Mısır’ın ikinci veya üçüncü kaynağıdır. Yani temel kaynaklardandır. Turistlerden ve turizm faaliyetlerinden sarfı nazar ederek, inşallah bunları irdeleyeceğiz. Ancak ekonomiyi baltalama olayı gerillalar tarafından yapılan kasıtlı bir olaydır.

“Kaynaklarını tüketmek ve parçalanmasını sağlamak” diyor.

Rejimin kurumları arasındaki çatışmaları, iç ve dış ihtilaflarını ve sorunlarını kullanarak parçalanmasını sağlayacak herhangi bir eylemi yapmak= gerillalar için bir hedeftir.

Devam ederek diyor ki: “Gerilla savaşı temelde politik ve sosyaldır, araçları ise askeri olduğu kadar politiktir, ancak hedefi neredeyse tamamen politiktir. “Klauvitz’in bakış açısıyla” diyebiliriz ki: gerilla savaşı, silahlı çatışmalarla politikanın devam etmesidir. Belli bir büyüme derecesinde, bir devrim haline gelir... O zaman ejderhanın dişleri tam gücüne kavuşmuş olur. Gerilla savaşı, devrimci bir savaştır, silah kullanmakla siyasetin devam etmesidir.”

Gerilla savaşı ile Devrim Savaşı arasındaki fark nedir?

Gerilla savaşı askeri silahlı baskınlardan ibarettir, politik ve sosyal bir değişim teorisine sahip olup halkı hareket ettirmeyi başarır, devrimci bir savaşa dönüşür. Sonra bir devrime dönüşür.

Gerilla savaşından geçmeden başlayan halk devrimleri vardır. Bunlar halka dayalı bir devrimci atmosfer içerisinde meydana gelen halk ayaklanmalarıdır. Halk devrimlerine yol açan gerilla savaşları da vardır.

“Ona (savaşa) karşı mücadele etmekle görevli olanlar onu anlamadığı sürece, zafer kazanmak için stratejik veya taktiksel yolları bulamazlar. Ona önderlik edenler onu iyice anarlarsa, şartlar ne olursa olsun (bu savaş) asla başarısızlığa uğramaz, çünkü devrimci savaş, başarısı için şartlar oluşmadıkça başlamaz.”

Yani, eğer başarı koşulları oluşmamışsa zaten başlamaz.

Tabii ki o (yazar), sadece maddi sebeplerden bahsetmektedir. Biz ise: **“Yardım ve zafer ancak Allah katındandır”** (Enfal: 10) Allah (celle celaluhü) zaferi dilediğine, dilediği zamanda, dilediği keyfiyette verir, demektedir. Bu bize göre bir inançtır. Sebepler âlemi konusunda konuşmayı uzattığımızda, inanç tasavvurunun aslından gafil kaldığımız anlamına gelmez. Şüphesiz Allah (celle celaluhü) Musa (aleyhisselam)’a yardım edip zafer nasip ettiği gibi yardım edip zafer bahşedebilir. Denizi yarar, müminler selamete geçer, kâfirler boğulur, olay biter. Aynı şekilde Âd kavminde olduğu gibi yardım edip zafer bahşedebilir. Üzerlerine kasıp kavuran rüzgârı gönderir (kâfirler helak olur) müminler muzaffer olur. Lut kavmi (şeklinde de olabilir): Müminleri kurtarıp diğerlerini helak eder. Bütün bunlar mümkündür.

Yardım ve zafer -Seyyid Kutub'un çok güzel bir pasajda belirttiği gibi, "İmanın Yük. selişi" adlı bir makaleden naklettim, "Suriye Tecrübesi" adlı kitabın son kısmında bulunmaktadır- dedi ki: "Müminlerin zaferi Ashab-ı Uhdud örneğinde olduğu gibi (olabilir), hepsi şehid olur ve böylece zafer kazanırlar."

Bununla ilgili konuşmak, İmânî ve şer'î bir hareket gerekli olsa da biz burada bu yönden bahsetmiyoruz, bunun başka bir yeri vardır. Biz burada askeri bilimden ve sebepler dünyasından bahsediyoruz: Size sebepler dünyasında anlattığım gibi, 7,62 tüfeğe 7,65 kurşun yerleştirirseniz, kurşun asla dışarı çıkmaz, anladınız mı?

Biz kesin sayılan birçok kevnî sünneti ihtiva eden mukaddime ve sonuçtan (sebe-sonuç ilişkisinden) bahsediyoruz.

Gerilla savaşları veya cihad savaşları istediğimiz gibi adlandıralım, bütün bu kavramları kabul edip inancımıza uygun ve hitap ettiğimiz Müslüman halklarımıza uygun bir üslupla konuştuğumuz zaman gerektiği gibi anlayıp kabul edersek cihad karşılaşmasının, başarı için tüm sebeplere sahip olduğunu söyleyebileceğiz. Bununla ilgili:

"Ona önderlik edenler onu iyice anarlarsa, şartlar ne olursa olsun (bu savaş) asla başarısızlığa uğramaz" sözü doğru çıkacaktır.

Çünkü biz hak olan İslâm adına hareket ediyoruz. Bununla birlikte biz müminiz, diğerleri kâfirdir, Allah (*celle celaluhu*) onlarla değil bizimledir. Bu ilk ve en önemli (nokta).

İkinci nokta: biz mazlum olduğumuz için hareket ediyoruz. Mazlum, hakkını savunan mazlumlar gibi hareket eder. Bu da herhangi bir merhalede manevi olarak kesintiye uğrayan zalimi defetmek gibi değildir, çünkü o (zalim) haksız olduğunu bilir.

Sonra biz toprağımız (vatanımız) üzerinde savaşıyoruz. Buna karşılık düşman -Batı, Yahudi ve Uşakları- uzak topraklar üzerinde savaştırmaktadır, oraya yardım ulaştırmak için binlerce kilometre malzeme taşımak zorundadır. Yoksulluk ve fakirliklerine rağmen Afgan Mücahidleri komünistlere doğrudan karayolu desteği bulunmasına rağmen Sovyetler Birliğine karşı zafer kazandı. Bu durum Amerikalıların Vietnam'da kendilerini yapmaya zorladıkları durum gibi değildir, tüm birlikleri bu yolla taşımaları gerekirdi.

Saddam Hüseyin harekete geçtiğinde -mesele kasıtlı bir küresel komplo olmasaydı- birliklerin hava veya deniz yoluyla ulaşması çok uzun sürmüştü. Hâlbuki Saddam'a birçok askeri analist tarafından Batı birliklerini toplandıktan sonra değil, toplanma sırasında vurması önerilmişti. (Bunu yapmaması) onun bu savaşta ciddi olmadığını bir göstergesidir.

Aslında başarının bütün hareket noktaları bizde, diğer mesele; insanların ruhlarında öyle kahır ve başarısızlıklar var ki, doğru bir şekilde patlatılabilse (kullanılabilse) savaşı bir akide için onlarca yıl yeterli bir itici güç olurdu.

Bununla birlikte inancımızın sağladığı şehid olma kabiliyetine sahibiz. Budistler, bu şehid olma kabiliyetine sahip olunca, iki bombayı (atom bombasını) kullanmadan önce Amerikalıları yenmişlerdi. **“Ölümü istersen sana hayat bahşedilir”** dedikleri gibi; ölümü isteme kabiliyeti, insanların elinde bir silahtır.

Aslında bütün bu şeyler bizde mevcut; Halklarımız Müslüman, bizim çağrımız da İslâmidir, insanların kalplerinde bize karşı bir sevgi vardır, sadece akıllarına göre ve anlayabildikleri kadar hitap edebilmek (Allah'ın izniyle her şeyi başarabiliriz).

O (yazar) diyor ki: “Gerilla savaşları dini, etnik, sosyal adalet veya yabancı istilalar nedeniyle gerçekleşebilir.” Şu anda bunların dördü bizde mevcut; bizde yabancı istila mevcut ki, tüm yabancı üsler ülkelerimizde açıkça veya gizlice yayılmış, açıkça yabancı istila ajanlığı mevcuttur. Ülkelerimizde Allah'ın ahkâmının yürürlükte olmaması, şehadet meselesi gibi dini sebepler mevcuttur. Bunun yanında sosyal adâleti gerektiren her türlü musibet bizde mevcuttur.

Bir devrimin başlama sebepleri mevcut, mevzunun Allah'ın muvaffakiyetinden sonra -dediği gibi- onu anlayan insanlara ihtiyacı var. Kendi verilerini, güçlü ve zayıf yönlerini, ardından düşmanın verilerini ve güçlü ve zayıf yönlerini anlayan insanlara ihtiyacı var. Sonra bu insanlar Allah'a tevekkül edip çalışırlar, Allah (celle celaluhu) dilerse onları doğru üsluba muvaffak eder Allah'ın izniyle bu boşa çıkmaz.

O halde Devrim Savaşı, başarı şartları oluşmadıkça başlamaz. Özellikle körfez savaşından ve bütün gizliliklerin teşhir olmasından sonraki başarı şartları; Uluslararası meşruiyetin yıkılması, Birleşmiş Milletlerin yıkılması, Dünya kamuoyunun yıkılması, İnsanların Müslümanlar için ve Müslüman olmayanlar için kullanılan iki çeşit ölçeğin bulunduğunu öğrenmeleri, ardından hükümetlerin çöküşü ve uşaklıklarının ortaya çıkması, sonra da dini yapıların yıkılışı ve onların ikiyüzlülüğünün ortaya çıkması. Daha sonra İslâmi çalışma yapılarının çoğunun yıkılması, iflas etmesi ve sorunun niteliğine uygun olmayan -ayrıca genel olarak meşru da olmayan- çözümler ortaya koymaları. (Bütün bunlar başarı şartları olarak sunuluyor, gerçekleşmedikçe Devrim savaşı başlamaz.)

Bütün bunlardan sonra, Müslüman kitleler bu çatışmaya liderlik yapmaya yetkin hale gelirler. Saddam Hüseyin liderliğinde hareket etmek üzere bir araya gelmeleri bunun en büyük delilidir. Öyle ki Dr. Ahmed Nevfel -Allah bizi de onu da affetsin-: “Saddam Hüseyin füze attığı zaman hedefini şaşırıp Müslümanları vurmaktadır diyorlar. Efendim! Biz Filistinliler olarak bize üç, Yahudilere bir Scud füzesi düşmesine razıyız”

demıştır. İnsanlara karşı uygulanan baskı miktarını düşünün, bir gecede gönüllerine su serpmesinden dolayı bir kâfire teslim olmalarını düşünün, bu psikolojik bakış açısı dikkate alınmalıdır.

Bunu, kendi gözlerimle Suriye cihadı meydana geldiğinde gördüm. İnsanlar bunların, Nusayrilerle âdil ilkeler üzerinde savaşıyor Ehl-i Sünnet gençleri olduklarına ikna olunca metodolojik karmaşıklıklara gerek duymadılar (onları kabullendiler). Çarşıda yürürken tüccarlardan biri diğerine: "Onlardan -Devleti kastetmektedir- kaç kişi öldü?" dediğini işittim. Diğer: "Bugün onlardan yedi kişi" deyince: "Ne iyi! Allah rahmet eylesin" dedi ve "Bizden kaç kişi gitti?" diye sordu. Kullandığı lafza bakın! Bizden! Aidiyet meselesi, adam kendini onlardan saydı, bu destek bulan bir devrim için doğal bir iklimdir.

Şimdi eğer cihadi cemaatler, Allah'ın ahkâmını hâkim kılmak istediğini, ancak bunun tek engelini uşaklık yapan hükümetler olduğunu, Yahudi ve Hristiyanlar tarafından desteklendikleri için onları ortadan kaldıramadıklarına dair söylemin bağlamını yeniden kurmayı başarabilseler, herkes cihada katılırdı. Bizim kullanabileceğimiz; Yahudi, Hristiyan, Allah'ın ahkâmı, işgal, saldırganı defetme gibi konular var. (Bunları kullanabilirseniz) bütün Müslüman kitleleri bu savaşa katılmaya ikna edebilirsiniz.

Bu, insanları ikna edemediğimiz Körfez Savaşı'nda, olanlarla neticesini kıyaslayabileceğimiz bir konuşma aracıdır. Cezayir'deki Libya'daki Mısır'daki cihadi grupların deneyimlerine bakarak, (bu gruplar) nitelikli konular için kaç kişi seferber edebildi? Bu seferberliğin ve seçkinliğinin niteliği nedir? (Meselesinde) gelen gidenden ibret alabilir.

"Şimdi gerilla savaşı adı verilen bu devrimci bağlamın mekanizmasını inceleyelim."

***

İKİNCİ BÖLÜM

GERİLLA SAVAŞININ ÖZÜ VE HEDEFİ

- *Pireler Savaşı*
  - *Siyâsi ve Askeri Hedefler*
  - *Çöküş İkliminin Yaratılışı*
  - *Devrimci Güçlerin Dizaynı*
  - *Che Guevara'nın Gerilla Savaşına Dair Fikirleri*
-

Bir veya iki şeriti bırakmamız gerekiyor. Bu iki şerite yanlış anlaşılma olmaması için konumuzun hareket noktalarına dair söylenenleri yerleştireceğiz. Bu hareket noktalarından birisi, kardeşimizin önermiş olduğu; “kâfirler” deyince kimi kastediyoruz ve “mücrimler” deyince kimi kastediyoruz? Meselesini netliğe kavuşturmamız. Bunu izâhâta kavuşturalım ki, kimse çıkıp da bizim tabirlerimizle oyun oynamaya kalkmasın. Üstüne basmamız gereken şeylerden birisi de; arı duru bir şekilde askeri ilimlere dair nasıl olur da bazı melûn kâfirlerin sözleriyle delil getiriyoruz meselesidir. Bu mesele ne dine muhalıfdir, ne de akideye zarar vermektedir. Kendi menheçlerimiz bize yetiyor. Ama, kendi menheçlerimizi ve bize göre sahih olan şeyleri bitirip bu esaslar üzerinde yetişmemizden sonra bu nakilleri de göz önüne alıyoruz. Bu nakilleri kabulmememe fikrini bana karşı da kullanmışlardı. Çünkü ben de bu ilmi (kâfirlerden gelen askeriye ilmi) reddedenlerdendim. Böyle yaparak yolumuzu tıkadılar.

Bugün ise şunları okudum; Abdullah b. Mübârek’in bulunduğu bir ortamda Müslümanlar bir cenaze yıkıyorlar. O esnada Budist bir âbid oradan geçiyor, dünyaya ve asıl dönüşün ahirete olduğuna dair sözler söylüyor ve bir hikmetten bahsediyor. Adam bunları söyleyince Abdullah b. Mübârek arkadaşlarına diyor ki: “Adamın bu sözlerini yazın. Bunlar hikmettendir.” Rasûl (sallallahu aleyhi ve sellem)’de Kisra I. Hüsrev’in âdil birisi olduğunu, belirgin olmaları için mazlumların kırmızı gömlek giymelerini emreden birisi olduğunu naklediyor.

Hatta isrâiliyyat da İslam’ın naslarına ters düşmediği sürece “naklet, bir sorun yok” buyruğu var. Böylece biz isrâiliyatı da göz önünde bulunduruyoruz. Ayrıca hikmet mü’minin yitik malıdır. Onun ahlak veya seyr-i sülûk’a dair olup olmadığına bakmaksızın mücerred olarak hikmet böyledir. Hikmet mü’minin yitik malıdır. Onu her nerede bulursa alır. O hikmeti almaya en hak sahibi olan mü’mindir.

Şimdi meseleyi kısa ve öz tuttum. İlerde bu konuya ayrıntılı bir şekilde değineceğim. Bir de zaten biz bu kâfirlerden; akâid, ahlâk, seyr-i süluk meseleleri ve temel ilkelere aktarmıyoruz ki. Biz onlardan savaş üsluplarına dair bilgileri aktarıyoruz. Tıpkı Rasûl (sallallahu aleyhi ve sellem)’in de bir savaş taktiği olarak hendek kazma meselesini kullanması gibi.

Che Guevara’nın sözlerini aktarırken onun komünist olduğunu biliyoruz, Müslümanlar komünistlerden çok çekmiştir. Mao Zedong’un sözlerini aktarırken de biliyoruz ki o da komünisttir. Hatta birçok Müslümanı katletmiş bir cânidir. Biz bu kişilerin

sözlerini aktardığımızda birçok kardeşin hemen o fikri gereksiz ve boş saydığını görürsün. Bu yüzden bu ön girizgâhda bu meseleleri hangi açıya endeksli olarak aktardığımızı, aktarıldığı zaman hata yönünün ve doğru yönünün ne olduğunu açıklamamız gerekiyor.

Ben şu melûn Mao Zedong'un şunları dediğini gördüm: Mao'nun en büyük hocalarından birisi Abdulkerim el-Hattâbi imiş. Mao onun üslubundan etkilenmiş ve tecrübelerini ders görmüştür. Yine Mao şöyle söylüyor: "Benim en büyük hocalarımdan birisi de; düşmanım Çan Kay Şekdir." Çan Kay Şek, Mao'nun kendisine karşı savaştığı Çin Nasyonal Partisi'nin başkanıdır. Dini farklı olan, kendisiyle arasında doğu ile batı arası kadar fark olan bir Müslümandan veya başka bir askeri alanda birebir savaştığı düşmanından askeri üslup ve taktikleri öğrenmesinden zihniyeti Mao'yu alıkoymamıştır.

Şimdi komumuza dönüyoruz, yazar Mao Zedong'dan nakil yapıyor ve şöyle diyor:

"Düşman ilerlediğinde biz geri çekiliyoruz, düşman kamp kurduğunda güçlerini ölçmek için biz onlarla çatışmaya giriyoruz, yorulduklarında hücum ediyoruz, geri çekildiklerinde peşlerine düşüp kovalıyoruz."

İşte bu gerilla savaşları için gerekli olan askeri taktiklerin özüdür, hülâsasıdır.

"Mao Zedong'un bu sözleri bizlere gerilla savaşına dair komünizm ideolojisinin anahtarlarından birini veriyor. Bu sözler gerek diplomaside gerek savaşta her hâlükârda seçkin cümlelerdir. Sovyetler Birliği Siyaseti'nin aktörleri Çin kökenli bu dersi özümstediler ve örnek verdiler. Bu dersi gerilla savaşıyla alakası olmayan problemler dizisine dahi tatbik ettiler. Berlin Krizi de gayet açık bir misal verdi. Nitekim Küba Füze Üssü Krizi de başka bir misal temsil etmişti.

Neden böyle olmasın ki? Düşman zayıfken onu vuralım, güçlüyken uzaklaşalım, geri çekilirken onu takip edip saldıralım, ilerlediğinde ise manevra yapalım. Bu selim bir düşünceyle bağdaşan bir şeydir. Bu hususta herhangi bir yeniliğe gerek yoktur. Marksist ve Leninist muaskerler bu yolda bir yenilik iddia edemezler."

Bunlar en başından berini sözünü sevdiğim şeylerdir. "Bu komünizm ideolojisinin anahtarlarından biri" derken bu yaptığı; haddi aşmak ve eski zamanlardan beri insanlığın keşfetmiş olduğu bir aksiyon nazariyesini Komünizme vermektir. Bu bahsettiği taktiği her zayıf kullanmaktadır. Bu konuda yeni olan ise, meselenin bu üslup ile biçimlendirilmesi ve buna dair bu nitelik ile ders ortaya katılmasıdır. Bu mevzunun kendisi birebir neticeye zaten ulaşmıştır. Buna dair yeni bir şey yoktur. Komünistler bunu kendilerinin bulduklarını iddia edemezler.

Yazar diyor ki:

“Ama gerçekten de yeni olana gelince -Biliyoruz ki bu hususta Mao Zedong Peygamberdir! Uzun Çin Devrimi ilk deneyim sahnesidir- siyasi özel hedefleri gerçekleştirmek adına istenilen düzeyde ve bilinçli bir şekilde gerilla savaşı aktifliğinin pratiğe dökülmesidir. Devrimcilerin hayatta kalması şartıyla içinde bu siyasi hedeflerin aktif savaşların neticesiyle doğrudan bir irtibatı yoktur.”

Bazı insanlar gerilla savaşını Arap ve İslâm âlemi düzeyinde global bir şekilde nasıl işleteceğimizi garip karşıyorlar. Oysaki bütün Arap âlemi Çin'deki bir vilayet kadar değildir. Buna rağmen adamlar Çin'de gerilla savaşını bu geniş alan seviyesinde merkezi bir idare ile yönetmişlerdir. Arap âleminin tamamı Sovyetler Birliği'nin yarısı etmez. Birleşik Devletler küçük bir Devlet değildir. Buna rağmen orada merkezi bir metodla savaşlar gerçekleştirilmiştir.

Yazar şunu diyor; siyasi savaşın, mevcut aktif savaşın neticesiyle doğrudan bir bağlantısı yoktur. Hedefe varma adına gerçekleştirmeye devam ettiğin siyasi kazanımların senin askeri kayıplarınla bir alakası yoktur. Yani askeri bir takım kayıplara katlanıyor olabilirsin, ama bu kayıplarını nihâi siyasi zaferi kazanmayı elde etme yolunda kullanabilirsin.

Şia “Kara Cuma Günü”nde -İran Şah'ına başkaldırdıklarında- çıktıkları zaman hükümet ordusu onlara ateş etti. Bir günde 15 bin kişi öldü. Hatta günümüzde dahi “Kara Cuma Günü” adı altında bunun için tören yapıyorlar. Peki, ne oldu? Bu Şia'nın bir taktiği idi. Başka gösterileri ve daha büyük belaların çıkmasını körüklemek için taklidsel Şia'ca bir üslupla cenazelerini ve ölümlerini kullandılar. İşte bunlar beşeri askeri kayıplardı. Fakat taktiksel bir teveccüh kazanma ve propaganda işinde kullanıldılar.

Ben Ürdün ve Suriye'de 1965 senesinde Filistin Devrimi'nin patlak verdiği zamanı hatırlıyorum. Bölük bölük gönüllüler geliyordu. O zamanlar orada halkın muhakkak etkisi altına girdiği bir olgu vardı. Gönüllü kişilerden ölen birisi bizim beldelerimize getirildiğinde (bu kişiler ya Filistin fedaileriyle beraber ya da istişhatta olan kişilerdi, Allah en doğrusunu bilir) kadınlar o cenazayı neşe çılgınlıklarıyla karşılardı. Bu sesler ilk duyulduğunda acaba düğün mü var yoksa fedailerden biri mi geldi bilinmezdi. Sanki cenazesi gelmiş o kişi hacdan veya düğünden gelmiş gibi neşe çılgınlıkları atılır, davullar çalınır ve kurbanlar kesilirdi.

“Devrimcilerin hayatta kalma şartıyla”

Yani gerilla savaşını idare eden komutanlığın devamlılığı varsa katlanmış olduğun askeri kayıplar serisinin pekte büyük bir ehemmiyeti yoktur. Yani yazar bu kayıpların nihâi kazanım yolunda kullanılabileceğini kastediyor. Bu ise yalnızca siyaset ve basın

arasındaki ortak bir çalışmayla olur.¹²

Burada "30" rakamıyla bir mülâhazayı kayda düşüyoruz:

Askeri çalışma ile siyasal ve basınsal mücadelenin arasındaki bağlantıyı açıklamamız gerekiyor. Allah'ın izniyle neticeye götürecek olan şey budur. Askeri çalışma, basın işi ve siyasal çalışma arasında iş birliği ve tekâmül/birbirini tamamlama olması gerekiyor.

Askeri çalışma: Bu gerilla savaşı şeklinde bizce bilinen bir husus.

Basın çalışması ise aşağıdaki kısımlara ayrılır:

- Siyâsi Basın: Neşriyatlar, kasetler, toplumu yönlendirici yayın organları, Tv, video vs. gibi...
- Askerî basın: Bu askeri ameliyelerdir. Bunlardaki amaç zarar vermek değildir. Çünkü hedefin yapısı düşmana nisbetle bir tehlike teşkil etmiyor. Fakat bu basın; insanları tarafımıza askerliğe çekme ve gönüllerine ferah götürmeye ortaklık eder.

Bu ikinci çeşit bizim Suriye'de gerçekleşti. Bunu yapan kişiler ne "Ezilmişlerin Savaşı" ne de başka bir kitabı okumuşlardı. Fakat insanlara eziyet veren bazı muhbirleri seçiyorlardı. O zamanlar Suriye'de bizim mahallemize yakın suçlu bir adam vardı. Bu adam bir seferinde içerisinde kadın olan bir evin kapısını çaldı. Kadın kapıya gelince kadına dedi ki: "Polisler beni kovalıyorlar." O mahallenin hepsi kaçakçıydı. Kadın o mucrim adamı içeri aldı. Bu kadın duldu ve yetim bir kızıyla kalıyordu. Adam içeri girince kadını bağladı, kızı kaçırdı ve çıktı.

Çıktıktan sonra onu bir dönem hapsettiler. Sonra rüşvetle çıktı. Çıktıktan sonra semtlere gelip haraç alıyordu. Hattâ kasabın yanına gelip bıçağını alıyor dilediği kadar eti kesip gidiyordu. Kasap o kadar bıçağı olmasına rağmen ona engel olamıyordu. Devlet muhbirlerle bir başarı elde edemeyince bu tür nitelikli kişileri kendine eleman olarak seçiyor ve onlarla çalışıyordu. Bu adam sigara kaçakçılığı da yapıyordu. Devlet ona tahtadan yapılmış bir büfe açtı. Orada kaçak sigara satıyordu. Tüm insanları görüp koloğan etmesi için büfesini otobüs kavşağının orada yaptılar. Ona bir tabanca ve insanların ne yapıp ettiklerini ihbar etmesi içinde telsiz verdiler.

Şimdi bu adamın askeri olarak devlete nisbetle değeri ne ki? Hiçbir şey. Ama bu adamın insanların başına açtığı belalardan oluşan kin ve nefretin boyutu gerçekten de

12. Bu tıpkı santranç oyununda piyonlarını öne süren, sonra onları bir bir feda eden, bunun etkisiyle diğer taşlarına ağır sorumluluklar yükleyen ve netice de ortalığı hızlandıran bir kimsenin taktığı gibidir. Hatta oyun sahibi bile piyonlarının kayıp sayısı arttıkça meseleye bağlanır ve diğer oyuncunun taşlarını azaltmaya çalışır. (Editorün notu)

şaşırtıcı düzeyde. En son kardeşlerden iki kişi gelip ona sıkıp öldürdüler. Öldürdükten sonra insanların görmesi için cesedini 40 m. Yüksekliğinde bir yapının üzerine çıkar- dılar ve oradan onu çöplüğe attılar ve gittiler.

Halkın gençlere -halk mücahidlere gençler ismini takmıştı- olan desteği hayal edil- meyecek seviyede oldu. Bunun sebebi mücahidlerin insanları bu beladan kurtarma- sıydı. Oysaki bu askeri bir hedef değildi. Fakat kardeşler, bu baş belası adamı öldürme- nin kaçakçılıkla ve silah tüccarlarıyla meşhur bu mahallenin tamamının asker olacağına vesile olacağını biliyordu. Bu ameliye o mahallenin tamamını mücahidlerin kefesine yerleştirdi.

O adamın öldürülmesi şer'an vaciptir. Çokça fesadı olan biriydi. Fakat mücahidler onu başka hedeflerin önüne kattılar. İnsanların devleti horlamaları tasavvur edileme- yecek bir aşamaya geldi. Çünkü devlet ikinci gün o adamın ölüm haberiyle ilgili resmi olarak şöyle duyuru yapmıştı: "Kahraman şehid Ebû Dehhâm!" Karısına da bağış ola- rak 50 bin lira verdiler. Bir başka insanların onu taşıyıp atmış odlukları bir zamanda Devlet onun cenazesi için tören alayı çıkardı. Bunların halksal olarak kazandıkları ka- dar, onlar (devlet) halksal olarak kaybettiler.

İşte bu basına askeri basın diyorlar. Askeri basın; devlete zarar verme amacından daha çok siyasi propaganda amacı taşıyan askeri operasyonlardır. Bu askeri basın, ya- yınlardan oluşan siyasi basına nisbetle ve bunun dışında siyasi çaba ve manevralara nisbetle gerçekten önem arz etmektedir.

Siyasi çaba; mesela grev çağrısı yapman. Tâ ki böyle yaparak Devlete gücünü ve halkın seninle beraber olduğunu gösterirsin. Bu bir nevi kamuoyu yoklamasıdır. Bu- nun vesilesiyle bölgesel ve küresel fikre -hattâ bazı yabancı ve ulusal basınlarla gelip grevi izlemeleri için gizli bir randevu anlaşması da yapman mümkündür- gücünü is- bat edersin. İşte bunun tamamı siyasi aktifliktir.

Devletin şânını kötü göstermek ve dağıtmak için siyasi mücadele başarılı bir şekil- de basınsal mücadele ve askeri çalışmayla beraber destek verdiğinde artık senin sadece birkaç kurşun atışı ve sınırlı sayıda operasyonun yapman gerekir. Bu atışları ve operas- yonları istemiş olduğun siyasi hedeflere dair gerçekten büyük bir boyut oluşturan he- defleri toplamak için gerçekleştirirsin. Artık sen örgütsel genişleme, propaganda, içte ve dışta kurumlar kurmakla uğraşırsın.

Öyle bir zaman ki onlarca şehidimiz oluyor -bunlardan kimisi duyulmuş, kimisi duyulmamış- fakat asla ve kata ne basınsal ne de siyasi bir sûretle onların operasyon- ları gerektiği şekilde değerlendirilmiyor. Aksine mücahidlerin operasyonlarını değeri- lendirenler şehidlerin kanlarını ticaret unsuru olarak kullanan İslâmî cemaatlerdir. Böyle yaparak bağışlar topluyorlar ve kendileri için siyasi bir şeref oluşturunyorlar. Ni- tekim Suriye, Cezayir ve başka yerlerde böyle olduğu gibi.

Hattâ mücahidlerin kanlarıyla ticâret yapmak artık iki yüzlü münafık İslâmî cemaatleri de geçmiş, laiklere varmış. Bu kuruluşlar örneğin şöyle diyorlar: "Operasyonlar aracılığıyla siyasi muhalefet gerçekleşti." Sonra da bu operasyonları dergilerinde yayınlıyorlar, orada ölen mücahidlere de şehid diyorlar.

Bana Lübnan'da iç savaşa katılmış bir kardeş anlattı. Bu kardeş tevhidi cemaatler ile Suriye muhbirleri arasında gerçekleşen Trablus savaşına da katılmış. Trablus Savaşı Trablus'da Ehl-i sünnet ile Nusayriler arasında gerçekleşen apaçık bir savaştır. Bu kardeş bana İslâmî cemaatten bazı kaardeşlerin -ki anlattığı kişiler Fethi Yeken ekibi olan İhvân-ı müslimindi- onlarla beraber bölgede kendileri oturuyorken savaşa katılacak cihadi cemaatlerin bölgede olmasına tahammül edemediler. Bu yüzden silahlarını kullandılar ve savaşa katıldılar. İslâmî cemaatten -İhvân'dan- belirli sayıda kişi şehid oldu. Kardeş bana devamında dedi ki: İkinci gün bir geldik ki Fethi Yeken, elinde marşal bastonu ve askeri üniforma -tam bir komedi oyunu- giymiş. Bombardımanın gerçekleştiği harabelerin fotoğraflarını aldı. Ardından bir hafta sonra İslâmî cemaate bağlı olan "el-Emâne" dergisinin sayısı çıktı. Dergi islâmî cemaatin şehidlerinin vefaât duyurusunu yapıyor. Gerçekten de o şehid olanlar onların müntesibiydi. Şimdi işin nasıl olduğunu anladın mı?

Mücahidler ve şehid verenler ise çalışmalarından faydalanmak için güçleri yok, siyasi bir çalışma da yapamıyorlar. Böyle oluncada bağış toplamak için fırsatçılara ve şehidlerin kanlarını ticaret unsuru olarak kullananlara fırsat doğuyor. Bu tür grafiklerinin tamamının da altına şöyle yazarlar "Bağışlar şu şu rakamlı banka hesabına gönderilmektedir." İslâmî bağış işlevleri zaten maruftur.

Mücahidlerin ise kendi çalışmalarından faydalanmaları için ne güçleri var, ne de buna dair konuşuyorlar. Bu yüzden devrime başlamadan önce sana ait bölge içinde ve dışında eğitim merkezlerinin, basınsal ofislerin, cemaat adına veya başka bir şey adına yayınların, yardım kuruluşlarının olması gerek. Bundan itibaren fırsatçıların rolünü sen oynarsın. Fakat aradaki fark şu ki; bu kuruluşlar fırsatçıların değil senin kurduğun kuruluşlar, müntesibleri de senin örgütüne bağlı.

Subhanallah! Allah -subhânehu ve teâlâ-nın şu buyruğunu hatırlıyorsun değil mi; "Yaptıklarıyla sevinen, yapmadıklarıyla övülmek isteyenlerin sakın azaptan kurtulacaklarını sanmayasın!" (Âl-i İmrân, 188) İşte bu yapmadıkları ile övülmek isteyen kişiler devrimlerin neticelerini hasat edenlerdir. Hattâ devrim âlimleri bilinen altın değerinde beş kural söylemişlerdir; "Devrimlerin planlarını dâhi kişiler yapar, deliler uygular, fırsatçılar semeresini toplar." Bugüne kadar ben bu kuralın dışına çıkan ne İslâmî ne de bir başka devrim hareketi bilmiyorum.

Hattâ ben İhvân için şöyle diyordum: "İfritlerin evlerini harap ediyorlar!" Öncü bölüğü Mervan Hadid kurdu, Mervan şehid düştü. Feth Örgütü'nün regülâtörü olan

Doktor, ismini unuttum. Tamam, adı Dr. Abdussettar ez-Za'im onun yerine geçti, o da şehid oldu. Onun yerine de Hama'da biri Hişam Cimbaz geçti, o da şehid oldu. Sonra Dimeşk'te Eymen Şerbeci geçti, onu da öldürdüler. Bunlar büyük liderler. Belirli kesimlerin komutanları hakkında da böyle dersin; falan falan kişi öldürüldü, falan şehid oldu. Her altı ayda bir falan öldürüldü, şehid düştü, öldürüldü, şehid düştü...

Kırk seneden daha fazla bir süreç 1930-1980 arası Şeyh Abdulfettâh Ebû Ğudde İhvân'ın genel denetmeniydi. Sonra Hasan Hüveydi onun yerine geçti. Peki hani sizin meseleniz? Nerde şehidleriniz? Nerde hareket? Hani insanlar?

İhvân-ı Müslimin gerçek bir İhvân-ı Müslimin iken bakıyorsun Hasan el-Bennâ (rahimehullâh) öldürüldü. Seyyid Kutub, Abdulkadir Udeh ve Muhammed Hevvâş idam edildi. Yani bir hareket gerçekten gerçek bir hareket olduğunda böyle belli bütün hareketler gibi olduğunda o hareketin şehidleri ve sunduğu kurbanları olur. Bu hareketler farklı şekle dönüşünce hareket müntesibleri sana "Falan kişi davaya hizmet uğrunda 20 sene Abdunnasır'ın zindanlarında kaldı" diyen liderler sunar hale geldiler. Yani şimdilerde şeref şu olmuş; mâşâAllah on yedi bin kırbaç yiyen bir kahraman. Artık kurban vererek bela çekmekle övünülür oldu. Böyle yerlerde şehidler sayılmaz oldu.

Hattâ zannediyorum ki Ahmed Râif "el-Bevvâbetu's-Sevdâ" isimli kitabında Abdunnasır'ın bir gecede İhvân'dan on yedi bin kişiyi cezaevine atmasıyla övündüğünden bahsediyordu.

Netice olarak nemli olan düstur şu; devrimlerin vermiş oldukları dava kurbanları vardır. Devrimcilerin kurbanlarından faydalanması ve onları değerlendirmesi gerekir. Hatta İhvân-ı Müslimin'den ayrılıp cihâdi örgütlere katılan kardeşlerin dâhi orada şehid düşmelerinden sonra İhvân onların resimlerini basıyor ve dergisinde yayınlıyor. Altına da şöyle bir yazı düşüyor; "Şu şu yere bağışlarınızı gönderin." Almanya'daki İsmel-Attâr'ın kendine ait bir yayını, bağışlar için kullanılan bir banka hesabı oldu. İhvân-ı Müslimin yayınları, banka hesapları vs. olan uluslararası bir oluşum. Yani anlatmak istediğimiz şu; kendi şehidlerinden oluşan kesimi nasıl değerlendirip faydalanacaklarını bilmeyen insanların gayertlerinin semeresini toplayıp faydalanma çalışması.

Devrimin kendi şehidleri için kayıt liste yapmadığı düşünülür. Bunun üzerine İhvân kalkıp tüm şehidleri, isimlerini ve hayatlarından bir pasajı toplayıp bir araya getirdi, bu bilgileri dergilerine yazdı ve gerçekten ilginç o dergileri sattı. Avrupadaki mescidlerin kapılarında bağış toplattı! Bu yüzden senin şehidlerin, hayatları, kerametleri, eğitimleri, nasıl şehid oldukları ve şehid oluş hikâyelerini hazırlayacak bir sayım ve tescil ünitenin olması gerekiyor.

Mücahidlerin çalışmaları siyasi çalışmada ve gelişkin basında kullanılmazsa sebepler âleminde bu istenilen neticeyi vermez. Çünkü sen insanları askeriye katman için

çalışmalarını değerlendirmeye güç sahibi değilsin. Buna dair sözleri tekrara ihtiyaç bırakmayacak kadar uzunca söyledik.

Yazar diyor ki:

“Şu da mülâhazalardan -bu dikkat çekilmesi gereken bir şeydir- birisidir; Komünist veya Çinli olmayan Küba’lılar siyasi etkileşimlere götüren askeri aktiflik için en açık örneği verenlerdir. Bu örneği; tüm savaşları uzmanlar tarafından muteber sayılan saldırı konumunda olan vermişlerdir. Şöyle ki; her ne kadar devrimcilerin ordusu savaş sahasında yok olsa da onlar hükümeti çökerttiler.”

Yani; Komünistler kendilerinin başlatmamış olduğu bir devrimi değerlendirip kendi faydalarına kullandılar. Fakat onlar plan proje çizdiler, istifade ettiler, sonra da bu uğurda gerçekten kurbanlar verdiler. Bakın; Fidal Castro’nun askeri tarihi en üstün tarihlerden biridir. Maalesef kâfirlerin arşivlerini okuduğunda hatta düşmanlarımızın dahi arşivlerini okuduğunda mesela Ariel Şaron’a ait askeri kayıtları okuduğunda baş-başa kaldığın duygulara gerçekten şaşıryorsun. Şaron’un girdiği savaşlar, bir ülkeden diğer bir ülkeye geçişi, sonra girişi ve ortak oluşu.. Ne Perez ne başkası hatta Goldi Meir ve diğer kadınlar dahi; fedakarlık/kurban dosyalarına, ilkelerine verdikleri hizmete göz gezdirdiğinde hayrete düşüyorsun.

Batıl ehlinin batıllarıyla nasıl sevindiklerine ve davaları uğrunda kurban vermelelerine şaşıryorsun ve şunu sorguluyorsun; Cennete ve cehenneme iman etmiş hak ehli neden onlar gibi fedakarlıklar ve kurbanlar sergilemiyorlar!

Yazar diyor ki:

“Bütün genişliğine rağmen açıklamalar askeri çalışma yapanları dehşete düşürdükçe; hükümetin genel olarak sahip olduğu araçlar ne yaptıklarını bildiği ve halkın desteğinden faydalanan devrimcilere karşı yargıyı işletmesini sağlayamıyor. Başka bir açıdan ise şöyle: Gerilla savaşı sonucunda ortaya çıkacak ekonomik, hükûmetsel ve siyâsi gerginliklere tahammül edebilecek çok az hükümet vardır. Hatta velev ki bu hükümetler askeri açıdan çok güçlü olsalar dahi böyledir.

Genel bir sûretle; savaşların tamamı esas itibariyle başlı başına sorun ortaya atar. Bilesin ki bu sorun şudur: Düşmanın zayıf noktalarını değerlendirip nasıl gücünü kullanabileceği meselesidir. Zaten zafer de buraya endekslidir.

İç savaşta, hükümet ordu, cephe ve maddi servetine dair gücünü kullanabilir. Ama hükümetin sosyal, siyâsi ve ekonomik zayıf noktaları vardır. Eğer ekonomi hükümetin kullandığı kazanımı para biri-

mini değişik bir hâle sokuyorsa o zaman bu, mahvolma adına bir çok açıdan en çok kabiliyet taşıyan bir unsurdur. Bu unsur tam o vakitte siyasi ve kişisel birçok hedef sunmaktadır.”

Bu sözlere dair şeyleri şerhetmiştik.

“Ben daha evvel de bahsetmiştim; kanuncu demokratlar sistemin kalbine atılacak eylemler için bir hedeftir, devrim savaşı için temel silahı teşkil eden bir faktördür. Sınıfsal sosyal oluşumlar, çoğunda değerlendirilmesi mümkün olan siyâsi ve sosyal gerilimler için kaynaklar bulunan mevcut sayılı grupsal örgütler sebebiyle kanunlar bazı zamanlarda öldürücü olabilecek engeller oluştururlar.”

Burada dikkatler bazı İslâmi ülkelere çekilmektedir. Örneğin Mısır, içerisinde gerçekten de yakın bir mesafeye kadar yargı, kanun etkisi ve anayasaya ihtiram eseri bulunmaktadır. İşte bu durum cihad hareketleri için gerçekten de büyük bir güç noktasıydı. İster İslâmi cemaatler, ister cihâdi cemaatler hatta küçük hücre evleri için dahi bu böyledir. Çünkü bu kişiler anayasa ve kanunun varlığı içerisinde çokça avukat tutma imkânı elde ettiler ve mahkemelerdeki konuşmaları şekillendirdiler. Hatta karar-gâhlarda elimizdedeki bazı koşullarda dahi böyleydi. Nitekim gizemli süikastlar ve başka şeylerde de böyle olmuştu. Bunlara dair derim ki; bu kişiler siyasi propaganda için bir görünüm oluşturdular. Bu sayede tutuklular bazı haklarını elde ettiler, insanlar onları ziyaret etti. Hatta durum öyle bir hâle geldi ki, cihâdi komutanlıklar zindanlardan mesajlar ve emirnâmeler çıkardılar. Bunlar bu koşullar sayesinde oldu.

Hükümet onların bu insalara ahmakça bir metodla hizmet ettiklerini görünce -sadece kanun hürmetlerinden ötürü- avukatlar barosunu ve yargı müessesesini vurdu. Bu vaziyet Saddâm Hüseyin veya Ali Zeynelâbidin tarafındaki durumuna ulaştı. Çünkü anayasa gerçekten de bir kriz ve engel teşkil etti.

Tüm bunların yanı sıra Mısır gibi bir ülke de mevcut krizden ötürü meydana gelen durum sürekli çok çok daha iyi oldu. Orada mücahidlerin elinde siyasi propaganda fırsatları var. Bu fırsatlar kanuna veya yargının varlığına saygınlık adına olan birimsel bir şeyin ve bu üslupla manevra yapan insanların varlığı neticesinde ortaya çıkmıştır. Ama Mısır'daki bu belirtiler tükenmeye doğru yol almaktadır. Çünkü bu belirtiler o kişilere karşı büyük boyutta etki ettiler.

Öyle bir zamanda ki; Suriye'de tutuklanmış birinin akrabasının o kişi hakkında sadece “O nerde?” diye sorması neticesinde soruyu soran kayboluyor ve nerede olduğu bilinmiyor. Onun nerde olduğunu soracak kimsede mevcut olmuyor. Çünkü artık kişi soranın başına ne geldiğini görmüş.. Burada gerçekten korkunç bir fark var.

Mısır'da zindana atılan kardeşlerden biri bana anlatmıştı. Bu kardeşler toplantılar, sınavlar ve eğitimler düzenliyorlar. İç bir yapılanma olarak cemaat için okul yapıyorlar! Onlara bunların gerçekten de şaşırtıcı koşullar olduğunu söyledim. Aslen bu durum şayet bilâd-ı Şâm'da olsaydı hükümet milyon sene öncesinden düşmüştü. Fakat Şam halkının karşısında sadece Suriye hükümetinin yapmış olduğu yakma ve yıkma politikası var. Şimdi Cezayir hükümeti de Suriye hükümetinin adımlarını takip ediyor.

Yazar -şimdi bu kesitte Amerikan zihniyetini mülâhaza edin- diyor ki:

"Fulgencio Batista diktatör olduğu için devrilmedi. Aksine o yeteri kadar diktatör olamadığı için devrildi. O tam anlamıyla ABD'ye bağlı ve ona sempatisi olan demokrat kurumlardan faydalanan bir ülkede idi. Bundan dolayı karşılaştığı çelişkileri ve problemleri çözemedi."

Yani, Küba'daki demokratik kurumlar devrimcilerin insanları asker olarak almasına müsamaha ettiler.

"Batista'nın eli bilmezlikten gelemeyeceği anlaşmalara mahkûmdur. Sadece onların dış vesikasını kaybedebildi. Bu da muhalif terör araçlarını kullanmaya götürdü. Yani kuvvet elde etmek için yapılan illegal kullanım iç muhalefetin hiddetinin daha fazla artmasıyla sonuçlandı."

Bu araçlar haricinde Batista'nın kaos nitelikli bir savaş ve hükümetini tehdit eden değişim teşebbüsleri için aktif araçları yoktu. Hindicin'de de vaziyet böyledir. Şöyle ki; Fransızların hezimetini Hindicin'e kendileriyle beraber dâhil ettikleri fikirler ve kurumlar yüzünden oldu."

Yani, Fransızlar oranın halkına basınlar, partiler, muhalefetler, demokratik kuruluşlar getirdiler. Böylece orada fırsatlar doğdu. Bu yüzden hükümetlere baş kaldıran cihadi hareketlerin istifade etmesi gereken şeylerden birisi de muhalif partilere ait siyasi ve fikri verimden istifade etmesidir. Hatta parlamentoda olanların bile bu yönlerinden istifade etmelidir. Çünkü onlar gazeteler yayınlayacaklar. Onlar muhalefet yapmak istedikleri için illa ki bir takım şeyler hakkında konuşacaklar. Üstelik bir de onların kurumları, uzmanları ve araştırmacıları var. Cihâdi cemaatlerde ise bu araştırmaları yerine getirebilecek bu tür kurumlar yoktur.

Laiklerin, ırkçıların ve ana hükümet muhaliflerinin serdetmiş olduğu bu farklı farklı araştırmaları biz alacağız. Çünkü o araştırmalar hükümetin birlik yapısına işaret etmektedir. Sonra biz o araştırmalara cihâdi İslâmi üslubumuzla açıklamalar düşeceğiz. Onlar aracılığıyla insanları inkilâb için ayaklandıracacağız. Biz hükümetin çevresinde olacak siyasi bir oluşuma ihtiyacımız var. Nitekim Şeyh Selman Avde'nin ırkçıların

ılımlılaştırmanın kendilerine isabet edeceği sorununa dair Müslümanların dikkatini cezbeder mahiyette yazmış olduğu ılımlılaştırma kitaplarını kullanmaya ihtiyaç duymuştur.

Komünist, Sosyalist veya ırkçı partiler Kralın bozuk işlerinden, dönen rüşvetlerden ve uyuşturucu tarlalarından bahsettiğinde, Suud'da ırkçılar yahut hatta Şia bile Kral Fehd'in ve Kraliyet ailesinin bozuk işlerinden bahsedip istatistikler topladıklarında ve resimler yayınladıklarında; ben o zaman neden yapmaya güç yetiremediğim bu birimi almayayım, neden onların söylediklerinin doğru olduğunu tekid etmeyeyim ki? Bundan sonra da bu hakikatler üzerinde şer'i hükümlerin hâkim olmadığı gerçeğini ortaya katayım ve bunun da başkaldırmayı, cihadı ve inkilâbı doğruladığını ve gerekçeli olduğunu belirttiğini gözler önüne sereyim. Bu siyasi birimi muhâlifler oluşturmuştur. Sen de alıp ondan istifade ediyorsun.

Yazar, başarısızlığa uğrayan Batista örneğinin karşısında başaran bir örnek veriyor ve şöyle söylüyor:

"Francisco Franco'nun hükümeti ise sürekli dirençli ve sabit kaldı. Çünkü o İspanya'da hürriyet fikrinin ta kendisini boğma hususunda başarılı oldu. Aynı vakit içinde görüşlerini ortaya katan ekseriyeti hoşnut etme adına masaya yetecek kadar ekmek kattı."

Bir mülâhaza:

Mesele üçüncü dünyada olan diktatörlüklerle beraber kendi çıkarları olunca Batı demokratik zihniyetinin kendisine karşı nasıl değiştiğini mülâhaza et. Birisi yeteri kadar diktatör olamadığı için devrilmiş. Ama onlara göre birisinde diktatörlük şüphesi olduğunda ona baş kaldırıyorlar ve deviriyorlar. Fakat birisi yeterince diktatör olduğunda zaten bu istedikleri bir şey.

Yazar diyor ki:

"Siyâsi sistem oldukça sistem ordusu birebir askeri yönden onun sayısından, karmaşık sorunlarından, tanziminden, vatansal devrim ve vatan toprakları için bekçi konumundaki savunma rolünden kaynaklanan bir takım olumsuzluklar çekecek.

Gerilla devrimciler ise güçlerini -nitekim Che Guevera'nın dediği gibi- nihâi olarak ülkeyle bağlantı meselelerini aşmalarından, hareketsetel güçlerinden, adlarına konuştukları ve mücadeleci sosyal duruma dair delil getirmek için silahlı öncülerini oluşturdıkları sistemden yakınan halk ile bir olmalarından alıyorlar. Zayıflıkları ise sadece askeri sebepten ötürü. Ben bu kelimeleri düşünerek ve kasten kullanıyorum. Gerilla savaşçıları kendilerine yetecek kadar silaha sa-

hip değiller. Genel olarak sayıca az olurlar. Bu azlıkları kendilerinin kesin olan bir askeri eyleme giriş tehlikesine atılmalarına müsaade edilmeyecek şekildedir. Bu şartlar içerisinde muhakkak onların tak-tiklerinin yapısını varsaymalıyız.

Gerilla savaşıları mevcut olan siyâsi ve sosyal gerilimleri daha fazla fenalaştırmaya, halk içindeki devrimsel irâdeyi ve siyâsi koşulları ye-tiştirme çalışması yapmaya mecburdurlar. Gerillaların planları içeri-sine -zaten bu çalışmalarının tabii bir sonucudur- siyasi baskının sertliğinin artmasının zorunlu olduğunu katmalıdır. Bunu da sis-teme karşı halkın muhâfâfetine alevlendirmek ve parçalama eylem-lerinin canlı kalmasını sağlamak için yaparlar.”

Mesela senin düşmana bir hedef olması için bir üniversitenin içinde patlayıcılar yapabilirsin. Böylece devleti öğrencileri tutuklamaya mecbur bırakırsın. Öğrenci kam-püsüne girip öğrenci gösterileri oluşturursun ve bu yüzden de devlet onları vurur. Böylece sen devleti belanın içine düşürmüş olursun. Çünkü sen devletin teftiş ameli yapmadan duramayacağını biliyorsun. Teftiş de üniversite öğrencilerini proveke eder. Böylece aslında sen devleti siyasi gerilime çekmiş olursun.

Yazar diyor ki:

“Gerilla savaşlarının askeri görevlerinden biri de şudur; Düşmanı yıpratmak ve bitkin düşürmek, hükümeti büyük boyutta mal, techi-zat ve fert kullanmaya mecbur bırakarak hükümet güçlerinin manevi olarak kuvvetlerini aşındırmayı gerçekleştirmek.”

Sen büyük boyutta mal, techizat ve fert sarfetmesi için devleti birçok hedefinin ol-masına, bu hedefleri gözlemlemesine ve çokça devriye atmasına mecbur bırakıyorsun.

“Bu gerillaları ezmek ve bitirmek için onun gayretidir. Gerillaların bu vakitte hükümetin silah kuvvetlerini yağmalayarak kendi özel kuvvetlerini yetiştirmek için çalışmaları gerekir. Hükümetten aşırı derece nefret eden vatandaşlardan oluşan büyük bir sayıyı yanlarına alarak sayılarını arttırmaları gerekir. Güç dengelerini gerçekleştirmeyle meşgul oldukları bu günde bütün askeri karşılaşmalardan -bu elbette ilerde kaçınılmaz olarak gelecek- uzak durmaları gerekir.

Ordu düşmanın işini bitirmek için onun zayıf noktalarını teftiş etme adına güç kullanır. Bazen deniliyor ki ‘gerilla savaşıları zayıflık vasi-tasıyla çalışır’ bu söz düpedüz saçmalıktır. Hakikat şu ki; gerilla sa-vaşıları özel bir yapının gücünü, hafifçe silahlandırılmış silahlı bi-rimlerdeki hareket potansiyelini ve bitip tükenmeyen halk yardımcıları kullanır. Zaman da -ki o siyâsi ve finansal sermayedir- gerilla savaşılarının çıkarına işlemektedir.”

Gerilim esnasında zaman gerilla gruplarının lehine hükümetin ise aleyhine işle-
mektedir. Çünkü gerilla grupları herhangi bir şeyfen mesul değildir. Şandan, idâreden
mesul değildir. Bu çalışma ister hükümet olarak olsun, ister yabancı güçler olarak ol-
sun gerillalar için bir farkı yoktur.

Bir noktanın üstüne basmak istiyorum **“Hükümetten aşırı derece nefret eden va-
tandaşlardan oluşan büyük bir sayıyı yanlarına alarak sayılarını arttırmaları ge-
rektir.”** Mevcut durumda muhakkak insanların hükümete karşı nefreti olması gerek
Bu nefret olmadığında asla asker edinme amelini gerçekleştiremezsin.

**“Bir benzetme olarak şöyle denilebilir; gerilla grupları pire savaşı
gerçekleştirir. Askerî düşmanları da tıpkı köpeğin çektiği gibi belli
olumsuzluklar çekerler. Bu olumsuzluklar: Pireden savunmak için
büyük bir alan, çok küçük bir düşman. Her yerde yayılmış ve yaka-
lanması ciddi manada zor olacak derecede hızlı hareket ediyor. Savaş
yeteri kadar zaman devam ettikçe -nitekim sentezlerin de dediği gibi-
dişleriyle ısırarak veya ayağıyla kaşıyacak bir şey bulamadıkça yor-
gunluk ve kan kaybından ötürü köpek savaş alanında devrilecek.**

İşlevsel açıdan bakılırsa, köpek kan kaybından dolayı ölmez. Aksine
köpek sürekli zayıf düşmektedir. Eğer askeri terimleri kullancaksak
bu zayıflığı yaygınlık göstermesi yüzündendir. Siyâsi terimleri kulla-
nacaksa halksal olmadığı sebebiyledir. Ekonomik terimleri kullana-
caksak külfetinin artması sebebiyledir. En son artık o kendini savun-
maya güç yetiremeyecektir.

Bu süre zarfında pireler çoğalmış ve artık vebâya dönüşmüş olur. Kü-
çük küçük zaferlerden oluşan uzun bir seri üstünlüğü sayesinde böyle
olur. Pire bu her küçük zaferinde bir damla kan emer. Bunu kendi
yeni yardımcılarını silahlandırmak için yağmaladığı silahlar şeklin-
de gerçekleştirir. Bu zaferleri esnasında kesin bir saldırıya hazır ol-
mak için güçlerini yerleşik hale getirir.

Zaman devrimcilerin lehine işlemektedir. Mücadele ister taşralıkta
-burada düşman gerillaları kovuşturmak için günlük olarak bir ser-
vet harcar- olsun, ister siyâsi ve askeri alanda olsun durum böyledir.”

Otuz dördüncü nokta: Ertelememiz de mümkün olan bu bölümde buraya değin-
memiz ve açıklamamız gerekli. Bu bölüm arap ve İslâmi Devletlerarasında orantılıdır.
Bu kitabın neticesini ders yapmak istediğimizde kitaptaki meseleleri kendi vaziyetleri-
mize indirgemeliyiz. Çünkü, bir bölgede gerilla savaşlarının meydana gelmesi için illa
ki teorik şartların tastamam olması zorunluluğu yoktur. Bazen yer faktörü olmaz, ba-
zen halk faktörü olmaz, bazen koşul faktörü olmaz, bazen dış sınırlar olmaz vs... Za-

manı gelince buna değineceğiz inşaAllah.

Otuz beşinci nokta da biz diyoruz ki: Gerilla savaşlarında zaman faktörü ve açık karşılaşmaya acele edilememesi gerektiği anlaşılmış oldu. Gerilla savaşlarının tüm ilkeleri oturtulmuştur. Kitabın yazarı da ilkeleri oturtmuştur; velev ki zafer gecikse de zaman faktörü gerilla gruplarının çıkarına işlemektedir. Fakat her beşeri mizaçta olduğu gibi insanda da meyveyi toplamak için acele etme arzusu ve düşkünlüğü vardır. İşte bu acelecilik cinayeti yüzünden gerilla grupları kendi kendilerini açığa çıkarıyorlar. Mesela gerillalar şu şu dağlardalar, ellerindeki güçler ile karşılaşma gerçekleştirdiler. Bu yüzden artık kurtarılmış bölge de bombardımana, büyük savaşlara ve her türlü belaya maruz kalır hâle geldi.

Sadık veya tarafsız sınırlar ya da Devletler olmayınca dış destek göremezsin. Mücadele yeri engebeli olduğunda operasyonlar için mevcut etrafı çevrilmiş büyük bir alan olmayınca özgürleştirilmiş bölgede kalmak gerçekten de kuşkulu bir iş.

Yani, özgürleştirilmiş bölgelerde sana ait depolar, mahzenler, takipte olanların kaçış bölgesi, hastaneler, idare merkezleri, basın cihazı olabilir, hattâ bazen yayın yapmak için radyo da olabilir. Fakat bunlar eğer bölge -nitekim Afganistan'a nisbetle Pakistan'da ki gibi- sınırlara dayalı değilse böyledir. Bu da gerçekten zor bir durumdur.

Ancak bütün sosyal koşullar senin lehine olup saha da gerçekten geniş olduğunda ve ordunun sayısı öyle görmezden gelinecek derecede olmadığında sen özgürleştirilmiş bölgeyi yasak bölge (bu ismi veriyorlar. Yasak bölge; devletin aşırıp özgürleştirilmiş bölgeye ulaşamayacağı düzeyde aşırı derece korkunç sayıda pusuların olduğu bölgedir) ile kuşatırsın.

Böyle ama şu an devletlerin taşınabilir mekanik ordu indirme teknolojik imkanları var. Hattâ artık devletler eksiksiz bir şekilde zırhlı/silahlı tugaylar dahi indirebiliyorlar. Bir defasında ben NATO kuvvetlerini konu alan bir film seyretmiştim. Filmde mekanik birlikler indirme operasyonları vardı; binlerce tank, on binlerce paraşütlü asker, yanlarında da piyade destek topçusu ve mükemmel füze silahları var. Bunların hepsi düşman çizgilerinin tam arkasına indiriliyor. Tıpkı üç bölükten oluşan komando operasyonunun indirildiği gibi. Bu operasyonlar Kuzey Afrika işgali içindi. Zırhlı deniz gemileri de bir taraftan ilerliyorlar ve bölgeye atılan BM füzelerinden ötürü yağmur (mübalâğa değil, gerçek yağmur gibi) gönderiyor. Bu süreç içerisinde bir de deniz tekneleri de iniyordu. Deniz canlıları/amfibiler sahile vuruyorlardı. Bombardımanla geçen bu vakit zarfında birlik inişleri devam ediyordu. Tıpkı kibrit kutusu atılır gibi böyle ses geliyordu- paraşütlerle tanklar atılıyordu. ve herkes kendi tankının sayısını biliyordu. Birkaç saat içinde düşman çizgilerinin arkasına on binlerce ordu indiriliyordu.

Bu korkutmak için yapılan bir eylem değil. Biz onlardan hiç korkmadık, korkmayacağız da. Fakat, karşı karşıya gelmede düşünülen şeyde karşılaşmanın boyutunun ve yapısının bilinmesi gerek. Bu yüzden düşmanın gücüne göre metotlarını değiştirirsin. Açığa çıkmış bir bölgede hareket etmezsin yahut düşmanın sana ön taraftan geleme-yeceği bahanesine sığınarak merkezleşmezsin. Senin askeri bilime dair bilgin var; düşmanın sana arkadan veya gökten gelmesi mümkündür. Bu yüzden merkezleşmek gerillaların çıkarına değil aleyhinedir.

Yazar diyor ki:

“Bütün hükümetler basının “Küresel kamuoyu” adını verdikleri şeyi ve geneli büyük ekonomik değere sahip önemli sebepleri kavramış bulunmaktadır. Çünkü hükümetler BM tarafından hesaba çekilmeye tahammül gösteremezler. İnsan Hakları Komitesi veya Basın Özgürlüğü Komitesi’ne ziyaret etmeyi üstlenemezler. Hükümetin kredilere, istismlara, yabancı piyasalara ve güzel ticari ilişkiler kurmaya ihtiyaç duyduğundan ötürü karşılıklı çıkarlar dizisinden bir parça olmayı mecburdur. Hükümetler genellikle askeri birliğe üye olmazlar. Bunun sonucunda hükümetler; ittifaklarına ve anlaşmalarına saygın kalacaklarına, kredilerinin getirilerini ödemeye uyacaklarına, borçlarını ödeyeceklerine, istihdamları güvenli ve verimli yapacaklarına dair ortaklarını tatmin etmek için bazı istikrar olgularını korumaya mecburdurlar.

Aksi halde, uzun bir iç savaş bunların tamamını kötü etkiler. Boş yere veya güven olmaksızın mal istihdam etmek isteyen kimse de yoktur. Güvenceler olmaksızın bir bankanın kredi vermesi mümkün değildir. Sert bir şekilde düşmesi mümkün olan bir hükümetle ilişki kurmak isteyen bir müttefik de yoktur.

Bu yüzden gerilla savaşları ve şehirlerin içindeki gizli örgütünün hükümetin istikrarlı süretini parçalamayı hedef almalıdır. Bunu o hükümeti sermayelerinden ve kaynaklarından mahrum bırakmak, mülk sahibi korkan tabakalarda ve maaşları hakkında korkan memurlarla orduları arasında ayrılıklar meydana getirmek için yaparlar.”

İslâm âlemindeki haçlı hamleleri şu an üçüncü dalgasına girmektedir. Birinci dalgaları XI ve XII. Yüzyılda gerçekleşti ve iki yüz sene sürdü. Bu orta çağ zamanlarında gerçekleşmiş ve Zengiler Devleti tarafından bitirilmiş meşhur dalgadır. Zengilerden sonra Eyyübiler Devleti ve Selahaddin, sonra Zahir Baybars ve Memlükler dönemi. Bu merhalede haçlı hamleleri ve onlarla karşı karşıya gelme mekanizması vardı. Bu kadını somuru şekillerinden biriydi.

Bu merhaleden sonra durgunluk merhalesi geldi. Bu süre zarfında batı Sanayi Devrimi merhalesini ve korkunç boyutta dağıtım yapılması, ham maddeye ve yağma planına ihtiyaç duyan mali şeylerin meydana gelmesine vesile olan merhaleyi gerçekleştirdi. İşte o esnada ayrı bir kere daha haçlı hamlesinin ve işgal operasyonlarının başlaması kaçınılmaz oldu.

İkinci haçlı hamleleri haçlılık endeksli bir görünümdür. Buna dair çok delil vardır. Hattâ Fransız General HenriGouraud, Dimeşk'e girince Selahaddin kabrine gelip kılıçla vurdu. bir parça taşı kırdı ve şöyle dedi: "Ey Salahaddin haçlı savaşları işte şimdi bitti." İngiliz General EdmundAllenby de Kudüs'e girdiindeZeytindağı'na (burası ilerde Hz. İsa (as)'ın sığınacağı yerdir) gitti. Bir sancak dikti ve şöyle dedi: "İşte şimdi bitti haçlı savaşları." İtalyanlar haçlılık endeksli sebeplerinden ötürü Libya'yı işgal ettiklerinde İtalyan ordusunun marşı şöyleydi: "Anam benim için ağlama. Çünkü ben kâfirlerle savaşmaya gidiyorum..."

Ayrıca, XVIII ve XIX. Yüzyılda meydana gelmiş savaşlar, ekonomik yağmalamalar ve ekonomik sebebler yüzünden olan şeylerin maliki bellidir; fikirsel savaş, misyonerlik, Müslümanlar arasından buna tabi olacak ajanlar ve nesillerin yetiştirilmesi. Çıkışından sonra yapacak olacağı şeyleri izlemesi için bunları yerleştirdi. Bunu ilerde detaylı bir şekilde ele alacağız.

Yazar, gerilla savaşlarının ekonomik yapının çöküşüne ve hükümetlerin çıkarları doğrultusunda korkuya kapılmalarına sebep olduğunu söylüyor. Bizim istifade ettiğimiz şey; ajanlara karşı olacak gerilla savaşlarıdır. Şu an da sömürge çıkıp gitti. Çünkü batının bir ucundan Endonezya'ya ve tüm bölgelere kadar uzanan istiklal mücadelesi devrimlerinden ötürü meydana gelecek sömürgecilik külfetlerinin faturasını ödeyemezdi, bunu gözü kesmedi. Fakat sömürge cahil ve âlim mürted ajan tabakası yerleştirdikten sonra çıktı. Bu ajanlar ona yağmalamanın ve ham madde akışının devamlılığını garanti ettiler. Tıpkı bunun tam aksi olan işlenmiş maddeleri ve ithal eşyaların akışının devamlılığını garanti ettikleri gibi.

Sömürge, ekonomik bir düzeyi istiyor. Nitekim madde yağmalamasını ve eşyaların dağıtımını söylediğimiz gibi. Bu yüzden bir grup ajan yerleştirdi. Suriye, bağımsızlığını ilk kazanan devletlerden birisidir. Yaklaşık olarak 1946 da bağımsızlığını kazanmıştır. Sonra ardından birçok ülke gelmiştir. En son bağımsızlığını kazanan yetmişli yılların başında Umman Krallığı'dır. Bu devletlerin hepsi şekilsel bir bağımsızlığın ardından fiilisel bir bağımsızlığa ihtiyaç duydular.

Yağmalama operasyonları istiklal anlaşmaları ve sözleşmeleri çerçevesinde devam etti. 'Modern Sömürge' denilen merhale başladı. Modern Sömürge ülkenin millî servetlerini yağmalar. Haçlı savaşları çalışmaları ise artık askeri düşmanlık şeklinde devam etmedi. Yalnızca misyonerleştirme için akidelerin ve okulların, üniversitelerin, fikir

adamlarının ve dergilerin harap edilmesi ve sâir şekliyle devam etti. Şimdi de her yere TV çanakları ve uydu kanalları girdi. İşte bunların hepsi; İslâm âlemine karşı kültürel haçlı savaşının sürmesidir.

Meydana gelen olay şu; gerilla savaşlarından ve silahlı intifâdalardan bir mecmûa bu sefer sömürgeciye karşı değil aksine sömürgecinin vekillerine karşı eylemler gerçekleştirdi. Bu intifâdalar bu hükümetleri sarstı. Artık bu hükümetler ajanlığı ve yağmalamayı açık bir şekilde yapamadılar. İnsanlar bilinci de yükselemekte. Hâlihazır da bir basın savaşı var ki tüm İslâmî hareketler -özellikle soğuk savaş döneminde- bundan istifâde etmiştir. Çünkü iki kutub bulunmaktadır; doğu endekli, batı endekli. Bu hükümetler de ya doğu karargâhına ya da batı karargâhına müntesibtir. Bu yüzden İhvân-ı Müslimin Cemal Abdunnasır ile ters düşünce Suud, Arap Emirlikler ve batı karargâhına müntesib diğer hükümetlere sığınmıştır. Bunun tam aksine de Arap Kralığı hükümetine muhalif olanlar ise doğu karargâhına müntesib olan hükümetlerin yanında yer edinmişlerdir.

Bu süre zarfında genel bir kargaşa olduğundan dolayı hükümetler sarsılmaya başladı. Bütün siyâsî mühalefetler de bu süre zarfındaki durum sayesinde İslâmî hareketler için içerisinde hareket edebilecek boşluklar buldu. Bu "Siyâsal Uyanış" diye isimlendirilen durum bütün üçüncü dünya ülkelerinde modern sömürgecinin çıkarlarını vurdu. Hatta Venezuela ve Arjantin'de dahi yağmalama işlemi önceden süregeldiği şekilde büyük devletlerin çıkarları için işlemedi. Bunun sebebi millette yaygınlaşmış olan bilinçti.

İslâm âlemi düzeyinde "İslâmî Uyanış" -olumsuz yönlerine bakmaksızın- bütün İslâmî hareketlerin yaygınlaşmasına ve İslâm âleminin tamamında şuur dalgalarının yaygınlaşmasına vesile oldu.

Batı İslâm âleminin kaynaklarını kaybedeceğini farkedinceye kadar bu durumlar devam etti. Batı hâssaten İran'dan ve Batı çıkarlarını reddeden bir nizamın kurulmasından sonra bu hisse kapıldı ve bu numunenin tekrar gerçekleşmesinden korktu. Bir müddet en-Nümevri'yi ve şeriatın tatbik edildiği yerleri kendi haline bıraktı. Ceza-yir'de demokratik İslâmî hareketler başladı. Ardından Batı bu sefer de radikal atmosferlerden sonra ayrı olması mümkün olan bir çeşit İslâmî atmosferin meydana gelmesinden korktu. Batı artık modern sömürü devrinin bittiğini ve meyve vermediğini anladı. Bundan sonra bir defa daha eski sömürgeye nasıl geçeceğini düşündü ve üçüncü haçlı hamleleri başladı.

Açıklanması gerekli olan nokta burası; neden Batı masrafsız olan sömürge sistemi ni bırakıp doğrudan sömürge sistemine geçti?

Bu ekonomik bir sebeptir.

Bir daha gerçekleşmesine dair bir diğeri de dini bir sebeptir; Yahudiler -kendi inançlarına göre- miladi üç binli yılların başlaması sürecinde bir İsrâil devleti kurmaları gerek. Bizimle onlar arasında askeri ve nükleer bir farka sahip olmalarına rağmen bu devleti sınırlı askeri boyutlarıyla kurmaları mümkün değil. Bu yüzden Müslümanlarla savaştığında beşeri bir baskı oluşturacak bir haçlı oluşumun olması lazım. Haliç harbinden beri Arap yarımadasına gelen yarım milyon asker var. Bu Devletlerin tamamında bizi karadan, denizden, havadan, hatta uzay uydularıyla gökten dahi kuşatmış ve sair askeri üsler var. İşte o zaman Yahudiler savaşta kendileriyle olacak haçlı destekçilerine dair mutmain oluyorlar. Diğerleri olduğu gibi bu da yeni Haçlı hamlelerinin başlamasının sebeplerindendir.

Bu haseple yazar gerilla savaşlarının Devletlerin ekonomilerini tehdit ettiğini söylüyor. Bu tehditten ötürü devletler gerilla gruplarına karşı baskı savaşı uyguluyor. Gerçekleşmiş suretin aynısı; İslâmi zaferler Devletlerin çıkarlarını tehdit edecek seviyede ekonomik durumlarına etki ettiği için Devletler de buna karşılık doğrudan baskı ve savaş yoluna geçtiler.

Biz mevcut bölgeler içerisinde yok edici bir yapıya sahip olan savaşlara maruzuz. Şu anda ABD Irak'a nükleer bombardıman doğrultmak veya kapsayıcı yok etme operasyonlarında kullanılan kimyasal ve biyolojik silah kullanma üzerinde uğraşıp teftiş yapıyor. Bu savaşlar ve intifadalar Haçlı savaşlarından nâşi olan üçüncü dalgaya sebep oldular. Bu anlayış bize şu an da yerel hükümetlere karşı olmayan birçok gerilla savaşında silahlanmanın nasıl olacağına dair bir mekanizma veriyor.

Doğu kutbunun ve soğuk savaş sisteminin bitmesi ve iki kutbun bulunmasından ötürü artık şu an da -ister İslâmi ister gayri İslâmi- bir oluşumun bir Devletten başka bir sisteme müntesib bir devlete sığınması mümkün değildir. Bilakis artık tüm hükümetler Amerika'ya tâbidir.

Tek kutub sistemi yegâne güvenli olan bir düzen doğurdu. Bu yüzden biz 1990'dan 1995'e sonra bu yıldan 1997'ye kadar hızla gerçekleşen barış kongrelerinin gerçekten dikkat çekici olduklarını mülâhaza ettik. Paris kongresinden, Milano Kongresine, ondan Şurm eş-Şeyh kongresine vb. kadar hepsi böyle. Bu vaziyet haberleşme cihazları arasında olan güvenlik koordinesini aşmış. Artık bir insanın Libya'da cihad edip sonrasında kaçıp Cezayir'de yaşaması veya kaçıp Haliç'te ikâmet etmesi mümkün değil.

Bu durum çalışma yapmak için yeni bir mekanizma kurmanızı bize farz eyledi. Ama cihâdi örgütler henüz taklitçi suretleriyle Haçlı hamlelerinin karşısında durmaya hazır ve elverişli değil.

Bunların tamamı okumuş olduğumuz fikir doğrultusunda şekillenmiştir.

Yazar devam ediyor ve şöyle diyor;

“İntifâdânın patlak veriş i ilk adımı teşkil ediyor. Bu ilk adım kanlı bir vuruştur. Katmanları içerisinde sistemin görkemine gelecek aşırı isabet taşımaktadır. Gerilla savaşlarının bir müddet devam etmesi sistemin ordusunun zayıflığını kanıtlar ve bundan sonra da olayların seyirini tamamlar. Destek arttıkça -ki bu hükümetin zayıflığı açığa çıkınca kendiliğinden oluşur- gösteriler, olaylar ve kargaşalar şeklinde siyasal sarsıntılar peydaholur. Bu sarsıntıların ardından sabotaj ve terör eylemleri, ve intifâdânın geniş bir alana yayılması gibi daha tehlikeli olaylar meydana gelir.

Bu koşullar altında eşsiz bir hükümet olması gerek. Tâ ki böylece muhalefetin sertliğini arttıran, içerisinde ekonominin yıkılacağı, sosyal birliğin paramparça olacağı ve sistemi sarsıntıyla bitiş e götürecek dışarı çıkma yasağı, şehirs el özgürlükleri ortadan kaldırma, halksal toplanmaları yasaklama gibi baskıcı tedbirlere ve bunlar dışındaki kânuni olmayan tedbirlere bu eşsiz hükümet başvurmasın.

Nihayette ki mesele; askeri güçlerinin yok edilmesinden önce hükümetin devrilmesi veya hükümetin askeri güçlerinin harab edilmesi nin siyasi sistemin alçalmasına götürdüğü esnada ki durumu bilmektir. Hakıkak şu ki; bu her iki bağlam birbirinin tamamlamaktadır. Sosyal ve siyasi dağılma askeri güçlerin kan kaybetmesine sebebiyet verir. Nitekim hamle için hoş olmayan takip süreci de bu dağılışı artırır. Bu durumdan da benim “Çöküş Atmosferi” adını verdiğim atmosfer meydana gelir.”

Çöküş atmosferi: Devletin görkeminin sarsılmasına sebebiyet veren koşullar bütünüdür. Bunun sebebi ister sosyal dağınıklık, ister başkaldırı, ister askeri operasyonlar olsun farketmez. Sonuç itibariyle bu vaziyet çöküş havası ve atmosferidir.

“İşte bu gerilla savaşlarının en büyük stratejik hedefidir; Gerilla savaşı çöküş atmosferini meydana getirir, gerçekleştireceği her şey için bu hedefi bir ilke olarak teşkil etmesi gerekir.

O zaman asıl hedef bir takım askeri zaferler serisi elde etmek değildir. Bilakis tüm taktikler senin ulaşmak istediğin hedefin hizmetçisidir. Biz yüzlerce neşriyat dağıtsak, öldürmeye yönelik saldırıları ve benzeri şeyleri yapsak ama tüm bu askeri, siyasi ve basınsal taktiklerin amacı hepsinin uyum içerisinde senin yazarın “çöküş atmosferi” ismini verdiği atmosferi meydana getirmen değilse bu çalışmalar planına dair zafer namına hiçbir şey ifade etmez. Ölen şehidlere Allah teâlâ rahmet eder; yapılan saldırı atışları boşa gider; gösterilere “hadi evinize dönün” denilir. Çünkü maalesef “çöküş atmosferi” oluşturma planı yok. Habire eylem, eylem, eylem. Devlet ise direnç zaten

dirençli ve sabit!

Hiçbir nizam Cezayir nizamının maruz kaldığına maruz kalmamıştır. Buna rağmen orada "çöküş atmosferi" mevcut olmamıştır. Suriye'de gerçekleşen bütün cihadlar çöküş atmosferi oluşturdu, ama bu sadece gerçekten çok az bir süreçle kayıtlı kaldı. 1980 senesinde sadece birkaç ay. Güvenlik organları tam olup meselenin düşünüldüğü boyutta olmadığını görünce Devlet başkanı her hafta milli bir konuşma yayınlamak zorunda kaldı. Öyle ki artık bu konuşmaları Mısır, Suriye dizileri gibi oldu. Hafız Esad 1. Hafız Esad 2....

Kubada ehemmiyet arzeden askeri eylemler gerçekleşmedi. Yazar, yerlilerin bu eylemi zayıf derecede çatışmalar olarak değerlendirdiklerini söylüyor. Buna rağmen bu siyasal ve basınsal taktikler bu çatışmalardan istifade etmeyi sağladı. Öyle ki bu çalışmalar sanki Devleti parçalanmaya ve yok edici bir eyleme maruz bırakacak seviyeye getirdiler. Böylece Devlet ayrıştı ve siyasal sistem çöktü.

Başka Devletlerde etki oluşturan gerilla savaşlarının gerçekleştiği bir zaman diliminde bunlar oldu. Örneğin Vietnam'da önce Fransızlara sonra Amerikalılara karşı onlarca sene savaş sürdü. Afganistan'da tamamı İslâmi ve batı hükümetleri destekli olarak 14 sene askeri direniş devam etti.

Yazar burada diyor ki; eylemler meydana geldikten sonra "çöküş atmosferi" tam olarak gerçekleşiyor.

Onlarca saattir şu konuyu anlatıp açıklayaduruyoruz; Gerilla savaşında halkı askerileştirme, temel bir koz ve zafer faktörü olarak kullanma meselesi.

Şimdi ise "çöküş atmosferi"nin var olması için askeri gayretin siyasi ve basınsal çalışmaların en yüksek düzeyinde kullanılması meselesini konuşuyoruz. Ben bir defasında Şam âlimlerinden biriyle karşılaşmıştım. Bu âlim erken bir dönemde Suriye'den çıkmıştı. Ona dedim ki: "Niye ülkeden çıktın, cihada katılmadın?" Bu adam dindar biriydi. Bana dedi ki: "Oğlum, Allah biliyor ki ben Adnan Ukle -rahimehullah- ile karşılaşmaya kadar kendim için şer'i bir mazaret belirlemek ve bir yol bulmaya mecburdum" Bu adam bunları söylüyor ama cihadla bir alakası yok. Sadece hicret etmek isteyen Müslüman âlimlerden birisi. Bana dedi ki: "Hicret etmemden önce; bana ihtiyac var mı yok mu halini ortadan kaldırdı. Ben Adnan Ukle'ye dedim ki: "Planınız nedir?" Bana dedi ki: "Şu an da bir planımız yok. Şu an ki tek planımız Devleti karmaşıklaştırmak. Devleti karmaşıklıkla sürüklediğimizde ne yapmamız mümkün o zaman bakarız." Adam bana dedi ki: "Ben devleti karmaşıklıkla sürüklemeye dair bir şey yapma kapasitesinde olan biri değilim." Adam Adnan ve ekibinin genç nesil olduğu konusunda net. Adnan ise bundan sonra onunla konuşuyor kendileriyle beraber Devleti karmaşıklıkla sürüklemesi gerektiğini söylüyor, ülkeden çıkmasını savaşın kaçma olarak değerlendirdiğini belirtiyor. Fakat eylemsel yönden Adnan bu âlime

ve diğer insanlara bahaneler sunmuş oldu. Adamın bahanesi orada bir rolünün olması. Bir taraftan orada "çöküş"ün oluşması için plan yok. Diğer bir taraftan da bir devrim liderinin gerçekleşip başlamış ve merhaleler kat etmiş bir devrim olması rağmen devrimin lideri ne istediğini bilmiyor.

Ben başka birini daha gördüm. Bu kişi "et-Talia/Öncüler" (Suriye'de cihadı gerçekleştirmiş eşsiz bir yapılanmadır) yapılanmasının liderlerinden biriydi. Bu adam da şöyle diyordu ki: Bir takım insanlar 'biz hazırlık yapıyoruz ve plan proje çiziyoruz' diyorlar. Bunların hiçbirisi bize lazım değil." Bu adam bu fikrinin dindarlık olduğunu sanıyordu, şöyle diyordu: "Biz Allah'a tevekkül ediyoruz. Tabancamda yedi kurşun var. Onları düşmana boşaltırım. Bittikten sonra başka kurşun ararım!" **"Allah daha bilemediğiniz nice şeyleri yaratır."** (Nahl, 8)"

Artık bu fikir mekanizması egemen oldu. Bu tür adamlar gündelik fikirler yürütüyorlar. Aksine baksana bu adam bir şarjörün bitip diğer başka şarjöre geçmeye dair fikir yürütüyor. Bu yaptığı açıklama, tevekkül konusuna dair yanlış bir açıklamadır. Şimdi birisi bir devriye ekibini vursa, kendi tarafından bir kişinin öldürüldüğünü karşı taraftan ise yedi kişi öldürmesi zafer, kendini de muzaffer saysa işte bu yıpranmadır, zafer değildir.

Yıpratma meselesine dair etraflıca konuştuk. Senin kendine ait gerilla grupları için 50 adamın olsa ve bir savaşta iki adamın öldürülse bu şu demek; senin örgüt yapılanmanın %4'ü öldürüldü. Bir milyon adamı bulunan bir devlet ordusundan ise 100 kişi öldürülse sen yüz binde biri öldürmüş olursun. Bu da başarılı bir savaş değildir.

Gerilla savaşçıların zaferleri ne operasyonların boyutuna, ne operasyon sayısına ne de düşmanın kayıplarına göre değerlendirilip ölçülmez. Gerillaların zaferi yalnızca "çöküş atmosferi"ni gerçekleştirmek için olan plan yolundaki kat ettiği adımlar boyutunca veya başkaldırı atmosferiyle ilişkilendirdiğim duruma yahut sistemin iç ve dış baskı ve sıkıntıya maruz kaldığı siyasi kullanım çalışmasına göre değerlendirilip mukâyese edilir.

Yazarın şu sözü üzerinde biraz duralım **"Bu durum eşsiz bir hükümete ihtiyacı duyar."** Yani bu hükümet sertliğin arkasında sürüklenmeyecek. Aksine insanların ayaklarının altından kitlesel yaygıyı sürükleyip çeker. Burada yazar 10 tane başarılı gerilla savaşının, 3 tane de başarısız gerilla savaşının değerlendirmesini yapacak. Gerilla savaşlarının başarısızlığa uğramasının temel sebebi, Devletin eşsiz benzersiz olup şu iki işi gerçekleştirmesidir:

- Devlet gerillaları araştırma çerçevesinde insanlara baskı yapmaması.
- Devlet gerillaların sosyal adaletlere ve zulümlere dair hedeflerini araştırması, hükümetin bu hedefleri gerçekleştirmesi, gerillaların şiarlarını yerine getirmesi ve gerillalara kendisiyle insanları toplayacağı bir sermaye hazırlamamasıdır.

Sen insanları Allah'ın şeriatının uygulanması için toplamayı istediğinde, hâkim insanları Allah'ın şeriatını tatbik edeceğine ikna ederse sen hangi esasa binaen insanları toplayıp sisteme karşı savaşacaksın?

Sen sistemin insanları fakirleştiren bir sistem olduğunu söyleyip insanları toplayıp bir araya getirmek istediğinde sistem tutup da halka mal ve arazi bağışlar. Böylece senin kendisine çağırdığın şiarları sistem gerçekleştirmiş oluyor.

Bu yüzden demiştim ki; Arabistan gibi ülkeler insanları intifâda için çağırmanın en zor olduğu Devletlerdir. Çünkü insanların Devletin şer'i olduğuna dair büyük bir kanaate sahiptir. Nitekim orada fakirlik sebebiyle oluşan sosyal baskı da mevcut değildir. Çünkü insanlar ya din için devrim yapar, ya da dünya için. Çoğu zaten dünya için yapar.

Burada not olarak şöyle diyorum:

Biz biliyoruz ki mevcut durumda bu doğrultuda olan bir hükümet mevcut değil. Tüm hükümetler çalışma olarak sertlik politikasını devam ettiriyorlar. Hatta bu tür baskıları yapmasına gerek olmayan Suud Hükümeti dahi böyle yapıyor. Ancak istasnâi vaziyetler müstesnadır ki, bu vaziyette Ürdün'de vardır. Ürdün hükümeti bahsedilen bu eşsiz sisteme en yakın hükümettir. Sertlik politikası uygulanmayan eşsiz bir hükümettir. Bu hükümet sertliğin tam aksi bir politika izlemektedir. Hatta gerçekleşen idam hüküm kararnâmeleri dahi adam öldürme vb. suçları işleyenlere uygulandı. Son esnalarda Kraliyet ailesi idam hükmünün müebbet hapis cezasına hafifletilmesine teşebbüs ettiler. Hükümetlerinin kayıtlarına kan geçmemesi için böyle bir tutumdalar. Özellikle kabilesel ve aşiretsel atmosferden ötürü böyleler. Böyle yaptıkları için ceza yiyen adamın aşireti veya kavmi tahrik edilip kıskırtılmış olmuyor. Ürdün hükümeti gerçekten de ciddi manada soğukkanlı bir hükümettir.

Size bu hükümetin Haliç Savaşından sonra silah tüccarlarına ve onların silah dağıtımlarını gözetlemeye dair ne tutum sergilediğini söylemiştim. Hükümet bu olaydan sonra insanları toplayıp el koydukları silahların sayısını söyledi. Adamları yanlarında silah varken yakaladıktan sonra çoğunu serbest bıraktı. Şayet bu olay askeri hükümetlerin birinde olsaydı bu tür adamları yakalayıp yere sürterlerdi. Ailesinin, amca çocuklarının da kinle dolmasına sebebiyet verirlerdi.

Örneğin Suud gibi kitlesi kabilelerden oluşan Kraliyet hükümetlerinin de aynı bu şekilde soğukkanlı olması gerek. Ama insanların demiş oldukları gibi hükümete kan ile geçen ve kanla koruyan Suud ailesi istediği gibi politikasını sürdürüyor. Bu politikasından ötürü sonuç olarak iki patlama gerçekleşti; Riyad Patlaması ve el-Huber Kuleleri Saldırısı. Buna ek olarak tutuklu kardeşlerin sayısı 15 bine ulaştı. Bu kardeşler işkence seanslarına tabi tutuldular. Bazı işkenceler ırzın çiğnenmesine, bazıları livataya kadar vardı. Suud istihbâratının uyguladıklarının hepsi Mısır, Tunus ve diğer istihbâ-

ratların eliyle gerçekleşti. Oysaki Suud bunu yapmaya ihtiyaç duymuyordu. Şimdi bu yük âlimler ve başka şahsiyetlerden oluşan 150 kişi kayıtsız olarak cezaevlerinde.

İşte bu atmosfer gerilla savaşı terimlerinin “devrimsel atmosfer”i veya bizim terimlerimizce “cihad atmosferi”nin meydana geliş yüklemesini yapma işlevine götürüyor. İşte yazar bu tuzığa düşmemesi için bu durumun eşsiz bir hükümete ihtiyaç duyduğunu söylüyor.

Yazar devamında şöyle diyor:

“Şu hususa dikkat çekilmesi gerek; ben bu tanımlanmış olan olayların peşi sıra gelmesini söylemiş olmakla bu durumun yapılacak eylemin herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda, herhangi biri tarafından objektif ve sübjektif koşulları hesap etmeden gerçekleştirme düzeyine yükselteceğini kastetmedim.”

O zaman hali hazırda ülkeyle bağlantılı olan sübjektif koşullar vardır ki, bu koşullar eylemin mekanizmasını değiştirir. Öyleyse diyoruz ki, gerilla savaşları üç merhale den müteşekkildir:

Birinci merhale; zayıflık merhalesi, ikinci merhale; denge merhalesi, üçüncü merhale; işi bitirme merhalesi. Buna ek olarak birinci merhaleden üçüncü merhale olan işi bitirme merhalesine sıçrayan ve Afganistan gibi aslı itibariyle ikinci merhaleden yani denge, dağlar ve silah kemiyeti merhalesinden başlayan gerilla savaşları da vardır.

Yazar şöyle diyor:

“İntifâdalar sebeplerden ötürü meydana gelir veya kendiliğinden ortaya çıkar. İntifâdalar sanki yakınıkların veya yazılan temennilerin görünen bir tâbiridir. Veya başka faktörlerden kaynaklanabilir. Örneğin; dini taassup, kan davaları, herhangi bir sebepten (spor karşılaşması veya gasp vakası) kaynaklanan toplumsal isteriler ve benzerleri. Bu durumlar kanların dökülmesine sebebiyet verebilir ve bundan ötürü kaos merhale endeksli bir kaos başlar. Fakat bu birdenbire kendiliğinden meydana gelen intifâdalar kesinlikle gerilla savaşlarına dönüşmezler.”

Kaddâfi'ye Allah'ın şeriatı için değil başka bir sebepten ötürü başkaldıran Libya halkı bir defasında bir gösteride şöyle demişti: “Lâ ilâhe illallâh Kaddâfi Aduvvullah” Allah'tan başka ilâh yoktur, Kaddâfi Allah'ın düşmanıdır.” Çünkü Kaddafi Cezayir'e karşı olan futbol maçında tuhaf bir şey yaptı. Maçı durdurup karşı takıma üç gol övtesine verdi. Bunun ardından “Lâ ilâhe illallâh Kaddâfi Aduvvullah/Allah'tan başka ilâh yoktur, Kaddâfi Allah'ın düşmanıdır” diye gösteriler peyda oldu.

Meseleye bakan delil şu; intifâdaların ekmek intifâdaları ve başka intifâdalar gibi tâli bir olaydan dolayı gerçekleşebilir. Fakat bu tür intifâdalar devrime dönüşmez. Acayip derecede yoğunca korku duvarları taşıyan halklar var.

Üç sene içerisinde Batı Arap ülkelerinden birinde bir subay tek başına üniversite-lerden ve liselerden 500 genç kızı alıkoymuştur. Bu sahiplerinin itiraf ettikleri durum-lardır ve durumu tescil etmeye cüret etmişlerdir. Bu subay gizlice fuhuş ve pornografi çekim çetesiyle çalışıyordu. Dışarı çıkınca videonun çıkması için sadece 28 rakamının yeterli olduğunu söyleyerek tehdid etti. Görünen o ki bu videolarda Bakanlar, Kral, artık -Allah'u âlem- kim varsa var. Önemli olan şu; mesele bu zaviyeye varmasına rağmen ve insanları bu idama götürmesine rağmen bu mesele intifâda diye adlandırıl-ması mümkün olan herhangi bir izlenim oluşturmadi.

Aynı şekilde Libya'da psikolojik bir hakaret tarafının vârisi gibi olan bir durum ger-çekleşti; bir defasında halkın tamamı gidip ayakkabısının oyuğu üzerinde üç dakika bekledi. Bu nedir ümmet?! Beşeriyeti aptal yerine koymaktır.

Mesela Mısır gibi bir ülkeye geliyorsun bir bakıyorsun ki Devlet başkanının oğlu ülkedeki değerli atıkların gömülmesine dair nükleer şirketlerle anlaşma yapmış! Sonra da hiçbir şey olmamış gibi geçip gidiyor. Sanki varışmış gibi, doğal bir şey yapmış.

"Cihad Atmosferi" diye adlandırdığımız duruma itibarla bu halkların hararetinin gerçekten soğuk bir düzeyde olduğu gösteriyor. Bu hararet durumu eylem ve teşvik mecmuasına ihtiyaç duyuyor. Tâ ki böylece başlangıçta silahlanmayı ve sisteme karşı savaşmayı kabulle karşılasın. Bunların yanı sıra yazar kan dökmeye meyilli halkalar-dan ve bazı olayların kanlı intifâdaları alevlendireceğinden bahsediyor. Bizim tarafı-mızda ise bu olaylar hiçbir şeyi alevlendirmemiştir.

Yazar şöyle diyor:

**"Gerilla savaşları -bizim tarifimize göre- bir inkilab aracıdır. Yalnız-
ca inkilâbi bir olaydan meydana gelir."**

Terimleri öğrenmiştik. Yazar "inkilâbi bir olay" derken şunu kastediyor; yani silah-lı eylem mekanizmasına dönüşmesi mümkün olup harareti başkaldırı seviyesine gel-miş bir olay.

Bizim tarifimize göre İslâmî gerilla savaşı; cihadın ortaya çıkışına bir araçtır. Ancak hararetinin ortak girişim seviyesine ulaşmış bir olaydan ötürü meydana gelir.

Yazar şöyle diyor:

**"Bu yüzden ben kendimi Che Guevara'nın"Gerilla Savaşı" isimli kita-
bında şu yazdıkları sebebiyle istişhada/intihar eylemine sevk edilmiş
olarak görüyorum;**

“Şu kesindir ki; gerilla savaşının canlılığından meydana gelmiş şiddet için bütün inkılab koşullarını meydana getirecek bir faktörün kesin gerekli olduğuna inanmak gerekmez. Bizim sürekli olarak bu hususta kendisi olmaksızın başkaldırı ve başkaldırının büyümesi için ilk merkezin kurulmasının mümkün olmadığı en düşük bir sınır ve zaruri gereksinim olduğunu düşünmeliyiz. İnsanların meşru görüşmeler içerisinde ictimai hedeflerin hâsıl olması için çekişmelerin ardından gelecek bir karışıklığın açığa çıkmasını gözlemlemeleri kaçınılmazdır. Var olan kanunun tam zıttına olarak baskı güçleri yönetimi elde tuttuklarında artık barışın paramparça olduğuna itibar etmek mümkündür.”

Kuşkusuz bazı şartların oluşmuş olması gerekir. Bunlardan birisi şudur; Bütün barışçıl koşulların uygulanmış olmasından ötürü artık yönetimin baskı kuranların seçimiyle ve halkın kanaatiyle olmasıdır. Bu gerçekten de şu an günümüzde Cezayir ve Türkiye’de canlı bir numunedir. Hatta bazı insanlar bize karşı şöyle diyerek kurtarıcılık üslubunun yanlış olduğuna dair delil sunmaktadırlar: “Cezayir’de seçimlerin ve demokratik canlılığın dağılması olmasaydı cihad ve silahlı eylem kanaatinin meydana gelmeyecek olduğunu sen kabul edip itiraf etmiyor musun?” Ona derim ki: “Bu gerçekten doğru. Şayet Cezayir’de demokrasinin dağılıp başarısızlığa uğraması ve kurtarma gidişatı olmasaydı insanlara on binlerce silahı aktarma işleminin temize çıkarılması mümkün olmazdı.” Sonra şunu derim: “Fakat zaten bu meselenin vakiasından herhangi bir şeyi değiştirmeyecek.”

Şunu tembih etmekle beraber; meşru bir hava oluşturmam gerektiği için meşru olmayan bir iş yapmam mümkün değildir. Fakat eğer gerçekleşir ve bunu yapanda ben olursam bu eylem meşru değildir ki. Biz sürekli insanlara şöyle diyoruz: “Biz tüm barışçıl yollar kapatıldığı ve bunların bir neticeye götürmemiş olduğundan dolayı silahlı çatışmaya başvuruyoruz.” İşte bu yazarın şöyle diyerek tabir ettiği durumdur; “İnsanların meşru görüşmeler içerisinde ictimai hedeflerin hâsıl olması için hemen ardından bir çatışmayı getirecek karışıklığın açığa çıkmasını gözlemlemeleri kaçınılmazdır.”

Yani eğer insanlar bütün yolların kapandığına ikna olmazlarsa silahı kuşanman ve hedeflerini gerçekleştirmek için kendini ölüme atman mümkün olmaz. İşte bu yüzden İhvan-ı Müslimin’in kuramları müşkil oluyor. Kurtarmak ve bütün demokratlar silahlı eylemin patlak vermesi yolunda engel taşlardır. Çünkü diğer Müslümanlar hâle mevcut şartlar içinde cihada başvurmaksızın hedefleri gerçekleştirmeye bir alan olduğuna dair ikna olmuşlar.

Mısır'daki bu İslâmi topluluklar güzel veya kötü niyetle, dalalet veya hidayetle, ikrah veya maslahatla sebeplerden ve temel çekirdeklerden sarfı nazar ederek devam etmektedirler. Lakin, insanların bunlara ikna olmasıyla beraber bir de Büyük Âlimler Birliği, Ezher, siyasi muhalefetler, parlamentolar ve hali hazırda barış yolunu açmak için bir alan olduğuna dair çağrı yapan herkesin bu yaptıkları silahlı eylem metodunu kullanmayı düşünenlerin yolunu kesiyor. Çünkü nizam için başka birçok gerekçeler sunuluyor.

Hatta Tanzimu'l-Cihâd'dan olan kardeşlerden birisi bana şöyle demişti: "İşkenceye maruz kaldığımız ve cezaevinden çıkmayı istediğimiz sıralarda soruşturma görevlisi bana şöyle dedi: "Köpek evlatları! Siz şeriatı istiyorsunuz ha. Şeriatı isteyen o İhvan-ı Müslimin nedir görmüyor musunuz? Gidip İhvan'a katılıp şeriatı öylece istemiyorsun." Yani ona şöyle diyor: "Hedeflerini gerçekleştirmen ve şeriatı hâkim kılman için silah atışları ve kurşun mu lazım illa ki! İşte İhvan-ı Müslimin parlamentoda şeriatı istiyorlar."

Şam diyarındaki sapkın sûfilerden, baş adamlarından ve büyük âlimlerden birisi adı Muhammed Avad'dır- ki kendisi Abdülkerim er-Rıfâi'nin cemaatının halifesidir. Bu cemaat önceden güzel bir cemaatti, şeyhleri de güzel bir adamdı. İşte Muhammed Avad yakın bir zaman önce Peşaver'de bizimle karşılaşmıştı. İnsanları cihad sahasını terketmeleri ve tevbe etmeleri için davet ediyordu. Bana o zaman şöyle dedi: "Siz İslâmı yerle bir ettiniz, daveti harab ettiniz. O ilk şeyhleriniz; Mervan Hadid ve etrafındakiler böyle yapmıştı. Siz Devleti vurdunuz. Bu yaptığınız İslâm'ın yapısına kötü bir tesirde bulundu. Tâ ki bu günümüze kadar da böyle sürmekte. Neden açık kapıdan istifade etmiyorsunuz?" Sonra bana dedi ki: "Sen hangi şehirdensin?" Dedim ki: "Ben Halepliyim." Dedi ki: "Falan falan hocalar parlamentodalar. İslâmın tatbik edilmesi için çağrıda bulunuyorlar. Niye sen de onlar gibi olmuyorsun?"

İşte sürekli yükselen bu sesler; İslâmın hedeflerinin parlamento içerisinde ya da barışçıl metodlar çerçevesinde ve yahut yöneticiye gizli davet veya nasihat diye adlandırılan şeyleri yapmakla gerçekleşeceğinin mümkün olduğuna dair insanları ikna ediyor. Tüm bu sözlerin manası ortamın henüz silahlı eylemin meydana gelmesi için hazır olmadığına işaret ediyor.

İşte bu durumda bizimle, İslâmi cemaatlerden veya âlimlerden olan Müslümanlar arasında delil ve hüccet ile şer'i menheci bir savaşın yapılması gerekiyor. Bu delil savaşını yapacağımız kişiler ister zahiren veya batinen münafık olsalar dahi fark etmez. Fakat burada içerisinde barışsal tercihlerin kapatıldığına, altmış senedir davet yapılıyor olduğu halde yöneticilerin insanlara karşı sadece haddi aşma, kibirlenme ve adâleti emreden insanları öldürme işlevlerinin arttığını isbat edeceğimiz menheci bir müdafaa'nın olması gerekir.

Şu an Türkiye’de birçok insan diyor ki: “Bitti, sona vardık. Hatta öyle ki aslen siyasetle alakası olmayayıp uğraşmayan sofileri dahi devlet pasifize ediyor. Hafızlık kurslarını, hatta sofi kuruluşların şubelerini dahi kapatıyor. Oralarda İslâmın kokusunun olmasını istemiyor.

Tıpkı yazarın şöyle dediği gibi; **“Devlet baskıcı bir tutum uygulamaya başlayıp artık halk tüm yolların kapandığına ikna olduğunda”** işte tam bu esnada hareket adına insanların silahlı bir harekete geçmesi mümkün olur.

Yazar diyor ki: “Bu koşullar içerisinde çokça faaliyetler şekillerle halkın usanmışlığı açığa çıkar. Hükümet yönetime ister sahtece veya sahte olmayan halk seçimiyle gelmiş ve yönetimi en az düzeyde anayasal kânunilik görünümünde tutuyorsa işte bu durumda gerilla savaşının meydana gelmesi mümkün değildir. Çünkü barışsal mücadele imkânlarının tamamı halen tükenip bitmiş değildir.”

Yani; Eğer hali hazır durumda kanuni, anayasal veya insanları -sahtede olsa- yerine getirilen bir şeklin yerine getirildiğine ikna eden bir şekil varsa o esnada gerilla savaşının çıkması mümkün değildir.

Çünkü demokratların, özgürlükçülerin ve kanuncuların bu iddiaları var. Bu iddia da harekete bir ara not katma suretiyle gerilla savaşına bir takım külfetler yüklüyor. Askeri bir eylem hazırlığında olanların ve mücadeleyi askeri alanın kabulüne yükseltmek için bu ara notla hareket etmeleri gerekir. Yani; siyasal ve basınsal mücadele.

Bu söylediğimi şu an iki surette görüyoruz:

Günümüzdeki Arap ve İslami hükümetler meşruluklarını iki kaynaktan alıyorlar:

Bunlar ya Allah’ın indirdiğiyle hükmeden şer’i ve İslami hükümetler olduklarını başlarındakilerin de milleti ve dini himaye eden hâmile olduklarını söylüyorlar. Bu İslami bir örtüdür. Tüm Haliç (Körfez bölgeleri), başlarındaki Suud ve Yemen. İşte bunların hepsi meşruluklarını, insanları kendilerinin şer’i nizam olduğuna ikna ederek alıyorlar. İşte bu nizamlar şer’i olarak kaldıkça ve bu örtüyle örtünüp, bu örtünün yırtılmadığı, üzerlerinden düşmediği, bu örtünün yalanı ve düzenbazlığı isbat edilmedikçe hakikaten bu nizamlara karşı cihâdi bir savaşın çıkması mümkün değildir.

Çünkü biz -daha önce geçmişti- şöyle demiştik: Cihâdi savaşın çıkması ve cihad ehlinin tamamının şehidler olarak gitmesi veya Allah (*subhânahu ve teâlâ*)’nın sebebler haricinde olan bir şeyi göndermesi mümkündür. Fakat biz sebebler âleminden bahsediyoruz. Bu insanlar [cihad kanaatini taşıyanlar] Müslümanlar nezdinde kendilerinin hak ehli olduğuna dair içerisinde hareket edecekleri genel bir kanaat oluşturmadıkları sürece sebebler âleminde bizim bu bahsettiğimiz intifadanın meydana gelmesi mümkün değildir.

Bu yüzden bu kişilerin üzerine düşen şey öncelikle nizamın şer'iliğini düşürmektir. Nizamın çaldığı telin tam aksine başka bir tel çalmaktır. Şayet karşı taraf "nizam şer'i'dir, Şeriatla hükmetmektedir" derse biz deriz ki: "Nizam şer'i değildir. Kâfir ve mürteddir. Sizler de münafıksınız." Ama biz tutup onlara "siz iyi, samimi, muhterem ve tecrübeli şahsiyetlersiniz" desek bunun manası; nizamı tezkiye eden kanun mercilerinin mekanizmasını tezkiye ediyoruz demektir. Böylece de insanlara doğru geçeceği-miz köprüyü kendimiz çökertiyoruz demektir. Böyle bir şeyin üzerinde çalışma kurulmaz.

Eğer nizam bu türdence yapılacak işler bunlardır. Yok eğer nizam başka türdence ki o tür de şudur; Bu saydığımız ülkelerden geri kalan ve Arap ve İslâmi nizamlardır ki, bunlar da meşruluklarını iki kaynaktan almaktadırlar: Ya Mısırdaki ve Suriye'de ki gibi inkilaptan sonra gelen askeri, milletyetçi, rütbeliler, askerler veya subayların bunlardan herhangi birinin nizamı olan devrimsel kanunilik. Veya bölgede seçimler, partiler ve bu tür şeyler var eden liberal nizamlar.

Öyle ki askeri nizamlar, Saddam Hüseyin, Hafız Esad, Kaddafi ve hatta tüm insanlar "halksal anayasallık" diye isimlendirilmesi mümkün olan şeyi bilmekteler. Yani bu yöneticinin tek seferliğine "Halksal Komite" veya "Millet Meclisi" diye isimlendirdiği bir mekânı var. Tıpkı bizim bölgemizde Suriye'de veya Mısırdaki olduğu gibi. İşte bu yönetici liberalliğin bir çeşidini yapmak istiyor. Tıpkı Mısırdaki olduğu gibi. Bazı seçimler gerçekleştirdiler. Tüm insanlar orada bir sahteciliğin olduğunu söylediler. Fakat o yönetici siyasi anayasallığı sağlamak ve kendisinin anayasal ve kanunsal bir şey olduğunu temin etmek için istediği liberalliği yapmakta ısrarcıydı.

Tıpkı gecikmeli olarak Türkiye'de olduğu gibi. Liamine Zeroual'la beraber kendi yasaları ve kendi kanunlarıyla seçimlere gittiler. Bu seçimlerle ülkeye dokundular, ilğa ettiler ve ezdiler. Tüm bunlar olmasına rağmen kendilerinin anayasal düzeni ilğa ettiklerini söylemediler. Çünkü Zeroual İslâmcılara çokça iyi davranmıştı. Aksine dediler ki: "Bu yapılan doğru değildi. Milletin iradesinden oluşmadı. Mescidlerde din adını kullanarak insanları toplama stratejisi gerçekleşti. Bizim ise içerisinde dinle oynanılmayan demokratik bir düzen kurmamız ve yeniden seçim yapmamız gerekiyor." Şimdi Zeroual başlangıç olarak kurtuluş planını uyguluyor. İlk şey belediye seçimleri, sonra yasa parlementsusu seçimleri. Şimdi ise onun seçilmiş belediye meclisleri ve seçilmiş parlamento meclisleri ve başkanlık seçimleri var. Artık her şey yasal ve kanuni olmuş oldu.

İç veya dış genel bir fikrin önünde bu genel yasal durum oldukça doğru bir şekilde inkilab mücadelesinin patlak vermesi ve insanların toplanması mümkün değildir.

Bu yüzden Cezayir'deki cihad hareketi en geniş yaygınlık gösteren hareketlerden biri olmuştur. Fakat tüm bunlarla beraber yirmi beş milyon Cezayir'liye kıyasen cihâd

hareketin çoğunluğuna bir baksan bu hareketin halksal bir hareket olmadığını görürsün. Bu hareket askeri bir eylem için silahlanıp sanki dış bir savaşmış gibi halk topluluğuna gâlip gelmezse zafer elde edemez. Biz bu metoda muhtaç değiliz. Çünkü biz İslâmi cihad hareketleriyiz. Sapmış, yolunu kaybetmiş, cahil ve diğer Müslümanları müdafaa etmek için hareket ediyoruz. Onların ortalarında çoğunluklar oluşturmaya güç yetiriyoruz.

Komünist hareketler kendileri için çoğunluk oluşması için amaçlarını işçilere ve çiftçilere yönelik yapmışlardır. Milliyetçi hareketler amaçlarını milliyetsel duygulara sahip olanlara yönelik yapmışlardır. Irkçı hareketler amaçlarını Arap ırkçılığına yönelik yapmışlardır. İşte bu şekilde olmuştur. Biz Müslümanlar ve bizim çoğunluklarımız aslen İslâmîdir. Biz neden Müslümanların geneli olan bir toplama çemberi kurmuyoruz? Biz diyoruz ki: Bizler Müslümanların geneli için hareket ediyoruz; onların devletlerini kurmak, şeriatlarını ve dinlerini ikame etmek, ırzlarını ve mallarını korumak için hareket ediyoruz. Bu sözlerimizi söylerken de biz İslâm'dan belirli fikirleri alıyoruz. Bu fikirlerle gerçekten kaliteli bir vasıfla renkleniyoruz ve onlar vesilesiyle geri kalan insanlardan temeyyüz edip ayrılıyor. Onlara şunları anlatıyoruz; biz onlardan daha üstün Müslümanlarız, biz Müslüman muvahhidler onlar ise Müslüman müşrikler, bidatçiler, yollarını yitirmişler, ziyana uğramışlar...!!

Böylece onlarla kendi aramızda engel oluşturuyoruz. Bu engel yüzünden de yavaş yavaş onların İslâmi değişimin madeni ve esasî olmalarına doğru kibarca onların ellerini tutmuyoruz. İşte bu en uzak şekilleri içerisinde Cezayir'de neticeleri ortaya çıkmış bir şeydir.

Yazar diyor ki:

"Gerilla savaşının silahlı çatışma vesileleriyle siyasete bir uzantı olduğunu söylemiştik. Mantıken bu uzantının birdenbire gerçekleşmesi mümkün değildir. Ancak barışsal bütün makbul çözümlerin seçim sandıklarına başvuru için yasal ve kanunsal işe yönelik çağrılarının değersiz bir hale gelmesi durumu bundan müstesnadır. Bu durum hariç devrimsel canlılık için lazım olan halk desteğinin oluşmasına yönelik herhangi bir ümit mevcut olmaz."

Bütün barışçıl çağrılar başarısız kalıp boş olduğu açığa çıkmadıkça bu durumun makbul olması mümkün değildir. Bizim hareketimizde İhvan-ı Müslimin'in bütün tecrübeleriyle delil getirmemiz gerekiyor. Davet mi istiyorsunuz? İhvan davet yapıyor. Demokrasi ve parlamento istiyor musunuz? Milli Selamet Cephesi, Erbakan ve bütün insanlar bunun için çalıştılar. Davet ve tebliğ istiyor musunuz? İşte tüm Arap devletlerinde zindanları dolduran şey budur. Hatta Ürdün'de tebliğ yapan bir şeyhleri tutukladılar. İçlerinden biri demiş ki: "Biz asla siyaset ve Kral hakkında konuşmuş değiliz."

Niye bizim mescidlerimizi kapatıyorsunuz?" İstihbarat memuru ona şöyle demiş: "Siz bu radikallerin otobüsünüz." Bu sözü gerçekten doğru. Bu söz o pislik adamın derin anlayışına işaret ediyor. Şeyh dedi ki: "Siz otobüssünüz." Yani siz insanları caddelerden alıp mescidlere katıyorsunuz. Sonra onları siyasete dâhil etmek için İhvan geliyor. Cihadiler de onları silahlandırmak için geliyor."

Bizim muhakkak insanlara şu anda İslâmın seçeneklerinin sefilik ucundan sofilik ucuna, tebliğin evveliyatından tekfirin sonuna kadar baskı altında olduğunu ve bunların tamamının hükümetler ve yeni dünya düzeni tarafından reddedildiğini anlatmalıyız. Bu yüzden insanlara artık hali hazırda İslâmi seçeneklerin kalmadığını, yalnızca meydana gelmesinin başlangıcı nizama meşruluk vererek, mürtedlere İslâm vasfını boyalama seçeneklerinin olduğu kanaatini ulaştırmamız gerekir. İhtilâle meşruluk veriliyor ve bu yapılan yardımlaşma diye tabir edilip, veliyyu'l-emr'in hükmüyle zimmlerin ve ecnebi kanunlarının var olduğu söyleniyor!

Hatta insanların akıllarını küçümsemek öyle bir merhaleye varmış ki; cahillerden biri Ahmed Keftaro gidip ABD kongresinden yahut Amerika hükümeti heyetinden bağış aldığını söylüyor! Bağışlar almış! Bu adam Suriye'de Devlet müftüsü. Hululcu kâfir, mürted bir tarikatın önderi. Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e ve Sahâbeye sözel saldırıları var. Bid'atleri, sufilikten gelme sapkınlıkları, hulul inancı, ahlaksızlığı ve faskıklığı var. En melun tarikatlardan birisi onun tarikatıdır.

Tarikatından birisi ona "Sen para aldın mı?" deyince ona şöyle diyor: "Tabi ki oğlum. Allah onlara cizye vermelerini gerekli kılmış. Bizim gidip onu almamız ve onunla dönmemiz gerekir!" Bunu demeye gidecek kadar insanları küçümseme bu merhaleye ulaşmış. Cizye almak için gitmiş.

Bu Ahmed Keftero'nun binlerce bayan müritleri var. Bir gün içerinden bir kadın gelip diyor ki: "Şeyhim, size gördüğüm bir rüyayı anlatmak istiyorum." Ahmed Keftero yavaşça onun omuzuna vurup diyor ki: "Beni kendinle beraber mi gördün?" Yani kadın Ahmed Keftero'yu rüyasında o durumda..görmüş. Bunun yorumunu da Keftero şöyle yapmış: "İnşâAllah cennetteki derecen yükseltilmiştir!"

İşte bu müsamaha gösterilen bir alandır. Şam diyarında bunun tam tersine de şu anda bir alan bulunmakta. Müsaade verilen şey kendilerini "ilmi" diye isimlendiren Bizansçı Selefî akımlarına müsamaha var. Mağribde de aynı sorun. Geçtiğimiz sene Kral Hasan Mağrib'in uzunlamasına ve genişlemesine türbelerin yenilenmesinin tek-rarı için yüklü bir bütçe sarfetmiştir.

Bir seferinde ben İspanyada idim. Mağrib te "İslâm'da Kutsal Kişiler" isimli resimli bir liste gördüm. Bunun "İslâm'da Evliyalar" sözü yerine geçmiş kötü bir başlık olduğu anlaşılıyordu. Bu Kral türbeleri ziyaret ediyor ve İslâm'da kutsallar konumları ve onları ziyaret etmeye dair sûretler kattırıyordu. Öyle şeylerki onlardansa Ebu Leheb'in ilk

şirkini beğenir ve hasret çekersin. Ne kadar eski şirk sureti varsa getirmişler. Hatta o velilerin kabrinin hizmetiyle uğraşan kişi kendince bahira, sâibe ve hâm yapmış. Jam-bon olan balığı böyle yapmış! Onun avlanmasını ve yanındaki balığın etini de haram kılmış.

İşte İslâm'ın bu çeşidi müsamaha edilen İslâm'dır. Bozuk sofilerin bir ucundan, her şeyi akideye bağlayan, kabircilik ve şirk meselelerinin tafsilatlarının dibine giren bu selefiler. Ama bu selefiler fesatların anasına; yöneticilerin şirkine geldikleri zaman onların gerçek bir sofi olduklarını görürsün. İşte bu [İslâm düşmanları tarafından] müsamaha edilen ve teşvik edilen bir şeydir. Bu eğilimin selefi diye isimlenmesi yalan ve iftiradır. Ne selefte ne de selefilikte bu tip az veya çok bir şey dahi yoktur. Fakat bu selefilik aslında şereflî bir isim olup sonradan başkaları tarafından alınan bir isimdir. İşte bu çeşit müsamaha edilen çeşittir.

Mağrib tarafı gibi ülkelerde bu selefilerin sofileri müşrik olduklarını iddia ederek tekfir ettiklerini, bu diğer uç olan sofilerin de vahhabi oldukları ve aslında dinleri olmadıklarını söyleyerek selefileri tekfir ettiklerini görürsün. İşte bu her şeyde ihtilaf eden, hatta ve hatta Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'ya, sıfatlarına ve isimlerine dair, furuu fıkıhta ve dine dair bütün tafsilatlarda ihtilaf eden kişilerdir. Sonra -kalpleri evirip çeviren Allah tüm eksiklerden münezzehtir- sofisi de selefisi de bu iki tarafta Kralın mü'min, milleti ve dini himaye eden bihâmi olduğuna dair ittifak etmişler!!

Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'ya dair ihtilaf ediyorlar, Kral Hasan'a dair ittifak ediyorlar! Kalpleri evirip çeviren tüm eksiklerden münezzehtir!

Bundan dolayı İslâm'dan bu iki çeşite müsamaha gösterilmektedir. Şam'da bizim ordaki "İlmî Selefi"ler de aynı şeydir. Hatta bu selefilerin en büyük hocaları akide alanındaki en üstün kitaba yani "Tahavî Akidesi"ne şerh yazıyor. Yazdığı şerhde inkılabların, devrimlerin ve silahlanmanın bid'at olduğunu, dinde böyle şeyler olmadığını belirtiyor. İşte bu İslâm'dan müsamaha edilen bir çeşittir.

Bu ikisi (sofiler ve selefiler) arasında olan cihadsal askeri İslâm ise müsamaha edilen bir şey değildir. Siyasi İhvan'da müsamaha edilir değil. Parlemantasyona giren Selâmetçi Demokratik İslâm'da müsamaha edilir değil. Bu demokratsal çalışmalar velev ki içlerinde inhıraflar ve sapmalar olsa dahi hiçbir şekline müsamaha edilmiyor. Hatta cihada ulaştırması mümkün olan otobüs konumundaki tebliğ dahi bu müsamaha gösterilmeyenlere eklenildi, ona dahi müsamaha yok.

Şu an sadece Yahudici İslâm'a müsamaha var. Yani şu manada Yahudisel İslâm; Yahudilerin maslahtalarını himaye eden metod. Şu an merhalelerden bir merhale içinde olan Amerikancı İslâm henüz müsamaha altında değil. Demokratik ve liberal kavramları ortaya atan Batı Amerikancı İslâm'da şu an müsamaha altında değil. Şu an burada anlamamız gereken gerçekten çok çok önemli bir denklem var ki, bu denklem Allah

(*sahhânuhu ve teâli*)'nin bir tuzağıdır. Artık düşmanlar bizi ihtilâlden başka bir çıkar yolu olmayan bir probleme sürüklediler. Bunun bazı sebeblerini zikrettik.

Yine şu da bu sebebler arasındadır; bugün düşmanlar siyasal İslam'ın karşısında iki numuneyle karşı karşıyalar;

Ya parlamentoya girmeyi isteyip orada özgürlük söylemleri yapacak ve orada çokça hak sözler söyleyecek. Bunun çokça numuneleri vardır. Ben bu metodun doğru olmayıp yanlış olduğuna inanıyorum. Onların bu metodu bir ictihaddır. Hatta hayır ictihad değildir. Bilakis o ehlinin kafasında olan fasid bir tevildir. Fakat bu kimseler bu durumda bir bakış açısı bulunmaktadır. İçlerinde samimi olanlar, gerçekten de İslam'ın ve Müslümanların iyiliğini isteyenler çoktur. Onlar bu iyiliğin, hayrın kapısının o olduğunu sanıyorlar. Cezayir'deki "İslami Selamet Cephesi" bunlardan biridir. Mısır'da vefaata etmiş olan Salah Ebû İsmail bu cepheden birisidir.

Bir başka sınıf; silahlı İslam (bu da nerden geldiğini bilmiyorum ama bize verilen isim) silahla siyasi cihad.

Düşmanlarımız bir taktik buldular. Bazı Batılılar bunu birebir söylediler: "Bizim seçeneğimiz, ılımlı İslam'la aşırı radikal İslam'ı vurmaktır." Bu yüzden yetmişli, seksenli ve doksanlı yıllarda arap hükümetleri tarafından ılımlı İslam için dizginler salındı. Tıpkı Enver Sedat'ın -ne Allah ona rahmet etmiştir, ne de o rahmet okunacak biridir- komünist akımı İslami akımla vurduğu gibi. Bundan sonraki seçenek ise siyasal İslam'la silahlı İslam'ı vurmaktır oldu. Otuz sene bunu denediler. Bedeli çok ağır oldu. Gerçekten de demokratik İslam silahlı gelişme imkânlarının tamamını kırıp geçti.

Yani mesela Ürdün buna bir örnek. Hemen yanlarında Yahudiler var. İslamcı insanlar parlemetoda yahudilere karşı silah çekenleri eleştirip kötülüyorlar. Kalabalık bir grup bundan bahsedip şöyle diyor: "Yahudilere silah çekmek davet yolunu vuru-yor." Gerçekten de bu bahsettiğimiz sözle el-Kâide vurulmuştur. Çünkü insanlar hali hazırda İslam'ın tatbiki için alternatif seçenek ve imkân olduğunu söylüyorlardı.

Fakat Batının bize karşı yaptığı bu plan kötü sonla onlara geri döndü. Bunu itiraf etmemiz gerekiyor. Çünkü demokrat siyasi İslamcılar parlamentoya girdiklerinde ne konuşacaklar? Şeriatın tatbiki hakkında konuşacaklar. Ekonomik ıslahatlar hakkında konuşacaklar. Ortada olan yağmalama ve fesat hakkında konuşacaklar. İster samimi-yet, ister ticari yol maksatlı olsun bunları söyleyecekler. Demokratik İslamcıların bu atmosferde söyledikleri çokça sözler İslami şuur namına halksal geniş enlemli bir ilkeyi genişletip arttırdılar. Her ne kadar yanlış bir üslup olsada vaziyet bu. Bizim kaçınılmaz olarak bunu itiraf etmemiz gerekiyor. Zira bu meydana gelmiş bir şeydir.

Bizim bakış açımıza göre parlamentoya girişi için kullandığı fasit dayanağına bakmaksızın Mısır mahkemelerindeki söylenen sözler ve Salah Ebû İsmail'in sözleri İslam'a ve Müslümanlara faydalar getirmiştir. İkisinin de günahları faydalarından bü-

yüktür. Lakin netice olarak burada bir fayda söz konusu. İşte ılımlı siyasi İslam'ın serbest bırakılmasından gelen bu fayda İslam'ın prensibini enlemsel, ufuksal olarak genişletmiştir.

Biz ve bütün silahlılar hareket, örgütlenme, mescidlere girme, davet ve neşriyatlar dağıtmak için bu sürecin içerisinde bir boşluk bulduk. Çünkü iktidardaki mevcut atmosfer demokrasiydi. Hatta radikal ve silahlı eğilimler de bu dekratik atmosferden istifade ettiler. Sonra bu demokratik atmosfer çokça ihlâslı ve samimi bir takım insanları parlamentoya girip, hükümet oluşturmak ve Devlet başkanlığı için yarışmaya sevketti. Tıpkı Cezayir'de olduğu gibi. Bunun üzerine batı yaptıkları bu tercihin sorun olduğunu gördüler. Bu tercih aşırı eğilimlerin bitirilmesi için müsamaha gösterilen bir şeydi. Ama bunda hesap edilen müsamaha gösterilen şeylerdeki zararı faydalar geçti.

Bu sefer dediler ki; biz baskı yapısını, İslamcılara baskıyı uygulayalım. Hükmi geçerli olan tüm Devletlerde; Suriye'de, Şam'da, Cezayir'de İslamcılara baskı yapıldı. Şu anda Mısır'da altmış bin, Suriye'de Hamada öldürülen kırk bin kişi haricinde otuz bin kişi cezaevlerinde tutuklu. Peki, askeri güçle Müslümanlara baskı yapıp kestiklerinde ne oldu?

Müslümanlar bu yapıları kendilerini eğiterek geri çevirip cevapladılar. Afganistana gidip muaskerlere/eğitim kamplarına girdiler. Öldürme yöntemli hamleye yöneldiler. Zaten herhangi bir kediyi dahi duvara köşeye sıkıştırırsan o da böyle aslan kesilir. İşte bütün cihadi hareketler de böylece aslan kesildiler. Askeri seviye oranları, siyasi bilinçleri ve savaş hazırlıkları yükseldi. Böylece Müslümanların konumu sınıfsal dikeysel bir şekilde ileri geçti. Doğrudur; kendisine bakarak hareket edeceğin ilken küçüldü. Fakat sonuç olarak burada çeşitsel bir ilerleme var.

Bunun ardı sıra batı kendisini gerçekten büyük bir sorunun karşısında buldu. Bunu anlamak bizim için mühim. Çünkü bu mesele anahtarlardan bir anahtardır. Şöyle ki; radikal aşırıca vurulduğunda İslam ufuksal, enlememesine uzuyor. İlimli İslam değil, o bir kenarda dursun. Bu mesele İslam'ın birebir kendi enerjisinden, canlılığından kaynaklanan bir şeydir. Kimsenin fazlından değildir. Batı İslam'a ve Müslümanlara baskı yaptığında ve her şeyi kapatma yoluna gittiğinde ise İslam dikey, sütünsal bir şekilde uzuyor. Batının içine düştüğü sorun; İslam'ın illa ki kaçınılmaz olarak enlemsel veya sütünsal bir şekilde uzayıp gitmesidir.

Allah (subhanehu ve te'ala)'nın fazlı keremindendir ki; batılılar sırayla bizim üzerimizde bu planlarını uyguladılar. Tek tek uyguladılar. Bu yüzden bina/kurum çalışmasında bize yardım etmiş oldular. Siyasal İslam çalışması bir uzuyor, bir ilerliyor, bir uzuyor bir ilerliyor. Böylece devam edip gidiyor. Tâ ki ne zaman ki demokratik hareketler baskı altına alındı, işte o zaman cihâdi hareketler ilimli hareketlerin kendilerine düğündüğü herkesi hasat edip aldı.

Bu yüzden batı kendisini ellerindeki her şeyi alacak seviyede büyük zarar teşkil eden bir durumla karşı karşıya buldu. Artık batıya göre bu durumun çözümü için doğrudan ihtilal ve işgalden başka bir yol yoktu. Bu sefer de doğrudan ihtilal ve işgalle geldiler. Fakat biz biliyoruz ki, yapılan bu doğrudan işgal Allah (*subhanehu ve teala*)'nın yeni bir tuzağını getirecek. Batıya yönelik bu tuzak; bize şu ana kadar halen sahip olmadığımız ama muhtac olduğumuz ümmetsel bakış açısının verilmesidir. Çünkü biz o takdirde insanlara "Yahudiler ve Hristiyanlar sizi işgal etmek için geldiler. Haydi, cihâda!" diyebileceğiz.

Biz insanlara "Kalkın ve namaz kılan bir adama başkaldırıp ayaklanın" diyemedik. Ama bahsettiğimiz bu durum yeni bir tuzaktır. Bizim seferberlik çalışması için olan bu hacı hamlelerini yok etmemiz gerekiyor. Seçilmiş belli bir fikre kapılıp da bunun sonucunda Müslümanların lehine müsbet bir fiile yönlendirme uğrunda milyonlarca insanı askeri mücadeleye seferber etmek için altın değerinde olan tarihi fırsatı elimizden kaçıramayız. Orta çağdaki Haçlı hamlesinde olan bu (Müslümanların seferber olması) idi. Müslümanlar halksal bir ufukla haçlı hamlelerine karşı yöneldiler. Bu mücadelede bütün âlimler, şeyhler, halklar, hareket adamları, kale ve devlet seviyesi üzerinde yöneticilerin tamamı katılmıştı. İbn-i Kesir'de [*el-Bidâye ve'n-Nihâye adlı eserinde*] Haçlı savaşlarının merhalelerini okursun. Hatta Haçlılara karşı direniş gösteren İslam'ın o zaman ne bir devletinin ne de siyasi bir yapısının olmadığını okursun.

Haçlılara karşı XI. ve XII. yüzyıllarda yüz yetmiş sene boyunca İslami halk gerilla savaşı vasıtasıyla savaşıldı. Yönetimler ve merkezi Devletler yoluyla değil. Zaten Selahaddin ve Zengiler'de son otuz sene içinde çıktı. Tarihin kendisi defalarca gösterdi ki; on sekizinci, on dokuzuncu yüzyıllar ve yirminci yüz yılın ortasında hoşlanan kesime de hoşlanmayan kesime de rağmen tarihi bir hakikat olarak haçlılara karşı duranlar doğru yoldan çıkmış, samimi ve doğrusuyla Müslümanların geneli ve tamamıdır. Sofi tarikatlar, ilmi tarikatlar, Ezher talebeleri ve âlimleri bu insanların tamamı Haçlıların karşısında durmuştur. Haçlılara karşı duran şahid; İslam ve İslam'ın canlılığıdır, enerjisidir. İnsanları ve Müslümanları tetikleyip harekete geçiren odur.

Kendisine rahmet okuduğumuz ve cihadi selefi hareketimizde kendisini şiar edindiğimiz Ömer Muhtar sofidir. Hindistanda İngilizleri kovalayıp çıkaran hareketler sofidir. Cezayir'de ki Ebu Amême, Abdulkadir el-Cezairi ve oradaki tüm İslam devrimi için çalışan insanlar sofidir. Hakem el-Harrât, İbrahim Henen ve büyük ve küçük Suriye devriminde mücadele eden bütün isimler sofidirler. Bu şu an ister bizim hoşumuza gitsin veya seleflerin hoşuna gitsin ya da diğerlerinin hoşuna gitsin veya gitmesin vakıa budur. Hareket edenler İslam müsemmasının altında hareket ettiler. Onların vakıtan inhiraf etmiş olmaları, problemli kişiler olmaları bunlar durumun vakıasından hiçbir şeyi değiştirmez. Biz onları İslam terazisine kattığımız zaman onlarda bulunan ve doğru şeyleri açığa çıkarırız.

Fakat XI. ve XII. yüzyılın ümmeti hareket ettiler ve Haçlıları sürdüler. Sonra XVII. ve XIX. yüzyılın ümmeti hareket etti ve Haçlıları sürdüler. Biz şu an XXI. yüzyıldayız. Allah (*subhanehu ve te'ali*) dilemedikçe ve biz de onun dilemesiyle; tek başlarına küfür do-
nanmalarına karşı durmaları için elli kişiyi değil ümmeti hareket ettirmedüğümüz süre-
ce haçlıları çıkartıp süremeyeceğiz.

Bu söylediklerim konunun dışına çıkmak olmasıyla beraber Allah'ın izniyle faydalı şeylerdir. Demek istediğim şu ki; Batı bizim üzerimizde her biri farklı bir fiiliyatla olan tecrübeler serisi uyguladı. Bu söylediklerim genel şekilde meseleye bakmaktır. Tafsilatlara girsek ve John Major'un Afgan-Arap hadisesi üzerine sözlerini ve Bosna'daki temsilcisine verdiği mesajdaki sözlerini okusak sarsıntının hacminin ne boyutta olduğunu keşfedebiliriz. John Major bu mesajında diyor ki: "Biz gönüllü arapmücahidlerin Afganistan'da dizginlerinin salınmasına sebep olan büyük bir hata yaptık. Bizim nezdimizden şu andan uzun bir zaman sürecine kadar kendisine katlanacağımız tercih oluşuyor. Biz yeniden bu hatanın tekrarlanmasına müsamaha edemeyiz. Bir daha, hem de nerde? Avrupanın ortasında Bosna'da."

John Major bu sözlerinde kendilerinin bir şey amaçladıklarını ama bu amaçladıklarının sonuçta başka bir şey olarak çıktığını itiraf etmektedir. Her ne kadar onlar istedikleri o şeyden büyük kazançlar elde etmiş olsalar dahi bu olan Allah (*subhanehu ve te'ali*)'nın bir tuzağıdır.

Yazar diyor ki:

"Ta ki insanlar teşkilatlanmanın zorluğuna dair mesuliyetleri ve tehlikeleri kabullensinler. İnsanların başka bir seçenek kalmadığına, bu durumun gerekli olduğuna ve başarı fırsatlarının da makul olduğuna inanmaları gerekiyor. Bazen son itici unsur en çok kuvvete sahip olan olur."

Kırk birinci değerlendirme. Bu gerçekten çok önemli:

"Mesuliyetler ve tehlikeler" Sen adamı ölmeye çağırıyorsun. Tıpkı Ensar'dan bir adamın dediği gibi: "Kılıçlar sizi yöneltilecek. Sizler üstün kişileri öldürmek ve mallarını almaya dair biât edeceksiniz." Bu basit bir iş değildir. Senin çağırдыңın bu adam Devletlerin hiçbir şeyden; ırzdan, candan, evden, infilaktan, kovmaktan geri durmadıkları ve hatta Devletler senden on binlerce kilometre uzak olmasına rağmen hemen arkamıza geleceklerini anlayınca artık kanını, malını, ırzını ve evini verecek. İşte bu yüzden yazar diyor ki: **"Ta ki insanlar teşkilatlanmanın zorluğuna dair mesuliyetleri ve tehlikeleri kabullensinler. İnsanların başka bir seçenek kalmadığına inanmaları gerekiyor."** Yani hali hazırda herhangi bir çözümün olmadığına inanmaları gerekiyor. İlk olması gereken budur.

İkincisi: Durumun mecburi olmasıdır. Yani çağırдыңınız kişi bu dediğimizi yapma

ya mecburdur. Biz Müslümanlar olarak mecburiyetimiz şer'idir. Yani insanlara bunu yapmanın farz olduğuna dair ve kendilerinin cihad etmek veya etmemek diye bir tercihlerinin olmadığına hepsinin "Eğer cihada çıkmazsanız size acı verici bir azapla azap eder" (Tevbe, 39) ayetine dâhil olduklarına ve bu cihad seçeneğini yapmaya mecbur olduklarına dair ikna etmemiz gerekiyor.

Sonra insanların siyasi olarak da başka bir alternatifin kalmadığına dair ikna edilmeleri gerekiyor. Bu konuda konuşmuştuk.

Üçüncü husus: Diyor ki: "başarı fırsatlarının makul olduğuna" ümmetin geneline bir insanı "gel ve öl" diye çağırıp sonra da ilkelerin yüzünden başarısızlığa uğraman mümkün değildir. Böyle bir şey ancak seçkin kişileri çağırdığında mümkündür. Dersin ki: "Öl, ecrin Allah'a aittir" sonra da başarısızlığa uğrarsın. Ama insanların umumu, geneli ticaretlerinde bir kazanç notu bulmazlarsa ortak olmazlar. Bilakis böyle bir kişiyi kazanacağına dair ikna etmen gerekir.¹³

Dördüncü husus: Burada yazar insanlığa ve algısına değinip şöyle diyor: "Bazen son itici unsur en çok kuvvete sahip olan olur." Bu itici unsur menheci mecburiyet nazariyesinden daha çok kuvvetlidir. Bütün yolların kapandığı nazariyesinden de daha kuvvetlidir. İnsanları en çok ikna eden de budur.

Gel şöyle bir bakalım; Devletin propagandası, siyasi ve basınsal ve şer'i kolları nasıl oluşuyor: Büyük Âlimler Komitesi, Ezher, Devlet Müftüsü, Vakıflar Bakanı ve zaviyelerdeki bütün şeyhlerin hepsi bizim bu anlattığımız fikrin tam aksine ses çıkarıyorlar.

Biz insanları başka bir seçeneğin kalmadığına dair ikna etmeye çalışırken, ordu onları barışçıl değişim için birçok seçeneklerin mevcut olduğuna ikna ediyor. Biz onları cihad devrimi nazariyesinin mecburi ve farz olduğuna ikna etmeye uğraşırken onlar ise bizim bu fikrimizin şer'i olmadığına askine bunun bağlılık ve yöneticiye baş kaldırma olduğuna ikna etmekle uğraşıyorlar. Biz insanları bu fikrin başarı fırsatlarının makul olduğuna ikna etmek için çabalarken Büyük Âlimler Komitesi ve Ezher Şeyhi diyor ki: "Velev ki siz doğru olsanız ve kâfir birine karşı başkaldırıyor olsanız dahi, sizin naklettığınız ifadeler göre size başkaldırmanın cevazını veren Kadı İyâd dahi bunları kudret sahibi olmakla kayıtlamıştır. Sizin ise buna kudretiniz yoktur. Yavrum senin buna kudretin olsa senin yanında duracak ilk insanlar bizler oluruz."¹⁴

13. Allah (ta'âlâ) ilk nesli büyük bir ticarete çağırmış, onların canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır. Cihad neticesinde onlara iki güzellik ve zafer olduğundan bahsetmiştir. Ya zafer, toprak, hürriyet, adalet, ganimet ve hâkimiyet; ya da şehadet, şeref, şefaat, mağfiret ve üstünlük. İşte onları buna çağırmış, onlara büyük bir ticaret sahası açmıştır. Bununla birlikte insanlar sabırsızdır. Ne mükâfatın gecikmesine sabredebilir ne de acı, elem ve hüznülene sabredebilir. İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.. (Editörün notu)

14. "İçlerinden bir takımı: "Ey Medineliler! Tutunacak yeriniz yok, geri dönün" demişti. İçlerinden bir topluluk da Peygamberden: "Evlerimiz düşmana açıktır" diyerek izin istemişlerdi. Oysa evleri açık değildi sadece kaçmak istiyorlardı." (Ahzab, 13) Münafıkların durumu hep böyledir. Onlar evlerini, kaosu, kendilerini temiz çıkarmayan delilleri kendileri için bir engel olarak görürler. Onlar Allah'a yaklaşma sebeplerini O'ndan uzaklaşma vesilesi haline getirirler. Sözleri çekici ve makul gibi gelir.

İşte o çağırdığın kişi başka seçeneklerin olduğunu söyleyerek sana engel oluyor. Sen onu başka seçeneklerin olmadığına dair ikna ettiğinde şeran senin başkaldırmanın caiz olmadığını söyleyerek sana engel oluyor. Şeri olarak senin başkaldırmanın caiz olduğunu ona isbat etsen bu sefer sana en son nokta ile -sırf akli olan- senin kudrete sahip olmadığını söyleyerek itiraz ediyor.

Bu yüzden en mühüm şeylerden birisi basın araçlarıdır. Eylem yapacak hangi derim olsa yeni dünya düzeninin muhtelif tabakaları tarafından basınsal saldırı için pusatılıyor. Bu düzenin basın bildirgesi, şeyhleri, komiteleri, onların menheçlerini ortaya atan İslami cemaatler, sürekli sataşan cemaatler en muhterem isimler altında dergi ve kitaplarda bizim bâğiler ve hariciler olduğumuza dair söylemde bulunuyorlar. Bizim onları tam aksi basınsal bir işle savmamız gerekiyor. Tâ ki onların dediğinin tam aksini kanıtlıyabilelim. Burada geçen sözü yani başka bir seçenek olmadığını isbat edebilelim. Bu meselenin şeran mecburi ve farz olduğunu ve bunun kazanım fırsatlarını makul olduğunu kanıtlıyalım.

Bu yüzden burada kırk birinci noktada diyoruz ki:

Bu mezkûr şeylerden ötürü eylemsel İslami yapılar ve barışçıl İslami cemaatlerle beraber başkaldırma meselesinin çözümü için menheçsel mücadeleye odaklanmamız gerekiyor. Bu meselenin bizim nezdimizde gerçekten medyasal ve basınsal olarak büyük bir alanı alması gerekiyor.

Başkaldırmanın mecburiliği, bunun için üç meseleyi kanıtlamaya odaklanmamız gerekiyor:

Evvela -kendilerinin ve demokratların onları isimlendirdiği gibi- ılımlı İslami cemaatlere seçeneklerin kapandığına dair cevap vermemiz gerekli. Allah'a hamd olsun bu seçeneği kapatmaya güç yetireceğimiz kadar bu hususta numunelerimiz ve örneklerimiz var.

Sonra aşan ve münafık olan dini oluşumlara gelip onlara bahsettiğimiz cihâdî kıyam kuramını isbat etmemiz ve onların başını çeken kişiyi münafık olduğunu söyleyerek kötülememiz gerek. Onu savunan kişiler de en aşağı olarak ahmak ve nefislerine ihanet edenlere savunuculuk yapan kişidir. Bu yaptıkları Yüce Allah'ın buyruğuna hilafınadır. Nitekim Allah (*subhānahu ve teālā*) şöyle buyurmuştur: **"Hainlerin savunucusu olma."** (Nisa, 105) Şu an başta oturan bu adam Filistin'i satmaya ve kirletmeye çalışıyor. Bilinen bütün anlaşmalar onun düşmanlara münafıklık yapan bir adam olduğunu ortaya koyuyor. Çünkü mesele cahillik çemberi içerisine dâhil bir şey olmaması askine ahmaklık ve münafıklık çemberine dâhil bir meseledir.

Ancak onlar sözleriyle insanları aldatan kimselerdir. Onlar küfrün safında durur, kalelerine haince tasarruflar eder. Onlar küfrün hamileri, banileridir.

Yanımızda bu adamın ahmak değil aksine zeki ve fetvaları olan biri, alınyayışlı bir zat, kendisine raporlar sunulmuş, bilinen biri, yolculuk yapmış, çıkmış, haber bülteni-ni dinlemiş vs. deliller olduğundan dolayı bu adam için münafıklıktan başka bir şey kalmıyor. Ben bu sözle onun kâfir olduğunu veya olamadığını kastetmiyorum. Zaten bu mesele beni alakadar da etmiyor. Bu sorun değil.

Hatta Dr. Fadl -hükümlerinin ve katılığının sertliğine rağmen- kitabında bu konu-ya değindiğinde şöyle diyor: "Bu ilmi hükümleri sadece kadâ mertebesine varmış biri-si kullanabilir." Ben bu amelin nifak, bu sentezin sapıklık, bu sözlerin, fiilin ve amelin İslam dairesinden çıkararak küfür sözleri ve küfürler olduğuna olduğuna hükmetmeye güç yetirebiliyorum. Ama bunlar üzerine terettüb eden ilmi kullanımlara; falan şeyh kâfirdir, falan İslami lider mürteddir demek gibi şeylere gelince işte bu sözler gerçekte de içerisinde sapmaların çokça olduğu bir mecradır. Şu hali hazırdaki merhalede bizim için mühim bir şey de değildir. Ayrı ayrı bizden her bir ferdi ilgilendiren bir şey de değildir. Bu konu bizi tekfir mevzusuna ve içerisinde meydana gelmiş sapmalara götürecektir. Bu yüzden tamamını ayrı tek bir oturumda ele alana kadar bu konuda du-ruyorum.

Fakat biz "kâfir oldu- kâfir oluyor- kâfir" konusunu askıya aldık diye bu yaptığımız bu işlerin nifak olduğunu ve bu yapılanın hainlik olduğunu da bir kenara bırakmamız manasına gelmez. Suudun münafık müftüsü Ebubekir el-Cezairi -büyük âlimlerden biri de ordayken- durup Belâğ dergisinde de mevcut olduğu gibi diyor ki: "Ben ve Şeyh İbni Baz oturup gecemizi Allah'a Madrid'de ki katılımcıları barışa muvaffak kıl-ması için dua ederek geçirdik." İşte bu sahifeler taşıyan eşek ve ahmak adam, ancak bu vasıfla sıfatlanması mümkün olan adam. Çünkü Kur'an edeplidir ve o böyle kişileri bu vasıfla nitelemiştir. Çünkü o köpektir. Kur'an onu böyle vasıflamıştır: "**Ona var-san da dilini çıkarıp solur, kendi haline bıraksan da dilini çıkarıp solur.**" (Araf, 176) Yani Devlet ona varsa da konuşur, velev ki ona varmasa da aynı şekilde dilini çıkarıp solur. Filistin'i satmak istiyor!

Kendileri için dua ettiğini iddia ettiği bu kişiler kim? Madrid de toplananlar kim? Bî Yahudi; İzak Şamir ve Perez, hululcu kâfir mürted Râfizi Nusayriilerin dışışleri ba-kanî Faruk eş-Şara, Ürdün elçisi Hıristiyan Kamil Ebu Cabir ve bir de Hanen Eşravi. Bu Hanen Eşravi denen kadın Filistin meslesini temsil etmek için giden kişidir. Bu isimler arasında Mesul el-Mısri dışında Müslüman mürtedler müsemması altında olan kimse yoktur. Bu katılımcılar; Yahudi, Hıristiyan, Nusayri ve Mürtedler. Ama zâtî cenâbları ve en büyük Şeyh gecelerini onlara dua ederek ve barışa muvaffak olmaları için yalvararak geçirmişler!

Sonra bir de hem kendini hem de Müslümanları küçümseyerek diyor ki: "Biz diyo-ruz ki, Müslüman liderlerin kendilerine bu fırsatları vermeleri gerekiyor. Çünkü Müs-lümanlar zayıf bir halde. Yahudiler anlaşmaya vefasızlık eder ve bu vakitte barışı bo-

zarlarsa o zaman Müslümanların bu yapılarına karşılık onlara karşı savaşma ve ahidlerini onlara atma hakları vardır. Allah bu takdirde Ehl-i kitaba karşı Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'e yardım edip muzaffer kıldığı gibi o Müslümanlara da Yahudilere karşı yardım eder!"

Bu sözler ne böyle! Bu adam 1999 yılında Yahudiler'in bu katılımcılara ahidleri bozuklarına dair bir delil, belge vermesini bekliyor!

İşte âlimler içindeki bu hainler, bizim ülkelerimize işgale giren bu Yahudi ve Hristiyanlara karşı başkaldırma fikrinin esaslarını vurup kırmak isityorlar. Bu tür sözde âlimler hakkında denilecek en asgari şey ve bize gerekli olan en düşük görev onların fetvalarının meşruluklarını vurmamız ve onların sapmış olduklarını açıklamamızdır. Eğer bir insan çıkıp "Kardeş onlar iyi kişiler ama işin hakikatını bilmiyorlar" derse o zaman böyle söyleyen kişinin şahidliğiyle bu söde âlimlerin ahmaklar kategorisine nakledilmiştir. Biz dinimizi ahmaklardan almayı kabul etmiyoruz.

Bu bahsettiği avazınca bağırırcasına apaçık bir örnektir. Geri kalanları da buna kıyas et. Şu an meseleyi uzatmıyorum. İnşâAllah ilerde bu tür âlimlere dair ayrı güzel bir oturum yapacağız. O oturumumuzda bu bağlamda arda arda gelmiş örneklerin hepsine değineceğiz.

Bunun delili şu; Bu insanlar bizim söylediğimiz cihadi kıyam mefkûresinin mecburi olmadığını isbat etmeye çalışıyorlar. Biz ise bunun mecburi olduğunu isbat ediyoruz. Bu yüzden sistemin ve sistemin âlimlerinin şer'iliklerine vuruyoruz. Ardından bizim fikrimizdeki eylemin başarı fırsatlarının olmayacağı fikrine vuruyoruz. Çünkü gerçekten de bu inkilapta başarı fırsatları yok dahi olsa bu hüküm oturan ulemâdan değil mücahid âlimlerden alınır. Allah yolunda güzel gayretler etmiş, vurmuş ve vurulmuş, korkutmuş ve kaçirtmış âlimlerden bu hüküm alınır. Bizim fikrimizin kazanımına dair bir netice olsa da olmasa da biz hükmü bu tür âlimlerden alıriz. Aslen kendisi hangi ölçüt veya kıstasa göre bu eylemin kazanım neticesi var mı yok mu diye ölçeceğini bilmeyen kişiden bu fikre dair başarı fırsatı olmadığına dair bir görüş almamız.

Fakat başarısızlık durumunun neticesinde ona bir tasadduk da bulunmak istesek siyasi değil İslam'ın genel hükümlerini ondan alıriz. Şayet biz talak hükümlerini öğrenmek için münafık olmayan bir adam bulsak o hükümleri tutup da münafık olan birinden almayız. Vele ki münafık olan kişi diğerinden daha güzel şerhetse de. Lakin tüm bunların yanı sıra diyoruz ki: Biz klasik ilimleri onlardan alıriz. Ahir zamanda oluşumuzdan ve orada bu ilimleri alacağımız biri olmaması neticesiyle böyledir. Sahip oldukları bozuk görüşler bir tarafa bu kişiler namaz, zekat, miras, hac vb. hükümler hakkında konuştuklarında onların doğru söylediklerini anlarız. Çünkü bu durumda korku, tamahkârlık ve siyaset yoktur. Ama siyaset hakkında konuştuklarında onlardan

almamamızla kalmayıp bir de bilakis onlara reddiye veririz. Delillerini çürütür ve hal-
lerini teşhir ederiz.

İlerde çağların geçiş sürecinde Müslüman âlimlerin nasıl olduklarını tafsilatlı şekil-
de ele alacağız. Mesela "Tenbihu'l-Çâfilin"i okuyup selefi salihinden olan âlimlerimi-
zin günümüzdeki bu tür âlimler gibi olanlar hakkında ki sözlerini okuduk. Gerçi keş-
ke bu günümüzdekiler onlar gibi olsaydı. Onlar Harun Reşid ve Ebû Ca'fer el-Mansur'la
içli dışlı oldular. Kaddâfi'yle, Hüsnü Mübarek'le içli dışlı olan kişiler değillerdi.

Kanıt; Bu grup bizim insanlara başka bir seçeneğin kalmadığını kanıtlamamız ge-
rektiğini bize beyan etmiş oluyor. Devlet ise hali hazırda başka seçeneklerin olduğunu
isbat ediyor. İslami çalışmalar başka seçeneklerin var olduğuna dair çaba gösteriyor.
Böylece Müslümanların çalışmalarını ve vakitlerini zayi ediyor.

İnsanlar bu barışçıl seçenekler yüzünden öldürüldüler ve zindanlara atıldılar. Nite-
kim Mısırda yirmi sene insanlar bu barışçıl seçenek yüzünden öldürüldüler ve hapis-
lere atıldılar. Ne silah çektiler, ne de bir şey yaptılar. Suriye'de de durum aynı. Mağrib
de de bu şey yetersiz kaldı. Kimse silah kaldırmadı. Abbas Medeni ve bu insanlar bu
barışçıl seçenek yüzünden öldürülmüş ve hapse atılmışlardır.

Bundan sonra, meselenin gerçekleşmesi zaruridir. Allah'a hamd olsun ki cihadi ce-
maatlerin onlarca sene çalışmasından sonra artık bizim; düşmanlarımıza başkaldır-
manın vacip olduğunu şerî delillerle isbat eden onlarca kitap var. İnşallah -serimizin
tamamlayacağımıza dek- buna dair özel bir bölüm işleyeceğiz. Biz bu bahsettiğim ki-
tapları şöyle okuyoruz: Yahudilere ve Hirsitiyanlara karşı savaşmak için çıkmanın va-
cipliğinin delilleri, saldıranların bertaraf edilmesi, mürted yöneticilere başkaldırma-
nın vacip olduğunun delilleri, saldırganları defedebilmemiz için bu mürted
yöneticilerin kâfir, cahil veya mecbur bırakılmış yardımcılarına karşı savaşmanın va-
cipliğinin veya cevazının delilleri. Zira Yahudi ve Hristiyanların defedilmesi ancak bu
mürted yöneticiler ve avanelerinin bertaraf edilmesiyle gerçekleşir.

Bundan sonra; bu meselenin başarı fırsatının mümkün olduğuna geçiyoruz. Bunu
isbat etmemiz gerekiyor. Bu siyasi bir mevzudur. Hiç kimse elinde Allah (subhânehu ve
taâle)dan gelip de bu fırsatların mümkün veya mümkün olmadığına dair bir belge ol-
duğunu söyleyemez. Kimsenin elinde 1997 senesinde saldırı yapacak olursanız kayb-
deceksiniz diye kesin bir belge yoktur. Onlar fırsatların başarısız olacağına dair sebeb-
ler öne sürüyorlar. Burada fırsatların mümkün olduğuna dair deliller sürenler de var.
Bizim, yeni dünya düzenini yerle bir etmemizin mümkün olduğunu ve şu an onlara
karşı zafer kazanmamızın mümkün olduğunu tüm siyasi ve askeri kıstaslarla kanıtla-
mamız gerekiyor.

Yazar devamında şöyle diyor:

"Mesele âdilâne bir şekilde belirip, mevcut durum dayanılmaz hale geldiğinde ve bu durumun tuğyanın zıtlık yolundan dönmediği sırada artık eylem yolundan başka bir şey kalmıyor. Bu esnada; Gerilla savaşına dair herhangi bir hamleyi başlatma imkânından önce muhakkak zaruri, programlı bir hazırlık gayreti gereklidir."

İşe başlamış olan tüm kardeşlerimiz için bu söz gecikmiştir. Fakat bu prensip başlamak isteyenler için gerçekten de faydalıdır. Şimdi biz bu cümleyi karşımıza alarak yeni Haçlılara dair bir takım tasavvurlar ortaya katmaya gayret edelim.

Diyor ki: **"Mesele adilane bir şekilde belirip"** Bizim tüm meselelerimiz âdilânedir. Yahudilere karşı savaş âdilânedir. Haçlılara ve Amerika'ya karşı savaş âdilânedir. Mürted yöneticilere karşı savaşmak adılanedir.

"Mevcut durum dayanılmaz hale geldiğinde " Akıllı olan herkes Arap ve İslam ülkelerindeki durumun takat yetmez olduğuna dair hemfikirdir. Allah'ın şeriatından uzak olduklarından dolayı takat yetmiyor. Allah'ın indirmiş olduğu kanunlardan başkalarıyla hükmettiklerinden takat yetmiyor. Bunların ardı sıra oluşan zulümlerden ötürü takat yetmiyor. Servetlerin yağmalanmasından ve mevcut açlıklardan dolayı takat yetmiyor. Binlerce hatta on binlerce ve İslam âleminde toplam olarak yüz binlere ulaşan mazlum Müslümanlardan dolayı artık dayanılmıyor. Haberleri şöyle bir açıyosun; Mağrib de hapse atmalar, Mısırdaki hapsedilmeler, mahkûmlar, bombalar, cinayetler, hülâsa tüm uluslararası haberler İslam âlemine dair.

Hatta bir haftadır haberlerde Taşkent'li kadınların şöyle dediğini duyuyorsun: **"Taşkent'i duyan yok mu?"** Taşkent tabi ki sadece kitaplarda var. Taşkent kadınları geçen Ramazan bayramında toplanıldılar. Hükümetlerden kendilerini bulundukları toplama evlerinden kurtarmalarını istiyorlar! Özbekistandaki Taşkent..

Bu durumun şöyle isimlenmesi mümkün; **"Takat yetmiyor, dayanılmaz hale gelmiş"**

"Tuğyanın zıtlığının yolundan da dönmüyor" Gerçekten öyle bir yerde artık silahlı eylem çalışması dışında hiçbir şey tuğyanın zıtlık yolundan çevirmeyecek.

Yazar diyor ki: **"Eylem yolundan başka bir şey kalmıyor."** Bunu kim söylüyor? Bunu ne cennetleri ne de cehennemleri olmayan komünist insanlar söylüyor. Amerikanlı bir insan onlardan aktarıyor. Aktarmadaki amacı da şu; Bizim mücadelemiz için deneyim olması. Bunun yanında bir de bir takım prensipler öne sürüyor: Efendim şöyle şöyle olduğu zaman eşittir eylem yolundan başka bir yol kalmıyor. Bizler ise ötekileriz ki; cennetimiz var, cehennemimiz var, şehidlerimiz var, ecrimiz var, ceylan gözlü huriler var olmasına rağmen İslamcılarının çoğunluğuna göre durum dayanılmaz bir halde, hali hazırda çokça yollar var ve biz hale hakir düşme noktasında köpekler

rin seviyesine ulaşmadık, hale yiyoruz, içiyoruz ve nefes alıyoruz!

"Bu esnada; Gerilla savaşına dair herhangi bir hamleyi başlatma imkanından önce muhakkak zaruri ve programlı bir hazırlık gayreti gereklidir." Bunun manası şu değildir; devrimsel atmosfere sahipsin, cihadi atmosferin de var, dayanılmaz hale gelen bir durumun da içindesin. O zaman geriye şu kalıyor; hadi dört tane tabanca alalım, biraz da patlayıcılar bulalım ve devrime başlayalım! Bu sözün manası bu değil. Aksine muhakkak gayret etmek gerekli. Gayret/cehd derken yani; yorgunluk ve bitkinlik.

"Hazırlık" Sen bu başlangıç için hazır olacaksın. Ecdadlarımızın ecdatları, sonra ecdadlarımız sonra babalarımız sonra biz bu belaya sabrettik. Çağlarca sonra onlarca sene boyunca sabrettik. Hazırlık için bir iki sene de sabredebiliriz.

"Bu esnada muhakkak zaruri ve programlı bir hazırlık gayreti gereklidir." Gerilla savaşlarının sistemli bir harp olmamasıyla beraber rastgele olan bir savaş olmadığını da söylemiştik. Gerilla savaşı sistemin ordusunun ihtiyaç duyduğu idare ve kontrolün onlarca katına muhtaçtır. Çünkü sistem ordusunun eli altında tüm lojistik hizmetler, bütün bürokratsal şeyler vardır. Askeri asayişi ve cezaevleri var. Böylece kontrol seviyesine ulaşmış. Biz ise böyle imkânları olmayan bir adamdan kontrol seviyesinin istiyoruz.

Faraza şu an bir eğitim alanına giriyorsun. Tüm terbiyelere ve çağrılara rağmen oradaki insanlar tabura gelmiyorlar. İçeriye bir giriyorsun ki bir de ne göresin yatakların içinde sanki inkilab olmuş, yatağın sahibi de çıkıp gitmiş. Bu saçma ve hakir durum programsız, komutan olduğu zaman harp idare edemeyecek, komutana tabi olduğu zaman ise harp de idare edilemeyecek bir zihniyete işaret eder. Biz diyoruz ki: Biz şu şu tahrihte bir devreye başlıyoruz. İnsanların tıpkı yağmur gibi tabi olarak bu devreye grup grup akın ettiklerini görüyorsun. Sayıyı tamamlamak için sadece beş güne ihtiyacın var! İdare, planlama ve vakit kontrolü için özel bir oturum yapacağız.

Ben hatırlıyorum ki; Bağdat'ta bir devredeydik. O zamanlar Suriye'deki cihad için hamleler hazırlıyorduk. Bize Ebu Usame el-Mısri'yi getirdiler. Şimdi meşhurdur, siz onu tanıyorsunuz. Kendisi İhvan-ı Müslimin'in bu asırdaki bütün savaşlarına katılmış birisidir. Bize özel bir devre verdi. Antremanlar içerisinde olan şeylerden biri de şuydu; Bizi gece ikide kaldırıp derdi ki: "Herkez alanda silahlarıyla beraber hazır olsun." Havada o zamanlar Bağdat'ta gerçekten acayip soğuk. Mühim olan giyinen kişiler, ekipmanlarını alıp hazır olanlar, üniformalar vs. üç dakikada hazır olduk. Bize bedenimizin yarısı kıyafetsiz olduğu halde saat ikiden sabah dörde kadar soğukta işkence ictiması verdi. Buz gibi yer üzerinde antreman ve sürünme. İkinci gün: "Kalk!" Bize dedi ki: "Bugün bir tane daha var (bir başka işkence daha)." Hazırlık zamanındaki rakamlar 35 dakikadan 4 dakikaya düştü. İki saat işkence ictiması aldık. Dedi ki: "Yarın-

da aynısı." Üçüncü gün insanlar üç dakikada hazır oldular. 45 kişi yarım dakikada. Artık bizimle beraber olan kişiler savaşa girmeye hazırlar. Artık uykuya daldıklarında bir göz açık bir göz kapalı uyuyorlardı. Bize dedi ki: "Savaş süreci boyunca devamlı olarak sende bu havanın olması gerekir. Çünkü sen şayet bu meseleden gaflete düşersen hazırlanana kadar bir ketibenin yok olması mümkündür."

Taburda yürüdük. Yüzmeyi kimin bildiği kimin bilmediği belli değildi. Haydi ileri yürü. Bir iki, bir iki, askeri kışla içindeki yüzmeye yeri soğuktan donmuştu. O ise diyor ki: İleri yürü, ileri yürü. Yüzülecek su bizim yolumuzdaydı. İleri yürü ileri yürü. Hepsı suya atladılar. Soğuğun tasavvuru ve dört metrelik su. Bundan sonra yüzmeyi bilen bilmeyeni kurtarma ameliyesi başladı. Yanımızdaki bir kardeş neredeyse su yüzünden ölecekti. Benim bir kulağımda delik vardı. Ona suya giremeyeceğimi anlatmaya çalıştım ama o beni direk suya attı.

Ben şimdi benzetmeler yaparak kontrol, düzenleme, dinleme ve itaat meselesini anlatıyorum. Burada halen bazı kardeşlere eğitmenleri bir emir veriyor, bu kardeşler ise diyorlar ki: "Bu tağutların ilmindendir." İdare ilimlerinin tağutların ilimlerinden olduğu tasavvur ediliyor.

Yazar gayretin programlı olması gerektiğini söylüyor. Programlı kelimesi bizden; yeme, içme, tertib, antireman ve temizlik usulplarında dair kapsayıcı bir inkılab istiyor. Bizim İslam'ımızda temizlik meselesi çok mühim bir meseledir. Ben Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in "*Cennete ancak tertemiz kimse girer*" hadisi üzerinde durup hadisi düşünmek üzere oturdum. Nezafet; iç ve dış temizliktir. Niyetlerde, bedende, elbisede temizlik. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) beyaz elbiseyi severdi. Amaç şu ki: bu basit meseleler kâmil bir zihniyeti meydana getirir. İnsan programlı olunca zihniyeti ilerleme kaydeder. Kendisi için programsız bir plana katıldığında onu reddeder. Emir'in programsız emirlerden bulunduğunu gördüğünde o emirleri kabullenmez. "Bu benim emirimdir" demez. En aşağı Hubâb b. Münzir gibi durup der ki: "Bu Allah'ın sana belirtip konaklattığı bir konaklama yerimdir, yoksa bu şahsi fikir, savaş ve tuzak mıdır?" Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: "*Bilakis bu şahsi fikir, savaş ve tuzaktır.*" Dedi ki: "Burası konaklanacak bir yer değildir." Hatta bu söyleme tarzının sert gibi olduğu gözüküyor. Zahirî itibarıyla edebin gerektirdiği bir şey yok. Zira o anki mesele akâid ve risâlet açısından Nübüvvete ilişkin bir şey değil. Bilakis o vakitte mesele deneyimli bir askerin ordu komutanıyla konuşmasıyla ilişkin. Burada Sahabenin Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e karşı edebine dair en küçük bir şüphe dahi yoktur. Şayet o durumda bir münker bir söz olsaydı Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) o sözü reddederdi.

İnsanları muhakakk şuna alıştırmamız gerekiyor; programsız olmayan bir şeyi kabul etmememiz programlı akıl kaynaklıdır. Bu düşünce insanlara yansıyacak. Biz kanca içinde değiliz. Bilakis biz şu an Müslüman beşeriyetin canları ve namuslarına

dair son safhalarda oynuyoruz. Savaş esnasında alacağın bir karar ümmetin tamamını yok oluşa maruz bırakabilir. Mesele basit bir mesele değildir.

İnsanlar musibetler gelmesine sebep olan programsız bütün gayretlerden hesaba çekilecekler. Kuvvetini büsbütün ortaya döküp Müslümanları Cisir Savaşı'na dahil etmenden sonra güzel, bitti. Cisir Savaşı geçip gitti. Şayet üzerine bela inmeyecek insanlar olsaydı buna en layık kişi Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) olurdu. Komutanın hata yapması da, aldatılması da mümkündür.

Ben, Bî'ri Maûne olayı üzerinde; Allah (subhânehü ve teâlâ) 'nın plan olarak kâfirlerin Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'i aldatmasına nasıl müdahale etmediğini düşünüyorum; Bir grup kurra topluluğunu kâfirler kendilerine çekiyorlar sonra da onları kesiyorlar. Şayet Allah dileseydi tıpkı Hatıb olayında, yine tıpkı zehirli koyun olayında olduğu gibi Rasûlüne bunu haber verirdi. Ama haber vermedi ve Müslümanların sayısının kısıtlı olduğu bir zamanda yetmiş tane kurra öldürüldü. Hatta hiç kimsede komutanın aldatıldığına dair evvelde çıkıp duruma karşı çıkmadı.

Senin zaruri ve programlı bir gayretinin olması gerekir. İnsanlar şöyle söylerlerdi: Ahmed Şah Mesud beş ay öncesinden hazırlık yapmaksızın hiçbir hücum gerçekleştirmezdi. Hakikaten de o başarılı bir komutandı. O, gücü Taliban'a ve Afganistandaki mevcut güçlere nisbeten gücü bir şey ifade etmemesine rağmen bu zamana dek hale yanında savaşan bir kitle yapabilen tek kişidir. Bu adamdaki tek üstünlük -Yüce Allah'ın kaderinden sonra- onun programlı bir adam olması ve aklının da programlı olmasıdır. Onun Kabil'i geri alma operasyonu ve planını duysan bunların gülünç şeyler olduğunu farkedersin. Fakat gerçekten kavrayışlı bir adamdır. Zihniyeti programlı. Kararlarını malumatlar üzere kuruyor. Müesseselerden, plan belirleme metodundan ve karar alma menhecinden bahsedeceğimiz zaman buna dair bütün şeyler o konularda bulacaksın. Bu saydıklarım gerçekten de herhangi bir gerilla savaşı hamlesi başlatmadan önce zaruri ve programlı gayreti en yüksek derecede sarfedip harcamaktır.

Başlama kararını erteleyebiliriz. Başladığın zaman sürekli olarak bu girişimin dizginine sahip olamazsan. Sana düşen sadece seninle devlet arasındaki girişimi takipte kalıp izlemen olur. Dediklerimiz üzerinden yola çıkarak şunu söylüyoruz: Gerilla savaşları ideolojik açıdan meşruiyet kazanma çatışmasıdır. Askeri açıdan ise girişimin dizgini üzerine gerçekleşen bir çatışmadır. Girişimin dizginleri elinde olan kişi bölge üzerinde Allah (subhânehü ve teâlâ) 'nın meşietiyile kazanç elde etmektedir. Meşruluk savaşında kazanç elde eden kişi ise insanları kazanan ve savaşı kazanıp elde etmek için ehil olan kişidir.

Bu noktada kalalım.

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ

Allah'ım seni bütün eksikliklerden tenzih eder ve sana hamd ederim. Şehadet ediyorum ki Senden başka hak ilah yoktur. Senden bağışlanma diliyor ve sana tevbe ediyorum.

Sorusu olan buyursun:

Kardeş: "Tarihu İbn-i Kesir" kitabından okuduğu uzun bir konuşma. İnsanlar nasıl halksal bir direniş tanzim ettiler ve bazı mıntıkaları Haçlıların elinden alıp özgürleştirmeye güç yetirdiler?

Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri (hafızahullah): Kardeşimizin bu sözüne talik/yorum olarak derim ki: Şu an ki en mühim zaruri şeylerden birisi; rivayetsel bağlamda olan bütün tarih kitaplarını cem edip bir araya getirmektir. Örneğin; "El-Bidâye ve'n-Nihâye" "Tarihu İbni Haldûn" ve "Tarihu't-Taberi" gibi. Çünkü bu eserler bu merhaleye şahitlik edip tarihe kaydettiler. Bazı doktora tezleri gibi Haçlıların hamlelerinin merhale dizaynını anlatmaya özgün yazılmış bazı kitapların da toplanılması gerekir. Bu mezkûr merhale yaklaşık olarak artık incelemeye doymuştur. Bütün bu bashettiğim kitapları biraraya getirip çıkarımsal bir üslupla yeniden okumak çıkarımsal derken yani; "Müslümanlar nasıl bu hamleleri hezimete uğrattılar?" Ardından ikinci Haçlıların hamlelerini anlatan kitapları bir araya getirmek. Bu ikinci Haçlı hamleleri sömürge savaşıdır. Bu kitapların tamamını ırkçılar tercüme etmiştir. Fakat bu satırlar arasından küfür sözlerini ve kavmiyetçi söylemleri çıkarıp atmak ve tarih içerisinde gerçekleşmiş olan hadiseler gibi tarihi ibretleri almak ve Müslümanların bu hamlelere karşı nasıl direndiklerine bakmak mümkündür.

Kardeş: Başka bir hususta da sorum var. İbn-i Teymiyye kendi başına hadleri uygulamıştır. Bunu da sultanın var olduğu, hükümetin şer'i ve muasır durumumuzdan daha iyi olduğu bir zamanda yapmıştır. Ben bunu gariptedim. Kardeşimiz Ebû Abdullah münakaşa yapıyorduk. Ona dedim ki: "Hadleri uygulama meselesi kudret ve istisnat ile bağlantılı değil midir? Tâ ki fitne patlak vermesin. Çünkü bu iş Devlet otoritesinin yapacağı işlerdendir değil mi?

Fe subhanallah! Hükümetlerinin ve insanların hallerini görmüş olduklarından dolayı selef kendilerinin hadleri uygulamalarını caiz gördüler. Muhakkak hisbe, emri bi'l-ma'ruf ve nehyi ani'l-münker yapan bir topluluğun - velev ki bu topluluk hadleri uygulama meselesinde sultanın sınırını aşacak dahi olsa- olması gerekir. Bilakis bu insanlar tarafından kabul ile telakki edilir. Çünkü onlar İslam'ı seven kişilerdir. Ta bi ki münkeri de reddedeceklerdir. Bu cemaatte ve bu cemaatin gördüğü işlerde hakka yarıdım olduğunu görecektir. Dolayısıyla kaçınılmaz olarak bu cemaati destekliyecekler ve yanında duracaklardır.

Keza, Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiyye Sultan'a Mâliki bir kadıyı kadâ görevine vermesine itiraz etmişti. Bu kadı hisbe görevlilerine kin duyuyordu. Bir âlimi tutuklanı-

11. Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiyye Hanbelilerden bir grupla beraber onu cezaevinden çıkarmak için gittiler. Şeyhu'l-İslam'ın bu Mâliki olan baş kadıya muhalefet etmesinden ötürü neredeyse fitne çıkacaktı. Hatta Mâliki kadı şöyle demişti: "Eğer bu adam hapisten çıkarsa ben kadâ görevinden istifa edeceğim."

Şeyh Ebü Mus'ab es-Sürî: Efendim, İbn-i Teymiyye'nin (rahimehullah) yaptıkları gi-dişâtına dair; Şeyhu'l-İslam büyük bir alim olmasının dışında bir de halk önderiydi. Şeyh hadlerin tatbikini isteyip ve onları uyguladığı zaman o bölgede devlet otoritesinde işlevsel olarak bir boşluk vardı. İktidardaki bu boşluk Müslümanlar'a karşı korku salarak muzaffer olan Tatarlar bilâd-ı Şam'a geldiği sırada olmuştur. Bağdat düşüyor, Rakka halkı kaçıyordu. Tatarlar Rakka'ya giriyor, Dimeşk halkı kaçıyordu. Tatarlar Dimeşke giriyor, insanlar da Mısır'a firar ediyordu. Bu olanlar üzere İbn-i Teymiyye (rahimehullah) insanları sabit kılmakla uğraştı. Dimeşk Sultanı ve yöneticiler kaçıp uzaklaşmışlar, Tatarlar ise Dimeşke yakın bir yerdeydiler. İşte İbn-i Teymiyye (rahimehullah) o sırada kayda değer şeyler yaptı.

Şöyle bir bakıp gözlemle;

Şer'i nâhiye olan ilk yer Dimeşk Memlûklülere bağlıydı. Dimeşkililer Kahire'deki sultana şöyle mektup yazdılar: Şam toprakları sizin mülkünüz ve otoritenizde. Ya oraya bölgeyi koruyacak ve Müslümanlar için savaşacak birini vali olarak atayın. Ya da biz buraya kendi ehlin-den bir adamı yönetici seçelim. Bölge de sizin otoriteniz altında olmasın." Bu süre zarfında Dimeşk halkının tamamı İbn-i Teymiyye'nin öncülük ve liderliğine dair hem fikir oldular. İbn-i Teymiyye ve çağdaş âlimlerinin geneli arasında çokça fıkhsal ihtilaflar olmasına rağmen İbn-i Teymiyye merhalenin, zamanın adamıydı.

Onun hakkında tarihten aşına olduğumuz iki kıssayı zikredeyim. Böylece maalesef İbn-i Teymiyye'nin fikhına nisbet edilen bu âlimlerin ve liderlerin vaziyetlerini Allah (subhanehu ve teâlâ) 'ya şikâyet edelim:

Dimeşk ahalisi İbn-i Teymiyye'nin yanına geldikten sonra o Dimeşke yaklaşmış olan Kâzân isimli Tatar lideriyle görüşmek için çıktı. Bu İbnu's-Sübki'nin rivayet etmiş olduğu gerçekten de meşhur olan bir kıssadır. Olayı anlatan kişi İbn-i Teymiyye ile beraber heyette olan birisidir. Bu heyet arasında baş kadı Şihabuddin'de bulunmaktaydı. Dimeşkte bozgunculuk çıkarmamasını istemek için Kâzân'a doğru yola çıktılar. İbn-i Teymiyye'ye onunla sen konuş dediler ve onu önlerine geçirdiler. Tabi sonra bu yaptıklarına pişman oldular. Ravi diyor ki: "Sürekli Kral Kâzân'a karşı sert bir konuşma uslubuyla konuşuyor ve kendisine yaklaşıyordu. Ona şöyle söylüyordu: "Sen Müslüman olduğunı iddia ediyorsun. Yanında müezzinler, kâdılar ve âlimler var. Senin baban Hülagu kâfirdi. Buna rağmen biz senden gördüğümüz vefasızlığı, kötü işleri ve Müslümanların yağmalayı babandan görmedik." Ravi yine diyor ki: İbn-i Teymiyye

sürekli ona yakınlaşıp onunla konuşuyor, Sultan ise geri gidiyordu. Hatta artık İbn-i Teymiyye dizlerini onun dizlerine yaklaştırdı ve parmağıyla ona işaret ederek konuşuyordu. Sultan tercümana bakıp şöyle sordu: "Bu âlim kimdir? Vallahi, ona karşı kalbimde kimseye hissetmediğim bir heybet var oldu."

Ardından sözlerini bitirip şartlarını koştuktan sonra Kâzân bu heyete yemek ikram etti. Heyettekiler yemeği yediler. İbn-i Teymiyye ise yemiyordu. Kâzân dedi ki: "Niye yemiyorsun?" Dedi ki: "Sen bu yemeği askerlerinin Müslümanların hasatlarından gasbettikleri ve Müslümanların ağaçlarından gasb yoluyla kopardığınız şeylerden yapmışken nasıl olur da ben onu yerim? Bu yemek haramdır. Yemek caiz değildir." Tüm bu olanlardan sonra Sultan ona dedi ki: Bana dua eder misin?" İbn-i Teymiyye ellerini kaldırıp şöyle dedi: "Allah'ım eğer bu kulunun dinine yardım ve kelimeni yüceltmek için geldiğini biliyorsan onu destekle ve yardım et. Eğer onun Müslümanların haremelerine karşı haddi aşmak için geldiğini biliyorsan onun işlerini sen al. Onu da helak et ve belini kırır... (ve sözleri bitene kadar benzeri şeyler)" Râvi dedi ki: "Bunların tamamına Kâzân âmin diyordu." Râvi bir de heyettekilerin İbn-i Teymiyye'nin boynu ne zaman vurulur diye elbiselerini toplamışlardı.

Heyet Kâzân'ın yanında çıkınca Şihabuddin ona dedi ki: "Allah seni hayırla mukâfatlandırmaz. Neredeyse hem bizi hem de kendini helak edecektin. Vallahi biz senle beraber dönmeyeceğiz." İbn-i Teymiyye'de ona dedi ki: "Bilakis asıl ben vallahi sizinle beraber dönmüyorum." Ravi diyor ki: İbn-i Teymiyye dört veya beş öğrencisinden oluşan bir kabileyle döndü. Kâdî Şihabuddin ise heyet üyeleri, tacirler ve öncü kişilerden oluşan üç yüz kişilik bir taifeyle döndü." Yine ravi diyor ki: Erkekler, kadınlar ve liderler sürekli olarak orada büyük bir âlimin, şeyhin olduğunu birbirlerinden duyuyorlardı. Artık ondan dua istemek ve teberrüklenmek için onun yanına geliyorlardı. Böylece İbn-i Teymiyye içerisinde Tatar liderlerin bulunduğu üç yüz süvariden fazla kişi bulunan bir kabileyle döndü. Şihabuddin ve diğerleri ise ana yoldan çıktıklarında hırsızlar ve eşkayalarkarşılarna çıktı ve onların elbiselerini üzerlerinden aldılar."

Memlüklüler akîdeye dair bozukluklar ve bid'atler içindeydi. Tarih kitaplarından bunlar geçmektedir. Dimeşk ahalisi savaşa çıktıklarında İbn-i Teymiyye yalnızca davetçi, heyet başı, ümmet adına görüşme gerçekleştiren biri olmakla yetinmeyip aksine bizzat kendisi savaşa çıktı ve insanları savaş için topladı. Kendisine "askerlerin komutanı sen ol" denilince dedi ki: "Askeri komutan olma yeteneğim yoktur. Bu yüzden bu dediğiniz olmaz." Dimeşkililer başka bir adamı alıp Şam sancağı altındaki Müslümanlara yönetici komutan yaptılar. Ravi diyor ki: "Tatar askerlerine karşı toplandığımızda İbn-i Teymiyye'yi ve kardeşini demir ve zırhlar kuşanmış bir halde gördük." Yine ravi -ben bunu Suud daki Şeyh Tarîrî'den duydum. Allah onu hapisten kurtarsın- diyor ki: İbn-i Teymiyye komutana dedi ki: "Beni ölüm durağında durdur."

Komutan bunun üzerine ona dedi ki: "Ölüm durağını mı isityorsun? Tozların bir araya geldiği tarafa -yani Tatarların geldiği taraf- bak. İşte ölüm oradadır." Ravi diyor ki: Bunun üzerine İbn-i Teymiyye kardeşini alıp Müslümanlar arasından uzaklaşıp Tatarların içine daldı. Öyle ki artık biz onu göremiyorduk. Ardından savaş bittikten sonra komutana gelip şöyle sordu: "Tatarlara ne oldu?" Komutan dedi ki: "Allah Müslümanları muzaffer kıldı. Tatarlar vadide muhasara altında."

Şu, evvela görüşme yapmak için sonra da savaşa giden adama bir bak. İşte bu liderlikler gerçekten doğal ve otomatik olarak bir otorite ameline dönüşüyor. Bunu belirtiyorum ki mesele yanlış anlaşılmasın. Çünkü şu an cihâdi akıma ilhak edilen, ona nisbet edilen bazı nâhoş şahıslar sırf cihad etmelerinin kendilerine insanlara şer'i hükümleri ve hadlerin tatbik edilme hakkını verdiğini zannediyorlar. Bu belirttiğim soru soran kardeşimizin sözlerinin yanlış anlaşılmasından dolayı bir geri çevirmedir. Bu bahsettiğim mesele fiilen Cezayir'de gerçekleşmiştir. Ordakiler; tağutlara, Yahudilere ve Haçlılara karşı olan asıl savaşı bırakıp içlerinde hadleri uygulamak için Müslümanlardan oluşan fasık ve âsi orduların yanına gidiyorlardı. Böylece güçlerinin yetmediği ne başının ne de sonunun olduğu savaşlar başlatıyorlardı. Bu yüzden ne hadleri uygulayabildiler ne de başka bir şey yapabildiler. Tıpkı Rasûlullâh (sallallahu aleyhi ve sellem)'in buyurduğu gibi: "Ne yol kat etti, ne binek bıraktı." Ben bir defasında gruplar bölgeleri ele geçirdiğine (bu dediğim Kabil'in düşmesinden önceydi) Dr. Fadl'a şöyle bir soru sormuştum. Mesela uzunluğuyla genişliğiyle tamamı Hikmetyar'ın elinde olan bir mıntika, uzunluğuyla enlemiyle falan ait bir mıntika var. Biz ona böyle bir yerde hadlerin uygulanabilir mi uygulanamaz mı olacağını sorduk. Şöyle cevap verdi: Her biri kendine göre değerlendir. Hadlerin uygulanmasında zorunlu şart; **"Onlar ki eğer kendilerine yeryüzünde otoriterlik verirse namazı kılar, zekatı verir, iyiliği emreder ve münkerden nehy ederler."** (Huc. 41) Yani Yeryüzünde otorite ve kudret şartların ilkidir.

Mesele yanlış anlaşılmasın. Şu an da şer'i hadlerin çoğunu hak eden binlerce fasık Müslümana, Rablerine karşı isyan içinde olan ve meyhaneci olan milyonlarca Müslümana gelsek fakat biz otorite değiliz, biz iktidar sahipleri değiliz ki. Tüm bu insanları kuşatıp onlara hadleri ikame etmek için gücümüzde yok.

Şu malum Silahlı İslami Grup'tan olan Ebu Abdurrahman Emin'e ait sapkın kitap çıkmıştı. İşte bu fikir bu kitabın musibetlerinden birisidir. Güç ve otorite olmadığı halde gerekli olan hadleri insanlara uygulama fikri. Londra'ya onlar hakkında konuşmak için gelmiştik bir ara. Bazı yoldan çıkmış fâkihler onları müdâfâ ediyor ve diyorlardı ki: "Kardeşlerimiz kendileirinin egemen olup devletin orada hiçbir otoritesinin olmadığı 200 km lik yerleri olduğunu söylüyorlar." Aha işte bu adam bu sözleriyle bahsettiği kişilerin güç haline geçtiklerini kastediyor!!

Biz onlara dedik ki: "Daha dün siz diyordunuz kim: Biz ondan mesaj istiyorduk, o bize şöyle dedi: Bizimle köy arasındaki yol kesik. Faks gönderemiyoruz." O fıkıhçı-

ya dedim ki: "Kendisiyle köy arası yolu kesik olan 200 km. egemen olan bu adam halife öyle mi! Halife mesaj gönderemiyor! Hani nerde onun gücü ve egemenliği?"

Siz askeri bilgiden birazcık anlasaydınız şunu bilirdiniz ki; yasak bölgeler diye isimlenen yerler vardır. Bu tür yerleri almak kolaydır. Aynı şekilde düşmanın onları senden alması da kolaydır. Bu tür yerler stratejik olarak zayıf olduğu için kimse buraya egemen olamaz. Velez ki bu tür yerlerden 200 km lik bir alana sahip olsa dahi onun durumu ne Halife diye ne de Ebû Cafer el-Mansur diye isimlenmez. Sonra tutup da şeri ahkâmı tatbik ediyor ve böylece uygulamaya gücü olmadığı için olumsuz bir etki bırakıyor.

Evet, şayet Allah bu kişilere yeryüzünden bir parçaya otorite olmalarını bahşetse, o kişi de güç ve yardımcıları ile oturaklı olsa sonra da şeriâtı buna rağmen tatbik etmezse bu onun hak üzere olmadığına dair bir alamet olur. Tıpkı Kabile girip orayı ele geçiren ama şeriâtı tatbik etmeyen gruplarda olmuş olduğu gibi.

Fakat eğer bir insan İmâm İbn-i Teymiyye'nin hali olduğu gibi hisbe yetkililerinden biri olsa, otoritesi mevcut olsa, insanlar toplanıp uyum sağlasalar ve onu destekleseler bu takdirde o zaman hadleri uygulamak o kişiye vacip işler arasında olur. Bu halksal liderliğin bir etkisidir.

Bu söylediklerim kardeşimizin sözüne dair ta'likttir.

Bir şey söylemek isteyen başka biri var mı? Evet buyrun...

Kardeş: Parlemontoyu istemediğimiz zaman bu tavrımız halkın öfkesini kendine çekiyor. Bu yüzden devrimsel atmosferimiz olmuyor. İşte o zaman da gerilla savaşlarının başarısı bizim için kolay bir hale gelmiyor. Bu belirttiğim şey Allah yolunda cihadın devamlılığında halk tabanının önemli bir unsur olmasına dayanıyor. Biliyoruz ki gerilla savaşları iki unsura dayanır: a. Halk b. Yer

Halk bizimle olmadığına, aynı şekilde Allah yolunda cihada ve eylemin başlama-sına uygun bir yerimiz olmayınca -Allah kimseye gücünün yetmeyeceğini yüklemez- dağların olması ama halkın olmadığı durumda cihada başlamak bizim için kolay olur mu? Ya da bu durumda cihadın başarı oranı ve nisbeti ne kadardır?

Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri: Dün söylediğimiz gibi, bu şartlar üzerinde konuştuğumuzda bunlara sadece akademik bir suretle değiniyoruz. Önceden söylemiş olduğumuz gibi bunlar örneksel numunelerdir. Bizim öncelikle tarafımızda yahut bizim sözlerimiz etrafında bulanık suda avlanmak isteyenler tarafında unutma veya unutmuş ayağına yatma olmaması için daima şunu belirtmemiz gerekiyor; bizim vasfımız "Müslümanlar", bizzim vasfımız "müminler", bizim vasfımız -nitekim Allah (subhanehu ve te'âlâ)'dan temenni ediyoruz- "mücahidler"dir. Zafere ve başarıya niyet etmede temel unsur Allah (subhanehu ve te'âlâ)'nın rızasıdır. Biz Yüce Allah'ın şu sözünü anladık: "Nice

az topluluklar çok topluluklara galip gelmiştir.” (Bakara, 249) Sebebler âleminde olan bu ilgili hazırlıklar haricindeki şeyler. İşte bizim akâid / inanç esasları ve Allah (subhâne-hu ve teâlâ) nın rızasını elde etmeye dair hazırlıklarımız olması gerek.

Lakin konuşmak için şöyle bir sebebler âlemine dönüş yaptığımızda deriz ki: İçerisinde manevra yapacağın ve senin için doğal bir barikat, tabii bir engel oluşturacak bir yerin olması. Bu doğal engeller bazen -bunlar en münasib suretlerdir- çokça mesafeli olan uzun ve engebeli dağlar olur. Bazen Vietnam'da olduğu gibi ağaçkarka sıkı olan ormanlar olur. Bu tür yerde çok sayıda dağlar olmaz ama uçsuz bucaksız dar mıntıklar olur. Bazen örneğin Kahire gibi tek seferde teftiş edilmesi mümkün olmayan büyük sanayi şehri olur. Ben Halep şehrinin didiklenip taranmasına şahit oldum. Halep büyük bir şehirdir. Mamafih bu şehri yaklaşık olarak 25 bin asker kuşattı ve içinde 40 bin muhbir yayıldı. Emniyet güçleri orada birbirleriyle yardımlaştılar. Şehrin tamamı ev ev taranıp didik didik edildi. Bazen de büyük sanayi şehirleri ve -tıpkı şu anda Yukarı Mısır'ın kasabalarının tarlalarının durumunda olduğu gibi- geniş tarım kitleleri böyle olur. Sonuç olarak önemli olan şu ki/ el-mühim; sper görevinde olacak, gizlenmek için bir unsur oluşturacak coğrafi yer olarak herhangi bir yer olmasıdır. Bu, gerilla savaşlarının şartları arasında olan temel bir şarttır.

İkinci mesele: Bu doğal barikat olsa dahi bununla beraber oranın sakinleri olan beşeri unsur da gereklidir. Bu doğal olan barikat (halkın yanında olması) destekleyici bir faktördür. Şöyle ki; bu faktör sana yol gösterir senin aleyhine yol göstermez, sana verir senin aleyhine vermez, seni himaye eder senin aleyhine himaye etmez. O zaman bu iki faktör de oluşmuş demektir. Bunlar numûnesel şartlardır.

Bunlardan biri olmadığında bu senin donanımlarında bir sıkıntı var demek olur. Gerekli sebeblerden bir tanesi geri kalıp olmadığında senin bu unsuru da elde etmek için derhal planı adapte etmen gerekir. İki unsur da geride kalıp olmazsa, halk unsuru da yer unsuru da kayboşmuştur. Nitekim bazı alanlardaki vaziyet budur. Şu bir hakikat ki; bu durum meselenin tamamındaki mekanizmanın tasavvurunun değiştirilmesine götürecek kadar ciddi manada fena zor bir durum.

Ben şu an ortaya atılan çözümlerden yola çıkarak bölgesel cihaddan iklimsel cihada, iklimsel bölge cihadından da uluslararası cihada intikal etme eyleminin olması gerektiğine inanıyorum. Şöyle ki; Müslümanların bulunduğu bölgeler iklim seviyesinde kemale erdiler. Yani mesela Suriye'de halk var, içerisinde büyük şehirler mevcut. Lübnan'ın yanında gerçekten çok sayıda dağ var. Ürdün çösel bölgelerden oluşan bir yer fakat düşmana birleşme çizgileri çok sayıda mevcut ve Yahudileri tahrik etme eylemi Ürdün ve Yahudiler arasında 150 km. ön yüz uzunluğuna sahip.

Birisi gelip Bahreyn'de ayaklanacağını söylüyor, o halde hangi bölge ve halk olarak Bahreyn'in verileri nedir söyle bakalım?! Ya da sınırlı bir mıntika seviyesinde inkilab yapmak isteyen birisi geliyor.

Şahit; iki unsurdan birisi eksik olup geri kaldığında bu buhran oluşturur. Ama iki unsur birden geri kalıp olmadığında, özellikle halk faktörü olmadığında ki bu yer faktöründen onlarca kat daha mühimdir. Çünkü halkın sana gizlenebileceğin bir yer oluşturup vermesi mümkündür. Ama yerin sana bir halk oluşturmasıysa mümkün değildir. Özellikle halk kaynaklı finansma, destek vs. şeyler böyledir. Bu unsurlar olmadığında bunları oluşturmak için çalışmak gerekir. Bu bahsettiğim şey senin seçenek durumunda olduğun haldir. Yani sen gerilla savaşları için şu an planlar çiziyorsun ve senin bu koşulları hazırlamak için zamanının ve müddetinin olması.

Ama daha önce de söylemiş olduğumuz gibi bazen başlaman için mecburiyet ve zorunluluk olur. O zaman Allah (*subhānehü ve teālā*)'ya tevekkül edersin. Şer'i zaruretlerin içerisinde bulunmuş olursun. Allah (*subhānehü ve teālā*)'ya tevekkül edip farzı yerine getirirsin. Velez ki namzet, aday olduğun sonuç Ashâb-ı Uhdû'd'un vardığı son gibi dahi olsa. Bir insan âlim olarak veya ümmetin başı olarak takiyye yapamıyacağı bir pozisyonda durmaya mecbur kalsa ona düşen şey güç dengelerine bakmaksızın Ahmed b. Hanbel olmasıdır. Bazen koşullar sana şer'i olarak muayyen farz olan bir pozisyonda durmanı vacip kılar. Rasûl (*sallallāhu aleyhi ve sellem*) buyuruyor ki: "**Hakkında Allah tarafından apaçık bir delile sahip olduğunuz aşikar bir küfür görmeniz hariç**" (Buhârî, 7055) Âlimler şöyle demiştir: "Doğuda bir kadın esir alınsa onu kurtarmak Batıdakilere vacip olur." Namus ve saldırganları bertaraf etme meselelerinin başarı faktörleriyle büyük bir alakası yoktur.

Fakat biz misali koşullar hakkında konuşuyoruz. Ta ki insan bunlardan mümkün olanları oluştursun ve hareket etsin. Hareket etmek istediğinde yanında bu misali koşullar yoksa; daha önce geçtiği üzere bilinmişti ki bu unsurların oluşmamış olması o kişiyi bazen bazılarının "intihar eylemi" diye isimlendirdiği bizim ise "istişhad seçeneği" adını verdiğimiz seçeneğin önüne katar. Bu insan hakkı kabul etmiş ve Allah (*subhānehü ve teālā*)'ya tevekkül etmiştir. Çünkü o mecburdur. "**Allah'a tevekkül edene Allah yeter.**" (Talak, 3) Bu kişi de Allah'a tevekkül eder. Fakat, sebebler âlemine dari bilgisinden dolayı içerisinde geçilebilecek gedikleri düşünür. İşte bu tam bir ilimdir.

Örneğin biz şöyle diyoruz: Bir insan uzun mesafeler boyunca yüzmek istiyorsa uzun bir nefes sahibi olması gerekir. Bundan önce alıştırma yapıp buna kesin güvenmesi vs. şeyler gerekir. İşte o zaman yüzer. Şimdi gelip diyoruz ki: Bir insan kayıktan düştü ve bu yüzden uzun bir mesafe yüzmesi gerek. Şimdi biz onun kıyıya ulaşamayacağını tahmin ediyoruz. Bu sebepler âleminde böyledir. Ama belki de Allah o kişiye bir tahta veya başka bir kayık lütfedecek ya da deprem olacak ve altından bir ada çıkıp o adamı da ayakları üzerinde adada duracak. Herhangi bir musibet. Ama bizler

numune niteliğinde olan koşullar hakkında konuşuyoruz. İşi Allah'a ısmarlamak ise bundan sonradır.

Dün Türkistan'daki kardeşlerimize dair konuşuyorduk. Onlar başlamaları için mümkün olan şeyleri hazırlamadılar. Onların cemaatlerinin ilanı üzerinde emniyet riski, takibe alınma ve bazı Devletlerde hareketlenmeleri sıralanıyordu. Ancak, ikrah meydana gelse bu ikrah da ne Çin ikrahi ne de başka bir ikrah değil bilakis sadece siyasi ikrah olsa ben bu tür ikrahi Devlet taradından olan mecburi ikrahtan daha çok şiddetli olduğuna itibar ediyorum. Tıpkı Libya'da olduğu gibi. Devlet seni keşfediyor ve başlamana seni mecbur bırakıyor. Yine tıpkı Mısırda olduğu gibi. Devlet İslami cemaatlerin önderlerini süzmeye geliyor ve bunun üzerine İslami cemaatler tam aksi bir işe başlıyorlar. Ondan sonrada farklı farklı fikirler oluyor; acele ettik, ecele etmedik. Fakat biz sertliği seçiyoruz.

Nitekim Hama halkında olduğu gibi. İnsanların üzerine üsler infilak etti. Devlet ana planı öğrendi ve üslere gelmeye başladı. Adnan Ukle gelip Ebubekir Ömer Cevvad ile görüşüp çıktığında ona şöyle söyledi: "Dışardaki ihvana haber ver; biz toplu tutuklama durumu neticesiyle bize çekoslovakya sistemini uyguladılar. Gün içinde cadde-lerden bin kişiyi tutuklayıp götürüyorlar sonra işkence darp, işkence darp. Bu bin kişiden yüz tanesinin örgütle bağlantılı olduğu açığa çıkıyor. Ardından yine işkence, darp, zorlamalar. On kişinin örgütle bağı olduğu açığa çıkıyor. Hama dört bin nüfusu olan küçük bir şehirdir. Dört ay boyunca üç günden ablukaya alarak devlet bütün örgütsel bağlantıları, tüm üsleri, adreslerin tamamını, depoların hepsini öğrendi ve artık hepsi elinin altında oldu. Önce gelip üssün etrafını kenetliyorlar. Sonra "çıkın" diyorlar biz ise çıkmıyoruz. Sonra çatışma ve savaş. Bizden on kardeş, devletin ise 300 adamı çatışma sonucu öldü. Bundan sonra ise devlet kendini zora katmadı. İçerisinde sivillerin olduğu binaya gelip üzerine 100 kg lık patlayıcıyı atıyor. Bom! Mücahidler de sivillerde gitti! Dört üs, beş üs, on üs." Ona dedi ki: "Kardeşlere de ki biz sert insiyatifi kullanacağız ve çıkmamız gerek. Ehl-i sünnet ordularına bir fırsat veriyoruz. Belki Müslümanlar için gayret sarfederler. Beldeye inkılab için fırsat veriyoruz. Dışardaki ihvana katılım fırsatı veriyoruz. Onlara deki: "Biz 25 Ocak 1982 günü bölgeyi patlatacağız. Sizden ötür bu işlemi en fazla bir hafta on gün erteleyebilirim. Aksi halde biz sertliği kullanacağız. Şu an ben seninle adresi devletin elinde olan bir üste konuşuyorum. Biz telsizlerle onların dinliyoruz. Onların bizim falan mekânda olduğumuzu bildiklerinin farkındayız."

Önemli olan şu ki, bundan 15 sene önce tıpkı böyle bir günde 1982 yılının 2 Şubat günü devlet ana üsse saldırmaya karar verdi. Adnan Ukle'de üsler topluluğuna kendileriyle beraber sahada çatışmalarını emretti ve Devleti püskürttüler. Onlara fırsat vermediler. Fecir vaktinden sonra Mücahidler şehrin tamamındaki mescidlerde şöyle nida ettiler: "Hayye ale'l-cihâd! (Haydi cihada!)" Onlara Bağdad'dan gönderdiğimiz silahları çıkardılar. O zaman tam 15 bin parça keleşnikof çıkarıldı. Bölgedeki siviller

onlarla beraber olup savaşmaya zaten dünden hazırlardı. Şehri ele geçirdiler istihbarat garnizorunu ele geçirdiler. Bütün muhbirleri idam ettiler ve şehre egemen oldular. Arından 500 mücahid, 15.000 sivil ve silahını alıp onlara katılan kişilerle beraber direndiler. Kadınlar mühümmat depolarını dolduruyorlar, erkekler de savaşıyorlardı. Gerçekten güzel ve uzun bir kıssa.

Netice olarak el-mühim, bu hareket imha edildi. Sonra koltuğuna yaslanmış bir adam gelip diyor ki: "Aslında kardeşler gerilla savaşlarına girişmekle acele ettiler sonradan da başarısız oldular! Aslında başkaldırmak veya başkaldırmamaya dair düşünmek için kimin gücü var ki! Sert yolu uygulayacak mısın, uygulamayacak mısın!" Tıpkı şu günümüzde bir adamın gelip İslami cemaate felsefe yapıp "erken başladınız" demesi gibi. Veya savaşan bir gruba gelip "Mümkün olan var, olmayan var" demesi gibi!

Mecburi bir durumda ve insan çıkmaza düştüğünde ona düşen şey ihtiyatlı bir plana başvurması ve şöyle demesidir: "Savaş metodu içinde gidelim." Fakat bu savaş metodu içinde giden kişinin oratada farklı farklı faktörlerin olduğunu bilmesi ve bunları karşılamak için uğraşması gerekir. Yenik düşüp mecbur bir hale düştüğünde faktörler olsa da olmasada başta da sonda da onun allah'tan başka kimsesi yoktur.

Allah'tan sizin için hayrı istiyorum. Burda duralım.

Kardeşimiz diyor ki: Biz akidevi bir köklülüğe ve Allah (*subhanehu ve teala*)'nın desteğine inanıyoruz. Ancak, sebebler âleminde bölgede hazırlığını yapmış ve başlamak isteyen bir grup olsa bununla beraber yer faktörünün de halk faktörünün de olmadığını bilse bu grup kıyama başlayabilir mi yoksa başlayamaz mı?

Diyorum ki: Burada belli şeylerden oluşan bir bütün var:

Evvela: Eğer bu grubun çıkışı belli sebeblerden bir sebepten ötürü mecburi ve zaruri bir çıkışsa örneğin; yanibaşında savaş başladı, kendisi tasfiyeye maruz kalacak, yahut şerî durum velevki sonu Ashâb-ı uhdu gibi olacak olsa dahi bunu ona vacip hale getirmiştir. Bu durumda o cemaat faktörlere bakmaksızın çıkış yapar, bunun ardından bir bir faktörleri tamamlar.

Ama çıkmaya veya çıkmamaya güç yetirebildiği bir şık varsa buna dair benim söyleyeceğim -ki bu tecrübe ve fikir mevzudur, yanılada bilir isabet de edebilir- eğer bu mevcut olmayan faktör etkisinin telafi edilebileceği bir fatörse; bir çeşit silahın veya bölgede engebelerin bulunmaması gibi olursa kıyama başlayıp ardından savaş içerisinde bunları tamamlaman mümkündür. Çünkü ortada gerilla savaşında kazanım getirecek faktörlerden bazıları mevcut olmayıp başlamanın ardından oluşacak faktörler olur. Bu Allah (*subhanehu ve teala*)'nın başarılı kılmasındandır, başlamanın bereketindedir. Buna "savaş içerisinde kurup oluşturma" adını vermektedirler.

Fakat burada bir faktör var ki eğer o olmazsa cihada başlamak isteyen cemaat başlamadan önce binlerce, milyonlarca hesap yapmalıdır. Bu faktör: o beldedeki Müslüman halkın bu yaklaşıma destek vermesidir. Yani bölgedeki engebeler meselesinin halledilmesi, dağ savaşından taşra savaşına veya taşra savaşından şehir savaşın geçmek mümkündür. Bölge probleminin telafisi olacak duruma göre bir şeydir. Yani Devletin yönelimine karşı olacak bir üsluptur. Ama Devlete destek veren, cihâdi harekettten ise nefret eden bir halk içerisinde hareket etmeyi istemen işte bu var ya eğer bu olmazsa başlamaları gerektiğini söyleriz. Ancak birinci duruma döndüğümüzde yani; başlamaya dair şer'i bir zorunluluk veya başlamak için koşulsal bir mecburiyet olduğunda bu grup başlamakta veya başlamayı ertelemekte muhayyerdir. Halkın Devletle beraber olup hareketi desteklemediği durumdaki grup ise başlayamaz.

Çünkü gerilla savaşları hangi eylem olursa olsun kesinlikle onun bazı sebebler vardır. Sen de şer'an sebebleri tamamlamakla görevlisin. Müslüman halk -nitekim bahsetmiştik- sen onların adına savaşıyorsun, onlara yardım etmek ve onları müdafaa etmek için başkaldırın. Ama böyle olmadığında ise bu saldıranları defetmekten başka bir şeydir. Bu durumda kişi zaten halkın desteğini beklememektedir. Yani bazen olur ki sen zulmedilmiş olmuşsundur. Süleyman el-Halebî gidip Kleber'i öldürdü. Bu bir gerilla savaşı değildi. Kimse de çıkıp Süleyman'a "Seni halk desteklemedi ki!" demedi. Kleber öldürüldü. Mısır halkının zaten hepsi Kleber'i sevmiyorlardı. Müslümanların maneviyatları için saldıranları bertaraf etmek, düşmana zarar vermek ve düşmanın içine dalmak bu kısma dâhil değildir. Biz peşpeşe olmasını, küfür nizamını düşürüp İslam nizamını kurmaya götürmesini istedikleri bir hareket planı hazırlayan kişilerden söz ediyoruz. Bu meselede insanların ikna edilmesinin olması gerekiyor. Ta ki insanlar hareketin içerisine girsinler. Sen savaşacak kişilerle beraber değilsen kendin nasıl savaşacaksın?

Halk desteği faktörü olmadığında sebebler âleminde gerilla savaşı gerçekleşemez. Ancak Allah'ın sebebleri iptal etmesi durumu müstesna. Halk cihâdi hareketi sevmiyor, nizamı ise destekliyorsa -Allah en doğrusunu bilir- olacak olan durum şu ki; cihadı hareket birkaç ameliyye yapar, halkın hepsi iktidarın casusu olur. İktidara cihadi hareketlerin vakıalarını ve haberlerini nizama verirler. Böylece hareket hızlı bir şekilde keşfedilir ve süratle vurulur. Harekete dâhil biri kaçtığı anda kimse onu korumaz, aç kaldığında kimse ona vermez, silah istediğinde kimse onu silahlandırmaz. Eşittir bunun manası; yani hareket biter.

İnsan bu şekilde bu neticeyi gördüğü zaman eğer amacı belirtmiş olduğumuz gibi gerilla savaşı, mevcut nizamı düşürüp İslami nizam getirmekse başlamamalı. Bu durumda bu şey gerçekleşmez. Allah en doğrusunu bilendir. Ama eğer kişinin hedefi sadece zarar dokundurmak ve saldırganı bertaraf etmek ve zalimin devamının olmaması için seneyi gerçekleştirmekse bunu yapabilir. Çünkü onun hedefi gerilla savaşı değil.

Fakat ben şunu söylemek isityorum; burada nadir olanlar hariç çözümü olmayan büyük bir müşkil yoktur. Yani o şahıs bu üslupla ortaya bir sentez kattığında halkın cihadi hareketten hoşlanmadığını gördüğünde ona düşen şey başka bir üslupla meseleyi ortaya katmasıdır. Başka bir çatışma anahtarı arar. Bundan ötürü biz mürtedlerin temeli üzere olan -ki onlar hakikaten de mürteddir- hükümetlere savaşıma mevzusunu Yahudilere ve Hıristiyanlara savaş mevzusuna aktarmak istiyoruz. Hükümetlerle savaş onların arkasındadır. Tıpkı Yahudi ve Hıristiyanları veli edinmiş ajan hükümetler gibi. Biz bu aktarmayı gerçekleştirdiğimizde gerçekten insanlardan büyük kesimler bulunacak. Birinci esasa dair bizim yanımızda durmayanlar ikinci esasa dair yanımızda duracaklar. Böylece çatışma anahtarı bütün anahtarları sıkı sıkı tutmuş olacak.

Sadece, en büyük başarı faktörünün olması mümkün olduğuna dair zannı galib içinde olursan başlarsın. Ben kimsenin sıralamalı, tastamam plana sahip olan kişiye nisbetle başlamama arasındaki farkı yanlış anlamasını istemiyorum. Eğer başlamanın amacı zarar vermek ve saldırganı defetmekse bu durumda gerçektede nitelikli eylemler nasihat edilir. Bu eylemler; zararın gerçekleşmesi için devlet reislerine suikast yaparak öldürmektir. Arap ve İslam âlemindeki sistemlerin geneli başları üzerlerine duran piramitlerden ibarettir. Yani; Mısır sistemi kurumsal bir nizamdır. Enver Sedat öldürüldü. Sonra iki gün içinde işler yine yoluna girdi. Yine örnek olarak gecikmeli olarak Suriye sistemi de böyle. Fakat burada bir şahıs üzerine duran başkansal nizam-larda vardır. Ürdün sistemi gibi. Bu sistem Kral ve kardeşi üzere kuruludur. Kraliyet ailesi aslen ülkenin yabancısidir. Köklü ve aşiretli bir aile değildir. Misafir olarak gelmiş sonra Kral olmuş biridir. Yine örneğin Libya sistemi de bir şahıs üzere kuruludur. Şayet o şahıs öldürülse ortada başka bir seçenek kalmayacak.

Kurumsal sistemler için yalnızca uzun soluklu savaş elverişli olur. Zemini üzerine duran piramitsel sisteminde ise piramidin başını yıksak taşlar ard arda düşecek ve piramit yıkılacak. Köklü piramitlerde piramidin başı yalnızca bir taştan ibarettir. Şayet o düşse yerine kolayca başka bir taş katılır.

Halk desteğinin olmadığı mıntikalarda Allah yolunda cihad etmek isteyen cemaatlere gelince işte mesele burada başka yere dönüyor. Bütün cihadi cemaatlere anahtarlar fabrikasına gidip kendilerine özgü olan çatışma anahtarlarının yapımını yinelemelerini nasihat ediyoruz. Yahudi, Hıristiyan, normalleştirme projesi ve saldırganları bertaraf etme konularında gerçekten büyük ve gerçekten müthiş girişler ve tamamı için nasip ve tevfiik bulacağız.

Fakat ben özellikle henüz başlamamış ve doğru bir anahtarla başlama imkânları olanlara hâssaten Allah kendisini Yahudilerin olması, Haçlıların olması, Hıristiyanların olması, yabancı üslerin olması, menfaatlerin olması ve yabancı yatırımlarla nimetlendirdiği kişilere öyle ki İslami mıntikaların çoğunda bu problemler vardır. Musibetin kökü ve siniri Orta Doğu'da. Orada Yahudiler ve onlara açılan uzun sınırlar var. İşte bu çatışmanın anahtarıdır. Sen Yahudilere karşı savaşmak için gideceksin. Bu yüz-

den Ürdün ordusu seni öldürecek. İstihbârattan olan bir yetkiliyi vurmak için gideceksin herkes sana karşı gruplaşıp "niye gidiyorsun?" diyecekler. Suud ve Haliç de böyle. Arap yarımadasının ortasına yerleştiler. "Müşrikleri arap yarımadasından çıkartın" şiarı ise Yemen'i, oradaki Yahudileri ve içerisindekileri kapsamaktadır. Yabancı daireleri, Haçlıların yerleşmiş olduğu bütün Arap yönetimlerini; Bahreyn'i, Kuveyt'i ve Irak'ı kapsamaktadır.

Özel bir vaziyetleri olan Devletler gibi nadir olanlar dışında neredeyse bir istisna bulamazsın. Orada mesele işgalciyi bertaraf etmeye, Müslümanların başındaki musibeti ortadan kaldırmak için zorunlu ve mecbur bırakmaya daha yakındır. oradaki mesele planlıdır; mevcut nizamı yıkar ve yerine İslami bir nizam getirme endeksli olduğundan dolayı böyledir. Hatta benim bildiğim kadarıyla bu vaziyet onların ortaya attığı bir şey değildir.

Maksat şu ki; Amerikanın yerleşmesini vassetmek şu an ki genel şiardır. Yaklaşık olarak tüm İslam âleminde Yahudi ve Hristiyanların anahtarı vardır. Şu an Pakistan'da tüm kamu sektörleri Yahudilere ve Amerika şirketlerine satılıyor. Su şirketinden elektrik şirketine kadar. Her meselenin altında Yahudiler var. Havadaki oksijeni bile almak istiyorlar. Şayet biz insanları bu açık yerlerden girdirsek bizimle halk arasında herhangi bir sorun olmayacak. Hatta bizimle fasık ve asi Müslümanlar arasında dahi bir müşkil olmayacak.

Buyur:

Kardeş diyor ki: Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. İki gün evvel meşruluk meselesi etrafında konuşuyorduk. Demiştik ki: cihad etmek isteyen herhangi bir grubun muhakkak bir hedef seçmesi ve halkı bu hedefe teşvik etmesi gerekir. Halk böylece bu hedefle beraber bizimle dayanışmada olsun. Devletlerin başka bir meşruiyeti var. Bu yüzden orada halk nezdinde Devlete bir güvenilirlik oluyor. Parlamento seçimi, belediye seçimleri veya danıştay meclisi seçimleri gibi. Mesela biz İslamcılar olarak bütün cemaatlerimiz nizamı değiştirmek istiyor. Peki, mesela sizin desteklerini ve yardımlarını kazanmanız ve aynı çarpışmada sizinle beraber olup görüşlerinizi savunmaları için halka sunacağınız şeyler nelerdir?

Şeyh Ebü Mus'ab: Eylem bittikten sonraki vaatlerden mi bahsediyorsun?

Kardeş: Evet.

Şeyh Ebu Musab: Bu konuştuğumuzun dışında bir konudur. Böyle olmasıyla beraber bunun hakkında da konuşmamız gerek. Derim ki:

Kendisi etrafında konuştuğumuz meşruluğa nisbeten ki o şudur; sistemlerin şu an hali hazırda mevcut olan bir meşruiyetleri vardır. Bizimle onlar arasındaki savaş şu an ki meşruluklarının ta kendisidir. Biz insanlara şeriatçı olduğumuzu söylüyoruz. Onlar

ise Allah'ın şeriatına dair hiçbir şeyde değiller. Allah'ın hükmünü uygulamıyorlar. Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmediyorlar. Onlar zulüm, insanların haklarını batıl yolla yeme, arızalar ve problemler içerisindeler. Biz onların âlimlerinin, basınlarının, şairlerinin ve yazarlarının iddia etmiş olduklarını yanlış olan bu görünümün tam aksini kanıtlamayı istiyoruz. İşte aşikâr olacak şekilde meşruiyeti paramparça etmek budur. Nitekim yazarın ilerde gelecek olan bölümde söylediği gibi: **"Propagandayı yoğun bir şekilde bütün tasavveu edilebilecek araçlarla beslemek. Bu iki hedefi gerçekleştirmek içindir; Devrimcilerin suretini aydınlatmak ve güçlendirmek, bir diğeri de sistemin namını karartmak."** Yani senin tüm meşguliyetinin odak noktası; sistemin namını karartmak, devrimcilerin suretini ise aydınlat

Devrimciler Devlet değildirler. İnsanlar mevcut hükümden sonra olacak herhangi bir meşrûiyeti talep etmemektedir. Yani, onlara şöyle demezler: "Acaba nasıl hükmedecekler? Nasıl olacak?" İnsanlar onlardan sadece şunu talep ederler; onlar başımızdaki bu belayı devirip bertaraf edebilirler mi? İlerde neyle hükmedeceğinize bakmaksızın şunun derdinde olurlar "Siz bu vaadleri gerçekleştirebilecek misiniz, yarısını, hepsini!" Yani insanların arzusu belanın ortadan kalkmasıdır. Yahudileri ve Hristiyanları silip süpürmek, onları Müslümanlardan uzaklaştırıp bertaraf etmek şer'i bir konudur. Onun mevcut halden sonra hükmedeceğimiz suretle bir irtibatı yoktur. Bu işgalcileri ortadan kaldırma işidir. Tüm Müslümanların akılları bizim kaçınılmaz olarak Yahudilere ve Hristiyanlara karşı savaşmamızı anlıyorlar. Bunun da, mevcut durumdan sonra bizim elimizde dönüp şekillenecek hallere bakmaksızın bunu anlamaktadırlar.

Mürted nizamlara ve zalim sistemlere karşı savaşta insanlar senden sistemi izale edip gerekli hakları sahiplerine vermene dair sözleri talep ederler. Bir de, İslami ve cihadi bütün teşkilatların Müslüman insana verilen haklara dair; halkın yönetici üzerindeki haklarını belirten şer'i hitaba sahip olmaları gerekir. Biz Müslümanların tarih içerisinde sosyal dayanışmaya dair çokça örneklerimiz vardır. İşi ve kazancı olmayan kişilerin geçimini beytül-mâl sağlamalıdır. Dulların ve yetimlerin kendilerine özel hakları vardır. Evlenemeyen borçluların ve bekarların hakları vardır.. Bu insanların tamamının Devlet üzerinde hakları bulunmaktadır.

Allah'a hamdolsun ki bizim ülkelerimiz zengin ülkeler. Şöyle kendimize bir hükmettiğimiz zaman görürüz ki; Müslümanlar olarak bize ait servetler, mallar ve özel mülkler varken herhangi bir otoritenin -velev ki İslami dahi olmasa- yani şeref sahibi bir otorite olsa Müslümanların pozisyonları içerisinde köktenci bir inkılabın gerçekleşmemesi için bu otoritenin yağmalamamaya imkânı vardır.

Şimdi sen, zulüm var; zulmün biteceğini vaad edeceksin, fakirlik var; fakirliğin biteceğini vaad edeceksin. Fakat bunları temel bir özle bağlamalıyız. Şöyle ki; içerisinde bulunulan tüm belaların sebebi Allah'ın indirdiklerinden başka şeylerle hükmetmek-

tır ve bizim vaad ettiğimiz bütün iyi şeyle Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeye bağlı bir neticesidir. İşte böylece "Lâ ilâhe illallâh" sancağı altında savaşmakla davet arasındaki, günlük hayattaki ve adalet işlerindeki tafsilata dair söz söylemlerindeki sorun ortadan kalkacak. Bu söylemlerimiz Allah'ın hükmünü ikâme etmek için kıyam etmiş olduğumuz fikriyle çatışan bir şey değildir.

Fakat mevcut hükümetin meşruiyetini düşürme meselesindeki asıl amaç bu değildir. Yani, biz şu an birinci merhaledeyiz. Mevcut küfür sisteminin meşruiyetini düşürmemiz gerekiyor. Şu an kendi şer'iliğimizin şeklini barizleştirmemizi çokça talep etmiyoruz. Lakin bizim meşruiyetini düşürerek mevcut sisteme karşı savaşmamız gerekiyor. Çünkü biz gerçekten zor bir savaşın içindeyiz. Bu savaş şudur; mevcut sistemin lisanı hali âlimler, davetçiler ve basınla işliyor. Bu yüzden biz düşman tarafından olumsuz vasıflarla niteleniyoruz. Sistemin basın organı hakkımızdaki bu olumsuz vasıfları insanların aklında kökleştirmek istiyor.

Yani, şu an da sana karşı fiili olarak Devlet müftüsü Şeyh İbn-i Baz'dan, karavanlardaki kadınlı erkekli bütün dans partilerine katılan şarkıcı Muhammed Abduh'a, ondan karavanlardaki kadınlı erkekli partilere kadar. Sizin oralarda ona ne ismi veriyorlar? Yılda bir olan festivale ne diyorlardı? Evet, Cenedriyye Festivali. İbn-i Baz'dan, Cenderiyye'ye, ondan şairlere, ondan yazarlara kadar tek bir mesajı vermek istiyorlar. Sizin orda Mısır'da Şa'ravi'den, sahneler kadar da durum bu. Ramazan'da ben haberlere bakmak için televizyonu açmıştım. Bir müddet oynayan bir Mısır dizisine rastgeldim. Baktım ki dizi de şöyle deniliyor: "Radikaller ve tekfir." Dedim ki: Bu bizim ve arkadaşlarımız hakkında konuşuyor. Olay ne? Bu oynayan dizi de Mısır'ın en iyi oyuncuları vardı. Hatta içerisinde Leyla Alevi ve Mısırlı oyuncuların çokça kişisi vardı. Dizinin ismi "Aile"ydi. Dizinin bu 50. Bölümünün bütün konusu "İslami Hareketler Ve Terör" idi. Tiyatrodan başlayıp filimlere kadar "terörist" damgasını vurmak istiyorlar. Bizi belli bir vasıfla nitelemek istiyorlar. Bizler aşırı tekfircileriz, hâriciyyiz, teröristiz, kana susamış canileriz, cahilleriz, gericileriz. Tarih tekerleğini şöyle geriye doğru bir dönderiyoruz; hepsi bu derecede. Mücahidlerin ve kanun dışına çıkanların namını karalama; mevcut sistemin namını ve halkçıyı, milliyetçiyi, konfor, kalkınma ve saharaları yeşillendirme işlerini ise güzel gösterme kampanyası m

Bizim için mühim olan şey bu meşruluğu tam aksiyle vurmak. Bu yüzden başarıya ulaştırmadaki en önemli şeylerden birisi şu söyleyeceğimdir ki ben Arap Yarımadasında cihad eden kardeşlere alimlerden bir grubu ikna etmelerini, velev ki orta derecede alim olsa hatta velev ki üçüncü tabakadan ilim taleberi dahi olsa bunları ikna etmelerini, Sefer'lerin, Selman'ların Nasır el-Ömer'lerin çıkmasını sisteme muhalefet esnasında parlayacak herhangi bir isim olması gerektiğini nasihat etmiştim. Başkaldırdıklarında hali hazırda otorite namına siyasi bir sembol temsil eden bir Kral var. Başkaldırının siyasi sembolleri vardır. Orada İbn-i Baz ve Büyük Âlimler Komitesi var. İşte bizde o zaman orada aynı onlar gibi diyeceğiz ki: "Bizim yanımızda ulemâ

var." Yani sizin siyasetiniz varsa, bizim de siyasetimiz var. Sizin yanınızda âlimler varsa bizim yanımızdada âlimler var. Sizin ordunuz varsa bizim de ordumuz var. Böylece savaştaki denklik oluşacak.

Cihadi İslami inkilâbların kendilerine ait, âlimlerden oluşan sembolleri olması gerek. Bunu bulamadıkları zaman kendileri için sembolle yapmaları gerek. Savaş içerisinde semboller oluşturmak gerçekten basit bir iş. Yani mesela Şam'da olan zatlar önceden genel olarak bilinmeyen mechul isimlerdi; İbrahim Yusuf ve Adnan Ukle. Bizim yaşımızda gençler. Şu an ki yaşımızdan daha ufaklar. Kıyama başlayıp faaliyetleri ortaya katıp kanıtladıklarında insanlar doğrudan şöyle demeye başladılar: "Şeyh İbrahim Yusuf." Şeyh diye itibar edilmeleri en kolay bir uğraşla oldu. Her biri şeyhtir. Yani hepsi semboller haline geliyorlar. İnsanlar İslami harekette onları şeyh diye adlandırıyorlar. İnsanların sembolle ihtiyacı var.

Bizim, devletin şeyhlerini, siyasi sembollerini, basınlarını, şairlerini, televizyonlarını, haberlerini, müesseselerini, ordularını, mütteliklerini, tarafındaki herkesi devrimimiz gerekiyor. Buna karşılık da bunları kendimiz için inşa edip gerçekleştirmemiz gerek. Şer'iğimiz olması gerekiyor. Bu yüzden şu anda mücahidler bütün neşriyatlarında şöyle diyorlar: "Arap yarımadası âlimlerinden birinden fetva sorduk, bize şöyle şöyle dedi. Ama ismini söylememizi istedi." Ta ki böyle yaparak insanlara yanımızda âlimlerin olduğunu söyleyebilelim. Fakat isimlerinin söylenilmesinden korkuyorlar. Fakat vah bu zamana ki "bizimle beraber olan falan kişidir, falan oğlu filandır" diymiyoruz.

Humeyni Şii'lerin tamamının temsilcisi ve şer'i otoritesi olarak gittikten sonra insanların az bir kısmı hariç onu ilahlaştırmaya başladılar. Humeyni şöyle dedi. Bitti. Çıkın, çıkın. İnin, inin. Öyle ki onun sesi olan bir kaset caddeleri harekete geçiriyor oldu.

Kaset savaşı diye isimlendirilen şeyin gölgesindeki arap yarımadasındaki uyanış sembolleri halksal başkaldırının en kazanımlı işlerinden biri oldu. Cihad kıyamının önüne yollar serildi. Sonra faydasız bir şekilde bütün işler şeyhlerin hapse atılmasıyla bitip gitti. Bunun üzerine bir üniversite doktorası -şu an ismini unuttum- neşri kurulanırdı. Kasetlerin dağıtılmasının bunun üzerine kurulması mümkündü. Kral Abdulaziz Üniversitesindeki Suud muhaliflerinden birisi anlatmıştı. Adam bana dedi ki Ciddede 60 bin kaset dağıtıldı. İstihbarstın gözlemlediğine göre onun kasetlerinden ilk ay içerisinde iki milyon kopya kaset dağıtılmış." O zamanlar daha uyanışın başlangıcı serüveniydi. Bu kişi de yeteri kadar meşhur bir isim değildi.

İnkilapta semboller çok olduğunda, bu sembol âlimler ayet üzerine ayetler, hüccetler ve deliller sunarlar. Birisi gider birisi gelir. O zaman sen şöyle diyebilirsin: "İbn-i Baza karşı olarak, falan kişiye, filan şahsa karşı olarak." Hatta İslâmi harekette demok-

rasi yolunu izleyen bir genç bana şöyle demişti: "Gel seninle bir konuşalım. Sen demokrasinin yanlış olduğunu söylüyorsun. Ben hemen şu an sana demokrasiye destekleyen âlimlerden, İslami amelin önderlerinden ve Müslüman mütefekkirlerden 150 isim ortaya katayım. Bu kişiler ya demokrasiye davet ediyorlar, ya da bi'l-fiil kendileri demokrasiyle ilgileniyorlar. Evveli İbn-i Bâz, sonu ez-Zindânî. Hadi sende bana demokrasinin haram olduğunu caiz olmadığını söyleyen on tane kendisine itibar edilen isim getir." Ben o gence dedim ki: "Sana ne yapmamı ne söylememi istiyorsun ki? Biz öyle bir zamana geldik ki bu zamanda insanlar içinde en meşhurları cahiller ve musibetler." Fakat bunu ben ve sen anlıyoruz. Ümmet ise uzunluğundan enlemesine bunu anlamıyor.

İnkılabın, kendisinin şer'iliğini kanıtlayacak sembollere muhakkak ihtiyacı vardır. Bu yüzden biz Dr. Ömer'e tutunduk. Dr. Ömer, Dr. Ömer... Allah onu kurtarsın. Ve Şeyh Abdullah Azzâm. Şeyh Abdullah Azzâm.. Bunlardan birini öldürdüler. Ama kimse onu kimlerin öldürdüğünü düşünmedi, intikamını nasıl alırız? Diye düşünmedi. İkincisini ise şu an tutuklamış haldeler. Ama kimsenin umrunda değil.

Selman el-Avde, Sefer el-Havâli ve diğerlerinin uyanışın sembolleri olmaları mümkündür. Ben onları gerçekten seviyorum. Zanda bulunacak hiç kimse bu sözlerimin onları karalamak olduğunu zannetmesin. Evvela: Bu kişilerin bize ve kendilerine karşı işledikleri ilk suç kötü zamanda dışarıya çıkmamış olmalarıdır. Suud'daki ıslah hareketinin ve inkılabın sembolleri haline geldiler. Asıl işin içerde olduğunu zannediyorlardı.

Ardından hapse düşmelerinden ve kaderin tecellisinden sonra kimse onlara yardım etmedi. Ne öğrencileri, ne ilim talebeleri. Oradaki hareketin tamamı sembolleri-ne ihtiram göstermediler. Sen düşünüyor musun ki, Arap Yarımadasındaki Suud hükümeti inkılabçıların olduğu mitinge ateş edip on binlerce kişiyi öldürecekler, bu mümkün mü? Mümkün değil. Arap Yarımadasında böyle bir şey mümkün değil. Kabileler, kan bağları, sosyal ilişkiler, töreler var. Suud hükümetinin Mısırda ve Mağrib'te gerçekleştiği gibi insanlara böyle bir şeyi yapması mümkün değil. O halde buna rağmen Arap Yarımadasındaki bu kişiler şunu yapmaya dair neyden korkuyorlar; bin kişi Ramazan'ın 27. Gecesinde toplanacak veya bayram günü toplanma yerinde bir araya gelecekler hapishanelere gidip şeyhleri çıkartacaklar. Bunu yapmalarına engel ne? İlim talebelerinin şöyle demelerine engel olan nedir; bu kişileri çıkarmadığımız sürece yemiyeceğiz ve içmiyeceğiz (açlık grevi yapacağız.) altmış bin, yetmiş bin kişinin içinde yürüsünler. Sanki on kişi mi öldürülecek? Yüz kişi mi tutuklanacak? Suud hükümeti yanan yerler [ateş edilmiş yerler] siyaseti yapmaktan ciddi manada acizdir. Buna rağmen insanlar böyle yapmadılar.

O çıkmayarak bize de kendisine de (Allah bizi de onu da bağışlasın) çıkmayarak eziyet etti. Ben tek bir şahıstan bahsetmiyorum. Bilakis ben yüz ve yüz elli kişiden oluşan insan

tabakalarından bahsediyorum. İlk tutuklamalarda insanların sembollerinden olan kişiler içeri alındı. O zaman sen bir çıkıyorsun, bir giriyorsun. Başkası bir çıkıyor bir giriyor. Üçüncü bir kişi çıkıyor giriyor. Kim bu hareketin sembolleri? Hepsi falan doktordan, filan şahıstan, dört veya beş kişiden mi ibaret sadece? Bu kişilerin değerli şahsiyetler olmasıyla, bizim ve insanların onları seviyor olmasıyla beraber yalnız bu saydıklarımız nizamın şer'iliğini düşürme adına kendi şer'ilikleri boyutunda onlara denklik gösterecek yeterli seviyede bir dalga teşkil etmiyorlar. Mevcut sistem öyle bir şey ki Büyük Âlimler Birliği Komitesinde 22 isimden oluşan bir kalabalık var. Sonra şûra meclisi var, hatibler var, harem imamı var, sonra bir de İbn-i Baz ile başlayıp dansçılar ve davulcularla biten uzun bir seri var.

İşte bu "Meşruluk çatışması" mevzudur. Bir de sistemin TV'si, radyosu, gazeteleri, dergileri, şairleri var. Bu onların dini şer'iliklerinden hariç sahip oldukları şeylerdir. Senin de neşriyatlarının olması gerek. Bir neşriyat değil bilakis çokça neşriyatlar. Çevirilip, dağıtılacak neşriyatlar. İç ve dış dağıtım şebekesi bunların olması gerek. Muhakkak sana ait içerisinde muhalefetin sembollerinin sohbetleri bulunan sesli dergilerinin olması gerek. Ben örnek olarak Suudu veriyorum. Çünkü o gerçekten de orası şer'i sorunun çok ciddi vaziyette zor olduğu bir yer. Şer'ilik sorunun en zor olduğu ülke Suud'dur. Arap yarımadasına bağlı bu çevreler ve mıntikalardır. Bu insanlara ait kendilerine şer'ilik de denklik kazandıracak siyasi önderlikleri yok. Hatta şu an da dini ve şer'i semboller dahi yok. Diyoruz ki: "Sizin taraf fetva verdi, bizim taraf da fetva verdi." Oysaki böyle değil. Bilakis tam aksine şu ana dek bizim yanımızdakileri, başkaldırı saflarında, Suudi mücahidlerin ve Suudi olmayan mücahidlerin saflarında ve bütün cihadi hareketlerin saflarında bizim aleyhimize ve tüm sıkıntılı durumlarda gerekenin aksine fetva veren o münafıkları savunmak için gönüllü olarak bir bahane arayanlar var. Mücahidlerin safları içinde aslen kendisi düşmanlarımızın şer'iliği adına destekçi olanlara rastlarsın. Seni düşmanın şer'iliğini paramparça etmekten nehyediyor. O münafıklar için ise ikrah altında olduklarını iddia ederek onlara mazaretler arıyor. Hatta birisi bana demişti ki: "Onlar bir ve iki ecir arasındadır." Ona dedim ki: Birisi Filistini satıyor ve bu bir ve iki ecir arasında oluyor! Amerikanın topraklarımızı girmesine fetva veriyor ve bir ve iki ecir arasında oluyor!" Biri de bana şöyle diyordu: "Yahya b. Ma'in'in Ahmed b. Hanbel imtihanında/ fitnesinde ikrah altında kaldığı gibi bunlar da ikrah altındadır." O münafıkları böyle adamlara benzetiyor!

Aslen biz bırak düşmanın şer'iliğini düşürmek için müessese kurmayı, kendi tabakamızı dahi düşmalarımızın meşruluğunu düşürmeye dair ikna etmiş değiliz.

Sonra şöyle basına bir göz at. Sabahtan akşama kadar uydusal TV kanallarında kitaplarda, dergilerde hükümetin yüzünü allanıp pullandırmak ve onun makbul olduğunu açığa çıkarmak için milyarlar harcanıyor. Peki, biz bütün ülkelerde kaç kelime konuştuk? Dışarıya kaç kelime ulaştırdık diye sormuyorum. Bizim basın medyanın kantonsal (küçük eyalet türü) bir basın gibi. Dört kişiyiz; biri yazıyor, biri basıyor

üçüncü kişi okuyor, dördüncü kişi itiraz ediyor. Bizim basıp dağıttığımız bütün dergiler böyle.

Bu bildirgeleri ve basınımızı ümmetin okuması gerek. Senin neşriyatların nereye ulaştı? Libya, Suud. Adına konuştuğun halk hani nerede? Fakat gerçekleşen şeyler İslami merkezlerde dağıtılan neşriyatlardan ibaret. Bizimkiler iki yayın alıyorlar ve kutuklara katıyorlar. Bunun yanında da üzerinde şöyle yazılı olan bir hayır kumbarası var "Mücahidler için bağışta bulun!" Tüm hareketler böyle.

Hani nerede insanları teşvik edecek basınlar? Sistemin şer'iliğini düşürmen için basına mukabil basın. Nasıl düşürecekmişsin şer'iliklerini? Bombalarla mı? Bombalarla düşüremezsın. Bombalar sadece askeri kurumları düşürebilir. Yani bize ait askeri kurumlar onlara ait askeri kurumları düşürür. Ama bizim şer'iliğimizi de onların şer'iliği; ilmi şer'ilikleri düşürür. Deriz ki: falan böyle dedi, filan şöyle dedi. Bu onların delilleridir. Allah *(celle celâlıhu)* şöyle buyurdu, Rasûlullâh *(sallallâhu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu. Böylece karşı tarafın şer'iliğini düşürebiliriz. Allah yolunda kınayıcının kınamasından da korkmayız. Üstelik basınsal şer'ilik gerçekten muazzam bir şey. Asıl giriş kapısı odur.

Faaliyet olarak şu âna dek ne sistemin meşruiyeti düştü, ne de senin söylemin insanlara ulaştı. Sonuç olarak hiçbir netice oluşturamadık. Bunca şehid sayılarına rağmen. Acaib rakamlardan oluşan yoğun tutuklu sayılarına rağmen. Bu kadar tutuklama İslam tarihinde hiç olmamıştır. Her beldede 20 bin, 30 bin, 60 bin, 10 bin, 7 bin kişi tutuklu. Saddam Hüseyin Şii olan İslami Davet Partisinden -Şia'ya bakmaksızın, bizim Şia hakkındaki fikrimiz malumdur- 960 bin kişiyi ortadan kaldırdı. Bir hükümet düşün ki, bu kadar adamın hepsini ortadan kaldırmaya gücü var! Hatta bazı sayımlar bunun 1 milyon insana ulaştığını belirtmiştir.

Ben bir defasında Bağdat'taydım. Çok basit şekilde Saddam Hüseyine bir süikast girişiminde bulunuldu. Geçit törenine bomba atıldılar. Çok basit bir şekilde bu vakanın gerçekleştiği tarafda olan köy ve vakanın olduğu yerin sonrasındaki köy kuşatıldı. Ordu orayı toprakla ve uçaklarla bombardımana tuttu. Dozerler geldi. Hiçbir şey anlamıyorum! Orayı yeryüzünden sildiler.

Şayet bir kişi İslam Partisinden olmakla itham edilse hemen onu, babasını, anasını, yedi soy yukarısını, yedi soy aşağısını, ona selam vereni, yüzüne gülteni, ona merhaba diyen herkesi alıyorlar idam ediyorlar ve sonra da o kişiyi asitle eritiyorlar. Cezaevinde asit havuzları var. İdam ettikleri kişiyi taşıyıp o havuzlara atıyorlar. Tamamdır eridi gitti. Adam artık buharlaştı ve duman oldu.

İşte bu tür donanımlara sahip, birbirlerinden bilgi alan hükümetler. Öyleyse sen onların meşruiyetini nasıl düşüreceksin ve bu surette insanları seninle beraber ölmesine nasıl ikna edeceksin?

Şimdi biz bir meseleyle karşılaştık. Bu mesele asırlar önce Müslümanların başına gelmiştir. Bir buçuk asırdır başlarına gelmiş ve şu an da başlarındadır. Bu meselenin bize bir ana kapı olması mümkündür. Bahsetmiş olduğumuz anahtar odur.

Bu anahtar sayesinde uzun ve geniş problemlerimiz çözülecektir. Bizim şer'iliğe dair bir sorununuz var. Yahudilere ve Hristiyanlara karşı savaşmanın meşruluğunu da onun içinde ele alıyoruz. Nitekim Suud'daki Nayif'in dediği gibi. Bilmiyorum nedir ismi onun? Bir bakan. Bu bakan o kişiye dedi ki: "Yahudiler ve Hristiyanlar hakkında hutbelerinizde konuşmayın." Birisi ona bakıp dedi ki: "Ey uzun ömürlü ve uzun kuyruklu adam! Bu dediğin şu demek; yani biz Fâtîha suresini dahi okumayalım. Çünkü bu surenin yarısı Yahudiler ve Hristiyanlar hakkındadır." Ona dedi ki: "Okusanız dahi insanlara bir gruptan katın Yahudiler diğer gruptan kastın Hristiyanlar olduğunu tefsir etmeyin. "Gazaba uğramış ve sapmışların yoluna değil" diye okursun. Tamam bitti bu kadar. Âmin."

Çekişmenin anahtarı uğrunda senin fonksiyonun; "Gazaba uğramışların" onlardır, "Sapmışların yoluna değil" onlar. Halkta "âmin" diyerek senin sözünü karşılayacaklar. Bu gerçekten de kolay ve basit bir anahtar. Şimdi biz Yahudileri vurmak için çıkıyoruz ama Ürdün ve Mısır ordusu bizi engelliyor. Suud'daki Amerika üssü bizi vurdu. Vatanın muhafızları da bize vuruyor. Orduyu vuralım mı vurmayalım mı meselesi bir tarafta bütün işler otomatik olarak ard arda geliyor.

Mesela finans meselesi. Yahudi ve Hristiyanlara karşı savaşta finans sorununun otomatik olarak çözülür. Tacir ve yardımsever binlerce Müslümanın sana yardımcı olmak istediğini göreceksin. Hatta Yahudi ve Hristiyanların malları, şirketleri, bela ve musibetleri hedeftir. Onlar bu hedefleri sağlarlar. 100 savaşa ve 100 orduya finansmanlık sağlar onlar. Böylece finans sorunu çözülür.

Sahasal veya sahasal olmayan yerlerde ki liderliklerle gerçekleşecek olan eylem sorunu. Deriz ki: "İslam dünyasının muhtelif bölgelerinde eylem yapacağız. Hepimiz sahalarda eylem yapan kişiler oluruz. İster bizim beldelerimiz de ister başka belde de olalım farketmez. Savaş bütün cephelerde olacak. Bu fikire dair "Eylemin Geleceği Nasıl Olacak?" adlı oturumuzda konuşacağız. O zaman birçok meselenin kendiliğinden çözülmesi ve doğal ve tarihi bir bağlamla geldiğini göreceksin.

Meşruiyete ihtiyaç duyduğunuz herhangi bir savaşta nitekim daha önce de değindiğimiz gibi: silahtan başka hiçbir yol yoktur. Bu savaş şer'i olarak zaruridir. Bu savaşta zafer mümkündür. Bütün savaşlarımızda bu tastamam olacak. Allah en doğrusunu bilendir.

Allahım seni bütün eksiklerden tenzih eder ve sana hamd ederim. Şehadet ediyorum ki senden başka ilah yoktur. Senden mağfiret diliyor ve sana tevbe ediyorum.

بسم الله الرحمن الرحيم

Bütün hamdler âlemlerin Rabbi olan Allaha aittir. Efendimiz Muhammed'e, âline ve ashâbına hepsine salât ve selâm olsun.

Dün, "Harbu'l-Mustadafin/Ezilmişlerin Savaşı" kitabında sayfa otuzda yer alan 41.inci maddeye gelmiştik. Okuduğumuz ve üzerinde uzunca durduğumuz şey yazarın şu sözüydü: **"Mesele adilane bir şekilde belirip, mevcut durum dayanılmaz hale geldiğinde ve bu durumun tuğyanın zıtlık yolundan dönmediği sırada artık eylem yolundan başka bir şey kalmıyor. Bu esnada; Gerilla savaşına dair herhangi bir hamleyi başlatma imkanından önce muhakkak zaruri, programlı bir hazırlık gayreti gereklidir."** Burayı açıklamıştık.

Yazar diyor ki:

"Küba, Cezayir ve zafer elde eden diğer inkılapların tecrübeleri şunu gözler önüne seriyor; gerilla savaşı çoğu durumlarda siyasi bir kuruluştan aktif destek talep eder. Bu siyasi kuruluş ondan üyesel bir parça teşkil etmez. Fakat o meselenin ta kendisi için bir kurtuluş mekanizmasıdır. İnkilab hareketi için şehirselsel bir güç sunar. Meşruiyeti olan veya olmayan vesileleri kullanarak yardımı güvene almaya güç yetirir. Mahkemelere giren devrimcileri müdafa etmek için bombalar atması gibi. (Tabi bu dediğim eğer bu mahkemeler o zaman hala mevcutsa böyledir.)"

Şimdi burada birkaç açıdan meseleyi ele alarak uzunca duralım:

Tabi yazar bu bölümde şunu ifade ediyor; gerilla savaşı olduğunda bu savaş dağlarda, taşarlarda ve ormanlarda olur. Gerilla savaşları böyledir. Yani şehirlerin içinde değildir. Çünkü genel olarak şehirlere ordu ve emniyet güçleri egemen olur ve oralar kuşatılır. Oraya giriş ve çıkış yasak olur. Yolculuk için kullanılan anayollara barikatlar konulur. Devlet; beldeler, şehirler ve yollar için sıkı baskı uygular. Taşralara ise genelde egemen olamaz. Bu yüzden yazar da diyor ki; taşralarda devrimler ateşlenmişse şu şey faydalıdır, nitekim dediği gibi: **"Gerilla savaşı çoğu durumlarda siyasi bir kuruluştan aktif destek talep eder. Bu siyasi kuruluş ondan üyesel bir parça teşkil etmez. Fakat o meselenin ta kendisi için bir kurtuluş mekanizmasıdır. İnkilab hareketi için şehirselsel bir güç sunar. Meşruiyeti olan veya olmayan vesileleri kullanarak yardımı güvene almaya güç yetirir."** Yani kanuni veya kanun dışı. Devlet o vesileye müsamaha ediyor veya etmiyor.

"Mahkemelere giren devrimcileri müdafa etmek için bombalar atması gibi." Şimdi biz yazarın önermiş olduğu bu sistem etrafında olumlu ve olumsuz şeylere değinelimiz.

Olumlu şeylere gelince:

Şu an bizim İrlanda'da olan İrlanda Cumhuriyet Ordusu gibi tecrübelerimiz var. Bu mevcut demokrasinin neticesi oldu. Yazarın fikri; resmi olan siyasi bir parti gibi bir cenah ayrılması faydalıdır. Devrimsel savlarının çoğundan vazgeçiyor. Özellikle vesileler ve uygulama seviyesine dair. Bu bir numune olarak duruyor. Bundan sonra, bu üsluba dair biz Müslümanlar olarak kendimize nisbetle neyin doğru neyin yanlış olduğundan bahsedeceğiz. Netice olarak o SinnFein adında siyasi bir parti ayırdı. Heralde bu partinin şu anki başkanı Gerry Adams'dı.

Bu partidekilerin çoğu zorbalık uygulamasıyla/ politikasıyla bağlı olan meseleler içerisinde olan emekli üyeler yahut yaşlılar veya siyasi fikir adamları ya da askeri devrimde herhangi bir rolü olmayan kişilerdir. Denizaltından (kendilerinin verdiği isimlendirme) bu parçayı gösterdiler. Denizaltının tümü suyun altında. Fakat ülkenin demokratikliğinden istifade edebilmek için bu kısmı açığa çıkardı. Ülkede basın da mevcuttu. Onun da gazete çıkarma ve siyasi tatbikat yapma imkânı oldu. Bir çok imkândan istifade etti. O vakit içerisinde üzümlere ifade ediyorum ki bizim İslami teşkilatların giriştiği şeylere girişmedi. Hali hazırda haklarını almasının mukabilinde diğer cenaha kötü konuşmuyordu. Aksine onlar diğer cenahı methediyorlardı. Fakat şöyle diyordu: "Biz terörizmi uygulamıyoruz ve onu meşru bir üslup olarak da görmüyoruz." Böyle diyorlar ama biz böyle yapan kişilerin mecbur kaldıklarına itibar ediyoruz. Siz onları bunu yapmaya mecbur bıraktınız.

İşte, İrlanda'da böyle. İspanya'da ise "Bask" örgütü ki bunlar İspanya'daki Bask ikliminin istiklali için mücadele vermişlerdir. Fakat mücadeleleri siyasi üsluplarla olmuştur. Oysaki onlar siyasette gerçekten de radikaller. Parlemantasyona girmezler. Derlerdi ki: "Bu parlamento tüm İspanya'ya ait. Biz oraya girdikmi bunun manası bizim İspanyanın tamamının bir otorite tâci altında olduğunu itiraf etmemiz şeklinde olur, bu yüzden biz oraya girmeyiz." Sonra dediler ki: "Gireriz ama sadakat yemini etmeyiz." Netice olarak önemli olan şu ki onlar İspanya'nın tek bir parça olduğunu ve kendilerinin de ordan bir parça olduğunu kabul etmiyorlar. Onlar ve diğerleri arasındaki fark şu; onlar hedeflerini gerçekleştirmeyi istediler ama bu istekleri barışçıl yoldan oldu.

Bazı İslami cemaatler de bu üsluptan kendine bir pay koparmak istedi. Filistende ki Hamas cemaati, Filistin ve Ürdün'deki İhvan-ı Müslimin gibi. Biz bunu bundan sonra açıklayacağız. Çünkü burada Hamas için askeri cenahla bir fark var. Hamas Ürdünde mevcut siyasi bir liderlik ve Filistin'in içinde mevcut olan siyasi bir liderliği olan Hamas. Sonra, şimdi Hamas kendisi bir parti kurdu. Kendisi için olan siyasi yönelimden daha çok derecede medeni ve barışçıl olmak isityor. Kurtuluş Partisi adında bir şey veya bu doğrultuda bir şey yaptılar. Mısır'da İhvan buna benzer bir şey yapmak istedi ve "el-Vasat Partisi"ni kurudlar. el-Vasat Partisi İhvanın bulunduğu kadrolardan müteşekkildir. Devletin kanunlarına karşı uyum sağlıyorlar. Yani bu açılım bu tür üsluplar

dan yapılan bir nevi alıntıdır. Fakat İhvan gerçekten de büyük şer'i çıkmazların içine düştü. Çünkü bizim tarafımızdaki hükümetlerin siyasi olabilmeleri için siyasi partilere şart koştukları müsamaha edilen en aşağı sınır, şer'i bir menhec olarak bize nisbetle bu sınır olağanın dışına çıkmaktadır. Bu yüzdendir ki el-Vasat partisi liderliğine ve unsurlarına kıptibir takım kişileri katacağını bildirmişti. el-Vasat partisinin başkan vekili Mısır'daki Ortodoks grubun başkanının oğludur. Vasat partisi mensuplar şunu da söylediler: "Biz zaten İslami bir parti değiliz. Biz bir Mısır partisiyiz. Yani milliyetçi bir partiyiz. Fakat çözüm ve çıkış yoludur." Siyasetlerini böyle renklendirmek istiyorlar.

Devlet tarafından müsamaha edilen kanun çerçevesi kapsamın istifade elde etmek için bu üslupları seçenler var. Biz şunu sormak istiyoruz: "Bu İslamcıların ortaya atıp önerdikleri bu üslup cihadi cemaat için mümkün mü?" Ben bunun mümkün olmadığını söylüyorum. Sebebi de şu: Devletin bize yönelik baskısı Avrupa'da olduğu gibi sadece silahlanmaktan dolayı değildir. Bilakis silahlanma için çağrı yapmaya, silahlanmaya destek vermeye, silahlananların haklı olduğunu söylemeye, akrabaları ve komşuları arasında silahlananlar olan kişiye, silahlanan birisine "hayırlı sabahlar" diyerek selam verene bu kişilerin tamamı Devlet baskısı kategorisine giriyor.

Nasıl olur da siyasi bir teşkilat kurmak isteyen birisi gelip aynı amaçları destekler ve ister ama buna rağmen sertlik politikasını uygulamaz!

Bu alan bu şekliyledir, cihadi cemaatler kendileri için medeni bir üslup vazedemezler. Fakat biz fikirden istifade ediyoruz. Yani cihâdi bir cemaat kanuni siyaset mücadelesini yerine getirecek kendi tarafına kendisi için siyasi bir örgütlenme yapar. Bu parti işinin yanlışlıkla bize göre meşru olduğu anlaşılmaması diye böyle söylüyorum. Silahlı cihâdi hiçbir grup taşıdığımız bu fikirlerle siyasi bir parti kurmaz.

Çünkü bizim istediğimiz en aşağı esası dahi kanun suç unsuru görüyor. Her ne kadar ondan dolayı savaşmasa da. Vazedilmiş kanunların hepsi şeriatı uygulamayı isteyenleri takibe alıyor. Sadece barışçıl bir isteme. Buna dair önümüzde çok örnek vardır. Bazıları şunlardır: Seçim kampanyaları esnasında, öncesinde ve sonrasında parlamento ait diplomasi dokunulmazlığına bakmaksızın Mısır'da parlamento vekillerini tutuklayıp cezaevine attılar. İçeri aldıkları bu kişiler ne silah kaldırmışlardı ne de aleyhlerine bir şey söylemişlerdi. Tam aksine mücahidlere sert sözler söyleyip Devleti övmüşlerdi. Başkanın kurtulmasını sevinçle kaşılamışlardı. Sadakat, itaat ve sözden caymamaya dair bütün siyasi gereklilikleri de yerine getirmiş ve İslam'ın bütün sınırlarını da çiğneyip geçmişlerdi. Buna rağmen bu yaptıklarının onlara bir faydası olmadı. İşte bu, bizi bu üslubu kullanmaktan menediyor, siyasi bir parti kurmamızdan bizi alıkoymuyor.

Fakat bu meseleyi çıkarımsal bir şekilde değerlendirmek istediğimizde bakışların

kendisinden istifade edilmesi yakınlık taşıyan ve mümkün olan şeye âşına olmasını isityorum. Diyeceğim şey bu az evvel ki üsluptan alıntı yapılmıştır. Şimdi gerilla savaş grupları kendi beldelerinde savaşmayı veya mücadele etmeyi istediklerinde, bunun yanında siyasi bir gücü olmasına güç yetiremediğine göre mümkün olan şey nedir?

Bazı beldelerde sendikalar gibi -bunlar birere parti değil- sosyal müesseseler var. Mümkün olan unsurlarla bu sendikalara ve merkezlere girmemiz mevcut olan bu siyasi oluşumları hizmetimize kullanmak veya cihadi hareketin iyi bir hareket olduğuna dair basın ve tanıtım görevine hizmet edecek metodla gazeteleri faydamıza kullanıp hizmetimize almak işte bu mümkündür. Fakat şöyle demekten çekinme; "Biz de aynı istekleri istiyoruz."

Kendisinden istifade ettiğimiz bir başka şey; şu anda -ki bu durum tükeniyor- Avrupa 90'lı yıllar devresinde İslami hareketlerden dolayı kaçan herkes için yerleşke oldu. Cihadi hareketler de bunlardandır. Bu meseleyi tecrübe çerçevesinde şerhede bilirim. Çünkü ben o süreçte Avrupada kaldım. Üstelik son iki seneyi bu yapay siyasi hürriyetin dork noktada olduğu bir yerde Londra'da geçirdim. Şöyle ki, davetten ve tebliğiden sonra bütün cihadi hareketler, cihadi hareketler Avuranın merkezlerinin birçok yerinde bulundu. Bu noktada en pasif devlet İsveç ve Norveç Devletleridir. Bunlarda hürriyete dair bir çeşit alan vardır. Londra ise en yüksek seviyededir. Sonra Avrupa'nın ortasındaki Devletler Avusturya ve bazı Devletlerden, tâ ki gerçekten de bu mahiyette kötü olan Devletlere varıncaya dek. Bu tür devletlerde yerleşke için herhangi bir olanak yok. Örneğin Fransa, İspanya ve İtalya gibi. Yani özellikle Avrupa-katolik taraflarda bölgeleri azami derecede böyle. Bu yerlerde ister silahlı ister değil İslamcılara asla yer yok.

Ben diyorum ki: Bu boşluk Avrupada bulundu. Son üç sene içerisinde orada çok sayıda Arap veya Arap olamayan Afganlar yahut siyasi suçtan ötürü ülkelerinden deport edilen kişiler vardı. Siyasi sığınma isteklerinin neticesi olarak orada bulundular. Sosyal dayanışmanın varlığı neticesinde de hayat düzenleri müreffeh bir düzeye geldi. Bu durumu Batıda İslami faktörün bulunmasına dair pozitif ve negatif unsurlardan bahsederken değineceğim.

Bu mevcudiyetleri içerisinde bu insalar orada oturup, yediler, içtiler ve güvende oldular. Yani, evlerinin basılacağına veya acaba yemeğini nasıl yiyeceğine dair korkular artık onlara uğramaz oldu. Bunun sonucunda da rehavete kapıldılar. İnsanlar içerisinde gerçekten de olumlu bir evreyi yerine getirdiler. Geçmiş merhaledeki bazı Avrupa devletlerinin -bu mesele evrelere göre değerlendirir- senin o devletlerde şunları demen imkan dâhilinde değildir: "Biz silahlı İslam cemaatini temsil ediyoruz, kendimize ait bir büromuz var ve biz silahlı İslam cemaati adına konuşuyoruz." Yine şunları söylemen de mümkün değildir: "Biz Mısır Cihad Örgütü'nü temsil ediyoruz. Bu da bizim Avusturyadaki büromuzdur." Bu mümkün değildir. Ama İhvan-ı Müslim için bu ola-

naklıdır. Onlar dediler ki: Bizim büromuz var." Bu resmi bir boyuttur vs. şeyler. Bir de İhvan zaten terör kanunun uzantısı altına girmeyen bir partidir. Hatta el-İnkaz/ Ceza-yir Kurtuluş Partisi gibi küçük çaplı partiler dahi. Kaldı ki bu parti siyasi bir gruptur. Silah çağrısı yapmamış fakat sadece şöyle demiştir: "Bizim, devlete baskı yapabilecek silahlı askeri bir kolumuz var. Çünkü biz siyasi çerçeve içerisinde hareket ederek zulmü bertaraf edemedik." Bunun yüzünden el-İnkâz partisinin temel adamları yakalanıp yargılandılar. Düinde İtalya'da içlerinden biri yakalanıp yargılandı. Önemli olan nokta şu ki; velev ki siyasal demokratik gruplar dahi olsa bir çeşit silahlı eylem yapmışsa bu eylem kendisini korumak için olsa dahi artık o asla Avrupa'da bu çerçevede oluşum gösteremez. Ama bu durumda aralıklardan istifade etmen mümkündür. Senin kıyas edip karşılaştırmayı için bir örnek vereyim:

Yardım kuruluşlarının resmi hale getirilmesi tamamen izinlidir. Sen o kuruluşlara gidip -bunu Londra'da bir kardeşimiz yapmıştı- desen ki: "Ben insan haklarını korumak için veya Mısır halkını korumak için bir ofis işletmek istiyorum" desen bu olur. Kardeşimiz, Adil Abdulmecid Mısır halkını koruma adına bir ofis açtı. Bu ofise dair yazılacak bütün maddelerin bağlamı bulunur. Zira Arapça zengin bir dildir. O ofis için resmiyet alıp diksiyona dair birçok çeşitler barındıran sözler yazabilirsin. Yapman gereken şeylere dair başını belaya sokma ve kendini ifşa edip açığa çıkarma.

Cihad ameli veya hükümetleri devirmenin birçok yolu vardır. Propaganda yolu, duyuru yolu, âfetzâde ailelere yardım yolu, kazazedeler vs. yollar vardır. Bu izin verilmeyen %10'luk bölümü yapısal olarak %90'dan ayırsan ve bu %90'ın yapılar olduğunu farzetsen. Tâbi bu söz bizim açıkladığımız varsayımlı olan bir taktik değildir. Fakat ben şimdi bunu anlamanız için söylüyorum. Sonra da bu işin gidişatına bir bakalım.

Sen %10'luk bir bölümden dolayı hareketin %90'lık bölümünün serbestliğini kayba uğrattırıyorsun. Sen %90'lık olan meseleleri ayrı olarak özgün bir iş yapması üzere ayrı şekilde oluşturabilirsin. Bu bölümü cihad reddetmez, müdahale etmez, ona çağırmaz, ona hücum etmez ve desteklemez de. O bölüm kendine özgün bir işi yapar ve şöyle der: "Burada, Libya'da diktatör bir düzen var. Bu diktatör düzen yüzünden binlerce kişi katledildi. Bunun neticesinde burada kazazede vs. aileler oluştu. Bu yüzden biz kazazede Libya halkına yardım işini yerine getireceğiz." Bu söz meşrû ve doğrudur. Yetimlere ve dullara yardım eder. İslam buna karşı gelmez. Aksine bu sevap olan bir ameldir. Bu insanlar özel olarak bu amel çeşidini yapmaktadırlar. Bu iyilik ve takva amellerindendir. Tıpkı bir adamın şöyle demesi gibidir: "Ey topluluk! Siz Allah yolunda cihad edin, ben de dulları gözeteyim." Biz bu adama "Ey oturan ve yatan kişi dulları gözetiyorsun ama cihad etmiyor ve silahlanmıyorsun" dermiyiz!

Silahlanan insanlar arasından muhakkak bir grubun dinde derin bilgi sahibi olması için bir grubun ve ailelere bakmak için bir kesim insanların geri kalmaları gereklidir. Fakat bizim uyguladığımız bu karma işlev ise işin hiçbir tarafını değiştirmeyecektir.

Suriye'deki cihad da, Mısır'daki cihad da, Lübnan'daki cihad da olanlar ve hatta Ce. zayir'de olanlar şöyle; mücahidler savaşmak, silahlanmak, şehadet ve Allah yolunda ölüm için geldiler. Müslümanların kanları için ticarete bulunan İslami gruplar kendilerini bu görevlere verdiler. Hatta laik partiler dahi kendilerini bu işe verdi. İnsan hakları komiteleri ve yardım kuruluşları kurdular. Mücahidlerin operasyonlarından ve âfetzâdelerin haberlerinden konuşmaya başladılar. Bağışlar topladılar ve Müslümanların kanları adına ticaret yaptılar. Zenginleşip servet sahibi olduklarında ve çokça malları olunca kendileri için silahlı bir kol kurdular. Sembolik bir surette olsa dahi meseleye dair seninle beraber çalışırlar. Bir de onlar mücahidlere zarar verecek uluslararası manevrayı yapmaya en çok güç sahibi olanlardır. Çünkü mücahidlerin hepsi ölecekler. Artık onların yeri bir başka hale girmiş olur. Laiklerle beraber hareketi koparıp atarlar. Sonra başladığımız yerde biteriz. Otuz sene sonra şu kural bir kere daha gerçekleşmiş olur; "İnkılapları deha kişiler planlar, deliler uygular, fırsatçılar da meyvesini hasat eder."

Biz diyoruz ki: İnkılab idaresi ve cihâdi hareket idaresi bütün işlerinden netice alıp faydalanmayı elde edemiyorsa şöyle olur; kendisine ait operasyonlar, bu operasyonların üzerine kurulduğu yayınlar, bu yayınları dağıtan basın aracı, bu operasyonlara dair bağış toplayacak yardım kolu olur. Bu toplanan mallar gerekli yerlere dağıtılır. Sonra ondan bir bölüm silahlı eyleme dönüp gelir. Böylece bende tam bir halka olmuş olur. Tıpkı araba yapımında kullanılan deveren eden yaygı gibi. Bütün çalışanların önünden deveren eden bu yaygı geçer. Bir adam gedik açar, bir diğeri kablo katar. Bu yüzden, büyük fabrikalarda araba yapımının sadece üç dakika sürdüğü söylenir. Çünkü binlerce işçi çalışıyor ve yaygı da ilerliyor. Robot ve teknolojik eylemlere göre böylece gerçekleşiyor. Bütün eylemler ciddi manada büyük olan bu idareyle toplanılınca sonuç gerçekleşiyor.

Derim ki: Devrimde yapılması gereken birçok büyük işler vardır. Bunların temeli ve ana kısmı ise askeri işlerdir. Ancak askeri işlerin tamamlanabilmesi için birçok hizmet dizisine ihtiyaç duyulur. Bağış toplamadan, fakirlere yardım etmeye kadar binlerce mesele bulunmaktadır. Şu anda bazı Avrupa Devletlerinde birimler bulunmaktadır. Üçüncü dünya ülkelerinde birimler bulunmaktadır ve eylem yapmak istediğin Devlete karşı muhalif olan Devletlerin de birimleri bulunmaktadır. Yani, eylem yapmak istediğin devletle diğeri arasında kesin bir uyuşmazlık durumu olmalıdır. Bazı geçici anlaşmazlıkların köklü sorunlar olduğu zannına kapılarak hataya düşmemelisin. Böylece diğer Devlette istikrarlı işler yürütmeye başlarken, üzerinden ticaret yaptıkları ve ardından seni sattıkları bir koza dönüşürsün.

Bağımsız bölgelerde ve tarafsız mıntıklarada oturuyorsan bu marj halen adımı adım daralmakta ve tükenmekte. Hatta şu an cihâdi bütün meselelere silahlı operasyonların haricindeki dergilerle yardım etme çalışması imkân dâhilindedir. Yani ilk olarak silah dağıtımçıları, silah kaçakçılığını ve operasyonları uygulamak, bunu bir kenara bi-

raktığımızda; bağış toplama, insan hakları adına konuşma, acil yardım organizasyonları ve yardım kuruluşları kurma vs. şeyler olur.

Gerçekten bunlar kazanımlı tecrübeler. Bu yöntemi kullananlar da ki menheci ve şer'i bütün sapmalara muhalif olmamıza bakmaksızın durum böyle. Şu açıdan ki; insan haklarını savunan kuruluşlardan istifade etmek ve halka yardıma dair olumlu sonuçlar almak, bunlar Raşid el-Ğannuşî'nin"en-Nehda" hareketinin tecrübesidir. Bunlar Avrupadaki yardım vs. kuruluşlarla iletişim halinde oldular. Bu konuda gerçekten de büyük deneyimleri oldu. Böylece mahkûmlarından birçok kişiyi hapisten çıkarabildiler ve siyasi ilticaya dair birçok şeyi gerçekleştirebildiler.

Peki, bizim bu havalardan istifade etmeye dair ne mümkündür?

Sen halen işleri taksim etmedin, seni bundan alıkoyan nedir? Sen kimsenin kendi ülkesine alıp dâhil edemediği Honolulu Devletine karşı cihad ediyorsun. Honolulu'dan hicret eden muhacirler oldu. Bu kişiler Avrupa'ya yerleştiler. Sen neden Honolulu'dan gelen muhacirlerin çocuklarını gözetmek için kültür merkezleri açmıyorsun? Onlar için okullar açarsın, onları barındırıp öğretimde bulunursun. Dulları ve yetimleri gözetirsin. Bütün bu hizmetleri yaparsın. Bu haram mıdır? Caiz değil midir? Bilakis bu vaciptir.

Şayet sen ben Honolulu'da bu dediğin işi silahlı İslami cemaat adı altında yapacağım desen asla bunu yapamazsın. Yargılanırsın ve ülkeden deport edilirsin. Son tecrübemiz içerisinde yola çıkarak bu fikir doğrultusunda bu taktik gerçektede ilerleme sağlayan bir yöntemdir. Askeri eylemden ayrı olarak yapman gereken bu işleri sınıflandırman gerek. Bunları ya sen yaparsın ya da bunları ticaretçi İslamcılara, milliyetçilere, taşkınlık eden muhacirlere bırakırsın, onlar senin yerine bunları yaparlar. Sonra da senin işlerinin bütün neticelerini kendi menfaatleri için toplarlar sen de hiçbir şey yapamazsın.

Kültür merkezleri açman da bu şeylere dâhildir. Biz bu sözleri şimdi kardeşlerimize ve arkadaşlarımıza söylüyoruz: Ey cemaat, burda, şurda, orda böyle merkezler açın. Şu sizin durumunuz Uluslararası olarak kendisinden hoşnut olunan bir mesele. Tıpkı Afganistan meselesinde olduğu gibi. Çünkü o mesele Amerikan çıkarlarına hizmet ediyordu. Bu merkezleri açma işini laiklere, ırkçılara, falana, filana bırakıp onlar da bunun sonucunda bu merkezleri açıp sizin amellerinizin bütün neticesini alması yerinde siz bu andan itibaren güvenilir ve ciddi olan eğitimci birini hazırlayın. Sizin örgütten emirleri alsın. Ama global açıdan bu örgütten ayrı olsun ve kültür merkezleri açsın. Emirleri senden alsın ve bütün bu kültürel merkezleri sizin meselenize sunuldu. Ardından bu durumdan sonra kültürel merkezlere silahlı İslam cemaatlerinin yayınlarını katmasına ney engel olabilir ki? O şöyle der: "Biz Honolulu'luyuz. Bizim şahıslardan çıkan tüm yayınları takip ediyoruz." Kimse onun diğer gruların ya-

ynlarını içeri sokmadığını bilmez. O bu mesele adına resmiyeti almıştır. Bu mesele sadece kültürel meseledir, eğitimidir vs...

Muhacir topluluklardan olan kişiler, özellikle Kuzey Afrika tarafında olan toplulukların sayısı otuz, kırk, elli, yüz bin muhacirden az değildir. Avrupada 6 milyon Cezayirli, 4 milyon Mağrib'li, milyon civarı veya daha fazla Tunuslu, 3 milyon Türk muhacirler var. İngiltere'de 8 milyon Pakistanlı ve Hindistanlı muhacirler var. Bu rakamaların toplamı öyle basit bir rakam değildir. 19 milyon Müslüman Avrupada. 19 milyon Müslümanın hepsi maddi olarak ya zengin ya da orta halli bir şekilde hayat sürüyorlar. Bu yüzden bu muhacirler bağış toplamak için büyük bir kaynaklar. Hepsinin diplomaları var. Kadro oluşturmak için onlar büyük bir kaynak. Tamamı hürriyet ve konuşma atmosferlerinde yaşadılar. Unsurlar elde etmek için büyük bir kaynaklar. Yani, ihmal edilmesi caiz olmayan bir odak noktası.

Senin kendi beldende yayınlar dağıtman için 20 kişi bu yüzden ölüyor. Orada bu yayını dizayn edersin, dağıtırsın ve yayırsın. Onları silahlı grup adıyla asker olarak alabilir misin? Yapamazsın.

Kültürel merkez açarsın; bu bir metoddur. İnsan hakları komiteleri açarsın; bu bir metoddur. Âfetzedelere bakmak için komite kurursun. Olduğun yerde askeri olan diktatör bir hükümet var. Banka hesapları açarsın. Seninle örgütler arasındaki iletişimin özetini alırsın yani; işkence edilenlerin resimleri, öldürülenlerin tabloları, katliamların tabloları vs. şeyler. Bunları kendi vasfınla kullanırsın, ne? Hiç kimse sana karışmaz. Birisi seni doğrudan zorlarsa o zaman zaten senin siyasi bir kişiliğin yok. senden açıklama yapman veya herhangi bir şey de istenilmiyor. Ama yine de biri seni dara soksa ve dese ki: "Libya'daki mevcut teröre dair fikrin nedir?" Dersin ki: "Ben onu terör diye isimlendirmiyorum. O, nefsi müdafaa işlemidir. Ama bizim sorunun aslında araştırmamız gerekiyor."

Senin yardım kuruluşların, kültürel merkezlerin, insan hakları kuruluşların var. Zihninin tasarladığı herhangi bir meseleyi barışçıl olarak adlandırman mümkündür.

Şimdi, Bosna'lılar Avrupanın tamamına yayılmışlar. Onlara karşı kapsamlı olarak Hristiyanlaştırma projesi, o insanlar için dağılım ve ihtiyaçlarını karşılama işlemleri yapıldı. Yani Bosna'dan bizim oraya İspanya'ya 10 binlerce kişi geldi. Bazı aileleri Hristiyanlar benim oturuyor olduğum şehrin yakınına alıp getirdiler. Onlardan bir bana dedi ki: "Gel onları bir ziyaret edelim." Ramazan ayında onları ziyaret ettik. İstedi ki o insanlar İslam'a dair asla hiçbir şey duymamışlar. Yani açık saçıklar, içiçeler. kötü bir durum ve başlarında musibet var. Fakat hepsi Ramazan orucunu tutmuşlardı. Bir onlardan çok etkilendik. Tuhaf insanlar gidip vacip olduğu için içlerinden bazılarıdan fitır sadakası topladı. Fitır sadakalarını verecekleri bir mescid arıyorlardı. Sonunda o bölgedeki insanlar onları kilisede ders almaya zorladılar.

Sen kendini Bosna'da savaşılan radikal bir terör örgütü olarak göstermiyorsun, sen kurum açacaksın. Bilakis şu an muhacirlere bakmak için kurum aç.

Özel alanları ya sen yaparsın ya da başkaları yapar. Şu an da örgüte bu gerekli. Örgüt şu an da yazarın demiş olduğu şu merhalede: **"Zaruri ve programlı bir hazırlık çalışması"** Kendini bu merkezleri açmak için hazırlaman, hazırlık boyutu ve programlı olan bu gayrete dahildir. Bu kardeşlerimizin cemaatlerinin meselesini ders yaparken bu meselelerinin temel oalrak muhacirlere dayandığını gördüm. Muhacirlerin sayıları yüz binlerce. Bizim yanımda yüz binler veya milyonlar olduğuna göre hareketin zaten kendisine ait muhacirleri gözetmek, aralarında yayılmak ve onlardan istifade etmek için mekanizmaları olması gerek.

Bu durumu hatırlatmama sebep olan şey şehinsel bir kolumuzun bize gerekli olmasıdır. Biz kendimiz için medeni kollar yapmak isityoruz. Fakat hakkında konuştuğuları gibi üslupla değil. Davete önem veren, eğitime önem veren, mescidlerin ve merkezlerin açılmasına önem veren medeni kollar. Bundan sonra zaten insanlar mescidi, merkezi ve okulu üzerine kurduğün fikir üzere senin istediğün rotada gidişat göstereceklerdir.

Fakat senin karşında içerisinde çalışma yapmakta olduğun ülkenin kanunları vardır. Sen ise bu kanunun uzantısı altında değilsin. Avrupada da cihadi veya İslami hareketler içerisinde gözetleme cihazları, casuslar ve ajanlar bulunmaktadır. Çünkü onlar siyasi sığınma yolu sayesinde bütün bu muhitleri katedebildiler. Tabi ki onlar senin saman altındaki yılan gibi çalışacağını biliyorlar. Fakat önemli olan onun sana karşı kullanacağı kanuni bir yol var mı yok mu? Anlatıldığı şekilde yaparsan sana karşı kanuni bir yolu yok. Sana karşı yalnızca alenî çatışma yolunu kullanabilir. Şu âna kadar benüz alenî çatışmaya geçmediler. Çünkü bunun bir takım akıbetleri vardır. Hâlâ mevcut durum içerisinde batı istirahbâratçılarıyla cihadi İslami cemmatler arasında soğuk bir savaş var. Mevcut soğuk savaş şöyle; gerçekleştirme parmaklarını ısır ve öylece bırak (fikirlerini aksiyona dökmelerine engel olun, gerisine karışmayın.) Bu çerçevede içerisinde bizler ülkelerimizde savaşmak için hazırız. Asitle ceset eritme, tırnak sökme, saç yolma, deri soyma ve bedenlere pompalarla acı verilmesinden dolayı savaşta hazırız. Bu saydıklarımın hiçbirisi avrupada yok. Onların katmış oldukları bütün چیزler bize nisbetle tahammül edilinebilecek çizginin altındadır.

Yani, hadi al sürükle. O sana bir şeyler söylesin, sen ona bir şeyler söyle, bu şekilde. Yani, en aşağı seninle konuşurken sana bir fincan çay vermeye zorunlu olur. O sana hürmet eder, sen ona hürmet edersin. O sana bağırır sen ona bağırırsın. Yani fiili olarak beş gece gözaltında kalırsın. Bizim alışık olduğumuz bir üslupla gelip geçer. Biz ve kardeşlerin çoğu bunların tamamıyla zaten karşılaşmışız.

Bu alanın her açısından cihadi hareketlerin istifade etmesi gerekir; siyasi aktiflik ve mümkün olan basınsallık. Mısır gibi bir ülkede dahi bütün zorbalıklara rağmen yargı

ve kanun sisteminin bir saygınlığı var. Çünkü bu Mısır hidivi İsmail Paşa ve İngiliz günlerine kadar uzantısı olan bir taklit. Kordineteli piramitsel bir yapı olduğundan ötürü ona karşı hükmetmek basit bir şey değildir. Bu yargı zincirine ait kibirli avukatlar ve elli senelik geçmişleri olan kadim yargıçlar vardır. Şimdi İhvan gelip İslamcı avukatları vekil tayin edince mahkeme salonları ve duruşmalar acaip bir hale girdiler. Gizli kapaklı şeylerin açıldığı bir davada avukatların davaları açtığı hoş bir şerit gibi oldu. Bu şeritler bizde var. Elde edebilir ve izleyebilirsiniz. İnşâAllah bu devre bittikten sonra bazı kaset ve video şeritlerini seçip dinleyeceğiz ve yorum düşeceğiz. Savunmacı kişi savunması esnasında davayı açmaya; İslam medeniyeti mirasçılarıyla Roma medeniyeti mirasçıları arasında bir çekişme olduğuna, bu gençlerin İslam medeniyeti savunduğuna, hükümetin ise Roma medeniyetinin çıkarlarını savunduğuna değinerek başladı. Bu meseleye dair asıl önemli olan husus; cihad ehlinin ömürleri boyunca böyle bir fırsatı elde edemiyecğidir. Bu bahsettiğim savunmacı avukat kişi gerçekten ihlâşlı bir zattı. İhvan-ı Müslimin'in üyelerindendi.

Bu yüzden bizim bu şiddetli rahatsız edici tutumdan kurtulmamız gerek. (Bu anlatığım asıl konunun dışında kalmakta. Bu aslen cihadi akımların hataları olan hususlardır. İlerde bunlara değineceğiz.) Gerçekten rahatsız edici ve kıskırtıcı bir metod endeksli bizimle olmayan ve bizden olmayan herkese karşı aşırı bir gerginliğimiz var. Sana bir örnek vereyim. Daha dün biz bir sempozyumdaydık, kardeşler kendilerini iki gruba ayırdılar. Bir grup kendini "Hüccet ve Beyân" diye, diğer grup ise kendilerine "el-Mevtül'-Esfer/ Sarı Ölüm" adını verdi. Gözüm iki şeye takıldı; 1) Sarı Ölüm grubu kendilerini Hüccet Ve Beyân diye adlandıranlar hakkında onların kendilerini aynı İhvan gibi isimdirdiklerini, İhvanda sanki hüccet ve beyânın mı olduğunu ve onlara beyân ve hüccete sahip olmadıklarını ve bu isimlendirmenin kendilerine karşı bir töhmet olduğunu söylediler. 2) Diğer gruptaki kardeşlerden biri ise bu sözü söyleyene "sen bize küfrettin" dedi. Bu sözüyle onun kendisini İhvan-ı Müslimin diye isimlendirmiş olmasını kastediyordu. İşte bu beyhude bir gerginlik aktivitesidir.

Gece gündüz devam eden gerginlikten meydana gelen bu nefsi durum insanın fikrinin ortaya aktılmasını ve çevresindeki herkesin ondan faydalanmasını ve kullanmasını engelliyor. Bunun sonucunda -bizim tüm burun kıvırmalarımıza rağmen- çevremizdeki herkes bizi kendisine boyun eğdirtti. Amerika, Afganistan ve Bosna'da bizi kendilerine boyun eğdirtti. Hatta İhvan-ı Müslimin dahi bizi Suriye'de ve Mısır'da kendilerine boyun eğdirtti. Hatta Suud'daki Kral dahi ve hatta Ali Abdullah Salih dahi seçkin gençlerimizi aldı ve onları kendisine boyun eğdirtti. O gençler savaşılar ve onun için güneyi fethettiler. En son bir grubu alıp orduya, diğerlerini istihbarat işlerine kattı. Geri kalanlar da dağılıp kendilerini kurtardılar. Sonuç olarak boyun eğdirenler biz olduk.

Şimdi ise şöyle bir nefes alıp menhecimizi kavramayı, stratejik, metotsal ve dikkatli şahsiyetimizi muhafaza etmeyi istiyoruz. Sonra da genel programın maslahatı için

çevremizdekileri boyun eğdirmekle uğraşacağız. Söylediğimiz bu sözler çevremizdekilere boyun eğdirmemiz kategorisindendir. İstifade etmemiz gereken birimler var. Eğer faydalanabileceğin bir birim yoksa hadi sana "güle güle", başka bir yerden başka bir birim ara. Bu birimlerden birisi şudur; eğer içerisinde bulunduğun ülke öğrenci birliklerine ve sendikalarına izin veriyor ise, o zaman öğrenci birliklerine ters bir kanun yok demektir. Peki, bu nerelerde var? Sadece bazı Devletlerde mevcut. Bazı Devletlerde öğrenci birlikleri sadece laik menhec üzere var. Bu ise senin için istifade edilecek bir birim değil. Başka bölgelerde ise öğrenci sendikaları için seçimler var. Muteber bir kuruluşa bağlı birisi olarak öğrenciler birliği başkanının sen olmandan seni engelleyen nedir? Öğrenciler sendikası başkanı; öğrencilerin isteklerini arz eden kişidir. O kişi bir millet önderliği şahsiyetine dönüşür. Bu kişiler genellikle İhvan'dan, Tahrir'den veya başka bir kurumdan oluyor. Sonra bu yüzden sen bu birimden istifade edemiyorsun. Olduğun ülkede imkân varsa neden işçi sendikalarına girmiyorsun? Bu fikir kendisini İhvan içinde kanıtlamıştır. Hatta bir takım insanlar batıda onlara karşı direnç gösterdiklerinde şöyle demişlerdi: "İhvan'ın sorunu şu; bütün ilmi sendikalar onların elinde. Bütün mesleki sendikalar onlarda." Hasan Turabi sisteme girmeden önce Sudan'daki bütün işçi sendikaları Turabi'nin cemaatindeydi. Numeyri'nin zamanında Sudan çerçevesi içindeki bütün çiftçi sendikaları da ondaydı. O zamanlar laiklerin hiçbir uzantıları yoktu.

Ülke içindeki meşruluk hakları savunma cemiyeti fikir alanında gerçekten gelişmiş bir komitenin oluşmasını isteseler İslam "Hilfu'l-Fudul" gibi bir anlaşmayı yapmamızı yasaklayacak mı?

Evet, siyasi bir grup olman için imkân ve açık yok. Fakat o ülkede mazlumlara savunabileceğin bir sendika açabilirsin. Onlar Müslümanlar adına meşruluk haklarını savunmak için bir komite olarak çalıştılar: mesela birisi tutuklandı, yerine el konuldu, bir işçinin hakkı yenildi, yabancı birine yerleşim hakkı verilmesi engellendi vs.. Sudan'da ne kadar mazlum varsa hakkını biz alalım. Bunu gerçekleştireceğimiz grupta askeri veya cihadi bir oluşum değil. Fakat hükümet gerçekten hassas. Ne meşruluk haklarına ne de başka haklara bakıyorlar. Meşruluk hakları için olan komite aslında kralın insanlara ait meşruluk/şer'ilik haklarını muhafaza etmediğini söylemiş oluyor. Onlara göre biz şeriat ve kanun devletindeyiz, Bin Bâz da var, sizin bu oluşum yasak. Fakat bu insanlar için akıllıca bir badire oldu. Suud'daki bir ofis açmaktan caydılar, bunun yerine kendilerine Londra'da bir ofis açtılar. Tüm dünya yayınları onlara ilgi gösterdi. Bir skandal oluşturdular ve gerçekten büyük bir azim sergilediler. Şayet orada (Arap yarımadasında) onların azimlerinden istifade edecek herhangi bir askeri oluşum olsaydı bütün bu azmin semeresini hasat etmiş olurdu. Fakat hepsi boşluğa doğru süzülüp gitti.

Ben Londra'da işin tecrübesini yaşadım. el-Misari, "Meşruluk Hakları Savunma Komitesi" ve bu komite iki gruba ayrıldığı zaman ki ortaklarıyla aramda doğrudan bir

bağlantı ve samimiyetimiz vardı. Serinin sonunda Arap Yarımadasındaki durumları ele alacağımız zaman Devletleri bir bir ele alacağız. O zaman bu toplulukların olumlu ve olumsuz yönlerinden bahsedeceğiz. Fakat şunu söylemiş olayım; oradakiler Arap Krallığına karşı faks savaşını gerçekten çok erken başlattılar. Bu yüzden Suudi hükümetle ülkeye dokunmuş oldular.

Arap Krallığı bölgesinde binlerce ticari kuruluş var. Bölgeye ticari evrakları veya ticari belgeleri getirdiler. İki yüzden fazla şirket. Yüz kişiden daha çok meşhur avukatlar. Şeyh isimleri, üniversite isimleri. Sadece bir günün sabahında -tabi ki onlar Suud hükümetine muhalif olanlardan ciddi meblağda mali imkânlar da toplamışlardı- faks mesajlarıyla Suud Kraliyet ailesinin rezilliklerini, yapılmış kötü durumları, aşklar, fuhuş, zina, arbedeler, gasp, talan ve yağmalamaları arşivlediler. Bilgi ve basın merkezlerine yabancıları görevli olarak verdiler, vesikaların ücretini ödediler. Bir defasında silah satış tokalaşmalarının yönetici emirin almış olduğu bir vesika için komisyon ücreti ödediler. İçerisinde rüşvet geçen kontratı da insanlara yayınladılar. Bunların hepsi Londra kaynaklı olaylar. Suudi elçiyle İngiliz elçi arasında bir terslik çıktı. Bunun üzerine onlar İngiliz kanunundaki boşluklardan istifade ettiler. Diğerine ne oldu? O kişiyi öldürdüler ve onun trafik kazasında hayatını kaybettiğini söylediler. Konu kapandı. Böyle bir şey mümkün. Lakin birinin çıkıp sana belgeleri aç deyip, kanunlar ve mahkemeler oluşturması da mümkündür. Bu o bölgede hâkim olan demokrasinin yapısıdır. Ve bu bir boşluktur. Bu fikrin açığa kavuşturulduğunu zannediyorum.

Devletin birebir kendisinde dâhili boşluklar da var. Bu boşlukları kendin için kullanabilirsin. Tüm İslami cemaatler bu kategoridendir. Silahlı cemaatlerin Tebliğ cemaatinde, İhvan'da ve cihadi tasavvuru gizleyen cemaat fikrini ise alenileştiren bütün gizli cemaatlerde unsurları olması gerek. Bu unsur dediğimiz kişiler casuslarımızdır. Zihnini yavaşça genişlet ve nefesini tut. İbn-i Teymiyye -rahimehullah- Müslüman casusla ilgili öyle âdab maddeleri belirtiyor ki şayet onları okusan, gelen birine "cemaat için bizim casusumuz işte böyle çalışır" desen o kişi seni şirkle itham eder. Ulemâ Müslüman casusun Haç takmasını ve Hristiyanlara benzemes

Şimdi ben -buna ihtiyaç olunduğu halde- sana kâfirlerin yanında veya komünistlerin yanında bizim casusumuz ol demiyorum. Ülkedeki bütün laik hiziplerde silahsız cemaatin casuslarının olması gerekli. Faraza yarın mevcut hükümet düşse ve onun yerine başka laik bir hizip gelse casuslarının olmasının faydasını görürsün. Şimdi Libya'da kalabalık bir Amerikan topluluğu var. Kaddafi'ye muhalif olanların hepsi orada. Bu muhalif laik topluluk senin namaz kılmanı engellemez. Yani senden alenen küfür işlemeni, alenen zina veya fiskefucur yapmanı istemezler. Senin için kabul edilebilir olmayan ve şeriatın sınırlarını aşmanı gerektirmeyen girmeye gücünün olduğu bütün alanlara girmen ve oralarda kol gezmen gereklidir.

Halk Mücahidleri Örgütü bir dönem Humeyni'nin kadrosunun içine girdiler. Hu

meyni devriminin ilk patlak vermesinde Halk Mücahidleri, İran parlamentosuna kendi içlerinden bir üye yerleştirme imkânı buldular ve tek bir darbeye Humeyni'ye denk vetmiş beşten fazla âyet (İran Şia'sında bir unvan) şahsiyeti öldürdüler. Senin; hükümete sızmış, hükümete muhalif bütün cemaatlara sızmış, İslami cemaatlara sızmış, tüm birliklere ve sendikalara sızmış adamlarının olması gerekli. Bu zaruri bir hazırlıktır. Uzunca vaktini alacak uzun soluklu bir iştir.

Kanıt: İşin sonunda cihad ameline hizmet edecek kurumsal boşluklar var. Kapasiteye göre bunu değerlendirmen gerek. Tam bir savaş için plan yapıyorsan -öyle bir iki adım için değil- o zaman tüm bu işlere girmen gereklidir.

Gerilla Hareketlerinin En Büyük Düşmanı Askeri ve Siyasi Yalnızlıktır

Halk tarafından sesin duyulmadığında yalnızlık meydana gelir. Kendi eylemlerine mahkûm ve terörizmle itham edilen biri olursun. Şayet iç taraftaki genel fikri bilsen insanların seni desteklemediğini farkedersin. Şayet dış fikir bilinse o zamanda kendini farklı tabakalar nezdinde mahsur ve mahkûm olarak bulursun. İşte buna "yalnızlık/izolasyon" diyorlar. Bu yüzden Mısır'daki bazı işlerin hükümetin yalnızlaşmasına sebebiyet verdiği, hükümetin mahkûm kaldığını söylerler. Sistemin cezaevlerinde 60 bin İslamcı tutuklu, 3 bin de farklı hiziplerden tutuklular var. Hükümette işsizlik vs. sorunlar var. İnsanlar bu hükümette siyasi bir izolasyon olduğunu, Devlet başkanının siyasi izolasyondan kurtulmak için çevredeki birkaç Devlete seyahat gerçekleştirdiğini dile getiriyorlar.

Biz şunu söylüyoruz; Oslo Anlaşmaları -İsrail İstihbaratı açısından askeri başarısı olmasıyla beraber- hükümetin Uluslararası siyasi bir izolasyona girmesine sebep olmuştur.

Yazar Robert, gerillaların en büyük düşmanının yalnızlık olduğunu söylüyor.

"Şehrsel örgütün bu yalnızlığa engel olması gerek. Uygun vakitler içerisinde aldatici mahiyette eylemler veya provakasyonlar yapmalıdır. Dünya içerisindeki bağlantıları sağlamak ve azami gayret sergilemek devrimin akışında devam ettiği şuuru motive etmek için en etkili yoldur. Velew ki devrim hareketi anılan herhangi bir gelişim kaydetmemiş dahi olsa bunlar yapılmalıdır."

Şu anda Arap âlemindeki bütün cihadi hareketlerin durumu budur. Bu hareketlerin herhangi bir propaganda veya yayın çalışması yapması gerek. Askeri acizliğin var, zaman bunu düzeltmek için bir takım şeritler yayınlarak propaganda hareketi yapmasını iç eylemlere dair yalnızlığın var, o zaman yakın veya uzak bir elçiliği vurma

girişiminde bulunacaksın. Mühim olan; hâlâ varlığını koruduğuna, direnişin coşkuyla devam ettiğine, mevcut hükümete karlı muhalefet ve red kampanyasının olduğuna dair işaretle bulunan eylemler yapacaksın.

Yazar, içerisine düştüğün bu yalnızlığa karşı sana yardım edebilecek şeylerden birinin de sana bağlı olan, senin için çalışan şehirseller organlar olduğunu söylüyor. Bu organlar yalnızlığını ortadan kaldırabilir. Bu doğru bir fikir.

Bazen bazı örgütlerdeki bir kişi bir bölgeden diğer bir bölgeye uçak kaçırıyor. Sonra uçağı kaçıran o kişi hemen emniyete teslim oluyor ve şöyle diyor: "Falan falan Devlet'te ki tutuklulara dikkat çekmek istedim, bu yüzden bunu yaptım." Bak bu kişi sadece dikkat çekmek istemiş.

Yahut gerilla savaşına dâhil olan birimler gösteri şovu yaparlar. Veya gerçek askeri bir eylem yaparlar. Eylem sahasının yerini değiştirmek için bu girişimlerde bulunurlar. Ülkenin içindeki manevra alanını bir zaviyeden başka zaviyeye taşır. Yahut ülkenin içinden dışına taşır veya askeri işten basın işine ya da basın işinden askeri işe taşır. Önemli olan; içerisinde bulunduğu yalnızlık halini kırmak için herhangi bir değişim eylemi yapar.

Yazar şöyle diyor:

"Bu yüzden örgütler genel olarak iki koldur;

A) Gizli ve illegal B) Açık ve legal gibi."

Herhangi bir üniversitede sana hizmet eden öğrenci kuruluşları gibi. Bunlar öğrenci birliği sendikasıdır. Bu neyin kısmıdır? Açık bölümün. Bu desteklemelere ve meselelere dair konferanslar düzenler ve manevralar yaparlar. Şu an da -bu diyeceğim ne Saddam'a ne de onun küfrüne yardım değildir, fakat belirli bir siyasi koşulu değerlendirmedir- Hamas: "Müslüman Irak halkı vurulursa Filistin'deki Amerikan dairelerini vuracağına" dair bildirge yayınladı. Bunun ismi "siyasi/politik varlık"tır. Şer'i bir vacip olması, kendisinden istifade ediyor olmamız, doğru bir şey olduğu ve bizim kitlelerimizi yüceltiyor olması bunların tamamı bir yana bunun ismi "siyasi varlık"tır. Bezen kalabalık düzeyinde bunu elde ediyorlar. Şimdi birisi bize gelip diyor ki: "Hangi menhec Saddam'a destek vermemize tolerans veriyor!" Bak işte bu eksik düşünmedir. Mesele Saddam Hüseyin'e destek meselesi değil. Mesele belirli amaçlar için gelmiş saldırgan Haçlı düşman meselesi. Senin bu yaptığının Saddam Hüseyin'e destek olmadığına bunun onun yanında durmak olmadığını izah etmen gerek. Biz adamda şunu şunu gördük. Fakat bu düşmanlık Müslümanlara karşı düşmanlıktır, Müslümanların çocuklarını katletmeye yöneliktir. Bizim buna karşı şöyle şöyle bir duruşumuz vardır.

Organizesiz ve organizeli Solcu ve İrkçi kitleler, hatta demokratik İslamcılar da olan kalabalıklar yerine cihadi cemaatler için bir katılım bulamıyorsun!

Şimdi sen Arap Yarımadasında cihad eden bir grupsun. Arap Yarımadası veya Libya veya Mağrib hükümetine karşı kıyam ettiğini de ilan ettin. Afrika bölgelerindeki Müslümanların sorunlarıyla ilgili bir açıklamanın bulunması büyük bir şekilde senin popülariteni yükseltiyor. Selman Rüşdi'nin ki gibi bir soruna düşmene karşılık senin için bir hazırlık oluşturuyor. İran siyasetini bir gözlemleyin. Bu konuda ne kadar başarılı oldular? İran devriminin Selman Rüşdi ile ne ilgisi var? Selman Rüşdi'yi daha çok himaye alan ve onun bu meseleye isyancı olmasında etki eden kendisi hakkında idam kararının çıkarılmasından İran ne kazandı? İslam'a ve Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in davasına faydadan çok zarar verdi. Bu yapılanlar sadece ciddi manada İran meselesine fayda sağladı.

İran Devlet başkanı, dayatma protokolü iptal edildiği takdirde Türkiye'yi ziyaret etmesinin ve Atatürk'ün kabri başına! çiçek çelenki katmasının mümkün olduğunu bildirdi. Bu çelenk işi nedir böyle! Bu Allah'ın inkâr etmekten çok çok büyük olan Türkiye de gerçekleşen bir iştir.

İkincisi: Kabil'in alınmasından sonra Mısır'ı ziyaret ettiğinde Enver Sedat'ın mezasına çiçek çelenki kattı. Mısırlı mücahidlerin kanı daha henüz kurumuş dahi değilken. Bu işin neticesi olarak da Mısır'lı teröristleri Hüsnü Mübarek'e teslim edeceğine dair ittifak yaptı. Ceza olarak Allah -subhânehu- onu tarihe "Devrik Devlet Başkanı" olarak geçirdi. İranlı bu devrik başkanın bu meseleye karşı büyüklük taslaması bir kaniyettir. Bir zaman, Türkiye'de bulunan İslam'ın ve Müslümanların önderi Erbakan, Atatürk'ün mezarına gül çelenki katarak seçim kampanyalarına başladı. Ziyaret divanına da şöyle yazmıştı; Atatürk'ün tesis etmiş olduğu Cumhuriyetin ilkelerine -küfür ilkelelerini!- dair olan bu alana ismimin kaydedilmesi benim için büyük bir şereftir!!

Bu bir manevra, gereçeliymiş gibi olan bir iş olunca neye sebep oldu? Yozlaşmaya sebebiyet verdi. Bu meseleden istifade edemedi.

El mühim, yazar şöyle diyor: **"Bu yüzden örgütler genel olarak iki koldur; A) Gizli ve illegal B) Açık ve legal gibi."**

Yani; bu öğrenci sendika ve komiteleri dahi senin için gizli dâhili bir örgüt olacak ve faydalanma işini yürütecek. Bu yüzden senin bu kesime yönlendireceğin müdürüne bağlı, onun da müdürünün örgüte bağlı bir düzeninin olması gereklidir. Bunlar şahısal örgütlenme içerisinde olacak. Yani senin Mısır'da yardıma muhtaç aileler için yardım komitesi işletmen mümkündür. Sonra ne olacak? Sana Avrupadaki Mısırlı muhacirlerden tüccarlar, turistler gelecek. Fasık kişiler de gelecek. İşte burası davet alanıdır. Bağış toplama alanıdır. Islah alanıdır. Fakat metod olarak seninle uyumlu olmayan bu yapıyı idare etmen için örgüte bağlı menhece tabi olan idare merkezin olması lazım.

Benim dışarda Mısırlı muhacirlere bakmak için merkezim var, amcacığım bunlar

örgüt üyesi veya cihadi cemaatlere üye değil, bunlar muhacirler var dersen bu iş olur. Evet, onların içlerinde senden helal et satın almak için gelen insanlar var. Fakat onlar senden helal et satın almak için geldiklerinde sen gelen kişiye kaset vereceksin, yayın vereceksin, iki kelam edeceksin, namaz kılmıyorsa namaz kılması için davet edeceksin. Yani yavaş yavaş onu gözetceksin. Tutup da onu vela-bera kaidelerine dahil etmeyeceksin. Çünkü o cemiyete girmiştir. Bu cemiyeti ise merkez özü çerçevesinde genel bir işlev oluşturmak için biz yaptık. Böylece bu insanların tamamını kendi yönlendiren ışığında istihdam edersin.

Yazar şöyle diyor:

“Aktif kişiler yönünden bu mevcut oluyor; muhbirler, terörizmle ilişkisi olanlar, silah kaçakçıları, patlayıcı üreticileri, gizli sahafçılar, yayın organları dağıtanlar, gerilla savaşı kesiminden başka bir kesime mesajları taşıyan ve şehirleri iletişim merkezi olarak kullanan mesaj taşıyıcıları gibi.”

Yani, sana hizmet eden şehrsel oluşumun içerisinde olanlar. Yazarın söylediğini, gerilla savaşına bağlı olan şehrsel askeri örgütle karıştırmamalıyız. Yazar gerilla savaşı komitesini; silahlı şehrsel akım ve silahlı merkezi akım diye taksim ediyor. Fakat bu iki akım arasında irtibat bulunmaktadır. Bu mesele tartışmaya açık olmayacak derecede kesin bir husustur. Muhakkak dağlarda olan bir cenah gereklidir. Bu dediğimiz Cezayir’de gerçekten de başarılı bir şekilde oldu. Şam diyarlarında verdiğimiz savaş sadece şehrsel oldu, Tunusta şehrsel, Ürdünde şehrsel şekilde oldu. Bunlar dağlarda, ormanlarda veya çöllerde olmadı, sadece şehirlerde oldu. Libya’da da şehrsel oldu.

Yemen’de dağ var, Afganistan’da dağ var, Mağrib ve Cezayir’de dağ var. Gerilla savaşları için en uygun koşul dağlardır. Özellikle eğer bu dağlar ağaçlıklı, orman, zirai yapılar, su ve kendiliğinden bir yeterliliği olan dağlarsa. Bu koşulların bulunduğu Devlet sana “gel inkılab yap” diyen bir Devlettir. Nitekim Türkiye’de durum böyledir. Cezayir’deki Atlas Dağları da böyledir.

Yazar diyor ki: **“muhbirler, terörizmle ilişkisi olanlar, silah kaçakçıları, patlayıcı üreticileri, gizli sahafçılar, yayın organları dağıtanlar, gerilla savaşı kesiminden başka bir kesime mesajları taşıyan ve şehirleri iletişim merkezi olarak kullanan mesaj taşıyıcıları gibi.”**

Yazar burada intisabı olduğunu belirtmeksizin devrimi destekleyen şehrsel komite hakkında konuşmuyor. Bilakis, şehirde gerilla savaşı iradesine bağlı bir şekilde çalışacak askeri yapıdan bahsediyor. Şu üç kesimimiz olduğunda; Egemenlik altına alınamıyor gibi olan yerler yani dağlar gibi yerlerde çalışan gerilla merkezi. Esas merkeze hizmet için çalışan askeri kol. Çoğu zaman gerilla savaşları için genel komite şehirlerde olmaz. Sadece Devletin elinin yetiştirebileceğinden uzak olan dağlarda olur. Dağları ok-

mayan bölgelerdeki devrimciler devletin dışına çıkmaya mecbur kaldılar. Bundan da hâlâ çözülmemiş olan sorunlar ve düğümler meydana geldi. Onların haklı olan tüm mazaretlerine rağmen bu sorunlar var. Üçüncü parça: Devrim yörüngesinde hizmet gösteren şehrsel kuruluşlardır. Fakat bu kuruluşlar kendilerini inkılâba nisbet etmezler. Yardım kuruluşları, sendikalar ve istihdam ettiğin her yapı.

Yazar şöyle diyor:

"Nitekim bir başka açıdan da sempatizanlar mevcut. Bunlar; hareketin yardımcılarıdır, bağışta bulunan kitlelerdir. Senin için davet yaparlar. Seni gizler, barındırır ve himaye ederler. Bu kişiler sempatizandır. Ona "müntesib ol" dediğinde, müntesib olmaz. Gizli çalışmayan fakat, kanun çerçevesi dâhilinde normal bir şekilde işlev gösteren yoldaşlardır onlar. Ama onlar aktif şahısların gayretlerine destek verirler. Aktif kişiler gibi onlar da büyük önemli şeylere imza atarlar."

Açıktan çalışan yapılanma/ örgüt doğal olarak açık olmayan, gizli çalışan unsurlarla irtibat halinde olacak. Güvenli bir şekilde taşralarda ki gerillalarla iletişimleri olur. Fakat bu yapılanmanın hakiki işi inkılâba insanlar nezdinde saygın bir ön yüz, medeni yüz veya Kübalıların dediği gibi "medeni direniş" kazandırmaktır. Bu kişiler kültürlü, tüccar, memur, öğrenci ve işçilerden vs. oluşmaktadır. Özellikle kadınlardan da oluşmaktadır. Bu insanlar mal toplamaya, maruzatları geçirmeye, hükümeti boykot yapılanmasına, gösteriler düzenlemeye, dost basıncıları bildirmeye, popüler şeyleri yaymaya ve propaganda-yı beslemeye güçleri vardır. Akla gelen bütün araçlarla yoğunlaşmış bir şekilde bunu yapabilirler. Bunu da iki hedefi gerçekleştirme adına yaparlar; İnkılâpçıların görünümünü aydınlatmak ve güçlendirmek, hükümetin şanı şerefini karartmak."

Yazarın kadınlarla ilgili söylediklerinin çoğu bizde olmaz. Ama bilâd-ı Şâm'da Müslümanların merkez noktalarında kadınlar iletişime dair gerçekten korkunç roller üstlendiler. Subhanallah, cihad gerçekleştiğinde kitaplarda okuduğumuz ilk örnekler geri dönüyor! Orada mücahidler için yemek pişiren analar vardı. Çocuğu yapıları getiriyor ve üsler için yemek dağıtıyordu.

Hatta ben dilden dile dolaşıp yaygın olan, gerçekten acaip bir olay duymuştum. O zamanlar orada Adnan Akle ve şehirdeki askeri kolun komutanlarından birisi arasındaydı. Adnan'dan randevuyu ve mesajı taşıyan kişi kardeşin hanımıydı. Randevu istihbarat tarafından öğrenilmiş. İstihbaratçılar da randevu yerine ousu kurmuşlar. Kadın randevu yerine gelince onu yakaladılar. Oturup Adnan Akle'yi bekle-

meye başladılar. Böyle yaparak hareketin liderini alacaklardı. O adam bazen gerçekten de sıradan işler yapıyordu. Saha komutanının görevi de işte bu zaten. Mesajları alıyor, silaha dair ittifaklar yapıyor vs. silahların sorunlarını ve durumlarını iyi biliyordu. Burada dikkatleri çeken şey kadının gerçekten de acaip bir iş yapması. Şimdi burada dakik olmanın faidelerine dair başka bir faide var. Adnan Akle ve o komutan arasındaki randevular tam olarak 07:32'de olurdu. Yani bu saaatden bir dakika önce adam henüz yok. İstihbaratçılar otururken kadın saate bakıyordu. Saat 07:31 olunca aralarından sıyrılıp koştu ve kendini 4. Kattan aşağı attı. Amacı topluluğu haberdar etmek ve sorunu bildirmek motive etmekte. Ta ki gelecek adam ve insanlar bağışmalardan dolayı olayı anlasın. Bu birebir oldu. İnsanlar bağışmaya başlayınca ne oldu? Kadın da kendini böyle aşağı atmıştı. Sonuç olarak adam bölgeden uzaklaştı. Kadının da kalça kemiği kırıldı. Bir zaman hapiste kaldı sonra çıktı. Bu olaydan sonra askeri kanadın komutanı olan kocası öldürüldü. Allah ona rahmet etsin.

Dakiklik işlemine odaklandım. Yani randevu 07:32'de. Muhakkak karşı taraf belirli saatte gelmeli. İşte biz buna dair (dakikliğe) alıştırmayı yapıyorduk. Özellikle şehir savaşlarında bu önemli. İnsanların belirli noktaya belirli saatte gelmeye dair alıştırmayı yapması gerek. Tüm ekibin saati tutuluyor ve hepsi şehirde dağılıyorlar. Bak, şayet 07:25'de gelse yedi dakika geçmiş olsa gide gele, gide gele toplanma yerinin önünde 7 bin muhbir olur. Belirlenen vakitten bir yere gelmeye dair antireman yapmak öyle basit bir iş değildir.

Subhanallah, ben buna dair ilk söylemi bundan 16 sene önce Bağdad'da 1981 yılında Ebu Usame el-Mısri'den duydum. Beraber konuştuk, o zaman şöyle demişti: "Biz 1946 senesinde Hasan el-Bennâ -rahimehullah- ile özel cihaddayken caddelerde dakiklik antiremanı yapıyorduk." Ebû Usâme'de bize 1981 de bu antiremanı yaptırdı. Şimdi de biz bu 1997 senesinde size bu antiremanı yaptırıyoruz. İlk tecrübeler üzerinden 50 sene geçmiş. Hala insanlarda dakikliğe dair bir deneyim yok. Dakiklik antiremanı meselesi. Bir insanın ne zaman uyanacağı, ne zaman yiyeceği, ne zaman içeceği meselesi. Tutup da şöyle demesin: "Hele bir bana silah işlerini öğretsinler o zaman vaktinde gelirim." O zaman bu kişi ne zaman yemek yiyeceğini, ne zaman geleceğini, hangi vakit namaz kılacağını, hangi vakit silahına geleceğini bilmiyor, evini ve lavabosunu temiz tutmuyor, patlayıcıların katılacak yerlerini temizlemekten anlamıyor demektir. O bir felakatin içinde. Çünkü başıboşluğa alışmış. Böyle alışmış bir insanın özel hayatında başıboş, genel hayatında düzenli olması mümkün değildir. Eşine karşı asude ve sakin, çocuklarına karşı asabi olması mümkün değildir!

Eğer kişi dağlarda ve sık çalılıkların bulunduğu bölgelerde çalışma yapacaksa dakik olmak kesin, muhakkak, zoraki şarttır. Şehirlerde çalışma yapacaksa yine gerçekten gerekli bir şarttır.

Bunların tamamı, açığa çıkmamış önemli mekanizma işleridir. Çünkü şehir savaşları istihbaratlara karşı verilen bir mücadele ve savaştır. Düzenli orduya karşı değildir. Senin iyi bir atıcı olman veya saha kursu almış olman ebediyen sana hizmet sağlamaz. Kendi unsurların için çalışma yapacağın kesimlerdeki silah niteliğine dair eğitimlerden geçmelisin. Ya da alana iniş yapacak olan paraşüt güçlerine dair eğitimin olmalı. Paraşütle denize atılmaya dair antiremanın olmalı!

Açığa çıkmamış şehrsel mekanizmanın görevi; gözetleme ve taşıma işlerine dair eğitilmiş olmalıdır. Onun işleri büyük eylemler ve işler için olmaz.

Yazar diyor ki: **"Bu insanlar mal toplamaya, maruzatları geçirmeye, hükümeti boykot yapılanmasına, gösteriler düzenlemeye, dost basıncıları bildirmeye, popüler şeyleri yaymaya ve propagandayı beslemeye güçleri vardır. Akla gelen bütün araçlarla yoğunlaşmış bir şekilde bunu yapabilirler. Bunu da iki hedefi gerçekleştirme adına yaparlar; İnkılapçıların görünümünü aydınlatmak ve güçlendirmek, hükümetin şanı şerefini karartmak."**

Şimdi, bu söylenilen şeylere dair birisi bana şöyle dedi: "İbn-i Üseymin şöyledir, İbni Baz şöyledir dediğimiz zaman nerden fayda gelececek ki? Artık bitti insanlar kendilerince meseleyi anladılar, tamam selamun aleyküm. Nasıl olacak?" Bu soruyu soran kişiye şöyle dedim: "Biz dün bu meseyi dört saat anlattık. Anlattığımız mesele "şer'iliğin/meşruluğun devrilmesi" idi. İbn-i Üseymin"le annem arasında bir sorun yok. Sorun, mesele yazarın burada söylediği şey yani inkılapçıların görünümünü aydınlatmak, şer'i kişilerin biz olduğumuzu ortaya katmak. Buna dair çok konuştuk. Kendimizi sıkınamıza gerek yok. İnkılab için olan bütün bildirisel/ basıncısal işlerin görevi: İnkılapçıların görünümünü aydınlatmak, hükümetin, sistemin şanı şerefini ise karartmak. Yani Allah yolunda cihad eden mücahidlerin şanı şerefini aydınlatmak. Hükümetin tam aksine onların dindar kişiler olduğunu, asıl şer'iler olduğunu, güzel ahlak sahibi olduklarını, insanlara hizmet ettiklerini, nasihat ehli olduklarını, yumuşak huylu, şefkatli ve kalpleri insanlara sevgili olan kişiler olduğunu orataya koymamız.

Ama iş tam tersine dönünce, mücahidlerin şanı şerefi karartılıp, hükümetin şanı aklanınca işte o zaman mücahidlerin şanını çirkinleştiren tek şey buna mukabil hükümetin şanının aklanmasıdır. Hükümetin, sistemin şanının çirkinleşmesi ise sadece buna mukabil mücahidlerin şanı şerefinin aklanmasıyla olur.

İşte bu anlattıklarımız ikinci fasıldır. Şimdi üçüncü fasla geçiyoruz.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SİLAHLI SAVAŞIN PATLAK VERİŞİ VE GELİŞİM SÜRECİ (KÜBA TECRÜBESİ)

- İntifadanın Doğuşu ve Gelişim Süreci

- İç Savaşa Geçiş

- Başka Alternatifler

- Küba Örneği

“Herhangi bir sorunun olduğunu, bu sorun karşısında her türlü barışçıl çözüm imkânları bitmiş, gizli örgütlenmeler yapısal şekiller almış fakat bu şekillerin ani bir eylem için yeterli olduğunu varsayalım.”

Yani; başlangıçta demokratik tecrübe düştü. Barışçıl uygulama koşulları bitti, ani eylem için yapılar teşekkül etti. Bunlar tam yapılar değil fakat devrim eylemi için hazır olan yapılar. Bu durum şu an neredeyse Türkiye’de meydana gelecektir. İnsanların çoğunda barışçıl eylem fırsatları kaçmış, çağrışımlar ve ıslahatlar için mevcut alternatifler bitmiştir. Şimdi Ürdünde: bazen bizim, insanları bu koşulların bittiğini, hükümetle çatışmaya girmek haricinde Yahudi’ye karşı cihad fırsatlarının tükendiğini bildirmemiz gerekiyor. Koşullar hazır hale geliyor, eylem için hazır gizli hücre evleri oluşuyor ve eylem patlak veriyor.

Yazar şu an ortamın böyle olduğunu söylüyor. Sonra da eylemin nasıl olacağını açıklıyor. Şöyle söylüyor:

“Bu esnada çatışma başlıyor. En uzak bölgelerde ve uzak olması orayı daha çok devrime müsait yapan yerlerde yaygınlık gösteriyor.”

Sistemin otoritesinden ve başkentten uzak olduğu için. Tıpkı Mısır’da es-Saîd bölgesinde olduğu gibi. Kuzeydeki direniş odaklarının yok oluşundan sonra ki devamlılığı gözlemle. O bölge çok daha uzak olduğu için durum böyledir.

“Çünkü bu uzak bölgeler daha çok müdahale edilmeyen yerlerdir”

Devlet tarafından ilgilenilmeyen bölgelerdir. Hatta ona göre bu insanlar zaten devrim meraklısıdır. Bu adam Lübnan’da bölgede devrim yapmayı hedeflediğinde en çok fakirlik yaşayan Şia mıntıkalarını tercih etti ve şöyle dedi: “Başkent tarafından ihmal edilen mıntıklarda açlar için devrim başlatacağım.” Devlet tarafından ihmal edilen bu tür uzak mıntıkların âdeti intifada odaklarının ilki olarak şekillenmesidir.

“Bir de bu bölgeler ıskellikleri ve içerisine ulaşımın zor olduğundan dolayı gerilla savaşı için daha elverişli yerlerdir.

Ardından kendilerine “vatansever” adını veren hükümetin ise “eşkıyalar” veya “komünistler” diye adlandırdığı silahlı sivillerden bir grup meydana geliyor.

Bu silahlı kişiler silah deposu ele geçiriyor, polisiyeye ait bir karakolu yakıyorlar ve vakitsel bir şekilde verici istasyonunu işgal edip ordan devrim adıyla bir açıklama duyuruyorlar. Artık vakit tamam, insanlardan kalabalık bir grup silahlandılar, despot yönetici (yabancı veya yerli) gitmek zorunda, milli kurtuluş merhalesi artık başladı. Cephe-ler dizayn edildi, istenilen etkileyici dil anlatımıyla devrimin hedef-lerini ve doktrinlerini vatanşal delillerle ve tarihi mülâhazalarla ilan ettiler. Bu açıkladıkları adilâne hedefler ve saygın doktrinlerdir. Baş-ka hedefler ve doktrinler ortaya katmaya kalkışacak olanlar var mı? Bu istenilen gayeler halkçıl taleplerden ibarettir. Bu taleplerin yankı-sını halkta farkedersin."

Bu atılımların büyük çoğunluğu arasındaki en yüce ortak paydaya dikkat et. Bun-ların ilkel devrimler olduğuna iyi bak. Ve yazar bunların yapısal olduğu daha istenilen şeklide oluşmadığını söyledi. Ama buna rağmen eylemden sonra otuz senedir bizim yapamadığımız ve toplayamadığımız bir merhaleye gelmiş.

Yapmış oldukları eylemleri bir gözden geçir; silahlı kişiler silah depolarını ele ge-çirmiş, polisiyeye ait bir karakolu yakmış ve vakitsel bir şekilde verici istasyonunu iş-gal etmişler. Verici istasyonunu işgal etmediysen dahi en azından prensiplerini ve he-deflerini sunduğun, neden devrim, sen ne istiyorsun sorularına cevap verdiğin beyannameler sunarsın. Bu insanlara yayılmış bir duyuru olur.

Despot yöneticinin (yerli veya yabancı) gitmesi gerekiyor. Bak bu meseleye dik-kat et.

Millî özgürlük merhalesi başlamıştır. Biz ise ne diyoruz: "İslâmi Çözüm ve Cihad merhalesi başlamıştır." Terimler içerisinde bizim sunumumuza ve menhecimize mü-nasib olanları seçiyoruz.

Cephe-ler kuruldu ve devrimin hedeflerini ilan ettiler. O zaman burada devrimin hedeflerini bildiren bir ilan olması gerek. Biz kimiz? Ne istiyoruz, derdimiz ne? Niye savaşıyoruz? Niye silah çektik? Bunların tamamına bu zamana kadar hala insanlar başlamadı. Değil onlarca operasyon, kimse bizim niçin, neden başladığımızı ne istedi-ğimizi bilmiyorlar!

Vatanşal delillerle beraber. Biz ise şer'i deliller ve isbatlar ile söylüyoruz. Çünkü nitekim bu husus karşımıza çıkmıştı- vacip ve bağlayıcıdır.

Tarihi mülâhazalar. Bu tarihten istifade etme meselesidir. İnsanları teşvik etmek, tarihten istifade etmelerini ve yaptıkları işlerini hatırlatmak bütün hareketler için gerekli olan bir meseledir.

Ortaçağın sonlarında İtalyan Birliği hareketi başladığında o zamanlar İtalya 360 civarı yönetim arasında paylaştırılmış bir haldeydi. Bu yüzden İtalyan Birliği'nin ilk çağırıcıları doktrinleri bu yönetimlerin birleştirilmesi ve İtalyan halkların geri iade edilmesi idi. Bu davetleri sırasında onların Romanların ve İmparatorluğun torunları olduğu, onlar sizin dünyadaki şereflerinizi, mirasınızı ve tutkularınızdır. Bu fikirlerin aynısını Bas Partisi de tekrar etti. Ne tuhaftır ki İtalyalıların gazetesinin adı da "Baş"tı.

Meseleye bakan yönü: İnsanları teşvik etmek için İtalyan Birliği atalarını şerefleriy-
le ve tarihleriyle anlattılar. Tarihle delil getirme meselesi: Türkistana şöyle bir varp
onlara Müslüman atalarından, onların İslam üzereyken Orta Asya'ya nasıl hükmettik-
lerini anlatırsın. Afganistan'a gelip devrim yapmak istediğinde Afganlara, Gaznevi ve
Hindistan'ın fethinden söz edersin. Türklere geldiğinde onlara Osmanlı'dan, Mehmed
Fatih Sultan ve siz dersin, çalışmalardan ve imparatorluktan bahsedersin. Bunların
hepsi tarih odaklı hitaptır. Arap yarımadasına geldiğinde onlara Muhammed b. Ab-
dulvehhab'dan ve suhûlet akidesinden söz açarsın. Böylece insanlarla onların şerefle-
rinden, tarihlerinden ve zamanında bağlı oldukları doğrulardan bahsederek konuşur-
sun. Mısır halkına gelip şöyle dersin; "Devrimler ve İngilizler. Siz bu uğurda ne
yaptınız, ne gayretiniz oldu? el-Ezher, davayı taşıyanlar, dünyanın anası, benim belde-
lerim benim beldelerim" dersin. Yani böyle konuşursun ki artık onlar üzerlerinde bir
yük olduğunu hissetsinler. Şam beldelerine gelip oranın halkına şöyle dersin: "Bereket
ve Kur'an'da geçen ayetler, Mescid-i Aksâ, Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in İsra yol-
culuğu yaptığı topraklar."

Subhanallah, saydığım bu bütün bölgelerde insanları kendileri sayesinde ayağa kal-
dırabileceğin argümanları bulabilirsin. Mağrib halkına gelip onlara şöyle dersin: "Ab-
dulkerim el-Hattâbi.. Ey külhanbeyleri! Bu son zamanlar içerisinde kısa zaman önce-
sine kadar bu adam birleşmiş beş Avrupa ülkesine karşı savaşmış ve onlara galip
gelmişti. Tek bir savaşta içlerinde yüz general ve mareşalın bulunduğu 20 bin esir al-
mıştı. Siz ise şimdi insanlara el açar bir halde, zelif bir durumda yaşıyorsunuz... Ken-
disinden yardım istenilecek olan Allah'tır." Böyle davranarak neye dayanıyorsunuz? Top-
rakları özgürleştirmeye dair tarih odaklı tanığa dayanıyorsunuz.

Sonra Yemen halkına gelip onlara şöyle diyorsun: "Yemen tarih içerisinde hiç ihti-
lale uğramadı. Portekizlilere mezar oldu. Arap yarımadasına girmelerinden sonra dahi
Yemene giremediler. Onlardan sonra İngilizlere mezar oldu. Sonra Osmanlılara mezar
oldu. Hiçbir merkezi otorite orada yetkinlik sağlamaya güç yetiremedi. Hatta şu an
dahi burada el-Medhali iktidar oldu ve Emiru'l-Müminin Abdullah Salih'i tayin etti
Siz ise şimdi eski konumunaza nisbeten başaşağı olmuştunuz.

Her bölge halkına münasib çağrı ve hitabı gerçekleştirmen için çalışma yapacağın
tüm bölgelere dair bilgi sahibi olmalısın. Filistin'e gidip şöyle diyemezsin: "Haydi gelin
devrim yapın. Zira, Abdulkerim Hattabi Mağrib'te kıyam etti ve bir takım çalışmalar

yaptı." Sen böyle diyorsun ama orası başka bir bölge!

Bu hususta tüm Dünyaya fayda arz eden tarihi şahitler bulunmaktadır. Tüm Müslümanlara şöyle diyorsun: "Selahaddin şöyle şöyle yaptı, Selahaddin şöyle şöyle çalışmaları yaptı." Fakat bu hususta her bölge halkı için ayrı bir hitap şekli olmalıdır. Ama Kürtlere dair çalışmaları olan bir Devlette insanlara Selahaddin el-Kurdi'den bahsedip tarihi delil getirirsen o zaman oradaki Kürtleri ayaklandırmak için sözlerin daha etkili ve tesirli olur.

Yazar "istenilen belâgatla" diyor. Bize göre önerilip yapılması gereken şey nedir? Bizim çağrımızın esası Lâ İlâhe Illallâh, şeriatın hâkim olması esasları ve şu an da şeriatın hâkimiyetinin kaybolduğu temeli üzerine kuruludur. Çağrının özünü ortaya katmaktan sonra insanların problemleriyle ilgilenirsin. İnsanlara şeriatın hâkim olmasından kaynaklanan zulüm, bela vs. problemleri hatırlatırsın. Sonra onları provoke etmekle uğraşıp şöyle dersin: "İşte şu Amerikalılar kadınli erkekli bizim bölgele-
rimizi işgal ettiler." Sonra tarihi delillere geçersin. İslâm'dan önce cahiliyyelerinden ve nasıl bir savaşçı medeniyet olduklarından bahsederek delil getirirsin. Sonra İslâm'a girmelerinden sonraki devirlerini anlatıp delil getirirsin. Tarih sahnesi içerisinde onlardan nasıl örnek kişilerin çıktığından bahsedersin. Ardından tarihle kanıt getirirsin.

Bu yüzden muhakkak ki devrim genel komutasının ve devrimin basın organının bulundukları bölgenin coğrafyası, tarihi ve vatandaş oluşumlarına ve benzeri şeylere dair marifetleri ve malumatları olmalıdır.

Yazar diyor ki: "Devrimin hedeflerinin âdilane olduğu" Peygamber (sallallahu aleyhi ve alicihis selam) 'in "Müşrikleri Arap yarımadasından çıkarın" buyruğu gayet adilâne bir hedef-
tir. Buna dair kimse sana aksi bir şey söylemez. Sen şöyle dersin: "Yahudiler, Kudüs'ü işgal ettiler. Mescid-i Aksa yakında yıkılacak ve halkı Yahudileştirilecek." Bu tür söylemlerle bu durumlardan istifade edersin.

Yazar diyor ki: "Bunlar âdilane hedefler ve saygın ilkelerdir. Başka hedefler ve ilkeler ortaya katmaya kim cüret edebilir?"

Hakikat şu ki; maalesef İslâmcıların çoğu başka hedefler ve ilkeler ortaya katıyorlar. Halka attıkları bu şeylerin hepsinin gerçekleşebileceğini söylüyorlar. Mesela; Parle-
mentonun kubbesi altındaki bir haykırış, eğimli bir kubbesi olan dairesel bir koridor. İşte bu yükseklik çerçevesinde senin haykırıp çığlık atmana müsaade var. Alt kısmın-
dan isteklerini sunabileceğin 60 metrelik bir boşluk var!

"Bunlar halkın isteklerinden ibarettir. Sen bu isteklerin sadâsını halkta bulur-
sun."

Sonra şöyle diyor:

“Şehirlerde ve taşra kesimlerinde yaygaralar yaygınlaşır. Uzun zamandan beri karar gününü bekleyen gençler içlerinden her biri için mücadele içerisinde oynamaları mümkün veya gerekli kılan rollerini belirlemek için hızlıca bir istişare yaparlar.”

Yazar -burası gerçekten önemli- şöyle diyor: “Bu zamana kadar sadece konuşmalarla, yazılarla veya makalelerle yetinen muhalif parti kuruluşları artık herhangi bir pozisyon almalarına dair kendilerini zorunlu hissediler. Uygulamaya geçmiş darbe yeni gelişmeler ve gelecek durumları belirlemek için yardımcı faktör rolünü üstlenir. Artık kim devrimcilerle beraber olacak? Kim tarafsız kalacak? Haddi aşan hükümetin işlerine yardım etmek için kim ilkelerinden vazgeçecek?”

Biz diyoruz ki: İçerisinde devrim gerçekleşen ülkelerde mevcut barışçıl İslâmi cemaatler topluluk oluşturmaya ve “Ey cemaat, biz ne yapacağız? Ortada bir cihad var biz ne yapalım? Bu cihada dair tavrımız ne olsun? Karşı mı çıkalım? Destek mi verelim?” demeye mecbur kalmıştır. Ben “et-Tecrübetü’s-Suriyye” isimli kitabımda ülkelere devrim olan tüm İslamcılara dair bir mülâhazamı yayınlamıştım. Şöyle demiştim: İslamcılar devrim karşısında kendilerini dört merhalelik bir projeye katmışlardır. Bugüne kadar cihadiler hariç İslamcıların yaptığı şunlardır:

a) Reddetmek b) Methiye c) Benimsemek d) Zamanı gelmeden bir şeye atılıp mahvetmek

İlk yaptıkları şey reddetmek. İkinci olarak övüyorlar, üçüncü olarak benimsiyorlar. Meseleye dair ona bir el uzandığında o eli kırıyor!

Bunlar Şam diyarlarında tüm merhalelerde gerçekleşti. Suriye’deki cihadı reddetip benimsemediler. Onların ilk beyannamelerini “et-Tecrübetü’s-Sûriyye” isimli kitabıma kattım ki o beyan İhvan’ın beyanıydı. İbrahim el-Yusuf’tan ve Suriye’deki en iyi cihadi operasyondan yani Topçuluk Okulu operasyonundan beri oldukları ifade ediyor ve şöyle diyorlardı “Bizler uluslararası tarafsız komitelerin gelip İhvan-ı Müslimin’in Suriye’deki mevcut cihadla hiçbir alakaları olmadığını isbat etmeleri için çağırda bulunuyoruz!” Bu vesika mevcuttur. Ben bu vesikayı Kuveyt Toplantısı Dergisi’nde naklettim. Bu vesika “et-Tecrübetü’s-Suriyye” kitabındaki bir numaralı vesikadır.

Kısa bir dönem sonra methiye işi çıktı. O kahraman mücahidlerki.. Sanki önceki sözlerini hiç söylememişler. Halid el-İslamboli’nin yaptığı operasyonu kınadıkları zamandaki sözleri de böyleydi. Bu kınamalarından bir müddet sonra ise Halid el-İslamboli İslâmi Hareketin şehidi oldu!

İhvan-ı Müslimin “Haliç Savaşı” esnasında gerçekleşen tüm nehir geçiş ve Yahud

lere karşı savaş ameliyyelerini kınadı. Fethi Yeken, Lübnan'da Suriye Ordusunu yöne-
lik direniş operasyonlarını kınadı. Ama kendi cemaatinden olan adamlar öldürülünce
cemaati gıdıp mücahidlerin arasına girdi. Bombardımandan ötürü harabeye dönüşen
yerlere gelip fotoğraf aldılar. Sonra fotoğrafları yayınladı. Bağışlar topladı ve kendini
bir şey sandı.

İrkçi, milliyetçi, İslâmi veya başka bütün muhalif siyasi partilerden; senin bu vakıa-
lardan faydalanman gerek. Hâlihazırda bomba atılmış, insanların tam ortasına bir taş
inmiş. Rol üstlenmeyi gerektiren sebebler. Tüm insanlar kendi temellerine göre belirli
bir pozisyon alıyorlar.

Genelde önce red, sonra methiye sonra da benimseme olur. Neden benimseme?
Aynı üslup; senin atın ne kadar da hızlıymış. Bir merhale yürüdüler. Sonra adam diğе-
rine dedi ki: "Bu at ne kadar da hızlı." Bir merhale yürüdüler. Adam dedi ki: "Atımız ne
kadar da hızlı." Anlattığım bu kıssayı, bedeviyle Yahudinin kıssasını biliyorsunuz. En
son adam ne olduğunu anlamadı, durdu ve ona dedi ki: "Ben iniyorum. Son bir mer-
hale kaldı. Sen şimdi "atım ne kadar da hızlıymış" dersin!"

İslamcılar da sürekli bu cihadı onaylamıyorlar. Cihad ilk başladığında diyorlar ki:
"Nedir sizin cihadınız böyle?" Sonra diyorlar ki "bu cihaddır" sonra "bizim cihadı-
mız" diyorlar. Sonra da laiklerle anlaşmalar başlıyor ve son yaptıkları iş bitirme işi
oluyor.

Yazar manen şunu söylüyor: Kapsamlı bir plan ortaya kattığında geçmişteki, şimdi
ki ve gelecekteki itibarın aynısını alman lazım. Sen geçmişe dair tarihi anladın. Şu an
da mevcut güçlere dair bir harita çiziyorsun. İleriye dair mevcut hiziblere dair bir ta-
savvur belirlemen gerek. Bu hizibleirn bu meseleye karşı duruşları nasıl olacak, İh-
van-ı müslimin ne diyecek? Hizbu't-Tahrir, Sofiler, Selefiler, âlimler... Ferd, ferd; ce-
maat, cemaat. Bunların bu intifâdaya karşı tavırları ne olacak?

Yazar diyor ki: "Uygulamaya geçmiş darbe yeni gelişmeler ve gelecek durumları
belirlemek için yardımcı faktör rolünü üstlenir." Bu meydana gelmiyor. Bir esas ola-
rak hareketsiz bir şekilde duruyor. Sen gelip onu sarsıyorsun. Böylece mevcut durum-
da çalkantılar ve ayrışmalar oluyor. Gelişmelerin dağıtılması tekrarlanıyor. İhvandan
olan kişiler çıkıp senle beraber oluyorlar. İslamcılardan olan kişiler muhbir oluyorlar.
Muhbirlerden olanlar tövbe edip İslâmcı oluyorlar ve sair.. Mevcut herkesi bir kalbur-
dan geçirme işlemi. Bu yüzden Allah teâlâ'nın şu buyruğunu düşündüğünde "Allah
mü'minleri pisi temizden ayırmadıkça sizin üzerinde bulunduğunuz hal üzere bi-
rakacak değildir." (Al-i İmran, 179) Temizden pisi ayıran bir olay gerçekleşmedikçe sizi
üzerinde bulunduğunuz hal üzere bırakacak olmadığını anlıyorsun.

Burada 46. Mülâhazayı tescil ettim: Üzerinde konuştuğumuz bu durum ilk zaman-
ların tavsifidir. Mukayese yapmayı başka bir bölüme bırakıyoruz. İslam beldelerinde

gerçekleşmiş örneklerden ötürü böyle yapıyoruz. Mısırdaki silahlı eylemin başlangıcı nasıldı, Libya'da silahlı eylemin başlangıcı nasıldı? Peki, Şam beldelerindeki silahlı eylemin başlaması nasıldı. İçerisinde intifâdaların gerçekleştiği ama tamamına ermediği yerler. Bu intifâdalar arasında ortak paydalar görüyoruz.

Arap yarımadasındaki silahlı eylem nasıl başladı? Yabancı ihtilaline karşı protesto da başladı.

Biladi Şam'da: Beldelerin mevcut otoritesi olan grupçu Nusayrilerin proveke eylemi.

Mısır'da: Kanunu, mahkemeleri ve sairî olan bir Devlette İslâmî liderlerin tasfiye edilmesi ve caddelerde öldürülüp cinayete kurban gitmelerine karşılık bir tepki olarak.

Libya'da: Burada intifâda kuruluş planının vaktinden erken bir süreçte açığa çıkmasından ibarettir. Bu kişiler mecburiyetten ötürü kurulum aşamasına savaş tarafından girdiler.

Cezayir'de: İslami demokratik sistemin devrilmesi, çöküşü. Daha bunlara benzer şeyler...

Bu ülkelerin tamamına dair araştırma yapman seni sanki mimarlık fakültesinde onlarca binanın mimarisini ders görmüşsün gibi yapar. Sanki alanların ve sarayların dersini ve bu tür şeylerin dersini görmüş gibi olursun. Onlarca planı araştırıp incelediğinde kendi ülkeneye gelip orada bir plan çizebilirsin. Bu yüzdendir ki bir adam şair el-Aşâ'nın yanına geldi. Ondan şiir öğrenmek istiyordu. el-Aşâ adama korkunç bir rakam teşekkül edecek kadar şiir beyitleri verdi ve dedi ki: "Git bunları ezberle. Sonra yanıma gel." Adam gitti ve tüm beyitleri ezberledi. el-Aşâ'ya geldiğinde el-Aşâ ona dedi ki: "Git ve onları unut. (Yani git birkaç ay dur, onları unut, sonra yanıma gel.) Tâ ki böylece ezberlediğin beyitleri taklit etmezsin. Önce onları ezberle. Sonra şiir kalıplarını ve zinlerini, kafiyelerini, meselelerini hepsini unut. Eğer unutmazsan sürekli aynı şekillen tekrar edeceksin demektir. Ben ise senin tekrar etmeni değil, yeni şeyler üretmeni istiyorum. Sen kalıpları ve ilimleri ezberlersin sonra da şiiri unutursun. Sonra gelip kendi ürettiğin şiirleri icat edersin."

Mimarlık dersi gördüğünde onun da aynı böyle olduğunu görürsün. İlk baş kurallar, örnekler ve temel taslakları ders görürsün. Bunun sürekliliği mecburi değildir. O minval üzere yürüyebilirsin. Ama bilakis senin o minval üzere yürümemen gerekir. Biladi Şam'a gelip de şöyle deme: "Şöyle şöyle oldu. Tecrübe başarısızdı. Benim orada bir işim yok. Küba'da da şöyle şöyle oldu. Benim orada bir işim yok." Başarıya göre koşullar tekrarlanmaz. Seni başarıya doğru hazırlayan koşulların olması gerekir. Yani sen bu koşullarla uyumlu olmalısın.

Yazar hâlihazır bölgede yeni gelişmelerin ve müstakbel vaziyetlerin olduğundan bahsediyor. Biz deriz ki: Yazar fırsatçılık seçeneklerinden bahsediyor. Biz devrim için genel kaideyi yazmıştık ki o şuydu: "Devrimi dehalar planlar, deliler uygular" deliler derken: kişisel özel çıkarlarını umursamayan fedai kişiler, "Devrimin meyvesini ise fırsatçılar toplar." Allah aşkına bir kere dahi olsa kendimiz için bir tecrübe hazırlamayı ve bu tecrübeyi bizim tasarlayıp bizim uygulamamızı istiyoruz. Bir kere dahi olsa tarih sahnesinde bu temel kuralı söküp atmak istiyoruz.

Afganistan'ı bir mülahaza etsene. İşler nasıl oldu. Taliban'ın son girişimi (fakat biz güzel umuyoruz, yani bütün hüsnü zanları yapsak dahi) meydana gelmiş neticeyi düzeltmek içindi. Bu yaptıkları şuydu; dehalar, salihler, iyi kişiler devrimi planladılar. Sonra mütevazi, sıradan insanlar onu pratiğe döktüler, onlar ki canlarını bu yolda satıp ahirete göçtüler. Sonra bu devrimin sonucunu fırsatçılar, Kabile girip Allah'ın nimetini inkârla değiştiren insanlar toplayıp aldı. İşte bak yine aynı durum.

Yazar bunları söylüyor, soruşturuyor, insan sınıflarını taksim etmeye başlıyor: Kim devrimcilere katılacak? Kim tarafsız kalacak? Haddi aşmış hükümete vaziyeti hakkında ortak olup kendi ilkelerini kim bırakacak?

Buraya yorum olarak şöyle yazdım: üç çember var: Yardımcılar, tarafsızlar ve düşmanlar. Taş atıldığında etrafında üç çember olacak. Yardımcılar çemberi. Tabi sana özel çemberden henüz konuşmadık. Çünkü taşı atan zaten o çember. Mensup olmayan tarafsız kişiler. Genelde en büyük çember bunlar olur. Haddi aşmış hükümete vaziyeti hakkında ortak olup kendi ilkelerini kim bırakacak?

Derim ki: Başlamış olan nice devrim varki sonrasında teorisyenlerinden bir grup geri çekilmiştir. Mesela Mağribte Abdelilah Benkirane buna bir numunedir. İslamcılardan daha böyle çok örnek vardır. Önce devrimci olarak başlıyor. Sonra yavaş yavaş nizamdan olmaya doğru geri çekiliyor. Biz Yemen'i örnek vermiştik. Kardeşimiz Şeyh Ömer Seyf geldi. Küfür ve demokrasiye dair yazılar yazdı ve insanlar iyimserleşti. Çünkü bu bizim cihadi inkılabların sıkıntısı, içerisinde âlimlerin olmamasıdır. İnkılabı bir sembol şahsiyet ve şeyh katıldığında sen ona tutunuyorsun. O ne kadar yükseldiği sen de onunla beraber o kadar yükseliyorsun. O ne kadar unutulursa sen de o kadar unutuluyorsun. Âlimin yozlaşması basit bir şey değildir. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bunu "yıkır" diye isimlendirmiştir, şöyle buyurmuştur: "Şu üç şey dini yıkır: Saptırıcı önderler, münafığın Kur'an ile cedeli ve alimin zellesi."¹⁵ İşte bunlar dini yıkıp harab eder. Bizim bu günümüzde saptırıcı önderler var. Âlimin zellesi var. Münafığın Kur'an ile cedeli de var. Bu yüzden dinin esaslarının yıkıldığını görüyorsun.

El mühim, bunu yazarın şu sözünden ötürü söyledim "Haddi aşmış hükümete vaziyeti hakkında ortak olup kendi ilkelerini kim bırakacak?" Aleni küfürden ve

demokrasilerden sonra haydi ey Allah'ın süvarileri gelin, bineklerinize binin. Cennet, ceylan gözlü huriler var. Adam ülkenin anayasa meclis başkanı oluyor, orada cihad olunca Allah (*celle ve alâ*) insanları imtihan ediyor. Hemen şu üç düzey açığa çıkıyor: İnkilabçılarla beraber olacak olanlar, tarafsız kalacak kişiler. Halkın genelinin olacağı geniş çeber budur. Bir de ilkelerini ve meselesini terkedecek olanlar.

Burada sözü uzatmayacağım fakat şunu söyleyeyim: Siyasi oturumlar serisine dair oturumlarımız arasında şu isimli bir oturumumuz var "Üç Çember: Yardımcılar, tarafsızlar ve düşmanlar". Senin görevin ne olacak; düşmanların çalışmasının tam aksi bir red çalışması yapacaksın, düşmanlardan en yüksek sayıyı oluşturanları tarafsızların safına yerleştireceksin. Tarafsızlardan en büyük çoğunluğu teşkil edenleri yardımcı çemberine alacaksın. Yardımcılardan büyük bir çoğunluğu oluşturanları düşman çemberine nakledeceksin. Devrime baktığın zaman düşmanlardan en büyük çoğunluğu oluşturanların sonradan yardımcıları olduğunu, yardımcıların en büyük çoğunluğunun sonradan tarafsızlar olduğunu, tarafsızlardan en büyük çoğunluğun sonradan düşmanlar olduğunu farkedeceksin. Böylece kaçınılmaz olarak, bu cemaatin liderliğini -en aşağı- mahfoluşla itham edeceksin. Nitekim Cezayir'de böyle olduğu gibi.

Ebu Abdurrah Emin ve grubu Silahlı İslâm Cemaati'ni Ebu Abdullah Ahmed (*rahimullah*) emirliğinden devraldılar. Bu cemaatte otuz binden fazla silahlı adam vardı. Bu cemaatte tek bir adamın kalbine bağlı onlarca grup vardı. Cemaatin tertibli bir menheci vardı. Otuz bin kişiden en az on bininin silahlanması çok iyiydi. On bin orta derecede, diğer on bin ise silahsızdı. Hükümetin utanç verici bir hali vardı. Tüm dağlarda yayılmışlardı. Bunun üzerine bu ahmaklar on ay içinde hükümete karşılık olarak sadece onlarca savaşçı grup oluşturdu. Devlete tüm siyasi düzeylerde inisiyatif ve girişim fırsatı verdiler. Tüm yardımcı kişileri -bakın tarafsızlar çemberi demiyorum- doğrudan düşman tarafına geçirdiler.

Sen güçsüz bir cemaate; yardımcıları az, tarafsızları çok, düşmanları orta derece olan bir cemaate tutunduğunda o cemaatin yardımcılarının çoğaldığını, tarafsızların azaldığını, düşmanların ise neredeyse biteceğini görürsün ve cemaatin amelinin başarılı olacağına hükmedersin.

Bu çemberler konusuna; yardımcıları, tarafsızları ve düşmanlara dair siyasi çalışmamız oturumundan ayrı bir oturumda konuşacağız.

Yazar diyor ki:

"Hükümet, silahlı şehir halkıyla karşılıklı ilişkiler kurmayacağından dolayı muhakkak çıkan isyana hükmünü geçirmeye, sistemin yeniden rayına oturtmaya ve güveni onarmaya muhtaçtır."

"Güveni onarmak" İnsanlar nezdinde yıkılmış olan iç güven. Hükümetin yerli

rinde bir Devlet olduğuna dair Uluslararası küresel güven. Sürekli petrol kuyularını korur, dış siyasete egemen olur. Büyük Devletlerin çıkarları ona göre sürekli korunan ve yerli yerinde olandır. Çünkü eğer küresel dünyanın bu Devlete karşı güveni sarsılırsa bu demek olur ki; efendisi hizmetindeki baş ajanı değiştirecek. Bu ajan ise tıpkı herhangi bir ofiste sahibiyle beraber olan müdür gibi vazifesini korumak isityor. Bölgesinde gerilla savaşları olduğunda ise bu dengeleri sarsılıp bozuluyor. Yazar dış atmosferin durumunun açıklamasına dair şöyle söylüyor:

“Bu zamandan itibaren yabancı elçilikler gayet yavaş bir şekilde ortaya bazı sorular atıyorlar. Siyasi muhalefetle istişare etmemezlik yapmıyor. Aksine isyancılarla doğrudan değil de farklı bir şekilde iletişim kuruyor.”

Derim ki: Latin ülkelerindeki yabancı elçilikler çoğunun ekonomi ve insan hakları istismarından kaynaklandığı sorular ortaya atarlar. Bizim ülkelerimizde de yabancı elçilikler sorular yöneltiyorlar. Çünkü yağmalama çıkarları ve yardım çizgileri tehdit altında kaldı. Bu yüzden bizim devrimlerimiz etkisini ve batıya hangi mümkün şekilde baskı kurmamızı bilmemiz gerekir. Ebu Abdullah Ahmed (*rahmeullah*)’ın son dönemlerinde Cezayir’de işler tehlikeli olunca, batı Cezayir gazını güneydeki bir bölgeden Tanca’ya, oradan Mağrib’e, oradan da Batıya nakletmek için bir proje tasarladı. Akdenizden geçmesindenense böyle yaptı. Ailelerin mücahidlerin operasyon darbelere uzak bir yerde olmaları için hava alanları açıldı ve bu aileler başşehirden sahraya nakledildiler.

Tanık: Sen yabancı elçiliklerin neyden dolayı kaygılanacağını bildiğinde operasyonlarını ve planlarını artık bunun üzerine kuracaksın. Burada bir tekâmül olması gerek. Şayet o durumda Mağrib’de cihad olsa direk borular vurulur. Şu an da Cezayir gazını Mağrib yörüngesinde, Cebeli Tarık Boğazı altından İspanya ve Fransa’ya aktaran gaz borusu Avrupanın gaz ihtiyacının %65’ini karşılamaktadır. İşte bu bütün kalp damarlarını senin ellerinin altına veriyor. Son olarak sen gerilla savaşı buluyorsun, plan yapıyorsun, yapıyorsun.. Sonra gidipte küçük hükümete ait küçük tacirleri vuruyorsun!

İşte bu bir zayıflık noktası. Elimizde düşmana oranla girişim dizginleri olduğunu anlamamız gerek. Haliç devletlerinden gazı aktaran bütün deniz trafik hatları Basra Körfezinden Yemene, oradan Babü'l-Mendeboğazına doğru bir yörüngededir. Onların tüm bu işlemlerinin cihadi korsanlığa maruz kalması gerek. Bu korsancılık paramparça etmek için olmazsa, şantaj için ve Devletleri vergiyle yükümlü tutmak için yapılır. Bu konuyu baya ilerde “Gelecek Merhale”ye dair tasavvurlarımızdan bahsederken değineceğiz.

Biz Devletlere karşı bir savaştayız, onlara gaz gidemez. Devletlere karşı tarafsızsak gazları geçer ve kendi haline bırakılır. El mühim bizim bu meselelere dair kullanabile-

ceğimiz gerçekten çok büyük alanlar var. Tüm boğazlar: Süveyş, Babu'l-Mendeb.. Tüm geçiş yolları bizim elimizde. Bu geçişlere müdahale için birleşmiş Dünya orduları ve NATO birliği yetmez. Binlerce kilometre, onlarca pompa ve süzgeç.. Yani bu petrole dair bizim şu şiarı katmamız gerek: "Ya biz onu beraberce yeriz, ya da kimse onu yiyemez." Yani hatta Küba filmlerinde dahi birisi kaybettiğini görünce masayı orada oturanların hepsinin aleyhine çeviriyor ve oyun bitiyor. Bu, gerilla savaşlarına dair gerçekten de doğru bir başlangıçtır.

Ellinci Mülahaza: Yabancı devletlerin isyancılarla iletişimine dair. Bu gerçekten de oldu, buna dair belgelerimiz var. Nitekim Fransa ve Silahlı Cemaat Liderliği arasında olduğu gibi. Devlet arkasından Fransa'nın ilerki tutumunun ne olacağını bilmek ve onunla bağ kurmak istiyorlardı. Fransız büyükelçisi tarafından Ebu Abdurrahman Emin zamanında bu oldu.

Elli Birinci mülahaza: Yabancı basınlarla iletişimin ehemmiyeti ki buna dair önceden konuştuk.

"Bilgilere ulaşma isteği kesindir. Bu sırada iş adamları, yabancı dövizciler ve ülkenin kendi insanları telaşlanacaklar ve -en aşağı- nasıl korunabileceklerini soruşturacaklar. Pozisyonlar geliştiğinde, kesin-kes bu gelişim isyancılara bir minber sunacak olan yabancı basınları cezbedecek. Yönetimde olan hükümetin bundan sıkıntı duymasına rağmen devrimciler bu minberde, dertlerini, hedeflerini arz edecekler ve abartacaklar."

Bizim gerçekten ama gerçekten atlatma haber veya hükümetler arası çekişme veya Katar ve Arap Yarımadası arasında bir anlaşmazlık arayan Arap ve Küresel basın araçlarını kullanma işine önem vermemiz gerekiyor. Şu anda Katar basın araçları Suud muhalifleri için bütün imkânları araştırıyor. İşte böyle. Bunlar basınsal boşluklardır. Tıpkı Batı da ki basıncılar gibi. Fransa çıkarlarına ters şeylere dair İngiliz bir basıncının buna dair aktif olduğunu görürsün. Amerika çıkarlarına ters şeylere dair Fransız bir basıncının aktif olduğunu görürsün. Ben Londra'da iki sene basın ve gazetecilik alanında çalıştım. Araştırma ve Basın Ofisi de açtım. İşin gerçeği bambaşka bir dünya.. Uluslararası basında sesinin çıkarmanın faydalarından bahsetmek için bu konuya dair ayrı özel bir konuşma yapacağız.

Yazar diyor ki: **"Pozisyonlar geliştiğinde, kesin-kes bu gelişim isyancılara bir minber sunacak olan yabancı basınları cezbedecek. yönetimde olan hükümetin bundan sıkıntı duymasına rağmen devrimciler bu minberde, dertlerini, hedeflerini arz edecekler ve abartacaklar."** Bir defasında Arap Yarımadası muhabiri el-Cezire kanalına çıkıp dedi ki: "Seçimlerde insanların fikrini alabilmem adına dış etkenlerden dolayı Casbah semtine ulaşmam mümkün olmadı. Şunu söylemem gerekiyor: göre-

vim esnasında Cezayirli istihbâratçıların darbına maruz kaldım." Kanıt: Onlar bu seslerin dışarıyla ulaşmasını istemiyorlar, bizim ise bu mesleeyi ihmal etmememiz gerekiyor.

Şu anlatacağım durum Cezayir'deki erken şeylerden biri; Silahlı Cemaat'ten olan kardeşlerle görüşmelerim esnasında kardeşler bana bazı operasyonlara özgün bir takım video şeritleri getirdiler. Fransa ameliyesiyle ilgili şeritler gördüm. Kaçırma ameliyelerine dair şeritler gördüm. Kardeşlere dedim ki: "Ey Cemaat! Bunlardan bir dakikalık bir kesit dahi çok iyi paraya satılır, siz de mal alırsınız." Bazı şeritlerin süresi yüz dakika vardı. En son mesele propagandaya döner. Ama kardeşlerin ttasavvur konusuna ve hükmüne dair bilgileri yok. El mühim, Tüm bu basınsal imkânların olduğu bir zamanda bu imkânların seni meselenin zirvesine yerleştirmesi mümkündür. İnsanlar biz bu videoları yayınlarmıyız, yayınlamamızı diye akıllarından geçirmiyorlardı.

Kanıt: Yabancı basınlardan faydalanma meselesi gerçekten ama gerçekten çok önemli bir mesele. Bunun yanısıra devrimci kişinin basın görevinin tarafında bir görevin olmasını da itibara alıyoruz. Bu görevinin adı "Düşman çemberinden oynamak"tır. Zaten bu savaşın doğal yapısı böyle.

Yazar diyor ki:

"Hükümet gerçekten de bazı asayiş adamlarını veya silah depolarını kaybetmeyi önemsemez. Ama böyle bir iş [devrimcilerin yabancı basınla irtibatları] ve istikrarının ve ekonomik gücünün sağlamlığı etrafında şüpheler oluşturacak şeyler sonucunda ortaya çıkacak propagandanın yanındaki korkuyu hisseder. Buna ilaveten, hükümet intifada böyle mahdud bir halde kaldıkça ne olacağını bilmez şaşkın bir halde kalır."

Allah (subhanehu ve teâlâ) CNN kanalında kardeşimiz Şeyh Usame b. Ladin'le röportaj yapmayı müyesser kıldığında biz bu röpotajı oradaki kardeşlerden biri yoluyla tertib ettik. Film gerçektede büyük bir ameliye. Bizler bu şekilde gelişen olayları rüyamızda dahi göremezdik. Televizyon ekibi Vietnam meselesinin tekrarlanmaması için ABD'nin siyasetinin dış savaflara karışmayacağına ikna olmuşlardı. Şeyh Ebu Abdullah ile (Şeyh Usame'nin künyesi) röportaj yaptılar. Şeyh Usame sanki bir Vietnam olacaktı gibi onları uyarıp sakındırıyordu. Amerikan hükümetini korkutmak istemişti. Böylece bu röportaj bizim menfaatimize oldu. Şeyh bir halk, vatan, İslam ve kavim kahramanı olarak ekrana çıktı. Burada her insanın idrak edemeyeceği dikkat çekici teknik meseleler var. Ebu Abdullah'ın fotoğraf çekimlerinden en güzellerini sempatik bir şekilde çıkardılar. Tâ ki, fotoğrafların güzel sunumu sayesinde tarafsız izleyiciler ona sevgi duydu. Kral Fehd'i ise sanki bir şeytanmış gibi en melun fotoğraflarını çıkararak "Fehd" adında onların ellerinde bundan başka daha güzel fotoğraflar vardı, buna

rağmen böyle yaptılar. Ben, Amerikan basınında filme yönelik tüm reaksiyonları takip ediyordum. Film 200 kanatta yayınlandı. Bazı kanallar iki veya üç defa yayınladılar. Film 160 civarı devlette yayıldı. Uzun aralıklarla yayınlandı. Bu gerçekten de kesin bir zafer oldu. Hatta ülkeleri içerisinde yiyecekleri, içecekleri olamayanların dahi yanlarında iki cihaz vardı, filmi açıp izliyorlardı. Bu gerçektende başarılı bir çalışma oldu. Bundan önce BBC kanalıyla bir filmdeydi.

Tanık: Korkutma çalışması oluyor. Ben kendim birebir, teröristlerle ilgili Haliç'teki gazetelerdeki ve basın konuşmalarındaki reaksiyonları takip ettim. Bu basın dünyası vs saydıklarım iki buçuk ay boyunca CNN röportajına dair konuştular. İşte yazar da zaten şöyle diyor: "Ama, böyle bir iş [devrimcilerin yabancı basınla irtibatları] ve istikrarının ve ekonomik gücünün sağlamlığı etrafında şüpheler oluşturacak şeyler sonucunda ortaya çıkacak propagandanın yanındaki korkuyu hisseder. Buna ilaveten, hükümet intifada böyle mahdut bir halde kaldıkça ne olacağını bilmez şaşkın bir halde kalır." Hatta, ben kardeşimiz Ebu Abdullah'a şöyle demiştim: "İngiliz bir siyasi basın adamı benimle konuştu. Şöyle bir şey anlattı; bir defasında Suud muhaliflerinden biriyle beraber oturmdayken ona şöyle demiş: "CNN'in yayınladığı bu film bana bir garip geliyor. Farz edelim ki Bin Ladin bir sinema şirketinden kendisi için böyle bir film yapmasını isteseydi, sinema şirketi ondan milyon dolar isterdi."

Hatta bu olanlardan sonra röportajı gerçekleştiren kişi beni aradı. Ben ona bir şart koşmuştum. Bunlar teröristler.. Bu yüzden ben sizden bu filmin tarafsız bir şekilde olacağına dair yazılı bir taahhüt istiyorum. Mutmain olmak için beni aradı ve şöyle dedi: "Film şart koştuğun gibi oldu mu?" Dedim ki: "Hayır, tarafsız olmadı." Dedi ki: "Nasıl tarafsız olmadı?"

Şeyhin kendisine de bu olayı anlattığımda bana şöyle dedi: "Milyon dolar bile gerçekten az kalır." Şeyh meseleyi biliyordu. Bu meseleye milyon dolar bile azdı. Onlar bize istediğimiz tüm hizmetleri ödediler. Belirlediğimiz tüm hedefleri gerçekleştirdik.

Konuya dair tanık şu; Yazar diyor ki "Ama hükümetler, böyle bir iş [devrimcilerin yabancı basınla irtibatları] ve istikrarının ve ekonomik gücünün sağlamlığı etrafında şüpheler oluşturacak şeyler sonucunda ortaya çıkacak propagandanın yanındaki korkuyu hisseder. Buna ilaveten, hükümet intifada böyle mahdut bir halde kaldıkça ne olacağını bilmez şaşkın bir halde kalır."

Biz Ebû Abdullah ile röportajı gerçekleştirdikten sonra üniversitelerden uzmanlar analiz yapmak için geldiler, dediler ki: "Beklentileriniz neler? İlerki gidişat nasıl olacak?" Amerika istihbaratından adamlar geldi. Üniversitelerden insanlar, ekonom analizcileri, Amerika Dış İşleri Bakanlığında adamlar geldi. Tüm insanlar bunla ilgilendiler. Çünkü bu musibet çölde değildi. Bilakis petrol açısından Suud'da olan bir musibetti. Bu yüzden çıkarlarına dair gönül rahatlığında olmak istiyorlardı.

Yazar diyor ki: "Güven verici belâğatlı konuşmalar ortaya çıkar. İntifadayı bastırmak ve köklerini sökmek için velayetler en büyük güçlerini kullanarak ve mümkün olduğu en gizli şekliyle bölgelerde kendini sağlamlaştır."

Basını anlamamanın ehemmiyetini mülâhaza et.

Diyor ki: **"İşte kritik an bu."** Yani: Hükümetin meydana getireceği kritik nokta budur. Hükümet, karşıt baskının sürekliliği tuzağına düşüp, bundan netice olarak da intifada ciddi bir hal alıp gerilla savaşı devrim savaşına, halk savaşına ve ülke düzeyinde bir cihada dönüşecek mi?

Yazar diyor ki: "İntifada tam zamanında, en güzel seçenek mevkisinde patlak vermişse, intifadanın başında da kalifiye ve azimli liderler varsa işte o zaman hükümetin askerî çabası fiyaskoya uğrar."

Biz gerekli şartları ortaya katıp diyoruz ki: İntifadanın vaktinde ve münasib zamanında başlaması gerek. Örneğin, Arap Yarımadası tarihindeki en uygun zamanın hangisi olduğu. Bu, bütün kardeşlerin kusurlu davrandığı bir mesele. Allah bizi ve onları bağışlasın. Suudi nizamına karşı intifada ne zaman olur? Haliç savaşı esnasında, binlerce kuvvet güçleri varken, tüm İslâm âlemi parmak uçlarında dururken. Öyle ki, Saddam dahi olsa hepsi herhangi bir rol istiyor. Rezalet çingiraklarla beraber âlimlerin başı üzerinde. İnsanlar meşruluklarını kaybetmişler. Ortam tamamıyla gergin. İşte bu zaman dilimi, karar almak için seçkin ve örnek gösterilecek bir an. Biz buna dair sözlerimizi farklı farklı taraflardan için zamanında söylemiştik.

Yemende, karar almak için seçkin vakit ne zamandı? İki Yemen birleşti, İslâmcılar onların birliklerine katıldılar. Buna dair şehidleri var. Silahları ellerinde. Bu duruma dair önemli bir kuvvet olarak göz önünde bulunuyorlar. Kanun oylaması yapıp küfür kanunları ilan edildi. Gerçekten mükemmel bir an. Cihad ilan edip iki Yemen'e de hâkim olman için gerçekten harika bir tarihi fırsat. Her iki Yemen'e de seninle beraber savaşan silahlı kişiler var. Küfür kanunu ilanından sonra artık bütün gerekçeler senin. Cumhurbaşkanlığı sarayına gittiklerinde yüzbinlerce insan sokaklara çıktı. Fakat orada cihad önderleri yoktu. İnsanlar Şeyh Zindani'yi ve bazı kişileri öne sördüler. Onların yanına geldiler. Herkes evine dönüyordu. Zindani ve ekibi de dört beş tane oturum yeri aldılar ve Başkanlık Meclisine oranın üyeleri olarak girdiler. Böylece tüm mevzu bitip gitti.

Şimdi ben tecrübenin tahliline girmek istemiyorum. Ama ben bir tek faktörden bahsediyorum; intifadanın vakit zamanlaması.

Humeyni'nin devriminin tamamı başarılı. Ders alınması gereken bir devrim. Fakat devrimindeki en başarılı şey zamanlama. Humeyni'nin Fransa'dan Tahran'a iniş için

seçtiği an Şapur Bahtiyar yönetiminde ve İran ordusunda sağlandı, dirençliydi. Devrimin dağınıklığından ötürü olan bir başarısı yoktur. O genel olarak kitlesel bir devrimdi. Benim karar olarak ortaya katacağım ilk şey -maalesef sözde selefilik iddiasıyla cihadın tüm imkânlarını baltalayan tüm sefî yorumlara muhâlif olarak- tüm insanların ordu kendilerine ateş ettiği zaman çiçek atmalarını söylüyorum. Çünkü insanlar taş attıklarında ve biraz ateş ettiklerinde tüm operasyon bozuluyor. Tabi bu zamanın koşulluna göredir. Bu dediğim, pusulara yatan devrimcilerin yanlarında çiçek almasını emretmek değildir. Bilakis böyleleri yanlarına silah alıp orduyu vuracaklar. Fakat insanlar caddelere çıktığında, milyonlarca insanlar, o zaman onlar için gerekli olan görev orduya ateş etmek değildir. Aksine bu kitlenin görevi orduyu ikna etmektir. Tabi eğer ordu -bizim Şam beldelerinde olduğu gibi- hain ve ecnebi değilse. İnsanlar orduya çiçek attığında ordu şaşakaldı ve hiçbir şey yapamadı. Başka bir şey de şu, Humeyni dedi ki: Ben uçağa biniyorum ve Tahran'a gidiyorum." Havaalanı o sırada ordunun elindeydi. İşte bu kritik zamanlama ve kritik anlar.

Bir Fransız gazeteci Humeyni'ye şöyle bir soru yöneltti: "Belki Şapur Bahtiyar seni hava alanında tutuklar. O zaman ne yapacaksın?" Humeyni uçağa doğru merdivenlerden çıkarken, değneğine dayanmış olduğu bir halde şöyle cevap verdi: "**Yakında bizim burnunu damgalayacağız.**" (Kalem, 16) Bizim âlimlerimizin uygulaması gereken bu taktiği oluşturan bu örnekleri bir mülâhaza et.

Mısır'da Şeyh el-Bedri. Bir defasında gerçekten de şiddetli bir intifada meydana geldi. Âlimlerden ve davetçilerden bir grup hapsedildi. Nabawi İsmail zamanlarıydı. Sertlik politikası Devlet tarafından. Mescidlerde gösteriler çıktı ve yüz bin civarında insan toplanıyordu. Gösterinin, mitingin başında Şeyh el-Bedri vardı. Şeyh el-Bedri, şimdi Mısır parlamontasında bir üye! Devletin saçmasapan meselelere hükmetmesini istiyor. Örneğin karısıyla kendisini ayırdıkları şu adam gibi.. Kâfir birisi devlet başkanı olarak kalıyor ve küfürle hükmediyor. Nasr Ebu Zeyd'le hanımını iki üç kelime söylediği için boşuyor.

El mühim, gösteriler çıktı ve insanlar şeyhler cezaevinden çıkartıldıkça dönmeceklerine dair yemin ettiler. Enver Sedat zamanında Mısır'ın tüm şeyhleri cezaevindeydi. Onları yakaladıkları zaman Nabawi İsmail, Şeyh el-Bedri ile görüştü. Şeyh görüşme sonrası dönüp insanlara dedi ki: "Tamamdır, bitti. On gün içinde çıkacaklarına dair bize söz verdiler!" On gün?!! İnsanlar şu an hararetle, patlamaya hazır bombalar. Şimdi çıkacaklar, on gün sonra bitiyor. On gün sonra gözlediler, yine şimdi çıkacaklar. Aslında gereken, birinin çıkıp ona şöyle demesiydi: "şimdi çıkmadıkları sürece dönmek falan yok. Ya da karar alıp şimdi onu uygularsın." Peki, sorun ne sorunu? Zamanlama.

Yemen'deki küfür yasasının zamanlaması yüzünden Yemende doğru bir cihad fırsatı elden kaçtı. Haliç savaşı zamanında çalışma yapmayı isteyenlerin Arap yarımada

sında cihadı ilan etmemesi yüzünden altın değerinde bir fırsat kaçtı. Bu fırsatlar sürekli var olan bir bahtı açıklık fırsatları. Çünkü Amerikalılar hâle varlar. Fakat fırsattan fırsata fark var.

Biz şimdi bu koşulları tescil ediyoruz. Yeni gazve ameliyeleri, Irak'ı vurmak ve kuvvet güçlerinin gelişi; siyasi faydalanmadan faydalanmak isteyenler için bir fırsat. Bunu değerlendirmek isyen kişi şimdi söylemek istediğini söyleyip değerlendirerek amacını gerçekleştirebilir. Şimdi siyasi borsa piyasasında mücadeleler gerçekleşiyor. Şimdi, şimdi...

Zamanlama meselesi her şeyde başarı kararlarının en önemlilerinden biridir. Senin şimdi çalışman gerek veya şimdi geri çekilmen gerek. Şimdi hücum etmen gerek. Şimdi manevra yapman gerek.

Burada yazar ne diyor: **"İntifada tam zamanında patlak vermişse"** Yani doğru zamanlama içerisinde.

"en güzel seçenek mevkiinde" Şimdi biz Müslümanlar olarak Uluslararası bir düzeyde fikir yürütmek ve devletlerarası bir düzeyde hareket etmek istiyorsak benim söyle demem normal bir şey olmaz: "Ben Bahreyn'e katılıyorum, orada çalışma yapacağım." Bahreyn'in tamamı mevki olarak en iyi seçenek değil. Şimdi ben, işgalcilerin defedilmesi, düşmanların saldırısına karşılık vermek ve düşmana uğratılması gereken zarara dair sözlerimi birbirinden ayırıyorum; bunlar herhangi bir mevkide zaten gereklidir. Biz şu an Müslümanlara ferdi olarak vacib olan şeylerden bahsetmiyoruz. Biz, gerilla savaşı için düşmana zarar verme adına kapı görevi üstlenecek bir bölge tercihi hakkında konuşuyoruz.

Seçilmesi güzel olan mevkiler: Meselenin menfaati adına tüm Müslümanları asker haline getirebilmenin mümkün olduğu mevkilerdir. Tüm İslami cemaatleri ve tüm mücahidleri seninle beraber asker haline getirebileceğin mevkiler. Bu hususta temel meseleler var. Biz şimdi bu meselerin başında şunlar olduğunu söylüyoruz: Mukaddes meselesi, Kudüs meselesi, Hameynin işgali meselesi, Petrol bölgelerinde kâfirlerin kuvvet güçlerinin bulunması meselesi, Batı'nın Afrika'nın kuzeyine yerleşmesi meselesi, haçlıların bir kere daha Afrika'nın kuzeyini didik didik etmesi, Amerikalıların Orta Asya'ya yerleşmesi. Eğer zamanlama iyi yapılırsa bu saydıklarımız tercih edilebilecek güzel mevkiler.

Geriye üçüncü bir şart olarak ne kalıyor? Yazar diyor ki: **"İntifadanın başında da kalifiye ve azimli liderler..."** Kalifiyelik/yeterlilik imkânlardan ibarettir. Bu imkânlar birisi, Allah (subhânehu ve teâlâ) vergisi olan bir melekedir. Bir başkası, sonradan kazanılan çalışma neticesi elde edilen ilimlerdir. Bir kişi kalifiye olur, bir diğeri kalifiye olmaz. Kalifiye liderin bir zaman içinde illa ki beklenen Mehdi olmasına ve Makedon İskender'e akıl hocalığı yapan filozof Sokrat olamsı da şart değil. Bu zaten mümkün değildir.

Kalifiye liderin en önemli meziyetlerine gelince -ben bir kitap liderlik hakkında, diğeri de idare hakkında iki kitap getirdim- bu iki kitabın bazı bölümlerini okuyacağız. Liderde bulunması gereken imkânlardan ve meziyetlerden etraflıca bahsedeceğiz. Fakat liderin en önemli özelliklerinden birisi şudur; müctehidlerin ilminden, kahramanların cesaretlerine, cömertlerin cömertliğine, ordan halim selim kişilerin yumuşak huyluluklarına ve daha birçok alanı bir araya getirmiş bu uzman lider -ki bu nadirdir- bu özelliklerin hepsini bir arada bulundurmadıysa onun yanındaki yardımcılar, görevlileri ve idarecileri dizisinde toplumun başı ve ön yüzü olacak bir sosyal şahsiyeti varedecek şeyler mümkündür. İşte o zaman o lider güç yeterliliğiyle yeterli gelmiş olur. Örneğin şöyle derler: "Egemenlik Ordunundur" . Kral avanelerle, avanelerde mal iledir. Halkın işleri de sadece adalet ile olur vs... İnsanların demiş olduğu "Egemenlik Devletindir" sözü. Egemenlik yalnızca avânelere aittir. Mal halka aittir. Halkta yalnızca adaletle düzgün yönetilir vs... Adalet mülkün temelidir... Bu mesle birbirine bağlıdır. Fakat o, egemenliğe dair, egemenliğin avânelere ait olduğunu söyledi. Kalifiye yardımcılar bütününün kalifiye bir lider oluşturması mümkündür.

Bizim için doğru zamanlama doğru mekan seöiminde ve kalifiye lider komutasında gelip çatarsa, liderin kalifiye olması da yetmez. Azimli de olması gerekiyor. Yani bu yolda herkes bir yana kendisi yürüyecek ve bitecek. Nitekim Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Allah bu mesleye dair hükmedinceye veya önceki şey tek başına oluncaya kadar sizinle cihad edeceğim." Artık bitti, dönmek yok. Aynı zaman içinde kalifiye ve azimli bir lider aynı zamanda bulunursa Allah'ın tevfikisayseinde bütün bu gerekli şeyler ibraraya toplanmış odlu. Bu esnada yazar diyor ki: "Askeri çaba bastırmaya maruz kalır." Yani devlete böyle bir şey olur. Burada yazar bir takım örnekleri vermeye başladı. Burada kalalım inşallah.

Bazı soruları alalım, buyur:

Kardeş: ....

Şeyh: Allah kendisini hayırla mükâfatlandırırsın, kardeşimiz on şartı taşıyan bahsettiğimiz fikri tekid etti. Biz bu mesele hakkında konuşuyoruz; cihadi hitab kısıtlı kalı. Bunu Müslümanların anlayabileceği şekilde halksal bir hitaba çevirmek gerek. Cihadiler diyor ki: "Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle şöyle yaptı. Ahmed b. Hanbeli şöyle şöyle yaptı." Bu sözlerin hepsi doğru, hepsi ya dindir, ya sünnettir. Yahut kendilerine tabi olmakla emrolduğumuz selefi salihin uygulamalarıdır. Lakin her meseleyi kendi konumuna indirmemiz için birebir itibarıyla ele almamız gereken bir takım özel farklar var.

İnce bir şekilde araştırılması gereken şeylerden birisi şudur; Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) "La ilahe illallah" demeyen müşriklere gönderildi. İbn-i Kayyim "Zihdu'l-Meâd"ında Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in kâfirlere, müşriklere, münafıklara

karşı savaşta rehberliğini ve aşamalı çalışmasını açıklamıştır. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in aşama aşama yaptığı bu hükümlerin neshedilmemiş olduğuna dair âlimlerin sözlerini de okumuşuzdur. Bazı âlimler bu hükümlerin neshedildiğini veya kılıç ayetinin kendinden önceki hükümleri nassan ve hükmen nesh ettiği söylemişlerdir. Ama ilim ehlinde birçok kişi bu görüşün doğru olmadığını Müslümanların cihadının ulaşması gereken dönüş noktasının bu hükümler olduğunu ifade etmiştir. Fakat Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in başından geçmiş bir koşul Müslümanlara da rastlarsa o zaman her şeyiyle beraber Rasûlün o koşulda yaptığı şekilde yaparız. Artık bize düşen Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in o koşulda yaptığı hükmü almaktır. Bu koşul zayıf düşmektir, zarurettir vs. şeylerdir.

Nitekim daha önce zikretmiştik ki, Ahmed b. Hanbel zamanında fetihler etrafı sarmış, şeriat hâkim, hilafet kâim idi. Müslümanların sorunu bid'at ehli gruplar ve kişilerdi. Ahmed b. Hanbel ve o zamanki Ehl-i sünnet, bid'at ehli sorununu aştılar. Zamanları içerisindeki sorun bir taneydi.

Şimdi ise, şeriat hâkim değil, her şey adeta bir enkaz. Biz İslam ümmetinin hali ki, buna dair konuşmuştuk. Kardeşimiz -Allah onu hayırla müfkatlandırsın- bu manayı tekid ediyor, Kur'an'ın hitablarının hepsinin "Ey insanlar" "Ey iman edenler" diye genel hitaplar olduğunu belirtiyor.

İnsan işgalcilerin dâhil olduğu bir koşula girdiğinde artık aslolan işgalciyi defetmektir. İşgalci defedildikten ve Müslümanlar rahat etikten sonra, artık sorun sapkınlıkların intişarı olur ve savaş tek sayıda olur. Bu şekilde maslahatların ve mefsedetlerin takdir edilmesinde tüm durumlar önceliğine göredir. Evi yanan ve bir komşusu gelip kurtarmak için ailesinden bir bayanın elini tuttuğunda bayanın başı açıksa bu durumda olan kişinin kadın kapanana kadar beklemesi olur iş değildir. Doğal olarak önce ateşten çıkacak sonra örtünecek. İşte bahsettiğimiz bu yangında olan kişi durumunda bizimde işgalcileri bertraf etme önceliklerimiz var.

Kardeşimiz şunu tekid etti; isyankârın isyanı, fasıkın fıska ondan cihad fi sebilillah ve işgalciyi savma farızasını ve vacibini düşürmez. Hakkı elinden alınıp da kimse ona "sen günahkarsın bu yüzden cihad etme" diyemez.

Bu hususta insanları çekmek için genel davet ile seçkin tabakayı sahih bir menhac üzere yetiştirmek arasında sahih önceliklere göre fark var. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Bedir ehlini, ağacın altında Rıdvan beyatında bulunan dosdoğru kişilerinin, Muhacirlerin, Ensarın ve sair seçkinlerini yetiştirdi. Bizimde aşamalı seviyelerimizin olması gerek. İç daireye girenlere sahabenin sözü tatbik edilir: "Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bizi önce boş bırakıyor, sonra dolduruyordu." Hitaba gelince, hitabın intiharı ikna etmek, insanların bölük bölük Allah'ın dinine girmesi olan davet hedefi için olması gerekir.

Mü'minlerin azlığı meselesi aksi şekilde anlaşılamaz. Doğru, gerçekten de müminler etrafındaki kişilere göre az sayıdalar. Fakat biz az olmakla görevli değiliz, biz insanları davet etmekle görevliyiz.

Bir başka soru:

Kardeş: Sorum şuna dair; insanların silahlı eyleme ikna olması için hangi zamanı gözlemleyelim? İkinci sorum: Batı devletlerindeki hürriyetlerden ve boşluklardan faydalanma meselesi. Yani bu hususta şeri bir kökeni varmı, bu caiz mi değil mi? Sendikalara ve yardım komitelerine girmeye dair de bunu söylüyorum.

Şeyh: İlk soru kısa, ona cevap verelim. İkinci soru için ise araştırma odaklı bir oturum gerek.

Kardeşimizin sorusu şu "insanların silahlı eyleme ikna olması için hangi zamanı gözlemleyelim?"

el-Cevap: Onların "devrim atmosferi" bizim ise "cihad atmosferi" diye isimlendirdiğimiz ortam için en aşağı sınırın bizde olması gerek. Tüm insanların kanaatını beklemeye gelince, bu doğru bir şey değil. Herhangi bir duruma insanların tamamının ikna olması asla mümkün değildir. Hatta insanların geneli dahi ikna olmaz. Bu zamanın şayia ve insanlara karşı sürtüşmelerin gerçekleştiği zamanı beklemek gerek. Tabi bizde oralarda okullarda, mahallelerde ve genel hayatın içinde bulunacağız. Mevcut olduğumuz süre zarfında yakınma ve şikâyet halinin yüksek bir seviyeye geldiğini göreceğiz. Yani insanların tamamı veya çoğu mevcut konumu reddediyorlar, düşmesini istiyorlar. Bu hususta mevcut halin düşmesini temenni edenle, düşmesine yardım etmeye katılmak için hazır olan arasında fark var. Fakat en asgari, insanlarda mevcut halin düşmesini isteme temennisi bulunmalı.

Elhamdulillah ki bu sınır tüm Arap ve İslam devletlerinde var. Korkutucusu sayıda belalar bütününü neticesinde bu oluştu. Tek bir bela değil ki; şer'i alanda, ekonomik alanda, dini alanda, sosyal alanda, zulm, baskı.. Hepsi var.

İnsanların silahlı eyleme ikna olması meselesine gelince, önce senin bir kanaata ulaşman lazım. Bu kanaat insanların silahlanacağı yönünde değil. Ama insanların bu silahlı eylemi kalbiyle dahi olsa destekleyeceğine dair bir kanaat gerekiyor. Yani vevleki sadece kalpleriyle senin başkaldırmannda haklı olduğu düşüncesinde olsalar dahi. İnsanların geneli senin haksız olduğun görüşünde olsa sen bu durumdayken başkaldırırsan bu şu demek; şu an ortam elverişli değil, çıkmaya mecbur değilsen çıkma. Şu an senin daha çok propaganda ve daha çok tesir etme işini halletmen gerek. Ta ki böylece insanlar ikna olsun. Seninle beraber onlarda sana ortak olmasalar da, vevleki seninle beraber silahlanmasalarda kalpleri senin hak olduğun, nizamın; düşmanın; Amerikanın; Yahudinin; Kralın ise batıl ve haksız olduğu görüşündedir. İşte bu durumda ş

kolaydır.

Lakin değişikliğe dair ortaklık eden veya cihada ortaklık edip katılanlar meselesi aslen bizim nezdimizde Kur'an'da, Sünnette ve tarihte sabittir ki, onlar hep az olmuşlardır. Bu duruma ilişkin Talut ve Calut kıssası açıklamaya gerek bırakmayacak derecede meşhurdur. Değişikliği temenni eden insanlar çoktur **"Bize bir kral tayin et ki Allah yolunda savaşalım."** (Bakara, 246) Savaşma sebeplerinden şöyle bahsettiler **"Yurdumuzdan çıkarmış olduğumuz halde bize ne oluyor ki savaşmayalım?"** (Bakara, 246) Kral gelince; mümkün mü değil mi, çıkalım mı çıkmayalım mı açığa çıktı. Ta ki orduya çıkıp geçtiklerinde ve ilk imtihanla karşılaştıklarında büyük sayıda bir bölüm geri düştü. Ferd ve seçkin kesim ameliyesi nihayetle çıkacak durumda mevcuttur. Fakat bu hususta şuna dair genel bir hava olmalı; insanların kalben senin hak olduğuna, mazlum olduğuna inandıkları, Allah'ın seni hayırla mükafatladırmasına dair temenni halinde olmaları gerekir. Bu havanın oluşması gerek.

Bir hususa dikkat çekmemiz gerek, biz; yardımcılar, tarafsızlar ve düşmanlar olduğunu söyledik. Bu sözümüze dair; Düşmanlık çemberinin nizam ve etrafındaki tabakayla sınırlı olması gerek. Halk çemberi içinde düşmanlar olması gerekmez. Halk çemberinde esas olan tarafsız olmalarıdır. Şimdi sen BAE'de devrim ameli yapmak için geliyorsun, orada tüm insanlar -Rabbimin rahmet ettikleri hariç- yiyor içiyor ve şöyle diyorlar: "Allah'ın halifesi Ali Zayid" Elhamdulillahi Rabbil alemin yerine "Allah'ın halifesi Ali Zayid" diyorlar! Böyle bir yerde sen devrim yapacaksın kim ayaklanıp devirme katılacak? Niye devrim yapsınlar? Din ve şeriat için mi? İçlerinden dindar ve salih olanlar Zayid'in kendilerine dini ve şeriatı tatbik ettiğine inanıyorlar! Fakirlik yüzünden mi? Orada fakirlik yok. Zulümden dolayı mı? Orada zulüm yok. Bu yüzden orada ne dinden ne de dünyadan ötürü insanların başkaldırmasına sebep olacak bir gerekçe yok.

Hatta şu an da Bahreyn'deki silahlı grup mevcut nizama karşı Şii olan bir gruptur. Biri tağutlaşmış, biri zalim. Fakat o, onlara nisbetle Sünnî'dir. Oradaki başkaldırı İran'a tabi Şia tesiriyle bağlantılı bir başkaldırıdır, bölgesel bir çalışma değildir.

Bizim beldelerimizde ise devrim başladığında en az sınır olarak insanların tarafsızlık çemberiyle, devrimcilere destek verme -velev ki bu destek kalble dahi olsa- çemberi arasında gidip gelen kişiler olmalıdır. Düşman olmamalılar. Eğer bu hâsıl olmadıysa senin yapman gereken bir dizi çalışma vardır. Propaganda bu çalışmalardandır, keza davet, meşcedler, özveri, emri bi'l-maruf nehyi ani'l-münker bu yapılması gereken çalışmalar kategorisindedir. Bunlardan sonra sistem seni cezaevine atacak. Sen ise silanmayacaksın. Cezaevine gideceksin, bir daha döneceksin. Devletlerin çoğu bu merhaleyi geçirmiştir. Artık bunlardan sonra sen haklı ve mazlum olarak başkaldır-

Birinin, bizim tüm insanlar veya insanların çoğu silahlanmaya ikna olacağı anı beklememizi anlamasına gelince bu anladığı şey asla gerçekleşmeyecek. Hattâ iman etmek dahi böyledir; “**Sen ne kadar çok istesen de insanların çoğu iman etmeyecek-tir.**” (Yusuf, 103) Hak ehlinin az olmasına dair daimi deliller vardır. Fakat bu azlık, seçkin bir azınlıktır.

Ama biz ise “Lâ ilâhe illallâh” diyen, onun ehlinde olan halklara geldik. Bildiğim kadarıyla büyük bir çoğunluk -Allah'a hamd olsun ben çok ülkeler gezdim. Şam'da doğdum, Mısır ziyaret ettim ve orada ikamet ettim, Türkiye'ye ziyarette bulundum ve ikamet ettim, keza Lübnâda, Ürdün'de, Irak'ta da bulundum. Birçok Afrikalı gençle içli dışlı oldum. Orta Asya'ya geldik ve insanlara bunları anlattık- Müslümanların genelini içlerinde İslâm'ın ayrı bir yeri var, İslâm'a karşı sevgileri ve sempatileri var. Hatta namaz kılmayan fasık ve facir olanları dahi böyle. Bu esas üzere yoğunlaşıp, üzerine bir şeyler kurabiliriz.

Biz tüm İslâmi cemaatler olarak -tekfir düşüncesi istisna- hemfikiriz ki, ümmet-i Muhammed'in tamamı genel olarak Müslüman kimselerdir ve “Lâ ilâhe illallâh”ın eh-lindendirler. Onlar böyle olduğuna ve bizim de onlar hakkındaki akidemiz bu olduğuna göre -onların durumlarının farklı olmasına ve yeri burası olmayan okuyup duyduğumuz fıkhi uzun meselelere bakmaksızın- demek oluyor ki biz müşrikler içine gönderilmiş değiliz.

Bu halkların Müslüman olması meselesine dair bazı kişiler Şeyh Mevdudi (rahimehullah) ve Şeyh Seyyid Kutub (rahimehullah)'ın “La ilahe illallah” ve anlamı çerçevesinde söyledikleri kavramları yorumlamış ve “La ilahe illallah”ın açıklanmış bu edebi manasıyla beraber onu söylemeyen o kelimeye iman etmemiş olduğunu belirtmişlerdir. Bu sözler izaha muhtaçtır. Seyyid'in kastettiği şey bu yorum; Ancak kültürde ve ilimde bir seviyeye ulaşmış kişilerin bilebileceği bu tafsilatla söylemedikçe o kişiler onun ehlinde olmadıkları yorumu değildir. Bu mesele zahiri itibarıyla doğru değildir. Çünkü bizim elimizde Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in anlayışları farklı olmasına rağmen “La ilahe illallah” diyen insanlara; “La ilahe illallah” kelimesinden Allah'ın semada olduğunu anlayan ve Rasûlün de kendisini takrir ettiği cariyyeden, aynı bu şekilde yapan bir bedeviye, ondan Muaz b. Cebelle, Abdullah b. Mesud'a ve âlim sahabilere varıncaya dek bunlara İslam muamelesi yaptığına dair eser türünden rivayetler, deliller ve hadisler bulunmaktadır.

Seyyid Kutub'un yaşantısından bildiğimiz, bu meseleye dair konuştuğunda, uygulamalarında, insalara karşı muamelesinde kendisi tevhid kelimesini bu manaya yorumlamıştır. İnşâAllah, Tekfir konusuna dair konuşacağımız zaman o bir takım insanların yaptığı yoruma ayrıntılı bir şekilde değineceğiz.

Bu halklar ve insanlar “La ilahe illallah”ın ehli olan kişiler, biz de gönderilmiş cihad

cemaatleriyiz. Allah (*subhânehu ve teâlâ*) bizi göndermiş ve bu mesajı bize yüklemiştir. Bu mesaj Nübüvvet mirasından bir parçadır. Bu mesaj biz bu Müslümanları savunalım diye, yerli ve dış işgalcilerin belasından onları savunalım diye bize verilmiştir. Bu da bizden -nitekim çokça açıkladık- insanların bizim gerçekten de onları savunduğumuz, onların adına savaştığımıza dair bilinçlenmelerine sebep olacak genel bir ortam oluşturmamızı istiyor. Zamanında bu gerçekleşti ve başarısı oldu.

Cihâdi cemaatler eşsiz fikir, gerçekten üstün ve kaliteli hitablarına rağmen halksal olmayı başarabildiler. Buna dair en büyük delil; cihadi düşüncenin en karışık önermelerinden biri olan Mısır'daki Cihad Cemaati'nin önerdiği fikirdir. Fikirleri halksal değildir, zordur. Buna rağmen şu anda cezaevinde 60 bin mahkûmları var! İşte bu, bu davetin insanların içlerinde derin bir yeri olduğuna işaret ediyor. Bu davet onların içlerinde sürekli olarak bir geri çekiliyor, bir çıkıyor, bir geri çekiliyor, bir çıkıyor.

Ortam, bid'atler ortamıysa bu bir şeydir. Ortam işgalci ortamıysa bu bambaşka bir şeydir.

Ben şu âna dek bu sorunun cihad cemaatlerinin önünde olmadığına inanıyorum. Bizim beldelerimizde bulunduğu beldenin Müslümanlarının genelinin kendisini reddetmesinden ötürü başarısızlığa uğrayan herhangi bir cihad cemaati yoktur. Ben bu yüzden akybeden bir cemaat bilmiyorum. Sıkıntılar dizisi yalnızca başka sebeplerden ötürü peydah olmuştur. Yani en çok gerçekleşen durumda halklar meseleye karşı tarafsızdırlar veya meselenin karşısında nemelazımcılık yapmıyorlar. Cihad cemaatleri halkarı meselenin onların meselesi olduğuna hayatlarıyla ilgili olduğuna ikna edemediler.

Bir daha tekrara ediyorum: Bu hususta, mevcut nizamı devirip başka bir nizam kurma hedefi olan, uzun zamanlı ve programlı bir gerilla savaşının başlatılmasına dair şart koştuğumuzla işgalciyi bertaraf etme, savaş ve cihad arasında fark var. Bu ikinci sınıf şeyleri yapmamız bazen halka bakmaksızın yapmamız vacip olur. Halk var mı yok mu, destek veriyorlar mı vermiyorlar mı bakılmaz. İşgalci ister Yahudi, ister Hristiyan, ister Kral olsun bu esnada ne halka ne de desteklerine bakılmaz. Farzı ve vacibi edâ etmeye bakılır.

Biz meşru bir şekilde çalışmak isteyen bir insanın durumu hakkında konuşuyoruz, tastamam olmuş bir çalışmadan bahsediyoruz. Süleyman Halebi'lerin, Selman Hatir'ların, Müslümanları savunmak isteyen insanların yaptığı şekilde işgalciyi ortadan kaldırmaktan bahsetmiyoruz. Kral, polisler, Yahudiler ve Hristiyanlar tarafından mağnâ ve ırzına göz dikilmiş, bunun üzerine kalkıp bir şeyler yapanlardan bahsetmiyoruz. Bunlar mecur, ecirlerini alan kişilerdir. Allah Teâlâ'dan bu kişilerin ahir zamanın hayırlı şehidlerinden, Rasûlullâh (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in onlardan bir şehidin sahabe-şen 50 şehid gibi olduğunu söylediği kişilerden olmalarını umuyoruz. Ferdi mücadelelerden bahsetmiyoruz.

İkinci soruya gelince, bu gerçekten de tam bir oturuma muhtaç. Çünkü bu sorunun Müslümanların aslen Batıda bulunmaları ve şerî hükümleriyle taalluku var. Avrupâda 20 milyon Müslüman herhangi bir sebebolmaskızın orda. Yedi milyon Müslüman dağınık bir şekilde Amerika, Kanada ve Avusturalya'da. Yirmi milyonun haricinde Müslümanların Müslüman olmalarından başka İslam'a dair hiçbir şey bilmeyen üçüncü, dördüncü ve beşinci nesilleri Latin Amerikâda. Bunlar muhacirlerden kalan ensiller. Öyle nesiller ki davetçilerden birisi onlara gidip şöyle demiş "Ramazan'ı merasimle karşılamamız gerek" davetçi onları teşvik ediyor. Merasim zamanı için gelince genç erkek ve kızların içkiler getirdiğini ve parti yapmak istediklerini gördü! Öyle bir topluluk ki merasim yapmaktan anladıkları bu! Bir de Suud'dan bir davetçi bunların içlerine geldiğinde yaptığı ilk hutbenin konusu resim çizmenin haramlığına dair!

Konumuza dair tanık şu; senin bu soruna dair, Avrupâdaki boşluklardan faydalanmak ve bunun şerî hükmüne dair konuşacaksak derim ki: bu bizi esas itibariyle Batıda bulunmanın şerî hükmü meselesine sürükleyecek. Sonra bizi alıp İslam ve cihad cemaatlerinin siyasi sığınma ve bunu istemenin şerî hükmüne ve buna dair devam etmeye çekecek, sonra bu da bizi oralardaki toplumların durumunu şerhetmeye götürecektir. Ve zannediyorum ki ben bu meseleyi açıklayacak en üstün kişilerden birisiyim. On beş sene bu ülkelerde kaldım. Koşullarını ve ortam şartlarını büyük ölçüde biliyorum.

Oralarda bulunmak doğru değildir, yanlıştır. Zararları faydalarından kat ve kat fazladır. Meseleyi etraflı bir şekilde anlatacağım zaman sana bunun sebebini söyleyeceğim. Ben şu an sadece oralara sığınmacı olarak gitmiş ve orada olan insanlardan bahsediyorum. Onlara oraya gidin diyen ben değilim. Bu insanlar orda, resmiyetleri orda. Öyleyse biz nasıl bu kesimi içerisinde bulduğumuz cihad ameliyesinin menfaatine kullanabiliriz? Beldelerimizde mevcut olan sıkıntı, baskı ve ekonomik abluka sıkıntıları varken onları kendi ülkelerine dönmeye çekmek için nasıl bir çalışma yapabiliriz? Çünkü bu insanlar ya fakirlikten, ya küfürden ya da zulümden ötürü kaçtılar. Yani sonuç olarak; mülteci olmalarını gerektirecek faktörler yüzünden firar ettiler.

Başka bir mesele; ben düşman hatları arkasında çalışma yapma amacından ötürü Batı'ya giden seçkin bir gruptan bahsediyorum. Bu da benim anlayışıma göre bunun en aşağı caiz veya vacip olduğuna dair şüphe etmiyorum. Oralar çalışma sahaları. Ben de bir şahsı bu görev için oraya gönderiyorum. Mesela bende içerisinde 4 milyon Batılı, 1 milyon Cezayirlinin bulunduğu bir ülke var. Orada silah kaçakçılığı, satın alma, elde etme, verme, baskı yapma fırsatları var. İşte bu mıntika ameliye mıntıkası. Benim oraya gitmem gerek.

Düşman hatlarının arkasında çalışma yapmaları adına hazırlayıcılık ve idarecilik için seçkin gençleri göndermemi vacip kılan bütün şerî delillere dair benim içimim olarak rahat. Bizim gitmemiz, gençlerimizi yerleştirmemiz ve halkımızı da "oraya g

din" diye davet etmemiz bizim siyasetimiz değildir.

Duymuş olduğum en güzel şeylerden birisi şu; "el-Velâ ve'l-Berâ" kitabının yazarı Şeyh Said el-Kahtâni (Allah onu korusun, hapsedildi sonrasından çıktı) Batıya gidince Britanya'da kendisine bir soru yöneltildi. Ben o sohbette orada değildim, fakat sözünü bana aktardılar. Söylediklerinin yeterliliği sohbeta katılan kardeşten daha çok oldu. Kahtani dedi ki: Batı ülkelerinde bulunan Müslümanların hükmüne dair oralarda bulunan insanlar üç sınıftır:

1) Batıda oturmak için zarureti olmayan kişidir. Eğitim için batıya gelmiş sonra bitirmiş ve orada oturmuştur. Veya çalışıp ihtiyacını gidermek için gelmiştir, sonra oturmuştur. Orayı vatan edinmiş, kendi ülkesine dönmeye güç yetiriyor, fakirlikten ötürü bir geçim sıkıntısı da yok, deport edilmemiş ve baskı uygulanmamış kişilerdir. Bu insanlar velev ki oruç tutsalar, haccetseler ve farzları yerine getirseler dahi kâfirdir, müşriktir, İslam dini üzere değillerdir. Kahtani bu gibi kişiler hakkında da İbn-i Hazm'ın sözünü getirdi, onlar hakkında gerçekten de çok sert konuştu. Allah'ın kâfirler için müminler aleyhine bir yol tayin etmediğini ifade etti. Bu sınıftan olan bir ferd ise oraya gitmiş ve kâfirler için kendisine bir yol kulmuştur. Kendisine, zürriyetine ve evlatlarına karşı kâfirlerin kelimesini en yüce yapmıştır. İslam içinde yetişmesine, namaz kılıp ibadetleri yerine getirmesine rağmen onda hiçbir şey kalmamıştır. Bu benim onlar hakkında diyor olduğum şeydir; sadece uçağın seni indirip sende inip gümrükleri geçtikten sonra dininin yarısı hemen o esnada uçup gitmiş oluyor. Sen ordaydın, ben ve burada hazır bulunanların yarısı da ordaydı. Orada bulunan adam zürriyetinin küfrünün temellerini atıyor. Onlar İslam'ı duymamışlar, İslam içerisinde yaşamamışlar, Müslümanlarla yeyip içmemişler, bu kişi o diyarlarda İslam'dan ne alabilecek? İlk neslin kâfir olma ihtimali yüzde yetmiş. Bunu birebir ben gördüm. Buna dair anlatsam çocukları yaşlı getirecek derecede yaşanmış olaylar biliyorum. İlk nesil böyleyse üçüncü nesle dair görüşün nedir? İlk neslin oğlunun oğlu? Onda %80, %90 ihtimal var, oğluna yüzde on verdi, oğlunda 10 var. Peki, bu kişi çocuğuna ne verecek? Sıfır. Torun nesil genel olarak kâfir. Çünkü o bildiği ve kendinden öncekilere ne olduğunu gördüğü halde zürriyetinin küfrüne razı oldu. Orada kalmasını gerektirecek ne ekonomik, ne de siyasi bir sebep de yoktu. Bana ulaştığı kadarıyla Kahtani bu tür kişilere dair böyle hükmetti. Bana nakilde bulunan kardeşlerin güvencesinde olan adam da böyle söyledi.

2) Batı ülkelerinde bulunan ikinci sınıf: Güvenlik zorunluluğu olmayan, fakat gerçekte ekonomik sıkıntısı olan kişidir. Kendi beldelerinde rızık kısıldığı için oralara rızık talebine gelmiş. Kahtani dedi ki: Bu kişi asidir ve büyük günah işleyen bir günahkârdır. Çünkü batıda rızık talep ediyor ama kendi beldelerinde rızıkının kendisini takip etmediğini zannediyor. Bizim akidemize göre ise bir insanı nasıl ki eceleli takip edip talep ediyorsa, rızık da bu şekilde onu talep ve takip eder. Bu yaptığı kabul edilebilir bir şey değildir, yanlışdır. Fakat bu kişinin rızık için orada bulu-

nuyor olması bir mazeretten ötürü gerçekleşmiş yanlış bir zandır. İlk sınıfa (herhangi bir sebebi olmayanlar) verilen küfür hükmü bu sınıfa verilmez.

Kahtani diyor ki: Ben yalnızca, kendi beldesinde emniyet tarafından aranan, gerçekten de başka alternatifi olmayan, başka Müslüman beldelerinde de alternatifleri bulunmayan, başka bölgelere gitmeye gücü olmayan kişiler için bir özür görüyorum. Bu kişi kendisini bu beldelerden çıkartacak bir çözüm araştırma niyeti üzere geceleyip sabahladığı sürece mazurdur.

Bak, Kahtani insanlar için lazım ve münasib darlığı sıkıntı olarak takdir etti. Ben derim ki: Kahtani'nin sözleri -ilk sınıfa bakmaksızın- korkutucu bir hakikattir, insan bu sözleri enine boyuna düşünüyor. Çünkü bu sözlerine dâhil milyonlarca insan var. Ama sözleri genel olarak doğru. Gerçekten de sebebsiz ve mazaretsiz bir şekilde orada kalan insanlar kâfir oldular. Bu aralar Müslüman kadınların Hristiyanlarla evlenmesini normal, evlilik olmaksızın cinsel ilişkide bulunup zina yapmalarını normal, çocukların ebeveynlerine isyan etmesini normal bir şey olduğunu görürsün. Çocukları yaşlandıracak türden sosyal olgular. Bunların hepsi o insanların batıda olmasından kaynaklandı, terettüb etti.

Ben sözlerimde asla ve kat'a; Batıda boşluklar ve yerleşme yeri var kendi beldesinde tehlikeye düşen herkes hadi hemen Batıya gitsin diye bir şey anlaşılmaz. Doğru, oralarda çocukları yaşlandıracak düzeyde bela var. Fakat bizim bölgelerde daha çok çocukları yaşlandıracak musibetler var. Müslüman davetçilerin, İhvan-ı Müslimin'in ve İslam beldelerinden Batıya deport edilenlerin büyük bir çoğunluğunun aklında değişim olmuş ve gerçekten de acaip çirkin ve iğrenç bir takım fikirler dizisi çıkmıştır. Öyle ki, İslam için "Batı ülkelerinde çalışma yapmanın bizim beldelerimizde çalışmaktan daha hayırlıdır" "Biz Avrupâda kendi beldelerimizdekinden daha iyi ibadet ediyoruz" diyen insanlara rastlarsın. Bu sözleri söyleyenler büyük davetçiler, koca koca şeyhlerdir.

Batıdaki bu kimseler Karadavi ve oralara konferans, sohbet için gidenlerden kendilerinin orada bulunmasını güzel gösteren, kendilerine roller veren, Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmedigi acayip tuhaf fetvalar veren kişiler görürler. Hatta benim en son duyduğum fetvalardan birisi o beldelerin daru'l-küfür olmadığı fetvası. Çünkü oralarda hükümetin izniyle namazlar kılınıyormuş. Yine şunlar da duyduğuklarım arasında; bu insanlar Müslüman olacaklar, bize gelecekler ve İslam için bize karşı savaşacaklar. Tıpkı Tatarların Müslüman olduğu gibi Müslüman olmalarından sonra bizim beldelerimizi fethedecekler ve bizi Allah'ın kulları haline getirecekler.

Amerika'ya gelen bir davetçi şöyle dedi ki: Amerikalılar Müslüman olacaklar. Belli de bu Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in ahir zamana dair "Güneş batıdan doğacak" hadisinin tevilidir. Yani, İslâm güneşi bize teknolojiyle ve askeri orduyla Amerikadan

gelecek, onlar bize ihtilal yapacak ve bizi Müslüman yapacaklar.

Sana diyorum ya, Avrupa'daki ve Amerika'daki Müslümanların acaip fikirleri.

Ben ne Batı'ya yerleşilmesi söylüyor ne de buna davet ediyorum. Tam aksine, bilakis ben orada bulunan bütün insanların derhal Avrupa'dan çıkmalarının vacip olduğuna davet ettim, buna dair yazılar yazdım, bunu söyledim ve dile getirdim. Hatta bazı kardeşler için sıradan bir dergide (cihadi bir dergi olmayan) Müslümanların Avrupa'da bulunmalarının hükmüne dair makaleler dizisi yazdım. Şeyh Kahta'nının bu sözlerini değilde, "İslam'da Dostluk Ve Düşmanlık" kitabında yazdıklarını makalelerimde öne sürdüm. Hatta "İslam'da Dostluk Ve Düşmanlık" kitabında bu konuya dair şu başlıklı bir bölüm var; "Yurtlarında Bulunmak Suretiyle Müşrikleri Dost Edinmek" Şeyh Kahtani, müşriklerin diyarlarında oturayı onları dost edinme şekillerinden biri olarak saymıştır.

Ben Müslümanları oradan çekmenin ve Müslümanları halka şeklinde savaşa çekmenin vacip olduğunu söylüyorum. Oralarda on milyonlarca Müslüman mevcut. Oralarda çalışma sahalarıdır. Oralarda bağış toplama ve başka işler adına fayda vardır. Oralarda ellerimizden zayi olup gitmemeleri için o insanları muhafaza etme vacibi var. "Cihadi cemaatin bu durumdan istifade etmesi gerekir" dediğimizde, cihadi cemaatin fırsat ve imkânı olduğu için mi istifade etmesi gerekir? Ben cemaatin, liderliklerin gitmesi gerektiğini söylemiyorum. Sadece cihâdi cemaat içindeki aktif hücre evlerinden bir parça Avrupa'daki bu çevrelerden istifade eder. Ta ki insan haklarını aramak için ofisler açsın, iletişim ofisleri, neşriyat ofisleri açsın vs. Bu dediğim orada bulunmanın aslı değildir. İnşâAllah buna dair etraflıca konuşup tafsillatlara deineceğiz.

Lakin komando vasıflarıyla çalışanlardan bir küçük sayıda bir grubun orada bulunur. Düşman hatları arkasında çalışma yapar. Giden bu kişiler işin ehli, yetişmiş kişilerdir. Belirli bir görev ve belirli bir müddet için merkezi gözetlemenin altında gitmiş birisidir. İlk mülahaza edilecek şey; orada bir çöküş veya hatta değişiklik dahi varsa cemaat tehlike oluşturacak unsurlardan dolayı adamlarını çeker. Ben bu çalışmanın birçok faydalarının ve çıkırından çıkarsa da tehlikelerinin, öldürücü unsurlarının olduğunu söylemiştim.

Kardeş: Tamam güzel. Bu bürolar için kanuni durum nedir? Kanununa ihtirâm göstermek, anyasaya ihtirâm göstermek bu nasıl olur?

Şeyh: Ben sana diyorum, Britanya gibi devletlerde neşriyat yapmak için herhangi bir insan bir büro açmak istese o kişi zaten kendiliğinden izinlidir. Herhangi bir komiteyi açmak için gidip istekte bulunmasına gerek yoktur. Yani, bir ev kiralar, matbaa yapar ve dergiyi çıkartır! Sen Britanyada kanuni olarak oturduğun için bu yaptığın zaten kanunidir. Orada izin isteyen kimse yok. Ayağının Britanya adasında olması hükmüyle sen direk izinlisin. Fakat bu hususa dair Fransa, İspanya vb. Devletler var ki

böyle Devletlerde izin alma isteğinde bulunman gerek. Fakat izin almak için geldiğin- de kimse sana ne kanuna ihtirâm göstermeni ne de başka bir şeyi şart koşmuyor.

Kanuna ihtirâm göstermenin talep edildiği iki durum var, bunlara dair söylenilme- si gereken -ki bu konuya dair söz etme bizim konumuz değil- şeyler var:

Birincisi: Vatandaşlık talebidir. Bunda mahkemenin huzurunda ülkeye ve kanuna saygı duyacağına, bayrağı seveceğine ve ülkeyi koruyacağına dair teahhüt ve yemin var. Yani, tıpkı diğer vatandaşlar gibi bir vatandaş.

İkincisi: Siyasi iltica isteyen. Bu kişinin teahhüdü vatandaşlık talebindekinden daha az bir katılığa sahip. Fakat bu talebde de ülkenin kanunlarına saygı duymaya, kanuna muhalefet etmemeye vs. dair sözler var. İltica talebi komşuluğa daha yakındır. Yani sen bir insanın yanına gelip "sana komşu olabilir miyim?" dediğinde o kişi sana şöyle der: "Bana problem çıkarma, bu tür şeyler yapma."

Örnek olması bakımından, bizim ismini zikrettiğimiz büro için zaten izin almak için gitmeye gerek yok. Yani, adam orayı açtı, neşriyat yaptı, hadi selam aleyküm. Ben, yardım vb. şeyler için değil eğitim ve basın bürosu açmıştım. Hatta şu an da -örnek olması bakımından- Orta Asya'daki Müslümanlara yardım etmek için Britanya'da bir yardım kuruluşu açmaya ruhsat veriyorum. Onlar ne yardım mı, yardım değil mi far- ketmezler dahi. O kuruluş sadece ticari bir müessese. Sermayesi ne kadar ve hesap numarası. Sonra izni verir, iş bitti. Kimse sana bu tür ihtiram ve saireyi şart koşmaz.

Vatandaşlık ve siyasi iltica meselesine gelince, bunlara dair gerçekten çokça tartış- malar var.

Şeyh: Başka bir soru var mı?

Kardeş: Sendikalar meselesi.

Şeyh: Tekrar söylüyorum, bu mesele belleden beldeye farkeder. Bazı beldelerde sendikalar tamamıyla Devlet kontrolündedir. O sendikalara giremezsin. Zaten o sen- dikalar aslen mevcut sistemi alkışlamak için kurulmuştur. Ama bu hususa dair içeri- sinde sendikalara dair gerçekten de yeterlilik ve kapasite bulunan ideal beldeler vardır. Yün ve dokuma işçileri birliği, kendi aralarında dört veya beş kişi seçiyorlar. Bu kişiler onları temsil ediyor ve haklarını arıyorlar. Bizim buralarda Mısırlı bazı kardeşler bu meseleyi bilirler. Mısır'da üniversitelerde bağımsız öğrenci birlikleri var. Kimseler mü- dahale etmez, kimse onlara bir sistemi zorunlu kılıp da, şöyle şöyle olmanız gerekiyor demez. Öğrenci Birlikleri başkanlığına bir genç geçti, neydi adı o gencin? İsam el-Ur- yan, şahsına bakmaksızın şunu belirtiyim ki, kendisi aktif üyelerdendi. En sonunda aktifliğinin artık son aşaması hükümetin onu cezaevine atmasıyla sonuçlandı! Yani İsam el-Uryan parlamentoya girdikten sonra onu cezaevine attılar!

Bu yüzden sana tekrar söylüyorum, bu işler marjinal şeyler değil. Biz gerçekten büyük hata yapıyoruz. Şöyle ki, bazen birisi beldesinde namı değer birisi oluyor. Mese-la bizim orda ordu ve polis Nusayridir. Arabistan veya sakin olan bir ülkenin halkın-dan birini gördüğümde biliyorum ki onların orda ordu ve polisin hali bizim oralarda-ki gibi değil. O kişi ordaki polise ve askere benim dediğim gibi; ben darbe yapacağım demeyecek. Herhangi bir ordu veya polise dair tasavvurlarım birebir görüp yaşamış olduğum şeylerdir. Diğer herkesi kendi düşündüğüme taşımak istiyorum, ama gelip sendikalardan söz ettiğimde karşımdaki kişi bunu kendi beldesindeki sendikalara yo-nuyor, başka yerlerdeki sendikaları düşünmüyor.

Maruf olup bilinen tüm şeri hükümlere dair hem fikiriz. Menheci hareket noktala-rında hem fikiriz. Menhece, helale, harama ters herhangi bir durum ortaya çıktığında biz bölgeye bakmaksızın o durumu reddederiz. Fakat meseleye dair bir mekan takdir edilmeli. Fetvayla ilgili âlimler fetva için mekân, zaman ve şahısın takdir edip belirlen-mesi gerektiğini ifade etmişlerdir.

Meselenin hükmü zamana ve şahsa göre değişir, beldeden beldeye değişir, duruma göre şekillenir.

Orada siyasi maslahat olarak gördüğün bir şey varsa şöyle yapılır; Seyyid Kutub (rahimehüllah) 'ın söylemiş olduğu ve benim "et-Tecrübetu's-Sûriyye" kitabımda nakletti-gim şu kanun kalır: "Bir kişi veya cemaat Allah'ın razı olmadığı veya Allah'ın şeriatına muhalif olan bir şeyde maslahat görüp böyle düşünürlerse evvela bilinmeli ki onlar yanlış zana kapılmışlar, yani bu zannetikleri şey maslahat değildir. Kendileri yanlış yapmıştır, aslında o şey mefselettir. İkinci olarak, eğer onlar bu şeyin Allah'ın şeriatı-na muhalif olduğunu bilmelerine rağmen hâlâ o şey üzerinde ısrar ediyorsa onlar kâfirdir. Çünkü onlar böyle yapmakla Allah (subhânehü ve teâlâ)'dan daha iyi bildiklerini düşünmüşlerdir." Bu kural, bizim üzerinde konuştuğumuz tüm sözlere hükmeder ve bu hüküm ister kasten ister cehlen yapıyor olsun şeriata muhalif şeyde maslahat gören kişiye döner. Çünkü asl olan şudur ki, bunlar taviz veremeyeceğimiz menheci sabite-lerdir.

Ama şunu söylüyorum; orada menhece ters düşmeyen ve kullanılabilir olan gerçek boşluklar var. Ve insanların bu fırsat boşluklarına uğramaları mümkündür. Bunları biz kendimiz yaşadık, bazılarını kullandık, bazıları hâlâ kullanılıyor. Bunların yanında şunu da söylüyorum: tek Uluslararası sistem yüzünden bu boşluklar yokluğa doğru gidiyor. Bir nizamdan başka bir nizama, bir Devletten başka bir Devlete firar etmen artık güç getirilebilir bir şey değil. Onlar vatandaşlık değişikliğinden, deniz ve diğer yolculuklardan bazı İslamcılarının faydalanması için yüklü miktarda para ödediklerini gördüler. Bosna'ya gide kardeşlerden büyük bir kesim oranın vatandaşı olan başka kardeşlerin pasaportlarıyla geçiş yaptılar, onların fotoğraflarını kendi pasaportlarına yapıştırdılar ve o pasaportlarla yolculuk yaptılar.

Bence bu boşluklardan istifade etmemiz ve düşmana oralardan zarar vermemiz mümkündür. Her cemaatta şeri sorumluların olması farzdır. Eğer bir cemaatta bu konuda yeterlilik yoksa bu tür meseleleri dinine ve cihadına güvendiği kişilere sorması vaciptir, böylece o cemaat helali helal, haramı haram yapar.

Evet sonra, buyur kardeş.

Kardeş: Kendi Devletleri olmayan fakat o Devlette mevcudiyetleri olan bir grubun gerilla savaşı yapma olanağı nedir? Örneğin Arabistan topraklarındaki Yemenliler ve başka uyruklu kişiler veya Ürdündeki Filistinliler.

Ve bir önceki oturumda sizin bahsettiğiniz örnek durumla, bu durum arasında başlama merhalesine dair ihtilaf çeşitleri nelerdir?

Daha önce bu duruma benzer bir durum gerçekleşmiş midir? Allah sizi hayırla mükâfatlandırsın.

Şeyh: Bu gerçekten güzel bir soru. Bir daha söyle. "....." Ben sabit ve açık seçik bir şekilde başlangıç olarak üç noktadan bahsetmek istiyorum.

Birinci kâide: İslâm hak tarafından uyruğa göre almaz. Hak açısından o onun tam hakkıdır. Vacipliği açısından o onun tam vacibidir. Hatta yakın zaman önce müslümanlar bu durumla ilgilendiler. Aklıma bizim şehrimiz Haleb'ten Beyti Makdis'e gidip oranın müftüsünden Kleber'i öldürmek isteyen Süleyman el-Halebi geldi. Süleyman daha sonra Mısır'daki Kleber'e gitti ve onu öldürdü. Beyi Makdis'de olup ona fetva veren şey -Ezher'den değildi, hatırlamıyorum- yakalandı. Onunla beraber iki şeyh daha öldürüldü. Birisi susmuş, diğeri ise Süleyman'a fetva vermişti.

İzzeddin el-Kassâm, Lazkiye'den çıkıp 1936 yılı devrimini başlattı. Bu devrim Yahudilere karşı gerçekleşmiş en büyük devrimdi. Devrim lideri Suriyeliydi, fakat devrimini Müslüman vasfıyla yönetti.

Bu hususa dair başka devletlerde üzerlerine düşen vacipleri yapan başka ferdler de var. Fakat bizim anlattığımız tarzda planlı-projeli ve kapsamlı bir savaş, gerilla savaşı gerçekleştirmiş ferdler anlamından meseleye bakacak olursak böyle bir şey gerçekleşmemiştir. Aslen zaten bu zor bir şeydir. Çünkü böyle bir savaşın insanların içinde derin bir izlenimi olması gerek.

İkinci kâide: Baskın ve doğru olan şu söz "Mekke halkı şehrinin patikalarını dahi iyi bilir." Bu söz baskın ve doğru olarak kalacak. Yani gurbetçi insan bir sene, iki sene, on sene de kalsa meselenin girişlerini ve çıkışlarını bilemez ve onun hakkında Halid b. Velid (radıyallahu anhu)'ın kaidesi geçerli olur: "Seni bilmediğin yer öldürür." O yerin vaciplerini bilmemek. Kavramı genişletip, insanların nefislerini ve senin onların nefislerinin inlerini anlayamamanı ve sair şeyler itibara aldığında bu kâide baskın olarak de-

vam eder: Mekke halkı şehrinin patikalarını daha iyi bilir.

İlk kâide, İslâm ne uyrukları ne de sınırları itiraf etmez. Bir Müslüman olarak o kişinin o işi yapma hakkı vardır. Her ne kadar bu zamanımızda mevcut olan ırkçı hırslılar olsa da ve birinin çıkıp gurbetçi o Müslümana "Sen Yemenlisin, Suud'a gelip de bizim başımıza iş açma" demesi mümkünse de, ki burada, söylediler yine mesele böyledir. Öyle ki, Arap Yarımadasındaki bazı kardeşler Yemen'de cihad etmek istediklerinde Yemen'deki bazı meşâyih-ı kibâr şöyle dediler: "Bunlar Suud'dan gelmeler, bizim buralarda fitne çıkarmak için geldiler!" O Müslüman Allah'ın yolundan alıkoyanlardan da kesinlikle yararlanacak. Fakat şunu söylüyorum ki, onun bir Müslüman olarak Müslümanların en uç diyarından diğer en uç bir diyara kadar onun cihad gerçekleştirmeye hakkı vardır. Bu bir haktır. Bir vacip olarak söylüyorum ki, o Müslümanın bunu yapması vaciptir. Yani, Arabistan'da ikamet etmeyen bir Müslümanın Arabistan'daki işgalciyi ortadan kaldırmanın kendisi üzerine vacip olduğunun farkında olup bunun duyarlılığında olması vacibtir.

Kendi beldesi dışında cihad etmek isteyene itiraz eden kişi hatalıdır veya kâfirler yerine mücadele eden, o taraftan olan birisidir. Bu cihad o Müslümanın hakkıdır. Üstelik kaldı ki bu onun üzerine vaciptir; işgalciyi defetmeye ve cihad etmeye güç yetirdiğini bildiği an onun gibi olan her Müslümana nerede olursa olsun gidip o işgalciyi defetmesi üzerine farz olur. O zaman yere veya uyruğa bakılmaz.. O Kabe'ye doğru namaz kılan bir Müslümandır. Yahudiler ve Hristiyanlar ise Ka'bede oturuyorlar. Arabistan'dakiler acze düştüler veya eksik davrandılar bu onu ilgilendirmez. Onun üzerine vacib olan bu mıntıkada bu vacibi yerine getirenlerin eline elini katması, onlarla beraber olmasıdır. Evvela bu onun hakkıdır, ikinci olarak da üzerine düşen bir vaciptir.

Fakat genel açıdan söylemiş olduğum planlı programlı ve kapsamlı bir gerilla savaşı için olan kâide şer'i hükümle değil ama vakıanın hükmüyle bölge halkına muhtaçtır. Zira Mekke halkı şehrinin patikalarını daha iyi bilir.

Sen iki örnek verdin, birincisi: Zor olan, yani Yemenli birinin Arabistan'da gerilla savaşı yapmasıdır. Bu, Suud hükümetinin gerçekleşmesini istediği en önemli şeylerden birisi. Bu fikir zaten var, bu unsurlar var ve bu eylem Arabistan halkının eylemi değil. Bu bizim elimizde oluşan bir şeydir, biz saygın bir cemaatiz, bu tür sorunları oluşturmamız. İşte bu kullanılacak karalamalardan birisi.

Diğer örnek: Ürdün'deki Filistinliler. Amcacığım Ürdün'deki Filistinliler Ürdün halkıdır. Ürdün'deki Filistinliler başka vatandaşlıklara üfleseler uçarlar! Oradaki insanların %80'i onlar. Ordunun çoğunluğu onlar, tüm memurlar onlar, tüm işçiler onlar, tüm çiftçiler onlar. Ben Ürdünde iki buçuk sene oturdum. Bu yüzden sana bunu söylüyorum. Ürdün aslında işleyiş olarak Filistindir! Fakat Ürdünde Filistinlide Ür-

dünlüde olmayan yabancı bir Kral var. O Kral Suud kuyruğudur. Hicaz'ın sonundan geldi ve İngilizlerin eliyle Ürdün Krallığını aldı. Halk ise sadece aşiretlerde ve nazariyede kaldı. Duyduğum en az şey nüfusun 60 ve 40 arası olduğu. Kimileri 80'le 20 arası olduğunu söylüyor ki çoğunluk bunlardır.

Şu büyük Ummân şehri 1920 senesinde nüfus olarak sakinlerinin sayısı iki bindi! Yani Suud'daki büyük bir yapı kadar. 1947 senesinde ilk Filistin Hicretinde sayısı 10 binlere çıkmıştı. 1967'de İsrailin halk kalabalığını ikinci vuruşunda oranın sayısı artık 100 binlere yükseldi. 1976 senesinde Lübnan'da iç savaşın başlaması ve Suriye'de siyasi çalkalanmaların başgöstermesiyle beraber sayısı 1,5 milyona yükseldi! Anladın mı? Şehir kronik kanser gibi uzayıp gitti. Ürdün devlet değildir, hangi ölçüt kabul edilirse edilsin bu böyledir.

Ben şöyle inanıyorum; Ürdün gibi bir beldede cihadın kendisine bağlı olduğu ilk vacip Flistinlilerin üzerine vaciptir. Şer'i vacip açısından değil, bu açıdan zaten herkese vaciptir. Cihad vacibi, hiçbir şey yapamayan bazı aşiretlerden daha çok Filistinlilerin üzerine vaciptir. Buna ek olarak diyorum ki, şu önemli meseleden istifade etmemizin zamanı gelmiştir: Arap Emniyet İşleri Merkezi Sistemi, Ürdün'de çok çalışmalar yapmıştır, fakat buna rağmen henüz yeterli seviyede değildir. Hâlâ orada bir Devletten diğer bir Devlete giden istihbarat cihazları içerisinde gerçekten büyük bir merkez var. Görüyorsun ki Tunus'ta aranan bir kardeşin artık Tunus'a girmesi imkânsız. Suriyeli ve Mısırlı kardeşler için de aynı durum söz konusu. Başka Devletlerde ise sınırsız bir özgürlükle gezip dolaşıyor, gidip geliyor, durumu artık normal. İşte bu boşluktan istifade etmemiz gerek. Özellikle bizim şu an cihada dair teveccühlerimiz hükümetlere karşı cihad başlamasında öncelikliğe ulaşmamıştır.

Yani Tunus halkının şu an Tunus'ta devrim yapma durumu yok. Suud halkının devrimi hükümete yönelik, onu düşürmeyi hedefleyip yerine başka bir sistem kurmak için değil. Ama şer'i açıdan, vakıa açısından ve iklimsel durumlardan istifade açısından önceliklerin başı Yahudi ve Hristiyanlara doğru yönelmemizdir. Yahudilere, Hristiyanlara ve Batı'ya doğru yöneldiğimizde bu farkların hepsi eriyip gidecek. Tunus'lu Suriye'de, Suriye'li Suud'da, Suudlu Tacikistan'da mevcut olacak, bu işlerle ilgilenir bir hale gelecek.

Önceliklerin başındaki hakikat şu: Şu an ki küfür hamleleri karşısında olacak gelen cihad merhalesinde menheci fikirde ve ortaya katılması vacip olan üslupta değişiklik. Bu değişiklik, cihadın artık uyruklarla bağlantılı değil, ümmetsel uluslararası bir cihad olmasıdır. Ben diyorum ki: Uluslararası cihadi cemaatleri kurup başlatmanın zamanı gelmiştir. Tüm İslam âleminde ve dünyada çalışma yapmayı itibara alacaksın, uyruk farklılıkları itibarını alacaksın, şu an bunun tam zamanı. Diğer gruplara düşen ise uyruk ayırımlarına başlamalarıdır, özellikle eğer belde sakinlerinden iseler. Allah'a hamd olsun ki -her ne kadar küçük münasebetlerle olsa da- ben bu fikrin farkına varıp idrak

ettim. Bilakis ben gayet güzel bir güvenliğin tecrübelerini duydum. Bunlar, kendi bel-
deleri dışında bulunan cihad cemaatleridir. Bu bölgelere farklı uyruktan insanları as-
ker olarak katmışlar. Onları asıl beldelerine indirmişler ve onlar bir takım ameliyeler
yaptıktan sonra geri dönmüşler!

Fakat bu, işgalciyi defetmekte mümkündür. Ama hakkında açıklamalarda bulun-
yor olduğumuz anlamda genel ve sistemli gerilla savaşından bahsederken bu savaşın
amacı sistemi devirmek, halkı devrim ordusuna almak, onları devrim askerleri yap-
mak ve temeline bir sistem kurmak için çalışma bina etmektir. Bu, vakıanın hükmüyle
o beldenin halkına bağlıdır. Çünkü Mekke halkı şehirlerinin patikalarını daha iyi bilir.
İnsanları ve nasıl orduya çekileceklerini daha iyi bilir. Araplardan acemlere kadar ko-
nuşsak mesele geröekten çok zor olur. İnsan hareket etmek için dahi kendisine yol
gösterecek bir rehber muhtaçtır. İnsanları nasıl devrim askeri yapacak onları nasıl bu
sınıfa alacak ve sair şeylerde de durum böyledir. Allah en doğrusunu bilir.

Şeyh: Sıradaki..

Kardeş: Gerilla savaşı taktiğini yapabilecek en büyük grup nedir? İkinci soru: Bu
taktikle üzerinde egemen olabileceğimiz grupların sayısı nedir? Aynı şekilde; Bölgeler
üzerine egemenlik tam olarak gerçekleştiğinde ve düşman o bölgelerden çıktığında
gerilla savaşının hemen ardından gelecek olan merhale nedir? Özgürleştirilmiş bölge-
lerde sistemli savaşı, egemen olamadığımız bölgelerde gerilla savaşını mı kullanacağız?
Şu mevcut zamanda gerilla savaşına elverişli olan bir bölgeyi örnek olarak vermenizi
istiyoruz.

Şeyh Ebu Mus'ab es-Sûri: Bunlar cevabı kitabın geri kalanında gelecek olan sorula-
ra dair büyük bir bölüm. Ama biz yine de bir bölüm cevabı özetle verelim.

İlk soru: Gerilla savaşını yapabilecek en büyük grubun sayısı nedir? Askeri eylem-
ler açısından mı, program açısından mı soruyorsun?

Kardeş: İki açıdan da.

Şeyh: Gerilla savaşının askeri açıdan çalışmaları ya saldırıdır ya da pusudur. Pusu,
gerilla savaşının ilk merhalesinin tamamında temel askeri eylem budur. İkinci merha-
lede dengenin oluşmasıyla çoğu operasyonlar sabit büyük konumlara saldırı olur. İn-
şallah bu hususa "Gerilla Savaşı Taktiği" konusunda değineceğiz. Gerilla savaşına
dair bir şeyler okuyan herkes nezdinde bilinir ki örneksel olarak gerilla savaşı merhale
açısından üç merhaleye ayrılır:

Birinci merhale: Hafif silahları, basit hücreleri ve baskını kullanma merhalesi. Bu
merhale, pusu, saldırı, hareketli hedefleri veya çok küçük sabit hedefleri vurmaya
odaklıdır. Yine bu merhale az sayıyla saldırı ve pusu sistemine odaklıdır. Bu merhale-
deki mesele silah ganimet almakla kalır. Yerel üstünlük kavramının açıklamasına ya-

kinda değinceğiz. Yerel üstünlük şudur; senin 10 rejim ordusunun ise 10 binler olması. Yani sen ona nisbetle gerçekten çok azsın. Fakat hücum ettiğin hedefe karşı sen üstün olacaksın. Yani beş kişiyle bir kişiye hücum. Böylece sen bu savaşta yerel üstün olacaksın. İşte bu ilk merhalenin taktiklerinde kullanılır.

Nitekim ilk merhalede Devleti 'egemenlik kurma ve kuvvet tuzağına' düşürmek de kullanılır. Sen küçük küçük yaygın operasyonlar yaparsın, iş böyle olunca devlet senin her yerde olduğunu anlar. Oysaki sen aynı grupla onlarca operasyon gerçekleştirmektir. Bu anlayışından ötürü sistemin ordusu kuvvetlerini tüm beldeye yayar. Tabi ki böylece egemenleşir ve her yerde mevcut olur. Tabi ki ordu yarım milyon olas dahi sonuç olarak sınırlıdır. Devletin her tarafına dağılırlar. Böylece tek bir küçük devriye ekibinin sayısı gerçekten az olur. Sonuç olarak ordu egemenliği ele geçirdi fakat gücü kaybetti.

Bakın bunu iyi anlamamız lazım. Maalesef kimse bu taktiği kullanmadı. Ordu belde yayıldığında gücü kaybetmiş olur. Sen de o esnada büyük bir sayı ile bu devriye kuvvetlerine saldırı düzenlersin. Bu sayede birçok silah ganimet alırsın ve paniğe kapındırma ve korkutma operasyonları gerçekleştirirsin. Yani, sistemin içerisinde on binlerce adamı olan kışlası var ve bu sayıyı on karakola dağıttı. Böylece her karakol bin kişilik oldu. Karakoldakileri yollara dağıttı, böylece her yolda iki kişi tek kaldı! Netice olarak gücü kaybetti, egemenlik kazandı. Bunun ardından sen o silahları alıp yağmalamak için gerçekten sağlam bir operasyon düzenlersin. Artık sistem zayıflığı hissedet.

Bu sefer sistem garnizonları toplama işlemine koyulur. Güç kazanır ama neyi kaybeder? Egemenliği kaybeder. Egemenliği kaybedince yani mesela bazen bir garnizonla diğer garnizon arası 100 kilometre olur, 100 kilometrelik alanda Devlet yok. Sen de o sırada operasyonları azaltırsın, neye yönelirsin? Programlı sistem kurma, neşriyatlar dağıtma ve devrime asker kazandırma çalışmalarına kendini verirsin. Yani gerilla savaşının hemen peşinde gelen tüm örgütlenme ve program çalışması işlemlerini gerçekleştirirsin. Muhbir orada bir hareketliliğin ve aktifliğin bulunduğu dair bilgi gönderir. Bu sefer sistem tekrar döner, egemen olmak için adamlarını konuşlandırır ve böylece gücü kaybeder. Böylece sen sürekli sistemi güç ve egemenlik arasında baskını dönderip sersemletirsin. Devletin raporu büyük olunca onu kolluk kuvvetlerini kuzeyden güneye, doğudan Batı'ya aktarmaya mecbur bırakmaya mecbur bırakmakla uğraşırsın. Sende bu arada yavaşça yer değiştirirsin.

Bu gerilla savaşının ilk merhalesinde yapılacak işlerdir. Bunlar basit hücreler merhalesidir, büyük hücreler değil. Bu hücrelere idari olarak egemenlik kurmak mümkün değildir. Genellikle bu piramitsel bir şekilde veya piramitsel ve lifli ortak bir şekilde gerçekleşir. İnşallah, ilerleyen yakın zaman içerisinde piramitsel ve lifli örgütlenmeye açıklayacağız. Bu hücrelere -sayılara bakmaksızın- egemen olmak da mümkündür. Örgütün gücüne ve insanların içinde bulunduğu koşula göre olur.

Gerilla savaşının ikinci merhalesi ise denge merhalesidir. Artık sistem ordusunun ferdları içerisinde tecrübeli uzman asker olan birçok kişi gerillaların yanına firar etmiştir. Afganistan'da eğitimden geçmiş insanlar yanlarına gelmiştir. Bundan böyle gerillalarda askeri imkânlar vardır. Orta düzeyde silah ganimet alabilirler. Bu silahlarda bazısı helikopter savar, bazısı tanksavar, bazısı havan toplardır. Gerillalar böylece denge merhalesi denen merhaleye geçerler. Büyük sayılarla operasyonlar düzenlerler. Mao Zedong'un tecrübesini muhakkak ders görmeliyiz. Mao bazen 25 bin kişiyle saldırı düzenlerdi! Ben bu işe şaşakalıyorum. Tabi ki Cezayir'de Ebu Abdullah Ahmed (rahimellah) zamanında bizim kardeşlerimiz 300-400 kişiyle saldırı düzenliyorlardı. Bu merhale gerçekte yalnızca dağların müsamaha edebileceği karmakarışık bir merhale. Tabi ki bir de iletişimlerin ve imkânların zabtedilmesi lazım.

Denge merhalesinde gerillalar sabit büyük hedeflere saldırı düzenlerler. 300 kişilik bir grupla 100 kişinin bulunduğu bir kışlaya saldırı düzenleyebilirsin. Kesinlikle senin garnizondan 3-4 kat fazla olman lazım. Böylece senin hamasi güç açısından üstünlüğün olur.

Dört kişiyle içerisinde 1000 kişinin hatta 100 kişinin bulunduğu bir kışlaya saldırarak gerillaların ahmaklığıdır. Bu operasyon istişhad eylemi değildir. Senin hesaplarında aslanan ister saldırı ister pusu olsun içerisinde kayıp olmayan çatışmalar planlamadır. Patlayıcılarla havaya uçuracağın bir pusu olmalı. Senin temel unsurlar kaybedeceğin bir kan kaybetme, yıpranma savaşı yürütme imkânının yok. Birinci merhalede kaybedeceğin her unsur bir ketibe kaybetme mesabesinde sayılır. Şayet sen sistem ordusundan 1000 kişiyi öldürsen, ordunun tarafından 1000 senin taraftan bir kişinin öldürülmesi bu kazanç değildir. Sen on kişiden birini kaybettin. Yani sen ordudan %10 kaybettin. Sistem ordusu ise milyondan bin kaybetti. Yani binde bir. Sen %10, o ise binde bir kaybetti. Aslen zaten ikiniz arasında mukayase yapılacak bir şey yok.

Gerilla savaşının bitiş merhalesi denilen son merhalesine gelince, bu merhalede sana çok sayıda insan katılmış olacak, bazı bölgeler özgürleştirilmiş ve içerisinde devlet olmayacak. Orada erzaklar, merkezi idare, depolar ve arkaplan hatları olacak. Bu sırada savaş karışacak. Sana ait sistemli, sistemli gibi ve gerilla metodlu ketibeler olacak. Sürekli gerilla mantık ve çerçevesinde yasaklı bölgelerde devletin giriş yerlerinde olacaksın. Seninle onlar arasında bir tarafla gerilla metoduna diğer tarafla sistemli metoda benzeyen bir savaş. Sabit bir şekilde savunma yaptığın bölgelerdeki mücadele sistemli ordu savaşlarıdır. Bu durumda muhakkak hendeklerinin, sağlamlaştırma faaliyetlerinin, mayınlarının ve uçaksavar silahlarının olması gerek. Bu sistemli bir savaştır. Hatta bu sistemli savaş mekanik yollarla hareket eden kuvvetlerin etrafını sarmak suretiyle gerilla savaşı taktiklerini uygulama imkânı da vermektedir. Bunu Ahmed Şah Mesud kullandı ve bu sayede Talibani gerçekten çok yordu. Sabit bölgeleri savunuyordu, ama bunu gerilla savaşı taktikleriyle yapıyordu.

Meseledeki delil şu: Sen diyorsun ki "Gerilla savaşı taktiklerini uygulayacak en büyük grup sayısı nedir?" İşte bunun belirli bir sınırı yoktur. Yani gerillaların idare kuvvetine bağlıdır. Üç kişiyle de, 400 kişiyle de saldırı yapman mümkündür. İki kişiyle bir devriyeye pusu kurmanda mümkündür. Üç bin kişiyle pusu kurman da mümkündür. Düşmana göre değişen bir şey. Zırhlı askeri bir gruba pusu kuracaksın 12 bin adamla hareket edersin. Üç tugaylı¹⁶ zırhlı bir gruba tutupda 200 kişiyle pusu kuramazsın. Nasıl oluyor anladın mı?

Bu mesele silahlanmanın yapısına, senin hazırlık yapına bağlıdır. Fakat gerilla savaşlarında genellikle olan şey, nisbi küçük sayılarla saldırı ve pusu kurmaktır. Özellikle şehir savaşlarında sayılar yükselmez. Şehir savaşında sen bir cadde tarafından diğer cadde tarafına pusu atmak için 7 veya 10 adama ihtiyaç duyarsın. İlave olarak, askeri gerilla savaşları yerine şehir savaşları terör savaşlarından sayılır. Yani, gerçekten çokça sükast yaparsın, sükastlar ve patlayıcılar kullanılır. Unsurlar yerine terör eylemi, can korkusu, devlet kuruluşlarını bombalamak ve harab etme eylemleri kullanılır.

Ama eğer sen bir örgüt olarak gerilla savaşı taktiklerini uygulayabilecek grubun en büyük sayısını kastediyorsa bunun da belli bir sınırı yoktur. Çünkü örgüt içerisindeki gerçekleştirdiği tüm örgüt elemanlarıyla beraber gruplardan oluşmaktadır, illa ki büyük olacak. Basınla uğraşan kişiler, açık takımda çalışanlar, gizli takımda çalışanlar, gizli çalışanlar sistemine dahil kişiler.. Bunların hepsinin programlamasını yapman lazım. Bu çalışma ancak gerçekten destek veren halk çerçevesi içerisinde mümkün olur. Aksi takdirde kendini gizleyemezsin.

Bu yüzden Hama şehrinde örgüt büyük bir boyuta ulaştıncaya artık tepe çatısını dahi aştı. İzzet merhalesinde -nitekim bizim Suriye'de böyle adlandırdığımız merhale- Suriye'de kardeşler aşırı derecede umursamamazlıktan dolayı mescidlere silahlarının bir bölümü gözüktürken giriyorlardı, bu bir nevi caka satmak ve insanların maneviyatını yükseltmekti. Hatta sempatican olan bazı imamlar ders esnasında birisi girdiğinde o kişinin kardeşlerden olduğunu anlıyordu ve mikrofonla seslenip kardeşlerden ders girmeden önce silahlarının emanete bırakılmasını istiyordu. Mescid içerisinde istihbarat elemanları var ve onlara karşı gizleniyorlar! İşte böyle bir havada gerilla savaşı yapman mümkündür.

Sayı senin idareye olan gücüne bağlı bir şeydir. Eylemlerin çeşidine ve yapısına göredir. Sana demiştim, bizde küçük pusulardan tut, ilerde okuyacağımız Mao Zedong'un tecrübelerine kadar eylemler var. Mao binlerce kişiyle saldırı düzenliyordu ve aynı gece içerisinde tüm silahlarıyla beraber gece geri çekilmeleri gerekiyordu. Binlerce kişiyle gerçekleşecek saldırı ve pusu düzenlemesini zaptu rapt etmeyi ve girdiklerinden şehirden tekrar dağlara geri çekilmelerini bir düşün bakalım. Bu kolay bir iş değil.

16. 5.000 kişiden oluşan askeri birliğe tugay denilir.

Afganistan Arap Harbi'ni yönettiğimiz bu programsız zihniyetlerle asla bu faaliyetleri yapmamız mümkün değildir. Çünkü bu ordular sistemli. İçerisinde disiplinden ötürü idama kadar varan hükümler var. Yani bu kişiler tıpkı resmi bir ordu gibi hareket ediyorlardı. Bizde ise espiriler var. Bir defasında bir kardeş pusu atmaya katıldı. Operasyon 12 kişilikti. Gidişlerinden sonra oturup onları saydı, aa bir baktı ki sayıları 13! Düşün, bazıları saydılar ve yanlarında Yemenli bir kardeş gördüler. Yemenli onları yolda yürürken görüyor ve aralarına giriyor. Ona diyor ki: "Bunu nasıl yaparsın?" Diyor ki: "Yardım için girdim şeyh." Düşünsene, bin veya iki bin kişiyle girseydiler rahat davranmalarından ötürü kaç kişi yardım için aralarına girerdi!

Biz bunu en başta söylemiştik, gerilla savaşı her ne kadar sistemli bir savaş olmasa da bu onun düzensiz karmakarışık bir savaş olduğu manasına gelmiyor.

İkinci soruya gelince: Bu komuta tarafından idare edilmesi mümkün olan grupların sayısı kaçtır?

Bu, komuta yapısının uzmanlığına bağlı. Bazı insanlar vardır, anca karısını ve çocuklarını idare edebilir. Birileri kendisine ziyarete geldiğinde zar zor durur ve dünyası bozulur. Bazı zihin yapıları vardır, fabrikayı idare edebilir. Bu yüzden şu an da Batı devletlerinde idare ve yönetim kursları veriyorlar. Bir şirket müdürünün yanında 6 bin veya 10 bin çalışan var. Böyle bir normal bir müdür olamaz, hatta maaşı da normal olamaz. Bu müdürün maaşı 100-150 işçinin maaşına denktir! İdari yeteneği sayesinde bunu kazanmıştır. Genellikle bu tür kişiler ekonomi alanında doktordur. Bazı kişiler ise hem yönetim kursları görmüş, hem de doktora almışlardır. Bu kişilerin düzen uzmanlık yetenekleri ve kıdemleri vardır.

Kıdemli olma meselesi gerçekten önemli bir meseledir. Bir adam ki, İslâmi hareketle yetişmiş, sonra cihadi harekete katılmış, sonra birçok tecrübeler yaşamış, defalarca görev verilen ve yönetilen olmuş, sonrasında defalarca emir olmuş, sonrasında muasker müdürü olmuş; bunların tamamını bir süreç sonrasında idare edebilir. Ama sen nasıl daha önce hiç bu görevi yapmamış sıradan normal bir şahsa gelip 'gel, falan muaskerden sen sorumlu ol' dersin?

Gerillalar normal bir şekilde yetiştiklerinde, ilk baştan onları tesis eden kişi iki adamın emiriydi, sonra on kinin emiri oldu, sonra yüz kişinin emiri oldu. Rasûlullah (salallahu aleyhi ve sellem)'in emirlik tekliflerini şöyle mülâhaza edip bir gözlemlerle, gerçekten de bir acayip. Şöyle ki, Rasûlullah (salallahu aleyhi ve sellem) bir grup çekirdek kadro elemanı yetiştirdi, bir defasında kadrodan bir kişiyi kâdı olarak, diğer defasında ise ordu komutanı olarak gönderiyor! Bir defasında vali olarak diğer defasında onu medineye hâlef olarak bırakıyor. Böylece kişi bir dizi idare çalışmaları tecrübe ediyor ve ta ki böylece çekirdek kadro elemanı oluyor. Üstelik baya küçük yaşta.

Geçen derslerde söylemiştik, "et-Tecrübetü's-Sûriyye" kitabında naklettiğim güzel cümlelerden biri "Mesuliyet mesul kişiyi oluşturur, tam aksi değil." Bir kişiye mesuliyet verirsın ve o kişi onunla şekillenir. Mesuliyeti on kişiye verdiğinde iki kişinin hazır ve donanımlı iki emir haline, dördünün normal, ikisinin ise bu işe elverişli olmadığını farkedersin. Bu mesuliyet içerisinde temel kadro elemanları olurlar, yönetim gücüne sahip olurlar. Bu kişi artık bundan sonra on kişiyi yönetir, yüz kişiyi yönetir, örgütü yönetir, beldeyi yönetir, İslâm âlemini yönetir, artık bir Selahaddin-i Eyyûbi olur. Kendisi, yönetim gücü ve yetenekleriyle artık öñü açıktır.

Üçüncü soruya gelince: Gerilla savaşında sistemli savaş taktiği kullanılır mı?

Sistemli savaş taktiği egemenlik kurulmuş bölgelerde üçüncü merhale sırasında kullanılır. O zaman artık savaş sistemli bir savaş haline gelmiştir. İnsanların da buna alışmış olmaları gerekir. Biz Celalabad'dayken durumu çok garipseirdik, bunun yanı sıra yani biz askerde değildik. Fakat aşikâr ki, bir kişi zaferi gerçekleştiriyor. Kardeşler bölgelere saldırıda bulundular ve o bölgelerde sabit duruyorlardı. Bobardıman durmadan devam ediyor, onlar da hendeklerin içinde idiler. Sen tamam, dağı sağlmalıştırdın. Savaşın başından itibaren neye kararlısın, ne yapacaksın, ne olacaksın? Bu şu anda sistemli bir savaş. Muhakkak sağlamlştırma faaliyetleri, siper ve sair şeyler lazım. Savaş yönetimine dair zihniyet yok. Hatta bazı kardeşler bizim yanımıza geldiler. Bunlar bazı Arap ordularından kaçan zabitlerdi. İnsanların nasıl burada oturduklarını aklı almadı. Bu bombardımanlara ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'ın rahmeti sayesinde dayanabiliyorlardı. Fakat nasıl olurda sistemli bir savaş yöneten kişi bu savaşın temel ilkelerini belirlemez.

Bazı mntıklar özgürleştirildiğinde ikinci ve üçüncü merhalede gerilla savaşı artık sistemli bir savaşa dönüşür. Ordundan bir parça kaçıp gerillalara katılır, seninle beraber hareket eden askeri mekanizmalar olursa artık sen sistemli gerilla savaşı ilkeleriyle hücumla geçersin. Afgan Harbi son zamanlarında fiili olarak sistemli bir savaş haline geçti. Şu an da Kabil'deki savaş sistemli ordu savaşıdır. Hakikat şu ki, ben kardeşimiz Ebu'l-Velid'in Şeyh Celeddin Hakkânî'nin savaşlarına dair yazdıklarının bir bölümünü okudum ve anladım ki bu adam gerçekten de büyük bir mareşal. Mekanizmaları hareket ettirme, topçu kapağı, yayan askerleri ileri sürmek-geri çekmek... Mâşâ Allâh adama. Allah onu faydalı kılsın.

Gerilla savaşına münasip bir bölgeye gelince, gerilla savaşı için uygun yerler, tabii ki halk faktörü gerçekten de olmazsa olmaz. Şöyle ki bu durum, o bölgede destek veren bir halk olsa, mesele âdilane olsa, devam etmeye azimli ve kalifiye bir komuta merkezi ve gerilla savaşı direnişlerinin faal olarak mevcut olması şeklindedir. Ama yer unsuru gerçekten de stratejik bir unsur. En iyi yerler ormanlıklı dağlık bölgelerdir. Ki bu bölgelerde zâtı itibariyle gıdaya ihtiyaç bırakmayacak derecede bir yeterlilik vardır. Gıdalar içinde en önemlisi su. Yani, yemeyi, hurma yemeyi, konserve yemeyi bırakabilirsiniz.

Ama asıl sorun su. İçerisinde su kuraklığı bulunan bölgeler gerilla savaşı için elverişli değildir. Bu gerçekten önemli bir husus.

Bu yüzden eğer orada kendi ülkelerinde gerilla savaşı gerçekleştirmek isteyen kardeşler varsa muhakkak iyi düşünmeliler. Şunlar bu düşünce ve tassavvura dâhildir; ilerde savaşacakları bölgeleri gezip görmeleri dolaşmaları, ele geçirmeleri mümkün olan bölgelere gözden geçirirler, suya yakın olan ve içerisinde su olmayan yakın mıntikalara gözlemlerler, güç yetirdikleri zaman bazı mağaralara ve dağlara gidip şimdi-den gıda maddeleri saklarlar, hazırlık için gerekli olan şeyleri yerleştirip hazır ederler.

Öncelikle ormanlı dağları araştırması gerekir. İkinci olarak ormanlık olmayan dağları araştırır. Sonra dağ olmayan ama orman olan yerleri, sonra doğal engelleri olan mıntikaları, çalılıklı makilerin nehirlerin olduğu yerleri arar. Sistemli ordu hareketinin karşısında bir örtü ve engel oluşturabilecek her yer. İçerisinde sahra bulunan yerler yorucu oldukları için bu alanda etkindir. "Arap Yayın ve İnceleme Kurumu"nun yayınlamış olduğu "Sahrada Savaş" isimli güzel bir kitapta yazar Libya ve Mısır sahrasında Alman hatlarının arkasında gerilla savaşı yönetmeye dair müttefik birliklerin tecrübesinden bahsediyor. Hatta ben Libya'lı kardeşlerin dikkatini bu kitaba çekmek istemiştım ama onların zaten bu kitabı bildiklerini ve ders gördüklerini öğrendim. Kitap çalışma metodundan, mücadelenin nasıl verileceğinden, kumlarda arabaların kuma gömülüşünden, grupların ve mekanizmaların nasıl silahlandırılacağından ve bir takım faydalı şeylerden bahsediyor.

Sonra gel bunları beldelelere tatbik edelim. Hemen açığa çıkacak ki Tunus veya Suriye gerilla savaşına uygunluk bakımından gerçekten çok kötü ülkeler. Örneğin Cezayir, Afganistan, Mağrib ve Türkiye gerilla savaşı için model ülkeler. İçerisinde büyük baş şehirlerin olduğu ülkelerde -buna dair örnekleri yakında göreceğiz- terör şehir savaşı yapabilirsin. Örneğin Cidde, Riyad, Dubai buralar içerisinde terör gerillalarının gizlenmesi için elverişli şehirlerdir. Halk unsuru kesin bir faktör olarak senle beraber olduğunda bu olur. Örneğin Kahire şehri şu an 14 milyon nüfusa sahip, İstanbul 16 milyon nüfusa sahip ve içerisinde reel olarak 600 mafya örgütü kendini saklıyor. Kimse de kimseyi ele geçiremiyor. İçerisinde cihadi gruplar gizlense kalabalıkların arasında kendilerini belli etmezler, beşeri kitleler oluştururlar, beton yapılar yaparlar, dağlar ve ormanlar gibi tabii engeller edinirler. İstanbul gerçekten büyük bir şehir olduğu için bunları yapabilirler.

Delil: Beldelelerin gerilla savaşına münasip olup olmamaları meselesinde halk faktörü gerçekten çok temel bir faktördür. Çalışma yapabilmen adına bu faktörü geride bırakmak mümkün değildir. Yer faktörü ve Orduyu engelleyecek doğal mâniler uygun olması bir şeydir. Senin bu faktörleri elde etmen ve devlet devlet ölçüp tartma imkânlanıdır.

Bir defasında bizim kardeşlerden biri Mısır'daki durumdan usanmıştı. Bana dedi ki: "Yapmaya girişeceğimiz bu gerilla savaşı nedir bilmiyorum." Ardından bana güzel bir söz söyledi: "Düz bir yer ve düz bir halk!" Üstelik ben onunla aynı misali vermiyorum. Ne düz bir yer, ne de düz bir halk. Mısır'da eylemleri başlatıcı görev üstlenecek çok anahtar var. Fakat gerçekten yer de düz, halkta düz olunca bu bir sorun. Halk tüm isteklerini gerçekleştirmişse, ki, nitekim Haliç/Körfez'de olduğu gibi. O fikir olarak düz, menhec olarak düz, şeri olarak küp, atmosfer olarak baskı halindeydi- işte o zaman nasıl olurda orda gerilla savaşı istersin?

Kardeş: Küçük bir mülahaza....

Şeyh: Güzel bir alıntı. Bu gösteriyor ki kardeşimiz baştan şu ana kadar bizimle beraber, aynı şekilde kardeş değinmediğim şeyleri de ekledi. Bunlardan birisi teknoloji-den yararlanmaktır ki inşâAllah bunun üzerinde konuşacağız. Şayia konusuna gelince bu gerçekten gerilla savaşında önemli bir konu. Hatta basına dair kitaplarda bu hususta kamuoyunu yönlendirme ve toplum psikolojisine dair kitaplar var. Şayia ve aksi şayia konusundan bahsediyorlar.

Şu an da istihbaratçılar bunu çok kullanıyorlar. Konuşup bir nevi korku yaymaları için aşırı derecede işkence görmüş bazı kişileri mesaj vermeleri bakımından ara ara serbest bırakır. Buna mukabil olarak insanlar gerillaları desteklediğinde bir bakıyosun ki halk otomotikmen birçok şayia yayıyor. Kerametlerden ve güzel ahlaklardan bahsediyorlar. Hatta bazen hayali kıssalar uydururlar. Bunların tamamı gösteriyor ki bu insanların harekete karşı büyük sempatileri var. Şayia mevzusunun ister lehine olsun ister aleyhine olsun itibara alınması gerekiyor. Buna dair inşâAllah yakında etraflıca tafsillatlı bilgi vereceğiz.

Aynı şekilde kardeşimizin söylemiş olduğu güzel bir konu, doğrudan kitlesel konuşmalar konusu. Gerçektendeşu an da kasetler büyük bir boyuta ulaştı, tüm ümmileri sardı. Zira Allah'a hamdolsun bizim halkımızın geneli bu kasetleri dinlemiştir. Her evde muhakkak birden fazla kaset vardır. Kendimiz ve onlar için Allah'tan âfiyet diliyoruz. Bu kasetlerin şarkılarda ve sapkın şeylerde kullanılmasındansa onlarla faydalı bantlar dinlesinler. Kaset konusu gerçekten büyük bir başarıya kavuştu.

Bir defasında Arabistan'da Şeyh Abdulvahhab et-Tariri'ye ait Arabistan'da 1411'de bu günümüze kadar olan "Kaset Savaşı" içerisinde muhteşem bir kaset vardı. Şeyh Selman'ın, Şeyh Sefer'in ve sair kişilerin konuşmalarını gerçekten çok kişi dinledi. Allah'ın izniyle bunlardan çok fayda geldi. Şeyh Tariri'nin konuşmasının sebebi şuydu. Kuveyt'te "Kuveyt Siyaseti" isimli bir dergide bir laik Batı'nın Suud'da dönen kaset savaşına karşı korkularını anlattı, İran'daki Şah'ın kasetlerin devirdiğini söyledi! Kissanın terk edilmesinden bahsetti, kasetlerin Kral Fehd'i de devireceğinivs şeyleri ifade etti. Bunun üzerine Şeyh Tariri konuşma yaptı, konuşmasında Şah'ın kasetlerin değil kendin

hallerinin onu devirdiğini söyledi. Gerçekten güzel bir kaset şeritiydi. Ben suud'daki kaset konusunu takip ettim ve gerçekten de bunun "Kaset Savaşı" ismini almasının tam yerinde olduğunu gördüm. Meşru Haklar Komitesi'nin yaptığı "Faks Savaşı" mevzusu, birer basın aracı olarak Kaset Savaşı ve Faks Savaşından nasıl istifade edildiği meselesi önemli ve bu insanların umumu için faydalı.

Fakat kardeşimiz doğrudan kitlesel konuşmalar meselesine dikkat çekti. Aklıma iki tane canlı misal geldi. Birisi kardeşimizin beldesinden olan kişi; Şeyh Abdulkarim el-Hattâbi (rahimellah) egemen olduğu mıntıkalara, her köy için fakih ve polis göndermesi hassaten onun üslubuydu. Fakih oradakilere namaz hükümlerini ve basit işleri öğretirdi. Bu üslubu Libya'da Şeyh Ömer Muhtar'da uyguladı. Buna ek olarak onlara şehir savunma esaslarını, mücahidlere nasıl yardım edebileceklerini öğretiyorlardı. Bu ise açıktır ki yalnızca o bölgede merkezi yönetim zayıf düştüğünde oluşabilir.

Bizim beldelerimizde merkezi sulta zayıf düşmedi. Buna rağmen öncülerin mücahidleri gayet görkemli operasyonlar gerçekleştirdi. Tabi ki cihadın bidayetinden sonra Adnan Ukle Suriye halkına ve özellikle Kuzey bölgesine göre sembolik olarak Halid b. Velide dönüştü. Yani o artık bir öcü oldu, aranan sorulan birisiydi. Bir keresinde şehrin merkezinde bir kafede aydınlar, şehrin kültürlü insanları: memurluktan emekli büyük kimseler, şirket müdürleri, yani elit kesimin takıldığı bir kafe, bu kişiler satranç oynuyorlardı. El mühim, onlar oturup oyun oynuyorken o sırada silahlı dört kardeş içeri girdi ve kapıları kapattılar. Tabi silah manzarası bizim halkımız nazarında gerçekten acayip bir iş. Bir adam masanın ve sandalyenin yanına gelip o elit kesime şöyle dedi: "Selamun aleyküm ve rahmetullah. Ben Adnan Ukle." Hepsinin o an rengi attı. Adnan onlara cihaddan, devrimden, hedeflerinden ve ne istediğinden bahsetti. Sonra onlara dedi ki: "Mahalleyi kapatıyoruz. Yarım saat içinde her kim kafeden çıkarsa öldürülecek." Tabi ki onlar bu vakitten sonra çıktılar. Kardeşimizin bahsetmiş olduğu metoda göre bu mesele gerçekten büyük bir sarsıntı oldu.

Bir defasında silahlı kişilerden oluşan bir grup gündüz vakti aleni bir şekilde bölgeye geldiler. Şehirdeki en büyük ticari çarşıda alenen bir takım yayınlar dağıttılar. Bu maceralı bir faaliyetti. Yani kavga kargaşaya karışma ihtimalleri vardı, ama sorunsuz bir şekilde gerçekleşti. Ama bu faaliyet gerçekten büyük bir iz bıraktı. Silahlı kişiler insanlarla diyalog kurdular, onlara neşriyat verdiler, davet ettiler.

Bir başka sefer emniyet tarafından aşırı derecede aranan, mahallede tanınan ve o mahallenin çocuğu olan bir kardeş geldi. Cuma namazı için kalabalık oldu. İmam namaz kıldıracaktı, kardeşlerden iki kişi gelip imamın yanında oturdular. İmam minbere çıkmayı isteyince kardeşler onu tuttular. O bahsettiğim kardeşimiz silahıyla gelip oraya girdi. Cuma namazı için minbere silahıyla çıktı. Kardeş için mescidin çıkışlarını kapattılar. Hutbeyi bu kardeş verdi. İnsanlara vaaz verdi, onları cihada teşvik etti. Sonra hutbeden indi. Mescidden ayrıldı ve insanlara imamları namaz kıldırdı.

Bu tür kitlesel buluşmalar ve insanlarla doğrudan temas kurma faaliyetleri bir şov yapısı halini alır. Geçen sefer bir örnek vermiştim tekrar edeyim, kardeşler bazı muh-birlere içerisinde falan mescidde Cuma namazından sonra tevbe etmelerini emrettik-leri aksi takdirde önümüzdeki Cuma öldürülecekleri talimatı geçen mektuplar, mesaj-lar göndermişlerdi. Kardeşler gerçektende tehditlerinin tam söz verdikleri vakitlerde gerçekleştirilmeye karşı hırslıydılar. Gerçektende bunun üzerine Devlet telaşa kapıldı. Bazı muhbirler öldürülünce diğer bazı muhbirler aklını başına aldı ve şöyle dediler: "Devletin beni yakalayıp hapse atması ve derimi yüzmesi ölmemden daha iyidir." Artık Devlet mescidi imamlarını tutuklamaya ve namaz kılanları vurmaya başladı. O muh-birin o mescid de tevbe edebilme ihtimalinden ötürü bir kargaşa ve telaş peydah oldu. Hatta bazı meşayih-i kibâr/büyük şeyhler Devlete de Mücahidlerede kötü sözler söy-lediler ve dediler ki: "Burası mesciddir, namaz ve ibâdet içindir. Tevbe yeri değildir. Başımıza iş açtınız. Karışıklıklar oldu."

İşte devrim, cihad hareketi ve insanlar arasında bu tür kitlesel iletişimler faydalı bir mesele. Kardeşimiz dikkatimizi bu yöne çekti. Allah onu hayırla mükâfatlandırsın. İşte çalışanlar bu tür şeyler için çalışsın. Hakikat şu ki, ben sorulardan daha çok mü-dahalelerden hoşlanıyorum. Bunun yanı sıra yani keza sorularda hoş. Çünkü bunlar o kardeşin buraya konsantre olduğunu gösteriyor. Fakat benim derdini taşıdığım husus bizim henüz büyük bir mesafe aşmamış olmamız. Şu an itibariyle 4 veya beş gün oldu. Bu metod devam ederse kurs gerçekten uzun sürecek. İnşâAllah bu sorunu halledeniz. Şerhi hızlı bir şekilde yapmaya çalışırız. Ben konu dışına çıkmam. Genel olarak sabit manalar tekrar ediyor. Küba vs hakkında konuşurken örneğin halk meselesi hakkında söylediğimiz şeyleri göreceğiz. Oturumlarda mümkün olan en büyük mikdarı işleme adına meseleleri sıkıştırıp bastırmaya çalışırız.

Kardeş: Sorum şunun hakkında, siyâsâl komuta ve askeri alan komutası arasındaki ikiye bölünme nedir?

Latin Amerika'daki bütün devrimlerin sorunu tam olarak bu. Bu şehrsel cihadın -herhangi bir merhale içerisinde- maslahatları ve tasavvurları dağlarda ve taşralarda olan askeri Cihad'dan ayrıdır, neden? Çünkü şehirde oturan adam belli başlı koşullar içindedir. Yani zaten o aslında rahattır. Çalışmaları ve maslahatları için sınırları vardır. Ağır ağır, yavaş yavaş insan sonuçta bir beşerdir. Şayet sen şeyhe "Sen parlemontadur. (Bunun caiz olduğunu farz edelim) Sen devlete böylece manevra yaparsın, ben de cephede mücadele veririm" desen, bir zaman bakacaksın ki bu manevra yapan insanlar birebir maslahatlarını itibara almaya ve onlarda bulunan şeyleri kendi imkânlarıyla geçemeyeceklerine inanmaya başlamışlar. Başka hiziplerle anlaşmalar düzenleme-koyulmuşlar. Bunu da siyasi aktiflik olarak görüyorlar. Buna ilaveten, bu hususta son- si zihniyetle askeri zihniyet arasında korkutucu derecede büyük farklar var. Askerle-rin zihin dünyalarının siyasilerin zihin dünyalarından bir temâyüzü/ayrılığı var. Siy-asilerin zihin dünyaları da böyle. Her biri belirli ayrı bir mekanizmayla düşünüyorlar.

Askeri zihniyetle siyasi zihniyet arasındaki en önemli ayırıcı nokta, ki bu öldürücü bir ayrımıdır; siyâsal zihniyetlerin geneli ıslahçıdır. En önemli ayırıcı bu. Askeri zihniyetlerin ise geneli radikal ve değişimcidir.

Sana hizmet etmeleri için açacağın müesseselerde meydana gelecek çatışma şu; bu müesseselerin tamamı manevralarına uyması ve sembole dönüşmesi için askeri çalışmadan kendisini şekillendirmesini istiyor. Oysaki aslında bu müesseseler askeri çalışmaya hizmet için kurulmuştu. Avrupada münteşir olan bu kurumlar sana şöyle diyor: Amca, yabancı şehirlileri vurmayın. Çünkü biz insan haklarına dair konuşmaya başladık. Sizin onları vurmanız bize münasib olmuyor. Ee biz ne diyelim? İşte böylece sen şehrsel kurumların ihtiyaçlarının esiri oluyorsun.

Bu bizde oldu. Cihadın zirvesinde Şam beldelerinde. İhvân-ı Müslimin'in geneli Ürdün'e gitmişti. Sonra Irak'a gittiler. Bizim bu yaşadığımız, Latin Amerika'da tasta-mam gerçekleşti. İşte bu Suriye devrimine gözetmenlik yapan siyasi komuta ile içteki askeri saha komutası arasındaki ayrılımdı.

Bir zaman dışardaki siyâsal komuta sistemin zıttına uluslararası işbirliği yapmak için vatan ittifakının gerekli olduğunu belirtti! Başka laik hizipler/partiler Hâfız Esed karşıtı siyâsal mücadeleye dâhil oldular. Sonrasında Suriye'deki mücâhidlerden istenen ne oldu? Mücahidlerden basınsal olarak muhâlif Ba's partisine bağlı devrim hücre evleriyle iki yüzlülük yaparak onlarla beraber olmaları istenildi! Artık sen mücahid olduğun halde sana dağıtman için üzerinde insan hakları, hürriyet ve parti adları yazan yayınlar gelmeye başladı. Bilmiyorum bunlar nedir..Mişel Eflak, belalar, mu-sabetler..Mişel Eflak'ın neşriyatlarını dağıtır olduk.

Ben bir defasında Hama'dan sonra askeri cenâh ile ittifak yaparak bölgeye inmeyi istedim. Ben askeri cenâhın başkanının gerçekten ihlâslı bir zat olduğuna kesin emindim. Ona dedim ki: "Tüm bu olanlardan sonra yeniden inmemiz mümkündür. Ama bir şartla; Benim senin arkadan ki siyâsal komutayla bir alakam olmayacak, onlara bizi etmeyeceğim. İçerde güçte var, silah da var. Allah'ın razı olacağı şekilde gidip cihad ederiz. Siyâsal komutadaki kişilerden emir geldiğinde bakarız doğru görürsek uygularız, yanlış görürsek uygulamayız. Kabul mü?" Bana dedi ki: "Kabul ediyorum." Ben bunu Hama'dan sonra birebir yaşadım.

Buna ek olarak son bir girişimde daha bulunduk. Komutadan birisi bana bir şey göndermiş, şöyle diyor: Sen İhvân cemaatinin temel sistemini biliyorsun." Onlardan biri ve yüksek askeri komtide olmamdan sonra bu söylem oldu. Bunu onlarda istihbaratta biliyordu. Ben ona dedim ki: "Ben komuta'nın bozukluğundan, Ba's ve laik partilerle vatan ittifakı gerçekleşmesinden ötürü bu şekilde ilerlemek isityorum." Bana bu mektupları gönderdiler, bu kişi bizim hemşeriydi. Bana dedi ki: "Beni genel yönetici Şeyh Hasan Hüveydi, sana ve seninle beraber olan gruba özel olarak gönderdi. Komutadan

öğreneceğin şekilde, komitenin menhecini, anlaşmalarını, ittifaklarını itiraf ederek, genel yöneticiye ve mevcut komutaya şahsi beyat ederek bölgeye ineceksin, bunu onaylıyor musun?”

Ona dedim ki: “Sana cevap vermeden önce..” Sözümü kesip şöyle dedi: “Ben tafsilatlar istemiyorum. Cemaat senle ilgili konuşmamıza dair bana dedi ki: “Bana evet mi diyorsun, hayır mı?” Ona dedim ki: “Sana bir soru soruyorum: şimde ben bu esas üzere inersen sonra siz bana vatan ittifakıyla müşterek beyânnamelerinizden birini gönderirseniz, o zaman ben demokrasiden, partilerden, ittifaktan ve Suriye yargısından bahseden o beyânı dağıtacağım, o sırada bana şöyle bir serseri kurşun gelse, sana göre ben şehid miyim, değil miyim?” Adam sapsarı kesildi. Ben bu adamın öncü örgütündeyken olan geçmişini biliyorum. Bu şahıs Mervân Hadîd’in öğrencilerindendi, daha sonra çıktı.

Bana dedi ki: “O zaman durum öyledir. Ben tevakkuf ediyorum. Çünkü ben o ittifakın haram olduğuna eminim.” Ona dedim ki: “Sen yüksek komutada üyesin! Ve komutadaki 12 kişiden birisin.” Ona şöyle devam ettim: “Komutada üyesin, ittifakın haram olduğuna da inanıyorsun, o halde sen insanlara dalavere mi yapıyorsun?” Bana dedi ki: “Ben cemaatin fikrine göre hareket ediyorum.” Ona dedim ki: “Yaratıcıya isyan olan şeylerde yaratılanlara itaat edilmez.” Bana dedi ki: “Ben bilmiyorum. Şu an konumuz bu değil. Sen bu şekilde onaylayıp iniecekmisin yoksa inmeyecek misin? Evet mi hayır mı?” Ona dedim ki: “es-SelâmuAleyküm.”

Onu böyle sıkıştırmamdan sonra artık bu hususta içte olan askeriye ile arada korkunç bir fark, menhecin dışına çıkan siyâsal bir aktiflikleri çıktı. Bu yüzden bunun siyâsal aktiflikle uyumlu olması gerek.

Konuya dâir delil şu: Askeri cihad siyasete uygun olması için kendisini şekillendirmeyi istiyor. Sen insan hakları için kurumlar açacaksın. Bazen basın büroları açacaksın, bazen kültür merkezleri açacaksın. Sonra insan hakları merkezlerine sahip olan sıfatınla senden mücâhidlerin beldesindeki şehirli yabancılara karşı ameliyelerini seçtirmen istenilecek. Tıpkı şu anda cemaatlerdeki bazı kardeşlere olduğu gibi. Cemaatlerinin beldede bulunan bazı yabancı şehirlileri öldürme sorunu gerçekleştikten sonra gidip operayonla bağlantısı olmadığı belirtir. Bu, senin için hariçte bir takım kollar burakmaçeşitidir. Bu çeşidin fikir sistemindeki gidişatı ortaya çıkan cemaatin koşullarından başka koşullara dönüşür. Çünkü o kişi beşerdir. Tutuklu esir cezaevinin ve cezaevi baskılarının esiri olduğu gibi, bu kişi de içerisinde bulunduğu muhitin esiridir. İşte bu, başka sistemler yapma çalışmasının öldürücü kaygan zeminlerinden biridir.

Eğer orada bu tür meseleler için siyâsetin ve askeri çalışma stratejisinin yardım, talim, dullara yardım ve bir takım meselelerin çıkar ve maslahatlarıyla karışmaması için merkezi bir tehakküm kurma imkânı varsa bunun üzerinde durulmalı. Bunlar

merkez hizmet eden sistemlerdir. Merkezin onların hizmetçisi hâline dönüşmesi mümkün değildir. Bu gerçekten hassas bir meseledir.

Bu mesele senin için birçok fayda oluşturur ve sana hizmet eder. Fakat eğer bir an için merkezi raptu rapt kaybolursa o zaman bu külfete ve ölüme dönüşür, önce menhâz konrasında ise bütün çalışmayı terkeden insanlara kadar varır. Bu insanlar koşulların ve maslahatlarının sonucunda böyle yaparlar.

Bu yüzden biz elimizdeki kitapta geçmeyen ama "et-Tecrübetu's-Sûriyye" isimli kitapta geçen gerilla savaşının şartları içerisindeki temel bir şarta değineceğiz. Bu şart şudur: Lâderin, emrin şahsında ve etrafındaki komutada temsil olan siyâsal ve askeri komuta birliği siyâsal kararları ve askeri kararları alır, siyâsi manevralar gerçekleştirir. Sınırların arkasında veya meselenin haricinde olup da askeri sistemin kendisine tabi olduğu, emrine âmâde olduğu askeri kararlar alan bir sistem olmaz. Bu söylediğim bir şey bilâhaz komutayı çıkmasına mecbur bırakan baskı durumlarına bakmaksızın söylenen bir sözdür. Ama bu çıkışı biz tabii olmayan güzel bir olgu sebebiyle istedik mi yoksa istemedik mi? Ki bunun zorunlu olması hiçbir sorun olmadığı manasına gelmez. O durumda siyâsal ve şehirselle komuta arasında bir mesafe meydana gelmiş oldu.

Hareket içerisinde büyük bir havzası olan ve idare metodu bulunan bir komuta yapmak için bu komutaların kendilerini şekillendirmesi gerek. Hâriciye komutasından bir bölümün giriş ve çıkış işlemleriyle sık sık ilgilenmesi lazım. Böylece o bölümlerin cemaatteki saha ruhundan bir payı olur. Humeyni sembollerine doğru hareket etmeyen semboller tebşir, basın ve benimseme çalışmalarını tasvip eder bir hâle gelir. Tabii anı için muhterem kalır ve hazır vaziyete getirilir.

Merkezi komutayı saha haricinde bir alan içerisinde gözetmesi, koşulları uygun olmayan beldelerde gerilla savaşı meselesinin başımıza açtığı belalardan biridir. Bu da bir sözdür. İçerisindeki her nokta etraflıca işlenmeye muhtaçtır.

Bunun tamamı yazarın "orada cemaate hizmet eden şehirselle siyâsi oluşumların" sözüne dairdir. Biz bu ilkeleri olduğu gibi almıyoruz. Zira işlerinde bize bizzat ilâhî ilâhî var.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Dün "Harbu'l-Mustad'afin" kitabında 36. Sayfada 53. Mülâhazaya geldik. Yazar diyor ki:

"İkinci dünya savaşından bu yana olan bütün tecrübeler -hattâ bu savaştan uzun zaman önceleri dahi, Amerika İstiklal Savaşı veya Napolyonzamânında ki İspanya Savaşı'ndayken- burhân ile ortaya koyuyor ki; gerilla savaşı yerli sakinlerin desteklerinden yararlandığı andan itibaren yer değiştirmek ve gizlenmek için konumsal anlamda yeterlilik sağlayan taşralı mıntıkalarındaki gerilla savaşını bastırmak ameli olarak imkansız."

Biz daha önce söyleyip değinmiştik, bu hususta başarının temel unsurları var: Güzel zamanlama, güzel mekan seçme, azimli kâlifîye liderler ve yerli sakinlerin desteği.

"Ve aşîkâr oldu ki, gerilla savaşını bastırma faaliyeti yalnızca bütün sâkinleri yok etmekle mümkündür. Fakat hatta bu yol dahi Doğu Avrupa'da -bu işlemi yapanları tereddüt veya yetersiz azim ve gayretle itham etmek imkânsız olmasına rağmen- bölgeye inenlere başarı getirmedir."

Bu, gerilla savaşçılarının muhârebeleri kazanmasının mümkün olduğu anlamını taşımaz. İlk merhalelerde muhârebelerin üs olarak kendilerine nisbetle uzaklık oluşturulmalıdır."

Biz demiştik ki, bu durum ilk merhalelerde olur. Sisteme nisbetle kan kaybetme savaşı oluşturulur. Kendisinin beşeri durumu çok kayıba tahammül etmesine müsaade etmez. Bu yüzden yıkım, karışıklık, neşriyat dağıtımı ve kendisine güven duyduvak bazı askeri operasyonları çokça yapması lâzım gelir.

"Bu süreç içerisindeki stratejileri şuna dayanır;

Mahdut hedefleri gerçekleştirmek için hücum. Örneğin; silah, ganimet almak, ablukayı çözmek, meşgul etmek. Bu da atış gücü, mevki özelliği ve aniden gafilce avlama unsurunun başarı garantisi için yeterli olduğu görüldüğü zaman yapılır."

Öyleyse, yazar ilk merhalede hücum hedeflerinin sınırlı/ mahdut olduğunu söylüyor. Bu hedeflerin başında şunlar geliyor: Silah ganimet almak, sistem ordusunun mıntikalarda yolları ve yardımları keserek oluşturduğu ablukaları çözmek. Yani ablu ka ameliyesinde ordunun arkasına darbeyi indirmek ve gece vakti onlara saldırı düzenlemek. Buda gerillalar kendilerinin o çatışmalarda atış gücü baskınlıkları, mevki özelliği ve aniden gafilce avlama unsurları olduğunu bildikleri zaman olur.

Öyleyse saldırı operasyonlarında ve küçük pusularda başarının şartları şunlardır: Atış gücü, mevki özelliği ve aniden gafilce avlama unsuru. Son şart sistem ordusunun anı saldırıya uğramayacağını sandığı vakitlerde ansızın saldırı altına alınmalarını ifade ediyor. Örneğin, uykunun son vakitleri, sabahın ilk vakti, istirahat zamanları, yemek zamanları, soğuk vakitler, susuzluk ve suyun az olduğu zamanlar. Düşmanın bitkin olmasından ötürü bu hedefler aniden gafil avlama noktasında hususiyet taşıyor.

Nitekim mevki özelliği seçmekte böyledir. Sen yer seviyesinde düşmanın var olduğu yerden daha yüksek bir yerde olmalısın, daha aşağıda değil. Senin atış gücünün savunma atış gücünden üstün olması lazım. Şöyle ki, saldırılarda 3'e birden daha aşağıda olmamalı. Bitkin düşürmesi için atış gücü hususunda saldıranların savunulardan 3 kat fazla olması gerek. Pusularda ise bu şart yoktur. Çünkü pusuda bir kişi dahi eğer yeri iyiye -mesela kendisinin dağda, diğerlerinin ise vadide olması durumu. Bu halde tek bir kişi onların yolunu kesebilir- gerçekten sınırlı birkaç atışla tank ve mekanik savaş makinaları konvoyuna karşı üstünlük sağlar.

Fakat genel olarak bizim açıkladığımız kâide muhârabede "yerel üstünlük" kâidesidir. Yani, genel olarak senin atış gücünün ve adam sayının sayılamayacak kadar düşmana karşı olmasıdır. Fakat tek bir muhârabede bu hücumda sen iki kişiden oluşan istihbarat devriyesine dört kişiyle saldırırsın. Sayı ve atış üstünlüğü sayesinde onları ezersin. Sen bu muhârabede sayı, donanım ve atış gücü açısından üstünsün.

İkinci şart, şöyle diyor:

"Eğitim hedefleri için hamleleri değerlendirmek"

Şam beldelerindeki cihadın ilk merhalesi muhbirleri, devlet ajanlarını ve sistemin başındaki bazı isimleri öldürme ve tasfiye etme merhalesi olarak gerçekleşti. Yeni yeni unsurlar alıp aldığı kişiye sadece şöyle diyordu: Yarın falan saatte falan yerde ol." O kişi de sadece oraya geliyordu. Niçin orda bulunacağını sormuyordu. Bazen silah nakli için bulunuyor, kendisine patates sepeti verilmesi için bulunuyor ve ona "bu sepette patlayıcılar var, onu taşı" deniliyordu. Adam şaşkına dönüyordu. Ama devlet onun üstünü aramak için gelse yanında patlayıcı bulamazdı, yanında patates var. Bu sadece o kişiyi nakletme işlemine alıştırmak için yapılıyordu.

El mühim, o kişi gidip o mekânda bulunuyor ve o bölgede pusu veya saldırı ameliyesi gerçekleşiyordu. O kişi de bulunduğu yerde saldırı ameliyesini nasıl tamamladığını müşâhede ediyordu. Ardından paniğe kapılan insanlarla beraber kaçıyor ve geri çekiliyordu. Sonrasında ona bu meselelere izleniminin nasıl olduğu, sınırlarının buna nasıl olduğu, ateş edildiğini görünce nasıl olduğunu belirten kişisel deneyim bildirilmiş oluyordu. Bu eğitim çalışmasıdır.

Sonra ikinci merhalede himâye unsuru olarak alınıyordu. Kendisine silah verilip şöyle deniliyordu: Karışıklık çıkmadan ve operasyonu düzenleyen kardeş öldürülmekçe sen işin içine girme. Bu durum gerçekleştiğinde sen de müdahalede bulunan devriyeyle çatışsın." Genelde böyle bir şey olmuyordu. Çünkü bu bir saldırı, suikast operasyonuydu. Onun bir işi yoktu. Ama operasyonda ortak olduğunu hissediyordu.

Üçüncü merhalede artık bu adam operasyonu düzenleyen için yardımcı unsur oluyordu. Yani, şu çokça gerçekleşti; silah bozuldu ve ateş etmedi. Kardeş de operasyonu gerçekleştiremedi. Tam o sırada o adam operasyonu gerçekleştirenin yoldaşı ve yardımcısı olarak girişimde bulunuyor. Bunlar kardeşlerin kitaplarda okumamış oldukları taktiklerdir. Ama bu tıpkı şöyle denildiği gibidir; "Savaş, tecrübeyle öğrenilen bir bilim dalıdır."

Dördüncü merhalede bu unsur kendi başına operasyonu gerçekleştirmesi için alınır. Operasyon lideri ise şayet afallsa ona yardım etmek için bir yardımcı konumunda olur. Hatta bir seferinde kardeşler 14 veya 15 yaşında olan bir kardeşi operasyon yapması için aldılar. Çocuk ateş etti ve bir kişiyi öldürdü. Sonra bayıldı. Hemen onunla beraber hazır bulunan lider onu arabaya taşıdı ve geri çekildiler!

Kardeşlerden birisi Allah ona rahmet etsin, öldürülmüştü. İsmi Ahmed'di, Halep'liydi. Cihadın başlangıcından itibaren oradaydı. O ve Adnan Ukle beraber istihbarata karşı ilk pusuyu gerçekleştirdiler. Kendisinin 167 saldırı gerçekleştirdiği tesli edilmişti. Bu daha pusulara katılması hariç. Hattâ bir defasında kendisini gece debelirirken gören bir arkadaşına şaka yapmıştı. Arkadaşı ona diyor ki: "Neyin var?" O şöyle demişti: "Vallahi, bugüne içim gidiyor. Kimseyi öldüremedik." El mühim, mesele artık entegrasyona dönüşüyor. Mesele hunharca değil, şerli değil veya psikolojik hastalık değil. Adam sadece muharebeyle bütünleşmiş. Bu da kendisini sevk etme merhalesinden, alışma merhalesine, oradan cihadda eğlenip zevk alma merhalesi derecesinde olduğu için böyle. Müslümanlar için ve Allah (subhanehu ve teâlâ)'yı razı etmek için aldığı intikamdan zevk duyuyor.

Konudaki delil şu: Yazar diyor ki: Eğitim sebepleri için savaşı değerlendirmek. Yazarın unsurları eğitmek. Bu yüzden ille de basit operasyonlar olmalı. Diğer bir mesele şu:

"Propaganda için bir silah olarak."

Bu meseleyi çok konuştuk. Bu işlem çokça söz söyleyerek ve çok neşriyat dağıtarak operasyonları değerlendirme çalışmasıdır.

"Bu, düşmanın acziyetini ve kisas olmaksızın da saldırı yapmasının mümkün olduğu kanıtını açığa çıkarıyor."

Ben bunu örneğin Arabistan, Mağrib ve silah gücü duymaya alışmamış bir takım devletlerdeki kardeşler için söylemiştim. Demiştik ki, bunu çokça kullanmamız

rek. Ta ki böylece korku duvarını deldinler ve insanlar için aşikâr olsun ki mazlumların göğsüne saplanan kurşunların polislerin, sistem ordusunun, ajanların ve ecnebilerin göğsüne saplanması da mümkündür. Diyor ki: **"kisas olmaksızın da saldırı yapmasının mümkün olduğu kanıtını"** İnsanlar artık sen mesele hakkında konuştuğunda senin kisas hakkın olduğuna alıştılar. Sen onlara senden kisas alınmadan da öldürebileceğini isbat ediyorsun. İşte bu korku duvarını yıkmaktır.

"Serzenişlerini ve ihtiraslarını kabullendikten ve kanların akmasının sorumlusunun hükümet olduğunu ortaya koyduktan sonra taşra sakinleri arasında müjdeleme faaliyeti."

Başlatanlar gerillalar olmasına rağmen sen hükümeti sorumlu tutuyorsun; siz icabet etseydiniz, Allah'ın şeriatını tatbik etseydiniz, yabancıları çıkarsaydınız ve zulmetmeseydiniz burada kan akmaya gerek olmayacaktı. Bozgunculuğu devlete nisbet ediyorsun ve ortaya çıkan belalardan onu sorumlu tutuyorsun.

"Devleti bozguncu olarak göstermek. Kuşku yok ki o baskı politikasını izlerken böyle olacak."

İnsanlara devletin bozguncu olduğu isbat edilecek. Çünkü Devlet operasyonlardan sonra gelecek ve insanlara baskı uygulayacak. Hatta bu mücahidleri caydırma silahı olmuştur. Çünkü Devlet bizim orda her bölgede havlayıp hırladı. Allah teâlâ izin verirse Şam beldelerinde askeri çalışma taktiklerinin nasıl olduğuna dair küçük bir özet oluşturmaya çalışacağım.

Burada Devletin gerçekten haddi aşan bozguncu olma meselesine değineyim. Devlet kardeşlere güvenlik engelleri işlemleriyle baskı uyguladığında, yani denetim noktaları kurdular ama kardeşler oralardan uzak duruyorlardı. Kardeşlerin herhangi bir merhalede çokça hareket etmelerinden ötürü yüz devriyeyle geliyorlardı. Her devriyede üç adam vardı. Bölgeyi kuşatıyorlar, tüm bölge sakinlerini teftiş ediyorlar. Kaçınılmaz olarak hareket edenlerden biriyle kargaşaya girecek. Bu devriyeleri "uçan devriyeler" diye adlandırıyorlar. Yani bunlar ansızın geliyorlar. Bu buradan sonra Cezayir'de uygulandı. Zannediyorum ki onlar bu taktiği Suriyelilerin tarama sürecindeki tecrübesinden aldılar.

Bu uçan devriyeler caydırma işlemi oldu ve sorun haline geldi. Kardeşler bu mesele için nasıl ön hazırlık yapılabileceğini gözlemlemeye koyuldular. Sonra onlarca kardeş bu uçan devriyelere karşı pusular kurdular. Devriyeler geldiğinde kardeşler onlara karşı kıyım gerçekleştirdiler. Yarım saat içinde 47 civarında adam öldürdüler ve geri çekildiler. Sonra kardeşler uçan devriye operasyonlarını yaya devriyelere yapmaya başladılar. Gruplarla geliyorlar, bir şahsın Devletin adamlarından olduğundan kuşku duyar ve o kişinin üzerinde silah bulurlarsa hemen onu öldürüp silahını alıyorlardı.

Devlet artık bir çözüm bulamayınca bashi geçen baskı sürecine başvurdu. Yayan devriyelerden iki kişinin öldürüldüğü yere sade bir biçimde gelinir, ordu bölgeye inip sivillerden otuz kişiyi yakalar sonra duvarın oraya katıp hepsini öldürür! Hatırlıyorum, bir defasında yani Subhanallah kaderde varmış ki kurtuldum. Bir yerdeydim, dört bir yandan orduyu hissediyordum. Kardeşlerin yayan bir devriyeyi öldürdüğünü söylediler. Ordu geldi, genel aktarım aracı olan otobüsten insanları indirdi ve indirdiklerini duvarın oraya kattı. Yirmi civarı insanı öldürdüler. Sonra her tarafa ateş etmeye başladılar. Kendimi bir grup insanla beraber yakınımızda olan ama göremediğimiz kurşunların sesini dinler halde buldum. Biz ateş çemberinin ortasındaydık. Herkese böyle yaptılar. Korkunç bir insanlık katliamı.

Bir defasında akşam vaktinden önce Ramazan ayında kardeşler çarşıda iki devriyeyi öldürdü. Devlet askerleri sebze pazarına geldiler. İnsanlar poşetle meyân kökü alıyordu. Askerler bıçakları alıp canice insanları boğazlamaya başladılar. Devlet bunu saklamıyor, aksine mücahidlerin operasyonları bulunan her yerde bunu yapacaklarını söylüyorlar.

Maalesef bu, mücahidleri baskı altına almaya ve tasfiye operasyonlarını durdurmalarına yol açtı. Çünkü onlar meseleden caydırıldılar. İnsanlar cahilliklerinden "Bunun sebebi sizsiniz. Ya birini öldürür sonrada orduya karşı savaşıya kadar beklersiniz, ya da mahallenin başına bu belayı getirmezsiniz" demeye başladılar. Bazı katliamlarda tek seferde 70 kişi öldürüldü.

Onlar her yolu denediler. Hatta bir defasında bir eve baskın düzenlediler ve yanlarında silah olan bir kadın ve erkeği çıkardılar. Elbiselerini soyup çıplak ettiler. Panzerin önüne astılar. İftara dört sat kala caddelerde onları gezdirdiler. Hatta o gün bu yapılanın iğrençliğinden şehirde kimse bir şey yemedi. Yaparlar, çünkü bunlar Nasayriler! Herhangi bir şeyi yapmalarına karşı caydırıcı bir şeyleri yok. Onlar ülkeyi yabancı bir rejim.

Delil şu, yazar diyor ki: **"kanların akmasının sorumlusunun hükümet olduğunu"** Bizim orda ise insanlar mücahidleri sorumlu tuttular. Çünkü rejime zıt çalan bir propaganda yoktu.

Yazar dedi ki: Kuşku yok ki o baskı politikasını izlerken böyle olacak."

İç basının ehemmiyetini anlamayı gözlemle. Şu an da cihâdi cemaatların tüm basınları dış odaklı. Tüm neşriyatları Avrupa'da, dünyanın başka yerlerinde dağıtılıyor. Gerekli şekilde iç basın yok. Üstelik ikna etmen gereken halk içerde olmasına rağmen

Yazar diyor ki:

"Başlangıçta sadece bazı işler icrâ edilebilir ve yalnızca terk edilmiş bölgelerde yapılabilir. Devrimcilerin sayısı arttığında kuvvetlerini

gruplara bölerler. Bunu mesajlarını yeni bölgelere aktarmak ve sistem ordusunu daha geniş bir kuşakta rahatsız etmek için yaparlar.”

Bu bizim orda oldu. Silah ve adamlar Hama şehrindeydi. Humus ve Dımeşk şehirlerinde hiçbir şey yoktu. Sonrasında devrimciler farklı mıntıkalara gruplar gönderdiler. İnsanların devrim askeri olması ve çalışmaların başlaması için bunu gerçekleştirdiler. Çok büyük bir katliama karşı uyanık olman lazım. Bahsettiğim katliam şu; gurbetçilerin bir başka açık şehre girmeleri ve devletin istifade edeceği tuzak. Hatta evlerini kiraya veren ev sahiplerinden yeni kiracıları açığa çıkarmaları istenilmişti. Yani, taktik ve ters taktik faaliyeti. Sonrasında ev sahipleri isimleriyle ve fotoğraflarıyla beraber raporlar verdiler. Evlerini kiraya verdikleri her gurbetçinin bilgilerini istihbarata gönderiyorlardı. Taksicilerden arabalarına binipde kendi şehirlerinden değil gurbetçi olan herkesin bilgilerini vermelerini istediler. Otel sahiplerinden isimler ve fotoğraflarla beraber raporlar vermelerini talep edildi. Gurbetçileri ablukaya alma işlemi.

Orada savaş açısından soğuk ve sıcak bölge konumunda olan şehirler vardı. Bu yüzden onlar sıcak şehirlerden soğuk şehirlere insanların geleceğini biliyorlardı. Me-seleye iyi bak.

Sonra diyor ki:

“Sistem ordusunu hatlarını uzatmaya mecbur bırakmak. İşte bu orduyu zayıflatacak şey. Ve bu devrimcilere onların küçük birliklerini peşi sıra yok etme fırsatını armağan edecek faktör.”

Sen bir mıntıkayı, sonra diğer mıntıkayı ısıtıyorsun. O ise zannediyor ki sen operasyonlarını naklettin. O yer değiştirmek için geldiğinde sen yollara pusu kurma operasyonları gerçekleştireceksin. Sonra ilk mıntıkaya döneceksin. O da kendini içerisinde devrim olmayan soğuk mıntıkanın içinde bulacak. Bunun yanı sıra Orduyu büyük birliklerle naketmenin koca koca külfetleri de var. Zaman, güç, su ve petrole dair gerçekten ama gerçekten büyük külfetler. İşte sen bu süreci değerlendireceksin.

Yazarın şu sözüne dair **“Sistem ordusunu hatlarını uzatmaya mecbur bırakmak. İşte bu orduyu zayıflatacak şey. Ve bu devrimcilere onların küçük birliklerini peşi sıra yok etme fırsatını armağan edecek faktör.”** Sistem ordusunu “güç ve egemenlik” tuzakına düşürmenin keyfiyetini dün açıkladım. Bunu bir daha tahtada açıklayacağız, çünkü bu mühim bir şey.

Sen sistem ordusunun küçük birliklerini yok etmekten istifade edeceksin. İstifade onların şöyle; Adamlarını eğitmen, silah ele geçirmek, mukâbilinde hiçbir kayıp yaşamayacağı ameliyeler için basından yararlanma işlemi.

Diyor ki: **“Tüm hamleler esnasında askeri nihâi çözüm aramaktan uzak durulması gerek.”**

Böyle yapmak tüm insanların içinde olduğu meyveleri/ neticeleri toplamaya acele etmektir. Devlet zayıf, halk seninle ve senin tecrüben var. Diyorsun ki: Tamam çözüm sürecine giriyoruz. Savunmaya gücün olmadığı halde, azıkların ve stokların yetersiz olmasına rağmen merkezleşiyorsun. Düşmanın çıkarına olacak katliam ve kan kaybetme ameliyesi yapıyorsun. Bilakis sistem ordusu karşı karşıya gelme sürecine erkenden girmen için seni kışkırtmakla uğraşıyor. Bizim orda oldu, ordu Halep şehrini tarayıp teftiş etmek için 20 bin veya 25 bin askerden oluşan bir kalabalıkla geldi. Mücahidler geri çekilmeye güç yetirdiler. Hatta mücahidler mezarlıklarda, bostanlarda ve herkese açık hammalarda uyuyorlardı. Orduyla birbirine girmekten kaçınmak için böyle yaptılar. Kuzeyde çatışmaya vaktinden erken girmekten sakınma hususunda başarılı oldular.

Bir defasında kaçakçılıktan dolayı büyük bir mıntıkeyi tarayıp teftiş ettiler. Orada şehirde silahlar ve uyuşturucular, bu sorunlar vardı. Orayı iyi bir taradılar. Ama hiçbir şey bulamadılar. Tarama için gelenler çıkıp, ordu da geri çekilince kaçakçılardan veya mücahidlerden birisi onlara keleşle otuz kurşun sıkarak rekabette bulundu. Bu yaptıyla onlara hâlâ burada silah bulunduğunu haber vermiş oldu. Ardından ordu bir daha döndü, tüm mıntıkeyi taradı. Ama kimseyi bulamadı. Artık en sonunda usandılar ve geri çıktılar.

Delik: Doğrudan çatışma ameliyesinden ve devlete karşı erken davranmaktan sakınıp uzak durmak.

Diyor ki: "Ta ki güçlerinde eşitleneceği zamana ve sistem ordusuyla karşı karşıya gelmek -açık bir şekilde başarı garantisiyle- mümkün olana dek."

Eşitlik ve denge merhalesi. Bunun gerilla savaşının ikinci merhalesi olduğunu belirttik. O zaman artık orada sayı dengliği, donanım dengliği gerçekleşti. Sıradan bir eşitlik değil, benim söylediğim netice bakımından denklik. Yani, ister depolarını ele geçirerek veya beşeri soykırım yaparak veya musallat olarak içerisinde yüzlerce adamın bulunduğu askeri kışlayla karşı karşıya gelmeye gücün yetiyor.

"Başlangıçta meydan okumak yeterlidir."

Yani başlangıçta orada devlete meydan okuyan, rekabet eden güçlerin olması yeterlidir.

"Haddi zatında hükümetin namını kaybettirecek ve devrimcilerin meselesine yardım edecek intifâdanın bulunması."

Mülâhaza et: Riyad'da sadece iki patlama ve deneyim Suudi Arabistan'da intifâda neler yaptılar, hâlâ dünyanın kafasını karıştırıyorlar. Durgunluğun uzun sürmesinden mütevellid operasyonların izlerinin yok olmasına rağmen böyle oldu. Mücahidler te-

bu
ge
calı
com
diki
dizi

n
d

Se
zi

taş
fün

hal
icn

ve g
mun

darb

cok u

dayla

temlerde

anlama

234

selsüs kesildiği için fayda elde edemediler.

Diyor ki: "Lakin siyâsal açıdan zorluk sürekli saklanıyor. Başlangıç esnasında çok zayıf olabilecek olan devrim çalışmasının kapitalini, ana malını oluşturmak için bu yapılır."

Yani zorluk operasyonlar yapmak veya yapmamakta değil. Zorluk bu operasyonlardan şu hususlarda istifade edebilmekte; insanların desteği, sana güven duyulması ve başlama hakkındaki meşrûluğun.

"Tıpkı hükümetinde istikrar ve inkişâf görünümünü koruması gerektiği gibi. Bekâsını koruyabilmek için böyle yapar. Yapılan çalışma devrim liderlerine nisbetledayanıklıkların isbat etmenin ve halkın yardımını kazanma aracılığını teşkil ediyor."

Mücadele meselesinde buna dair konuştuk. Sen siyasal mücadele, askeri mücadele, basınsal mücadele dizginlerini korursun. Devlette her şeyin yolunda gittiğini herhangî anormal bir durum olmadığını isbat etmekle uğraşır. Sen devamlı var olduğunu, çalışmanın sürdüğünü isbat etmen lazım. Düşmanı yoklama, bazı genel çöplüklere ses bombaları katma yoluyla -ta ki ateş açma ve çatışma yoluyla kimseye eza vermeyesin-dahi olsa bu isbatı sürdürmelisin.

Yazar diyor ki -Bu bölümün geneli askeri taktikler hakkında-

"Gerilla devrimcileri ilk darbelerini yerine getirdiler. Kovuşturmalarnın duraksamasından sonra hareketin başına veya öncü merkezlerinden birine veya yardımcı kuvvet konvoyu veya silah deposuna saldırmak için yeniden dönmeleri gereklidir.

Şehirlerdeki gizli örgüt kendi rolü seviyesindeyse o da o zaman krizin ciddiyetinin artması için terör eylemleri yapar, fabrikalara sabotaj düzenler. Baskı süreci içinde yönetimin gerçekleştirebileceği zulümleri geniş bir propagandayla duyurur. Şehidler olduğu zaman halkın sisteme olan nefretini gözler önüne serme adına bu şehidler için görkemli cenazeler, şehid analarının yöneteceği cenaze alayları ve gösteriler düzenler. En uygun durumda genel grev gerçekleşir. Bunun sonucunda intikam işlevleri oluşur (sokağa çıkma yasağı, jopladarb, tutuklamalar). Bunlar bölge sakinlerini sistemden sürekli daha çok uzaklaştırır. Bazen bir takım kurbanlara sebebiyet verir ve başka olayların meydana gelmesine aracılık eder."

Şehirlerdeki örgütle taşralarda ve dağlardaki örgüt arasındaki tekâmülden/ birbirini tamamlamadan bahsediyor. Burada bizim bir dizi mülâhazalarımız var:

İlk olarak: Dağlardaki örgütle şehirlerdeki örgüt arasındaki alâka ve kovuşturma altında olanlar için merkezi komuta arasında muhâbir örgütünün çalışması. Açığa çıkan, resimleri, isimleri, vasıfları şehirlerdeki duvarlara asılıp dağıtılan haklarında yakalama kararı olan kişiler için dağlar ve taşralar barınak olur. Bu kişilerin şehirlerde hareket etmeleri zor ve kötü olur. Çünkü tutuklanmaları örgüt hakkında faha çok malumat alınmasına sebebiyet verir. Bu kişiler örgütün gizli hücre evlerinden -eğer orada şehirlerdeki savaşı idare etmek için bulunmalarının bir ehemmiyeti varsa- şehirlerdeki açık örgüt hücre evlerine geçerler. Şehirlerde açığa çıkmışlarda oluşan esas kütle dağlara ve taşralara gönderilir. Silahlarıyla hareket eden haklarında kovuşturma olan silahlı kişilerden oluşan gruba geçerler. Dağlarda, taşralarda ve insanlar arasında kendilerini gizlerler. Çünkü bu durum onlar için şehirde gezmelerinden daha az tehlikelidir.

İkinci olarak: Muhakkak şehirlerdeki örgütle dağlardaki örgüt arasında iletişimi ve haberleşmeleri sağlayacak bir sistem olmalıdır. Şu an bırak kablolu iletişimi, telsiz iletişimini kullanmak dahi mümkün. Telefonların tehlikesine karşı uyanık olmak lazım. Çünkü artık tüm telefon şebekelerini takip etmek mümkün. Kullanmaya zorunlu olduğunda görüşme şifreli olmalı ve uygun bir kılıfla olmalı. Telsiz iletişiminin en fazla yarım dakika kullanılması mümkündür. Çünkü tüm şehirler telsiz dinleme cihazlarıyla çepeçevre kuşatılmış. Konuşma gerçekleşen yeride sarmış olabilir. On seneden beri dinleme cihazları görüşme bir dakikayı geçmedikçe dinleyemiyor. Bir dakikadan az olursa iyi bir şekilde dinleyemiyor. Sen görüşmeyi arım dakika veya 15 saniye sürdürürsün, sonra da arabayla yerini değiştirirsin. Ardından yarım dakika veya 15 saniye görüşme gerçekleştirirsin.

Hatırlıyorum, biz mücahidleri şehir savaşına hazırladığımız sıralar 22-25 arası civarında madde vardı. Menheci maddeler, yöntem/davranış maddeleri ve askeri maddeler. Ders işlediğimiz maddeler arasında iletişim maddesi de vardı.

Kablolulu iletişimler, kablosuz iletişimler, mektuplaşma iletişimi, kötü bir zarf içinde genel tuvaletlere veya çöp kutularına mektupları katma meselesini işleyeceğiz.

Bu taktiklerin hepsi iletişim sistemine dâhildir. Ama gizli olan kesimi açık olan kesime bağlamak için böyle yapılır. Bu gizli kesim gözetleme operayonlarını, silah nakliyatını ve ihtiyaç duyulan şeyleri satın alma işlemini yapar. Sonra onları ıssız yerlere katar. Sonra açık kesim gelir ve onu alır. İki şahıs arasında iletişim ve bilgi ağı olmaksızın böyle yapılır.

Bunlar yazarın şu an da konuştuğu taktiklerdir. Bu taktiklerin dağdaki gizli olan kesimi açık olan kesime bağlamak için olduğunu söylüyor.

Bizde dört kesim var: Şehirlerdeki gizli kesim, şehirlerdeki açık kesim, taşralardaki gizli kesim, taşralardaki açık kesim.

Açık kesim orman ve benzeri korunaklı sağlam bölgelerde oturur veya gizlenir. Askeri kesimin rolü terörizm olur; fabrikaları baltalamak ve kriz seviyesini yükseltmek.

Bir diğer söze geçiyoruz, yazar diyor ki: **"Baskı süreci içinde yönetimin gerçekleştirebileceği zulümleri geniş bir propagandayla duyurur."** Burada asıl görevi halk intifadasının dozajını yükseltmek olan gizli kesimin rolü devreye girer. Yazar diyor ki: **"Şehidler olduğu zaman görkemli cenazzeler düzenler."** Dün bir kardeş bana anlattı; Bir kişi Ma'an şehrindeki intifada da öldürüldü. Ailesi hastaneye gittiler ve naaşını aldılar. Onun için büyük bir cenaze konvoyu çıkartıp tekbirler getirmişler... Bu çalkalanmaların seferberlik sürecinde kullanılabilir.

"Hükümete Ters Terörizm Tuzağı" mülâhazası, yani; şehirlere terör eylemi yaparak devleti ters terörizme sürüklemiş olacağız. Ta ki halkçılığını kaybedene dek. Sakin güvenli bölgelerde operasyonlar yapacağız ve böylece devlet teftişe ve bölge sakinlerine sertlik göstermeye mecbur kalacak. Sen de, devleti ters terörizm tuzağına düşürme sayesinde tüm bu bölge sakinlerini maslahatın için asker olarak alacaksın.

Şimdi biz "Halkı Kışkırtma Eylemleri ve Bu Eylemlerin Faydaları" konusundan bahsediyoruz. Halk desteğini amaçlayan eylemler ve propagandalar dizisi ve devleti ters terörizm tuzağına düşürmek kışkırtmayı meydana getirecek. Bu kışkırtmanın birçok olumlulukları var. Geçtiğimiz bölümlerde bunların bazısından bahsettik. Dikkatleri büyük bir katliam üzerine çektik. Bu büyük facia; kışkırtma çığırından çıktığında, ardından insanlar caddelere inip senden kendilerini silahlandırmanı ve ikinciye merhaleye geçmeni istediklerinde ama senin ise hale birinci merhalede bulunma durumundur. Bu bizim orda Suriye'de oldu.

İntifada içerisinde insanları kapsayamazsan devletin uyguladığı korkutma ve baskı başarıya erişir, senin ise insanları yönetmeye ehil olmadığın belirtilmek suretiyle acizliğin sabit olur. Bu yüzden halkı kışkırtma işleminin kontrol altında tutmaya güç yetirilecek miktarda olması lazımdır. Ta ki böylece örgütsel düzensizlikler oluşmasın. As-kere alma meselesinde bunu işleyeceğiz. Şöyle ki, bölge sakinlerinden büyük ölçüde icabet gördüğünde seviniyorsun ve insanların olmasını ve örgüt eylemi, bir daha, bir daha örgüt eylemi gerçekleştirmeyi istiyorsun. Sonra da kendilerini silahlandırmaya gücün olmadığı, terbiye etmeye kudretinin bulunmadığı insanlar giriyor. Biz ona şöyle diyorduk: "Evinde otur ve Kur'an'ı ezberle." Evinde oturduğu için cihada gelmiyordu. Onu muhârabeye girdirmediğinde usançlar beliriyor, rahat keyfine göre davranışlar oluşuyor sonra da birçok tutuklanmalar gerçekleşiyor. Büyük sayıda askere alma işleminde sen taşıyamayacağın yükü sırtına aldın. İşte bu halkı kışkırtmanın olumsuz yönlerindendir.

Bir başka nokta: Grev, faydaları ve tehlikeleri.... İnsanları grev yapmaya çağırmanın faydalarından biri, grevin halkın görüşünü alma işlemi olmasıdır. Grevle sistemin belini kırarsın ve insanların seninle beraber olduğunu isbat edersin. Başlangıçta deneyim olarak yaparsın, sadece bir saatlik grev çağırısı yaparsın. Grevden evvel mesela Cuma namazından sonra boykot olarak 15 dakika mescidlerde kalıp çıkmama çağırısı yaparsın. İnsanların icabetini görmek için deneme işlemleri yaparsın. İcabet bulamazsan kendini zora sokmazsın. Çünkü grev ters bir görüş alma arzedecek, insanlara ve sana senin halk odaklı olmadığını isbat edecek.

Sana olumlu icabette bulunmaları için Müslümanlara karşı bir nevi zorlama ve mecbur bırakma işlemi uygulamalısın. Bir defasında Ramazan ayında Şâm'da böyle bir şey olmuştu. Mücahidler Şâm'da gerçektede başarılı bir operasyon gerçekleştirdiler. Tüm lokantalardan, cafelerden, sinama yerlerinden, eğlence mekânlarından Ramazan'ın başlangıç tarihinden itibaren ramazan ayında kapalı olmalarını söylediler. Hatta Ramazan'ın girdiğini ve uygulamasının başladığını bildirmek için patlamalar yapacaklarını söylediler. Devlet elleri bağlı bir şekilde durdu. Ramazan gecesi şehirde 60 patlama gerçekleşti. Mücahidler ramazanı karşıladılar ve projeyi uygulamaya başladılar. Boş yerlerde ses bombaları patlattılar. Bu bombaların sivillere isabet etmesinden uzak durdular. Bu çok önemli. Yayaların olmadığı zamanlarda bunu yaptılar.

İkinci gün insanlar tasdik etmediler, bu dedikleri mümkün mü? Lokantaları kapatabilecekler mi? Dediler ki: şehrimizde üçgen var ve bu üçgendekilerin çoğu Hristiyan. Şu caddeden şu caddeye kadar sınırlanmış üçgen bölgede kanunumuz geçerli değil. Hristiyanlara özel cafeler ve lokantalar Ramazanda açık olabilir. İçlerinde Müslümanların olmadığından emin olmamız için bu kahveleri kontrol edeceğiz. Eğer orada Müslümanların olduğu öğrenilirse öldürülecekler. Böylece bir taşa 20 kuş vurular.

İlk şey; Hristiyanların ayrılması ve -şehirdeki varlık oranlarının az olmamasıyla beraber- onları devlete karşı mücahidlerle beraber yapmak.

İkincisi: Orada güvenli bölge yapıldı. Daha sonra devlet orada Hristiyanların mahallelerinde birkaç üs olduğunu keşfetti. Mücahidlerin o bölgelerde hareket edebilecekler kimsenin aklının ucundan geçmezdi.

Orada konuşan mücahid, biz Müslümanlara yasak getiriyorsak Hristiyanların da zorla bu kurala uymaları gerekir, biz yemiyoruz içimiyoruz bu yüzden onlarda yemeyecek içmeyecek demedi.

Birinci ve ikinci gün, açık olan birkaç tane cafe ve lokanta havaya uçuruldu. Hatta bu operasyonu birebir kendisi yapmış olan bir kardeş bana anlattı: "Cafeye gittim. Kardeşin patlayıcılar hakkında cahilliği vardı. Meselenin basit olduğunu, bombanın bir kg olduğu sanıyordu. Kısa bir fitilin süratle patlayacağını düşünmüş. Bu yüzden 30

cm lik fitil katmış. Yani patlaması 20 veya 30 sn sürecek derecede. Bana dedi ki: "Cafe-ye girdim. Lokanta sahibi adama dedim ki: "Bana bir omlet yap. Yeşillikle beraber iki yumurta, şundan bundan..." Kardeş oturduğu halde patlayıcıyı hazırlamaya başlıyor, adam da omletle uğraşılıyor. İnsanlar da yemek yiyor. Kardeş fitili ateşleyince soğukkanlı bir biçimde ve yüksek bir sesle lokanta sahibine şöyle diyor: "Omlet yapma. Çünkü ben bombayı ateşledim. On sn içinde patlayacak." Kardeş bana dedi ki: "Biri-nin elinde çay vardı. Dediklerimi duyunca çay elinden düştü ve tüm insalar çıktı." Bu bir uyardı. Çünkü oruç tutmamalarına ceza olarak insanları öldürmek istemiyordu. Birisi oruç tutmuyor diye nasıl onu öldürürsün!" Bütün herkesi uyardı ve çıkardı. Bana dedi ki: "Orada operasyonun yerine getirildiğinde dair rapor yazmak için ope-rasyonu gözetleyenler vardı." Dedi ki: "İnsanlar 10 sn sonra 15 sn beklediler." Yine dedi ki: "Bir buçuk dk civarında bir süre. Sonrasında polis bir adam cesaretini topladı ve dedi ki: "Size yalan söylemiş. Ne patlayıcı var, ne bi şey." Sonra gidip içeri girdi. Adam ilk adımlarını attı ve kardeş bana dedi ki: "Tüm kaşıkların, tabakların, kaselerin lokantanın şebekelerinden dışarı fırladığını gördüm." Bir de diyor ki: "Aslında ben ses bombası yapmıştım." Ses bombası yapıyor, bir kilo dinamitle!

Bu olaylar sistemin Ramazan ayında gündüzleri lokantaların kapalı tutulmasının mecbur kılmasına sebep oldu. Tabi ki sinema ve eğlence mekânlarını da kardeşler ger-çekten sert bir şekilde cezalandırdılar. Çok şiddetli bir şekilde bombaladılar, viraneye çevirdiler. Buna rağmen bombaların sivillere değmesinden büyük bir şekilde kaçını-yorlardı. Yani sinemanın ortasında bir adam kalkıp diyor ki "Bomba yerleştirdim, he-men herkes çıksın. Bomba 5 dk içinde patlayacak." Sonra herkes çıkıyor ve bomba patlıyordu. Kimseye bir zarar gelmiyordu. Bu insanlar öldürme cezasını hak etmemiş-tir.

El mühim, düzenledikleri operasyonlar şehirde terörizm hareketini yaydı. Bundan sonra insanlardan grev yapmalarını istediler. İnsanlardan bu istekte bulunduklarında bazı dükkânlar greve icabet etti. Sahipleri fasıklar ve facirler olan, cihadla beraber ol-mayan bazı dükkânlar ise grevi reddetti. Kardeşler sahiplerine ceza olarak bu yerleri yaktı. Onlar sayesinde devletten korkan hoş Müslümanları da terbiye ettiler, onlara yerlerini kapatmaları için gerekçe vermiş oldular. Devlet dükkânlara vuran ve zorla açan jop ve koçbaşı taşıyan polisleri gönderdi. Dükkân sahibi polislere diyordu ki: "Dükkânı açın, ama ben girmem. Bunlar gelecekler ve yeri yakacaklar. Biliyorum, çünkü öncesinde kaç tane yeri yakmışlardı." Böylece orada iki güç odağı var; müca-hidlerin ve devletin gücü. İkisi de insanları mecbur bırakmak istiyor.

Devlet grev yapanları rahatsız edince mücahidler polis devriyelerine karşı birkaç puslu düzenlediler. Zorla dükkânları açan polislerden büyük bir sayıyı tasfiye ettiler. Greve dâhil olmak için grevcileri daha çok cesaretlendirdiler. Sonrasında grev çağrısı olduğunda yarım saat yerine bir gün boyunca veya iki veya üç veya dört gün grev olu-yordu.

Grevin gerçekten de çok faydası var. Ama icabetten aciz kalmak beklenenin tam tersi bir görüş almadır. Bu yüzden insanlara "Kıyam edin, Yahudiye ve Hristiyanlar karşı cihad edeceğiz, ümmet düzeyinde cihad edeceğiz" ve benzeri beyanlar dağıtıldığında, vaad ettiğin şeyleri gerçekleştirmenin mümkün olduğunu ispat eden askeri operasyonları peşpeşe yapamazsan işte o zaman bu çağrı beklediğinin tam tersi bir halk yoklamasına/ kamuoyuna döner. Bu ümmetin en değerli mukadesatları hakkında dahi sana icabet etmediği düşman nezdinde sabit olur. Böylece Batı güçleri, Yahudi ve Hristiyanlar düşmanlıklarında aşırı gitmeye cesaret bulurlar. Çünkü artık onlar güvendeler, diyorlar: Bu adam insanları çağırdı, insanlar ona icabet etmediler. Bu yüzden biz oraya girebiliriz.

Bunlar hiçbir yerde çağrılmaması gereken şeyler. Ancak hesaplarını ileriye doğru yapıyorsan çağırabilirsin. Bilâd-ı Şâm'da çok büyük bir nida oldu. Sünni ordunun mücahidlerin maslahatı için hareket edecek, çünkü onlar bizim çocuklarımız. Fakat sabit oldu ki bizim sünni çocuklarımız Hama şehrini bombalamaya icbâr edildiler. Halklarının evlerini bombalamak zorundaa bırakıldılar, yağmalamaya mecbur edildiler. Bazıları fisk ve isyan ışığında yağmalama ve gasp operasyonlarına ortaklık ettiler. O genel durumuyla Ehl-i sünnet Müslümanlardan biri, bir veya iki nadir hâdise oldu. Bazı askerler başkaldırdılar, şehirleri bombardımana tutmadılar ve öldürüldüler. Elleri-nden geldiği kadarını yaptılar. Nitekim Hama halkından olan insanlar bana şöyle anlatılar: "Üzerimize patlamayan bir sürü füze düşüyordu. O füzelerin içine bakıyorduk ve içerisinde funye olmadığını görüyorduk." Yani ordu içerisinde funye olmayan füzeleri atıyordu. Bu güç yetirdiklerinin tamamı.

Ben bir keresinde evden çıktım ve bir asker gördüm. Benden Cuma namazına gitmememi istedi. Ona dedim ki: "Ben Cuma namazına gitmek üzere çıktım. Babam yaşlı bir adam olmasına rağmen Cuma namazına gitti." Çıktığım zaman babam önmüdeydi. Asker ona dedi ki: "Nereye gidiyorsun?" Babam dedi ki: "Mescide." Babamı bıraktı. Bana dedi "nereye gidiyorsun?" dedim "Mescide." Dedi ki: "Ey adam! Bana kötü kelime kullandı" Ona dedim ki: "Namaz kılmaya gidiyorum." Keleşnikofu aldı ve bir kurşun yerleştirdi. Ben baktım ki iş gerçekten ciddi, artık geri döndüm. Ben döndükten ve sonrasında babam da döndükten sonra Babam bana dedi ki: "Sana söven şu asker senden yüz kat daha anlayışlı." Dedim "Neden?" Dedi ki: "Sen döndüğünde beni çağırıp şöyle dedi: "Ey Şeyh, bu gençler anlamıyorlar. Şimdi mescide gidecekler, Nûsayriler gelecek ve otuz yaşından küçük her genci çıkarıp mescidde idam edecekler. Ben burada duruyorum, otuzundan küçük hiçbir genci mescide namaz kılmak için gitmesine bırakmıyorum." Ehl-i sünnet biri olarak bu yaptığı Müslümanlara kendi elinden gelen katkısından ibaret.

Delil: İcabet görmeyeceğini bildiğin çağrılara girişmeden önce nabız yoklama faaliyetleri yapman gerek. Böylece ters bir tesir bırakırsın.

Bizler bu örnekleri bu ümmette insanlarla tıpkı her şeyi savurup görünen kasıp kavuran rüzgâr gibi muamele etme sorununu çıkaran Zuabri fikrine cevap olarak yaşıyoruz. İnsanlarla yavaş yavaş ilişkiye geçilip muamele kurulur ve tarafsızlık çemberine nakledilirler.

Okumaya devam ediyoruz, yazar diyor ki:

"Hükümetin sestemi korumaya veya intifadayı bastırmaya gücü yetmediği açık bir hâle gelince devrim uzantısının gücü artar. Öğrenciler gizli örgütün saflarına katılırlar. Kovuşturmalara, medeni hürriyetin kaybolduğu, aktif yapıya ve orta sınıftaki -ev sahipleri, memur, işçi, ırkçı ekonomistler ve her çeşit idealistler gibi- liberal unsurlara itiraz/protesto çalışmasına katılırlar."

Burada orta sınıf meselesi üzerinde duralım. Devrimden konuşan tüm toplum bilginleri devrimin kadrolarının genelinin orta sınıftan doğduğunu söylüyor. Çünkü hareket etme gücü kaybettirene kadar fakirlik orta sınıfı imha edemedi. Hareket etme gücü kaybettirene kadar zenginlik onu şımartmadı. Yazarların, şairlerin ve yenilikçilerin çoğu genellikle orta sınıftan çıkıyor. İçlerinde fakir sınıftan çıkan az. Zengin sınıftan çıkan ise daha az.

Toplumlarda değişimin esas muhtaç olmayan, sadece kifayet miktarıyla yaşayan orta sınıfa dayanır.

İdealistler: veya dini olsun veya kavmiyetçi olsun veya vatansal olsun en zirve idealist isteyenler, yanlış vaziyete rıza göstermeyenler.

"Gerilla savaşçıları saflarına haklarında kovuşturma olan gizli örgüt üyeleri katılır. Askeri saldırı darbelerine maruz kalan çiftçilerin katılacağı gibi."

Saldırı geliyor ve tarlaları mahvediyor. Mısır'da tüm şeker kamışı tarlalarını hasad edip, şeker pancarıyla değiştirmek için bir plan yaptılar. Öyle ki şeker mahsullerini korumak için kalıyorlardı. Ama Said'de ki şeker kamışı tarlalarında İslami cemaat mücahidlerinin saklanması engel oluyorlardı. Orada yüz seneden beri çiftçiler sorun yaşıyor. Onlar şeker kamışı ekip biçiyorlar, yerleri şeker pancarına elverişli değil.

Küba'da devrim fikrinde şeker kamışı tarlalarından çok istifade ettiler. Küba'da ki tarlaların geneli şeker kamışı tarlalarındaydı. Çünkü bu tarlalar uzun bitkilerin altında gizlenme imkânı sunuyordu.

Yazar diyor ki:

"Askeri saldırı darbelerine maruz kalan çiftçilerin katılacağı gibi. Bu askeri darbeler muhakkak devrimci gerillara üyelik şüpheleri bulu-

nan masumlara da dokunacaktır. Ve bu kişiler devrimcilerin saflarında rol alacaklar.”

Derim ki: Burada mülâhaza edilenlerden birisi şu; bu hususta kişileri toplamak ve semereleri hasad etme merhalesi var. Sistemin farkında olmaması için bu işlev aleni bir bağlılık değil. Lakin askeri operasyonların seviyesi askere alma, propaganda ve askeri çalışmandan fayda almayı gerçekleştireceğin eylemler yoluyla kişileri toplamak ve bu başarının semeresini hasat etme derecesine geliyor.

Burada General VõNguyễnGiáp'ın teorsinden bahsediyoruz. Bu teoriyi ben güç ve egemenlik meselesinde söylemiştim. Allah'ın izniyle bu teoriye ilerde değineceğim, şimdilik tecil ediyorum. General Giap, Amerika'dan önce Fransızlar'a karşı Vietnam askeri devrimini yöneten kişi. Fransa'dan sonra Amerika'ya karşı yönetti. O Devleti güç ve egemenlik tuzağına düşürmekten bahsetti. Bizde, Devlet güçleri güç yayılana kadar merkezlerde toplanırsa o zaman merkezler arası boşluklar olacağından, senin ferdleri toplamak ve propaganda çalışmaları için çok miktarda imkânın olacağından bahsettik.

Burada dikkat çekilen husus, örgütsel yayılmanın kaygan bölgeleri. Kaldıramayacağı derecede insan kalabalığını üstlenmeyeceksin. Halep'te topçu okulu, devrimin başlaması ve harika operasyonların yaşandığı günlerde mücahidlerin sayısı yükseldi. Önce sayı sadece on dokuzdu. Hamadakilere sayısı 60'ı geçmezdi. Bazı şehirlerdeki sayı dördü beşi geçmezdi. Ama ne zamanki başarılar silsilesi gerçekletti o zaman mücahidlerin sayısı 6 ay içinde 1500 kişiye fırladı. Geneli genç çevreden ve mescidlere gelip giden kişilerden müteşekkildi. Kriz başlayıp, üsler yetersiz kalıp, artan sayıyı kuşatma imkânı olmayıp, İhvân-ı Müslimin'in Irak ve Ürdün'den gelen malları, cihad ve mücahidler adıyla topladıkları tüm bağışları kesince mücahidlere örgüte biat etmeyi şart koştular. Mücahidler onlara biat etmeyip ve komutaları altına da girmeyince finansı ve silahı kestiler ve onlar ölüme terkettiler. Bu merhalede mücahidler öldürüldü. Adnan Ukle bana kendisi anlattı, dedi ki: “Topçuluk okulu operasyonundan bire bir buçuk senen içerisinde şehidlerin sayısı 60'ı geçmedi. Bunların da çoğu ani denetim noktalarında ve çatışmalarda öldürüldü. Az bir bölümü ise üs baskınlarında öldürüldü. Bu mallar kesilince gelen altı ay içinde şehidlerin sayısı 600'e vardı. Geneli silahıyla gezerken öldürüldü. Üsleri ve sığınakları yoktu. Çünkü üs satın almak için paraları yoktu. İçlerinden çoğu tutuklanma kurbanı oldular.”

İhvân'ın malı kesmesi mücahidlerin hatasına eşlik etti. Mücahidler güçlerinin yetersizliği derecede örgütsel yapılanmayı üstlendiler ve bu yüzden kayıplar çoğaldı. Bir gün içerisinde (çokça tutuklanmalar sonucu) 3 üs açığa çıkıyordu. Her üste 3-4 kardeş vardı. Bir defasında bir üste 16 kardeş öldürüldü... Hatta bir defasında adnan biri bana şöyle anlattı: “Biz 15 kişiden oluşan bir gruptuk, açığa çıktık. Gidip Adnanı dedik ki: Bizim imkânlarımız yok. Şu an 15 kişi var ama yanlarında havan bile yok.”

Adnan onlara dedi ki: "Gelin size kendi üsümü vereyim, liderlik üssünü." Adam bana dedi ki: "Biz öğrendik ki o ve falan kişi tanıdıklarından birinin yanına gidip adam onu kendi yanında barındırınca kadar o gece ağacın üzerinde yatmışlar."

Konudaki delil: Bu zâti bir hatadan ötürüydü. Şöyle ki, mücahidler semereleri toplama hususunda altından kalkamayacakları şeyleri yüklendiler. İşte bu, örgütsel hata ve semereleri toplama merhalesindeki kaygan alanlardır.

Yazar diyor ki:

"O zamandan itibaren devrim gücüneş bir sahada çalışma yapabilir. Sistem ordusunun girmesinin imkansız olduğu bölgelerde üsler inşa edebilir."

Ya doğal engeller, ya da dar mahalleler ve geçitler, teneke, çadır ve kamptan oturma yerleri veya dağlar ve ormanlar.. El mühim engeller olması lazım.

"Bu üsler devrim hükümeti kurmayı, saldırılardan ve kaçakçılıktan müstakil bir şekilde devrimci gerillaların erzağını düzenlemeyi sağlar."

Yani, stok yapmak için -saldırı ve kaçakçılıktan uzak biçimde- madde satın alabilirler. Harç ve kendilerinin vergi diye isimlendirdikleri şeyi gerekli kılan hükümete benzer bir hükümet kurarlar. Biz ise onların Devlet vergisi diye isimlendirdikleri şeyi şöyle adlandırıyoruz; kendi iradeleriyle bağışçı olan zengin Müslümanların üzerine düşen cihada ortak olma vergisi veya gönüllü fasık Müslümanlar üzerine cebren zorla veya haraç bakımından Devlet kadrosunda çalışanlar üzerine düşen vergi. Bu Cezayir'de çok başarılı oldu. Hükümet kadrosunda çalışan bazı insanları tesbit ediyorlar ve aile ferd sayısına göre bir mebla belirliyor ve kişiye şöyle diyorlardı: "Sende 10 kişi var. Bize on kişi için 100 dinar ödeyeceksin. Hemen şimdi almıyoruz." Kişi yönetimsi olan bir görevde çalışan veya iktidar partisinden biri veya bir müesseseye üye vs bir şahıs oluyordu. Kardeşler böyle kişileri öldürmüyorlardı ama bunun yerine ona bir çeşit haraç ödetiyorlardı.

Yazar bunun ilk merhalede olduğunu söylüyor. Ama eğer kişinin bir takım istikrarı varsa devrim hükümetine dair bir şey oluştururlar ve zikri geçen kaynağa yani saldırı ve kaçakçılığa ihtiyaç duymazlar.

"Gelecek merhalede bu üsler genişlik kazanır. Devrimciler üslere mücâvir bölgelerde hükümet güçlerine karşı sürekli bir baskıya kendilerini verirler ve onu korunaklı merkezlere sığınmaya mecbur bırakırlar."

Yani, çok geniş operasyonlar çemberi olarak onu kuşatırlar, ta ki devlet senin bölgenin ortasına gelmeyi düşünemeyene dek. Çünkü devletin hâlâ bölge muhitinde sorunu olacak.

“Onu korunaklı merkezlere sığınmaya mecbur bırakırlar” sözü burada denge merhalesi başlıyor.

“O zamandan itibaren mücadele aynı ülkedeki iki oluşum arasında iç savaş yapısını alır. İki oluşumun da kendine ait hükümeti ve ekonomisi var. İkisi arasında ayrılıklar ortaya çıkacak, bunlardan en mühim olanlar:

1)Gerillaların iklimi ilkel ziraat iktisadına sahip taşralık olarak devam edecek. O sırada düşmanlarının iklimi ise şehir bölgelerinde kısıtlanmışsanayisel iklim, yıkım için uygun hedefler sunuyor.

2)Meşru hükümet her türlü darbelere, tüm siyasi, diplomatik ve ekonomik baskılara mahkum kalacak. Özellikle kesilmeksizin sürekli heybeti artan intifadayı bastıramadığı zamanlar.”

Mülâhaza 62, yazar diyor ki bu denge merhalesidir ve özgürleştirilmiş bölgelerin özünün oluşması ve bu bölgelerin şartlarıdır.

Özgürleştirilmiş bölgelerin başarılı olması için bir takım şartları vardır. En önemli şartlarından biri ki bu model bir şarttır: Bu bölgelerin kendisi için tedarik hatları oluşturması mümkün olan başka bir dost devlete dayanmasıdır. Tıpkı Pakistan ve Afganistan arasındaki durum gibi. Bu yüzden en önemli rol Celalabadve Câdâ geçişlerinin desteğin geldiği esas geçişlerinin kapatılmasıydı. Uzun bir süre mücadelenin şekli geçişler üzerinde sürdü. İşte özgürleştirilmiş bölgeleri emniyete alan faktör budur.

Eğer bölge uçuc ve hava inişleri yoluyla kısıtlanamayacak derecede geniş ve büyükse orada özgürleştirilmiş bölgeler olabilir. Bu durum olmazsa özgürleştirilmiş bölgeleri korumak gerçekten çok zor. Ancak Devlet, pusulara tehammül edemeyecek derecede zayıf düşmüşse o başka. Hatta, seninle alakası bulunan veya bulunmayanferdetler ve köy halkları devleti vururlar, saldırı düzenlerler ve onu kan kaybetme işlemine razı bırakırlar. Sen de Devletin şayet girerse içerisinde büyük kayıplar alacağı uzaktaki mıntikalara egemenlik kurmak için on binlerce adamla saldırı düzenleyemeyeceğini kesin olarak bilirsin.

Mesela Che Guevera'ya ait “Gerilla Savaşı” gibi bazı gerilla savaşı kitaplarında buna “Zâti Müdafaa” diye adlandırıyorlar ve bunu en can alıcı noktalardan addediyorlar. Latin Amerika'da gerçekleşen gerilla savaşının fiyaskoya uğramasının en büyük sebebi devrimcilerin mağaralara ve madenlere sığınıp kendilerini koruma altına almalarıydı. Müdafaa yaptıklarını ilan etmeleri idi. Türkistanlı kardeşlerimiz bana şöyle anlatmıştı:

lardı; on sene önce Türkistan İslam Partisi, bazı ilim talebeleri, bir takım okul öğrencileri ve hocaları Çinlilere karşı intifada içerisindeydi. İki veya üç ay kendilerine bir muntıkada kısıtladılar. Sonra hepsi yok edildi. Sayıları 300-400 civarıydı. Şimdi kardeşlerimiz aynı ismi ve aynı davayla bu tecrübeden istifade etmeyi tamamlıyorlar. Ashab-ı Uhdüd tecrübesiydi. Çıktılar ve erken bir şekilde merkezleştiler, sonrasında hepsi yok edildi. Bu sadece on seneden beri olmuş.

Delil: Özgürleştirilmiş bölgenin bir takım şartları vardır. Bölgeyi yoğun operasyonlar ve pusular dairesiyle kuşatman bu şartlar arasındadır. Böyle yapacaksın ki, sistem ordusu özgürleştirilmiş bölgeye ulaşabilmesi baya birçok kayıplar üstleneceğini anlatsın. Kesinlikle hava saldırısına karşı bir hesap yapman lazım. Elinde uçuş inişleri-ne ve hava saldırılarına karşı savunma imkânları olmalı suretiyle hesabın olmalı.

Yazar diyor ki:

"Başkaldırının başlamasından güçlerin orantılı olarak dengeli hale gelmesi merhalesine kadar ki devrim vaziyeti için gerekli olan müstesna gelişimi ortaya koyduk. Şimdi, bundan sonra gerçekleşecek durumun ne olduğunu bilmemiz gerek. Ayrıca bu durum askeri mi yoksa siyâsal mı olacak?"

Tamam, cemaat denge olarak yeterli olduklarını anladı. Şimdi, sıradaki durumun yapısı sistemin gitmesi üzere iki taraf arasında müzakereler mi olacak? Ülkenin taksimine dair mi müzakereler olacak? Otorite bölüşmelerine dair mi olacak? Veya özerk yönetim içinde çözümler gerçekleştirme doğrultusunda mı olacak? Mahkûmları cezaevinden çıkarmak ve zarara uğramışların tazminatının ödenmesi çevresinde mi olacak? Bunların tamamı siyâsal çözümler.

Ve meseleyi askeri yolla çözmesi, üçüncü merhalede iki taraftan birini tasfiye etmekte mi yola devam edecek?

"Yarım sömürülen küçük devletlerde"

Bu terim çok hoşuma gitti. Kitabı okuyorum ve yarım sömürülen küçük devletlere bize tam uyduğunu görüyorum. Bizim Devletlerimiz bir yönden bağımsız, bir yönden ise sömürge altında. Yabancı üslerin ve yabancı yetkinliğin bulunması açısından yarım sömürge. Bu hususta sömürgeye daha yakın olan Devletler var mesela Suud. Yarım sömürgeye yakın olan Devletler var, mesela belli bir noktaya kadar Mısır, Magreb ve belli bir noktaya kadar Suriye. Suriye çok uzak bir biçimde sömürge altında. Orada siyaset üzerine bir etki ve dış yönetim var. Ama orada dış odaklı plana herhangi bir bağımlılık yok. Aksine bunlar, onlara başkaldıranlar rolünü veriyor. Bunların yanı sıra orayı ilâhi incelediğinde oranın yarım sömürge altında olduğunu görüyorsun. Ama gerçekten çok gizli bir şekilde bu yapılıyor.

Yazar diyor ki: "Ekonomisi durgun olan ve hükümeti belli bir dereceye kadar zengin ve güçlü bir komşuya dayanan yarım sömürge devletlerinde (Küba, devrim modeli o)"

Çünkü Batista hükümeti kendi ekonomisini destekleyen USA hükümetine dayanıyordu. Körfez Devletlerinin mevcut halide bu, Amerika'ya sırtlarını vermişler. Kuzey Afrika devletleri de Fransa'ya dayanmış.

Yazar diyor ki: "Ben siyasal çözümün külfet açısından daha kolay olduğu görüşüne meylediyorum. Takriben devamlı bir suretle gerçekleşmesi mümkün. Ama yabancı işgali durumunda bu olmaz."

Yani yabancı müttelik alenen yarım sömürgeli devleti desteklemek için işgal ederse artık siyasal çözüm diye bir şey olmaz. Çünkü insanlar başkaldırırlar. Örneğin, Ruslar 1979'da Afganistan'ı işgal ettiklerinde olduğu gibi. Mücahidlerin ve komünist hükümetin orta çözümler üzerinde müzakere etmeleri mümkündür. Elimizde ilginç belgeler var. O vakitten beri insanlar Hikmetyar'ın farkında olmadılar. Hikmetyar'ın komünist bir Devlette başkanlığı üstlenmesi gibi komünistler ve Hikmetyar arasında orta çözüm önerileri vardı! Elimizde bazı Pakistan gazeteleri parçaları var. Bu bölümlerde bahsettiğim önerinin gündemde olduğu ve Pakistan hükümetiyle bunun müzakere edileceği, orta çözümün bu olduğu belirtiliyor.

Suud ve Yemen'deki en tehlikeli orta çözümleri dün kardeşlerle beraber konuştuk, devrimin bütün şiarı nedir? Suud'daki intifada hâlâ köklü değil. Ama hâlâ bir ıslah onarımı için müsait. (Yabancıların varlığı, âlimleri çıkarmak, ıslahatları icrâ etmek, daveti hür bırakmak) Tüm bu şiarlar hükümet değiştiği zaman gerçekleşir. Kral Fehd gitti ama domuz kardeşleri onun yerine geldi. Başlarında Suud'daki tüm muhâlif çevrelerin orta çözüm olarak kendisini övme ve bazı olumlu yönlerinden bahsetmeye gittikleri Abdullah var.

Âlimleri serbest bırakmaları, ıslâhatlar gerçekleştirmeleri, yabancı güçlerin kemiyetini azaltmaları, faizli bankaları fâizden arındırıp İslâmileştirmeleri, kendileri sayesinde devrimin tüm isteklerini gerçekleştirecekleri bazı işleri yapmaları mümkün. Böyle yaparlarsa orada orta çözüm olur.

Kuşku yok ki -Suud'daki kardeşlerin zihniyetlerini bildiğim ölçüde, geneli hatta tabiri caizse devrimci olanları dahi. Bunu dememin yanında şu ana dek Suud'da inkılabçı köklü hiçbir devrimci yok- bu kardeşlerin ve başlarında kendilerini destekleyen âlimlerin şöyle demeleri mümkündür: Biz süreli bir zafer kazandık. Bunun üzerine kazanımlardan oluşan merhale bina edebiliriz. Davete, mescidlere, seferberliğe döneriz. Kazandıklarını zannediyorlar. Yaygıyı kendi ayaklarının altından memnuniyetle çekiyorlar ve başka tarafa veriyorlar!

Bu siyasal orta çözüm diye isimleniyor. Ama Devlet bir ahmaklık yaparsa o zaman

orta çözümü kabul etmezler, şöyle derler: Aleni bir biçimde Amerikan güçlerini getireceğiz ve Suud yarımadası içinde insanları ezeceğiz. İşte bu durumda tüm insanlar cihada katılır. Onlar ise bu meselenin farkındalar. Bu kitap 32 sene önce yazılmış!

Burada 63 numaralı bir mülâhaza var: Bu çözüm tıpkı körlük yerine göz iltihaplanmasını seçmek gibi. Batı hükümetleri devamlı biz silahlı mücahidlere kör muâmelesi yapıyor. İlmli İslamcılar ise gözleri iltihaplı gibi davranıyor. Sürekli şöyle diyorlar: "Göz iltihabı körlükten iyidir." Eğer orada göz iltihabından başka bir şey yoksa o zaman bu onlara göre körlük. Orada sadece İhvân-ı Müslimin ve davetleri mevcut olunca onları kör yerine kattılar ve zindanlara attılar. Cihad örgütleri çıktığında ise ihvan-göz iltihabı oldu. Onları cezaevinden çıkartıp parlamento'ya yerleştirdiler!

Bu yüzden, Mısır'daki İslamcılar parlamento'ya girdiren ve içerisinde ikâme ettikleri Devletlerin geneline dâhil eden şey Hâlid el-İslâmbolî'nin kurşunlarıdır. Çünkü göz iltihabı seçeneği, körlük seçeneğinden daha iyi geldi. Hatta Râşid el-Ğannûşî.. Bu adamın gerçekten şaşılacak şeyleri var. Bu adam gerçekten açık ve net, sapkınlığı kökleştiriyor. Delil getirme noktasında seni sevindirecek örnekleri sana veriyor ve bu örnekleri gizlemiyor. Bir defasında İsveç Stockholm'da 1994 yılında gerçekleşen bir kongrede o, İsmâ el-İryân, Hasan Hüveydi, Şâmlı ve Ürdünlü iki üç kişi oturuyor. Gannûşî davetin gidişatından bahsediyor. Topluluktan birisi bir soru sordu. İsmâ el-İryân konuşuyor: Niçin Demokrasi ve parlamento seçeneği? Baya bir konuştu, sonra soru sorana dedi ki: Artık şu an net bir şekilde ortada ki bizim üslubumuz zindanları boşalttı. Davet mahkûmları yok. Onlar bu merhaleden istifâde ettiler. Ğannûşî konuşunca güldü. Gerçekten kayda geçirilmesi gereken doğru bir söz söyledi: Ben kardeşimiz İsmâ'şunu demek istiyorum; Siz artık zindanlara dönmediniz. Çünkü kızgın süngü ashâbı sizin yerinize zindanları doldurdu."

Ve şöyle devam etti: "Devlet tercihte buluncağı zaman -burada bu manayı; körlük ve göz iltihabını söyledi- bu kardeşlerin toy kardeşler olduğunu Devlete tescil etmemiz gerek." Cihâdçılar gerçekten acaip bir şekilde savunuyor. Video burada, yanımızda. Oturup bu hususta düşünmeye koyuldum. Adam doğru söyledi, İsmâ el-İryân ve Hasan Hüveydi'yle omuz omuza çarpıştı. Cihadilere yardım etti. Dedi ki: "Şunu teslim etmemiz gerek; bize tüm kazanımları veren bu insanlar."

Göz iltihabı körlük yerine olunca yabancı hükümetin tercihi devamlı iltihabı körlük tercihi doğrultusundadır.

Burada şöyle diyoruz: Körlük yerine göz iltihabı seçeneğini Batı sürekli emri vaki olarak ortaya atıyor. Orta çözüm adamları -hattâcihâdçıların yahut islâmcıların içinde dahi- onda seslerini yükseltmek için atmosfer buluyorlar. Diyorlar ki: "Kazanımlar elde ettik, şimdi bunların üzerine bir şeyler binâ edelim." İnsan nefsi devamlı, baskıya ve ezilmeye tahammül etmez. Şeytanın sinsi kıpırtılarını keşfedemez, orta çözümü

alır. Nefis zaten rahatı arar. Az sonra "Bazı Yorgun Cihadiler Nezinde Orta Çözümler" meselesini işleyeceğiz. Bu kişiler cihâdi çevreden, sıradan İslâmcılardan değil.

Bu durum, yazarın sözüyle uyumlu. Sen denge merhalesine geldiğinde o zaman hali hazırda orta çözüm için büyük bir fırsat var. Orta çözüm ise daima menhece göre olur, kezâ kurbanlara göre olur. Yahudiler onlara "Vatan sözleşmesini değiştirin" dedi, değiştirdiler. Güzel, vatan sözleşmesini kaldırın. Tamam kaldırdık. Güzel, özgürlük teşkilatını feshedin. Sürekli ödüyorsun, ödüyorsun, ödüyorsun. O ise doymuyor, doymuyor. Çünkü siyâsal mücâdelenin dizgini bir kere düşmanın eline geçti.

Bazen -bu diyeceğim nadirdir- bazen müşerref bir siyasi çözüm olur. Ama bu ise ancak düşmanın burnu ve kibriyâsı kırıldığında ve siyâsal zaferin askeri zaferine eşit olduğu aşıkâr olduğunda olur. Bu durumda siyâsal çözümü kabul edebilirsin. Mesele, hükümetin gitmesi ve senin ise onun yağmaladığı şeyleri elde tutman, hükümleri kaldırman, idamı hakeden bazı suçluları idam etmen gibi. Bazen senin yanında safların arasında sana şöyle diyen aşırı kardeşler olur: "İdam edilmelerini, sıra sıra dizilmelerini ve yüzde yüz sonuç almaktan başkasını kabul etmeyiz." Lakin sen yargısal bir komuta olarak kazancın yerine geldiğini görürsün. Sadece zaruri olmayan bir takım ferî neticeler kaldı. Bir liderlik komutası olarak senin müşerref bir siyâsal çözüm fırsatını zayi etmek isteyen çabaları bastırman gerek. Bu durumun; düşmanın burnu ve kibriyâsı kırılmadan İslâmcıların bir siyâsi çözüm elde etmeleri çok nadirdir.

Orta çözüm olarak siyâsal devrilmeye bir örnek: Afganistan'da bize ait yok edici askeri kazanımı düşürmek. Kabil düşürülüp, şehirler tek seferde teslim alınıp, zorla alınan tüm şehirler tarumar edildi. Tüm şehirler sulh ve teslim alma yoluyla fethedildi. İşte bu şu anda oturuyor olduğumuz yerde bana sevdiren bir şey, onda zorla fethetmenin bereketi var. Muhtemelen Müslümanların son yüz yıl ki tarihi içerisinde zorla fethedilen tek yer orası. Bu yüzden orada bereket hissediliyor.

Bu siyâsal teslim orta çözüm oldu, mücahidler onu kabullendiler ve Sovyet güçlerini dümdüz etmek için muhteşem bir fırsatı elden kaçırdılar. Bu orta çözümün şartlarından birisi mücâhidlerle beraber çıkmaktı. Ahmed Şah Mesud ve beraberindekiler parti liderleri bu tarihi ihâneti; Sovyetlerin çıkmasına müsaade etmeyi gerçekleştirdiler. Sovyetler, Penşir vadisi ve Semend geçişinden güven ve emniyet içinde geçip gittiler, tüm zırhlıları çekildi. Kızıl Ordu başlarına gelen ezici askeri hezimetle alakası olmayan bir şekilde onurlu bir şekilde Afganistan'dan çıktılar.

Bu silahların tamamı ganimet olarak alınabilirdi. Scud füzeleri, uçaklar, tanklar, zırhlılar görkemli bir şekilde bölgeden çıktılar ve mücahidlerin kuvvet güçleri tarafından korundular. Rusların Afganistan'dan çıkış anlaşmasını yerine getirmek için çıktılar. Dediler ki: "Bu çok büyük bir kazanç. Çünkü şimdi biz şimdi tek başımıza hükümet olacağız." Tek başlarına hükümet olamadılar. Çatışma bu olaydan sonra

düşünceye kadar 2-3 sene daha sürdü.

İşte bu büyük ihanet orta çözümü kabul etmenin neticesidir. Devrimciler o zaman çok büyük bir zafer elde ettiklerini sandılar. Onların hepsini esir ve mahkûm olarak alabilirlerdi. Terketmiş oldukları bölgelerde bulunan mayın geçitlerini onlarla açabilirlerdi.

Bu bir model. Şimdi başarılı İran seçeneği modeli üzerinde konuşalım:

İrandaki devrim halksal bir devrim olarak başarılı oldu, son ana kadar dahi asla orta çözümü kabul etmediler. Balakis İran devrimi Şah'ın burnunu kırdı, SAVAK'ın çoğunu yakaladı ve siyâsi düşmanlarının büyük bir kısmını dize getirdi. Sonra bu düşmanlarını kovdu. Hatta düşmanlarını tasfiye etmek için Avrupayla orta ticârî anlaşmalar yaptı. Takriben 10 sene sonra Şapur Bahtiyar Fransa'da terkedilmiş bir evde katledildi. Tüm deliller gösteriyor ki Fransa hükümeti Bahtiyar'ın çevresinden korumayı kaldırmış ve İran istihbaratının yaptıklarının intikamı olarak onu katletmesine müsaade etmiş. Fransa ve İran hükümeti ticari anlaşmalarından ötürü Bahtiyar'ı öldürme fikrinde müttefik oldular.

Yahudiler son ana dek düşmanlarını tasfiye etmeye devam ettiler. Bazı gruplar da kezâ son ana kadar düşmanlarını tasfiye etmeye devam ettiler. Bizim Suriye'de 1950'lerde askeri hükümet geldi. Bunların başında Edip Çiçekli adında bir adam vardı. Bu adam orduda subaydı. Amerikan istihbaratı gözetiminde inkilab gerçekleştirdi. Ama bu adamın az iyileklerinden birisi; bu adam Nusayrilere, Dürzilere, zikrettiğim bazı gruplara ateş açtı, onları tasfiye etmek istedi. İnkılabı düşürülünce şöyle dedi: "Suriyelilere iki dağ yakmalarını vasiyet ediyorum: Nusayriye Dağları ve Dürzi Dağları." Sonra çıkıp gitti. Çiçekli, Dürzilerin üzerine benzin varilleri atıp onları yakıyordu. Devrildikten ve Suriye'den yamalamadığı mallarıyla çekip gittikten sonra Dürzilerin onu öldürmesi için bir adam gönderdiler. Çıkışından 12 sene sonra onu öldürdüler.

Komünistler, Sovyetler birliğinde Komünist kuvvetler arasında tasfiyeler meydana geldiğinde düşmanlarını tasfiye hususunda bu yolu kullandılar. Bir akım diğer bir akıma karşı kazanınca onu tasfiye etti.

Yazar diyor ki: "Küba devriminin ilerlemesi vassıfettiğimiz bağlam için harika bir suret."

Şimdi Küba tecrübesinden bahsedecek. Okuyacağız, sende bunlardan ibretler çıkartacaksın.

"1956 Ocak ayında Fidel Castro beraberinde seksen bir tane silahlı destekçisiyle çıkartma teknesinden Oriente'deki kuytu bir sahile indi. Oriente, Küba'da doğu kesiminde yer alan bir eyalet. Fidel Castro ve ekibi Meksika'dan gelmişlerdi. Gelecek ayın nihayetinde yanlarında

sadece bir düzine (on iki kişi) adam kalmıştı. On iki kişi haricindeki-
ler dağlara varmadan askeri pusu tarafından öldürülmüşler veya esir
alınmışlardı.

Castro'nun askeri eylemleri altı ay boyunca son derece küçük eylem-
ler halinde devam etti. Kuytu köşedeki merkezlere küçük küçük sal-
dırlar gerçekleşti. (Ama bu baskınlar Castro'nun adamları için yeni
gönüllü gerillalar gelip de sayı katlandığında o zaman sürecinde ge-
len kişilere yetecek kadar silah temini sağladı.) Şeker kamışı sıkma
fabrikalarına ve Sierra Maestra sıra dağlarına mücâvir köylere saldı-
rılar düzenlendi. Castro, 1957 Nisan ayında Sierra'ya ilk girdiğinde
yanında 100 civarında yardımcısı vardı. Bunların yarısı benden on
beş gün önce bölgesel başkent Santiago De Cuba'ya vardılar. Şehirsel
gizli örgütün temel taşları teşekkül etti.

Bu süreç içerisinde Castro'nun adamlarının yaptıkları en büyük as-
keri eylem; 28 Mayıs 1957'de gerçekleşen içerisinde 70 asker bulunan
küçük Uvero merkezine yönelik saldırıdır. Bu saldırıda devrimciler
sekiz, sistem ordusu ise otuz kayıp vermişti.

İlk senenin hemen hemen tüm eylemler aynı seviyedeydi. Çünkü her-
hangi bir çatışmaya iştirak edenlerin sayısı takriben hiçbir tarafta ve
hiçbir durumda yüzü geçmemişti.

Mücâdele, silah elde etmeye arzulu olan devrimciler tarafından ger-
çekleşiyordu. Bu yüzden askeri eylemler küçük olarak kaldı! Çünkü
propagandasal galibiyetler erkenden gelip, küresel bir vasıf aldı ve
durmaksızın arda arda geldi."

Bizim hakkında söz ettiğimiz teorik ilkelere ait pratik uygulamayı şimdi bir mülâ-
haza ediver.

"New York Times gazetesi muhabiri Herbert Matthews, ABD'de Fidel
Castro'yu bilindik bir isim haline getirdi. Propaganda tüm dünyada
Castro'nun eylemlerinin haberlerini yaydı."

Bu husutan bahsetmiştik. Yabancı gazetenin önemi. Bu uygulamalı bir örnek.

Burada 65 numaralı bir mülâhaza var: Tekrardan, basın ve medyanın rolü. Yani
netice üretmek.

"Bu küçük askeri eylemler büyük boyutta siyâsal ve ekonomik yansı-
malara dönüştü: Batista hükümetine silah yasağı, yatırımları ve borç
kredileri hükümete büyük baskı oluşturan şeylerden sınırlamak. Bu
durum aktifliğin eksilmesi ve yönetime güvensizlikle kalmadı. Bu iki

yansımanın neticesi askerlerin geneli henüz daha tek kurşun sesi dahi duymamış olduğu bir zamanda orduyu âciz kıldı.”

Sistem ordusu tek kurşun sesi dahi duymamış. Çünkü gerillaların yaptıkları küçük askeri operasyonlar. Ama bu eylemler siyâsal açıdan doğru bir şekilde kullanılmış.

“Batista nizamının siyâsal bozukluğu askeri bozukluğuna denkti. Batista devrildiğinde sanki devrilişi kendi zatından ve zayıflıktan kaynaklanıyor gibi göründü. Ama meselenin peşinden giden yabancı gazeteciler, sistemin devrilmesinde Castro'nun silahlı adamlarının sadece propaganda düzeyinde bir payları olduğunu belirttiler.”

Açık. Önce geçen sözlerin uygulaması.

“Başlangıçta Batista nihâi olarak kuytuda bulunan Sierra'da izole edilmiş atılğan siyâsetçilerden oluşan bu gurubu hafife almıştı. Onların dağdan kovulmaları için sağlam bir kanaat bulunmaksızın gerçekleşen ilk girişimlerini icrâ ettikten sonra Castro'ya kuytu köşede olan, engebeli, oturanı az ve hiçbir ekonomik kıymeti olmayan bir yeri bırakmakta bir tehlike olmadığı görüşüne meyletti. Zaten daha öncesinde de Sierra'da nizam karşıtı yol kesiciler vardı. Az bir ihtimâm görmüşler ve sadece sınırlı bir zarara sebep olmuşlardı.

Bu kapsamda oluşturdukları propaganda ateşi ise hızla söndürülmüştü. Batista bu akli muhâmekemesini bu şekilde şüphe duymadan işletiyordu. Açlığın bu atılğanları zamanla kapı dışarı edeceğine inanıyordu. Akli muhâkemesinin buna dair bir şüphesi yoktu. Açlığın zamanla onşarı inlerinden çıkarıp atacağını veya onların boş hamlelerden artık sıkılacaklarına inanıyordu.

Bu akli fikirlerinden sonra ise tehdidin ehemmiyetini bilmezlikten gelmekte aşırıya gittiği görüşüne vardı. Artık her yerde devrimcileri görür oldu. Hattâ devrimcilerin varlığı olmayan yerlerde dahi.”

Yazar burada mülâhazaya dair şunu söylüyor: Gerilla savaşında korku silâhının ehemmiyetini gözlemle.

“Castro kendisine ait dağ üssü vesilesiyle belli bir noktaya kadar düzenli ve büyük olmayan bir kuvvet birliği askeri bir şekilde donattı. Bu kuvvet birliğini olduğundan daha ağır gösterme hususunda başarılı oldu. Ardından sayıları genel olarak altıyı geçmeye hızlı hareket eden devriyeler oluşturuldu. Bu devriyeler birkaç yerde ve tek vakitte görünmeye koyuldular. Böylece emniyet bulunmama alanını genişletiyordu.”

Bu adamdaki korkunç yönetim zekâsına bak. Bu küçük kuvveti kelimenin tam anlamıyla yönetimsiz ve idaresiz bir şekilde nasıl işletmiş. Kendisiyle beraber olan az bir çiftçi kesiminden oluşan grupla. Egemenliği ele aldıklarında temel özleri hazır olacak.

"1958 Mart ayında Castro etkileyici bir üslupla kapsamlı savaşı ilan etti. Tüm adada değerli hedeflerine doğru koşan birliklerini açığa çıkardı. Batista ordusu bunun karşısında sanki istila altındaymış gibi harekete geçip davrandı. Ordunun elinde Castro'nun bahsettiği bu birliklerin tamamıyla iki yüzden fazla olamıyacağı bilmelerini sağlayacak bir araçları yoktu. Bu süre zarfında 'İkinci Cephe' diye ilan edilen cephe Orienta'nın kuzeyinde açılmış, 65 gerilla devrimcisinin oluşan bir cepheydi. Güç açısından silahlarının çoğu da Browning-30 silahıydı.

Batista başkaldırının başlangıcında bölgenin etrafındaki alanı vurmaları ve yardımcılarını yok etmeleri için Sierra'ya beş bin asker göndermişti. Ama Sierra'nın doğudan batıya uzunluğu 150 km'den daha fazlaydı. Genişliği ise yirmi beşten kırk km'ye kadar dönüşümlüydü. VeleVKi sayı kat be kat fazla olsa dahi askeri güçlerin yeterli olmadığını kanıtlamak için hesaplı basit bir ameliye yeterdi. Aldıkları görev imkânsız olarak kalacaktı.

Uçaklarda kullanıldı. Lakin bitkilerin sıklığı ve rutubeti (nitekim Castro'nun da bunu vurguladığı gibi) napalm bombalarını ve elli metreden daha az patlayan bombaların etkisini engelledi. Hatta bombardıman yapanlar devrimcilerin yerini tamı tamına ince ayrınıtısıyla bilseler dahi -ki böyle bir şey olmamıştır- buyinede büyük bir zarara sebep olmazdı. Hakikat şu ki, sadece ormanlarda yapılmış yarıklarda yaşayan dağ sakinlerinin barakaları zarar gördü.

Sierra hızlıca devrimin ilk özgür bölgesi oldu. Devrimin birinci yılında küçük bir üs tanzimi için temeller atıldı. Nizami üniforma üretimi için işyerleri- standart elbisse- techizatlar, ilkel bombalama gereçleri, silah onarımı, konserve gıda hazırlığı vb. - bölge sakinleri arasında müjdemele faaliyetini icra etmenin temelleri atıldı."

Yani en başta bir idare mekanizması tesis edildi. Bunu burada Ahmed Şah Mesud yaptı ve bundan faydalandı. Hatta bazı madenlerden de istifade etti. Bir takım ziraat projeleri de vardı. Bunların hepsi Rus Savaşından erken bir süreçte oldu. Burada insanlar şahıslardan mali talepte bulunma sistemini kullanmıyorlardı. Bunun yanı sıra Mesud'a Fransız ve İngilizlerden korkunç derecede bağışlar geliyordu. Bir detasiment Araplara meydan okudu ve onlara on milyonlarca dolarlık çekler gösterdi. Ama bu rağmen ekonomisini kurdu, standart elbise yaptı, fabrikalar çalıştırmakla uğraştı. azamlı bir ordu kurdu ve idareyi tesis etti.

"Üs bulunmasının tabii bir sonucu olarak sınır mıntıkalarından çekişmeler ve ordu devriyelerinden veto geldi. Bu operasyonlarnisbi olarak kolaydı. Taşra kesimi sakinlerinin yardım etmesi meziyeti sayesinde devrimciler düşmanlarından daha çok bilgi elde edebiliyordu. Fidel Casto'nun adamlarına herhangi bir askeri devriye birkaç kilometreden daha az bir mesafe yanaşamıyordu."

Taşra sakinlerinin yardımı sebebiyle. İşte bu yüzden devriyelerin haberi hızlıca onlar aulaşılıyor ve onlar için pusular kuruluyordu.

"Sierra'ya varmasının ardından Castro'nun yaptığı ilk işlerden birisi gasp ve öldürmekle zanlı olan suçluları idam etme hükmünü uygulaması oldu."

Taliban tecrübesini mülahaza et. Güven yayma yolunda propaganda elde etmesi sayesinde böyle oldu.

Burada erken vakitte şeriati uygulama işlemine dikkat et. Eğer bölgede otoriter/ mütemekkin olduysan ve bölge sakinlerinin eğilimi bu noktadaysa böyle yaparsın.

"Castro böylece ve trajik bir şekilde daima Havana hükümeti tarafından ihmal eidilmiş bir bölgede istikrkr unsuru olarak sayılabilecek bir kanunu bulunan devrim hükümeti kurdu."

Aksine, genelde kaçakçılık ve bölge çetelerinin başları ordu garnizonları, subaylar ve rüşvetçilerdi. Ardından bir grup devrimci geldi, hükümete karşı savaşmakla yetinmediler, dediler ki: "Şimdi haramileri ve eşkiyaları bir kenara bırakıyoruz." Aksine bu kişilere kanunlar uyguladılar. Fabrikalar açış, vergi toplayış, emniyet yayış ve bunun neticesi olarak hükümetin temel taşlarını oluşturmada kullandığı yönetim zekâsına bir bak.

Bu yüzden iki üç sene sonra beldeyi ele aldığında mevcut hükümetin yerine geçebilecek sistemi getirebilecek idari kadrosu vardı.

"Kendisine siyasetçi ve gönüllü yardımcılar kazandıran sıradaki faaliyeti ise ziraatsel ıslâh kanunu çıkarmayla gerçekleştirdi. Çiftçileri, tarla çalışanlarını, ırgatları pahalı gördükleri şeylerin sahipleri yaptı."

Aynı taktiği çokça ikametçisi olan ve verimli kahve tarlalarının olduğu yaylalara da uyguladı. Raul Castro bu yaylalarda "İkinci Cephe" diye adlandırılan yeri açmıştı. Frank Pais orada bulundu. Oralarda kanun yapıldı, vergiler alındı, bazı ayrıcalıklar yapıldı (okullar ve hastaneler), satın alınan şeylerin parası nakit olarak ödendi. Ve her türlü ilgi alaka gösterildi."

Gerillalardaki disipline bak. Bölge sakinlerine şantaj yaptıkları gibi bir töhmet oluşmaması için böyle bir disiplin var.

“Köylüler tıpkı bir hükümet tarafından muâmele görür gibi muâmele gördüler. Ancak onlar yoğun bir siyasi yönlendirmeye tabi oldular ve kendilerinden devrime ve hedeflerine tam bir bağlılık istenildi.”
-Tüm insanlar için tooplumsal bir terbiye işlemi-

“Bir bölüm adamdan oluşan, içinde az kişi bulunan askeri merkezler hızıca ortadan kaldırıldı. Bu merkezler Kendi imkânı sayesinde gayreti tek bir hedefe odaklayabilmenin mümkün olduğu Raul Castro liderliğindeki 65 kişiden oluşan yardımcılara bir engel oluşturuyor olarak addedilmedi.

Hükümet konvoyları gönderildi. Devrimci gerillalar girişleri sırasında onlara pusular kurdu. Geçiş sıralarında onları bıraktılar, sonra dönüşleri esnasında yeniden saldırdılar.

Devrimciler kovalandıklarında dağda dağılıyorlardı, sonrasında bir başka yerde bir araya geliyorlardı. Hükümet güçlerinin çekilmesinin ardından köylere geri dönüyorlardı. Birkaç hafta sonra, ordu devriyeler göndermekten yoruldu, sıcak iklimin ucunda bulunan yerleşim bölgelerinde garnizonları takviye etmekle yetindi.”

Yani, egemenlik seçeneği yerine güç seçeneğine dönmeyi seçti.

“Ama dâhili adaptasyon ve ekonomilerinin güzel olması yoluyla devrim yardımcılarının sayısı artınca hükümet güvenlik sebeplerinden ötürü bu garnizonları azaltmaya mecbur kaldı. Onlarca köy ve tarla ele geçirilmiş oldu. Polisin rolünü yerine getireceği bölge kare şeklinde binlerce km alanı olan bir yer haline geldi. Külfeti çok olan, büyük masraflar ve çokça mürettebatlar isteyen bir durum halini aldı.”

Yani yorulmalarının neticesi olarak güç seçeneğinden de vazgeçtiler.

“Köyler devrimcilere bırakıldı. Ordu askerleri şehirlere çekildi. Devamında sıcak bölge ikliminin alanı tedrici olarak artış gösterdi. Etrafında silahtan arındırılmış bölge -buralar yasaklı bölgelerdir- oluşturuldu. Şöyle ki, birkaç çatışma gerçekleşti, ardından ise bu bölgeleri müdafaa etmenin çok pahalıya patlayacağını anlamasının ve üç ay geçmesinin ardından hükümet güçleri ard arda birliklerini bu tarafsız bölgelerden geri çekti. Ordu gündüz saatleri dışında Orienta'nın batı sınırında yer alan Amerikan Büyük Nikel Ve Kobalt Madenleri'ni korumaktan aciz olduğunu gördü.”

Devlet, madenleri ve kendisini yarım sömürge altına alan harici yatırımları koruyamaz hale geldi.

“Devrimciler siyâsal sebeplerden ötürü bu madenlerin çalışmasına müsaade ettiler. Ama bu madenlerden kendilerine lazım olan donanımları ödünç aldılar: onlarca jip, nakliyat taşıtları, yeni yollar açmak ve mevcut yolları güzelleştirmek için lazım olan teçhizatlar.”

Hâlâ kovuşturma altında olmasına rağmen kendisi ve köylülerin yararına yol seviyesini güzelleştiriyor. Öyle bir zaman ki; burada Taliban hükümeti ekonomisinin iç ticaret faaliyetlerine dayandığını görüyor, yollar aşınmış, mıymıntı halde. İki sene sonra artık düzelmez hâle gelecek ve insanlar deve, katır, eşek kullanmak zorunda kalacak. Yeniden bir daha insanoğlunun ilk çağına dönüş yapacaklar.

Yol ve idâre/ yönetim meselesi en önemli şeylerdendir. Castro bir hükümet olmasına rağmen bunu uyguladı. Sadece kendisi için nakliyat işinin kolaylaşması için böyle yaptı. Bu çalışma sadece sayısını 65 yaptığı bir ordu için!

“Guantanamo’daki Büyük Amerika Üssü’nün girişi civarından birkaç metre uzak olan yere devrimcileri gözetleme karakolu kuruldu. Amerikalılar Batista’nın uçaklarının yakıt ihtiyacını tedarik etmişler ve silah yasağına rağmen- başka bir münasebetle bu uçakları füzelerle donatmışlardı. Raul Castro’nun devrimci adamları denizci elli kişiyi ve seyahat yapan Amerikalı deniz yolcularını yakaladılar, arabalarını ele geçirdiler. Bazı devrimciler onlarca müdürü ve müühendisi yakalamak için maden kuruluşlarına ve “United Fruit Company/Birleşik Meyve Şirketi”ne bağlı laboratuvar çiftliklerine girdiler.”

Yazar burada o kişilere ne yaptıklarını söylemiyor. Ama görünen o ki, Amerika’ya karşı doğrudan bir kan kaybettirme savaşına girmemişler. Yaptıkları sadece belli başlı kazançları elde etmek için yapılan bir zorla alma işlemi.

“Batista kendisini darda gördü. Çünkü, dünya ilk defa Batista’nın topraklarından büyük bir bölümün kendi egemenliği altından çıktığını görmüştü.”

Burada anlıyor ve te’kid ediyoruz ki; kuruluşları vurmak dünya kamuoyunu değiştirmek ve Batı Devletlerinin çıkarlarına tesir etmek için tıpkı büyük bir kapı ve mücadele anahtarı gibi.

Altmış yedi numaralı bir mülâhazamız var: Sıradan amatör birisi değil, aksine profesyonel bir devlet adamındaki sistemli zihniyetin erken başlangıcına bak.

Sıradaki 68 numaralı mülâhaza: Bu, güvenlik ve kanunların uygulanması ve Talibân'ın şeriatı ikâme etmesindeki başarı tecrübesiyle aynı numunedir. Abdülkerim el-Hattâbi de örgürleştirilmiş taşra bölgelerinde "Taşra/ Rif Cumhuriyeti"ni kurdu. Şunda böyleydi.

Hattâbi, yollar yaptı, silah ve savaş topu makinesi fabrikaları kurdu, insanlara dinî öğreten fakihler gönderdi, idareler kurdu. Nihayet kendisinin artık mütemekkin olduğunu görünce Taşra Cumhuriyeti'ni kurdu. Bu Cumhuriyet beş sene ayakta kaldı ve 1963 senesinde yıkıldı. Bizim zamanımıza çok yakın. ¹⁷ Şimdi Taliban'ın emniyet yayması ve şeriatı tatbik etme işlemlerini gözlemle. Taliban bu işlemler için sermaye oluşturuyor.

Hatta şayet mesele hârici bir direktifle alakalı olsaydı bu başarılı ve doğru bir direktif olurdu. Yeni olan bir hareketin etrafında insanlar böyle toplanır.

Yazar diyor ki: "Bu gereklidir." Nitekim Allah teâlâ da şöyle buyurmuştur: "Onlar öyle kimselerdir ki, şayet biz kendilerini yeryüzünde iktidar sahibi yapsak namaz kılar, zekatı verir, iyiliği emreder, kötülükten nehyederlerdi." (Hac suresi. 41)

Sana Che'nin süt satan bir kadına tecavüz eden arkadaşını öldürme örneğini verdim. İşte bu "Devrim Adaleti" denilen şeyin numunesidir. Che böyle yaparak kişisel baskısını ve bu subay arkadaşına olan ihtiyacını yendi. Maalesef İhvanı Müslümin Komutası bir kişiye aracılık etti. Bu örnek çirkin olduğu için "et-Tecrübe" eserinde bunu zikretmedim. Ürdünde bir çocuğa tecavüz etmiş olan liderlik komutasının kardeşlerinden biri geldi. Bu suçu işleyen kişi bir başka şehirden bize sığınan gençlerle beraber gelmişti. Gençler bu taciz ettikleri çocuğu ders adı altında çağırıyorlar. Çocuk gelince ona karşı komplo kuruyorlar ve teaciz etmek için etrafında doluşuyorlar. Bu suçu işleyen adam Ürdün'de yakalandı. Ürdün kanunlarına göre ağır işler yaparak geçireceği sekiz sene cezaya çarptırıldı. Adama şeriatın hükmünü uygulamadılar. Askeri karargaha onu idam edebilirlerdi. Cahili sistemin onu cezaevine atmasını bırakmadılar. Bazı İslami idareler onu çıkarmak için aracı oldular. Adam hapisten çıktı ve sonrasında Ürdün'den uzaklaştırıldı.

Bu durumu "İhvan" ve "Müslimin" ismi arasında ve komunist olan ama devrimin namını korumak için en büyük komutanlarından birini öldüren adamı karşılaştı. Sonra da insanlr tutup bu örnekleri niye verdiğimi anlamıyorlar? Nihayet biz okudugumuz bu tecrübelerden başarılı tecrübeler öğreniyoruz. Bu tecrübelerden şunları öğreniyoruz. Bunlar bizim buralardaki diktatörlerle aynı üslupta bir devrim yaptılar. Bizim yanıımızdakilere destek veren aynı Amerikan güçlerine karşı devrim yaptılar. Biz benzer tecrübeler içerisinden şunları öğrenmek istiyoruz; düşmanımız aynı düşman, düşmanlarının onlara karşı kullandıkları taktikler bize uygulananları

17. Rif Cumhuriyeti 1921-26 seneleri arası ayakta kalmıştır. 1963 yılında ise cesur mücahid Muhammed Abdülkerim Hattâbi vefat etmiştir. Rahimehullah..

aynısı. Ve biz bazı dersler almayı, sonra bunlar içerisinde bizim menhecimize ters düşmeyenleri almayı ve en sonda bir direniş silsilesiyle çıkmak istiyoruz.

Sıraadaki mülâhaza 69: İnsanların yaşamlarına/ maiyetlerine karşı insafılı davranarak insanları nasıl kazandıklarını gözlemle. Mesela; arazi paylaşırma, yol yapma, ziraat ıslah kanunu. İnsanlara "Biz Devlet oluncaya kadar bekleyin" demedi. Aksine Fidel Castro yavaş yavaş Devletleşince bir diktatöre dönüşüverdi ve bir takım insan haklarını ellerinden aldı. Ama insanları kazanmakla uğraştığı sıralar çok âdil oldu, bu süreçte insanların maiyetlerini gözettiler.

Şuurlandırma, insan toplama ve siyâsi aydınlatma çalışmaları bağlamında Şeyh Abdulkerim Hattabi'nin Rusları sürmek için insanları toplamasına dair dini ve şeri olarak yaptıklarını zikrettim.

71. mülâhaza: Castro'nun düşmanlarını içine düşürdüğü güç ve egemenlik tenakuzuna bak. Buna odaklanmıştık.

72. mülâhaza: Diktatöre destek veren yabancı varlığından istifade etmeyi gözlemle. Buna dair şunu not düştüm: İlerki savaşımızda bunun öneminin açıklaması -eğer bu durumu çatışma anahtarı olarak değerlendiriyorsak böyle-, yatırım şirketleri, destek hatları, gaz nakli hatları, petrol boruları, devlet güçlerinin geçişi için olan deniz geçişleri, küresel ticaretin kendisi ve baskı uyguladığı korsancılık işleri. Bu şeylerin tamamı yabancı işgalcinin istismarıdır. Sonra bir kardeş gözümü gerçekten harika bir işe çevirtti. Bu harika iş şu; bazı yatırımları yok etmemişler. Bir defasında şöyle demiş: Hükümetin bütün kahve mahsulüne el koyun!" Şimdi ne yapmaları gerek? Kahveleri satın parasını alıyorlar. Satamazlarsa yakıyorlar. Niye yakıyoruz? Kahveyi adlıktan sonra devlete şöyle diyorlar: "Eğer bunları ihraç etmek ve ticari anlaşmalarınıza sadık kalmak istiyorsanız bize fideye ödeyin." Devlet bunun üzerine onlara fideye ödüyor. Onlar da mahsulü Devlete veriyor ve Devlet tam bir güven içinde ihraç ediyor!

Devlet, mahsulünün kesilmediğini ve devrimcilerin mal istediğini isbat etmek istiyor.

"Hakikat şu ki; destekçilerden yüzlerce kişinin ABD'ye meydan okuması sert bir siyâsal ders konumundadır. Ve herhangi bir şey yapması Batista'ya ağır geldi. Mevcut koşullardan ötürü kişinin Batista'nın vatandaşları yok etmekten ve köylerini yok etmekten başka yapabileceği bir şeyi olmadığına inanması sunulabilecek bir bahaneydi.

Son merhalede bazı askeri liderler yakılmış yer siyasetini izlediler ve bunu uyguladılar. Ama çok zaman geçtikten sonra bunu yapmışlardı. Bunu yapmalarından sonra idam edildiler, savaş suçlusu sayıldılar."

“Devrimciler güvenli gizli üslerde önemli kuvvetler ve sürekli olabilecek bir ekonomi oluşturdular. Kuzey Orienta'daki değeri 60 milyon olan üm kahve mahsullerini ele geçirdiler. Hükümet ise hiçbir şey yapamadı. Ürünleri istemeye mecbur bir halde gittiler ve Castro'nun adamlarına vergi ödediler. Kendilerine ait olan iklimlerde çok olmayan eşyalara ek olarak devrimcileri mal sahipleri yapan ziraat ürünlerine nisbetle aynı şey gerçekleşti.”

Yanif bazen eşya karşılığı değış tokuş yaptılar. Siz bize tıb malzemeleri getirirsiniz, şunu getirirsiniz. Mahsule el koyma işlemiyle hükümeti kendi yanlarında meşgul ettirler.

“Hükümet ekonomisinden ötürü bu mahsullere muhtaçtı. Nitekim bu mahsuller devletin normal görünümü korumayı ve işlerin yolunda gittiğini iddia etmeyi beraberinde getiriyordu. (Burada rüşvet önemli bir rol oynadı). Tüm sebeplerden ötürü hükümet devrimi besleyen bu ticareti üstlendi.”

Yani, devrimciler bazı hükümet görevlilerie bu anlaşmaları kabul etmeleri için rüşvet verdiler..

Burada bir mülâhaza tescil ettim: Rızkın mızrağın altında başlamasına bak. Yine, sayıların yüzler hanesinden on milyonlar hanesine dönüşmesine bir bak. Yazar ilk başta 65 tane adamdan bahsediyordu. Bu adamlar belirli miktarda dolar haraç ve vergi alıyorlardı. Şimdi ise değeri 60 milyon olan bir ticari maddeyi takas yapıyor. Bir düşün, o maddeyi verme karşılığında sadece değerinin yüzde onunu alsa, o maddeyi adamlarına yarı yarıya paylaştırmadığı zaman yapar. Çünkü adamlar muhtaçlar. O ise maddeyi ne satabilir, ne de ihraç edebilir. Zaten kendisine ait işyerleri de yok. Bu yüzden düşman o maddeyi ihrac ediyor.

Tıpkı bizim petrol ihracatlarına müsaade etmemiz gerektiği gibi. Ama bunu çok büyük vergiler karşılığında yaparız. Bu en önemli finans kaynaklarından biri. Tüm şirketlerle anlaşırız, vergi ödeyen şirketler vurulmaz. Savaşmayan uyruklu şirketleri seçeriz. Amerika, İngiltere ve Fransa kökenli şirketler ise her halükarda vurulacak ve eşyasına el konulacak. Onlarla diğerleri arasında çekişme oluşturusun. Sonra şöyle dersin: “Dolar kullanımına (mesela döviz piyasasında) izin vermiyoruz. Sterlin ve mark kullanımına izin veriyoruz. Fransız frankı kullanımını yasaklıyoruz.” Böyle yapınca tüm dövizciler senin dediklerinle tedavül yapmak zorunda kalır. İnsanların ellerindekiileri değitirmeleri için altı ay fırsat süresi verirsin. Sonra muhâlif tüm malları çekip ihraç ederiz.

Diğer tarafa şantaj uygulayabileceğin onlarca imkânlar arasından aklın bir seçer üretir. Mesela şöyle dersin: “Japonya, Çin, Tayvan bir de buna ek olarak Almanya.”

sair sözler sarfedersin. Almanya'yı tutup ittifakın dışına çıkarman da mümkündür. Böylece finansal kaynaklar elde edersin, ekonomik ve siyasi kazanımlar tahsil edersin ve Uluslararası ittifaklarda tefrika meydana getirirsin.

Bu fikirlerin sende bu tür sömürüler üzerine uygulanmış metodları uygulamayı da meydana getirebilir.

Yazar diyor ki:

"Gerilla savaşı eylemleri dağınık bir şekilde ve dar bir çerçevede peşi sıra devam etti. Bu eylemler esas itibariyle tefrika gerçekleştirmeyi hedefliyordu. Bununla beraber her bir eylem için ince bir hedefte vardı: Özgür bölge, silahları istila etme ve gönüllü askerleri eğitime işlemlerini tedrici olarak arttırmak.

Ada merkezinde, İskâmîri dağlarında ve LasVegas eyaletinde işler eşit bir şekilde devam ediyordu. 1958 Eylül'ün başında Sierra'dan iki konvoy ayrılıp İskâmîri'de ki devrimcilere katıldı. Haziran ayında tabur kuvvetiyle hükümetin hamlesini yok etme eylemine katılmalarından sonra bu katılımlarını gerçekleştirmişlerdi."

Burada bir mülahaza var: Bir sefer daha idari zekâyı ve önemini gözlemle. Düzensizlik olmasına rağmen sayı hususundaki yerel üstünlüğün başlama noktasına bak. Düşmana karşı manevi ruh savaşının zaruriyetine ve bu savaş evleviyetle devrimcilerin menfaatine kullanmaya bak.

Şimdi denge merhalesine geçtiler:

"Askeri eylemler tedrici olarak iki cebhede yükseliş gösterdi. Devrimci gerillaların büyük yolları kesme ve demir yollarını imha etme devriyeleri başladı. Uzun bir müddet geçmedi ki, artık korunan konvoylar sadece gezmeye güç yetirebiliyorlardı. Bundan sonrada dolaştığından ötürü saldırıya maruz kaldı.

İlk başta küçük olan gerillalar orduya dönüşmüş, şehirlerdeki tahribatlar ve terör olayları artmıştı. Gerektiği zaman devrimcilere ait jip arabaları bu şehirleri delip geçiyordu."

Psikolojik propaganda faaliyeti.

"Yollar boyunca uzanıp giden köy garnizon/askeri birlikleri ardı ardına imha edildi. Santiago artık izole edilmiş oldu. Ülke merkezinde zırlı bir tren rayından çıkmasının ardından yakıldı. Bu tren Santa-Carla'yı savunmak için asker taşıması yapıyordu. Tren yakılınca askerler esir düştü. Ele geçirilen silahlar birçok gönüllü devrimciye ve-

rildi. Batista'nın askerleri artık maneviyatlarını kaybetmelerinin ardından peyderpey olarak korunaklı kışlalarına döndüler. Askerlerin artık askeri çıkış /sorti yapmak için bir maslahatları kalmamıştı. Devrimciler her çatışmadan ezici bir üstünlükle ayrılıyorlardı."

Bak, tüm üstünlüğe rağmen hâlâ gerilla olarak devam ediyorlar.

"Sayısı seriyyeden hatta ketebeden daha az olan her birlik pusuyla yok edilmeye hedefti. Garnizonlar arasındaki iletişimler yavaş yavaş azaldı. Birimlerin geneli kendi özel korunaklarında mahsur kalmıştı. Savunmasıyla görevli oldukları şehirleri dahi kollamakla uğraşmıyorlardı.

Bu süreçte, hükümet ve genelkurmay heyeti tehlikeli bir manevi krize av oldu. Karşılıklı korku saflarının içine egemen oldu. Her biri kaçmak için veya düşmana yani devrimcilere katılmak için hazırlık yaptı. Batista'nın güvensizliği; ABD'nin güçlü büyükelçisinin siyâsi muhalefetle müzakere yaptığı ve (şimdi orta çözümler ve seçenek arayışları başlıyor) Batista hızlı bir şekilde ülkeyi generalleri ve bakanlarıyla beraber ülkeyi terkettikten sonra kendisine alternatif bir başkan aradığı düşüncesine kadar ulaşmıştı.

Küba devrimine ait bu bölüm ihmal ediliyor, şehrsel gizli örgüt ve şehrsel direniş hareketinin oynadığı rol. Oysaki bu büyük bir roldü. Kargaşalar, gösteriler, yıkım ve propaganda eylemleri sayesinde bu örgüt hükümetin tahakkümünü yıkmayı ve devletin kendisi olmaksızın ekonomiyi hatta bekâyı dahi yönlendiremeyeceği görkemi elde edebildi.

Bununla beraber, bitirici iş, kan kaybettirme savaşına giren, taşra mıntıkalarını kemiren, özgürleştirilmiş bölgeleri genileten, nizami orduya kışlalarında toplanan gerillalar sayesinde gerçekleşmiştir.

ABD'den kaçakçılık yoluyla gelen kalibresi düşük birkaç yüz silah dışında on beş bin devrimcinin kuşandığı tüm silahlar Batista'nın askerlerinden peşpeşe ve her seferinde az kemiyet alınarak ele geçirilmişti. Orienta'nın başkenti olan Santiago'nun işgali sayesinde devrimcilerin eline tanklar ve toplar/ağır silahlar geçmişti. Tıpkı Las Vegas'daki ele geçirilen kışlalar sayesinde devrimcilerin hâlâ savaşmak isteyen düşman taburlarıyla karşılaşmak için araçlarla desteklenmesine sebep olduğu gibi.

Ama bu sırada Batista kaçtı. Yapılan genel boykot, devrimcilerin başşehir Havana'ya hakim olmalarına sebep oldu. Nitekim bu süreçte

büyük garnizon Kolombiya askeri karargâhına teslim oldu, hem de bsr kurşun bile sıkılmadan. Deniz birliği de devrimcilere katıldı ve savaş bitti."

Kanıt: Bu güzel ve faydalı bir numune. Hikaye formunda olan askeri bir film seyretmeye benziyor.

Burada bir mülâhaza var: Bak, burada gerilla savaşı merhalesi kısaydı. Şuna da bak; bu savaş sürecinde merhalelerde uygulanmış doğru ilkeler ve tatbik var.

Küba tecrübesine dair yazılmış beş tane mühim kitap var. Birisi Che'nin kendi yazdığı kitap. Diğerler; "Devrim İçinde Devrim" bu eser bu kişilerin dostu olan Frasnız yazar RegisDebyar. Bu adam büyük bir deneyime sahip. Önce Frasnız Komünist Partisi'nin müsteşarı oldu. Sonrasında Cumhurbaşkanı Mitterrand'ın müsteşarı oldu. Yaşı 76 civarında. Bolivya'da bir yerde yakalandı. Sonra ceza yedi. Ardından onun cezaevinden çıkması için küresel bir yaygara oldu. Adamın güzel bir hikâyesi var. Yazdığı bu kitabı çok harika bir kitap. İslami olmayan kitaplar içinde en çok istifade ettiğim kitabı bu kitap. Allah'ın izniyle o kitap eğer gelirse, şerhedilmeye bu kitapdan daha layık.

Kitabın "Devrim İçinde Devrim" ismi bana bizim halimizi hatırlatıyor. Kitabı niye "Devrim İçinde Devrim" diye isimlendirmiş? Cevaben diyor ki: Komünist ve siyasal barışçı solcu hareketler, mevcut kapitalist düzene karşı bir devrimi tesbit ediyor. Ama bu siyasi partilerin dâhilinde bulunan silahlı hareketler ise devrim içinde devrimi temsil ediyorlar. Devrim hedeflerinin gerçekleşmesi adına devrimin gidişâtının ıslahı için böyle yapıyorlar.

Fe subhanallah, aynı durum. İslami cemaatler içerisindeki cihadi akımlar devrim içinde devrimi temsil ediyorlar. İslami cemaatlerin hükümetlerin görüşmesinin uygun olması için böyle yapıyorlar. Şimdi biz devrim içinde devrim yapıyoruz. Bunu cihadi akımların yapı, zihniyet ve üsulları dâhilinde zâti bir ıslah işlemi için yapıyoruz. Tâ ki böylece cihadi akımlar gerilla savaşının ikinci merhalesi için üçüncü defa hazır bir hale gelsinler. Bu merhale 1990'dan sonraki küresel modeldir. İnşâAllah kütüphaneyle beraber kitap bize gelirse onu şerhedeceğiz. Eğer gecikirse, o zaman bu kitap ayrıca Peşaver'deki kardeşlerden birinde var. İnşâAllah başka bir süreçte o kitaptan bazı kaideleri okuruz.

El mühim, "Devrim İçinde Devrim" kitabında şundan bahsediliyor: gerilla savaşının üçüncü merhalesinde bazı ordu subayları Fidel Castro ile iletişime geçiyorlar. Ona devrim katılacaklarını veya devrimin menfaati için askeri bir inkilab gerçekleştirme fikirlerini arz ediyorlar. Mevcut boş sıradan zihniyetlerden bir zihniyet olsa; kendisine atılan büyük bir kitlenin kendisine katılmasına sevinir ve onları yanına alır. Ama Castro, Hatırlarım kitabında kendi yazısıyla şöyle yazıyor: "Ben şunu biliyor-

dum; eğer bizim kendilerini menheci olarak eğitmediğimizi ve ders vermediğimiz 12 bin asker bize katılırsa bizim elimizde 2-3 bin bulunan devrimci adamlarımız arada eriyip gidecek/asimile olacak. Ve biz bunun sonucunda menheci olarak bize baskın olan çoğunluk mevcudatta azınlık olacağız. Ordunun karşısında eriyeceğiz. Kendimizi generalin karşısında buluvareceğiz. Batista da bir süre sonra çıkıp o hâkim olacak. Bizimde asla devrim için bir gerekçemiz olmayacak.”

Castro'nun deha olduğu hesaba katılmadan bu sözler asla vasıf dahi edilemez.

Yazar diyor ki: “Ben bu askeri kesimleri ayırıp çözümleyene dek ve bu kesimlerden mesela generaller ve subaylar gibi askeri uzmanlar alıp onları komutam altında bulunan diğer askeri bölüklere dağıtıncaya dek beklemem gerektiğini biliyordum. Böyle yapacaktım ki, bu adamların devrim fikriyle özdeşmeleri gerçekleşsin. Orduyu ele geçirdiğimde ordu parçalanmış ve dağılmıştı. Bu yüzden ben onlardan kendisi içerisinde eriyip asimile olacağımız bir birine kenetlenmiş bölükler kabul etmedim.”

“et-Tecrübetu's-Süriyye” isimli kitabımda tam tersi ve buna benzer bir şekilde ama ters şekilde gerilla savaşına dair tavsiye olarak bu mülahazaları yazıp tescilledim. İhvanı Müslimin, Kral Faruk'a yapılan devrimi Abdunnasır liderliğindeki özgür subaylara isnad etti. Sonra İhvan ve özel teşkilatı yolları ve tesisleri gözetleme ve devrimin tüm görevlerini yerine getirmelerinden sonra eriyip gittiler. Abdunnasır ise öyle bir örneğe dönüştü ki, Kral Faruk'a rahmet okutturur oldu. Sonra bu subay diğer kuvvetleri 1995 tutuklamalarında tasfiye etti. 1965'de de aynı şeyi yaptı. Sonra onları cezaevine attı. Salâh Şâdi'nin kitabına bak. Şâdi İhvan'a ait özel nizamın askeri teşkilatından biriydi. Bu merhalenin tarihçesini yazan her kitap İhvan'ın yaptığı safdilliliğin -hasbunallah ve ni'me'l-vekil- boyutunun bilinmesi için yazılmıştır. Devrim yapabilecek insanlar, ama tutup da devrim için subayları seçtiler. Sonrada kendileri tam tersine onların içinde eriyip gittiler.

Bu bir başka sefer Yemen'de kanun yüzünden intifada yapan İslamcılarının intifasının başına geldi. Bu İslamcılar kalkıp Yemen ordusunda savaştılar, sonra çalışmalarının neticesini Yemen ordusuna teslim ettiler. Böylece hükümet bir kere daha İslamcılarının gücüyle küfrün otoritesini güçlendirdi.

Sana yardım edecek ve sayını arttıracak olan subaylardan ve insan bölüklerinden istifade edebilmen için menheci hazırlık en önemli şeylerden biridir. Bir zaman ~~ben~~ kardeşlerimiz şöyle diyordu: “Askeri bölüklere itimad edelim. Ordulardaki mevcut Müslümanların desteğine itimad edelim. Yardımcıları olan bir şeyhe itimad edelim. Bizimle beraber açılışması için ona finansal destek verelim.” Üstelik bir de bu kardeşler tüm bu siyâsal ve idâri safdilliliğe “Yönetim meraklısı olmamak, tevazu, emirliği iste-

Devrim yalnızca kalifiyeli, azimli ve kararlı kişilerin omuzlarında yükselir! Bu çocuğun derdine düşüp hırs gösterecek tek kişi onu emziren anasıdır. Hiçbir zaman başka cemaatlere gidip, kendini düşürüp onlara şöyle diyemezsin: "Gel, devrimi sen yönet!"

Biz, Castro'dan; bir devrim menheci vazeden, devrimi kendisi yöneten, sonra devlet kuran, sonra devleti yönetip hâkimi olan bir lider numunesi alıyoruz. Castro, Amerika kıyılarından takriben 165 km uzakta olmasına rağmen (yani bir taş mesafesi) ABD'nin beline batan bir dikendi. Karayip denizinde bir diken gibi görünüyordu. Buna rağmen, küresel kasırgalar içinde soğuk savaşta devletin düzenine galip gelebildi. Kendi Devletini desteklemesi için Çin'in ve Sovyetler'in teyidi kazandı. Şu an dahi İspanya'da Amerika'nın Kuba'dan ablukasını kaldırması için intifadalar ve gösteriler gerçekleşiyor. Gerçektende tarihi bir model, ders yapılmaya şayan bir numune.

Bu adamın kâfir olduğuna inanıyor olmamız bu tesbiti değiştirmez. Kesin bir şekilde belirlenmiş akidevi tafsilatları açıklayıp da bazı insanları "Ey ahali, bazı tarihi örnekleri aldığımız için çok üzgünüz. Bizir müsamaha ediniz. Kendi metodunuza göre bu meseleler hakkında bize icazet verin" diye ikna etmemize hiç gerek yok!

Bu çok başarılı bir numune. Düşmanı bizim düşmanla aynı, taktikleri bizimkiyle aynı, ee o zaman bundan istifade edebiliriz.

Şimdilik burada kalıyoruz. Allah'ım seni tüm noksanlıklardan tenzih ederim. Şehadet ederim ki senden başka ilah yoktur. Senden bağışlanma istiyorum, sana tevbe ediyorum..

Şimdi yorumlara geçelim:

Kardeş: .... [Burada muhtemelen düşmanı hafife almama hakkında kelâm ediyor.]

Şeyh: Kardeşimiz benim dikkat çekmediğim güzel bir eklemede bulundu. Eklemediği husus şu: Düşmanı küçümsememek. Zaten Batista'yı yıkıp da Castro'ya yardım eden de buydu. Sonra, devrimcilere güven kazandırtan adaletten bahsetti kardeşimiz. Allah seni hayırla mükâfatlandırsın. Kardeşlerim, bizim çıkaramadığımız faideler hususunda siz faideler bulmak için beyin fırtınası yapın.

İslami çalışmanın tümünün ve özel olarak da cihadi çalışmanın iyi yönleri, kötü tarafları ve olumsuzluklarını yazmayı hatırlatıyoruz. Ta ki böylece, çok önemli oturma ve oturumlarımıza vardığımızda ki bunlar konuya dair en önemli şeylerdir. Bu oturumlar şu olacak: "Cihadi Akımda İstifâde Edilen Dersler Ve Düzeltilmemiş Hatalar." Dedğim gibi bu hususları yazacak olursanız bu konuda sizinde bizimle paylaşacağınız şeyler olur.

Allah seni hayırla mükâfatlandırsın. Mikrofonu, kardeşimiz Şeyh Ebü Süleyman'a verin. Buyursun lütfen.

Kardeş: ....

Şeyh: Öncelikle şunu belirteyim; gördüm ki burada bizimle oturanlar arasında kendini dahada geliştirmesi gereken çok iyi akıllar var. Bunu övmek için söylemiyorum. Ama bunu, kardeşlere Allah'ın kendilerine kolaylaştırdığı imkânlar karşısında üzerlerine düşen görevlerini hatırlatma açısından söylüyorum. Tıpkı kardeşimiz Ebû Süleyman'ın yorumları gibi. Ondan önce de kardeşimiz Ebû Tâlib. Keza bizimle beraber kaideleştirdiği önemli bir kural hakkında İbnu's-Şeyh'de böyle. Kardeşimiz Sâlim, kardeşimiz Ebû Tayyib ve kardeşimiz Ğıyâs'da böyle.

Görüyorum ki bazılarınız konuşmuyor, ama çok yazıyor. Sıradaki merhalede bu kardeşlerin konuşmaya niyetli olmalarını rica ediyorum. Yazmak kendilerine engel olmasın. Eğer sadece yazı olursa ikinci kaliteden anlarlar. İnsan en azından kendisi için yazar.

Bakıyorum ki burada dinleyip de yazmayan üçüncü bir grup var. Bu halde şu üç şeyden biri söz konusu: Bu kişiler ya hafızaları ve zekalarına güvenlerinden ötürü yazmaya ihtiyaç duymuyorlar, ya da tam olarak bizimle beraber değiller. Ya da bu kişiler bu bilgileri çok da önemli olarak değil de ikinci sınıf olarak görüyorlar. Eğer bunları önemli ilimler olarak görmüyorlarsa onların yazmaları ve takyid etmeleri gerekiyor. Takyid: unutmamak için kişinin kendi fikrini kâğıda yazmasıdır. Rica ediyorum, herkes en azından yazsın ve okuduğu her şey için kendisi için bir not yazsın. Böylece, te-firde dair bir kitab okuduğunda kafasında bazı mülâhazalar olur, bunları boşluğa yazar ve sonrasında bunlardan istifade eder. Akıl için yapılmış nebevî benzetme; akılların tıpkı araziler gibi olduğudur. Bazı araziler vardır, suyu tutar, sonra çimenler ve ilimler verir. Tıpkı fakihler ve âlimler gibi. Bazı araziler vardır, suyu tutar, bir şey vermez. Böylece onun tuttuğu sudan başkaları yararlanır. İnsanlar gelir onun ziraatını yaparlar, gözetirler. Bazı insanlar da vardır, çorak su tutmaz arazilerdir. Ne su tutar ne ol bitirir. İşte bu araziler kurak topraklardır. İşte bu akıllar kurak akıllardır.

Size bir hakikatı ifade edeyim: kendimi yazarlardan saymıyorum ama bununla beraber bu yaptığım şeyi Peşaver'de keşfettim. Peşaver'e gelidimde askeri eğitimden olarak geldim. Suriye cihadı merhalesinde Bağdad'da aldığımız eğitimi kendilerine vermek için buraya cihad etmek için gelen kardeşlerin eğitimi üzerinde durmak istiyordum. Kitap yazacağım veya ders vereceğim uzaktan yakından hiç aklıma gelmezdi. Sonra konuya olan isteğim yavaş yavaş gerçekleşti. Nihayet ilk ihtisası bıraktım. Şimdi ikinci ihtisas için kendimi verdim. Bu durum tecrübe ve uygulama içerisinde gerçekleşti.

Ben kendilerinde bu girişimciliği bulan kardeşleri yazma girişiminde bulunmaları için cesaretlendiriyorum. Çünkü bizler okuyan ve yazan liderlere muhtacız. Benim çok hoşlandığım kitaplardan bazıları şunlar; liderlerin hatıraları, Churchill'in hatıraları, Gaulle'nin hatıraları, İslamcılarının hatıraları, laiklerin hatıraları, Kralların hatıraları: Kral Hüseyin'in hatıraları, Kral Hasan'ın hatıraları. Çünkü bu kitaplar tarihten

çıkan özlerdir, tecrübe özleridir. Kissinger'in hatıralarını okuduğun zaman, Amerika'nın ortadoğudaki tüm siyasetini öğreniyorsun.

El mühim, yazın, okuyun. Okumayan ve yazmayan bir liderliğin, liderlik olabilmesi mümkün değildir. Bilakis bu geri kalmış bir liderliktir. Anlatılır ki; Che Guevera savaştan sonra askeri karargâhta her görüldüğünde ya bir şeyler okurken ya da yazarken görülürmüş. Ben bazı seyahatlarda ve eğitimlerden Şeyh Abdullah Azzam'la (rahimehullahı) beraber bulundum. Şeyh her görüldüğünde ya okuyor ya yazıyor bir halde bulunurdu. Hatta arabada dahi okurdu. Arabada okumak gözü çok çok yormasına rağmen. Bunun yanı sıra cepheleri izliyor, mülâhazalar tutuyordu. Şeyh Abdullah Azzam, kız kardeşinin çocuklarının çıkarması için uyguladıkları kocaman çabalarına rağmen bize büyük bir miras bıraktı. Diyorum ki: Şeyh Abdullah Azzam'ın araştırmalarından oluşan mirası hâlâ istenen anlamında piyasaya verilememiştir. Şu an insanların yaptığı durup beklemek, yazdığı tasnifi tekrarlamak. Henüz inceleme ve tahlil yapılmadı. Bunun bir benzeriyle şimdi ben ilgileniyorum. Şeyh Selman el-Avde'nin ilmi mirasını okumaya gayret ediyorum. Çünkü Şeyh Selman acayip bir zekâ. Bu zekâdan istifade edebiliriz.

İkinci mülâhaza: okuma ve yazma işleminden sonra fikhî düşünceler var. Tek bir hadisten veya tek bir ayetten onlarca hüküm çıkarılır. İmâm Şâfiî (rahimehullah)'ın bir geceyi bir hadis üzerinde düşünerek geçirdiği rivâyet edilmiştir. Allah'u A'lem şu hadisti: "Ey Umeyr, Nuğayr ne yaptı?"¹⁸ Şâfiî diyor ki: "Bu hadisten otuz hüküm çıkardım. Mesela: Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in çocuklara övgüde bulunması ki bu onun edeblerinden biridir (sallallâhu aleyhi ve sellem), serçe yetiştirmenin caiz olduğu..."

Ben bu "Harbu'l-Mustadafin" kitabını 1983 veya 1984'de okumuştum. Et-Tecrübe-tu's-Sûriyye kitabım için kendisinden bazı meselelerin iktibas etmek için 1987 senesinde bir daha okudum. Şimdi, aradan onlarca sene geçti ama şimdi onu tekrar gözden geçirip okuyunca daha önce olmayan yeni şeyler çıkardım. Bununla beraber, bu oturumlarımızda bazı kardeşler benim aklıma gelmeyen şeyleride yorum olarak belirttiler. Sonra onların yorumları içerisinde ben başka şeyler daha keşfettim.

Konu dışında, aslında ilerkı merhale içerisinde söylenmesi gereken bir mülâhazaya değinirim. Aslen şu an yeri değil ama şu an aklıma geldi, unutmamak için şu an söylemek istiyorum:

Castro tecrübesinin faydalarından birisi de Amerika'nın gevrekliğı. Bu Castro tecrübesinde çok açık. Şunu eklemek istiyorum: Amerika 1960'larda üstünlük merhalesindeydi. Çok büyük bir devletti. Sonrasında ise Küba'da gevrekliğı sabit oldu. Aynı şekilde Panamada da Panama Cumhurbaşkanı Noriega Amerika'ya isyan ettiği zamanda sabit oldu. Panama ve ABD arasında sadece kanal var. Şayet onlar büyük bir

¹⁸ Aslen, burada nuğayr "nuğarcık" demektir. Nuğar: Serçegillerden bir kuştur.

Devlet olarak tüm askeri güçleriyle inselerdi küçük bir ordu helak olurdu, hatta adamı yakalayıp alırlar ve komşu Devlete getirirlerdi. En azından şunu isbat etmiş oldular: CIA, inkılaplar, tasfiyelere ve öldürmelere güç sahibi oldukları -mevcut tüm ajanlıkla- ra ve ihlallere rağmen- boş sözlerden ibaret. Rehinleri İrandan kurtaramadılar. İran'ın gidişatına etki edemediler.

Vietnam'da kaybettiler. Şimdi de Haiti'de kaybediyorlar. Kendi kenarlarındaki bir adada gerçekleşen inkılabı durduramadılar. Sonra kardeşimiz bize Somali'yi ve onların saçmasapan basit birkaç operasyondan sonra çıkışlarını hatırlattı. Keza Lübnan'da, pahalıya patlayınca tek bir patlama yüzünden çıktılar. Sonra Aden'de. Kuvvetleri içerisinde patlama gerçekleşince, sırf bazı kardeşler tarafından kendilerine atılan roketler ve Amerikan liderlik kıyadesinin konakladığı otele saldırı girişimi olması yüzünden üslerini kapattılar. Ardından şimdi de Bosna'da. Şunu sana söylüyorum: Dayton kuvvetleri 600 arap mücahidin çıkmasını şart koşup girdi. Nihayet 60 bin tane mel'un Amerika askeri indi. Yani mücahidleri 100'e bir olarak takdir ettiler.

Bizim bu gerçeklikten bir ibret almamız lazım. Sadece maneviyatları yükseltmek için değil, ama dikkatli bir bakış açısıyla alınması için bu gerekli.

Amerika zorbalığı tamamıyla basın hüneri. El Huber patlamalarına dair bir yorum okudum. Yorumu yapan kişi diyor ki: "Amerika ve Pentagon liderliğini şunu söylememiz gerek: 100 senedir Amerika toprakları dışında tek bir savaş dahi kazanmadınız." Üstelik bu yorumu yapan Amerikalı biri. Diyor ki: Hatta zafer diye kaydedilen Çöl Fırtınası [Körfez Savaşı] dahi askeri bir zafer değil. Aslında o; bir halkı yıkmak için üzerlerine binlerce ton patlayıcı atmaktan ibaret. Askerler yerde hareket dahi etmediler. Yer üzerinde çatışmaların gerçekleştiği El-Hafci savaşlarında Amerika askerleri birinci defada kaybettiler ve giremediler. Burada bir korkutma işlemi oldu.

Kanıt: Bu meseleden istifade etmemiz ve Yüce Allah'ın şu buyruğunu hatırlamamızdır: "Onlara karşı savaşın da, sizin ellerinizle Allah onlara azap etsin, onları rezil rüsva etsin ve onlara karşı size yardım etsin." (Teve, 14) El mühim: "onlara kan savaşın." Ve yüce Allah'ın şu buyruğu: "Allah'ın kendilerine nimet vermiş olduğu Allah'tan korkan iki adam dedi ki: Kapının ordan onların yanına girin. Kapıda geçtiğinizde artık galip olan sizlersiniz." (Maide, 23) Sonra "Eğer mü'minseniz Allah'a tevekkül edin." Ta ki böylece şunu bilmiş olun: size yardım edip zafer getiren sizin değil, Allah'ın yardımındır. Hesapların arasından düşmanın kuvveti düşecek kadar hasmını hafife alma, seni oturtacak kadar da korkma.

Şimdi kardeşimiz Salim'in sorusuna cevap veriyorum: Rusya desteğinin Castro'nun zaferi üzerindeki tesir boyutu nedir? Rusya'daki Komünist kadroların eğitim boyutu nedir?

Sunu ifade edeyim: Benim mütalaalarım içerisinde bu söz gelmişti. Lakin Castro varlığını isbat ettikten sonra, lakin devrime başlamalrından sonra ve Küba devrimci-leri bir seçneçe dönüştükten sonra Rusya onlar aitimad etti. Genel olarak devrimin tüm başarısından ve gerçekleşen tüm sonuçlarından sonra Sovyetler Birliği onları Ame-rika'nın başına bela etmeye dair bir seçenek olarak gördü. Kruşçev olaya el attı ve Küba Fuze Krizi konusunun iyiliği için küresel bir savaş tehdidi savurdu. Fakat bunların hepsi niye? Üstelik bir de Sovyetler Birliği'yle Küba arası doğuyla batı arası gibi. Yani sıyret kısa bir yol almak istesek eni-boylamıyla sakın bir muhit. Başka bir yol almak istesek ikisi arasında tüm Atlas okyanusu ve üç kıta muhiti var.

Hatta büyük devletler ajan üzerine ajan, yönetim sahibi aile üzerine yönetim sahibi aile, kardeş üzerine kardeş seçeceği zaman kalifiye olanı seçiyorlar. Yani, kendi çıkar-larını korumaya ehil insanlar. Şüpheli yok ki Küba devrimcileri kendileri ve kazandıkla-nın tecrübe ve deneyimlerden ötürü ehil kişiler. Sovyetler Birliği bir adamı destekler ve onu donatıp hazırlarsa o kişi korkak ve sorumsuz biri olamaz. Böyle biri olursa şimdi İslamı çalışmada bulunanların çoğunun hali üzerine böyle bir kişiyi 81 kişi bulunan bir kayıkla inmeye, sonra öldürölüp sadece 12 adam kalmaya, sonra çölü geçip ilk saldırıyı sadece iki adamla gerçekleştirmeye, sonra şöyle şöyle diye ikna etmesi müm-kün değildir. Yani bunlar kişisel olup da ilerletilip geliştirilen güç eylemleri.

Komünist kadroların eğitimine gelince: devrim olunca bunun tamamı oldu. Ko-münist nizamın hâkim olduğu devletlerde çocukları ve gençleri alıp kalifiye kadro ol-maları için hazırladılar. Bu çok harika bir tecrübe.

Yemen'in birleşmesinden gerçekleşen savaşlar, yani Salim Beidh ve diğeri arasında -ki bunlar iki yemen cenahıdır- ki fitne Allah'ı n yemen halkına bir nimetidir. Gü-ney'de ki Komünist yemenliler arasındaki iç savaş 150 bin Komünist kadroyu yok etti. Bazılarını öldürdüler, birbirlerini yok ettiler. Böylece ortamı Müslümanlara uygun bir hale getirdiler. Yoksa Komünistler 20 senede Yemen'de 150 bin adet sistemli askeri ve idari kadro kurmuşlardı. Bunları Allah (*subhanehu ve te'ala*) biz hiçbir şey yapmadan he-lak etti. Bunlar insanları 6-7'li yaşlarda alıyor ve onları kalifiye kadro olarak yetiştir-iyorlardı.

Fidel Castro, Che Guevera ve Küba devriminin liderleri Arjantin ve Meksika'da öğ-renciydiler. Solculuk meyilleri vardı, himaye yetisini orada komünist partısından aldı-lar. Yani bu adamlar devrimden önce hazırlandılar. Ama bu hazırlanmaları daha son-ra ki zamanlarda Komünistlerin kalifiye kadrolarına hazırladıkları gibi bir hazırlama değildi.

Sovyetler, iletişim ve kara desteği neticesinde Vietnam'a Küba'ya olan desteklerin-den çok daha aşıkâr bir şekilde destek verdiler. Çin'in Komboçya'da ki devrimcilere olan desteği de böyle, çünkü o da doğrudan bir destektir.

Ama bu tecrübeye -benim elimdeki malumatlar ışığında- destek, zafer kazanmak-
tan sonra gerçekleşti. Zaferin öncesinde değil sonrasında gerçekleşti.

Kardeşler ben, cihâdi hareketler, islâmi hareketler, askeri karargâhlar ve bunlarla ilgili hususlardaki menheci boşluğu dile getirmek istiyorum. Bu, hakkında hesaba çekileceğimiz muazzam bir boşluk. Çok acayip bir vakit kaybı. Biz bu insanlardan, Komünistlerin tecrübelerinden istifade etmek istiyoruz. Bu adamlar vakitlerini zayi etmiyorlar, ilk önem verdikleri husus menheci eğitim. Bahsetmiştim, "et-Tahrir" örgütünün ve komünist grupların muaskerlerine girdiğinde, onların iki saat eğitim yaptıklarını ve yirmi saatte ders oturumu aldıklarını görürsün! İdeolojik olan tüm ordular böyle. Baas Partisi, küçük çocukları alıp şöyle diyor "İlkokulda Baas öncüleri, ortaokulda devrim gençleri, lise ve üniversite de paraşütcü erkekler ve kızlar, sonra da milis olacak bu çocuklar."

Tüm düşmanlar kendilerinde ideolojik ordu vasfını gerçekleştirmek için menheci eğitim uyguluyor. Bir tek biz hariç:

"Dünya evlatlarının en izzetlisi, yücelerin en yücesi

Toprağın üzerindekielerin en şerefli, bunlar övünme de değildir."

Biz içimizdeki salt savaş isteği ve hamiiyetle eğitime ihtiyaç duymadığımızı sanıyoruz.

İşte Kübalılara Rus komünistler tarafından gelen hazırlık bu zafer durumundan sonra hâsıl oldu.

Kardeş: Bize bağlı olan devletteki askeri komutalarla nasıl muamelede bulunmalıyız?

Şeyh: Hakikaten bu kurlar şahsi olarak bana İslami eyleme dair yeni yeni ufuklar açtı. El mühim, kardeşimiz şunu soruyor: Bize bağlı olan devletteki askeri komutalarla nasıl muamelede bulunmalıyız? Derim ki: İlk merhalede kesinlikle onlarla kuracağımız ilişki Fidel Castro'nun yaptığı gibi olmalı. Yani: Devrimin maslahatına olan askeri inkılabda onlarla ortaklığı kabul etmeyiz. Çünkü tüm arab ülkeleri ve islâmi ülkelere devletlerinin orduları laik ve Allah'ın dininden uzak ordular.

Hatta Cezayirli kardeşlerden biri bana şöyle anlatmıştı: 60'lı yıllardan bu günümüze dek Cezayir ordusunda paraşütçülerin devriyeleri, ölümden duyulan korku duvarını yıkmaktan müteşekkil. Cezayir ordusundaki paraşütcü askere önce uçak kapısında Allah'a sövmesi sonra paraşütle atlaması emrediliyor!

Bu bizim oralardaki Nusayri ordularda da oldu. Küfür endeksli ideolojik eğitimi görmüş ordularda bunun olması normal. Hatta bazı Haliç (Körfez) orduları

küfri eğitim almamış en iyi ordular dahi İslam velâsı dışında başka velâ odaklı eğitimler görmüş.

Derim ki: Bizim sayımız az, Arab ordularıyla ilgili geçmiş bilgilerimizden ötürü bu orduların bize yardım etmesini ve bizle beraber yönetime dâhil olmalarını reddediyoruz. Ama burada iki şeyi birbirine karıştırmamız icab ediyor:

Biz şu an bir nizamı düşürüp, başka bir nizamı kurmaya dair gerilla savaşı idaresinden konuşuyoruz. Eğer bu hâldeyse dediğimiz kaide doğrudur.

Ama eğer biz, küresel nizamı devirmek için Amerika ve Yahudi ihtilalinin tersine işgalciyi bertaraf etme çalışmasındaysak, o zaman evet bu orduları bu davada ve işgalciyi defetmede kullanırız. Zira bu, bir nizamı düşürüp başka bir nizam kurma değildir. Ancak, bununla beraber onları küresel nizamı düşürdükten sonraki merhalenin faydasını hasat etmemiz için hazırladığımız çekirdek kadroya girmelerini kabul etmeyiz. Küresel nizamla olan mücadelemizin ne kadar süreceğini en iyi Allah bilir, Allah'ü âlem. Fakat benim takdiratlarıma göre bunun 30-50 sene süreceğini, böyle bir zaman dilimine ihtiyaç duyduğunu zannediyorum. Küresel nizamın düşmesi ve bölgemizde Amerika'nın devrilmesi için işler en güzel şekilde tıkırında giderse tahmin ettiğim süre bu.

Bundan sonra küresel nizamın düşmesi, hükümetlerin çökmesi ve âlemi İslâmın muhtelif bölgelerinde kaos merhalelerinin gerçekleşmesi kaynaklı koşullar oluşacak. Biz devlet değiliz, idare yönetim mekanizmamız da yok. Yok ettiğimiz veya küresel nizamın düşmesinden dolayı yok olan Devlette mevcut değil. Bunun akabinde bir kaos merhalesi başlayacak. Şu an buna dair bir şeyler yazmakla ilgileniyorum. Kaosu idare merhalesinde nasıl hareket edebiliriz? Şu an uğraştığım bu yazılar, on sene veya yirmi sene veya ani bir şekilde kaos gerçekleşirse sonrasında Somali veya Lübnan veya Afganistan'ın haline düşersek istifade edilebilecek araştırmalar.

Konuya dair delil şu: sempatizanları veya müslimleri veya müttefiklerimizi zulmü ortadan kaldırma aslına yahut işgalciyi defetme yolunda "İlâ ilâhe illallâh" aslına dair kullanmamız gerekli. Şayet, Amerika ve Yahudi'ye savaşın salâhı doğrultusunda askeri birlikleri veya subayları veya askeri inkilâbları işe dâhil edebilmeye gücümüz yeterse bunu yapmamız ve onları dâhil etmemiz lazım. Bunu, bu meselede (işgalcinin defedilmesi) tüm ümmeti ordu haline getirme esası üzere yapmamız gerek.

Ama eğer ki bir nizamı devirip, ona hâkim olmak ve İslami bir seçeneği ikâme etme sadedindeyse, onlarla beraber ittifaklara ve inkilâblara girmeyiz. Ancak, İbnu'l-Kayyim (rahimehullah)'ın akabinde dengi veya daha fazlası veya daha azı gelecek bir zulmü ortadan kaldırmaya dair kattığı kaide müstesna. Bu, maslahatlara ve mefsedetlere tabi bir meseledir.

Fakat bizim, Abdunnasır ve ğayrısı gibi acı bir tecrübemiz var. Şimdi, Cezire'ye ve çevresine has görüşler var. Onların "salihler" dedikleri bazı kimselerden veya sempati-zanlardan istifade etmeyi murad ediyorsun. Hatta Kraliyet aileleri bünyesinde de bu tür kişiler var. Bazı emirlerde bu tür bir kapasite var. Mesela örneğin BAE'de ki bazı emirlerde bir nevi dindarlık ve salâh var. İçlerinde İslâm namına bize yardım edebil-mesi mümkün olan bir şeyler var.

Ben, bunun bizi bir tağuttan diğer tağuta geçme tuzagına düşürebileceğine, sonra da aslen mücadelenin temelini kaybetmeye götüreceğine inanıyorum. Yani: **"Zulme-denlere meyletmeyin, yoksa size de ateş dokunur."** (Hüd. 113) Onlar belanın ve musi-betin asıl elebaşları. Her halükarda onlar sizden değil. Hatta onlara baktığın zaman cismi endamları hoşuna gider, bir şeyler söyleseler sözlerine kulak verirsin. Ama Al-lah (subhânellu ve teâlâ) şöyle buyuruyor: **"İşte onlar düşmandır, onlardan sakın!"** (Münâ-fikün.4)

Nadir hükmünde olan bir salih kişi meselesini bir ilke yapıpta üzerine proje bina edemem. Hatta falan emirin şerefli bir tutumu bulunduğuyula veya Kral Faysal'ın Kis-singer'e karşı tutumuyula veya Katar'daki falan kişinin İslamcılara karşı olan tutumuyula yahut BAE'inde ki falan kişinin Irak tutumuyula kendimce bir delil getirsem dahi, buna rağmen bunları üzerine bir şeyler bina edeceğim kaidelerden sayamam. Öyle ki, bazı kardeşlerde saçma sapan fikirler ve sözler o kadar ilerledi ki mesele şu safhaya vardı: diyorlar ki "Kaddâfî'nin oğlu İbn-i Bâz'dan ve Cezire'deki bazı selefi ulemâdan ders alıyor. Bu yüzden biz onu Firavun ailesinden çıkaran bir mümin olarak değerlendiriyoruz!"

Hülâsa: Bizim bu sistemlere dayanabilmemiz mümkün değil. Çünkü bunlar dayanı-lması mümkün olmayan bir yolla bina edilmişler. En azından ilk merhalede mesele böyle. Yani subhânallah, tıpkı fakihlerin müşriklerle yardımlaşma hususunda belirt-miş olduğu hükümler gibi. Bazı âlimler belirli şartlar kaydıyla müşriklerden yardım almayı câiz görmüşlerdir. Şunlar bu şartlardandır: Müşriklerin çok değil de belirli bir takım ferdler olmaları, Müslimlerin onlara gerçekten hakiki anlamda bir ihtiyaçları olması, şayet Müslümanlara inkılab yapmak isteseler -işte delil mahalli bura- onların az buz bir güç olmaları. (Yenilir ama yiyemez). Yani, tıpkı Peygamber (salıllallahu alaihi ve sellem)'in yolda kullandığı müşrik rehber gibi. İşte bu tür olan tesir etmez.

Ama şöyle dersen: "Benim 47 bin Suudî askerden oluşan ordum var. Yarıtı salamu-ra yemekten dolayı hazımsızlık çekiyor, yarıtı kakule içmekten vücutları löp löp ol-muş." Biz bunların üzerine itfaiye güçlerini, trafik polislerini, milli savunmayı ve tüm insanları toptasak, sonra ben şunu derim: "670 bin Batı askerine karşı bunlardan an-dım mı istenecek?!" Hatta velev ki bu doğru bir yardım isteme dahi olsa bile, yine de bu çok ahmakçadır. Çünkü bu, tıpkı Castro'nun ilkeisinden önce Arab şairim dediği gibidir:

Kim yaparsa aslanı avı için köpek

Aslan avladıkları arasında onu da avlar

Bu hissi delillere de mutabıktır. Sen birazcık tavşan avlaması için aslanı ava gönderiyorsun öyle mi! Bu aslan gider biraz tavşan alır, sonrada şöyle dönüp bir sana bakar, seni tavşanlardan daha hoş bulur ve seni yer.

Cemal Abdunnasır aslanını avları için köpek yaptıklarında İhvân'ın başına gelen budur. Abdunnasır avladıkları arasında onları da avladı. İnsanlar, Castro'nun kaidesini, şairin sözünü almadan önce, şöyle Yüce Allah'ın şu buyruğuna bir baksalar: "**Zulmedenlere meyletmeyin, yoksa size de ateş dokunur.**" (Hud. 113) işte o zaman ders alırlar ve istifade ederler. Ama biz, hikmetin kapılarının kemâle erdirmek için her çeşit akla, tüm türden delilleri arzediyoruz.

Bu dediklerim onlarla muâmelede bulunmaya dair. Ama düşmanın bünyesinde ekili bulunan güçlerden istifade etme açısından, onlardan birkaç şekilde istifade ederiz. Olması gereken ilk şey bu tür kişilerin silahladırılmadan önce eğitimden geçmesidir. Bu hususta, düz lisedeyken veya ortaokuldayken alıp da silahlandırıldığını ve eğittiğini, sonrasında kendisine "sakalını kes amcam, tarzını boş ver, lazım değil. Lise diplomanı alınca subay olman için gönüllü olarak orduya girersin" dediğin kişiyle (ki bu kişiyi senin gözlerinin önünde yetiştirmişsin), subay olup da kendisinde hayır sezdiğin ve sonrasında silahlandırıldığını kişi arasında fark var. Bu ikinci sınıf nitekim zamanında olmuştu. Kardeşimiz İbrahim el-Yûsuf'u silahlandırıldılar. İbrahim daha sonrasında mücahidlerin en hayırlılarından biri oldu. Kendisi ordudayken silahlandırılmıştı. Hâlid el-İslâmbûlî (rahimehullâh) lise döneminin sonunda ve ilk kaliteden olduğu halde orduya girişinin başlangıcında silahlandırıldı. Kendisini silahlandıran cemaat tarafından orduya girdirildi.

Bundan istifâde edersin. Bazen bundan malumat sızdırma hususunda yararlanırsın, bazen evvelki gün "Müdafaa Serriyyeleri"nde ameliyede bulunan kardeşimizden vermiş olduğum örnekte olduğu gibi düşmanı pusulara düşürme noktasında istifade edersin. Bazen o kişinin bir vakit istişhâd yapmaması hususunda istifade edersin. Bazen senin menfaatine olan bir inkılab geçekleştirmesi doğrultusunda istifade edersin,

Idareye ve kontrol altında tutma gücün nisbetince bundan istifade edersin.

İkinci soruya gelince, kardeşimiz şu mülâhazayla başladı: "Bu minvalde şöyle yayın bir söylem var: Biz mücahidleriz, askerler değiliz. Bundan ötürü bir takım askeri ihtiyaçlarımız yok!"

Bu söylemde bulunanın aslında "biz mücahidiz, asker değiliz" dediği için muhakak Arapça dersleri alması lazım. Böyle bir şey nasıl olur! Mücahidler zaten askerdir.

Ancak eğer şöyle demek istediye başka: "Bizden askeri ilimlerde uzman askerler olmamız beklenmez." Bu söz bir noktaya kadar doğru. Şu manada ki; mücahidler ve gerilla savaşçıları aslen gerilla savaşına giren davetçilerdir, müjdeleyicilerdir, ideoloji adamıdır, inanç adamıdır.

Bu, cihad ehli kardeşlerinden fikir menheçlerinde değişiklikte bulunmak veya eylem üsluplarında değişim ve devrim gerçekleştirme isteğimin içerisinde mevcut olan bir şeydir.

Birebir askeri eğitim metodlarına yeniden bir bakmak için bazı kardeşlerle de yardımlaşarak bazı çalışmalar ortaya koymak istiyorum. Askeri eğitim metodlarının kendisi; verilme saatleri ve içerisindeki ilimlerin kalitesi yönünden büyük bir vakit kaybı ve çok garip olan bir askeri hazımsızlık. İçerisinde uğrunda çok yüksek derecede mal sarf edilen ilimler ve malumatlar, oluşum dersi esnasında gerçekleşen kayıplar, musibetler, ölüleler ve yaralıları var. Mevcut vakıadan alakasız olan veya füze sistemleri ve yer ölçümü bilimleri gibi çok özel silahlar hakkında olan bu söz nedir bilmiyorum.

Şu an bu sözün vakti değil. Bu söz şu an ne faydalı, ne doğru, ne de ihtiyacımız olan bir söz. Bu söz bağlamında sadece belirli insanların eğitim görmesi mümkündür. Bu yüzden sen bir topluma hitab etmeden önce şöyle dersin: "Kime hitâb ediyorum" böylece hitabın mevcut kişilere göre olur.

Çeçen savaşçıları eğitmek istediğinde, Çeçenistan'daki savaş yapısına odaklı anlayışını dikkate alırsın. Oradakilerin belirledikleri hedefler ne? Gıdalar. O halde onlara Çeçenlerin vaziyetiyle, Çeçen silahlarıyla alakalı maddeleri verirsın. Bizim daha duymadığımız gelişmiş son Rus silahlarını verirsın. Operasyonlar için onları eğitirsın. Yakında düzenli askeri savaşırlara girişimde bulunacaklarsa onları düzenli savaşa dair eğitirsın. Mayın operasyonlarına girecekler mi? O halde onları vakıalarına göre eğitirsın.

Eğer eğitilecek kişiler Filipinli kardeşlerse, o zaman onları deniz ilimlerine dair eğitirsın. Bu hususta deniz korsancılığına dair Filipinden ve Orta Asya'dan olan kardeşlerin çok güzel bir tecrübeleri var. Şu an orada, Orta Asya'da Uluslararası ticarete karşı korsancılık yapıp gemileri yakalayan ve ganimetler alan İslami gruplar var. Bu, bazı kardeşlerden duyduğum çok güzel bir tecrübe. Muhakkak ama muhakkak, küçük kayıklarla silah kaçakçılığı, madde kaçakçılığı ve korsancılık noktasında bu tecrübeden istifade edersin. Böyle bir kişi yüzme, dalışta bulunma ve lastik botlara binme eğitimi görür. Böyle bir kişiyi kullanmak istediği duruma göre eğitim.

Bosna'daki kardeşlerin eğitimi, çölde eylemde bulunan Libya'lı kardeşlerin eğitiminden farklı olur. Şimdi, tıpkı bizim Suriye'de "Yeşillik Musakkası" adını verdikleri içerisine karışık yirmi çeşit sebze kattıkları yemek gibi ve yine tıpkı Avrupada "Rus Salatası" adını verdikleri bir çeşit salata olan, içinde karışık bir halde elli çeşit meyvenin bulunduğu bir salata gibi olan şöyle bir kokteyl yapmam nasıl şahsıma kolay gelir?

Tüm insanları aynı sistem ve aynı mekanizmada eğitmek mümkün değildir. Böyle olursa şu kişi kendisine uygun olmayan bir silahı alır, şu kişi kullanmayacağı bir taktiği alır. Fakat benim demek istediğim şu: Arap âleminde ve İslâm âleminde gerçekleşecek olan ve klasik bir yolla başlayacak olan gerilla savaşlarının büyük çoğunluğu birinci, sonra ikinci, sonra da üçüncü merhalede biz sadece istihbarat silahları ve güvenlik savaşları eğitime ihtiyaç duyuyoruz. Ağır silah, savunma silahı, yer ölçümü bilimleri ve haritaya sahra topçusu fırlatma eğitimine ihtiyacımız yok.

Mezkûr gerilla savaşına katılacak kişi istihbarat devriyelerine havan toplarıyla saldırıda bulunacak değil! Bu kişinin -Allah (subhânehu ve teâlâ) nın inayetinden sonra- ileride bir zaman kendisinin sadece tabanca kullanmayı iyice biliyor olması durumunun olacağına göre eğitilmesi gerekir. Allah onu sadece bir çıkmazdan kurtaracak. Allah'ın ona indireceği sekinet ve metanet bireysel silah kullanması vesilesiyledir.

Muhakkak, ilk merhalenin silahlarının eğitimi üzerine odaklanmamız gerekiyor. Bu silahlar: her çeşit tabanca, her çeşit küçük makineli tüfek, her çeşit hafif otomatik silahlar. Eğer pusulara girecekse, bixsi ve beznerleri olan orta derece makineli tüfekler. Tabi ki patlayıcı silahlarını hâlâ düzgün bir şekilde savaşa girdirmiş değiliz. Patlayıcılar lafzını patlayıcı mühendisliği manasında söylüyorum, patlayıcı kimyası manasında değil. Bomba kullanımı, mayın kullanımı, tuzak kullanımı gibi. Kardeşimiz Ebubekir Akide (rahimehullah) Çeçenistan'a gittiğinde patlayıcı silahları ve askeri tuzakları kullanma sebebiyle Çeçenlerin savaş üslubunda büyük bir değişim gerçekleştirdi.

Bundan sonrasında o kişi denklik merhalesine geçip, ordudan bazı insanlar kendisine firar edip, çeşitli cephelerde savaşmış Arap mücahidlerden askeri deneyimler gelince o kişi bu şeyleri vakit kaybetmeden hemen sahada kullanır. Üçüncü merhaleden konuşmayacağız. Çünkü o merhalede askerler, subaylar ve uzmanlar girmiş olacak. O zaman bu kişiler mücahidleri o zaman gerekli olan mezkûr silahların eğitimi verirler. Mücahidler de nizam ordusundan gelip katılmış askeri bölükleri, subayıyla, aske-riyle tamamını idare etmekle ilgilenir.

Biz ilk askeri ilimlere ve ilk silahlara ihtiyaç duymaktayız. Eğer kardeşler bu söylem üzerindeki meseleyi böyle düşünüyorlarsa bu doğru bir düşünce. Mücahidlere gelince, onlar davetçiler, müjdeleyiciler, deneyim ve askeri metod erbabıdır.

Soru şöyle "Bir zaman diliminde bizim düzenli güçlerimiz olacak". Derim ki: Biz bunu düşmandan ve Müslümanlar içerisinde bize katılanlardan alacağız. Bu yüzden her meseleye ve her mesele erbabına münasip olması için eğitime tekrardan bakılması gerekli. Bu yüzden ben genel eğitim içinde de olmasıyla beraber, tüm bölge halkı ve tüm mesele ahalileri için askeri kamplarda taksimatlar olması gerektiğini düşünüyorum. Sadece eğitimlerde bir araya gelirler. Lakin küresel cihad ameliyesini ve merkezi sorunları çözmeyi gerçekleştirmemiz için koğuşlarda, uykuda ve yemekte tüm ırk ay-rımlarını eritme faaliyetini yapmamız gerek.

Askeri eğitim zamanında bir araya gelirler. Keza tek bir menhece sahip tek bir grup olduklarında da bir araya gelirler.

Üçüncü nokta: Şöyle soruyorsun "Düzenli savaş silahlanması hakkında kaynak çalışmalar var mı?"

Evet, şu an da askeri kamplarda 14 senelik bir zamandır var. Ama hâlâ en düzenli kısım olması gereken askeri kamp kütüphaneleri en düzensiz kısım. Kütüphanelerde istifade edebileceğiniz çok sayıda not, kitap ve kaynaklar var. Askeri kamplardaki mevcut karışıklığı insanın yalnızca ihtiyacını giderebileceği sonra da oradan kaçacağı bir yer olan helâdan başlayıp bu düzensizliğe el atabilirsin. Kardeşlerde şöyle bir kanaat hâkim: "Tuvaletin yerin altında da, üstünde de böyle olması lazım!" Bunu yalnızca eğitim ve terbiye yönünden söylüyorum: Tuvaletini düzeltip temizlemeyen, kütüphaneyi düzeltip temizlemez.

Hangi patlayıcı deposuna girsen, füyeyi benzinle, barutu silahlarla yan yana bulursun. Uzman kişi yetkisiyle patlayıcı depolarına çok girdim. Askeri kampa giriyorum, patlayıcı deposuna gidiyorum ve bir bakıyorum ki eyvah eyvah... Hemen insanları uzaklaştırıyoruz ve tekrar bir defa daha düzen işlemine başlıyoruz. Öyle ki artık güçsüz düşüp üzerinde bulunduğumuz o halde uyuya kalıyoruz.

Şunu diyeyim: şu anda askeri kamplardaki kütüphanelerde istifade edilebilecek çok kaynak var. Bazıları özel silahlar hakkında kitaplar. Mesela tanklar hakkında kitaplar görürsün, şöyle şöyle ilimler hakkında kitap görürsün, vs...

Ama son meseleden aklıma gelenler -özellikle belgesel filmleri- bana tarajik bir olayı hatırlattı. Orada çok ama çok video şeritleri vardı. Hatırlıyorum, takriben 1984 veya 85'de Fransa'daydım. İzin alıyordum, bir defasında Paris'e gittim. Parislilerin okunan, dinlemeli, sesli, göz endekli yani mükemmel bir kütüphane inşasını bitirdiklerini gördüm. Bu kütüphane "Georges Pompidou" adında Pariste bir merkezdi. Cumhurbaşkanı Pompidou'nun ismiyle yapılmıştı. Burası bir kültür ensitüsüydü. Kocaman dersin, korkunç büyük dersin, büyük dersin.. Eş anlamlı tüm bu kelimeler bu merkezin hakkını teslim ediyor. Bu merkezin içinde olanlardan bir bölümde; her şey hakkında tüm dünya dillerinde kitaplar. Mesela Dimeşk'teki Milli Kütüphanede bunun aynısı yapıyor. Çin'deki bir kütüphane de bunun aynısını yapıyor. Londrada gördüğüm ise Paris'te gördüğümünden daha büyük.

Bu kütüphanelerde bulunanlar arasında her dilden tüm dergilerin arşivi var. Yani mesela diyorsun ki "el-Müctema Dergisi'nin 340. Sayısını istiyorum" çıkarıp sana veriyor. Hatta el-Ehrâm gibi günlük gazeteler dahi var. Mecelletü'l-Ezher, 60 senedir bütçe devamı gelmeyen Mecelletü'l-Maktam dergisinin dahi tüm sayıları orada mevcut. İhvan Müslimin'in yayınları orada var. İhvan'ın 1940 ve 50'lerde yayınladıkları İhvan Dergilerinin tüm sayıları var. Tabi ki yasa/hukuk kitap ve telifleri noktasında sana ver

ter. Bu nedir böyle bilmiyorum! Kütüphanenin tamamı bilgisayar ve sembolik sistemli. Bunun yanı sıra bir de, tüm bu meselelere dair kaset ve konuşma şeritlerinin bulunması dikkatimi çekti.

Senin bana sorduğun şey ise tam bir fâcia! Video kütüphanesine şöyle bir geliyor-sun. Bu bölümde halkalar halinde oturmuş videolar izleyen insanlar görüyorsun. Vietnam'la alakalı bir konu buluyorsun. Alıp onu dinliyorsun. Bu konudan bahseden kayıt Fransızcadı. O halde sen belirli bir konu istiyorsun. Ben 80'lerde bu ilimlere ilgilenirdim. Personele dedim ki "Bana Vietnam'la alakalı video ver" Dedi ki: "Falan numaralı toplantı yerinde otur." Televizyon ekranını çalıştırdı. Onda Vietnam devriminin tamamına, merhalelerine ve tecrübelerine dair 4 videodan oluşan bir özet vardı. Yürüyen bir takım insanlar gördüm, onlarda konuyla ilgilendiler ve gelip benle beraber oturdu-lar. Ben orada Fransanın çıkartıldığı ve tek bir savaş yerinde 16 bin Fransız askerinin öldürüldüğü DienBienPhu savaşının nasıl idare edildiğini gördüm. Bu savaş sadece 8 ay sürmüştü! Vietnamlıların neler yaptığını gördüm.

DienBienPhusadeece bir dağdan ibaret. Fransızlar gelip dağın tüm üst kısmını parçaladılar, alçak ve yayvan tepe hâline getirdiler. İçerisinde hava alanı ve askeri kışlalar vardı. Öyle ki, içerisinde 10 bin kişiyi barındırmaktaydı. Fransız kuvvetlerinin başıydı ve onun yanındaydı. Tıpkı şu an ki gibi, Kâbil'de cephedeki hatta baksan, göreceksin ki oradaki savaş bölgesi yanlarında çok yüksek sıra dağları bulunan stratejik alçak ve yayvan tepelerden ibaret. Bu bölgeyi ne Mes'ud alabildi, ne de Taliban. Oradaki bölgenin yanında tıpkı onun gibi bir bölge vardı. Fransızlar bu ilkel Vietnamlıların dağlara çıkabileceklerinin mümkün olduğunu düşünemediler. Birkaç ay süresinde ağır topçular katırlar ve eşeklerin üzerinde parça parça çıkardılar. Belgeselde yabancı gazeteci fotoğrafcıların fotoğraflarında bulunan görüntüler gördüm. Topçuyu 10 kişi nasıl itekliyor, sonra taş katıyorlar ve iple taşı çekkiyorlar, sonra topçuyu itekliyorlar, bunları gördüm. Nihayetinde bu ağır topçuların yüksekliği yüksek tepelerden, Fransızların askeri kamplarından fazla oldu. Bu yükseliş, yok etme merhalesinde gerçekleşti.

Dedim ki "subhanallah, biz niye bu videoları getirmiyoruz?" Şu an da dergi serile-ninde "Komando" adlı bir dergi var. Bu dergi dünyada birçok dille mevcut; İspanyolca, İngilizce, Fransızca vs... Bu dergilerde Komandoların en son silahları, en son taktikle-ri var. Hatta içerisinde karda nasıl yaşadıkları, nasıl yeyip içtikleri, kendilerini nasıl gızedikleri bilgileri de var. Gerçekten çok büyük dergiler. Her ay da video çıkartıyor-lar. Tabi ki, bunun içinde ticari yapıda var, ama faydaları da var. Bir de orada belgesel film-leri de var. İşte bu Avrupa'daki kardeşlerin görevi. Bu materyalleri satın almaları ve göndermeleri onlara düşüyor. Bende dört tane film vardı. Bunlar, dünya orduların-da komando gruplarının eğitiminden, NATO'nun canlı mühimmatla çalışmasından, kara ve deniz kuvvetlerinin karşılıklı desteklerinden bahsediyordu. Bu tür videolar umi kütüphanelerde dolu.

Askeri kamplarımızı bu tür şeylerde tamamlamamız gerekli. Hatırlıyorum, bir seferinde İhvân'la beraber eğitim gördüğümüz devletlerde eğitim kuru alıyorduk. Devletlerden birisi bizi -bizim Suriyelilerin seçkinlerinden oluşan özel kuvvetler olduğumuzu baz alarak- ordusu için eğitime adına bize film verd. Sana film veriyor, filmden sonra birbirimiz arasında münazara oluyor. Orada Iraklıların paraşütçü askerlerinin savaşlarına dair çok harika filmler vardı. Biz Iraklılarla ilgili olanını da diğerini de aldık. Sonra yetkili biri çıkıp sana diyor ki "Niye böyle bir tasarrufta bulunuyorsun, hayırdır?"

Hatırlıyorum, bir defasında İsrailli sporcuların Münih'te kaçırılışıyla ilgili bir film getirdiler. Uluslararası bir film. Şimdii ben fikhî sorunlara girmek istemiyorum. İçerisinde bazı düzeltmelere ihtiyaç duyan problemler var, çünkü bunlar ticari filmler, üzerlerinde alışveriş yapılıyor. Ama izlettirmeden önce içerisindeki müzik ve bir takım şeyler gibi sıkıntılı şeyleri kaldırman için bir takım montajlar yapılabilir. Ama bu filmleri eğitimde kullanmak faydalı bir şey. Ben şu an salt belgesel filmlerinden bahsediyorum. Yani ticari değil. Askeri eğitim filmleri, bunarda gerçekten çok askeri faydalar var.

Bir defasında casusluk teknolojisinin gelişimiyle ilgili bir seri yaptılar. Filmleri kalsaltma işlemleri ve soğuk savaştan sonra olan gelişim. Bu nasıl bir şey bilmiyorum! Savaş seviyesinde olacak şekilde kendini geliştirmek isteyenlere kapı gerçekten çok ama çok açık bir vaziyette. Ama bu bir arzu, yani benim ümitlerim. Benim halim ümit edenlerden sayılır. Hâlâ bu ümit edilen şeylerin içine giremedik. Bizde sıradan ilkel şeylerin dahi çoğu yok. Başlangıç olarak ey cemaat siz askeri kamplarda gerilla savaşına dair konuşmalar yapın. İnsanlar hâlâ yapalım mı yapmayalım mı diyor. Kardeşler hâlâ "Bu zaten tağuti bir üslup" diyor! Yani bu an değişim göstermemiz için gerikalmış olduğundan dolayı beyni yıkama işlemi olmalı.

Askeri kamplarda bazı siyâsal filmleri izlemeniz mümkün. Ama bu devrede ben görüyorum ki vakti tükettik. Bu devrenin -en fazla- son iki haftadan daha fazla uzamasını istemiyorum. Bu hususta kesinlikle yapmamız gereken şeyler var. Bir de, bu devre kendi nafakalarından geçinen kardeşler için maddi büyük bir miktar maddiyat harcanmasına sebep olacak. Benimde zaten vaktim yok. Bu yüzden bu devreye video veya bu kabilden şeyler ekleyemeyiz.

Kardeş: Grev, halk isyanı ve toplu eylemler ve sairenin getirisi ne?

Şeyh: Kardeşimiz Grev, halk isyanı ve toplu eylemler ve sairenin getirisinin ne olduğunu soruyor.

Daha önce biz genel grev eylemlerinin getirisinden, bu eylemlerin kamuoyu yoklanması ve devrim tarafından adelelerin ortaya konulması mahiyetinde olduğunu açıklamıştık. Grev, halkın devrime olan desteğinin hacmini ortaya katar. Şayialar, insanları

sözleri, fiiliyatları, fiiliyetlarına verilen tepkiler ve kendileriyle sürtüşme gerçekleşmesi içerisinde hareketteki gözlem kolu halkın olumlu karşılamaşının iyi derecede olduğunu takdir eder.

Eğer devrimcilerin idare gücü varsa, bazı devrimlerde bulunan adına da "halk komiteleri" denilen halklarla iletişim kuran, şehidlerin hallerini gözetip takip eden vb. şeyleri yapan komiteleri varsa, o bölgede olumlu cevap olduğunu, bunun grevini kontrol altında tutma gücünün olduğunu, devletin kendilerine galip gelipte grevin başarısız olması şeklinde bir başarısızlığın olmadığını takdir edersen;

İşte o zaman grev devrim için çok ama çok iyi olur, düşmanın maneviyatını paramparça eder, önceden de demiş olduğumuz gibi halk desteğinin hacmini belirler, devrimin halkla olan ilişkisinin çok sağlam olduğunu ortaya koyar ve bölge hükümetini ulusal kamupyu karşısında zor duruma sokar. Çünkü sınırlı bir eylemi karalayıp bitirme de olduğu gibi bu tür halk destekli olanını karalamak mümkün değildir. Çünkü başta yönetimin sınırları çökmüşe uğrar ve bunun üzerine her eylemi ilan eder. Hatta mesela olan olur, bir kişi öldürülür, bazen sen onu duymamışsındır bile. Onlar ise bu olayın ardından "falan şehid vatan kahramanını suçlu terör çetesi öldürdü" diye ilan yaparlar. Bundan sonrasında ise, nizam basın kolunu kullanmanın gerillalara hizmet ettiğinin farkına varır. Bu durum bizim orda oldu.

Artık tecrübeleri olunca, kendi taraflarından bir adamın öldürüldüğü yere gelirler. İtfaiye gelir, yeri iyi bir yıkarlar ve oraya talaş atarlar. Sonra da olayın gerçekleştiği mahalle sakinleri hariç bir Allah'ın kulu orada bir eylem olduğunu bilmez. Ama grev eylemi toplumsal bir eylemdir. Gizli saklı bırakılması mümkün değildir. Özellikle haber ajanslarıyla ve bazı yabancı gazetecilerle iletişimin varsa ve onlara olan olayı haber verdiysen.

İkinci şey: Bu hususta maddi bir fâide olarak eylem açısından istifade edemeyeceğin şeyler var. Örneğin fakir halklardan bağış toplamak. Onlar senin için esas kaynak teşkil etmezler. Hassaten savaş gerçekleşip de ağır bilançoları varsa. Ama bu noktada halklardan bağış toplamayı değerlendirmede büyük bir fayda var ki o fayda şudur: Parasıyla bu davaya ortak olan ilerlemenin farkında olacak. Öyle ki bir kurşun sıkıldığını ve operasyonlar duyduğunda bilecek ki kurşunları sıkın onun verdiği paralar ve onun bunda bir ortaklığı var. Sen ona sempati bağlılığı işlemi yapacaksın. Önce para verecek, sonra devrimcileri barındırma imkânı sağlayarak davaya ortak olacak, en nihayetinde davanın bir parçası olana dek. İşte bu kişisel bağlılık işlemidir.

Greve katılan da aynı böyle. Böyle bir kişi, örgütte olmadığını, silahlı olmadığını ve bir şey yapmadığını bilir. Çünkü kendisi ferdî bir şekilde bu işlere bulaşmaktan korkuyor. Ama greve toplumsal bir cesaretle iştirak ettiğinde - tıpkı "başını başlar arasına katıyor" dedikleri gibi- tüm başlar kesilse, tamam bitti o da bu toplumun için-

de. Böylece halklar toplum olgusuyla onun korkusuna galebe çalar. Keza bu hareket ve insanlar arasındaki entegrasyon ve onlara davayı pratik ettikleri şuuruna vardırma hususunda da bir fâide.

Fakat grevin esas negatif yönü şöyle; senin hesaplamaların/takdirlerin belli bir zaman üzerinde olur da sonra bu zaman tam aksi bir netice getirmesidir. Şayet insanlar sana olumlu cevap vermezse sanki sen devlete halksal olmadığını söyler gibi olursun. Bu yüzden kesinlikle bir çağrı yöneltmemiz lazım.

Şu an cihâd cemaatleri cihad edeceklerini ve hükümetleri vuracaklarını, eylemler ve faaliyetler yapacaklarını ilan ettiler. Sonrasında ise insanlardan kendileriyle beraber olacak bir etkileşim bulamadılar. Bu yüzden devlete kendilerinin yalnız bırakılmış olduğu şeklinde bir gerekçe ve delil vermiş oldular ve devlette bu yüzden onları vuracak. Keza biz de Yahudilere ve Amerika'ya karşı cihadımızda ilerki savaşımızda da böyle. Ümmetin tamamına "gelin, benle beraber cihad edin, vs.." şeklinde çağrı yaptığında kesinlikle ama kesinlikle çağrı yapacağın yerin sana olumlu yanıt vereceğini, o beldeki insanların bilincinin bu meselede olumlu cevap verme seviyesine vardığını ve oranın mücadele anahtarı olduğunu bilmen gerek.

İcabet etmedikleri takdirde düşman bilecek ki Müslümanların Ka'be'si, Müslümanların mukaddesatı, mescidi Aksâ vs. gibi en önemli şeylere dahi olumlu cevap yok. Bunun akabinde sana tam aksi bir şekilde cüretkârlıkta bulunacaklar.

Bunlar şayet başarılı olmazsa grevin negatif boyutları. Ama eğer başarılı olursa işte o zaman grevin; insanlarla irtibat, adaleleri ortaya koyma ve bahsettiğimiz diğer şeyler kabilinden gerçekten çok çok büyük olumlu boyutları olur.

Başka bir husus; grev yapılabilmeye kudret bulunan sınırlı bir ameliye sayesinde devleti karışıklığa boğmak için olan isyan yayagarası faaliyetidir. Grev eylemi yapmak istesen, hassaten grev bir çok şehiri kapsar bir halde olursa bunun sonucunda ordu felç olur. Nihayet ordu bir vücudiyeti dahi olmayan bir nizamı müdafaa ettiğini farfeder. Yani şöyle ki; bütün nizamlar diktatörlükte ilerlediğinde şu tür şeyler olur: Fırvun, Musa (aleyhisselam) ile insanların önünde münazara yaomak istedi. Kendisiyle insanlar arasındaki halk düzeyini korumak için böyle bir talepte bulundu. Bununla beraber aslı itibariyle onun şiarı "Ben size ancak uygun gördüğümü gösteriyorum" (Mü'min suresi, 29) şiarıydı. Buna rağmen meşruluğundan bir cüzü korumak istedi. Çünkü kaçınılmaz olarak, nizamın ve yönetimin getirisine yönelik bir parça insan kanaati olması lazım. Yani, ya korku kaynaklı bir sınır, ya da sevgi kaynaklı bir sınır... Bu şekilde, Allah'ı a'lem.

Kardeş: Grevler için uygun zamanlama nedir?

Şeyh: Grevler için uygun zamanlama.. Grevin -en aşağı- gerilla savaşının birinci merhalesinden bir bölümü katettikten sonra olması gerekir. Biz demiştik: ilk önce ha-

zırlık, donanım, plan ve kendin için bir program koyma kabilinde küçük bir cehd-i gayret göstermendir. Bu program içerisinde beş yıllık, on yıllık planlar katman gerek. Beldeye olan bilgin kadarıyla merhalelerin sınırlarını belirleyen genel bir program kattığında dersin ki “Şu an hazırlık süreci beş senemi alacak. Bu süreçte şöyle şöyle kısaltmalarda bulunacağım. Genel olarak amaçlarım stratejik bir plan çerçevesinde.” Bu merhaleler içeriisinde şöyle dersin: “Davete başlayacağım, isyanı ilan edeceğim, şer’i ve halksal istekleri ilan edeceğim. İnsanların maneviyatlarını yükseltmek ve devlet egemenliğinden bir cüzü devirmek için askeri operasyonlara başlayacağım. Süreçler içerisinde bir süreçte şöyle şöyle bir eylem gerçekleştireceğim. Olumlu bir icabet bulduğumda kesinlikle insanlardan cüzî toplu eylem faaliyetleri talep edeceğim.”

Nitekim bazı kardeşlerin iyi bulmadığı “Büreyde Eylemi”nde olduğu gibi. Londra’da bulunana Suud muhâlif kardeşlerden biri bu eyleme mutabık değildi. Bana dedi ki: “Meşrû Hakları Müdafaa Komitesi”ndeki kardeşler zamanlama noktasında hata ettiler, bu yaptıkları hareketin maslahatına olmadı, temel kadro elemanlarından çoğu tutuklandı...” Fakat benim iki tarafı da dinlemem ve olan olayları incelemem ve mes-cidde bu gösteriye ait videoyu görmem neticesinde bence bu eylem/gösteri çok başarılı bir faktördü. Başarısından istifade edilememesinin sebebi ise bu eylemin genel program içerisinde olmayışındı. Nitekim tıpkı Huber ve Riyad patlamaları da çok başarılı eylemlerdi. Ama çalışma programı içerisinde değillerdi.

Gösteriler ve grevleri kendi programın içerisine katarsın. Bir takım eylemler yaptığında devletin heybetini kırarsın. Grev ve gösterilerin muhakkak Korku duvarı yıkıldıktan ve insanların yönetimin heybetinden en küçük bir sınırın kaybolduğu fikrine varmalarından sonra gerçekleştirmeleri gerekir. Bu hususta, ortaya çıkan yeni cemaate dair sevgi için en küçük bir sınır vardır. Bu cemaate ortaklık etmeye dair en alt bir sınır vardır. Çöllerde duvarlar üzerine yazılar yazarsın, şiarlar/sloganlar yazzarsın. Bir dönem sonra bu mesele halk ameline dönüşür. Sen de orada çok sayıda insanın yazılar yazdığını, eleştirilerde bulunduğunu ve senin küçük cümleler halinde yazdığın sloganları yazdıklarını farkedersin: Amerikalıları Çıkartın- Yahudileri Çıkartın- Suud Kraliyet Ailesine Hayır, Şeriata Evet- Faize Hayır- Krala Hayır- Zulme Hayır, vs devle-te göre sloganlar oluşturursun.

Veya Arapça üç harften oluşan kısa öz bir slogan ortaya katarsın. İnsanların bunu yazmaya ve sevmeye başladıklarını farketğinde şöyle dersin:

Belirli-sınırlı bir gösteri/eylem yapılması talebinde bulunmanın vakti geldi. Mesela bu eylem Cuma namazından sonra olur. Caddede senin neşriyatların dağıtıldığında insanların onları alıp almadığını görürsün. “Talia”daki kardeşler sadece 100 nüsha yayın dağıtıyorlardı. Ama 4-5 gün sonra bunlar binlerce nüsha oluyordu. Hattâ hatırlıyorum: nüshayı fotokopiyle çoğaltamayanlar elleriyle tedvin ediyorlardı. Yani artık sen halkın davaya ortaklığının hacmini hissediyorsun.

Mücadelenin seviyesi küçük bir gösterinin başarılı olması düzeyine ulaştığında senin en iyi halksal boyutunun olduğu yerde sınırlı bir grev yapılmasını istersin. İçerisindeki insanların asla devlete kulak asmayacaklarını bildiğin bir şehir veya bölge seçersin. Eğer bu başarılı olursa bunun üzerine bir şeyler bina edersin ve gözetleme işlemi yaparsın.

Eylemlerin için zamansal bir merdiven oluşturursun. Liderlik mekanizması da bu eylemlerin başarıları sğresince kâğıtları ve haritayı izler. Tıpkı kendilerine anlattığı plannın uygulamasında başarı alanlarının nasıl olduğunu gözlemlemek için futbolcuları izleyen, sonra da onları ara dinlenmeye çağırdığındaplan taktiğini değiştiren futbol antrönörü gibi. Bu iş idare işi.

Sonra bunun ardından zamanlamada düzeltmelerde bulnursun. Zira sen başta demiştin ki “Bir sene sonra bana gelecek olumlu icabet şöyle şöyle olacak” ama baktın ki bir senede beklediğin icabeti altı ay sonra bulmuşsun, Allah (*subhânehu ve teâlâ*) ilahi yar-dım ve kolaylaştırma lutfetmiş. Bu yüzden sen zamanlamaları ve projeyi düzeltirsin.

Planlayıp beklediğinin gerçekleşmediğini görürsen, yani Cezire, mukaddesatlar vs hakkında bir cihâd çağrısı yapıldığında, insanlardan biri olarak benim tahminime göre bu çağrıyı duyanlar icabet etmezler. Bunu söylerken neden insanların icabet et-meyeceğinden sarfı nazar ediyorum. Lakin gerçekleşen şeyler umulan şeylerden daha az oldu.

Bir eylem yapmak ve Dr. Ömer Abdurrahman ile yardımlaşmak için bir çağrı yap-mak istedik. Bundaki amacımız beyanatlar ve neşriyatlar iletmemizdi. Fakat tabi ki bu projemiz başarısızlığa uğradı. Çünkü Şeyh Muhammed Surur ve diğer İslamcılar filan kişinin filan kişinin bulunmamasını şart koştular. İşte İslami çalışma içerisindeki çe-kışmeler ve karşılıklı nefretler. Onlara dedik ki: “Gelin, bir üslup çıkarma noktasında ittifak edelim” buna rağmen başarısız oldular. Aslolan: sen bir çağrı gerçekleştiriyor-sun, bunun ardından halkta bize desteğin gerçekten varolduğunu görüyoruz. Bu des-tek Amerika'nın bize el atmasına sebep oluyor. Falanı yakalıyorlar, filanı kaçırtıyorlar. Çünkü onların bu meseleleri takip eden araştırma merkezleri var.

Körfez harbinde şöyle bir tasavvur ve plan ortaya kattılar: Savaş başlayıp Irak vur-ulduğunda muhakkak ki Irak adına fayda sağlamak için için terör eylemleri olacak. Lakin İslam âlemindeki tek bir terör eyleminin dahi batı çıkarlarına karşı olmaması gerek. Tabi bu durumdan şu tip tek tük şeyler müstesna; Tancada bir grup Fransalı öldüren Mağribli adam, Ürdün'de bir grup yabancıyı öldüren adam, Dubayide bulur-nan yaralı bir İtalyalı. Yani 50 devlette bulunan, 1 milyar 200 milyon nüfusu olan uc-suz bucaksız bir ümmet seviyesine nazaran bu tip eylemlerden baktığımızda bu mu-lak bir canzsızlık.

Sen vaziyeti bu şekilde gördüğünde grev talebine cüret etmezsin. Bazen devletin kendilerini zorlayamayacağı gruplardan grev yapmasını istersin. Öğrencilere “okula gitmeyin” dersin. Evlere gidipte öğrencilere “gel, hazır ol” diyemezsin. Çünkü “ben hastaydım” “korktum” vb. şeyleri bahane edebilirler. Bunlar dışında işçilerden grev yapmalarını istersin. Namaz kılanlardan, insanlardan istersin. Kendine ait planlar içinde bunu yaparsın. Niitekim sen bulunduğun vaziyeti ve vakıya uygun olan şeyi görüyorsun.

Kardeş: Büreyde Gösterisi sorusu ne oldu?

Şeyh: Sana dedim, gösteri başarılı. Lakin program dairesinde istihdam edilmediği için tüm izleri gitti. Bugün aklıma gelen fikirlerden birisi şu: Her biriniz yazı yazmaya ve kendi yaşadığı tecrübeye dair bir tesbit yazmaya sabretsin. Yani, mesela o Mısır’da, bize Mısır cihadı tecrübesine dair görüşünü yazar. İnşâAllah bir araştırma merkezi ve yayın kurduğumuzda arşiv yapacağız. Arşive Mısır Dosyası, Eritre Dosyası, Tunus Dosyası, şu dosyası.. diye yazacağız. Hatta bir araştırma veya makale yapmak istesek böylece o zaman elimizde tespitlerden, gazete küpürlerinden vb şeylerden oluşan mecmualar olur. Elimizde olacak en iyi şey; kardeşlerin yazdığı tespitler ve şahsi tecrübeleri. Örneğin küçük bir numune üzerine “et-Tecrübetu’s-Suriyyetu” kitabı. Bu beldedeki İslami çalışmaya dair görüşü nedir? Bu tür bir çalışma yazacak kişi keşke eski tarihle başlasa. Hareketin ne zaman başlayacağını yazar. Beldesinde işler nasıl gelişti. Yazarının dahi böyle bir şey yazmayı beklemediği araştırma yazıları elde etmemiz mümkün.

Yani şayet bir insan şöyle dese: Yemen’de nasıl çalışma yapalım? Pratik olarak çalışma yapmak için plan ve tasavvur ortaya katmam için yeterli miktarda malumata sahip değilim. Mağribe dair de aynı şey sözkonusu. Ama ne zaman ki on yirmi kardeş bu hususlara dari tasavvurlarını, ne olduğunu, şunu şunu bana verseler o zaman kişi bu malumatlara binaen görüş sunabilir. Zaten her biriniz bir tecrübeye şahid olmuşsunuz.

Mesela biri Bosna tecrübesine şahid olmuş, orada şunu şunu görmüş. Başkası şunu başkası şunu görmüş. Sana gelen tespitler mecmuası senin için bir tasavvur meydana getirecek. İnsanlar Şeyh Selman ve Şeyh Sefer’e tespitlerini sunuyorlardı. Böylece ellerinde korkunç dercede çok malumat oluşuyordu. Sonrada derse gelip belli bir madde ekseninde ders veriyordu. Elinde delil getirilebilecek muazzam derecede çok belgeler ve malumatlar görürdün.

Biz Malumat Merkezi için bir temel çekirdek yapmak istiyoruz. Ta ki bir yayın meydana getirildiğinde içerisinde bir posta adresi katacağım ve tüm yayın okuyucularından bu meselelere dair yakın bir ilişki içinde olmalarını talep edeceğim. Alimler mevzuu da böyle, şayet okuyuculardan biri şaz bir fetva duysa o fetvayı, fetvanın resmini, şuyunubuyunuvs bize gönderecek. Siz şimdiden başlayın. Tecrübelerinizi ve

Müslümanlara faydası olabilecek meseleleri yazın. Velew ki çok bozuk bir arapçayla dahi olsa yazın. Ne dil ne de diksiyon, bizim için mühim değil. Bizim için asıl mühim olan fikir yani tecrübenin yapısı.

Şimdi mesela sen bu meseleye şahid olduğunu veya gösteride olduğunu zikretseydin bize çok fayda verebilirdin. Ben bu gössteriye dair haberler topladım. Sonra videosunu izledim. Bilgimden yola çıkarak söylüyeyim ki; Suud'daki vaziyet mutlak bir durgunluktan ibarettir. Adeta kırk yıldır durgun olan bir göl, içinde hiçbir şey olmamış. Bu açıdan bu gösteri başarılı bir eylem. Fakat asla istihdam edilmemiş ve faydalanılmamış ve bu yüzden verimsiz olmuş. Bu eylemin bir program içeriisinde bir intifada dönüşmesi mümkündü. Çünkü artık korku duvarı kırılmış ve insanlar haksızlıklara dair konuşmaaya başlamıştı.

El-Huber ve Riyad patlamaları BüreydeGösterisi'nden çok daha önemli olmalarıyla beraber onlarda böyle. Fakat bunun üzerine bir şeyler kurulmadı. Lakin, tutuklanan kişilerden ötürü Büreyde Gösterisi gerçekleşince, ki bu olaydan sonra Seferde tutuklandı, sonra bu meseleden ötürü Gösteriye katılan Selman'ın kendisi de tutuklandı. "Emirlik Buluşması"nda tutuklanmasının ardından bundan sonra bir intifadanın gerçekleşmesi için canlarını satmaya ve tutuklanmaya fedai grubu hazır olmadı. Üzerlerine haksızlıkların ortadan kaldırılması veya gösterilerin gerçekleşmesi veya bu kabilinden şeylerin bina edilmesi mümkün olan yıllar, Ramazanlar, bayramlar ve nice fırsatlar geçti.

Üstelik bir de bu gösterilerde, grevlerde ve mitinglerde şu ayrıcalığı yapman gerek: insanlardan caddelere çıkmaları, tekbirler getirmeleri, alkış tutmaları, cesaret vermeleri, canlılık üsrmeleri, kırıp dökmeleri, tahribatlar yapmaları istenir. Bu halksal bir şekilde olsa dahi sertlik üsrecine iştirak etmektir. Yönetim yapısının birebir kendiisine karşı uyanık olman gerek. Acaba bu yönetim halka ateş açması ve bin iki bin kişiyi öldürmesi mümkün olan hunhar bir yönetim mi? Yani sistemin vaziyeti sivillere katliam yapmaya ihtimalli mi değil mi? Bizim Suriye'de nizam katliamlar yapmaya hazır. Bizde halkımızın cayacağı tecrübeyle sabit. Yani içlerinde katliamların gerçekleşebileceği ve başkaldırabilecekleri mümkün olan halklar. İran nizamının katliamlar yapmaya gücü vardı. Ama Şia inanç ve dini oluşum yapısı terör yapmayı kabullenir değil. Yani caydırılamadılar bilakis başkaldırdılar. Latin Amerika'da bazı halklar var: gösteriler ve katliam, gösteriler ve katliam, sonra bir daha çıkıyorlar.

Ürdün'de aşiret sistemi var. Kabileler ve intikam, nizamın cezalandırmada ilerletmesine müsaade etmez. Çünkü o aşiret nizamı, Filistin ve Ürdün yapılı ve seyreli bir sosyal yapıda. Meselenin sistemin hoşlanmıyacağı bir şeye dönüşmesi mümkün. İşte bu nizamın zaaf noktası. Bu yüzden birçok gösterilerin ve mitinglerin yapılması mümkün. Çünkü sistem tutukluları serbest bırakmaya mecbur kalacak.

Suud'da ve bu devletlerde bu faaliyetin uygulanması lazım. Çünkü sen himaye altında olduğunu biliyorsun. Çok çok umduğun en uzak şey tutuklanmaktır. İnsanların kesinlikle terör girdabına girmemeleri lazım. Suud'da insanlar terör girdabına girdiler ve ezildiler. Aslen terör hiç başlamamıştı dahi. Fakat korku şayiasından dolayı böyle oldu.

Bu yüzden halk üzerinde birkaç deneme gerçekleştirmen gerek. Tıpkı laboratuvarlara tavşanları katıp ne yaptığını gördükleri gibi. Test balonlarını bırakırsın ve uyum sürecine bakarsın, sonra da bunun üzeirne bir şeyler bina edersin.

Göz önünde bulundurulması gereken önemli mülhazalardan biriside şu: Nizamın öldürme ve baskı gücü, halkın da baskı altına alınabilir olan yapısı. Grev ve halk katılımı mevzularında bunlara dikkat etmen lazım.

Kardeş: Bize bazı devletlerde siyasi orta çözümün mümkünlüğünü diğer bazılarda ise mümkün olmayışını izah etmenizi istiyorum.

Mısır'da olduğu gibi: Amerika ve Batı Hüsnü Mübarek'in İslâmi ve cihadi akımlara uyguladığı baskı siyaseti gölgesinde hükümet kararlarının ülkedeki tüm gruplara mensup olması, farklı siyasi partilerin buna ortaklık etmesi, kitlelerin şevkini emmenin ve İslâm davasının çözünmesinin gerçekleşmesi için ılımlı İslam davetine ve İhvân akımına nizamla beraber koalisyon hükümetine katılmalarını teklif etti. Nizama yapılan bu öneri ve zorlama Mısır'da turistlerin vurulmasından ve cihadi akımın güçlenmesinden sonra geröekleşti.

Şeyh: Burada iki nokta var. Dış devletlerle ilgili bir nokta; bazı devletlerde bu orta çözümü istemezsin. Bir de bire bir nizamla ilgili nokta. Eğer bu öneirleri kabul etmesine karşılık onu tehdid ediyor. Yetmişlerden, seksenlerden Körfez Harbine kadar - ki bunu büyük sorumlular açıkça ifade etmiştir- Batının seçeneği radikal İslam'ı ılımlı İslam ile vurmak oldu. Bu yüzden bir dönem tüm İslam âleminde demokratik İslam faaliyeti için özgürlükler açık hale getirildi. Hatta bunların içinde Mısır, Cezayir ve Türkiye de var. Ve içerisinde cihadi örgütlerin bulunduğu her ülke. Mesela Suud'da ve Körfez'de bu özgürlükler açık hale getirilmedi. Çünkü zaten orada korku veren bir seçenek yoktu. Çünkü bu kendi başına korkutucu bir seçenek teşkil ediyor. Bu durum; orada siyasete dair düşücelerde bulunan İslamcılarının olması. Onlar da bu sistemleri dini sistemler olarak kurdular. Suud ve Körfez'de ise dini partilerin olması için bir gerekçe yok.

Pöylece geçen sefer açıkladığımız sorunun içine düştüler. İlimli akıma bu hürriyet-i açıklıklarında İslam âfâki olarak yayıldı, bu ortam neticesinde cihadi hareketler yayıldı ve kendilerini tanzim ettiler. Bu bir sorun. Bu seçeneklerden bazıları Cezayir ve Türkiye gibi ülkelere öyle bir ulaştı ki artık siyasi sisteme karşı tehdit ve tehlike unsuru oluşturdu. Ben eminim ki Fransızlar ve bu insanlar "el-İnkâz" partisine fırsatı

bırakmadıkları için pişmanlıklarından dolayı parmaklarını ısırtıyorlardır. El-İnkâz ı satı sonuna kadar alırdı, sonra da tıpkı Erbakan'ın devrildiği gibi devrilirdi. Silahla ma olanağı bitirilecekti. Ama İslam'la ilgili her şeye olan kör kinleri onlara galip gel

Artık 90'lı yıllarda batının genel siyaseti; siyasal İslam'ın tüm şekillerinin kabul ed lemez olduğu şeklinde oldu. Ancak bundan içerisinde İslami çalışmanın tehlike oluş turamayacak bir merhaleye boyun eğdiğini isbat eden ülkelerde olanlar istisnadı Cezayir, Ürdün ve Mısır gibi bazı ülkelerde bulunan İhvanı Müslimin kuruluşları bun lardandır. Yani İhvan'ın Cezayir'de sunduğu hareketsizlikler o derecede ki -en aşağı- hatta liderlerini İslam dairesinden çıkaracak seviyede. Yani, İhvan Suud'da aşırı zeli- liklerine rağmen Mahfuz Nahnâh Suud'a ziyarete gelince ona hakaret ettiler, laf saydılar ve ona İslami çalışma kapsamında mümkün olan tüm sınırları aştığını söyle- diler.

Ürdün'de en zayıf hane olduklarına ve bu hanelerden Krala ajanlık, onunla ortaklık ve onu krizlerden kurtarmak için en çok hazır bulunanlar olduklarını isbat ettiler. Bu gibi ülkelerde batı devletleri bu tür seçeneklerin açılmasını nasihat eder. Bu yüzden, Irak ve Suriye gibi ülkelerde İhvanı Müslimin kelimesi yüzünden idam gerçekleştirilen bir zamanda Umman'da üzerinde şöyle yazılı çok büyük bir levha var: "İhvanı Müslimin Cemaati Müessesesi".

Sert seçeneklerin kendisinde tehlikeli, barışçıl seçeneğin ise tecrübe edilmiş ve fay- dalı olduğu Devletler var, örneğin Mısır. Mısır hükümeti Amerika istihbaratının Mı- sır'da İhvanı Müslimin ile iletişim kurduğunu ve aralarında diyalog ve bağlantı kurmak istediğini öğrendi. Amerika bunu içlerinden birinin yönetime ulaştığında Amerika ve Batı ile olacak ilişkilerine dair düşüncelerini görmek için yapıyordu. Hükümetin bunu öğrenmesinin ardından Hüsnü Mübarek muhtevası şöyle olan bir konuşma yaptı: "Mısır'daki yabancı elçiliklerin görevi sadece Devletle iletişim kurmaktır."

Bu hususta gençlerin kafalarından silip atmaları gereken bir nokta var: Bizim ajan yöneticilerimiz, yani hepsinin "aç, aç; kapat, kapat" diye bir anahtarla bağlı oldukları anlamına gelmez. Bilakis hepsinin bir alanı var. Bu alan ajandan ajana değişiyor. Mesela Tahnun ve Sahnun gibi birini bulursun, mesela şu Bahreyn'in bir alanı yok. Keri şu Kuveytte böyle. Yani yaptıkları sadece Kuveyt'e bir belediye başkanı yerleştirme iş- lemi. Ama birçok alanları olan bir takım büyük sistemler var. Yani mesela Saddam Hüseyin bir ajandı. Tahlillerin geneli gösteriyor ki onunla Uluslararası alanlar arasında çatışma/zıtlık oldu. Şah'ın bir alanı vardı.

Burada "et-Tecrübetu's-Suriyye" kitabımda "Filistin Sorunu" meselesinin ek baki- münde bir pasajda erken bir zamanda söylediğim ve çok büyük bir soruna neden olan bir söylemimi ifade edeyim. Şunu anlatmıştım: JimmiyKarter -bu haberi Kuveyt "el-Kabes" gazetesi de yayınladı- FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü)'nün emirliğine

masdan bir takım grupları Filistin Millet Meclisi'ne kendi yanında kabul etmesi yönünde işaret verdi ve çözümün bu insanları resmi kurumlar bünyesinde olmalarına davet etmek olduğunu, radikal cemaatleri vurmak için bundan başka bir çözüm olmadığını söyledi.

Ben bunu zikrettiğim sıralar Hamas ve FKÖ arasında ihtilaf olmadı. Ama maalesef sonrasında ise oldu. Şimdi Hamas'ın Siyasal Liderliğinin Yasir Arafat'a, Oslo meselesi-ne ve bütün plana karşı yaptığı açıklamalar var. Yani radikalliğin son derecesini dahi temsil etmediler. Burada büyük bir fark var. Biz bu farktan Hamas'ın askeri cihadı; bir-rebir Hamas'a dahi sorunsallık oluşturan ve örgütü cihad yönüne sürükleyen -ama bunda dahi örgüt dağılmıyor, bir kere böyle oturmuşlar- İzzeddin el-Kassam ketebele-ri meselesinde bahsedeceğiz. Bir noktada yapılması gereken açıklama var.

Lakin Hamas'ın Filistin Parlementosu'na girmesinin mümkün olduğunu gördükle-rinde Hamas'ın prensibi asla parlamentoya giremeyeceği değil de, anlaşmazlıkları sa-dece meclis üyesi oranı hususunda oldu. Hamas dedi ki: Biz %51'lik bir oran istiyoruz. Yasir Arafat ise Filistin Millet Meclisine sadece %40 sundu.

Kanıt: Seçenek tecrübe edilmiş ve bir neticeye götüren bir seçenek olduğunda ki-tpkı Mısır'da ki durum gibi, Mısırlılar Sedat'a rahmet okudu, Hüsnü Mübarek'e iki defa biat ettiler, mücahidlere hakaretler ettiler, Hüsnü Mübarek ve ekibinin Mısır'da zorbalığın muhalifine olduğuna milyon kere söylediler. İşte bu Mahmud ez-Zehhar, el- Huber patlaması olduğunda şöyle dedi: "Bu bir suç eylemidir. Biz bu eylemleri yapanları açığa çıkarma noktasında Suud yetkilileriyle yardımlaşmaya hazırız. Biz Ya-budilere karşı çalışıyoruz ve Arap hükümetlerle birlikte tek bir hendekte israile karşı çalışıyoruz." Bu adam Hamas adı altında resmi konuşmacı. Bir defasında Muhammed Nezzal bundan daha beter sözler söyledi. Hatta size bir örnek vereyim; Amerikâda tutukluymen cihad eylemlerine karşı yine aynı bu açıklamalarda bulundu. Ya işte bun-lar deneyimli adamlar.

Demokratik veya laçka veya ılımlı İslam çalışmasının tehlikeli olmayan bir seçenek olarak kendisine meyledilmesi tecrübe edilmişse batı devletlerin yöneliminin ona da-yandığını görürsün.

Fakat önlerinde duran zorluk şu; diktatörlükte belli bir seviyeye varmış nizamlar kendilerini tehdid eden şeyleri ara ara Amerika'dan daha iyi bilirler. İşte bu durumda bu tür İslami çalışmaya sanki Amerika'ya ajanlıkta kendisiyle yarışmış gözüyle bakarlar, kendisini zeval bulmakla tehdid eden bir tehlike olarak bakmazlar. İhvanı Müslim'in hizmetlerini alenen batıya arz ediyor. Mesela en-Nahnâh Batıya hizmetleri-arz etti ve "Şayet Cezayir de yönetimi ele alırsak bizim ilkelerimiz şöyle şöyle ola-cek" diye belirtti.

Raşid el-Ğannuşi kalkışma yaptığında -nitekim arkadaşlarının söylediği üzere o batıya gümek ve onlara manevra/hile yapmak istiyordu- bu kalkışma oldu ama Ğannuşi bizim ölkelerimizde Batının hukuk işlemeine dair yazdıklarında aşırıya gitti. Öyle ki artık şeriat tasarısını, İslam tasarısını aştı. Kendi tasarısı ise özgürlükler tasarısıydı! Şu an Avrupa parlamentolarında bazı konuşmalarını söylemesi için kendisine müsaa- de ediliyor! Avrupalı düşünürlerin, bakanların, hükümet benzeri olan birimlerin hazır bulunduğu sempozyumlara iştirak ediyor. Buna rağmen Zeynel Abidin onun tüm manevra çalışmalarına karşı müsamaha diye bir şeyi ortadan kaldırdı. Çünkü onu kendisi için tehlikeli görüyordu.

Alanları olan ve büyük devletlerin bu alanlarına saygı duyması gereken bazı nizamlar var. Şimdi Hüsnü Mübarek Doha Kongresi'ne karşı tavır aldı. Çünkü orada bir çekişme vardı. Sanki orada Katar gibi hor ve hakir bir ölkö var ve bu ölköye Mısır, İsrail ve Yahudiler tarafından verilen role kıyasla Mısırdan daha büyük rol veriliyor!

Bunların kendi aralarında ajanlık alanı hususunda çekişmeleri mevcut. Bizim oralarda dedikleri gibi "Eşeklerin üzengi payı çekişmesi". İşte böylece yabancı Devletler bu çıkarları gözetiyorlar. Bu çekişme aynı nizamın birebir kendi bünyesinde de var. Hüsnü Mübarek'in nizamına şöyle bir bakıyorsun, bakanları Hüsnü Mübareke ajanlık için birbirleriyle çekişiyorlar. Şimdilerde ajan sıraları uzun uzun kuyruklar.. Bizimle görüşmelerinde Batının önünde seçenekler epey çok olduğu için böyle. Böylece batı orta çözümler ve inkılablar buluyor. Bir nizam kurulup Kral devrildiğinde ajan gelip o devrik kralı cezaevine atıyor.

İşte bazı İslami cemaatlere bir yerde alan verip de diğer yerde alan vermeyen etken budur. Yoksa Hüsnü Mübarek İhvanı Müslimi'ni seçim kampanyalarından ve parlamentoda alıp cezaevine katarak yani böyle bir cezalandırmada bulunarak Amerika'nın İhvan ile yardımlaşma siyasetini caydırma işlemini yapardı. En azından Hüsnü Mübarek veya müsteşarları tarafından bir teşebbüs girişimi olurdu. Biz başımızda bulunanların hiçbir şey ayıkmayan eşekler ve inekler topluluğu olduğu fikrinde çok aşırıya kaçıyoruz. Hakikat şu ki bizim bu fikrimiz doğru değil. Zira onlar birer kuruluşlar, yani nizamlar kurumsallar. Baştaki kişi tüm müsteşarlarıyla birlikte profesyonel ve deneyimli bir nizam teşkil ediyorlar.

Amr Musa, Butros Gali, Usame el-Bâz, ondan önceki İsmail Fehmi, Mahmud Riya ve İsmet Abdulmecid gibi adamlar güçlü adamlar, öyle oyuncak değiller.

Suud nizamı zinadan ve içkiden başını kaldırıp ayıkmaya başladığı sıralar sırasıyla minvalinde düşünmeye başladılar. Ama şimdiki Fehd, öncesindeki Faysal, öncesindeki tüm bu insanlar, müsteşarlarından daha sadece birisi olan Maruf ed-Devalibi ki bu adam Suriye'de bakanlar kurulu başkanıydı, birçok kere bakanlık yaptı. Adam büyük bir mason. Kısa bir dönem Suriye'de İhvanı Müslimindendi. Yasama hukukuna da

İslami kitapları var. Uluslararası yasama ve karşılaştırmalı kanun hukuku kitapları var. İşte bunlar büyük akıllar. Devalibi cezaevinden çıkınca Abdulaziz onu yanına aldı ve artık Abdulaziz'in müsteşarı oldu. Sonra Suud'un müsteşarı oldu. Sonra Faysal'ın sonra Halid'in. Devalibi Abdulaziz'den günümüze dek tüm Kralların müsteşarıdır. Şimdi onun yığınla tecrübesini sen hesap et! Müsteşarların gözdesiydi, hatta Mısır İçişleri Bakanlığı'ndan Zeki Bedri çıkardıklarında Devalibi Suud Emniyet Bölümü eğitimi hususunda Nayif b. Abdulaziz'i müsteşarı oldu.

Bunlar kurumsal birimler ve her halükarda hafife alınamayacak güçleri var. Tabi bız bunların gücünü korku safhasına vardıracak kadar veya tedbirsizlik edecek derecede hafife almaya götürecek derecede belirlemek istemiyoruz.

Siyaset oturumlarını açıklayacağımız sıralarda "Siyasâl Güçler Şebekesi" ve ilişkiler şebekesi meselelerini göreceğiz. Bu şebekelerdeki her bir düğümün üzerine bir devlet katılmış halde. Düğümleri büyük olan bazı devletler var: ABD, Fransa ve Çin. Düğümleri diğer Arap devletlerinden büyük olan bazı Arap devletler var: mesela Mısır Bahreyn ve Katar'dan büyük. Böylece sen tek bir düğümü vurursun ve tüm düğümler sarsılır. Bundan ötürü tüm şebeke sarsılır. Tabi ki tüm düğümlerin arası ipler ve uçlarla bağlı. İşte bunlar bu Devletlerarasındaki ilişkinin yapısını temsil ediyor. Aralarında doğrudan ilişkinin bulunduğu ve bu yüzden sarsılmasının doğrudan diğerlerine tesir edeceği düğümler var. Bunu ilerde ayrıntılı bir biçimde açıklayacağız. Fakat şu an ki mevcut dengelerin çok çetrefilli birbirine girmiş dengeler olduğunu anlamak lazım. Bu yüzden adamı sana şöyle derken görürsün: Amerika başkanının Afrika işleri müsteşarı. Sonra Afrika işlerine bakan bu müsteşarın devletlerle ilişkili yirmi müsteşarı var. Bu Kamerunluların işleriyle ilgili müsteşar, bu orta Afrika işleriyle ilgili müsteşar vb...

Hatta en son Amerika istihbaratının sadece orta doğuda çöpçülerden tut devlet başkanına kadar 250 bin aylık maaş ödediğini görürsün! Tahran'da rehineleri almalarından önce Amerika Büyükelçilik belgelerini ele geçirip çalışma odaklı bu acayip kâğıt parçalarını birleştirme noktasında çok garip işlemi yapacaklarında Amerika bu belgelerin İranlıların eline düşmemesi için kâğıt imha makineleriyle elçilikteki tüm mevcut belgeleri parçaladı. Sonrasında ise İranlılar tüm bu küçük parça parça kâğıtları aldı, siyaset ve istihbarat uzmanlarından oluşan bir grubu bir araya getirdi ve bu belgeleri ilk haline geri getirdiler!

Belgeler okunduktan sonra Arap hükümetlerdeki bazı ajan isimleri ve bölgedeki misyonerler ortaya çıktı ve bazıları yayınlandı. Tahran'da ki Amerika Büyükelçiliğiyle ilişkili olan ajanların yayınlanan sayıları arasında Orta Doğunun tüm mıntıklarının merkezî idare de yer akmaktaydı. Şimdi ise Mısır'a geçti. Riyada geçti ve FBI'ya bir ofis açtılar. Bir bak başkentte de bunu yaptılar. Böylece akanlık sistemi çok karmaşık oldu.

İşte siyasal dâhilik budur. Afganlara baktığında onların siyasal deha olduğunu görürsün. Tüm ilkeliklerine ve kendilerini gözetenlerin tamamına rağmen durum böyle. Anlaşmalar mecmuasına ve bu cihad merhalesinde partiler, Komünistler ve kabileler arasında gerçekleşen güç haritasının değişikliğine bak. Bakınca bunun çok karışık olduğunu görürsün. Ama buna rağmen insanlar bu surette maslahatlarını biliyorlar, dengeleri biliyorlar, hattâ şu anki mevcut surete varıncaya kadar.

Siyaset işlemi pratik, dahilik, zeka ve malumat işidir. İnsanların kararlar alabilmesi için beşeri düşüncenin özüdür. İşte bu anlattığım durumlar bize batının neden bazı Devletlerde seçeneği kabul ettiği, sonrasında ise diğer bir Devlette buna benzer bir seçeneği neden kabul etmediğini, bir de aynı seçeneği aynı devlette görüp de bir zaman diliminde kabul edip bir başka zaman diliminde ise kabul etmediği meselesini bize açıklamış oluyor. Bu yüzden şöyle demişler: "Siyasette sürekli olan ilişkiler yoktur, fakat siyasette sürekli olan çıkarlar vardır." Bu işte ilke, ahlak, ilişki, sabit ölçütler yok. Bu işte sürekli olan şey sabit çıkarlar, korkutma ve teşvik etme.

Maalesef aslen bu kaidenin Müslümanlar arasında yerinin olmaması lazımdı. Ama şimdilerde bu muhtelif İslami cemaatlerde mevcut. Ve maalesef en azından cihadi ilişkilerin bu kaideye teslim olmaması lazımdı. Ama artık öyleki cihadi tanzimler dahi çoğu kez bu kaideye teslim oluyor. Oysaki bu kaide ne menhecdir, ne de etikdir. Sadece çok büyük bir haddi safhaya kadar olan çıkarlardır. Bu hastalık tek bir cemaatin içerisinde, tek bir liderlik komutası üyeleri arasında, tabiler ve merkezler içerisinde dahi yaygınlık gösteriyor.

Tabi ki bu bir hatadır, kabul edilmez ve olmaması gerekir. Bu değişik oranlarda mevcuttur. Bu yüzden İslam tarihi içerisinde muttaki, salih ve dindar kişilerin çoğunun tüm bu musibetleri terkettiklerini; yönetimi, problemlerini, çekişmelerini ve hassımların muhalefetlerini terkettiklerini ve kendilerini kendi vaziyetlerine hasrettiklerini görürsün. Bu yüzden de, muttakilerin bir kenara çekilmesi ve sadece büyük balıkların kalması sorunu peydah oldu. Aslen biz "ne sahtekârım, ne de sahtekâr beni aldatabilir" ilkesine muhtacdır. Yani muttaki bir insan olacak ama kimsenin kendisine bulaşmasına izin vermeyecek.

İkinci dünya savaşına katılan askeri komutan General Bernard Montgomery'nin burada aktaracağım bir sözü var. Diyor ki: "Savaş pis iş, siyaset ise aman Allahım! Montgomery pisliklerinin çok olduğundan dolayı siyasete bir vasıf dahi biçmedi. İhtisarsız kilerin, anlaşmaların ve karmaşıklıkların yapısı. Çıkarları toplama işlemleri.

Nadirler hariç bu noktada Allah Teâlâ için olan bir şey bulacağın var sayılmaz. Biri başlı sınırlarda bu meşru olur. Mesele; cihadi tarafı destekliyorsun ve bu destekleme de seninde bir çıkarın var. Bu meşrudur, güzel. Ama bu durum İslam'ın bir çıkarı olup da senin için bir çıkarı olmamaya dönüşüyor ve sende bunun ardından desteklemiyorsun.

man. İşte keza aynı sorun oldu.

Şiyaset diğer tüm amellerde olması gerekenden çok daha fazla kat takvaya muhtaçtır. İhlâsı otomatikmen sana farz kılan askeri eylemden tamamıyla farklı bir şey. Bu mesele kalbi taştlaştırıyor, seni entrikalar-ters entrikalar ve hileler-ters hileler çemberine düşürüyor.

Kardeş: .....

Şeyh: Kardeşimizde toplu bir şekilde düşünmemiz gereken şeyler var. Düşünce sistemimizin tamamına dair altın değerinde sorular. Ama saat 5:20 zikirler için vakit bırakmak istiyoruz. Kardeşin diyeceği şeyler noktasında bize birçok taraftan gelen itirazlar ve sorular var. Kardeşimiz bunları bu surette bize sunarak bize hizmet etmiş oldu ve bunlara cevap verme imkânını bize sağladı.

Şeyh: İstersen bize soruları oku, biz de hemen yarın bu soruları inceleyelim. Ta ki kardeşlerde bu suretin içinde olsun, ne dersin?

Kardeş: Bunlara cevap verilmesini öneririm. Sadece normal bir suret olması mümkün değil, içerisinde bazı karmaşık sorunlar olabilir.

Şeyh: Ben diyorum ki sadece oku. Cevaplar ise yarın olsun. Ta ki böylece kardeşler bunları düşünsün. Ben de düşüneyim. Yarın sabah sana bir oturum ayıralım, çünkü bunlar gerçekten mühim sorular. Çünkü bunlar basit sorular değil. Allah'ın izniyle bizim bunlara cevaplarımız var. Ama ben bunların kıymetinin basit olmadığını ifade etmek istiyorum. Gerçekten çok kıymetliler. Bunlar düşünce ve cihad menhecine dair bu yeni fıkirden bize yöneltilen birçok şüpheyi cevap veriyor.

Şeyh: Kardeşimiz Ebu'l-Velid'den genel durum ve bizim araştırmamızla ilgili olan bir mesaj bana ulaştı. Salatu selâm getirdikten, bize ve siz hepinize selamlarını söyledikten sonra şöyle diyor:

"Çok durgun ve adeta Şubat soğuğu gibi olan bir soğuk tahlile rağmen benim içinde bulunduğum atmosfer öncesinde ulaşmış olduğum en kötü neticeleritekid ediyor. Kinaca, biz bir frenleyici olmaksızın sürekli içine doğru düşürdüğümüz kara delikten çıkarak için gerçek bir mucizeye ihtiyaç duyuyoruz. Hazır laf açılmışken son nükteyi duydu mu? O zaman dinle: Dostumuz İbn-i Useym'in Buruma'da cihadın zaruri olduğuna dair fetva vermiş, elinde gönüllü gençleri finanse etmek için 3 milyon dolar var, misafirhaneler açmışlar, biletler dağıtıyorlar vs... -eski senaryonun aynısı- Daha önce burda bitmedi. Devamı şöyle; bana bunu haber veren Suuddan bir genç bu iş için eğitimin orada gerçekleşeceğini sonrasında ise Buruma'ya geçileceğini söyledi. İyi insanlar olsun, içimizde taşıma katırları ve Pentagon şeyhleri daim! es-Selâmualeyhum."

Konuya dair delil şu: Tabi ki şüphe götürmez bir derecede Burumalılara karşı işgalci var, bilâ şek Müslümanların Buruma da cihad etmeleri ve işgalciyi defetmeleri gerek, keza Arakan, Türkistan, Hindistan, Filipin ve her ülkede de böyle. Allaha hamd olsun tüm beldeler ya doğrudan ya da dolaylı olarak muhtaç. Tüm beldelerde cihad devrim veya işgalciyi defetme veya hareket veya girişim veya cihada hhzırlanan çekirdek insanlar var. Şüphesiz bu onların hakkı, bilakis şer'i vacibleri. Şüphesiz Müslümanların çalışma elini vermeleri ve meselelerinde onları desteklemeleri gerek.

Fakat sorun; bu hususta bir takım problemlerin ve üzerine diğer tüm belaların dalandığı esas odaklar var. Bu belalar: Küresel sistem, başlarında Amerika olmak üzere tüm bu sahayı yönlendirme noktasında yahudilerin ve hristiyanların hâkimiyeti. Bundan daha pis olan sorun ise: belli ülkelerdeki âlimlerin gönüllülüğüdür, bu ülkelerde hâlâ işgalci bulunmakta ve içerisinde bu âlimleri ilgilendiren ve ülke halkının adamları olma vasıflarıyla üzerlerine vacip olan büyük bir savaş gerçekleşmiştir. Ayrıca Müslümanların mukaddesatları yanlarında olduğu için bu savaş üzerlerine vaciptir. Herkesin Kâbe'de bir hissesi olduğu hükmünden ötürü bu savaş tüm Müslümanları ilgilendirir ve hepsine vaciptir. Bu öyle bir zamanda ki Buruma halkının hissesi Bruma halkı üzerinedir, tabi ki Müslümanlara da. Aslında Suud'daki Müslümanların bizzat kendileri yerine cihad etmeleri gerek.

Müslümanların Filistin'de Kudüs ve Yahudiye karşı savaş için bizzat kendileri yerine cihad etmeleri gerek. Filistin halkına destek için değil, Şam halkına destek için değil. Sadece bizzat kendileri yerine.

Bir dönem Mısır diyarı Müftüsü ve İlmi Komisyon kendi beldesine ve Müslümanları harekete geçirmeye temel çabayı yönlendirmeye gönüllülük ediyordu. Sonra destek için ve sahanın temel savaştan boşaltılması için hükümet malları geliyor. Bu tuhaf karısı çıplak, evlatları aç, kendisinin ve ehlinin avret organı açık olan sonra da elbiseleri olmayan insanların süsleneceği süsleri yapmaya giden adamın durumu gibidir. Hatta Mısır'da avam halk dahi şöyle diyor: "Evin ihtiyacı olan şey mescide haramdır." Hatta Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'e "Sadaka vermek için bir yumurtayla bir adam geldi. Adamın bu yumurtasından başka bir şeyi yoktu ve ona muhtaçtı da. Rasûlullah onu geri çevirdi, o ısrar etti. Rasûlullah geri çevirdi o ısrar etti. Artık Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yumurtayı alıp o adama fırlattı. Ravi diyor ki: "Eğer adama deysen canını yakardı." Bir hadiste şöyle geçmektedir: "Sıla-i rahmi kesenin sadakasını Allah kabul etmez." Çünkü şayet bu adam sadaka vermek istiyorsa önce akrabalarıyla bakması gerekir, yoksa insanlara sadaka veremez.

Birinin başına bir bela geldi. İnan ki, İspanya'da bende körfez harbine dair 44 film, Bosnaya dair 60'dan fazla film vardı. Körfez savaşına hakkında bende Suud'daki Amerika ordusunda bulunan Amerikalı kadınların vaziyetini anlatan iki bant vardı. Bantlar Amerika ordusundaki kadın gruplar için futbol turnuvası düzenlenmesinde

bahsediyordu. Yani Suud'daki Amerikan ordusunda bir futbol takımından, kadın grubundan çok daha fazlası var. Film kadınların özel toplanmalarındaki hayatlarından, futbol karşılaşmalarından bahsediyordu. Bu kadınların giydiği kıyafetse, varın siz düşünün. Erkeklerde durmuşlar, cesaret veriyorlar, alkış çalıyorlar. Yani tam bir musibet. Askeri film değil por..filmi.

Bunların tamamı haremi şeriften, Kâbe'den ve insanlardan bir merhale uzak mesafede. Sonra bunun üstüne adam çıkıp diyor ki: "Gidin Buruma da cihad edin." Sonra Müslümanları yönlendirme, Müslümanların malları, Müslümanların ilanı, Müslümanların ilgisi bu oyun bölgesinin dışına doğru! Sonra tıpkı kardeşimizin dediği gibi diyoruz: İyi seneler, kardeşin dediği gibi Pentagon şeyhleri.

Tabi söylediği zaman içerisinde: hatta velev ki yönetimdeki zat kâfir olsa dahi bu ne ona baş kaldırma için ne de ona karşı savaşmak için bir gerekçe değildir. Diyor ki: "Bu ondan nefret etmemiz için bir gerekçe değil!" Sonra kendisinin olduğu yerde olan kişinin kâfir olduğunu kimse zannetmesin diye yaptığını telafi ediyor ve şöyle diyor: ben bizim beldelerimizden bahsetmiyorum. Bizde elhamdulillah şeriat var, veliyyu'l-emr var, hem zahiren hem batinen. Ben yalnızca içerisinde yöneticilerin küfrünün açığa çıktığı diğer sair ülkelerden bahsediyorum. Bu bahsettiğim ise başkaldırmak için bir gerekçe değil. Şimdi taraflar yayıldı, Müslümanların birbirlerinden uzak farklı farklı emirleri oldu. Bu yüzden her belde halkının beldesindeki veliyyu'l-emre itaat etmesi lazımdır!"

Bu kişi içerisinde bulunduğu beldenin liderlerini savunmuyor. Bilakis o tüm belde-lerdeki ümmetin başındaki tüm liderleri savunuyor. Dediğine göre her beldenin yönetim sahibi orada kendisine itaat edilmesi gereken şer'i bir emirdir. Ve bu aptal ahmak bu kuralı Lübnan'a Hristiyan olan İlyas Heravi'ye çekmeye çalışıyor, çünkü Heravi Lübnan'ın veliyyu'l-emri. Menhem Begin'e bu kaideyi uygulamaya çalışıyor, çünkü o Filistinlilerin veliyyu'l-emri. Yasir Arafat'a ve tüm kâfirlere bunu yapmak istiyor. Bizim ordaki Nusayrilere, Kur'anı tahrif sünneti tebdil eden Kaddafi'ye bunu yapmak istiyor!

Bu zamanda ise coşkulu bir halde insanları Buruma'ya cihada sevk etmekle meşgul!

Daveti topu esas oyun alanından çıkarma istekli odaklı olan herkesten öncelikle şüphelenmeliyiz. Öncelikle niyetleri sonra ise dinleri hakkında şüphelenmemiz lazım. Sonra niyetlerinin sahih, dinlerinin de salim olduğu bize görünürse o zaman akıllarında şüphe etmemiz lazım. Şu anda bu mevcut işgaliciye karşı cihad için temel bir oyun alanı var, çünkü bu alan diğer tüm alanlara etki ediyor. Suud'da evvela Amerika ve Yahudilere karşı cihad var. Orta Doğuda da öncelikli olarak keza durum böyle. Bakın ikincil olarak demiyorum, Filistin'de ve Beytu'l-Makdis'de Yahudiler olduğu için bu böyledir.

Mukaddesatlar etrafındaki cihad esas oyun alanıdır. Sonra da Hristiyanların köklü projelerle indiği yerlerdir. İkinci odak noktaları doğrudan Afrika'nın kuzeyine geliyor. Sonra üçüncü odaklar doğrudan Orta Asya'ya geliyor, yani: Afganistan, Pakistan, Türkistan ve bu mıntıkaya. Sonra ta ki tüm kavimleri kuşatana kadar uzaklaştıkça uzaklaşıyor.

Müslümanlardan bir bölümü esas oyun alanından çıkarmak isteyen kişi tıpkı şu adam gibidir: Kalabalıklar toplamış ve insanları kalabalık olmaları için çağırılmış. Böylece sahada yanında 180 bin seyircisi olmuş. Sonra hakem gelip topu alıyor, sahadan dışarı çıkıyor. Zamalek futbol klubünü çağırıyor, Tahrir meydanına iniyor ve kalabalıklara şöyle diyor: Hadi oynayalım! Top mahalle mahalle gezecek. İnsanlarda alkışlar çalıyor, hakaretler ediyor, gazoz satıyor, sandeviç yiyor. Hadi bakalım durdurabilirsen durdur bu maçı!

İşte biz bu durumdan şüphe ediyoruz. Yüzde doksanı Müslümanların tarihinden oluşan bir üçgen var ortada. Biz de hepimiz Müslümanız. Bu sorundan konuşulurken bizimde konuşmamız lazım. Çünkü milliyetçilik çizgisi çok büyük bir sınıra çıktı.

Şimdi Mağrib'li bir adama gelip diyorsun ki "Sen cemaattesin, Tetuan'da cihad edeceksin. Çok ilerde de ayrılıp Kasablanka'ya gideceksin." Bunu dedin mi adam bunu engel olarak görüyor. Lübnan'daki adama diyorsun "Sen Beyrut'a buyur, cemaatinde çıkıp Cenub'da veya Tarablusşam'da savaşırsın." Yahu hatta aynı şehirde olan insanlar dahi, o şehrin bir kesiminden diğer kesimine geçtiklerinde tavırları bu. Ama biz Müslümanlarda şunu ihya etmek istiyoruz: bir ümmet olarak hareket etmek istediğimizde o adama diyeceğiz ki: Ümmet seni fer'i çaba sahasından esas çaba sahasına nakletmek istiyor. Bu yüzden sen Suud'da savaşacaksın, Biladı Şam'da savaşacaksın, Afrika'nın kuzeyinde savaşacaksın." Yani özellikle de bazen Afrika'nın kuzeyine inen birleşik Avrupa ordusundan Orta Asya'ya Fas, Tunus ve Cezayir'e uğrayarak geçildiğinden bahsettikten sonra bunun gerekli olduğu ortada. Bu çok önemli bir cephe.

Birisi bizi bu alandan intikal ettirmek için gelip diyor ki: Gel, tali bir soruna dan savaşı. Tabi benim o sorunun bulunduğu bölge halkının son derece mücadele etmeleri gerektiğini, bizim onları desteklememizin lazım olduğu, bizzat tüm insanları kuşatana dek sahanın açılması gerektiğini söylüyor olmamla beraber, lakin şu var ki; bir kişiden öfkelerin hınçların yükselmesi gerek." Ben bunu diyene diyorum ki: Şu anda Eritre'de ki savaş talidir. Tüm hassasiyetlerin Eritrenin bizzat kendisinden yükselmesi gerek. Tamam, senin savaşman gerek ama bu savaşın ümmetin ümmet olarak çabasına mabetle tali bir savaş. "Cephe komutanının kendisine "Seni Eritrenin kuzeyine veya gneyine göndermeyi kararlaştırdık" dediğinde üzülmemesi lazım.

Örneğin: Şu an ki Eritre savaşı ve özgürleştirilmesi Sudan nizamını müdahale ama tüm şeri kılıflarla kılıflanıyor. Şu an da bu tüm siyasi ve askeri verilere göre Sudan

nizamını müdafaadır. Şayet Sudan, Eritreyi özgürleştirme ve içerisinde şeriatı hâkim kılmaya önem veriyor olsaydı sınırlarını açar ve geçerdi. Bir bir buçuk sene değil geçen tüm günlere rağmen mücahidlerin liderlerini yakaladılar ve cezaevine attılar. Sonra da Sudan hükümetinin fikirlerine bağlı kalmayanları alıp onları açık ve aleni bir şekilde, idam edilmeleri için Hristiyan Afrika hükümetine ve Yahudi Amerika Birliği'ne teslim ettiler. Güneyde baskı artınca mahkûmları cezaevinden çıkardılar ve şöyle dediler: "Gelin, meseleyle uğraşın." Sonra buna rağmen selefi menhecin şeyhlerini, Suud şeyhlerini, Bin Bazı buluyoruz. Eritre'de cihad eden kardeşler bana şöyle dedi: "Burada destek, yönlendirme ve düşüncenin tamamı ve çoğu Cezire ve Büyük Âlimler Birliği Komisyonu tarafından desteklenen selefi âlimler yoluyla geliyor."

Bakin bu, bu kardeşleri yermek değil, dikkatlice anlayın. İnsanları cihadlarından geri çevirmek de değil. Ama ben şunu diyorum: "Mesele esas alandan çıkıp da Eritre'de cihada gitmeye veya esas alanı bırakıp Türkistana geçmemize ve Çin halkına karşı savaş açmaya, 1 milyon iki yüz bin Müslümanın 1 milyon iki yüz bin Çinliye karşı savaşmak için gelmelerini istememize dönüşecekse işte sorun burda. Bakın ben Türkistanlı kardeşlerin desteklenmesi için ilk çağrı yapayım, hâlâ onları bilfiil destekliyoruz."

İçlerinde İbn-i Useymin gibilerinin bulunduğu münafıklar desteğiyle onları İnsanları tali cephelere yönlendirmek ve onları mürted hükümetlerle beraber olan Yahudi Amerikan ittifakına karşı savaştan geri çevirme hakkında diyorum ki bu Yahudi ittifağı şu an savaşılmaya daha layıktır. Hatta bakın yanlış anlaşılması için şunu söylüyorum: Silahlılara karşı silahla, hüccet, fitne, hak yoldan sapma ve söz erbabına karşı sözle ve şer'i delille savaş olmalıdır. Anlaşıldı?

Şu an Yahudilere ve Amerika'ya karşı savaşmalıyız. Onlara karşı silahla ve mümkün olan tüm silah çeşitleriyle başlarız. Sonra onlarla beraber bizim önümüzde duran mürtedlere karşı ikinci dereceyle savaşa geçeriz. Ta ki insanlar bizim mürtedlere karşı olan savaşımızın Yahudi ve Hristiyanlara karşı olan savaşımızdan sonra gelip bitiştiğini anlayanlara kadar. Böylece Müslümanları bu savaşta silahlandırabiliriz. Bundan sonra dururuz ve bu andan itibaren onları savunup müdafa eden, yaptıklarını meşrulaştırarak ve onlara meşruluk veren âlimlerine, münafıklarına ve İslamcılara tüm menhec, fikir ve şer'i delil silahlarını doğrulturuz. Hüccet, beyyine ve şer'i delille bunu yaparız. Bu bizim hakkımızdır. Bu hakkımızı batıl için mücadele edenden ve hâlâ metelenin boyutunu anlayamamış olan ahmaklardan başkası reddetmez.

İşte insanlara anlatmak istediğim şey bu. Ve bize Allah Teâlâ "Yakınıınızda olan kâfirlerle karşı savaşın" (Tevbe, 123) buyurdu diyenlere karşı dediğimiz şeyde bu. Biz şer'i bir zorunluluk olarak hükümete karşı savaşla başlarız. Sonrasında Yahudiye ve Amerika'ya karşı savaşırız. Bu hitabı âlemlerin Rabbi olan Allah İslam ümmetine yöneltmiştir. Ey İslam ümmeti! Yakınıınızda olan kâfirlerle savaşın. İslam ümmetinin ta-

mamının yakınında olan kâfirler ise Yahudiler ve Hristiyanlardır. Manasal uzaklığa ek olarak buyruğu, mutlaka ama mutlaka size en ince ayrıntısına kadar yakında olanlarla savaşın anlamında değildir. Bazen sen askeri bir taktik olarak cephenin başındaki mevkiye değil de cephenin sonundaki bir mevkiye savaşırısın. "Yakınında olanlarla savaşın" yani ehemmiyet açısından size yakın olanlarla savaşın.

O zaman düşman meşgaleler için senin önüne üç devriye katmış. Büyük musibeti yapan ise askeri kışlaya gitti. Peki Allah (*azze ve celle*) yakında olanlarla savaşmamı askeri kışlaya hücum etmeden önce üç devriyeyle savaşmam gerektiği şeklinde kesin bir farz olarak mı bunu zorunlu kıldı! Kim bu anlayışta? "Yakınında olanlarla savaşın" buyruğu ümmetin tamamına olan bir hitab. Ey İslam ümmeti! Yakınında olan kâfirlerle savaşın. Tarih sahnesi boyunca bize yakın olan kâfirler Amerika ve yahudilerdir. Sonra da onlarla ittifak olan münafıklar, mürtedler ve her ülkedeki uzun beşinci kollarıdır.

O halde bizim nezdimizde belanın elebaşı oldukları için mürtedlere karşı savaşmamızın vacip olduğu sabit olduysa -ki bu askeri, sayası, şer'i ve mantiki delillerle sabittir-, yine bizim siyasi ve askeri taktiklerimiz içinde bunun daha faydalı olduğu sabit olunca; artık beldeye göre birkaç ay veya birkaç sene sadece temel tuzak yemiyle işe başlarız. Yahudileri ve Hristiyanları vururuz. O mürtedler de Yahudi ve Hristiyanların yerine bizi vururlar. Bizde otomatikmen onları vururuz, çünkü ilerde Amerika'ya hücum edeceğimiz zaman bize ne Amerika ne de Clinton saldırmayacak. Aksine bize Suud Milli Muhafızları, Mısır Güvenlik Merkezi, Suriye Savunma Bölükleri, Libya Devrim Komitesi, Fas Kraliyet Muhafızları bize saldırarak. Bu sırada tabi ki savaş doğal boyutlarını alacak.

Alenen şöyle diyecek: "Bizim doğu sınırlarımızı (yani ürdüne göre batı sınırları) koruma noktasında gösterdiği çabalardan ötürü Kral Hüseyin'e teşekkür ediyoruz. Bununla beraber, şükranla karşılanan bu gayreti kâfi değildir. Eğer üzerine düşen vazifesini gerektiği gibi yapmazsa Ürdün'ü işgal ederiz." Sonra da Bin Baz ve el-Cezairi gelip şöyle diyor: "Madrid'de Kongrede hazır bulunanların barışa muvaffak kılınmaları için oturup Yüce Allah'a yalvardık." Perez de çıkıp şöyle diyor: "Müslümanların âlimlerinden olan bu itidalli değerli âlime övgülerimizi arz ediyoruz. Bilmiyorum neden Hizbullah'taki radikaller bu âlimin fetvalarını almıyor?!" Allah (*subhânahu ve teâlâ*) ise şöyle buyuruyor: "Dinlerine tabi olmadıkça Yahudiler ve Hristiyanlar senden razı olmaz." Sonra da Perez tarafından Sayın Peder Abdulaziz b. Bâz için ifade edilmiş hoşnutluk tanıklığı görüyoruz.

Bosna'daki Arap mücahidleri çıkarmaya çalıştıklarında onlara karşı biraz inatçıydılar. Bunun üzerine Bosna Hükümeti'yle yardımcı bir şekilde onların liderlerine süksa düzenlediler. Bundan sonra ise şöyle dediler: "Ey cemaat yeter, az düşünün. Bizi buradan kurtarın şu içinde bulunduğumuz halde çıkalım." Arap mücahidler çıkmaktan razı olmadıkça, çoğunluğu çok zekice bir taktikle çıkartıldılar. Dediler ki: İbn-i Useymine

şöyle bir fetva geldi: Şu an artık Bosna'da cihad bitmiştir. Bosna'daki Müslümanları kaldırmayacakları şeylerin altına sokmamak için Arap mücahidlerin çıkması gerekmektedir. Müslümanların maslahatına olduğu için Dayton anlaşmasını kabul edeceğiz." İşte böylece Arap mücahidleri Bosna'dan çıkarmak için İbn-i Useymin'den fetva geldi. Şerefli Hameynin haramileri Bosnadaki gönüllü Arapların çıkışını kolaylaştırmak için iki milyon dolar harcadı. Fakat Arap mücahidler Bosna'dan şu icraatlar gerçekleşmeden yine de çıkmadılar: İlk olarak: Bosna hükümetinin onların çıkması için toplanıp karar almaları. İkinci olarak: Askeri kıyadelerinin tasfiye edilmesi.

İfade edeyim: Kardeşler Bosna'dan birkaç merhaleyle çıktılar:

- 1) Çıkmayı reddeden askeri kıyadelerinin tasfiyesi.
- 2) Orada mevcut bulunanlara baskı ve sıkıştırma
- 3) İbn-i Useymin'den gelen fetva
- 4) Kral Fehd'in finansları/malları
- 5) İçlerinden geri kalanlar tüm cihad mallarını onlarca milyon ile ticari yatırımlara çevirdiler. O zamandan bu ana kadar masrafları yüzünden yumurta ve patates yemeyi düşünen benim sizin gibi insanları getirip onlara şöyle dediler: "Cihaddan kalan bu 20 milyon doları ticari yatırımlar için alın." Sonrasında zaten şirketler açıldı ve mücahidler tüccarlara dönüştü.

Mücahidleri tüccarlara, ziraatçilere, işçilere dönüştüren insanlar gördüğünde işin hakikatini anlamak lazım, Dünyada neler dönüp bittiğini düşünmemiz lazım. Bunlar birlikte toplanmış savaşçılar, sen geliyorsun ve onları bu ekonomik, ziraat ve ticaret işlerine katıyorsun ve bölgede onları ayırıyorsun. Sonrasında ise kaos yayılıyor, dünya için yarışıyorlar, hasedleşiyorlar, karşılıklı kötü kelimeler sarfediyorlar; ticaret, mal, Bosna pasaportu dağıtımı, Bosna vatandaşlığı alma ve Bosna iltiması uğruna savaşıyorlar. Böylece kalanların çoğu fitneye düştü.

Sonrada bu kalanlar içinden kafasına göre davrananlara "gelin çıkın" dediler. Bir sonraki hafta tutuklandılar ve cezaevine atıldılar!!

Bosna'ya yönlendirmeleride olan planlarının başlangıçta temeli İbn-i Useymin ve Suud âlimlerinin fetvaları, Kral Fehd'in malıydı. Çıkarılmalarının temeli de İbn-i Useymin'in fetvaları ve Fehd malı oldu! Öldürme, fitne, mal vs hepsi kendi ölçüsünde bunlar yüzünden ceza oldu.

Böyle söylüyorum, çümkü bana Ebu Velid'den bir kâğıt geldi, içerisinde şöyle diyor: İyi seneler. İbn-i Useymin Burumada cihadın farz olduğuna dair fetva verdi. Bu mesele hakkında harekete geçmek için elinde 3 milyon dolar var. İnsanları Burumaya

göndermek için Karargâhlar, konaklama yerleri açıldı. Bu yüzden şöyle diyorum: "Câhil kişi cehaleti yüzünden fâcirin fucurundan daha büyük şeye düşer." Bu hadis siyer ve tarih kitaplarında çok geçer.

En son bana "yani kastın kâfir mi?" diye soruyorsun. Kâfir değil, kafir değil, caiz değil kafir değil. Peki, yani kastın ajan mı? Amcam, asla ajan değil, hayır ajan değil. Bu ameli ihanet ve Müslümanlardan yaygıyı çekmekle vassetti. Bu vasıf en güzel halinde "ahmaklık"tır. Müslümanları ahmaklığa karşı uyarmamız gerek miyor mu?

Biri gelip şöyle diyor: "Gelin, öğle yemeğini bende yiye." Bana felaket getirdi, zehirli olduğunu bildiğim otlar. Oysa o cömertliğinin boyutunu göstermek istiyor! İnsanlara demezsin "Ey cömert amcam." Zehirli otlar getirdiği ahlinde mi cömert?

Bu insanları bir kere daha tali meselelere bulaştırmaktır. Yanlış anlaşılmasın diye şöyle diyorum: Burum'daki, Eritre'deki kardeşler, tüm insanlar bizden yardım istiyor. Allah (subhânehu ve teâlâ) şöyle buyuruyor: "**Din hakkında sizden yardım isterlerse yardım etmeniz gerekir.**" (Enfal, 72) Doğru mu? Ama şimdi birisi senden din hakkında yardım istiyor, tüm Müslümanların Ka'besi ve yüm beldelerde mukaddesatları işgal altında ama sen yardım etmiyorsun. Bilakis, sen esas savaşta savaştığında o da dolaylı olarak yardım olunmuş olacak. Çünkü Eritre hükümeti kendini destekleyecek birilerini bulamayacak. Çünkü küresel nizam devrildi, Amerika devrildi, Yahudi devrildi.

Ama şu an mesele tehlikeli: Suud'da savaşa çağırdılar, Filistin'de savaşa çağırdılar, Orta Doğu'da savaşa çağırdılar. Eritre'ye, Bruma'ya savaşa gidin. Bilhassa meseleyi öğrenince katılırsın. Kardeş sana açıkça şöyle diyor: Eritre'ye katılmak isteyenler şimdi gelsin. Çünkü Sudan Hükümeti sürekli sınırları kapatmak ve meseleyi tasfiye etmekte uğraşiyor. Şu an Eritre'de savaş Sudan nizamından baskıyı kaldırmak ve nizamı sabit tutmak için. Ben Sudan nizamının düşmesi tarafında değilim, çünkü o en beter şey çeşitleri içerisinde en hafif olanı! Yani o ehveni şerrayn/iki şerrin en hafifi değil. O da şer ama etrafındaki şerler arasında en hafifi.

Şunlar bu iddiayı (Sudan'ın hakkındaki iddia) tasdik etmeyip yanlış olduğunu gösterir:

Sudan Libyalı kardeşleri teslim etti. Mesela şu an Rabbine giden, ölümünden sonra neyle karşılaşacağını bilemediğim dün uçaktan düşen Zübeyr ismindeki kişi. Libyalı beşkardeşi aldı, Sudan sınırlarına kaçtılar. Yakalandılar ve bir dönem hapiste tutuldular. Hapisten kaçtılar, sonra tekrar hapse gönderildiler. Sonra tüm aracılıklara rağmen Sudan onları aldı ve iki sene önce Ramazan bayramından önceki vakfe gecesinde onları Libya'ya teslim etti.

Eritreli kardeşlerden 15 kişiyi idama teslim ettiler. Bir haber okudum, habere göre İslami Milli Birlik'ten sekiz subayı Çad hükümetine teslim etmişler. Bu

lardan üçü hızlıca uçakla teslim edilmiş, beşi kara yoluyla. Sonra da idam edilmişler.

Mısırlı kardeşleri kovdular: Cemaatu'l-Cihad ve Cemaat-i İslamiyye'yi kötü bir biçimde deport ettiler. Hatta hareket edemeyen kötürüm bir adamı yakaladılar ve dediler ki: "buda çıkacak." Kadınları ve çocukları yakalayıp çıkardılar. Şeyh Ebu Abdullah b. Ladin çıkarıldı, tüm insanlar çıkarıldı. İşte bu Sudan Hükümeti.

Sen tutup da bana onlar "İslami nizam" mı diyorsun? Eğer Sudan nizamı İslami şer'i bir nizamsa Eritre'de cihada gerek yok. Çünkü onların sınırdaş Müslümanlar olma vasıflarıyla bu İslami nizama beyat etmeleri ve bu İslami nizamda vatandaşlık haklarından yararlanmaları gerekir. Sonra kendilerine sınır olan, Müslümanların emrine engel olunan kâfir beldeler konumunda olan Eritre'yi, Çad'ı veya başka yerleri onlar ve Sudanlılar oraları özgürleştirmek için harekete geçerler ve onlara yardım ederler.

Tüm bu tali mukaddimeyle bunların artık rollerini ahmakça yerlerine getirdikleri ne dair şüphe ettiğim münafık âlimler olduğu meselesini zikrettik. Olaylar bunların rollerini basiret üzere yerine getirdiklerini gösteriyor. Ahmaklığın da bir sınırı var. Kardeşimiz Ebu Velid şöyle diyor: "Çok durgun ve adeta Şubat soğuğu gibi olan bir soğuk tahlile rağmen benim içinde bulunduğum atmosfer öncesinde ulaşmış olduğum en kötü neticeleri tekid ediyor. Kısaca, biz bir frenleyici olmaksızın sürekli içine doğru düşüverdiğimiz kara delikten çıkmak için gerçek bir mucizeye ihtiyaç duyuyoruz. Hazır laf açılmışken son nükteyi duydun mu? O zaman dinle: Dostumuz İbn-i Kaseymin Buruma'da cihadın zaruri olduğuna dair fetva vermiş, elinde gönüllü gençlerin finanse etmek için 3 milyon dolar var, misafirhaneler açmışlar, biletler dağıtıyorlar- eski senaryonun aynısı- Daha nükte burda bitmedi. Devamı şöyle; bana bunu haber veren Suud'dan bir genç bu iş için eğitimin orada gerçekleşeceğini sonrasında Ebu Buruma'ya geçileceğini söyledi. İyi seneler olsun, içimizde taşıma katırları ve Penzance şeyhleri daim! es-Selâmualeykum."

***

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

UZUN VADELİ SAVAŞ (ÇİN DENEYİMİ)

- *Uzun Vadeli Savaş*

- *Düzenli Ordulara Karşı Halk Güçleri*

- *İsyankâr Gerilla, Misyoner Gibi Davranıyor*

- *Mao Zedong'un Gerilla Savaşı İle İlgili Açıklaması*

- *Çin'den Dersler*

Küba'daki savaş, bazı askeri taktiklerden yararlanılarak kırsal savaş ve kentsel savaş yardımıyla politik propagandayla düşmanın devrilmesine dayanan bir deneydi. İçinde açık bir dış müdahale olmadığı, açık bir sömürge devletinin karışmadığı, aşınmış bir rejimin düştüğü, kısa süren bir savaştı.

Şimdi uyarladığımız bir dizi metodu öğrenmek ve sonra kendi devamızda bizim için uygun olanı bulmak için başka -üçüncü veya dördüncü- bir türe geliyoruz.

Diyor ki:

"Devrimci savaşlar zorunlu olarak uzun olur. Bu arada devrimin tohumları yavaş yavaş büyür. Kökler, bitkinin ilk filizinin ortaya çıkmasından uzun süre önce yüzeyin altında sessizce yayılır. Sonra buğday sapı aniden büyür ve asiler her yerde belirmeye başlar. -tarımsal yalın edebi benzetmeyi anladınız mı? - Genellikle gerilla savaşının bir yıpratma savaşı olduğu söylenir, bu tabir tamamen doğru değildir. Meselede yıkım durumu olduğu gibi parçalanma durumu da vardır. Bitkiler çürümüş binada çatlaklara nüfuz eder ve nihayetinde patlamasını (yıkılmasını) sağlar.

Hükümet, siyasi alanda, harcamaların artmasından, çöküşün yarattığı karmaşadan, kalıcı muhalefetten, bankacılık lobisinden ve iş dünyasından kaynaklanan sürekli baskıya maruz kalmaya devam eder: tüm bunlar ne zaman biter? Bunu tanımlamak için ne bekliyorsunuz?

Sabotaj biçimlerinden biri olan ekonomik yıpratma hakkında konuşmuştuk. Diğer en önemli husus ise, iç savaş durumundaki bir ülkenin tahammül edemeyeceği itibar kaybıdır. Hiçbir küçük millet ve bazı büyük milletler bu yıpranmaya belirsiz bir zamana kadar dayanamaz, isyancılar ise süresiz olarak dayanabilir.

Devrimcilerin herhangi bir maddi çıkarları yoktur, saflarında muhalefet yoktur, savaşın genişlemesi ve ihtiyaç duydukları şeyin istilaya uğraması sonucu çözilemeyen ekonomik sorunları da yoktur."

Neden hala çözilemeyen bir ekonomik krize düştük? Neden Cihad rejimi tüm İslam Dünyasında dilenci durumuna düştü?

“Savaşın genişlemesi ve ihtiyaç duydukları şeyin istilaya uğraması”

Faktörü meydana geldi. Bu, Rasûlullâh'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) haber verdiği dumdur: “Rızkım mızrağımın gölgesi altında kılındı.” Temel finansman meşruiyeti ortadan kalkınca, çözümü olmayan hastalıklar ortaya çıktı.

(Yazar): “Bu nedenle kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur. Bilakis çatışmayı devam ettirerek her şeyi kazanabilirler. Buna mukabil çatışmayı bırakacak olurlarsa hiçbir şey kazanamazlar ve her şeyi kaybederler” demektedir.

İnşâAllah, Cihad akımı hastalıkları konusunda tekrar dönmek üzere, burada hafif bir duraklama yapacağım.

Tabii ki, tüm İslami akımlar, hayatları boyunca: “Savaşmayın, çatışmayı durdurun” diyorlar. Şimdi sorun sadece, felakete uğramamak ve bu dinin vergisini ödememek (bu dine hizmet görevini yerine getirmemek) için, çatışmayı durdurmamızı isteyen diğer İslami gruplarda değil.

Şu andaki felaket, bazı ülkelerdeki bazı cihadi cemaatlerde meydana gelen mağlubiyetler ve gerilemelerin bir sonucu olarak o cemaatlerde -hatta diğer cemaatlerde- genel Cihadi akım düzeyinde; gerçekte çöküşün temelinin silahlanma sebebiyle başladığını düşünenlerin ortaya çıkmış olmalarıdır. Yani, silahlanma ilkesi kendisini gözden geçirmeli ve silahlanmaktan vazgeçmeliyiz!

Bu yazar uzmanlık ve tecrübeye dayanarak: “Çatışmayı bırakacak olurlarsa hiçbir şey kazanamazlar ve her şeyi kaybederler” demektedir.

Abdullah b. Zübeyir (radiyallâhu anhu), Abdülmelik b. Mervan'a isyan ettiği zaman Mekke, Haccac tarafından kuşatılmış ve Haccac, Kabe'yi vurabileceğini söyleyerek halkı tehdit etmişti; nitekim Kabe'ye saldırıp bir bölümünü yıkmıştı. Savaş Mekke sokaklarına yayılınca Abdullah b. Zübeyir (radiyallâhu anhu) annesi Zübeyir b. Avvam'ın eşi -bu kahramanın annesi de olan- Esma bint-i Ebî Bekir es-Siddik'in yanına gelerek -“Olay çok meşhur bir olaydır- onunla vedalaşıp başını öptü ve: “Olay bu hale geldi, ne yapmamı uygun görürsünüz? Savaşı bırakıp teslim olup onlarla anlaşalım mı?” dedi. Annesi: “Hayır yavrum! Eğer hak bir dava uğruna hareket ettiysen devam etmelisin! Yok batıl bir dava uğruna hareket ettiysen kendini ve seninle beraber olanları helak ettin demektir” deyince: “Anneciğim! Görüşünle güç kazanmak istemiştin” dedi. Çünkü annesinin kim olduğunu ve ne diyeceğini biliyordu. Abdullah annesine: “Ama Abdurülresem vücuduma işkence yapmalarından endişeleniyorum!” deyince: “Oğul-anneciğim! Boğazlanmış koyunun derisini yüzmek kendisini acıtmaz” dedi. Nitekim an-

nesinin yanından çıkıp öldürülünce Haccac onu Kâbe kapısında birkaç gün asılı bıraktı. Annesi yanına gelince ona bakıp: "Bu kahramanın inip gitme zamanı gelmedi mi?" dedi. Bunu duyan Haccac zaafa düştüğünü zannederek: "Bir isteğin var mı? Anneciğim!" deyince: "Ben senin annen değilim, ben bu kahramanın annesiyim" dedi.

Bu tarihimizin bir modelidir, bu deneyimleri elde etmeden önce. Halkların tecrübelerinden faydalanıp İbret almak isteyenler için sirette ve tarihte bunun örnekleri çoktur.

Yazar: "Çatışmayı bırakacak olurlarsa hiçbir şey kazanamazlar ve her şeyi kaybederler" diyor.

Peki neyi kaybedecekler?

Kendisi için kıyam ettikleri metodu kaybedecekler. Çünkü zayıflığı, gerilemeyi ve kaybetmeyi ona yükleyeceklerdir. Sahiplerinin hepsinin öldürüldüğü, arka arkaya şehid düştüğü metot hakkında kesinlikle hiç kimse şüphe etmez. Hiç kimse yakılmalarına rağmen Ashab-ı Uhdud için metotları yanlış demez. Aksine öyle bir durumda tarihte kararlılıkta örnek olursunuz. Seyyid Kutub'un dediği gibi: "Sözlerimiz (düşüncelerimiz) balmumu gelinleri gibidir, onların yolunda öldüğümüz zaman, canlanır ve yaşam onlara yazılır." Sahipleri fikirlerinin uğrunda öldüğü için fikirler harekete geçer.

Kaybedeceğiniz ilk şey, metot ve metottaki ruhtur. Bununla birlikte geçmiş tüm şehidleri de kaybedersiniz. Çünkü sizden sonra gelenler sıfırdan başlamak zorundadır. Buna ilaveten tüm mirası kaybedersiniz, cihaddan geri duranlara örneklik teşkil etmeye başlarsınız. Allah (celle celaluhu) şöyle buyurmaktadır: **"Onlar bizim yanımızda olsalardı ölmezler ya da öldürülmezlerdi" diyen inkarcılar gibi olmayın. Allah bunu (bu düşünceyi) onların kalplerine bir hasret (yarası) olarak koydu.**" (Alı İbrahim 156) Bundan sonra (cihad düşüncesi olmayanlar): Bakın, görün, size söyledik, söylemiştik, uyarımiştik, ikaz etmiştik, işte silahlanma taraftarları ellilerde söylediğimiz şeylere döndüler, (demeye başlayacaklar).

"Her şeyi kaybederler" sözü hakkında çok şey söylememiz mümkündür: Metot tarih, şehidler, önderlik, izzet, şeref, erkeklik... Daha önce dediğim gibi Abdullah b. Mes'ud Ebu Cehil'i öldürürken, Ebu Cehil ona: "Muhammed'e, şu ânıma kadar kendisine karşı olan düşmanlığımın devam ettiğini haber ver" dedi. Bu adamda bazı özellikler vardı. Hatta Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem), ondaki -cahiliyetteki- bu özellikleri görünce Müslüman olmasını temenni etmişti. Öldürülüp sözü Rasûlullâh'a (sallallâhu aleyhi ve sellem) ulaşınca: "Bu ümmetin Firavunu helak oldu" buyurdu. Dini yoktu ama erkeklığı vardı.

Bugün cihad akımı arasında, evet genelleme yapmak istiyorum, içinde; "Belki acele

çatık, belki dedik, belki yaptık” demeyen bir cihad hareketi tanımlıyorum. 1990’dan beri içinde bulunduğumuz çöküş yüzünden, bütün cihadi hareketlerde -normal İslami hareket demiyorum- silahlanma ilkesini gözden geçirenler var. Bu akıma kanıt üzerine kanıt sunmak için Bosna tokadı ve Cezayir tekmesi geldi. Bundan dolayı açıklarken yanlışlara dikkat çekmemiz lazım. Ama temelde silahlanma yanlıştır yaklaşımına gidemeyiz. Bilakis silahlanma doğrudur, farzdır, vaciptir, rükündür. Cezayir’de ve Cezayir dışındaki yerlerde silahlanmaya devam etmemiz gerekir. Silahlanma çöküşün sebebi değildir. Çöküşün sebebi başka şeylerdir, inşâAllah onlardan bahsedeceğim.

Konuşmamın belirli bir cemaate yönlendirilmediğini vurguluyorum. Çünkü size diyorum ki: İsveç’teyken bize en yakın olan ve bizimle beraber Afganistan’a gelen bir kardeşimiz vardı. Onunla Suriye’de tekrar cihadı başlatmayı denemiştik. Defalarca ölümün ağzından kurtuldu. Defalarca kendisiyle beraber olanlar öldürüldü ve sadece kendisi kurtuldu. Allah’tan afiyet dileriz! Allah’ın onu affedip ıslah etmesini dileriz! Bana harfiyen şöyle dedi: “Sıfırdan başlamamız lazım. Ticari ofisler kurup İslami bir ekonomi oluşturmak istiyoruz. Davet ederek, mescitler bina ederek vb. devam etmeliyiz. Avrupada elde ettiği zenginlikten etkilenerek bunları söylemektedir. “Şimdi cihada dönelim diyorsun?” diyor. Devam ederek bana: “Daha önce savaşı başlatıp davanın bütün kazanımlarını yok ettiğimiz, mescitlerden yararlanma fırsatlarını kapattığımız ve bütün Müslümanlara eziyet verdiğimiz gibi bir grubun Suriye’ye dönüp savaşa başlayacağından haberim olursa; bizim yaptığımızı tekrarlayacak birilerinden haberim olursa onları yetkililere şikâyet edecek ilk kişi ben olurum!” dedi.

Bu, belirli bir ülkede değil ve belirli bir durumda değil, bugün içinde silah taşıma konusunda kendisini gözden geçirmek isteyen bir veya daha fazla kişi barındırmayan bir Cihad hareketi bilmiyorum, şimdi bazı şeyler ortaya çıkıyor. Bir ülkedeki bir grup mahkûm: “Şimdi silahlarımızı bırakmak ve cemaatimizi silah bırakmaya yönlendirmek istiyoruz” diyor. Bu, bu cemaatin silah bıraktığı anlamına gelmez. Gerçekten bu çağrıyı yapıp yapmadıklarını bilmiyoruz. Böyle bir çağrıda bulunup bulunmamaları bizi ilgilendirmez.

Ancak bu çağrı bir mahkûm veya bir esir tarafından yapıldığında, onlar hakkında sadece iyi şeyler söyleriz. Çünkü o, zor durumda kalmış şer’an mükellef olmayan bir adam olduğu için, söylediği sözlerden dolayı kınanmaz. Bu ister Dr. Ömer, ister hapisten çıkmadan önce Ahmed Yasin, ister İslami Cemaatin esirleri, ister Abbas Medeni olsun veya ilke ve düşüncelerinden sarfı nazar ederek bize muhalif olup bu belaya düşen Müslümanlardan kim olursa olsun fark etmez.

Bunlar Allah yolunda imtihan olunup esir düşmüş insanlardır. Esaretteyken bir şeyler söylerlerse İslam bizi iki şeyle mükellef kılar, birincisi: Şer’an onları mazur görüp sebat etmeleri için dua edip bağışlanmalarını Allah’tan dilemektir. İkincisi: Görüşlerini bir tarafa atmak, çünkü görüşleri bize lazım değildir. “Mazurdur, Allah bizi

de onu da affetsin" deriz. Belki şu anda ben burada yaz tatilini geçirirken kahramanlık yapıyorum, ama -Allah korusun- esarete düşecek olsam (durumum ne olur Allah bilir). Biri gelip: "Bakın, bize neler diyordu neler demiyordu" demesin. O esir düştü, orada neler olduğunu sadece Allah bilir. Çocukların saçlarını ağartan bela ve musibetler. O mazurdur, Allah affetsin ve kurtarsın! Ancak sözlerine, görüşlerine ve çağrılarına itibar edilmez.

Müslümanlardaki kısırlık, esirleri yetkilendirecek dereceye ulaşırsa (yanlış olur). Cezayir'de olduğu gibi bütün bir hareket bir esir için müzakere eder hale gelip esir onlara tahakküm ederek: "şöyle tamamlarız, şöyle yaparız" demeye başladı. Bir esirin serbest bırakılması için cihadın durdurulması yanlıştır. Bu sebat değildir. Sebat Ahmed b. Hanbel'in yaptığıdır. Bu (yapılan) kemal değil eksiklik, ancak mazurdur. Böyle birisinin halen silah taşıyanlardan ve devam etmek isteyenlerin gücüne katkı yapan liderlik ve üslerden çıkması ayıptır (yanlıştır). Hareketlerin çoğu devam etmek istiyor. Sahada devam etmeyebilir, askeri olarak da devam etmeyebilir. Bu, ayıp (yanlış) değil, acizliktir, acizlikten dolayı düşen bir farizadır. Ancak bu askeri zafiyet sebebiyle, savaşı durdurmak, metottan vazgeçmek ve ilkeleri hatalı görmek ayıptır (yanlıştır).

"Ona karşı olan düşmanlığımıza bir an bile pişman olmadım" diyor. Biz de: Kaybettik, yaralandık, öldürüldük, sürgün edildik vs. Suriye'den mahrum olduk, ama Esat'a olan düşmanlığımıza pişman olmadık. Allah Esat'ın atalarına ve bu ülkedeki bütün küfre lanet etsin! Bu küfrü istemiyoruz. Bütün olup bitenleri çocuklarımıza anlatıp onların da (düşmanlığa) devam etmelerini isteyeceğiz. Bu düşmanlığımızdan dolayı pişman değiliz. Yapacağımız asgari şey budur. Bu erkeklik ilkelerinden bir ilkedir, hatta bazı kâfirler bile hayatlarının sonuna kadar bu konuda sebat gösterdiler.

Kardeşim silahı kullanmayabilirsiniz (savaşmamaya karar verebilirsiniz). İyice düşünün! Size lazım olan, yeteri kadar zaman alın! Düşünün! Ama eğer isteyerek veya birçok ülkede olduğu gibi istemeyerek silah kullanmaya başlarsanız; daha önce Suriye'de silah isteyerek kullanıldı. Mervan Hadid, silah kullanmaya karar vermişti. Mısır ve Libya'da ise zorunlu olarak kullanıldı. Cezayir'de de silah kullanmaya karar verdiler. Ama durum aynı kaldı, hiçbir şey değişmedi. Eğer cihad etmek isteyerek, silahı isteyerek veya istemeyerek zorunlu olarak kullanacak olursanız **"Çatışmayı bırakacak olurlarsa hiçbir şey kazanamazlar ve her şeyi kaybederler"** kaidesinin mefhumu altında kalırsınız.

Çatışmayı bırakmak, eylemleri durdurmak değildir, çatışmayı bırakmayı ilan etmektir. Eylemleri durdurmak: Arızı askeri bir durumdur, olabilir.

Devam ederek diyor ki:

"Küba'da, bir önceki bölümde gördüğümüz gibi Patista Hükümeti,

hakiki askeri çatışmadan önce yıkıldı. Ordu ise liderleri kaçtıktan sonra mücadeleye devam etmek için hiçbir neden görmeyip teslim oldu. Havana'daki genel grev -yani oradaki halk ayaklanması- ordunun, çatışmanın artık bir anlamı olmadığını anlamasını sağladı. Patista'nın kaçmasından sonra, yalnızca devrimci hükümet, onun yerine geçebilmeye muktedirdi."

Küçük bir duraklama yaparak deriz ki: Devrim, göçebeler, kaotik çeteler ve yol keşiciler gibi yönetilirse Rejimi devirmeyi başarsalar bile rejimin yerini alamazlar. Çünkü şimdiye kadar fertleri (liderlerinin) elini öpmektedir. Ofisini düzenler, düzenlemez, konuşmalar zamanında başlar, başlamaz, depoyu temizlemek için bütün imkânlar seferber edilir temizlenir, temizlenmez, bütün bu iç hastalıklara ilaveten savaşı idare eden zihniyetler, idari zihniyetler değildir. Ne medya ne kurum ne tasavvur ne idare (vardır). Bunlar, devrimi yönetmede başarılı olamadılar, Devleti yönetmede başarılı olabilirler mi? Allah daha iyi bilir, başarılı olamazlar. Önünüzde Taliban örneği vardır.

Hatta bildiğiniz bütün Afgan cihadının modeli mevcut. Bir süper gücü devirmeyi başardılar, müsait koşulların var olduğu doğrudur, ancak Sovyetler Birliği'nin devrilmesinde çok temel bir rol oynadılar. Ama Devlet anlamında bir Devlet ne hizipler tarafından ne de Taliban tarafından kurulmadı. Bu yaptıkları, Devletin siyasi ve idari anlamındaki bir Devlet değildir. Bu, Devlet kurmaya yönelik bir girişimdir. Allah yardımcıları olsun! Kalplerimiz onlarla beraberdir, onlara yardımcı olmaya çalışırız. Aralarında devlet kuracak akıllar var, ama kütle olarak devlet mevcut değildir. -konumuzdan çıkmamak için siyaset bahsinde (bu konu hakkında) detaylı konuşacağız-

Devlet: Bir rejimi koruyan askeri otoritedir. Turabi'nin bütün çelişkilerine rağmen dâhice çalışmalarından biri de Sudan'da iktidara geldiğinden şu ana kadar, yazarın: "Yalnızca devrimci hükümet, onun yerine geçebilmeye muktedirdi" sözünden esinlenerek 4 milyon Halk Ordusu milisini eğitmesidir. Çünkü kovalanırken, yol kesici iken gördüğümüz gibi silah imal eden bir fabrika kurmuştu, yiyecek konserve fabrikaları kurmuştu, yolları tamir ediyordu. İnsanlarla uğraşıyordu, onları topladı, onlara ko-
nuşma yaptı ve konferans düzenledi. Yani devlet idaresi eğitimi konusunda uzun yol katetti. Ancak hâlâ ona ulaşmak için çok çalışması lazım, devlet idaresine gelip gelme-
peceğini de bilmiyor.

İktidarı ele geçirdiğiniz zaman yapmanız gereken ilk şey: Güvenliği sağlamak ve muhalifleri askeri olarak bastırmak için askeri üstünlüğünüzü korumaktan sorumlu olma ne dersiniz deyin- bir milis, bir devrimci muhafız güç oluşturmaktır. Bu güce sahip değilseniz, bir ülkeyi yönetemezsiniz demektir. İlk yapacağınız şey genel olarak insanların çocuklarından silah taşıyabilecek 15-16 yaşlardaki gençleri alıp önce "Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bizi boşaltır sonra doldururdu" yoluyla beyinlerinde, fikir ameliyesi gerçekleştirirsiniz. Böylece insanları harekete geçirirsiniz. İlk olarak

500 kişiden oluşan merkezi bir çekirdek oluşturunuz. Sonra her birine 10 kişi verirsiniz, böylece birinci senede 5 bin kişiye sahip olursunuz. Beş bin kişiyi karşınıza alıp her birine: "Sana on kişi vereceğim senin gibi yetiştireceksin" dersiniz. Bu şekilde, ikinci senede 50 bin adamınız olur (50 bin kişi eğitmiş olursunuz). Turabi, rejimi devirmek isteyen herkes için en büyük engel olan Halk Savunma Ordusundan 4 milyon kişiyi eğitti. Turabi rejimi, sadece geniş kapsamlı bir iç savaşla devrilebilir. Ancak, öyle bir savaş olursa, onu ilk kazanmaya aday olan yine kendisidir. Ona karşı yapılacak tüm Askeri darbe seçenekleri ve tüm dış istila seçenekleri düşmüştür.

Eğer Turabi rejimi yıkılırsa, birinci sebep, Yüce Allah'ın kanununu uygulamamalarıdır. Buna ilaveten Müslümanlara yardım etmediler ki, Müslümanlar onlara yardım etsinler. Yeryüzünde de var olmayı hak etmek için eşitlik ve adâleti tesis etmediler. Ama maddi yönden ele alacak olursak; yıkılırlarsa, savaşacak kimseleri olmadığından değil çok yoğun bir Uluslararası baskı ve tahammül edemeyecekleri bir ekonomik çöküş neticesinde yıkılacaklardır.

Devlet, devleti (hükümeti) koruyan bir askeri otoritedir. Buna ilaveten devlete (hükümete) anında kaynak sağlayan bir idari organdır. Afganistan kaynak sağlayan şeylerle doludur, Afganistan dünyanın en zengin ülkelerinden biridir. Kuzeye, maden ocaklarına gitmenize gerek yoktur; Tarım alanları, tarım potansiyeli, transit hatlar, kapılar, ticaret ve yol rotaları yeter. Şu anda Taliban, biraz güvenliği sağlaması neticesinde ticaret dengesi 25 kat arttı. Afganistan'da Taliban döneminde olduğu kadar, hiçbir dönemde ticaret istikrarı oluşmamıştı. Bu, herhangi bir idari yönlendirme olmaksızın, sadece güvenlik nedeniyle olmuştur.

Bu bir devlet değil, bu iktidarı ele geçirmek için bir girişimdir. İktidarı elde tutmaya layık oldukları için değil, tüm hasımlar yozlaşmış olduğu için iktidarı elde tutuyorlar. Yüce Allah'tan iyi insanları devam ettirmesini, bizi ve onları hidayete erdirmesini dileriz.

Diyor ki: "Bu örnek, yarı sömürge ülkelerinin tipik bir örneğidir. Devrim, gerçek bir savaşta kanlı bir deneyim olmadan gerçekleşebilir. Bu tür ülkelerde, (sömürge devleti müdahale etmezse) gerilla savaşının hükümetin çöküş şartlarını yaratması (devrimin gerçekleşmesi için) yeterli olur."

Bu şart -sömürge devletin müdahale etmemesi- bize fayda sağlamaz. Çünkü tüm hükümetlerimiz, (gerektiğinde) sömürgeci güçlerin onların lehine müdahale edeceğini ispatladı. Mitterrand, İslami kurtuluş cephesinin kısmi zaferinden sonra şunları söyledi: (Eğer köktendinciler Cezayir'de iktidarı ele geçirirlerse ABD'nin Haiti'ye müdahalesi gibi Cezayir'e askeri müdahale yaparız). Aynı durum Fas'ta veya Tunus'ta olursa müdahale yaparlar. Hatta Mısır'daki cihadi gruplardan olan bazı kardeşlerimiz şunları söyledi: Körfez Savaşı'ndan sonra (mevcut) rejimleri desteklemek için dış as-

keri müdahale olasılığı kanıtlandığı için inkılâb ile iktidarın tamamen ele geçirilmesinde başarılı olmanın mümkün olmadığını gördük. Mısır ordusu, devrildikten sonra Cafer Nümeiri'yi tekrar iktidara getirmek için Hartum'a birden fazla müdahale yaptı. Çöl faresi gibi iki devlet, (her biri diğerinden beter fare devletleri); bununla birlikte birinin sistemi, diğerinin sistemine destek verdi. Süper güçlerin müdahalesini düşünün!

Süper güçlerin müdahale etmemesi halinde bu hadisenin yaratılabileceğini söylüyor. Şu anda Arap Yarımadasındaki askeri yığınak milyonluk yığındır, yani oyun değildir. Askeri savaş için yüz binlerce asker var. Bu askeri yığının arkasındaki ekonomik ve idari güçler binlik değil milyonluk güçlerdir. İnanılmaz harcama, İnanılmaz silahlanma. Bu rejimler, bu tür gerilla savaşları ile yıkılamaz. İnşâAllah, bize faydası olacak bir model hakkında konuşacağız. Sonuçta kendi yöntemimizi geliştirmedikçe yapamayız. Aynısını tatbik etmek için Küba'nın modelini veya Çin'in modelini okumuyoruz. Çünkü şartlarımız onların şartlarından farklıdır. Ama bir dizi başarı faktörünü okuruz, onları anlayıp sindiririz, sonra bilgiye sahip olmamız neticesinde (sahip olduğumuz bilgilerle onlardan faydalanarak) kendi yöntemimizi oluştururuz.

Diyor ki: "(Hükümet) itibarını yitirir (çünkü artık düzeni koruyamaz veya vatan sahiplerine fayda temin edemez) ve destek kaybı yüzünden otomatik olarak düşer. O anda devrimciler siyasi boşluğu doldurur. Orta Amerika'daki Amerika Birleşik Devletleri'ne tabi tüm Devletler ve ekonomik ve politik olarak Amerika'ya tabi olan Güney Amerika Cumhuriyetlerinin çoğu Küba ile aynı kategoriye girer. Sözü edilen ülkelerin Hükümetleri, Küba duvarında kendi değerini okuyabilir. Washington da bunu yapabilir. Bu yüzden altı yıllık yarı histerik çabalar, Küba'yı izole etmek ve enfeksiyonun yayılmasını engellemek için sarf ediliyordu."

İran modelinin, Müslüman ülkelerde uygulanan bir duruma dönüşmemesi için, Arap dünyasında yayılan histerik çabaları karşılaştırabilirsiniz.

"(Enfeksiyon) yayılırsa; bu bir dereceye kadar olmuş gibi görünüyor, ABD askeri müdahale yapmadığı takdirde, aynı olgular ortaya çıkacaktır, ancak müdahale tamamen yeni bir pozisyon yaratacaktır: Latin Amerika'nın Vietnam'a dönüştüğünü görebiliriz."

Burada kendi durumumuz konusunda endişelerinden faydalanmak istiyoruz. Şimdi süper askeri güçler, Arap dünyasında -Cezayir'de Mitterrand, Suudi Arabistan'da... rejimleri desteklemek için açıkça müdahale ediyor. Şimdi bunu, cihadın yayılmasıyla birlikte İslam dünyasının durumuyla karşılaştırın, Suriye'de, Mısır'da cihadın yayılması fikri neticesinde yaşanan korkuyla karşılaştırın. Rejimleri devirmek için ilk cihad girişimi 1965'te Suriye'deydi. Sonra, 1965 yılında Seyyid Kutub ve örgütü (Allah

onlara merhamet etsin) tarafından Mısır takip etti. Sonra cihad eylemleri devam etti ve bazı odaklar ortaya çıktı. Hatta Fas'ta altmışların sonunda Genç Faslılar ortaya çıktı; bu, Kralı devirmek için silahlı bir girişimdi. Sonra, yetmişlerin başında, Mustafa Ebu Ali'nin tecrübesi (*Allah rahmet eylesin*), riddete binaen isyan ve Cezayir'de rejimi silahlı devirmeye teşebbüs hareketiydi. Bunları seksenlerde Tunus'taki gibi başka tali girişimler takip etti. Ardından Mısır'da İslami Cemaat ve Cihad Cemaati tarafından yapılan cihad eylemleri meydana geldi. Ardından Libya'da Silahlı Cemaat ortaya çıktı. Bununla birlikte daha sonraları her ülkede bunlara benzer oluşumlar meydana geldiğini söyleyebilirsiniz.

Belli fikirlerin çoğalması şeklinde ortaya çıkan bu enfeksiyon, belirli bir gerçeklik yarattı. Batı'nın bize karşı yaşadığı histeri durumu, Latin Amerika'da sol düşüncenin yayılması sonucu yaşadıkları histeri durumu gibidir, çünkü ekonomilerini etkiledi.

-Ülkeleri, birinci, ikinci ve üçüncü kategori olarak sınıflandırarak- şöyle diyor:

"Avrupalı güçler tarafından elde tutulan sömürgeler ise başka bir kategoriye girerler."

Bu grup bizim için çok önemlidir, çünkü hükümetlerle çatışmadan önce birinci dereceden bir sömürgecilikle çatışmaya doğru gidiyoruz.

Yazar şöyle demektedir: "Avrupa güçleri tarafından elde tutulan sömürgeler başka bir kategoriye girerler ve burada da siyasi bir çözüm askeri eylemi önleyebilir. Bununla birlikte, sömürgelerdeki mesele, sömürge devletinin veya hükümetinin itibarını izale etmeyle ilgili değildir. Bilakis sömürgeciliğin kazanım ve itibarını izale etmeyle ilgilidir."

Sömürgecilik sömürgecilikten elde ettiği kazancını kaybederse ve sömürgeci sınıftıyla prestijini kaybederse= düşer ve ülkeden çıkar, amaç onun kazancına darbe vurmaya odaklanmaktır. (Yazar) bu durumu çok açık bir şekilde açıklayarak diyor ki:

"Kıbrıs bize iyi bir örnek sunar: Terör, sabotaj ve kalıcı kaos nedeniyle çıkan ayaklanmalar "Ada'yı" kazanç takdim edemez hale getirdi. İngiltere açısından ise endişe verici hale geldi. Aslında İngilizler, kovuldukları için değil, Ada'da kalmakta maslahatları kalmadığı için oradan gittiler."

Türkistan gibi, şimdiki Arap Yarımadası gibi ve ekonomik yönden tam olarak sömürülen bütün Kuzey Afrika ülkeleri gibi, doğrudan sömürgeleştirilen ülkelerde sömürgeciye karşı direnişin doğası bu iki yönelimi benimsemelidir: kazançların lagv edilmesi ve prestijin yok edilmesi.

Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Yemek yiyenlerin büyük tabağı üşüşükleri gibi insanların (kafirlerin), size karşı birleşip üşüşmeleri yakındır." (Ebu Davud, Melahim 5) Yemeğe gelen insanlar! Tabakta bulunan etten gasp etmeye gelen insanlar! Doğal olarak ele alınız: Kişi yemeğini ne zaman terk eder? İştahı ne zaman kaçar? İki şeyden biri gerçekleştiğinde: Ya doydum, artık yemek yemeye ihtiyacı kalmadı ya da siz bir şey yaparak yemekten kalkmasına sebep oldunuz. Sana: "Bir söz duydum artık canım yemek istemiyor" der veya bir darbe yedi: "Artık yemez oldum" der.

Yiyen, doymadıkça tabağı terk etmez, doyana kadar onlara tabağı bırakacak mıyız? Onları doyana kadar bırakırsak -Allah'a isyan üzere- biz hiç yemediğimiz gibi tabakta çocuklarımıza ve torunlarımıza yedireceğimiz bir şey kalmayacak demektir. Allah'ın (celâluhu) cennette ecrimizi vermesini dileriz. Rabbim dilemedikçe bütün bu sistemlerin yıkılıp huzur içinde, Peygamber metodu doğrultusunda, Raşit Halifelik gölgesi yayılmış İslami Devletimizin kurulması manasında, biz yemeyeceğiz ve zafer görme-yeceğiz. Ben sebepler âleminde bahsediyorum.

Eğer doymalarını beklersek ne biz ne çocuklarımız ne de torunlarımız (bir şey yi-yebileceğiz). Tabaktan yemek üzere oturan, kalkmalıdır. (Bunu sağlamak için) masayı mı devirirsiniz, tabağı mı zehirlersiniz, komple tabağı mı yok edersiniz ne onlar yesin ne biz. Birileri bu petrolü alacak olursa yakacaksınız ne onlar faydalansın ne biz. Yani bana olacak şey düşmanlarıma da olsun.

Bu anlamda, eğer sömürgecilik kazanımları sona ererse, size derler ki: (Ülkeden) çıkalmı istikrar devam etsin ve Doğu ile Batı arasında dengeli bir ticaret olsun. Ham-madde alırsınız teknoloji veririz. Her şey yok olmasın diye kendi kendilerini ikna edebi-lerler. Galiba Batı'ya hükmedenler ve Yahudiler bu mantığı kabul etmiyorlar ve anla-mıyorlar. Tüm dünyadan oluşan bu yumurtayı (tek başlarına) içmek istiyorlar. Sanırım diğerleri (halklar) yerine onlardaki elitler içiyorlar. Avrupa ve Amerika halkları bile yumurtadan sadece bir tadımlık içebiliyorlar. Onu tam olarak içenler elitler veya kapi-talizmde en üst tabakada olanlardır. Onlardan her birinin malları okunamayacak ra-kam ve sıfırlara sahiptir. Buna mukabil Amerikan halkının dörtte biri yoksulluk sın-ında bulunuyor, Avrupa halklarından ve başka halklardan bahsetmeye gerek yok, kendi halkımızdan da bahsetmiyorum, biz ne diyelim?

Masraf toplam kazancı geçerse sömürgeciler çıkar gider (sömürgecilik biter). Çün-ki artık onlarda hac uğruna devam etmelerine yetecek dini haclı ruhu kalmamıştır. Aslında bu ruh mevcut ama tek başına yeterli değildir. Elde edilmesi gereken bir yağ-ma var, başkalarının savaşmasıyla savaşın devam etmesini sağlayan, Yahudi, dini bir yön var. Ancak ekonomik boyut, bu sömürgecinin devam etmesini sağlayan çok önemli bir parçadır.

Diyor ki: "Üçüncü kategori, sonunda savaş alanında kazanması gereken devrimci savaşları içeriyor. Çin, bu kategorinin klasik modelidir. Şu anda dünyanın tüm gelişmekte olan bölgelerinde uygulanan ilkelere formüle edildiği bir laboratuvarıdır."

Ne ekonomik çöküşle ne de siyasi propagandayla onu (ülkeden) çıkaramazsınız, yerde ezilmelidir ki çıkıp gitsin. Görünüşe göre Batı ve Yahudilerle olan savaşımız bu son türden olan bir savaştır.

Tabaktaki yemeğe olan iştahlarını bitirmek için Siyasi karışıklığı ve ekonomik bozulmayı sağlamalıyız. Ancak Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadisi şerifte şöyle buyurmuştur: *"Arap Yarımadasına saldıracaksınız ve Allah (celle celaluhu) oranın fethini size müyesser kılacaktır. Sonra Fârisilerle savaşıacaksınız, bir iki boynuz darbesiyle -yani bir iki savaşla; gerçekten de öyle oldu Kadisiyye ve Nihavend savaşları sonucu fethe dildi- Allah (celle celaluhu) oranın da fethini size müyesser kılacaktır. Ama boynuzlu Rumlar var ya! Onlarla kıyamete kadar savaşacaksınız."*

Her yerde bulunan bütün Müslüman kardeşlerimize diyoruz ki: Size karşı olan şimdi ki her düşman içinde bulunduğunuz saatin düşmanıdır (yani anlık düşmandır), ancak Romalılar kıyamete kadar düşmanımızdır. Bütün ekonomik ve askeri göstergeler onların sona kadar (kıyamete kadar) bizimle savaşacaklarını gösteriyor.

"Amerikan Terörizmi" adlı bir kitap var, bu konunun ekonomik olmayan Haçlı boyutunu görmek için size şimdi ondan bir metin okuyacağım. Onlarla kıyamete kadar savaşacağız. Bu kitabı Libya Hükümeti yayınladı, boş sözlerle dolu, kendisi gibi değersiz bir kitap, onu okumak için kişinin çok sabırlı olması lazım. Bu arada, akıcı kitapları okumak için sabır gerekir, bu kitap gibi boş şeyleri okumak için ise daha fazla sabır gerekir, muhaliflerinin kendisine karşı yazdıkları kitapları atmayıp okumak için ise inanılmaz derecede bir sabır gerekir. Bu kitabın içindeki tek fayda, Libya'nın, aralarındaki yapay düşmanlık yüzünden kendine görev çıkararak Amerika ile ilgili bazı istatistik ve rakamları toplamasıdır. Biz belge olması hasebiyle bazı metinlerden faydalανırız. 9. Sayfada şöyle diyor:

"Amerika, Müslümanlarla siyasi farklılıklardan dolayı savaşmıyor. Bilakis İslam'ın zatına olan düşmanlığından ve İslam ve Müslümanlara düşman olan Haçlı ilkelerine dayandığından dolayı savaşıyor -Hayal edin Kaddafi öyle diyor- ve onu ortadan kaldırmak için bütün araçları kullanıyor. Bu, ABD Dışışleri Bakanlığı Planlama Sekreteri, Dışışleri Bakan Yardımcısı ve Başkan Johnson'ın 1967'ye kadar Orta Doğu danışmanı "Eugene Rostow" tarafından tekit edilmiştir. (Eugene Rostow) şöyle diyor:

Arap halkları ile aramızdaki anlaşmazlıkların Devletler ile halklar arasındaki anlaşmazlıklar değil, İslam medeniyeti ile Hristiyan medeniyeti arasındaki anlaşmazlıklar olduğunu anlamamız gerekir. Orta Çağ'dan bu yana Hristiyanlık ve İslam arasında

çalışma şiddetli bir şekilde vardı. Şu ana kadar da çeşitli şekillerde devam etmektedir. Bununla birlikte bir buçuk asırdır, İslam, Batı egemenliğine boyun eğmiştir, İslam mirası da Hristiyan mirasına boyun eğmiştir. Tarihsel koşullar, Amerika'nın, felsefesi, inancı ve sistemi ile Batı dünyasının ayrılmaz bir parçası olduğunu tekit eder. Bu, İslam dininde temsil olunan, felsefesi ve inancı ile Doğu İslam dünyasına karşı düşmanca bir tavır sergilemesini sağlar. Amerika, sadece Batı dünyası ve Siyonist devlet ile birlikte İslam'a karşı düşmanca bir pozisyonda durabilir. Çünkü bunun tersini yaparsa, dinini, felsefesini, kültürünü ve kurumlarını inkâr etmiş olur."

"Kâfirlerin güçleri yetse sizi dininizden döndürünceye kadar durmadan sizinle savaşsınlar." (Bakara 217) Biz savaşın ekonomik boyutu olduğu için ondan bahsediyoruz, çünkü bu boyut savaşı besliyor, ateşini arttırıyor ve ona bazı kavimleri katıyor. Bu faktör yok olsa, insanların bir kısmı (savaştan) ayrılır bir kısmı kalır. Müslümanların maslahatlarının boyutundan bahsediyoruz, çünkü maslahatları ve Allah'ın kanunlarından uzaklaşmaları sebebiyle dünyalarından kaybettikleri şeyler savunulması gereken meşru meselelerdir. Ama savaşın kökeni ve özü budur; 1967'deki bu sözlerdir. Şimdi Amerika Birleşik Devletleri danışmanı da aynı şeyi söylüyor: "Biz Roma İmparatorluğu'nun mirasçısıyız ve onun tarihi düşmanları bizim düşmanlarımızdır." Türkiye'nin Avrupa Ortak Pazarına girmesini reddettiler, çünkü bu bir Hristiyan ortaklığıdır.

Dolayısıyla şu anda bahsettiği üçüncü model bir savaşla karşı karşıyayız. Her ne kadar benzerlik olsa da Küba şeklinde bir sistemle bir savaş değildir. Aynı şekilde benzerlik olmasına rağmen, doğrudan sömürgecilere karşı olan savaş sistemi de değildir. Aksine üçüncü modeldir ki, ondan şöyle bahsetmektedir: **"Üçüncü model, sonunda savaş alanında kazanması gereken devrimci savaşları içeriyor."** Savaş bitene kadar topraklarındaki askeri rakibinizin gücünü imha etmelisiniz, bu yüzden bu savaş çok uzun sürecektir.

Büyük savaşlar ve fitneler konusunda elimizde Resulüllah'tan (sallallahu aleyhi ve sellem) rivayetler vardır. Bu savaşlar, Arap Yarımadasına ve Halepe 40 km mesafede Türkiye'nin güneyinde bulunan Dabık'a incek olan Rumlara karşı yapılacaktır. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: **"Rumlar A'mâk'a ya da Dâbik'a inecektir. Şu kadar sancak altında geleceklerdir."** Arap Yarımadasında olacağına dair başka rivayetler vardır. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bu savaşların özelliklerini şu şekilde bildirmiştir: **"Müslümanlardan bir topluluk muzaffer olmadıkça dönmeyeceklerine dair sözleşmeler onlarla savaşmak üzere çıkar, bu topluluğun hepsi şehid olur."** Ecirlerini de bildirmiştir. Savaştan kaçan ilk topluluk hakkında: **"İşte bunların tevbeleri kabul edilmez"** buyurmuştur. Sonra bir topluluk öldürülür, ardından bir topluluk daha öldürülür. Ardından dördüncü günde onlara fetih nasip olur. Müşriklerin ölümlerini şu şekilde beyan etmiştir: **"Hatta kuşlar, cüsselerinin bulunduğu meydandan ayrılmadan düşüp ölürlər."**

Bu, havanın bozulmasından, ölümlerin çokluğundan ve cüsselerin bozulmasından dolayıdır. Bu hadislerin hepsi büyük savaşlar (melahim) ve fitneler konusunda varid olmuştur.

Bu savaşa hazırlık yaparken -araştırmamız gerekenleri ele alırken- bizden, Rasûlullah'ın tarif ettiği ahir zamanda meydana gelecek büyük savaşlar ve fitnelerle ilgili hadisleri araştırarak şer'i bir heyet veya uzman insanlardan oluşan bir komite görevlendirilmelidir. Böylece bu araştırmalardan faydalanarak aydınlanabilir ve durumumuzu değerlendirebiliriz. (Yazar burada) bazı üsluplardan, bazı özelliklerden ve bazı durumlarından bahseder. Biz burada askeri bilim ve politik veriler üzerinde çalışmaktayız.

Diyor ki: "Üçüncü kategori, sonunda savaş alanında kazanması gereken devrimci savaşları içeriyor. Çin, bu kategorinin klasik modelidir. Şu anda dünyanın tüm gelişmekte olan bölgelerinde uygulanan ilkelere formüle edildiği bir laboratuardı."

En zengin, en uzun, en öğretici ve bize en yakın model Çin deneyimidir. Vietnam deneyimi ise, gerilla savaşı tarzı olarak Çin deneyimine çok yakın.

Eğer Castro'yu bir şahıs olarak tüm nitelikleriyle karşılaştıracak olursak -kendisinde bulunan tüm küfür sapıklık ve kötülüklere rağmen- eğer onu ve onunla birlikte olanları, Müslümanları feci bir şekilde katleden bu kâfir mücrim Mao Zedong'un nitelikleriyle karşılaştıracak olursak Castro'nun, askeri biliminde, sosyal çıkarımlarında ve savaş teorisyenliğinde yaşlı bir dâhinin yanında ancak bir öğrenci olduğunu görürüz. (Mao Zedong'un) bahsettiği şeylerin çoğu askeri taktiklerdir.

Mao'nun büyük bir kütüphanesi vardı. Onu geliştirip Ulusal bir kütüphane haline getirdi. İktidara geldiği zaman kütüphanede 6 milyon kitap vardı. İnsanları takdir etmesini bilirsiniz (diye bunları anlatıyorum). el-Hakem b. Abdurrahman en-Nasır, babası Abdurrahman en-Nasır'dan -Kurtuba Camii'ni kuran ve İspanya'yı Fransa'nın ortalarına kadar genişleten büyük halifelerdendi. Öyle ki, onun döneminde Hristiyanlar savaştan ümit kesmişlerdi- yönetimi devraldı. Abdurrahman öldüğü zaman oğluna bıraktığı diğer şeylerin yanı sıra hazineye nakit olarak 6 milyon altın dinar bıraktı. el-Hakem yönetimi devralınca Kurtuba üniversitesini ve Avrupa'nın en büyük kütüphanesini kurdu. el-Hakem ilim ehli bir halifeydi, dolayısıyla alimleri, şairleri ve kâtipleri yanına aldı. Bununla birlikte örnek bir halife, kültür sahibi bir yöneticiydi. Bu nedenle İspanya, el yazması bu kadar eserin yakılmasına rağmen hala İslami el yazma eserlerde dünyanın en büyük tersanesi durumundadır. Sadece Madrid yakınlarındaki Escorial kütüphanesinde 50 bin Arapça el yazması vardır. Bunların sadece birkaç yüz tanesi tahkik edildi.

Dolayısıyla Mao Zedong okuyup yazan bu fikir ehlinin bir modeliydi.

Mao kitaplarında: "Kendilerinden gerilla savaşlarını öğrendiğim en önemli üstatlardan biri de Faslı Abdülkerim el-Hattabî idi" demektedir. Bunu "Mao Zedong'un Altı Askeri Makalesi" kitabında okudum. Hala Çin kültür merkezlerinin bulunduğu ülkelerden Mao Zedong'un Arapçaya çevrilmiş kitapları alınabilir. Onları bulursanız; bu kitaplar çok iyidir (alabilirsiniz).

Yazar der ki: "Devrimci kuvvetler normal orduları mağlup edebilir, bu Çin'in sunduğu derstir."

Çünkü endüstrisi olmayan halka dayalı tarımsal bir devlettir. İlk sanayi devleti olan Japonya ittifakı, yürütücü hükümetle birlikte Çan Kay Şek komutanlığında yenildi. Sonuçta savaşı kaybedince Tayvan'a gitti. Sonra Japonya düşünce, bu hükümet, (yönetimi) miras aldı. Cereyan eden savaşın doğası budur.

"Aslında, devrimci güçler gerilla savaşını hareket savaşına dönüştürerek ordu haline gelebilirler. Böyle bir durumda modern silahlarla yüklü normal ordulara göre avantajlı olurlar.

Sanayileşmemiş bir ulus nasıl sanayileşmiş bir ulusu mağlup edebilir? Bu, eski Dışişleri Bakanı yardımcısı Katznbach'ın dediği gibi Mao Zedong'a dayatılan açmazdır. Tüm devrimler için cevap birdir: Gerilla savaşı bunu yapabilir.

Katznbach'ın görüşüne göre, Mao, açmazı genel savaş teorisini, kendi özel durumuna uygulayarak çözdü, ancak genellikle ana unsurlara konulan vurgu işaretinin yerini değiştirdi. Sanayileşmiş milletler hissedilen unsurlara vurgu yaparlar: silahlar, işler, idare, asker sayısı. Buna karşılık Mao maddi olmayan unsurlara vurgu yaptı: zaman, mekân ve idare.

Donanımlı ordulara karşı koyacak gerekli silahlara sahip olmadığı için topraktan vazgeçerek savaştan kaçındı.

Katznbach diyor ki: Bu eylemiyle mekânı zamanla takas ederek zamanı iradeyi yaratmak için kullandı: Çin halkının yenilgiye direnme psikolojik yeteneğini meydana getirdi."

Çin halkı çok boyun eğmeyi seven bir halktı ve afyon savaşına maruz kalmıştı. Buna ilaveten savaşçı olmayan ve (üstün) özelliklere sahip olmayan bir halktı. Mao onlarda savaşma isteğini oluşturmak için savaşın uzunluğunu kullanmaya başladı. Yazar: "Çin halkının yenilgiye direnme psikolojik yeteneği; işte bu gerilla savaşının özüdür" demektedir.

Not 88: Cevabından istifade etmemiz gereken soru şudur: Sanayileşmemiş uluslar sanayileşmiş ülkelerle nasıl savaşır?

Not 89: Dikkat edin bir askeri analiz çalışması gelecektir. Bu, Batı'nın bu askeri ödeneklere güvenmesindendir.

Batı neden bu askeri ödeneklere güveniyor? Mao Zedong ise tamamen manevi ve maddi olmayan konulara güvenmektedir. Ben derim ki: Allah daha iyi bilir, çünkü Batı aslen maddi bir felsefe, materyalist bir zihin, maddi bir din, maddi bir miras, her şey maddi. Bütün dinleri ve medeniyetleri ile Doğu'nun aksine Batı'nın savaş hakkındaki tasavvuru da maddidir: Teknoloji kütleleri, insan kütleleri ve idari cihazlardan oluşan kütleler. Doğu medeniyeti, manevî, maddî, felsefidir.

Hindistan ve Çin'deki yanlış şirke ve küfre dayalı dinlerin hepsi maddi olmayan maneviyat dolu dinlerdir. Hatta insanların beşerî meşru mantığına göre İslam'ın maddi, ruhsal ve felsefî bir dengesi vardır.

Batı, maddi bir medeniyet olması hasebiyle, maddi savaş taktikleri kullanır.

Not 90: "Bu gerilla savaşının özüdür" demektedir. Özetliyorum: Askeri taktik yönünden gerilla savaşının özüne geleceğiz. Siyasi ve medya taktikleri bakımından özü, Küba konusunda geçmişti. Şimdi gerilla savaşının askeri taktiklerini okuyacağız.

Geçtiği üzere savaşçı bir davetçidir ve devrimi yaymaya çalışmaktadır. Burada gerilla savaşçısına bir tilki olarak bakacağız; bu üslupla askeri manevra yapmaktadır.

"Katznbach: "Mao teorisini bu şekilde ifade etmemiş olsa da orijinal teorisi, siyasi seferberliğin, muzaffer bir askeri sonuç elde etmek için endüstriyel seferberliğin yerini alabileceği yönündedir. Başka bir deyişle, sadece yenilgiyi kabul edenler yenilebilir. Bu nedenle, eğer halkın hepsi teslim olma fikrini reddedebilirse, bu direniş kaçınılmaz bir şekilde muzaffer bir yıpratma savaşına dönüşebilir" diyor."

Bunu Müslüman Kardeşlere söylüyorduk, cihadı bırakan Müslüman Cemaatlere de söylememiz lazım, (Sadece yenilgiyi kabul edenler yenilebilir), çünkü yenilme kabiliyetine sahiptirler. Malik bin Nebi (Allah bizi de onu da affetsin ve ona rahmet eylesin) bundan bahsetti ve Müslüman toplumlarda bu temel üzerine çok önemli bir sosyolojik teoriyi kurarak: "Ağaçların yaprakları rüzgârın etkisiyle düşmemektedir. Rüzgâr son hamleyi yapmaktadır. Ağaçların yaprakları sararıp soldu ve düşmeye yüz tuttu, rüzgâr gelmeseydi kendi kendine düşecekti" dedi. Sonra bu düşünceden: "Ben, buna sömürgecilik kabiliyeti diyorum" fikrini ortaya çıkardı.

Malik b. Nebi, neredeyse tüm yazılarındaki bu teori etrafında dönüyor. Bununla birlikte anormallikleri vardır. Şer'i yönden tehlikeli siyasi fikirleri de vardır. Ancak doğru olan kısma dikkat çekiyorum; "sömürgecilik kabiliyeti", Müslüman halklar, sömürgeciler güçlü olduklarından dolayı sömürgeleştirilmediler. Ancak Müslüman halklar, zayıflamış, solmuş, çürümüş ve hastalanmış oldukları için Batı tarafından sö-

mürgeleştirilmeseler bile mevcut herhangi bir millet tarafından sömürgeleştirilecekti.

Müslüman Kardeşler, Selefiler, Sofiler, sindirilip mağlup edilerek hapishanelere dolduruldu. Bütün bu hareketlere karşı hükümetlerimiz diktatör olup bunu yapma kabiliyetine sahip olduğu için bunlar yapılmadı. (Sadece yenilgiyi kabul edenler yenilebilir) kaidesi altına girdikleri için kendilerine karşı bunlar yapıldı. Abdünnasır tarafından bir gecede 17 bin kişinin hapse atıldığını, İhvandan bir yazarın iftiharla: "Beni tutuklamaya geldiklerini öğrenince komşulara zarar vermemeleri ve ev eşyasını karıştırmamaları için evde bulunmaya çalıştım!" dediğini okuyunca fiyatlarının bu olduğunu anlarsınız. Kendisi fiyatının ev eşyası olduğunu belirtmektedir.

"Suriye Deneyimi" kitabının şerhinde şöyle demiştim: bir kişi 17 bin boynuzlu keçi ahırlara sokmaya çalışsa; kendisine bir gecede 17 bin keçi ve koçu birkaç çobanla birlikte ahırlara geçireceksiniz deseniz, sabah olmadan bu keçi ve koyunları ahırlara sokmaya çalışanlardan birkaç ölü ve yaralı olacağından eminim. Onları bedel ödemedi ahırlara sokamazlar. Ancak şaşırtıcı insan toplulukları bunlar, kendilerine ölü dediler öldüler, girin dediler girdiler. Buna "Yenilgi Kabiliyeti" denir.

Bunlar, haklarında konuşmamız gereken insanlar oldukları için bunları konuşmuyoruz. Ancak bunlar İslam'ı ve Müslümanları temsil etmektedirler. Onun için bu utanç, her türlü biçiminde belirtilmelidir: Sofiler, Selefiler, Müslüman Kardeşler vb. hepsi güzel isimler: Müslüman Kardeşler çok güzel bir isim, Selefilik çok güzel bir isim, Tasavvuf ahlak ve ibadet yönüyle çok güzel bir isim, ancak bütün bu isimler din ve dünyada birer felakete dönüştü.

Neden bu konuyu ele alıyoruz? Bir ümmetle konuşmak istediğimiz için bu konuyu ele alıyoruz. İçinde zafer olanaklarının çoğunun kaybolduğu, birçok yenilgi ve sömürgecilik kabiliyetinin ekildiği bir ümmeti diriltmek istiyoruz. Bu ümmete: "Sadece yenilgiyi kabul edenler yenilebilir, anlaşıldı mı?" demek istiyoruz.

Yazar şöyle demektedir: "Halkın tamamı teslim olma fikrini reddedebilirse, bu direniş kesinlikle kazanılmış bir yıpratma savaşı haline gelebilir."

Yapmamız gereken şey budur. Mümkünse halkın tamamını dönüştürmemiz lazım. Ancak (halkın tamamı) meselesi doğru ve gerekli değildir, gerçekleşmesi de mümkün değildir. Müslümanların çoğunluğu teslim olma fikrini reddedecek hale getirilebilirse; biz şu anda Müslümanların çoğunluğunu sahih inanca sahip olacak hale getirmekten bahsetmiyoruz. Bu olmadı, olmayacak da Müslümanları kendimiz için temenni ettiğimiz imanda nitelikli seçkinliğe ulaştırmaktan da bahsetmiyoruz. Biz Müslümanların çoğunu teslim olma fikrini reddedecek hale getirmek istiyoruz ki, bu mümkündür.

“Bu direniş kesinlikle kazanılmış bir yıpratma savaşı haline gelebilir” Evet, eski asırlarda tatar ve haçlılara karşı olduğu gibi işgal zamanlarında -işgal sebebi sayılan- Müslümanların çoğunluğu, üzerinde bulundukları negatif durumu bırakıp olumlu bir direnişe sahip olduklarında Allah'ın izniyle kesinlikle bir zafer elde edeceklerdir. Ancak Müslümanlar bu şartları Allah'ın izniyle gerçekleştirirlerse Allah'ın izniyle neticeyi elde ederler.

“Bütün bunlar bize Mao'nun ünlü sözlerini hatırlamamıza neden oluyor: “Tüm vatandaşları harekete geçirerek, düşmanın boğulacağı geniş bir insan denizi yaratıyoruz” diyor.

Bunlar Müslümanın alması gereken hikmetlerdendir. Bu savaşta Müslüman toplumlarımız var. Halkın genelini ve Müslüman kitlelerin çoğunluğunu harekete geçirerek, düşmanın boğulacağı bir insan denizi yaratabileceğimizi söylüyoruz. Batı ve Doğu arasındaki tedarik hatları çok uzun, karadan, denizden ve havadan, çok uzun. Yahudi ve Hristiyanlara karşı Mücadelemizdeki çatışmanın anahtarını iyi seçersek, mürtedlerin ve münafıkların potansiyeli kesinlikle çökecektir. İki taraf da kesinlikle savaşta ayrılacaktır. Yahudiler ve Hristiyanlarla ve onların teknolojisiyle karşı karşıya kalacağız. Nasıl olursa olsun bu düşmanı, Müslüman denizine sokarsak, kesinlikle boğulacaktır. Buna mukabil: “Onları seçkin cihadileri taşıyan küçük teknelerle karşı karşıya getirirsek, Allah (*celle celaluhu*) daha iyi bilir kesinlikle onları boğarlar” diyorum.

Önümüzde sebepler var. Kur'an-ı Kerim'de Allah (*celle celaluhu*): **“Allah'ın izniyle büyük bir topluluğa galip gelen nice küçük topluluklar vardır”** (Bakara, 249) buyurduğunda; bu sözlerle ayet arasında herhangi bir uyumsuzluk söz konusu değildir. Çünkü iman ve cihad ehlinin hepsi her zaman ve tarih boyunca çokluk karşısında azınlık durumundadır. Allah (*celle celaluhu*): **“Sen ne kadar şiddetle arzu etsen de insanlara çoğu inanacak değillerdir”** (Yusuf, 103) buyurmaktadır. Dolayısıyla insanların çoğu kâfirdir. Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*): **“Âdem oğullarından, binde dokuz yüz doksan dokuz kişi cehenneme girecektir”** buyurunca sahabe ağlamaya başladı. Bunun üzerine **“Ama siz siyah boğanın üzerindeki beyaz ben gibisiniz”** buyurdu. Aslında Çinlilerden bahsetmektedir, sözlerinin manası: Allah (*celle celaluhu*) Ye'cûc ve Me'cûc'u yaratmıştır ki girdikleri her şeyi çoğaltmaktadırlar, onlardan büyük rakamlar çıkacaktır demektedir. Hadisi şerifte: **“Peygamber gelir beraberinde bir iki kişi bulunur, peygamber gelir beraberinde hiç kimse yoktur”** buyrulmaktadır. Peygamberimizin (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) ümmeti ise ufku dolduracaktır. Havz konusunda ise uzunluğunun şu kadar şu kadar olacağını bildirmiştir... Buna rağmen (havz etrafında) izdiham yaşanacaktır. Çünkü bu ümmetin seçkinliği (sayesinde), Mücahid ve müminlerin sayıları az değil çok olacaktır. Ancak genel toplama göre **“Sen ne kadar şiddetle arzu etsen de insanlara çoğu inanacak değillerdir.”**

Her kavimdeki hak ehli azınlıktır, aynı zamanda Müslümanlar arasında da azınlıktır. Bedir ehli azınlıktır, Talut'un cemaati azınlıktır. Bu azınlık, eliyle değişimin gerçekleştiği hak gemisini kullanan seçkin azınlıktır. Beşeriyet genelindeki Müslümanlar azınlıktır. Müslümanlar arasında iman hakikatlerine erişenler azınlıktır. İman ehli arasında Allah yolunda cihad edenler ve hakkı taşıyanlar azınlıktır. Ehl-i imana nazaran ehl-i ihsan azınlıktır.

Biz bu mevzuya inanıyoruz ve biliyoruz ki, bu azınlık geldiği zaman Allah (*celle celaluhu*) tarafından yardım görecektir. Ancak bu başka bir şey, düşmanın beşerî çokluğu karşısında denge oluşturmak ve azınlığın arkasında büyük bir savunma hattı oluşturmak için Müslümanları harekete geçirmek başka bir şeydir. Müslümanları Amerikalılara ve Yahudilere karşı harekete geçirdiğimiz zaman bütün Müslümanlar silahlanıp cihada çıkacak değildir. Müslümanların çoğunluğu geri dönüp cihad etmekten vazgeçecektir. Ancak bunlar ne yapacaklar? Bunlar azınlığa dua edecekler, onlarla beraber duracaklar, onları korumaya çalışacaklar, onları destekleyecekler, onlar için deniz ve dalga oluşturacaklar. İşte o zaman **"Allah'ın izniyle büyük bir topluluğa galip gelen nice küçük topluluklar var"** olacaktır, savaşılan olan bu seçkin topluluk az olacaktır.

Ancak Rasûlullah'ın (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) hak ehlinin azınlıkta olacağını haber vermesi, hak ehline azınlık olmaları için emir değildir!

Çok olmaları konusunda emir vardır. Çok olmanız konusunda size emir verilmiş, ama azınlıkta olacağınız haber verilmiştir. Çok olmanız konusunda size emir verilmiş, insanları davet etmeniz ve onları harekete geçirmeniz konusunda size emir verilmiştir. Böylece, seçkin bir topluluk oluşturmak ve Müslümanların büyük çoğunluğunu bir araya getirmeye çalışmak arasındaki çelişki ortadan kalkmış olur.

Müslümanların büyük çoğunluğu, Peygamber'in niteliğini belirttiği büyük çoğunluğun batıl üzere bir araya gelmeyeceğini haber vermiştir. Ümmetin hepsi dalalet üzere bir araya gelmez. Tekrar ümmeti doğruya sevk edecek seçkin dediğimiz bir topluluk kalır. Ahmed b. Hanbel geldi, Allah (*celle celaluhu*) onunla Ehl-i Sünnet mezhebini korudu. Azınlık veya seçkinlik değil, tek bir adamla korudu. İnsafla söylemek gerekirse Ahmed b. Hanbel yalnız değildi. O zaman parlak isimler vardı, ancak Ahmed b. Hanbel'in yanında parlaklıkları sönük kaldı. Subhanallah! Bununla birlikte Ahmed b. Hanbel'in maruz kaldığı büyük fitne bilinmeyen bir adamın eliyle bitmiştir. Siyer kitaplarında okuduğuma göre bu adam için adı bilinmeyen, Adana'dan bir şeyh olarak işaret edilmektedir.

Seçkinlik ve çokluk konusunda biraz duraklamak istiyorum:

Ahmed b. Hanbel seçkin bir kişiydi. Müslüman bedeviler seçkin değildi. Ancak seçkinlerle bu savaşta harekete geçirmemiz gereken Müslüman çoğunluk arasındaki alakayı görmek için size Ahmed b. Hanbel'in hayatından üç misal vereceğim. Bu du-

rumu Şam diyarında (Suriye'de) seçkinlerle dün kendisinden bahsettiğimiz adam arasındaki ilişkide görmüştük. Bu adam rejim askerlerinden olup gençler öldürülmesinin diye beni namazdan alıyordu.

Siyer kitaplarında Ebû Ali el-Enbârî rivayetle şöyle demiştir: "Ahmed b. Hanbel'in Me'mun'a arz edilmek üzere Kadi'ya götürüldüğünü duyunca Fırat'ı geçip yanına gittim. Bana: "Ey Ebû Ali! Yanımıza gelmek için çok yorulup zahmet çektin" deyince: "Bu yorulmak değildir" diyerek: "Ey adam! Senden şu şu şeyleri istemek üzere şu adamın karşısına götürecekler. İstedikleri şeyler konusunda onlara icabet etme. (Şunu bil ki) o seni öldürmezse (ecelin gelmişse) ölürsün. Ama onlara icabet edersen, senin icabetinle toplumun çoğu istediklerine icabet eder" dedim. Bunun üzerine ağladı ve gözyaşlarını silerek: "MâşâAllah! MâşâAllah! Söylediklerini tekrarla" demeye başladı, ben de tekrarladım.

Bu adam mihnet karşısında duranlardan değildi. Sadece destekleyip yardım edenlerden biriydi. Bu bir âlimdi. Başka bir adam örneğini vereceğim. Ahmed b. Hanbel diyor ki: "Beni götürdükleri zaman yanıma bir karaltı yaklaştı. Dikkatle baktığımda bedevilerden biri olduğunu anladım" bana: "Ey Ahmed! Kılıçla bir vuruşla cennete girersin. Çekeceğin bu kadar" dedi. İmam Ahmed: "Beni bu adamın sözü kadar sabit kılan bir şey olmadı. Kim olduğunu sordum. Bedevi Araplardan hasır yapan ve hayırla anılan bir adam olduğunu öğrendim" demektedir. İşte bu adam hayırla anılan büyük çoğunluktan biridir. Size kötülükle anılan bir adamı anlatacağım:

(Ahmed b. Hanbel) şöyle demiştir: "Hapishaneye girdiğim zaman yanıma bir hilebaz -hırsız, yol kesici- gelerek: "Ey Ahmed! Yaptığım isyanlar neticesinde bin defa had cezası aldım. Başka bir rivayette: bin kırbaç vuruldum -çünkü bin had cezası büyük bir şey, yani 50 bin kırbaç demektir- Allah'a itaatte sana vurulacak kırbaçlardan zarar görmezsin, aslında birinci ve ikinci kırbacı hissedersin, sonrakileri hissetmezsin" dedi. Bu adamın sözleri beni sabit kılarak kararlılığımı güçlendirdi.

Seçkinler bulunduğu bir gerçektir, ancak (şu anda bulunanlar) ümmeti düşünmeyen ahlaksız kötü insanlardır! (Kıssaya bakınca) Ebu Ali el-Enbârî'den, isyanda bin kırbaç vurulan adama kadar hepsi (Ahmed b. Hanbel'in) duruşunu sağlamlaştırmasına katkıda bulunmuşlardır. Kardeşi -Ahmed b. Hanbel'in kardeşi- geri çevirmek üzere gelince ona: "Gel benimle!" dedi. Kardeşi: "Perdeyi çekti, büyük bir topluluğun kâğıt kalem alarak Ahmed'in sözlerini yazmak üzere hazır bulunduklarını gördüm" dedi. Ahmed: "Kendi nefsimi kurtarıp bunların sapmasına sebep mi olayım?" dedi. Kardeşi: "Bunu görünce ondan ümidi kestim" dedi.

Hakkı isteyen büyük bir çoğunluk olduğu bir gerçektir. Davet yapan ve İslamı taşıyan (yayılması için çalışan) âlimler vardı. Hadis ravileri vs. bulunuyordu. Ancak İslam âlimlerinden mürtedlerle beraber olan bu bedbaht yüzlere birer şamar atmak istiyorduk.

ruz. Hadis âlimlerinin büyüklerinden biri zannedersem İbn-i Main, takiyye yaparak söylediklerini kabul etmiş. İmam Ahmed hapisten çıkınca onunla alakasını kesip konuşmaz oldu. İbn-i Main: "Birkaç defa kapısını çaldım ama hiçbirinde selamımı almadı" demiştir. Bu muhaddis, İmam Ahmed ölüm döşeginde konuşamaz haldeyken yanına gelip selam verince imam Ahmed yüzünü çevirdi. Bunun üzerine İbn-i Main: "Allah (celle celaluhü)" **Kalbi imanla dolu olduğu halde zorlanan kimse hariç**" buyurmadı mı?" dedi. Buna rağmen İmam Ahmed ona bakmadı. İbn-i Main çıkınca İmam Ahmed: "Allah yolunda bir kırbaç bile yemeden "zorlanan" diyor" dedi.

İbn-i Useymîn kaç kırbaç vuruldu? Bin Bâz kaç kırbaç vuruldu? Allah kalplerini vursun! Ezher şeyhi kaç kırbaç vuruldu? Bu Şam'daki adam el-Bûtî kaç kırbaç yedi? Mağrip şeyhleri kaç kırbaç yediler? Sind, Hint şeyhleri ve bütün insanlar kaç kırbaç vuruldu? Allah yolunda ne kadar dayak yediler. Allah yolunda sıkıntı çekmediler.

Peki, belki bunlar dilsiz şeytandır. Sadece dilsiz şeytan ya da haksızlığa ses çıkarmayan değil bununla birlikte batılın borazanlığını yapmaktadırlar. Ancak Müslümanların büyük çoğunluğu seçkin topluluk için kaynak olur. Bu milletlerle savaşırken bu büyük kaynağı kullanmamız lazım. Nihayetinde sadece seçkinler savaşacaktır. O zaman onlar için Allah'ın: "**Allah'ın izniyle büyük bir topluluğa galip gelen nice küçük topluluklar vardır**" ayeti gerçekleşecektir. Hatta ahir zamanda Allah (celle celaluhü) İsa'ya (as): "Kullarımı Tur'a götür" diyecektir. Yani Tur'da toplanın. Tur ne kadardır? Kaç kişi sağlar? En sahih rivayete göre Tur, Tur-i Sina değil Beyti Makdis'teki Zeytin Dağıdır.

Kardeşimizin dediği gibi savaşacak olan hak üzere olan seçkin topluluk her yere yayılmış olan az bir insan topluluğudur. Ancak bu, insanları toplamayacağız anlamına gelir mi? Az kalmakla mı emir almışız? Küçük bir topluluk kalmak üzere mi emir almışız? Aslında biz Müslümanların büyük çoğunluğunu bir araya getirmekle emir almışız. Ancak sadece seçkinlerin bize tabi olacağını ve bizimle beraber savaşacağını haber almışız.

Deccal, Şam ehlini tüketecek kadar şiddetli bir şekilde kuşatır. Rivayetler yemek zülüğünden: "Öküz başı onlara için şu kadar dinardan daha değerli olur" demektir. Belalar kendilerini çok zor durumda bırakınca bir kısmı toplanıp: "Neden bu adama karşı çıkıp savaşmıyoruz. Ya ölürüz ya da ondan kurtuluruz" derler. Sözlere bakınız! Bugün bu ahir zaman savaşını anlamamız için büyük savaşlarla ilgili hadislere ne kadar da muhtacız. Rivayet: "Aralarında öyle bir bey'at yaparlar ki, Allah (celle celaluhü) bu bey'atte ne kadar sadık olduklarını bilmektedir ki, İsa (aleyhisselam) onların arasına iner" demektir. İsa (aleyhisselam) ne zaman iniyor? İnsanlar toplanıp kuşatma altında kalınca, sorunu çözmeye karar veren bir azınlık cihad etmeye başlayınca iniyor. "İsa (aleyhisselam), elinde, Deccalı öldüreceği mızrakla iner..."

Seçkinlerle Müslümanların büyük çoğunluğu arasındaki alakayı tam olarak anlamamız gerekir. İmanın hakikatlerini anlayanlar ve ahlak hakikatlerine sahip olanlar seçkin olanlardır. Hatta Mücahidlerin abidleri ve seçkin şehidler bu seçkin topluluk arasında seçkin bir topluluktur. Mücahidler arasında ahlak ve ibadet bakımından Sıla b. Eşyam gibi olan kaç kişi vardır? Bize yakın bir yerde burada Kabil'de şehid olan ta. bii. Bunlar seçkinlerin seçkinleri, bunlardan sonra seçkinler, sonra yeryüzündeki beşeriyetin seçkinleri olan Müslümanların büyük çoğunluğu gelir. "Cennet ehlinin çeyreği olmayı, yarısı olmayı istemez misiniz? Cennet ehlinin üçte ikisi olmanızı umuyorum." İşte bu Müslümanları harekete geçirmek lazım.

Bu hikmettir dediğim zaman, ancak okuduğumuz bu hikmetin yanında kültürümüzde korumamız ve anlamamız gereken çok şey vardır. Allah yardımcımız olsun!

Bu konuşurken aniden gelen hatıradır. Müslümanların büyük çoğunluğuna yöneliktiğimiz hitap mevzusunda oluşabilecek anlaşmazlığın bir kısmını gidermiş oluruz.

Diyor ki: **"Halkın tamamı teslim olma fikrini reddedebilirse, bu direniş kesinlikle kazanılmış bir yıpratma savaşı haline gelebilir."**

"Tüm vatandaşları harekete geçirerek, düşmanın boğulacağı geniş bir insan denizi yaratıyoruz" demektedir.

Bununla birlikte hepsi savaşa katılsa bile Kuveyt halkında boğulması mümkün değildir. Ancak Kuveyt halkı Müslümanların büyük çoğunluğunu oluşturmamaktadır. Kuveyt halkı arasında Allah'a sığınacağımız şeyler vardır. Hatta Rabbimin rahmet ettiği kimseler hariç ki bunlar azdır aralarındaki Müslüman, iyi ve İslami hareket içinde olanlar dâhil. Bununla birlikte Kuveytli kardeşlerden Bosna'da şehid düşenleri duy-maktayız. Kavmin gıybetini yapmak büyük bir iftiradır. Bu, bu bölgeye giren herkesi mühürlediğimiz bir mühür değildir. Ancak genel olarak Amerikalıları kucaklayıp sö-mürgeciliği kabul eden bir halk. Daha önce bazı kadınlar gidip göğüslerini açarak Amerikan askerlerinin göğüslerine imza atmasını istemişlerdi. Kuveyt bayraklarının üzerine Marilyn Monroe resimlerinin koyulduğunu hayal edebiliyor musunuz? İnsan-ların bir kısmı adlarını Bush koymuştu. Bu var, ama bu İslam ümmetinin yapacağı bir şey mi?

Bir adam "Essiyase'l-Kuveytiyye" dergisinde: "Arap Birliği'nin boykotuna neden gi-relim? Yahudiler bize ne yaptı ki onlara karşı boykot uygulayalım. Savaşımızda bizim-le birlikteydiler. Öyle ki Müslüman Kardeşler ve diğerlerinin duruşu çok kötüydü Dostluk ve düşmanlık (kötü bir duruma geldi). Londra'dan kaçan bir adam bana: "Ço-cuklarıma İslami terbiye vermek istiyorum" dedi. Kendisi Kuveyt'le sözleşmesi olan büyük bir petrol uzmanı. Sonra oradan ayrıldı. Bana: "İslam'ın Kuveyt'ten çok Lond-ra'da olduğunu gördüm" deyince: "Sen ne diyorsun be adam" dedim. Bunun üzerine bana: "Mescitlere girersin, insanların seninle birlikte beş vakit namaz kıldığını görürsün."

sün. Sokağa çıkınca aranızda dostluk ve düşmanlık konusunda sıkıntı olduğunu görürsün. Başlarının üzerinde siyah ikal bulunuyor, senin değil ülkenin Kuveyt savaşı konusundaki duruşundan dolayı (sana düşman kesilirler) -adam Libyalı- (örneğin) sen Libyalısın: "Kıyamete kadar sana lanet olsun o zaman" (demektedirler)" dedi.

Bu halka Allah hidayet versin! Islah olmayanı Allah cehenneme atsin! Ancak bunlar ümmetin kendisi değil, ümmetin çoğunluğu da değildir.

Katzenbach, zaman faktörü konusunda diyor ki:

Mao, askeri başarının politik dönüşümden kaynaklandığını düşünüyor, ancak dönüşümün zaman alacağını farkında olmalıyız.

Bu nedenle askeri sorun, zaman kazanmak için alanı organize etmekten müteşekkildir. Siyasi sorun, iradeyi yaratmak için zamanın örgütlenmesiydi. Bu özellik, fedakârlık ile acıya dayanma kabiliyetinde fedakarlıkları kabul etme ve en yüksek değere sahip olma sloganını göstermiştir.

Yani, Mao'nun silahı savaşı uzatmak idi. Bizim durumuzla alaka kurmaya çalışın: Alan, zaman ve irade, zaman kazanmak için savaş alanını örgütlemek istiyor. Yani savaşı mümkün olan en uzun zamana yaymak, daha sonra iradesi olmayan insanlarda irade yaratmak için zamanı kullanmak istiyor. Onlarda ki teknoloji, asker ve maddi imkânlarla karşı, alanı tanzim ederek zaman kazanmak, zamanı da tanzim ederek irade yaratmak istiyor.

Bu, acı ve eziyet serisini kabul etmek için bir slogan haline geldi, çünkü savaşı uzatmak bir oyun değildir. Çünkü sömürge teknoloji uzmanları imha etme eylemleri yapacak. Buna karşılık sen: "Ben savaşı uzatmayı planlıyorum" diyorsun. Düşmanın hedefi ise savaşı bitirmektir.

Bu nokta anlaşıldı mı? Çünkü bu nokta, ümmeti harekete geçirme bağlamında bize lazım olacaktır. Çünkü ümmetin bulunduğu bölge Çin yüz ölçümü kadar veya daha fazladır. İnsan sayısı da Çin sayısı kadar veya daha fazladır. Düşmanı da Çin'in savaşığı düşman gibi endüstriyel teknolojiye sahiptir.

Diyor ki:

"Asıl askeri sorun, savaşı olabildiğince çabuk bitirmede değil -batılı düşünürlerin her şeyden önce dikkatini çeken şey buydu- aksine, onun sorunu savaşın devam etmesini nasıl temin edebileceği idi. O halde asıl maksat savaşın bitmesini önlemektir. Bunu başarmak için: Vur kaç, hayatta kalmak için savaş, kararlı bir düşmanın ilerleyişinin önünde geri çekil ve onu arkasından deniz gibi (içinde boğacak şekilde) kuşat."

Yani kesin sonuç elde etmek için asla çatışmamak demektir. Bu aşamada amaç, kıs. men veya tamamen (savaş) kazanmak değil, yalnızca direnişe devam etmeye çalış. maktır.

Kararlı bir düşmanın ilerleyişinin önünde geri çekil: Körfez savaşına gelen 960 bin askeri ani bir darbeyle yok etmeniz mümkün değildir. Evet, Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) haber verdiği gibi kesin sonuç ani bir darbeyle olur. Orduya karşı ordu. Ancak bu, uzun bir savaş için insanları uzun bir dizi hazırlıktan geçirdikten sonra ol. malıdır.

Onu arkasından deniz gibi (içinde boğacak şekilde) kuşat: Bu arada, bu taktiği Çin sporu dâhil Çin ve Doğu Asya felsefesinde bulursunuz. Kardeşimiz bu meseleyi biliyor, Kung Fu oynadığını duymuştum. Allah (celle celaluhu), onu bir aşamada judo oy. namaya muvaffak kıldı. Judoda tümü bir ilkeye dayanan altmış civarında temel hare. ket vardır: Hacim olarak küçük, ağırlık olarak hafıfsın, hasmını kaldırmam mümkün değildir. Ancak hasım, sana doğru koşunca önünden çekilip koştuğu yöne doğru onu itersen başının üstüne düşecek, tüm judo bu prensibe dayanmaktadır. Şimdi ise, geril. la savaş hakkında konuşacak.

Düşman gelince geçmesine izin verirsın, sırtını dönünce tekme atarsın, bu arada istersen onu boğmaya çalışırsın ya da önünde bir kaya parçası gibi olursun, üzerine basınca kalkarsın ve sırtüstü düşmesini sağlarsın. Bütün taktik: Rakibin gücünü, rakib. bin ağırlığını ve rakibin kaslarını rakibe karşı kullanmaya dayanmaktadır. Serbest gü. reş gibi değil: Hasımın kaslarına karşı kaslarını kullanmak, kasların varsa bu tekniği ihtiyaç duymazsın, hasma karşı gücünü kullanırsın. Ama sen normal bir insansın ve sana karşı güçlü-ezici bir düşman çıkarsa bu taktik, bu bölgelerden gelen tüm Japon ve Doğu sporlarında uygulanan taktiktir. Bu gerilla taktiği ile aynıdır, yani rakibi öldür. mek için rakibin kütlesini kullanmaktır.

Bir dizi hızlı yoruma geri dönüyoruz:

Burada şunu demek istiyorum: Zaman faktörü, sabır, çalışmak, ısrar, uzun soluklu tahammül, bunlardan önce Allah'tan (celle celaluhu) ümitli olmak, iyimser olmak, zafer olasılığına kanaat ve bedel ödemeye hazırlık. Bu tür savaşları -mustazafların savaşları- nı kastediyorum- ve tüm savaşları kazanmada çok önemli faktörlerdir.

Bunun hepsini zaman faktörünü kullanmaktan çıkardık. Zaman faktörü, sabır, çalışmak, ısrar, uzun soluklu tahammül, bunlardan önce Allah'tan (celle celaluhu) ümitli olmak, iyimser olmak, kayıplar olmasına rağmen, hat boyunca gülümseyen, ne kırıl. ne de zayıf düşen lider, (bunlar önemli faktörlerdir) demekteyim.

Zafer olasılığına kanaat: Yenilgiye inanmak, en iyi zaferlerde seni yıkar. Kardeşim den birinin, bir Fransız askeri generali tarafından yazılan "Savaşta Zekâ ve Ahlakî De.

gerler" adlı bir kitap okuduğunu gördüm. Bu kitapta II. Dünya Savaşı'nda bu adamın katıldığı çatışmalardan ibretler vardır. Bu, savaş falan değil, kişisel deneyimdir. Ancak çatışmalarda insanın dayanmasını sağlayan ibretler verir. Yenilgiye kanaatin yenilgiye sebep olacağı konusunda çok güzel şeylerden bahsetmektedir. Komutan mağlup olduğuna ikna olursa, artık askeri birimler ezilir yok olur. Buna karşılık kazanacağına ikna olursa genellikle savaştan önemli kayıplar vermeden çıkar.

Bedel ödemeye hazırlık: **"Şüphesiz Allah, müminlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır."** (Tevbe, 111) Yani bedelsiz değildir, önce onlara bir şey bırakmadı sonra onları bir şeyden mahrum bırakmadı. (Onlara cennet vardır) onlara bir şey bırakmadı, onları bir şeyden mahrum bırakmadı.

95. paragrafta yorum: Zaman faktörü hakkında konuştuğunda asıl sorunu savaş süresini uzatmaktı. Burada başka araştırmalarda bize gerekecek hızlı düşünceler okuyacağım inşaAllah:

- Bu stratejik düşünme mekanizması bizi bağlar: Batı ve Yahudilerle olan savaş süresini uzatmak (önemli).
- Sabır ve uzun soluklu tahammüle hazırlanmak, çünkü yüz yıllardan beri özelliklerle son on yılda biriken (ve ödememiz gereken) vergilerimiz var.

Yüz yıllar süren uzun bir az gelişmişlik, kayıp ve bu dinin bedelini ödemeye çalışmaktan çok geri kalmışlığımız söz konusudur. Onun ardından sömürgecilik hâkimiyeti ve oryantalist düşünce istilası geldi. Bunun semeresini 1990'dan sonra topladılar. Tüm oryantalistler, çadır üreticileri ve misyonerler için koruma altına alınan meyve. Çektikleri yorgunluk, Tasavvufi tarikatlar, saçmalıklar ve insanların kalplerinin ölümü. Bunların hepsinin semeresi bir tek kurşunla dahi karşı çıkılmadan yarım milyon askerin girmesiyle toplanmıştır. "Bu savaşı zaferdir."

'Bundan dolayı elimizde çözümler bulunması gerekir. Savaşımız -bu alıp vermeye kabildir, bu yerleştirmeye çalıştığım tartışabileceğimiz bir düşüncedir- Allah daha iyi bilir yirmi birinci asrın yarısını meşgul edecektir.

"Savaşı Zafer" kitabının Yazarı Nixon, bu yüzyılın Amerikan yüzyılı olması gerektiğini yazdı. Gerçekten şimdi Amerikan yüzyılı olarak başladı. Bu yüzyılın Avrupa (yüzyılı), Çin (yüzyılı), Doğu (yüzyılı), Beşeri (bir yüzyıl) ve İnsanî (bir yüzyıl) olmaya çağını kastetmektedir. Onun nazarında Amerikan yüzyılı olacak. Ama yüzyıl Amerikan yüzyılı olmayacaktır.

Siyasi ve askeri analiz olarak 21. yüzyılın ilk yarısı, kapsamlı bir karşı saldırı sahnesine ulaşana kadar, sanırım, Allah daha iyi bilir, yaklaşık on yıl sürecek. Böylece, İslam dünyasında cihad odaklı seçkinlerin yapısı, zihniyeti ve mekanizmasında gerekli entelektüel dönüşümü meydana getirebiliriz. Bu kurs, düşüncede niteliksel bir değişim

yapmak için sadece bir girişimin başlangıcıdır. Bunun Cihadiler içinde kamuoyu oluşturmaları için on yıla ihtiyacımız var.

Müslüman kitlelerin ve Müslüman halkların bu psikolojik, şer'i, dini ve ideolojik yemeği sindirmeleri ve seçkinlerle birlikte hareket etmeleri için başka bir on yıla ihtiyaç duyacağız.

Bu seçkin topluluk, halka dayalı bir uluslararası ve kitlesel tarzda, geçerli şer'i bir dini doktrin teorisini iyi yapabilirse (dediğimiz olur). Şimdi geçerlidir (doğrudur), ancak ikinci boyuttan yoksundur. Seçkinler, bu teoriyi formüle edebilirse ve ümmetin savaşa girmesini sağlayabilirse on yıla daha ihtiyacımız olacaktır.

Sonraki yıllarda ise, yani 20 yıl sonra -Allah daha iyi bilir- İslam dünyasında cihad odakları ve direniş merkezleri arasında büyük operasyon ve çatışma sahneleri meydana gelecektir. Bu arada savaş yönetimi kesinlikle merkezi olmayacaktır.

Türkistan ve Fas'ta merkezi bir savaş yönetimi olmayacaktır.

Eylemler üç tip olacaktır:

- 1- "Artık Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlusun" sloganı altında bireylerin eylemleri
- 2- İnsanların topluluk ve kitle eylemleri
- 3- Büyük örgütlü merkezi Cemaat ve Emirlik liderliği altında çalışmak. Büyük cihad grupları, İslami gruplar, kabileler, kavimler gibi.

Üç çeşit direniş, koşullarına, doğasına ve ülkelerinin doğasına göre kitlelerimiz olabilir. Bunun -Allah daha iyi bilir- siyasi devletlerin yapısının bozulmasına ve parçalanmasına neden olacağını düşünüyorum. Hasmı yok etmeden önce, Batı'nın Müslüman topraklarda kurduğu rejimler düşecek. Belki de bazı üçüncü dünya ülkelerinde de kendi çalışmalarımız nedeniyle rejimler düşecek. Aynı zamanda bütün Avrupa ırk devletlerinin -şimdiden bunun emareleri gözükmektedir- belki de Amerika'nın dağılmasına eşlik edecektir. Batı dünyası, Avrupa birliği sisteminde birleşmiş olan Emirlikler sistemine ve küçük derebeyliklere geri dönecek. Bu ise Roma İmparatorluğu'nun dönüşü (demektir).

Şimdi ise Fransa'yı beş devlete, İspanya'yı beş devlete, İtalya'yı dört devlete ayırma çağrısı yapıyorlar. Ancak: "Avrupalı Rumlar olarak Avrupa birliği çerçevesinde birleşmeyi kabul ediyoruz, ancak Madrid'de olacak bir merkezi hükümeti kabul etmiyoruz. Madrid'le aramızdaki bağlantı nedir? Paris'le aramızdaki bağlantı nedir?" diyorlar.

Batı dünyasına acı bir darbe vurulursa bu onların dağılmasını hızlandıracak, bir Avrupa ve Batı birlik sistemi içinde (olacak). Yani: Roma İmparatorluğu'nun geri

önüşü. Şimdi diyorlar ki: Roma bizim başkentimiz olabilir, dini bir başkent. Biz başkentleri seçebiliriz: entelektüel başkent, sanat başkenti, siyasi başkent, ekonomik başkent. Londra, Paris, Brüksel, vb. Ancak önerilen dini başkent Roma'dır.

(Bu) Amerika tarafından desteklenmektedir, Roma hattı Amerika tarafından desteklenmektedir, Ancak Amerika finanse edip ilk işaretlerde savaştan çıkacak. Savaş Müslümanlarla Amerika arasında değil Müslümanlarla Avrupa arasında devam edecektir. Bunun sebepleri çoktur. Çünkü Amerika süngerimsi bir biçimde çok hızlı şişen bir uygarlıktır, değerleri yoktur. İçinde parçalanma nedenleri ve iç çekişmeler bulunmaktadır. Bununla birlikte okyanusun ötesinde, operasyon (savaş) sahasından uzaktır. Bölgenizde veya Amerika'da gerçek darbeler olursa, askeri rejim çökecek ve sonrasında Uluslararası sistem değişecektir.

Sadece münakaşa yapmak için bu resmi ve konunun hayali fikrini takip ediyoruz ve gelecekteki kendi operasyonlarımızı planlama vizyonu fikrine alışıyoruz.

Diyor ki: Ekonomi ve merkezi sistemler çökecek ve yerel para birimleri ortadan kalkacak, artık onları ayakta tutacak otorite kalmayacağı için düşecek. Yağma, haydut ve hırsızlardan, orduların ve laik partilerin kalıntıları, hasmın yararlanabileceği dini, mezhepsel, laik ve etnik topluluklardan oluşan kukla bloklarına kadar çeşitli silahlı gruplar oluşacaktır.

Berberiler gibi: İnsan kitleleri La Francophonie'de onunla mesafe kat ettiler, Kuzey Afrika'da Araplığa ve İslam'a karşı ona silah sağladılar. Bu, Uluslararası sistemin ve Devletlerin çöküşünden sonra mümkündür. Ancak yalnız olmayacağız, bilakis çok fazla silahlı grup, ordu kalıntıları, azınlıklar vb. olacaktır.

Diyorum ki: Bazı Müslümanlar ve onların liderleri, bazı alanlarda merkezi zaferler kazanarak dağınık bir şekilde belirli yerlerde İslami emirlikler ya da devlet benzeri oluşumlar meydana getirebilir. Bu alanlara hâkim olabilirlerse şariat uygulanıp otorite sağlanabilir. Haçlıların sonundaki merhalelerde oluşan Etabik veya Eyyubi devletlerinin modelinde çekirdek devletler oluşabilir. Çünkü Müslümanlar, bir ordu ve bir devlet olarak savaşan ilk Müslüman devlet kuruluncaya kadar Haçlılara karşı 170 yıl direndiler.

Birden fazla mekânda birden fazla Selahaddin çıkabilir. O zaman düşman ile denge aşamasına gireriz ve Müslümanların saldırıya katılımı sayesinde organize olmuş devlet, emirlik ve gerillalar gibi, düşmana karşı çalışan Müslüman kitleler olarak karşı güçlü saldırıya geçeriz. Düşünceme göre o zaman -Allah daha iyi bilir- ümmetin yükseliş süreci tekrar başlar.

Bu, mevcut veriler altında mümkün olan analitik ve tümevarıma dayalı bir tasavvurdur. Bu tasavvur, tartışılmaya ve geliştirilmeye kabildir. Bunların hepsinde, siste-

matik ve dini açıdan disiplinli, yapısal olarak birbirine bağımlı, psikolojik olarak hazırlanmış ve idari olarak nitelikli kuvvetler hazırlamalıyız. Kaotik aşamaya yönetebilecek yönetim ve son tarihsel dönüşüme hazırlık için bu çok önemlidir.

Bunun son tarihsel değişim olduğunu düşünüyorum, sonra sorun bitiyor. Müslümanlarla Hristiyanlar arasındaki bu çatışma, bizim incelememize göre son çatışma olacaktır.

Dolayısıyla bir zaman faktörü olması gerektiğine sizi ikna etmek için bu tüm hayali tiyatroyu göstermem gerekiyordu. Ben Suriye'deki Cihadi silahlı örgütüne hicri 1400 Recep ayında katıldım ve savaşın sadece 3 ay süreceğini Ramazan'da biteceğini düşünmüştüm. Böyle düşünmüştük, ya devleti yıkacağız ya da şehid olacağız, 3 ayda İslam Devleti kuracağız! O zaman 21 yaşındaydım. Ürdün'e gidince Suriye'yi özgürlüğüne kavuşturup İslam Devleti kurmak için meselenin iki sene alacağını düşündüm. Bu 1981 yılındaydı. Sonra Afganistan'a gelince Şeyh Abdullah Azzam bize şöyle demişti: "İslam Devleti kurulacak, sonra Pekin'e doğru ilerleme olacak, sonra Moskova'ya doğru ilerleme olacak, sonra bilmem nerelere doğru hareket edilecek. Sonra Uluslararası yeni dünya düzeni geldi.

Şimdi psikolojik olarak düşünmeye hazırız. Önümüzde yarım asır var. Biriktirdiğimiz bu deneyimlerle çocuklarımızın ve torunlarımızın bir kısmının yetişmesini sağlayabiliriz. Okumamız lazım, yazmamız lazım ve onlara tüm askeri ve politik düzeylerde fikir vermemiz lazım. Bizde ki bazı akıllılar: "Yazmayın! Okumayın! Konferans düzenlemeyin! Bu konular hakkında konuşmayın!" diye çağrı yaparken bütün deneyimler kaydedilmektedir. Çünkü İbn-i Useymîn'in sütünü içen bazı kardeşler cihadi reddetmektedirler. Sorun elli kişinin sorunu değildir.

İnsanları harekete geçirmek için meseleyi anlaması lazım olan bir ümmet var. Çünkü canlandırma ve harekete geçirme teorisi bu anlayışa dayanır. Ben: "Ona karşı yumuşak ol" diyen kardeşlerin iyi niyetlerinden eminim, ben de ona karşı yumuşak ol diyorum, bir ay, iki ay, üç, dört ay, akli ve anlayışı nispetinde istediğin kadar zaman al, ama bu Büyük Âlimler Heyetinin kübizminin gölgesi altında sıkışıp oturan şu adamın anlayışı doğrultusunda hareket etsin diye bütün ümmette genel anlayışı durdurmak anlamına gelmez.

Şimdi önümüzde gelecek yüzyılın yarısı boyunca devam edecek bir savaşımız var. Gelecek yüzyıl henüz başlamadı, üç yıl kaldı, sadece üç yıl, bu üç yılda ayakta kalırken otururken ve yaralarımız üzerine darbeler yiyeceğiz. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: "Yahudiler, Müslümanların kalıntılarını Medine etrafına kadar kovalayacaklardır." Şam'ın kuzeyinde Müslümanlar yok edilmekte, Müslümanlar, Medine'nin kuzeyine kovulacaklardır. Ölü ve yaralıları tasavvur edebilirsiniz. Şimdi Şam topraklarında, Bosna resmi aklımda canlanıyor. Allah'tan Müslümanları muhafaza et-

mesini ve afiyet vermesini diliyoruz. Sonra Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: "Neredeyse Irak'a ne dirhem ne de dinar taşınmayacaktır (geçişine izin verilmeyecektir)" kuşatma... "Acemler müd (ölçü birimi) ve sa'ını (ölçü birimi) menedecektir" bu Türkler, herkes kapılarını bize kapatmış. "Sonra neredeyse Şam'a ne dinar ne de müd (ölçü birimi) taşınmayacaktır (geçişine izin verilmeyecektir)"... "Rumlar mani olacaktır" "Sonra neredeyse Mısır'a ne Erdeb'i ne de dinar'ı taşınmayacaktır (geçişine izin verilmeyecektir)"

Allah daha iyi bilir yakında Mescid-i Aksa yıkılacaktır. Şimdi bütün deney baloncukları serbest bırakıldı ve ümmetin hareketsiz ölü olduğu ispatlandı. Ümmette bulunan iyi insanlar birbirlerine oturmaya önererek: "Konuşma, çıkma, deme, bakma" demeye başladılar. Çıkmak, fetvalar vb. musibeti tamamlamak için bu mücrim alimler geldi. Bundan dolayı 21. asır başladığı zaman daha fazla darbe ve daha fazla ezme ile başlayacak. Tarihin âdeti bu, ümmetin bir kısmı canlanır, bu ezilmeye razı olmaz, bütün dünyası yok oldu: "En azından ahiretim için çalışırım" der. Böylece muhtelif bölgelerde hakkın ilk taifeleri doğar. Bu, çatışma tabiatına dair benim tasavvurumdur.

Bundan dolayı Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle haber vermiştir: "Herc (kaos) çöğalacaktır" sahabe: "Herc nedir?" diye sorunca: "Ölüm, ölüm" buyurdu. Bu sadece ölümü haber veren bir gösterge. İnsanlar birbirlerini öldürürler. Biz mi bunu icat ettik? Biz mi buna sebep olduk? Biz öldürmeye çağırıyor muyuz? Hâsıl olan bir suret, biz sadece öldürülenler olmak istemiyoruz, öldürdüğümüz zaman da bedava öldürmek istemiyoruz. "Suriye Deneyimi" kitabında İslami Hareketlerin kan akıtılmasından korktuğunu zikretmiştim, "Çok kan akıtılacak, ancak bedelsiz akıtılmamalı bir bedel için akıtılmalı" demiştim.

Şu meseleye, zaman faktörüne dönelim, Yazar diyor ki:

"Zaman için alandan vazgeçme denklemi iyi tasarlandı. Ancak Mao (askeri yazılarından seçmelerde), siyasi sonuçlar elde etmek, devrimci bilinci ve kitlelerin iradesini uyandırmak için zaman kullanmazsak hiçbir şeyin elde edilemeyeceğini belirtti."

İnsanları harekete geçirmezsem hiçbir şey kazanamayız, bunun hakkında çok ko-

"Kızıl Ordu, savaşmış olmak için savaştırmaz, devrimci bir siyasi zincir oluşturmak için kitleleri harekete geçirmek, organize etmek ve onlara yardım etmek için savaştı. Bu hedefler olmadan savaş tüm anlamını kaybeder, Kızıl Ordu'da varlığının sebebini kaybeder."

Bir defasında Müslümanlara nasıl hitap edeceğimiz konusunda kardeşlerle konuşuyordum. Onlara: "Mao Zedong şöyle dedi, gelin şöyle yapalım" demem. Müslüman-

lara: "Devrimci boyut şöyledir" sözlerimle hitap etmem. Bu Müslümanlara yapılacak bir hitap değildir. Bu anlamak için incelediğimiz bir mekanizmadır. Az önce okuduğum bu metni Müslümanlar için şu şekilde formüle ederim:

Biz savaştığımız olmak için savaşıyoruz, bilakis yaptığımız, kapsamlı bir cihaddır. Bunun Müslüman kitleleri harekete geçirmek, onları organize etmek ve şer'i siyasi sıfatıyla hükümetlerini veya hükümetimizi kurmak üzere onlara yardım etmek için yapıyoruz. Bu yüce hedef olmadan bu kapsamlı cihad manasız olur demeyiz, lakin saldırganı defeden yüce bir anlama sahip eylemlere dönüşmüş olur. Biraz idareyle bu cihad kullanılabilir.

Yani hedefimizde devlet kurmak ve merkezi otorite olmasa bile, onun dediği gibi "bütün anlamını kaybeder" demeyiz. Bilakis saldırganı defetmek gibi büyük bir anlama dönüşür. Ancak: İstedığımız büyük netice ve hedefe ulaşmaz ve bu girişimi, meşruiyetine rağmen, sadece saldırganları defetmek için yaparlarsa, Müslümanların belası ve musibet olarak ödemek zorunda kalacakları bedel çok ağır olacaktır.

Bu mekanizmadan yararlanarak söylemimizi ve ifadelerimizi nasıl biçimlendirebileceğimizi anladınız mı?

Devam ederek şöyle diyor:

"Mao, devrimci savaşın, devrimcilerin öğrenim gördüğü bir üniversite olduğuna inanıyor."

Yaralı bir kalple diyorum ki: Ne bütün Afganistan cihadı ne de bütün Suriye cihadı, kaideler bir iki sene kaldı. Kimimiz Afganistan'da 20 yıl kaldı, kimimiz 14 yıl, 15 yıl, en az kalan 5-6 yıl kaldı

Cephede ve kampta Üniversite fikri doğmadı. İnanç ilkeleri, Hadis ilimleri, Kur'an ilimleri, Muteber Fıkıh Mezheplerine göre fıkıh, (mezhepler arası) Hilaf ilimleri, Kur'an okuma, Teabbüd (nasıl ibadet edileceği), Süluk (züht ve takva) ve edep ilminin öğretildiği üniversite fikri. Bütün bunların yanında biraz askeri eğitime ve savaş eğitimine vakit ayırarak, gece Rahip gündüz kahraman olarak nitelenen ilk fatihler gibi olmalıyız.

Bu adam ne diyor: **"Mao, devrimci savaşın, devrimcilerin öğrenim gördüğü bir üniversite olduğuna inanıyor."** Bu üniversitede (sadece) Kızıl Ordu mu eğitim görecek? Aslında o Çin halkına göz dikmiş, Çin halkının hepsini üniversiteye aldı. Onun için askeri devrimi gerçekleştirdi. Ardından Kültür Devrimi'ni gerçekleştirip Komünist düşünceden başka herhangi bir düşüncenin izini bırakmadı. İslam'ı, büyüğü küçüğü silip bir şey bırakmadı. Ne din ne fikir ne tabiiyet ne de irtibat bıraktı. Sonra ekonomik devrimi uyguladı ve tüm ekonomik sistemi ortadan kaldırarak yeni üretim araçları ve ardından tarım devrimini gerçekleştirdi.

Deneyimi görüyorsunuz, siz bir üniversite önündesiniz. Uzun, geniş bir kitabın önünde. Şimdiki halimiz gibi, çökmüş bir ümmeti nasıl dirilteceksin diyebilirsiniz. Hitler deneyimini inceleyince; vaktimiz olsaydı gençlere Hitler'in "Mücadelem" kitabını okuturdum, şimdiki Irak gibi, I. Dünya Savaşı'ndan yenilerek kendisine ağır şartlar koşmuş, paramparça olmuş bir milleti bir adam nasıl ayağa kaldırıp onu süper güce çevirdi.

Şimdi Saddam'ın Irak'ı, Birinci Dünya Savaşı'ndan ve büyük yenilgiden sonra Almanya gibi ilerletme girişimini görüyorum.

Üniversiteye dönüştürmek istediğini ve bu savaşın kendi derslerini ve ilkelerini üreteceğini, derslerin daha önce oluşmadığını ve ilkelerin daha önce oluşmadığını, savaşın onları doğurduğunu söylüyor.

"Bu savaş kendi derslerini ve ilkelerini üretecek:

-Asıl yolumuz (yöntemimiz) savaşı savaşıarak öğrenmektir."

Ey Hameyn abidi! Bizi görseydin *** İbadetle oyun oynadığını anlardın..

Hepsi gelip bunu öğrenip gittiler, cepheye gelirler bu iki beyti öğrenip Suudi Arabistan'a dönerler. Onlardan -Sa'd el-Breyk mi başkası mı bilmem- biri: "Afganistan'a ziyaretim şöyledir" diye yazdı. Ebu Antar kardeşimiz bana anlattı; Mısırlı kardeş, cepheye malzeme taşıırken (yaşadığı bir olayı şöyle) anlattı: Âlimlerden biri cepheye yaptığı ziyarette çok heyecanlanmıştı. Cepheye derken ön hatlara değil kamplara (ziyarette bulundu). Heyecanlı bir şekilde cesareten falan bahsediyordu. Bu arada komünist bir pilot aracı görüp ona bomba atarak kovalamaya başladı. Bu arada bir patlama meydana geldi, şeyh koltuğun altına geçti ve: bu nedir? Dedi. (Mısırlı kardeş) ona: "Az önce anlattığın şey ciddi olarak başladı" dedi. (Mısırlı kardeş): "Arabayı sağa sola sürmeye başladım, bombalarda sağa sola düşmeye başladı. Baktım şeyh, Allah-u Ekber (diyor), bazen tekbir, tesbih, bazen şehadet getiriyor, bu durum (kampa) yetişinceye kadar devam etti, yetişince baktım şeyhin rengi sararmıştı. Sınırı geçip arabadan inince elbisesini düzelterip misafirhaneye girerek bu büyük gazve hakkında onlara vaaz verdi. Arap yarımadasına dönünce bu gazve hakkında bir kaset hazırladı!

(Mao) diyor ki: "Asıl yolumuz (yöntemimiz) savaşı savaşıarak öğrenmektir. Okula gitme şansı bulamayanlar savaşı bu şekilde öğrenebilirler. Devrimci savaş kitlesel bir projedir ve bu savaş genellikle eylem için bilgi edinmeyi, eylemden bilgi elde etmeyi gerektirir. Normal bir sivil ile asker arasında büyük bir fark var, ancak Çin Seddi gibi büyük bir engel değildir, çünkü bu engeli çabuk telafi etmek mümkündür. Telafi yöntemi, devrimci savaşa katkıda bulunmaktır."

Asıl olan (temel kural), insan yapmak için öğrenir, diyor. Ancak bu yöntemimizde, öğrenmek için yapar. Bu dersi İslami çalışmada enine boyuna incelememiz lazım. İnsanlar, samimi olanlar bile, öğrenmeye çalıştıklarını iddia ediyorlar. Çalışmak için haklar, öğrenirler, fetva verirler, fıkıh öğrenirler ve yazarlar. Hazırlıkta bu doğrudur, doğru biz (önce) hazırlık yaparız, ancak bilgimizin ve deneyimlerimizin temelleri, geliştirilmeleri ve planlarımızın geliştirilmesi (sonra) olur.

“Normal bir sivil ile asker arasında büyük bir fark var, ancak Çin Seddi gibi büyük bir engel değildir, çünkü bu engeli çabuk telafi etmek mümkündür. Telafi yöntemi, devrimci savaşa katkıda bulunmaktadır.”

Bundan dolayı biz, Mücahid olmayan normal Müslüman ile Mücahid, asker, general arasında fark olduğunu söylüyoruz. Ancak bu, kapatılması mümkün olmayan bir fark değildir. Kapatılması cihada katılmakla olur. Okula gitme imkânı bulamayıp din ve dünya adına bir şey öğrenemeyenler kamplara ve üniversitelere girebilirler, düşündüğüm gibi uzun vadeli bir savaş neticesinde elli yıl (sonra), alimlerden oluşan nesiller ve başka branşlarda uzman nesiller yetişebilir. Bunların hepsi askerlerden Mücahidlerden oluşabilir. İlk neslin eğitimi bu yöntemle olmuştur.

Burada duruyoruz. Allah yardımcımız olsun. “Ey Allah'ım! Sana hamdederek seni tüm noksanlıklardan tenzih ederim. Senden başka hakkıyla ibadet olunan hiçbir ilah olmadığına şahadet ederim. Senden bağışlanma diler ve sana tevbe ederim.”

“Asıl yolumuz (yöntemimiz) savaşı savaşıarak öğrenmektir. Okula gitme şansı bulamayanlar savaşı bu şekilde öğrenebilirler. Devrimci savaş kitlesel bir projedir ve bu savaş genellikle eylem için bilgi edinmeyi, eylemden bilgi elde etmeyi gerektirir. Normal bir sivil ile asker arasında büyük bir fark var, ancak Çin Seddi gibi büyük bir engel değildir, çünkü bu engeli çabuk telafi etmek mümkündür. Telafi yöntemi, devrimci savaşa katkıda bulunmaktadır.” Sözüne yetmişmişik.

Devam ederek şöyle demektedir: “Gerillaların ilk görevleri siyasal seferberlik -halkın siyasal farkındalık seviyesini ve halkın mücadeleye etkin katkısını yükseltmek- bu çabanın doğası zaman gerektirir; bu da devrimci savaşın uzunluğunu açıklar. Ancak Mao'nun sözleri başka bir şeyi ortaya koyuyor:

Yalnızca politik seferberliği sağlamak için değil, aynı zamanda düşmanın iç güçsüzlüklerinin savaş gerginliğinin etkisi altında kötüleşmesine izin vermek için zaman şarttır.”

Zamanı topluluğunu yetiştirmek için istiyor, ama sadece topluluğunu yetiştirmek için değil, bununla birlikte onu etkileyecek kısa bir savaşla bir sanayi kuruluşu veya sanayi ülkesi olarak düşmanın kusurları aniden ortaya çıkmaz. Bundan dolayı düşman-na uzun süre vermeliyiz ki, savaş yoluyla kusurları ortaya çıksın diyor.

Diyor ki: “Yalnızca politik seferberliği sağlamak için değil, aynı zamanda düşmanın iç güçsüzlüklerinin savaş gerginliğinin etkisi altında kötüleşmesine izin vermek için zaman şarttır.

Askeri yazılarında bunları birkaç kez söyledi. Örneğin Çin-Japon savaşında, Japonya, sınai olmayan yarı feodal ve yarı sömürge Çin kuvvetlerine yıkıcı darbeler yöneltebilecek savaş makinesi sayesinde büyük bir avantaja sahip endüstriyel bir güçtü. Bu özellik doğrudan belirleyici olmasaydı, uzun savaş sırasında ortaya çıkması gereken dezavantajlar telafi edilmezdi.”

Güçlübir sanayi ülkesi kendisine düşman olan orduyu yok etmeyi başarmıştır, ancak diğer ülkenin özelliği yarı feodal, yarı endüstriyel bir tarım ülkesi olmasıdır. Şimdiki durumumuzla olan benzerliğe bakın.

Japonya savaş makinesini uzun süre yurt dışında, geniş ve kalabalık bir ülkede korumak için doğal kaynaklara ve personele muhtaçtı. Savaş, aslında bu eksikliği telafi etmek için yapıldı. Ancak istila, birincil kaynaklara olan ihtiyacı daha da arttırdı.

Bu durumda, savaş umutsuz bir hareketti. Sabanın boğaların önüne konulması gibi bir çelişkiydi. Bu savaş hızlı bir şekilde kazanılmazsa ve elde edilen servet gecikmeden özümсенmezse ve sömürölmezse ne olur?

Yani, askeri savaşı hızlı bir şekilde bitirmek Japonya'nın çıkarınaydı, aynı şekilde Batı'nın bizimle olan savaşını hızlı bir şekilde bitirmesi onun çıkarınadır. Çünkü savaşın uzaması rakibi harekete geçirip güçlerine ve halkına uzun direniş eğitimi vermesini sağlar. Aynı zamanda, sanayi toplumunun eksiklikleri, uzun bir savaşa dayanamayan ülkeler olarak ortaya çıkar. Bu, 1940'larda Dünya Savaşı'nda öyleydi, şimdi sanayi toplumunun dezavantajları daha büyüktür ve uzun vadeli bir savaşın tahammülsüzlüğünde iç baskılar daha fazladır.

Bu gibi endüstriyel güçlerle karşı karşıya kalınırsa, savaşın uzatılması askeri eylemin amaçlarından biri olur.

(Yazar) dedi ki: “Japonya'nın savaşı hızlı bir şekilde bitirme çözümünü bulması gerekiyordu. Çin'in çözümü ise, bütün askeri çatışmalardan uzak durmaya çalışmak, gerilla savaşı taktiklerini kullanmak, farklı yerlerde eylem yapmak, ilk başta ihtiyaç duyulan zaman karşılığında geniş Çin topraklarını vermek suretiyle Japonya'nın iç zayıflıklarına uzun bir savaşın etkisi altında büyüme fırsatı vermek, direniş, zaman zaman tükenmekte olan Japon savaş makinesiyle yüzleşmek için örgütlenme yeteneği kazandırmakla (Japonya'nın) bu çözüme ulaşmasını engellemektir.”

Adam oturmuş, halkın ve ekonomik dengenin, kendisi ile düşman arasındaki farkını stratejik olarak hesaplıyor.

“Mao'nun analizi:

Japonya, savaşını askeri ve ekonomik kapasitesinin ve siyasi örgütlenmesinin gücüne dayanarak yürüttü, ancak aynı zamanda doğal imkânları yetersizdi. Bu ülke kalite açısından büyüktü, ancak miktar bakımından zayıftı. Japonya nispeten küçük bir ülke olup, beşeri, askeri, mali ve maddi kaynakları eksik, uzun süren bir savaşa tahammül edemez. Bu yüzden yetkilileri, bu zorluğu savaşla çözmeye çalıştı, sonuç onların arzularının tam tersi olmak durumundaydı. Demek istediğim, sorunu çözme çabaları yetersiz kaldı ve nihayetinde kendi temel kaynaklarını tüketti.

Başka eksiklikler de ortaya çıktı:

Japon emperyalizminin dâhili ve hârici çelişkileri sadece maceracı bir savaş yapmaya değil, aynı zamanda nihâi çöküşü daha da yakınlıştırmaya sebep oldu. Büyüme açısından bakıldığında, Japonya artık ilerleyen bir ülke değil, savaş yönetici sınıflarının amaçlanan refahını sağlamayacak, bilakis Japon emperyalizminin çöküşüne sebep olacaktır. (Japon) savaşının gerici karakteri hakkında söylemek istediğimiz şey buydu. Bu gerici nitelik, o emperyalizmin birleşik feodal ve militarist doğası, savaşa kendi has barbarlığını verdi. Bütün bunlar, Japonya içindeki, Japonya ile Çin ve (Japonya ile) diğer çoğu ülke arasındaki sınıfsal çelişkileri en yüksek dereceye kadar artıracak.”

Bu çelişki şu anda Batı'da çok belirgindir, özellikle de Amerika'da, dış savaşlara girildiğinde, iç baskılar doğrudan alevlenir, (savaşı) tahammül ederiz-etmeyiz, (savaş) masrafı, insanlar vb. (tartışılmaya başlanır).

Diyor ki:

“Japonya faşist ülkelerden destek bulabilir, ancak, çarpışacağı küresel muhalefet (sağlanan) destekten daha güçlü olacak, muhalefet kademe olarak büyüyecek ve yalnızca bu desteğin ortadan kaldırılmasıyla bitmeyecek, aynı zamanda Japonya'nın kendisine ulaşacak... Özetle, Japonya büyük bir savaş yönetme avantajına sahiptir, ama aynı zamanda yaptığı savaşın gerici ve barbar karakterinden, beşeri ve birincil kaynakların yetersizliğinden ve küresel destek eksikliğinden kaynaklanan dezavantajlara sahiptir.”

Japonlar kendi zihniyetleri doğrultusunda toprakları üzerinde savaşırken, oturup

dış politika ve bunun Japonya'nın dış dünyayla ilişkileri üzerindeki etkisini düşünüyorduk. Birileri -bu bir dereceye kadar doğrudur- Yahudiler ve Haçlılarla olan mücadelede, yavaş yavaş bu faktörün etkisini yitirdiğini düşünebilirler. Artık dış meseleleri düşünmüyoruz çünkü dünya yeni bir dünya düzeninde birleşti ve bu savaşta bütün ülkeler bir dereceye kadar Batı ile beraber oldular. Bu bir dereceye kadar doğrudur. Ancak ayrıntılı olarak doğru değildir. Hala bu konularda politik çelişkiler var, inşallah bir çalışmada onları ele alacağız. Hala Batı toplumu ile Batı ülkeleri arasında çıkarlar etrafında anlaşmazlıklar vardır, **"Sen onları birlik sanırsın, oysa kalpleri darmadağındır"** (Haşr, 14) bu kalıcı bir kuraldır.

Bununla birlikte bu savaş olacak olursa Avrupa ve Batı dünyasını bir tarafa bırakarak, hala Çin, Japonya, bazı Doğu Asya ülkeleri ve Uluslararası sistemin dışında kalan bazı tarafsız Avrupa ülkeleri gibi büyük güçler var. Hala bu durum üzerinde etki eden küresel bir nokta mevcuttur. Tarafsız olarak bilinen devletlerin de uluslararası dengeye ağırlıkları mevcuttur. (Bunun örneği) Güney Afrika gibi zayıf bir ülke küresel politikada nasıl bir ağırlık kazanmıştır. Nelson Mandela Libya'ya geldi ve ABD abluka nedeniyle ziyareti kınadı. Mandela, İngilizler ve Amerikalılar tarafından anlaşılan İngilizceyle çok edebi bir dille şöyle dedi:

"Onlar o zaman karşı kampta yer almışken, savaş sırasında yanımızda yer alan dost bir ülkeye yaptığımız ziyareti kınayanlar, etik olmayan insanlardır". Onlara ahlak dersi verdi, onları rezil edip foyalarını meydana çıkardı. Biz Amerika'ya tâbi bir ülke değiliz ki, Amerika ilişkilerimizin doğasını, dostluğumuzun doğasını ve kiminle beraber olduğumuzu belirlesin (demektedir).

Ülkelerimizin -çöl fareleri- Başkanları ve Kralları, üçüncü dünya ülkelerinden değil, birinci dünya ülkelerinden de değil, ikinci dünya ülkesi olarak düşünülen bir ülkeden ders almaları gerekirdi.

O halde bölgemizde Yahudilere, Hristiyanlara ve Batı ittifakına karşı direneceğini düşündüğümüz direniş hareketimizin de bir dış politikası olmalıdır. Uluslararası dengeyi hesaba katarak, onları uluslararası anlamda tarafsız veya destekleyici olarak sizin safınıza çekebileceğiniz güçlerin doğası nedir? Savaş halinde olduğumuz devletlerin çıkarları üzerinde hangi halklar, sorunlar ve baskılar oluşturabilir?

Şimdi Yahudiler ve Haçlılar lehine, birleşik ve merkezi bir dünya düzeninde olduğumuzdan dolayı ellerimizi yıkamamalıyız.

Şimdi Yahudiler ve Haçlılar lehine çalışan yeni, birleşik ve merkezi bir dünya düzeninde olduğumuzdan dolayı, dış politikada manevra yapabileceğimiz hiçbir şey kalmadığını düşünerek (direnişten) el çekmemize gerek yoktur. Aksine, savaş sırasında düşmanı baskı altında tutmak için bu devletlerle fikir, yazışma ve çıkarlara dayalı bir ilişki geliştirip tüm uluslararası sistemi yönlendirmek gerekir. Nitekim bu hala mümkündür.

(Yazar) şöyle demektedir:

“Çatışma sırasında, Çin mekân, zaman ve irade avantajına sahipti. Mao, uzun ulusal kurtuluş mücadelesinin Çin halkını ve güçlerini yoğurup güçlendirdiğini söylemektedir. Sosyal-politik kazanımlar, en büyük fedakârlıkları ve uzun süreli direnişi meydana getirebilecek bir irade yarattı.

Japonya'nın aksine, Çin geniş topraklara, muazzam kaynaklara, büyük bir nüfusa ve çok sayıda askere sahip olması hasebiyle çok uzun bir savaşa girmeye muktedir bir ülkedir.”

Japonya ile olan savaşlarında bahsettiği bu özelliklerin tümü İslam Ümmetinde vardır.

“Çin'in avantajları, manevra, bol miktarda sayı, etkili küresel yardım ve saldırganlığa direnme iradesi olmuştur. Bu avantajlar aynı zamanda Çin'in, Japonya'nın lehine olan avantajların azaldığı uzun bir savaş, hızlı çözümden uzaklaştırma sebebiydi.”

Bu konu hakkında uzun bir yorum yazmıştım ama şimdi okumayacağım, sadece satır başlarına işaret edeceğim:

Kitleleri seferber etme meselesinde, daha sonra konuşmamız gereken bir durum var: Kitap ve Sünnetten alıyoruz ve Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e uymaya çalışıyoruz derken uyanık olma durumu; Şeriatın genel hükümlerini ve dinin genelini alıyoruz derken kitleler meselesi başta olmak üzere belirli durumlar arasındaki farklılıkları idrak etmemiz lazım. Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) dâhil bütün peygamberler “La ilahe illallah” demeyen kâfir ve müşriklerle gönderildi. Şu anda bulunan cihad hareketi ise genel olarak Müslüman olan ve “La ilahe illallah” diyenler arasında ortaya çıktı. Bu iki açıdan bakarsak, arada temel bir fark vardır. Bu ümmeti tekrar dine götürme, dinini tashih etme ve ümmeti savunma ameliyesini yaparken şeriatın gereklerini dinin bütününden almaktayız ve: “Peygamber gönderilince Kureyş kabilesi ne şöyle şöyle yaptı” diyerek kendimizi sınırlamamalıyız.

(Peygamberin (sava)) müşriklerle uğraşıyor olması, Müslümanlarla uğraşıyor olmamızdan (farklı olduğunu ve bundan dolayı) bazı hükümlerin bütün dayanaklarıyla değişmesi gerektiğini bilmemiz lazım. Sadece bu meseleye ayrıntıya girmeden dikkat çekmek istedim.

Diğer bir mesele: Onları örnek alıp biz selefe tabi oluyoruz ve bu ümmetin sonu ancak başının ıslah olduğu şeyle ıslah olur sözümüz doğrudur. Ancak, sözlerine tabi olduğumuz selefın, Allah'ın ahkâmının tatbikte olduğu bir dönemde yaşadıklarına, ordularının ülkeleri fethetmekte olduğuna, yöneticilerinin zalim ve günahkâr olsalar

da kâfir olmadıklarına dikkat etmemiz lazım. O zaman selefi meşgul eden temel mesele; Bid'atçının bid'ati, fasığın fıskı ve isyankârın isyanıdır. Buna karşılık şu anda bizi meşgul eden temel sorun, Bid'atçının bid'ati, fasığın fıskı ve isyankârın isyanı değil, süper güçlerin saldırıları ve mürted yerel yönetimlerle ittifak halinde olan büyük saldırganların saldırılarıdır. Bu yerel yönetimler, savaşın öncü hatlarını ve öncü askerlerini oluşturmaktadır.

Bununla birlikte kardeşlerin, Harun er-Reşid'in Rum hükümdarı Nefur'a: "Harun er-Reşid'den Rum köpeği Nefur'a: Cevap işittiğin değil, gördüğün şeydir" diye mektup gönderdiği bir dönemde selefin söyledikleri bazı sözleri almaya kalkışmalarıdır. O dönem İslam'ın ve Müslümanların izzet dönemi idi. Şimdi bazı kardeşler, liderlerinden, Müslümanlardan ve İslam Cemaatlerinden böyle azimete dayalı izzetli bir duruş sergilemelerini istemektedir. Hâlbuki şu andaki durumumuz (bir yere) saklanmak için kaçan farenin durumuna benzemektedir, bir yerden bir yere kovalanmaktayız. Dolayısıyla böyle bir durumda azimet hükümlerini tatbik etmemiz mümkün değildir.

Size diyor ki: Harun er-Reşid şöyle yapmışken, İmam Ahmed şöyle demişken siz şöyle şöyle yapıyorsunuz. Bu arada belirli durumlar hakkındaki temel dayanaklardan sarfınazar etmektedir. Hâlbuki mustazâfılık durumu hükümleri, güçlülük durumları hükümleri ve mümkün olan ve mümkün olmayan hükümler vardır. Biz Müslümanlarla uğraşıyoruz, onlar ise müşriklerle uğraşıyorlardı. Şeriatın tatbik edildiği dönemde bulunan bir âlim ile bizim durumumuz çok farklı. Bu durum her şeyi değiştirir. Ama bütün amellerimizde dayanak olarak kabul ettiğimiz usuller çanak antenden gelmektedir! Her şeyimizi şeriatın ana kaynaklarından almamız lazım. Bütün çarelerimizi dinden ve Rasûlullah'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) fiillerinden almamız lazım, ama durumlar arasındaki farklara dikkat ederek.

Biri bana "ne gibi?" diyebilir. Size çok dürüst ve çok acı verici bir örnek vereyim:

Cezayir'deki Silahlı İslami Cemaatten kardeşlerle beraber "el-Ensar" gazetesinde yazıyordum. Durum kötüleşince ben yazmaktan şiddetle uzak durdum. Yazmaya devam etmem konusunda şiddetli baskılara maruz kaldım. Bu durumu Cezayir deneyiminde açıklayacağım. Lakin size bir örnek vereyim, Londra'nın yiğit fakihine dönüşen Ebû Katade daha sonra "el-Ensar" dergisinde şunları yazdı:

Bu şekilde selef rüzgârları üzerimize eser, hatta sahabenin fıkhi ve fiilleri, Silahlı İslami Cemaatten bir genç, evine geldi ve annesiyle babasının, kız kardeşini devlette çalışan birisiyle evlendirmek istediklerini gördü. Bunu yapmamaları konusunda onları uyardı, ancak onlar yine kendisini dinlemeyip evlendirdiler. Bunun üzerine önce babasını sonra annesini öldürdü. Böyle yaparak savaşta babasını öldüren Ebû Ubeydeyi ve Ömer b. Hattab'ın: "Kardeşimi bana ver onu öldüreyim, falana da kardeşini ver, onu öldürsün... vb." sözlerini zihinlere getirdi.

Aradaki büyük farka rağmen yapılan kıyasa (Kıyas maalfarık) ve kısır, şâzz ve yanlış fıkha bakınız. Cezayir toplumu gibi bir topluma gelirsiniz ve böyle hükümleri tatbik etmeye çalışırsınız. Böylece savaşı, Fransa ve mürtedlerle yapılan savaştan çıkarp babasını ve annesini öldüren adama dönüştürürsünüz! İftira ettiğimi söylemeyesiniz diye kendim onun yanına gittim (ve emin oldum). Bu, fıkıh hakkında sadece bir örnektir. Ona: "Sen şöyle, şöyle yazmışsın" dedim. Londra, "nasıl annesini öldürür!" diye ayaklandı.

Hatta yanıma bir adam gelip bana: "Bütün siyer kitaplarında birinin kâfir annesini öldürdüğüne dair bir rivayet bulunmamaktadır. Bilakis bunun tersi rivayet edilmektedir. Bir adam Rasûlullah'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) yanına gelip: "Annem size sövmektedir" dedi, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) ona (annesine) dua etti. Tekrar Rasûlullah'a: "Annem size sövmektedir" dedi, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) tekrar ona (annesine) dua etti. Sonra (bir daha gelip) Rasûlullah'a: "Annem size sövmektedir" dedi, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) ona (annesine) tekrar dua etti. Sonra annesi Müslüman oldu... Buna mukabil başka bir adam gelip: "(Ya Rasûlullah!) size sövdüğü için (kadın) komşumu (burada eşini kastediyor) öldürdüm" dedi, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) yaptığını onayladı.

Anne konusunun İslam'da çok özel bir yeri vardır. Hatta siyer kitaplarında babasını öldüren sahabenin, savaş esnasında babasından kaçtığı ama babasının kendisini kovaladığı, neticede onu öldürmekten başka çare bulamadığı rivayet edilmektedir. O savaş mutlak bir iman ile mutlak bir küfür arasında cereyan eden ayırıcı bir savaştı, baba da düşman saflarında bulunmaktaydı.

Ona: Bu sözler hakkında ne diyorsun? Dedim, bana: Allah'a yemin olsun ki eşektirler -dediklerime Allah şahittir ki aynen öyle dedi- dedi. (Daha sonra): Bunları yazmam için beni zorladılar, dedi. Ona: "Bunları yazman için nasıl zorladılar?" dedim. İddiasına göre: "Haber bize gönderdikten sonra, üç haftadır: Bu haberi yayınladınız mı?" diye soruyorlar, ben: "Hayır" diyorum. Onlar: "Gelecek hafta yayınlayın" diyorlar. Kendisiyle konuşan kimdir? Daha sonra istihbarat tarafından Silahlı Cemaat saflarına sokulan biri olduğu ortaya çıkan dış ilişkiler sorumlusuydu. Israr ederek: "Yazın, yazın, yazın" diyordu. Ona: "Farz edelim ki, o sana ısrar etti ve dediğin gibi haberi sen yazmadın. Yarın size ısrarla Âlemlerin Rabbini inkâr edin derlerse; yazın dediler yazdınız, Âlemlerin Rabbini inkâr edin derse, ne dersin?" dedim.

Biri dağ başında bulunuyor, hangi yolla seni bunları yazmaya zorlayabiliyor? Sonra ona: "Dediğin doğruysa, araştıramaz mıydın?" Sana: "Yaz, yaz, yaz" diyor, alt haber için yapılan bu ısrarın, insanların Silahlı Cemaatin etrafından dağılmasını sağlamak için yapıldığına delalet etmiyor mu? Bütün insanların, cihad ve Mücahidlerden tiksintmesini sağlayacak ifadeler yazdırmak istediği açık değil mi?

Cezayir'de, bu cihadın Fransa'ya ve mürtedlere karşı yapılan cihaddan Müslümanlara karşı yapılan cihada dönüşmesinin sağlandığını gösteren deliller olduğunu anlatmak istiyorum. Öyle ki, annesini ve babasını öldüren bir mücrimle iftihar edilmeye başlandı. Sonra (bu sadece) selef fiili ve selef fıkhi değil, sahabe fiili ve sahabe fıkhi'dir denmeye başlandı!

Mesele, Müslümanlara nasıl muamele yapılır meselesi ve bizim içinde hareket ettiğimiz alanlar nelerdir meselesidir. O, yani Ebû Katade bunu inkâr etti. Yani Ebû Katade inkâr edip: "Yanlış, haberin sahibi ben değilim" dedi. Bunları yazmadığını ve yapmadığını falan söyledi. Önemli olan, Onun denetiminden geçmiş olması, onu hazırlaması ve sunmasıdır.

Aslında kitleleri seferber etmek ile kitlelere karşı seferber etmek arasında büyük bir fark vardır. Yazdıklarımın hepsini okumak istemiyorum çünkü çok uzun. Ancak, Müslümanları saldırganlara karşı harekete geçireceğiz dememiz ile: "Devletin ve yabancıların saldırılarına ek olarak, Müslümanlara saldıracağız" dememiz arasında çok büyük bir fark vardır.

Düşmanı tüketmek için zaman gerekiyor, intifada başlamadan düşmanın tükenmesi (ihtimali) görünmüyor, dolayısıyla bir intifada başlatmak ve onu geliştirmek gerekir.

Peki, baba kızını evlendirdi, hadi velisi olduğu için öldürüldü diyelim... Evlilikte zavallı annenin rolü neydi? Hâlbuki baba kızını evlendirmek isterse anne bu evliliğe mâni olamaz.

Hatta onları destekleyen Cezayirli kardeşlerden biri -çoğunuz onu tanıır- Londra'daydı, sonra tutuklandığını duydum, sonra ne olduğunu bilmem, onunla bizzat konuştum, bana: "Şimdi sorunumuz "Zéroual" ile değildir" dedi. Vallahi harfiyen öyle dedi. Filistinli Şeyh Ebû el-Velîd'in evindeydik. Ebû el-Velîd oradaydı iştiriyordu. Şimdi Zéroual ile aramızda Kutbiler var deyip bütün İslami Cemaatleri saymaya başladı. Bütün bunlar (Zéroual'le) aramızda bulunuyor. Zéroual ile aramızdaki mücadelede kumve kalmasin diye bütün bunları tasfiye etmemiz lazım, o zaman sancak (kasıt) safıdır, iman-küfür savaşı olur.

Kendisine: "Oğlum! Askeri ve politik açıdan bu sözlerinin anlamı şudur; Siz Tebliğ (Cemaatini), Tebliğ (Cemaati) Tahrir (Cemaatini), Tahrir (Cemaati) Müslüman Kardeşler (Cemaatini), Müslüman Kardeşler Kutbileri, Kutbiler de diğerlerini, nihayetinde sizin taraftarlardan bir iki kişi dışında Müslümanlardan kimse kalmaz, bu kalanların üzerine de Zéroual tükürür, ölürler" dedim. Bana: "Olsun!" dedi.

Kendisine: "Masaya elli defa vuracağına, Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) bu sözleri senden çok daha veciz bir şekilde söylemiştir: "Putperestleri bırakıp Kur'an ehlini öldürürler" buyurmuştur. Ebu el-Velid bunları işitiyordu ki, bu onun talebelerindendir.

Bu meselede dikkat çeken şey, bu zihniyetin ve yuvarlanan bu kartopunun savaşı Müslümanlara karşı yapılan bir savaş haline getirmiş olmasıdır. Allah'a sığınırız eğer bu zihniyet çerçevesinde düşünecek olursak her şey bitmiş demektir. Demek istediğim, düşman yığınları ve işgalci birliklerinin yanı sıra biz de Müslümanları katleden yığınlar oluşturmuşuz.

Notunda şöyle diyor: Karşılaşmadan kaçınmak, çünkü düşman açık bir şekilde savaşı lehine bitirmeye muktedirdir.

Altıncı Not: Düşmanın zayıf yönlerini ve savaşın doğasını anlamaya çalışınız.

Yedinci Not: Uluslararası baskıları göz önünde bulundurup, muhalife karşı bu baskıları körüklemek, bu zayıflık durumu şimdi uluslararası sistemi önümüzde birleştiriyor, ancak manevra durumu hala vardır.

Sekizinci Not: Savaşın uzunluğu Çin halkını yoğurur meselesi.

Diyorum ki: Bu, İslam Ümmetinin bir özelliğidir. Cihad ve direnişin uzunluğu bu ümmeti tanıtacak ve ölüm durumundan, kahramanlarını, kahramanlıklarını ve kıssalarını tekrar çıkaracak duruma getirecektir. Savaş uzun sürmezse (kahramanlık) kıssaları ortaya çıkmayacaktır. Cihad olan ülkelere Suriye'ye Cezayir'e bakabilirsiniz. Allah'a yemin olsun ki, bir kardeş, annesinin, evini Mücahid liderlere lokanta olarak açtığını bana anlattı. Hatta daha önce burada bulunan Kâri (Kur'an okuyan) Said (Allah rahmet eylesin) onların evinde yemek yedi. Silahlı Cemaatin bütün liderleri bir ihtiyar kadının evinde bulunuyordu. Ülkemizde kendini dördüncü kattan atan kadının hikâyesini size anlatmıştım.

Ülkemizde saklanma sistemi şöyleydi; bir adama gelip hücre oluşturmaya onu ikna edersiniz. Bir grup Mücahid gelip onun evinde kalırdı, ailesiymiş gibi görünerek saklanırlardı. Böyle bir hücre ortaya çıkarsa içindekilerle yok olurdu. Bazen bir kardeş bir bacıyla evlendirip bir beldede ev açarlardı. Bu ev o şehirde kaide olur ve insanlar onun yanında saklanır. Bir adam bana anlattı, dedi ki: Bir kardeşimiz vardı, samimi itaatinden ve şiddetli mücadelesinden dolayı ev sahibi ona: "Oğlum! Ben seni çok beğenip takdir ediyorum. Bundan dolayı seni kızım ile evlendirmek istiyorum" dedi. Hâlbuki her bir iki günde kardeşlerden birinin öldüğünü-öldürüldüğünü biliyordu. Kardeşimiz adama: "Ben şu anda evlenmeye müsait değilim, biz burada bir müddet saklanıyoruz" deyince adam: "Hayır, vallahi kızım ile evleneceksin, sizden nikâh kıyacak bir kişi ve iki şahit getirin" deyip kızıyla evlendirerek ona bir oda verdi ve ona: "Bundan sonra sen buradasın" dedi. Cihad olmasaydı bu enerjiler patlak vermezdi. O

(Mao), Savaş, Çin halkını yoğurup pişirdi, demektedir. Ben de: "Haçlılarla, Yahudilerle ve Mürted ittifakıyla olan savaşın uzun sürmesi ümmeti yoğurup pişirecek ve bu örnekleri ortaya çıkaracaktır" diyorum.

Not: Bizimle Batı arasındaki savaşın doğası ile Çin ve Japonya arasındaki savaşın doğası arasındaki benzerliklere dikkat edin.

Diyor ki:

"Aynı ilkeler, daha sonra comintang'a (savaş Ağalarına) karşı mücadelesinin karakteristiğini tanımladı. Mao, durumu analiz ederken, çeşitli düzeylerde çıkarların ilerlemesi konusundaki çelişkileri ve ihtilafları belirtti: Çin'i kontrol altına almak isteyen emperyalist güçler arasındaki anlaşmazlıklar ve Çin'in yönetici sınıfları ile halk arasında ya da aralarındaki anlaşmazlıklar."

Şimdi Avrupa ve Amerika arasındaki ihtilaflara bakın, bunlar Fransa ekseni ve Amerika eksenidir. Diğerleri ise Avrupa ile İngiltere arasındaki ihtilaf. Diğer ihtilaf ise Alman-Fransız sanayi ekseni ile Avrupa'nın geri kalanı arasında. Diğer ihtilaf, Avrupa'daki NATO'ya üye olan ülkeler ile NATO'ya üye olmayan ülkeler arasındadır. Buna ilaveten taraflar arasında ve bu ülkelerin her birinin içindeki muhalefet ve iç baskılar arasındaki muhalefet. Bunun yanı sıra bir yandan Avrupa ile Amerika arasında, diğer yandan Japonya, Çin ve Doğu Asya arasındaki ihtilaflar. Ayrıca şimdiye kadar uluslararası durumu siyasi olarak analiz edilmemiş olan Rusya var.

Bu çelişkileri anladığınız zaman: ayrılırsın, tarafları vurursun, tarafları bırakırsın, taraflarla geçinmeye çalışırsın, Rakibin taktiğini tartışarak bir tür dış politika yürütürsün. Bunları her bir devlette ve devlet dâhilinde yaparsın. Bunu yaparak, taraftar kazanmasanız bile, rakibin gücünü kırabilir ve savaşa devam etmemesi için onu aciz bırakabilirsiniz.

Diyor ki:

1- "Savaş Ağaları" ile ulusal hükümet arasındaki çatışma vergi yükünü arttırır.

2- Vergilerdeki artış, toprak sahiplerini daha büyük miktarlarda çiftçileri yağmalamaya zorlar, bu ise çiftçilerin onlara karşı nefretlerini artırır.

3- Çin endüstrisinin yabancı endüstriye nazaran az gelişmiş olması ve Çin'deki yabancı imtiyazları, Çin işgücünün korkunç bir şekilde sömürülmesine neden olur ve çalışanlar ile burjuvazi arasında bir kama çakar (düşmanlık oluşturur).

4- Yabancı malların akması, emek ve tarımsal kitlelerin alım gücünün düşmesi ve vergilerin artması nedeniyle, Çinli mal üreticilerinin ve satıcılarının iflaslarının sayısı artmaktadır. Gerici hükümet, ordularının sayısını büyük ölçüde artırdığı ve arz ve fonların kaybına rağmen, savaşı sürekli olarak genişlettiği için asker kitleleri kalıcı yoksunluklara maruz kalmaktadır. Savaş musibetleri neticesinde arazi sahipleri tarafından istenen vergi, kira ve faizlerdeki artış nedeniyle, her yerde açlık ve hırsızlık hâkim olup çiftçi kitleler ve kent fakirleri hayatta kalmada zorluk çekiyorlar. Okullar paraya ihtiyaç duymakta olup birçok öğrenci eğitimlerinin kesintiye uğramasından endişe etmektedir ve az gelişmişlik nedeniyle, birçok diploma sahibinin iş bulma umudu kalmamıştır.”

Suudi Arabistan'daki Şeriat hükümlerinin çarpık uygulamasına rağmen suç oranının son iki yılda tecavüz, soygun, yağma, yol kesicilik ve sıradan hırsızlık suçları düzeyinde çok ciddi bir şekilde arttığına dikkat çekiyoruz. Tüm bunlar, Körfez Savaşı'ndan sonra ortaya çıkan boşluğun ve Suudi Arabistan'ın zengin ülkelere, Amerika Birleşik Devletleri'nden aldığı kredilere yıllık 300 milyon dolar faiz ödediği bir ülkeye geçişinin bir sonucudur.

Suudi Arabistan'ın ABD bankalarında ABD hazinesindeki parası 300 milyar dolarıdır. Fahd parayı çekmek istediğinde Reagan, Amerika hazinesi paranızı vermeye izin vermez dedi! Ona dedi ki: “Hazinemiz büyük miktarlarda para çekmeye izin vermez.” Suudi Arabistan'ın tüm sermayesini istedikleri halde çekemediler. Fakat Amerika Körfez Savaşı sayesinde bütün bu yükten kurtuldu. Körfez Savaşı, Suudi Arabistan da dahil olmak üzere Körfez ülkelerine 560 milyar dolara mal oldu. Böylece Batı ile bu ülkeler arasındaki finansal denge, 300 milyar sahibi olmaktan 260 milyar borç altına girmeye intikal etti ve bunun neticesinde Suudi Arabistan'a sağlanan bu krediler için faiz almaya başladılar. Hatta Amerikalılar, Kuveyt'in bu borçları ödeyemeyeceğinden dolayı petrol kuyusu satın alma konusunu araştırmalıyız dediler, düşünün petrol kuyularını satın alma ya da yüz yıllığına kiralama!

Refah seviyesinin düşüşünün sebebi budur. Allah'a hamdolsun ki, bunun neticesinde Suudi Arabistanlılar belki Rablerine yönelip onu hatırlarlar. Yaz aylarında, Ciddede (bir hayır) kurumu musluklardan su almak için kuyruğa girmişlerdi. Elektrik günde sekiz saat kesiliyordu. Bu çöküş insanları tahammül edemez hale getirdi. Artık bir Suudi vatandaşının şoför olarak çalıştığını görebiliyorsun. Suudi vatandaşlarından bazılarının dilencilik yaptıkları ortaya çıktı, daha önce normal bir işte çalışmak istemezlerdi.

Bu ekonomik çöküş, hükümet üzerinde ciddi bir yük haline geldi, bunun sebebi nedir? Yabancı bir hükümete kukla olan bir hükümetin kendilerini bir savaş ortamına

akmasıdır. Aynı sözler. Aynı amillerle tekrarlanan şeyler aynı sonuçları doğurur.

"Çiftçi kitleler ve kent fakirleri hayatta kalmada zorluk çekmektedir, okullar paraya ihtiyaç duymakta olup birçok öğrenci eğitimlerinin kesintiye uğramasından endişe etmektedir ve az gelişmişlik nedeniyle, birçok diploma sahibinin iş bulma umudu kalmamıştır" demektedir.

Bu sözleri işitince sanki Fas hakkında okuyorsun gibi, Çin kelimesini kaldır Fas kelimesini koy, şimdi:

"Yabancı malların akması, emek ve tarımsal kitlelerin alım gücünün düşmesi ve vergilerin artması nedeniyle, Çinli mal üreticilerinin ve satıcılarının iflaslarının sayısı artmaktadır."

Sadece Çin kelimesini kaldır Fas kelimesini koyun, Çin malları yerine Fas malları koyun! Aynı şey. Aynı şeyi Mısır için söyleyebilirsiniz. Barınma sorununun, kızların evde kalma sorununun ana nedenlerinden biri haline gelmiştir. Hatta İmam Şafii'yi mezarında bile rahatsız ettiler ve mezarlık, yerleşim sitesine çevrildi. İnsanlar mezarlara yerleşti. Kabirleri eşiyor üzerine çatı-tavan koyup yerleşiyorlar, yemek yok bir şey yok, adam eşiyle münasebette bulunuyor, çocukları da çadırın arkasında! Bütün bu olumsuzluklara rağmen mezarlar üzerinde çanak antenleri görüyorsunuz!

Biz bu konuları konuşunca, bunun şer'i, dini bir hitap olup insanları seferber etmeyi amaçladığı bilinmelidir. Çünkü Allah (celle celaluhu) adaleti ve eşitliği emretmiştir. Bu ise Allah'ın (celle celaluhu), mümin kulları için razı olmadığı bir durumdur. Bundan dolayı: "İçinde bulunduğunuz sorunların sebebi Allah'ın şeriatının tatbik edilmemesinden kaynaklanmaktadır. Allah'ın indirdiği hükümleri tatbik etmemekten ve ülkeyi sömüren yabancı işgalcilerin varlığından kaynaklanmaktadır. Her şeyi sömüren bu tombul yavru kuşlardan kaynaklanmaktadır. Öyle ki, İngiltere'den deli dana hastalığı ithal ettiler ki, bu hastalık neredeyse kesin ölüme sebep olmaktadır. Ancak bu hastalığın çıkışıyla birlikte 14 sene boyunca 4 bin baş (dana) kayboldu. Bazı gazeteler bu 4 binin nereye gittiğini araştırdı, Mısır ve Rusya'ya satıldığını öğrendiler.

Bu, cihad söyleminin merkezinde olan bir sorundur. İnsanlar mikrop yiyor, onlara mikrop satılıyor, bozulmuş ve süresi dolmuş ilaçlar, bütün bunların cihad söylemine eklenmesi gerekir. Söylemin doğasında yaptığımız niteliksel sıçramayı anlıyor musun? Bu, söylemi, zenginleştirir ve meşruiyetinden yoksun bırakmaz, demek istediğim budur.

Evet, insanların bir kısmına: "Saldırganı defetmek hakkında İbn-i Teymiyye, Allah'ın tevhidinden sonra ondan daha vacip bir şey yoktur demiştir, Hâvî, Sâvî üzerine şerhinde şöyle demiştir vb." diyebilirsiniz. Bunu ümmetten sadece seçkin bir topluluk

anlayabilir. Ümmetin geri kalanına ise: Allah (celle celaluhu) bu mallarda size de nasip kılmıştır, ancak (bu) insanlar, sizden nasibinizi almışlardır, onlara şu şu haldesiniz diyebilirsiniz. Bunu ümmetin geneli anlar. Sonra onlara: "Bu bela ve musibetler ancak Allah'a itaatle, saldırganı defetmekle, bu çanak antenleri indirmekle ve Allah'a (celle celaluhu) dönmekle ayrıca saldırganları defetmeye çalışan bir cihadi cemaate katılmakla kalkar" diyebilirsiniz. Böylece seçkinler ile ümmetin geneli arasında bağ kuracak bir felsefe oluşturursunuz.

Devam ederek şöyle diyor:

"Netice:

Tüm bu çelişkileri anladığımızda, Çin'deki herhangi bir durumu ve herhangi bir kaosu görebiliriz. Ayrıca emperyalizme, savaş ağalarına ve toprak sahiplerine karşı gelgitlerin kaçınılmaz olduğunu ve yakında olacağını görebiliriz. Kuru odun yığınları Çin'in her yerine dağılmıştır, ateş almayı beklemektedir. Atasözü: Ormanda yangın çıkarmak için bir kıvılcım yeter. Bu mevcut duruma uygundur. Küresel kargaşayı, çiftçilerin ayaklanmalarını, askerlerin isyanlarını ve öğrencilerin gösterilerini görmek, bu kıvılcımın orman ateşini ateşlemek için hızla geleceğini anlamak için yeterlidir."

Bu onun seferberlik teorisidir, bizim seferberlik teorimizin aynısıdır. İnsanlar, dinin her cüzünde, günlük yaşantısının her bölümünde ve kanının tüm cüzlerinde sıkıntıya uğramıştır. Bütün bunlara ilaveten Kudüs'ü kurtarmak istediğimizi, bunun da ancak Allah rızası için silahı alıp Mücahidlere katılarak düşmanları birer birer defetmekle olabileceğini (davetimize) eklememiz lazım. Ölen, şu İmam Şafi'nin mezarlığında bulunan evden daha iyi olan cennete gider, hayatta kalan da kendisi ve çocukları için şimdikinden daha iyi bir eve sahip olur.

Cezayirli bir kardeş -şu anda Avrupa'da tutuklu, Allah kurtarsın- bana: "12 kardeş nöbetleşe uyurduk, kimimiz tenekeden yapılmış bir evde, kimimiz hamal olan babamın arabasında uyurduk. Arabada yatıp üşüyen gece kalkıp evdekini uyandırır ve kendisi üstte (evde) diğeri altta yatar. Bunlar OPEC devletleri arasında en büyük devletlerden birinde oluyor, petrol ve gaz ihraç eden en büyük devletlerden birinde arabada sardalyeler gibi sıkışarak uyuyorlar!

Bu durum bir devrim gerektiriyor, nitekim bir devrime yol açtı. Mücrim "Kasidi Merbah", Hovari Bumedyen ve sonrasında istihbarat görevlisi idi, öldürüldüğünde haberlerde ne yazıyordu? Akdeniz sahilindeki yazlık tesisinden dönerken öldürüldü! Yazıyordu. İnsanlar arabalarda sardalyeler gibi yatarken bu köpek oğlu köpeğin, nereden yazlık tesisi oluyor? Kendisi orduda bir subay, aylığı ne kadar? Nereden yazlık tesisi sahibi oluyor?

Şimdi bütün toplumlarımıza bakıyorsunuz, tüccarlar, subaylar, kral ile bağlantılı olanlar, maalesef şimdi âlimler de bunlara eklendi, hepsi villalarda yaşıyor. Şimdi Su-
myede âlimler bir mescit yaptırmak için yardım toplanmasına razı olmuyorlar. Bizim
memleketimiz Halep'te birkaç ay önce gelen habere (bilgiye) göre: Bir mescit inşa et-
mek veya bir fakirin ihtiyacını gidermek ya da yetimlere vermek için, yardımların
%30'unu almadıkça, yardım toplamaya razı olmuyorlar.

Eşim bana anlatıyor: Şimdi insanların, evleri boyama modası bitti, süsleme ve mo-
zaik modası başladı. Eşim: "Falan şeyhi tanıyor musun? Oğlunu evlendirdi, evin bü-
tün duvarlarını İngiliz kadifesi döşedi" diyor. Boya değil kadife, sadece fayansın üstü-
ne ya da pencerelere değil bütün duvarlara, evin bütün duvarları kadife döşendi,
insanlar ise açlıktan ölüyor.

Bu anlattığı durum, bizde odun yığınları her tarafta, ormanı yakmak için bir kıvılcım yeter. Bu kıvılcımın oluşturulması gerekir. İnsanları doğru yönde seferber etme-
miz lazım. Bu sözleri Ebu Zerr (*radıyallahu anı*), Muaviye döneminde söylemişti, paylaştı-
rma ve dağıtımda adâlet olmadığını söyleyerek sahâbe hükümeti döneminde devrim
yapmak istemişti. Çünkü bunu insanların hakkı olarak görmüştü.

Sosyal ve sınıfsal çelişki, adâletsizlik, baskı ve yoksulluğun talihsizlikleri artık çok
garip bir iştir. Bütün bunlar odun yığınlarının her yere yayılmasına neden oldu. Uzat-
mak istemiyorum, her biriniz kendi ülkesinde neler olduğunu biliyor. Petrol ülkesin-
den gelenlerin aileleri bu sorunları yaşamamaktadır. Suudi Arabistanlı bir kardeş bana
anlattı: Vallahi iyi hatırlıyorum! Mutfağa açıldığımızda, mutfakta özel olarak tasarlan-
mış dört kapılı ve dört çekmeceli bir buzdolabımız vardı. İçine meyve sandıklarını
koymak için tasarlanmıştı. Muz sandığı, mango sandığı, elma sandığı, portakal sandı-
ğı. Eve girince mutfak duvarı dört metre, camdan buzdolabı, aynı anda açıp çekersin.

Aynı şehirde gecekondı teneke evleri yayılıyor, Nijerya, Türkiye, Suriye ve Ye-
men'den (çalışmaya) gelenler bu evlerde oturuyor. Bunlar, o (lüks) evlerde yaşayanlar-
dan birkaç metre uzakta yaşıyorlar. Barınacak yer bulamıyorlar. Hatta Ciddede bazı
fasık facir Suudiler tecavüz, zina ve livata (eşcinsellik) için çocukları kaçırmak istedik-
lerinde Bangladeşli, Pakistanlı, Nijeryalı ve Afrikalıların barındığı bu teneke (gece-
kondı) evlere giderler (onlardan kaçırlılar). Çünkü bunların oğluna veya kızına teca-
vüz edilirse ikameti olmadığı için şikâyet edip hâkim karşısına çıkamazlar.

Suudi Muhalefet bu tipte birçok olay yayınladı. Pakistanlı bir adam anlatıyor: Oğ-
lum, hafızlık yapmak üzere Kur'an Kursuna giderken kaçırılıp tecavüze uğradı. 14 ya-
şında bir çocuk, Kur'an-ı Kerim'den 20 cüz ezberlemişti. Bu belgeyi Suudi Muhalefet
yayınladı. Sonra çocuk boğularak bir arabada ölü olarak bulundu. Çocuk arabaya gir-
miş, araba da üzerine kitlenmiş ve boğularak ölmüş süsü vermek için arabaya kilitle-
mişler. Babası oğlunu morgdan talep edip aldığı anda, içinde bir adli tıp raporu buldu:
Riyad emiri Prens Selman tarafından kapatıldı, yazıyordu.

Bunlar dini söylemin merkezinde olan şer'i olaylardır. Devrim, yalnızca insanların inançlarını düzeltmek değil, bu meselenin bir parçası.

Eğer bir petrol ülkesinde yaşıyorsanız, aileniz ve atalarınız bu sorunları yaşamıyorlarsa düşünmelisiniz. Sizden kısa bir mesafede bulunan Müslüman kitleler hizmetçi gibi yaşıyor, hatta o ülkelerde hizmetçi düzeyinin altında yaşıyorlar. Hatta şimdi Suudiler ve BAE vatandaşları "La ilahe illallah" diyen Müslüman yerine daha az ücrete razı olan Hinduizm'e mensup olanları tercih edebiliyorlar. Daha az ücrete razı oluyorlar diye Hinduizm'e mensup olanlar (Medine'ye) girip Resulullah'ın kabrinin yanında ve Harem-i Şerifte çalışabiliyorlar. Allaha yemin olsun ki şu olayı gözümle gördüm burunla kokladım:

Barselonadaki caminin imamı Suudi Arabistan ile bağlantılı olan caminin müdürü ile kavga etmişti. Ona: "Sorun nedir?" Diye sorunca bana dedi ki: "Gel sana sorunu anlatayım, kendin de gör. Mescitte içki kokusu aldım. Kendisine: Mesele nedir? Diye sorunca bana: Şunlara bak, Müslüman olmak için mescide geldiler. Bana: "İspanyolca konuşabiliyor musun?" dedi. Kendisi İspanyolca bilmiyor. "Evet" dedim. Bana: "Buyurun" dedi. Ona (Müslüman olmak isteyen): "Neden Müslüman oluyorsun?" diye sorunca: "Biz Suudi Arabistan'da bir müddet yaşadık, Müslüman olmak istiyoruz" dedi. "Peki, İslam hakkında ne biliyorsun?" bir şey bilmiyor. Adam: "Ben sadece "La ilahe illallah MuhammedunResulullah" demek için geldim" dedi.

Barselonadayız ve merkezin müdürü, İslam Dünyası Birliği tarafından tayin edilen Müslüman Kardeşlerden biridir. Adamla kavga etti. Ona: "Mesele nedir?" diye sorudum. Bana: "Kardeşim! Hikâye basitçe şöyledir, çalışmaları Medine'ye taşınmış olan Hubar'da petrol arama işlerinde çalışan bir İspanyol şirketi var. Medine'deki yetkililer onlardan yalnızca Müslümanları çalıştırmalarını istedi. İşçi sözleşmelerini korumak istiyorlar. Dolayısıyla oradaki bir Filistinli şirket danışmanı, İspanya'dan İslam'a giriş belgesi almak için işçilerini göndermelerini tavsiye etti. Bu belgeyi almak isteyenleri (İspanya'ya) gönderdi: "La ilahe illallah Muhammedun Rasûlullah" diyecekler (belgeyi alıp) Medine'de çalışmaya gidecekler!

Buyurunuz! Sarhoş merkez müdürü, sarhoş Müslüman, Rasûlullah'ın kabrinin bulunduğu yere girecek olan bir kâfire Müslümanlık belgesi! Bütün bunları kendim gördüm.

Konuda dikkat çeken mesele şudur: Din satılıyor, ırz satılıyor, her şey satılıyor. Farsıklardan biri bana anlattı: "Dindar olmadan önce -Estağfirullah- (bir yerde) oturduk, bizimle beraber Kuzey Afrika'dan bir fahişe de oturuyordu. Onunla konuşurken televizyonda Prens Abdullah görüldü, kadın: "İçinde bulunduğum bela, bu bedbaht yüzünden başıma geldi. Ülkemizi ziyaret ederken beni Kraliyet misafirperverliğine götürdüler. Ondan sonra ailem bana (ülkemden) ayrılmamdan başka yol bul-

lamadı. Ben de ayrıldım... (Şu anda) Avrupâda aynı meslekte çalışıyor!

Bunların hepsi dinsel bir söylem, bunların hepsi odun yığınları, ırz, zulüm ve açlık-
tan kaynaklanan haksızlıkları serdetmeden konudan çıkmak istemiyorum. Kişi (nasıl)
sınırlarına hâkim olmayı ve konuşma yeteneğini sürdürmeyi muhafaza edebilsin.

Önemli olan bu kıvılcımı yaratmamız gerektir. Çünkü kaybedecek hiçbir şeyi-
miz kalmamıştır.

Şeyh İbn Useymin'in kullandığı üd parfümünün gramı, burada Afganistan'da bizim
dört aylık yemeğimize yeter. Sadece beraber yemek yediği prenslerden yayılan kötü
kokuyu örtmek için eteğine sürdüğü üd (dört aylık yemeğimize yeter).

Bir defa Hareme girdim, o zaman bu uğursuzu tanıımıyordum. Üst kata çıktım, in-
sanlara vaaz veren bir şeyh gördüm. Bu hicri 1403 yılındaydı. İtikâfta olan bir kardeşi
ziyaret ediyordum, ortalık ramazandı. Kendisini aradım ve buldum. Bu arada onunla
konuşurken insanlara vaaz veren ve şekli karikatüre benzeyen bir şeyhi işittim. Baki-
yım ne diyor diye düşündüm. Allah'a hamdolsun ömrüm boyunca onlar sebebiyle Al-
lah'ın bize hidayet nasip ettiği kişiler müstesna (bu gibi) şeyhleri ne görmek istedim ne
de sevdim.

Dinleyeyim dedim; baktım ki, Şeyh, Bangladeş vb. yerlerden gelenleri azarlıyor:
"Bu Endonezya vb. yerlerden gelen bid'atçı sapıklar, ellerine kitapçık alıp: Üçüncü şav-
tın duası, ikinci şavtın duası, beşinci şavtın duası vb. bu şavtlarda şu dualar okunur
diye Rasûlullah'tan (sallallahu aleyhi ve sellem) hiçbir şey varid olmamıştır, bu yaptıkları
bid'attır" (deyip duruyor). Arkadaşıma: "Bu vaazı veren sersem kim?" diye sorunca:
"Sus! Bu İbn-i Useymin" dedi. Kendisine: "Bu adam Müslümanları ele almış onlara
nakaret ediyor, hâlbuki bunlar bid'atçı, şavttan, beşten ayırt edemezler. Aslında bu
okudukları kitapçığın kapağında Riyad da basıldı yazılıdır. Riyad matbaaları hacılarla
satmak için basmıştır. Eğer şeyh bunu caiz görmüyorsa gitsin onlarla konuşsun: "Be-
vefendiler! Bu işleri artık bitirmeniz lazım" desin.

Vallahi bu Endonezyalı -biri bana anlattı:- Bu (Endonezyalı) adam, babasından mi-
nas kalan bir miktar araziye, ailesini aç bırakma pahasına, sadece hac masrafını topar-
layabilecek kadar diyerek satar, sonra Mekke'ye gelir, bu sefer Mutavvif, Hükümet, vize ve
pasaport derken adamın derisini yüzerler; kendisini tamamen tüyü yolunmuş piliç
haline getirirler. Hâlbuki fâkihlerin birçoğu: "Mekke'de ev kiralamak caiz değildir" de-
miştir. Daha önceleri hacılar ve umreciler istedikleri yerde istedikleri zaman girebilirsin
diye Mekke'nin evlerinin kapıları yoktu, sadece perdeler vardı. Şimdi ise ticaret haline
geldi. Sonra bu şeyh memleketin (Suudi Arabistan'ın) bütün olumsuzluklarını bırakıp
sanki sorun olarak sadece kitabı tutup: "Allah'ım! Allah'ım!" diyerek dua edenler kal-
ması gibi davranıyor.

Teravîh kılmaya başlayınca Kâbe'nin önündeki birinci safın Âlim ve Emirlerden oluşan büyük mücrimlerle dolu olduğunu gördüm. Namaz kılariken gördüklerim karışısında emin olmadan dayanamadım, iki rekât arasında vallahi belki 80 yaşlarında yaşlı bir adam gelip yelpaze ile onların yüzlerine doğru sallayarak serinletmeye çalışıyor. Çünkü iki rekâtı tahammül edemiyorlar. Namazda huşu içinde! İki ayet arasında başındaki örtüyü ve üzerindeki abasını düzeltiyor, sanki Teravîh namazı kılmıyor da düğüne gidecekmiş gibi kendine çekidüzen veriyor.

Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) getirdiği, kitaplardan okuyup öğrendiğimiz İslâm, bu değildir. Bütün bunlar İslâm Âleminde bulunan odun yığınlarıdır, yanmak için bir kıvılcım bekliyor. Fahd'ın, İbn-i Useymîn'in, Amerikalıların ve Yahudilerin istediği gibi seçkinleri harekete geçirmek değil seçkinler yoluyla bütün bu Müslümanları davaları uğrunda harekete geçirmemiz lazım. Bizim istediğimiz gibi Allah'a ibadet etmiyorlar diye onlara kızıp hakaret edemeyiz.

Tabii ki yarın biri çıkıp: "Ebu Mus'ab bu sözleri söyleyip İbn-i Useymîn'le alay etti çünkü dini Mao Zedong'dan öğrendi" diyebilir, bu gibi şeyleri duyacaksınız!

Bunu bana Ebu Katâde "İki yaklaşım arasında" yazdı. Elhamdülillah yazdılar. Ebu'l-Hayr de bana beyan çıkardı. Sorun ne Ebu Mus'ab'ın ne de Ebu Ali'nin sorunu. Sorun, bu konudan kurtulmamız ve İslâm'ı tam olarak yaşayabilmemiz için ihtiyaç duyduğumuz düşünce biçimini ve zihniyeti bastırmak istiyorlar.

Diyor ki:

"Yerli ve yabancı düşmanlara karşı gerilla savaşı teorisinde, Mao, "stratejik savunma" aşaması olarak adlandırdığı birinci aşamaya özellikle vurgu yaparak, gelişimin birkaç aşamasını dikkatlice ayırır:"

Şimdi askeri taktiklerden bahsedecek.

"Bu aşama birkaç ay sürebilir, başlangıçta arazinin hiçbir önemi yoktur, yığılratma ise her şeydir. Böylece düşmanın istediği gibi yayılmasına izin verilir, hatta teşvik edilir."

Elhamdülillah, FBI yerel polis gücü olmasına rağmen geldi ve Kahire'de bir polis karakolu açtı. CIA gelseydi, yabancı istihbarattır bir şey olmaz derdik, sanki Kahire bir Kaliforniya mahallesiymiş gibi FBI geldi. Riyad'da da durum aynıdır.

Gerillalar topraklardan vazgeçerler. Düşmana hiçbir yerde devam eden bir cephe sunmadan, her zaman cephe gerisine rahatsızlık vermeye çalışmakla yetinirler.

Düşmanla hiçbir askeri cephe açmayacaksınız. Herhangi bir atışta dört dakikadan fazla geciktiginizde, (düşmanın) etki alanına girdiğinizin farkında olmalısınız. On bir

En azından fazla sürecek herhangi açık çatışmaya girerseniz, helikopterin ve tüm kuşatma olanaklarının ulaşacağını ve çete operasyonunun istishâdî-intihar operasyonu-na dönüşeceğini bilmelisiniz.

"Bu aşamada düşman, gerilla isyancılarını ortadan kaldırmak için stratejik bir saldırı başlatır. Faaliyetleri, bir bölgeyi işgal etmek ve (gerilla) yardımcılarının neden olduğu vebadan birbiri ardına alanları temizlemeyi içeren bir dizi kuşatma ve imha eylemiyle ayırt edilir."

Tüm gerilla karşıtı taktikler şu başlığın altına girer: (kuşatma ve imha), gerillaları ve grupları bir köşeye sıkıştırmak, sokak çıkışlarını kapatmak, insanları aramaya çalışmak bunların hepsi birer kuşatma çeşididir.

Bu çatışmadaki düşman kayıpları ne kadar olursa olsun bu savaşta kaybedenin siz olduğunuzu bilmelisiniz.

Bir bölgeyi işgal etmek ve (gerilla) yardımcılarının neden olduğu vebadan birbiri ardına alanları temizlemek

Bu arama-tarama, bizde (gerilla savaşı) merhalelerinde Suriye'deki şehirlerimizde gerçekleşti. İnsanlar toplandı, yiyecek ve içecek almaları emredildi ve bir hafta boyunca kimsenin dışarı çıkmasına izin verilmedi. Sonra kuşatma on dört gün uzatıldı. Bölge, ev ev arandı. Bu bir kuşatma ve imha sürecidir, 2 milyon nüfusa sahip bir şehri tefiş ettiler, bunu kendim gördüm çünkü o şehirdeydim.

"Bu çaba örtük bir çelişki sunar: vatan topraklarının daha büyük bir kısmı hükümet askerleri için bir (arka bölgeye) dönüşür ve burada gerilla savaşı, etkisini en iyi şekilde gerçekleştirir.

Baskı güçleri -faaliyetleri tamamen durduramadan- pek çok faaliyet alanını kuşatır. Ancak bu güçler yayılma yoluyla kuşatma çemberinden kaçabilen gerilla isyancıları tarafından kuşatılır. Bu durum düzenli ordu için geçersizdir. Cephe nerede? Mevcut değildir.

Adam ve ekipman hareketleri genişler ve daha pahalı hale gelir. İletişim hatları uzanır ve kesilme riskine karşı daha hassas ve savunmasız hale gelir. Ordu yayılarak, daha fazla hedef sunar ve bu hedefleri vurmak kolaylaşır. Böylece (gerilla) yardımcılarını için silah ve mühimmat kaynakları artmış olur."

Bu başka bir konu. Kübadan tamamen farklı ama yine de harika bir konudur.

Gerilla stratejisi bu aşamada değişmez, ancak taktikler farklı tutumlarla değişir. Bu strateji, düşmanın mümkün olduğunca yayılması

için zorlamayı, hatlarının tüm zayıf noktalarında onu rahatsız etmeyi, onu bir araya getirmeyi ve -sadece yenilgiye uğratmayı değil- küçük birimleri birer birer tasfiye etmeyi içerir.

Mao şöyle diyor: "Bizim taktiğimiz gerilla taktikleridir ve ana hedefleri şunlardır:

- 1- Kitleleri harekete geçirmek için güçlerimizi bölmek ve düşmana doğru hareket etmek üzere yerleştirmek.
- 2- Eğer düşman ilerlerse geri çekiliriz, kamp kurarsa gizlice hafif saldırılar yaparız, yorulursa saldırırız, geri çekilirse kovalarız.
- 3- Üs alanlarını genişletmek, dalgalar halinde ilerlemek, güçlü bir düşman bize saldırdığında, arka kısmına ulaşmak için yanlarına gizlice gireriz.

Bunun açıklanması gerekiyor. Dalgalar halinde ilerliyor, yani düşmanın gelmesini gerektiren eylemlerde bulunuyor. Ardından arkayı hedef alıyor çünkü erzak ve ikmal, hizmetler, komuta personeli orada bulunuyor. Aynı zamanda arkada daha az savunma kuvveti bulunur. Ayrıca arka kısım size daha büyük ganimetler sunan ve vurması daha kolay olan tüm olanaklara sahiptir.

Bu taktiğin incelenmesi gerekir. Bugün bana dediler ki: "Kampta bir kurs var ve diğer kampta da aynı şey var, gerilla taktiği kursu." "Vallahi güzel" dedim. Soruşturdum bireysel silah kullanımına odaklanan bir kurs olduğunu öğrendim! Bu taktik kursu değil. Bu gerilla silahlarına odaklanan bir atış kursu. Bu ise bir gerilla taktiği. düşmanı nasıl sürüklersin? Nasıl manevra yaparsın? Onu nasıl kuşatırsın, nasıl girersin? Nasıl çıkarsın? Pusular nasıl işler? Pusu sisteminin kendisi. Taktik dediğin budur. Taktik: (askeri gerilla yönetimi), düşmanı nasıl pusuya ve tuzaklara sokarsın? Gülümlü mayın tarlalarına nasıl sokarsın? Yani elektrikli patlatma. Elektrik ayırıcı oluşturulur, bu bizde mühendislikte açıklanmıştır. Tamamı birincil kabloya bağlı elektrikle ve pille çalışan dizi kara mayını yaparsın, tali kabloya bağlı olduğu için birincil elektrik kablosunu keserseniz patlamaz. Düşmanı bir bölgeye sokup seni kovalarsa, (örneğin) meyve bahçelerine soktun, sonra çıkarken devreyi kapatıp gidersin. Çünkü daha sonra oradan çekilirken düşman elektrikli mayınlara basınca patlama olur. Tabii ki düşman bu duruma şaşırır, çünkü oraya girerken patlama olmamıştı, ama çıkarken hep patlıyor. İşte bu gerilla taktiklerinden bir taktiktir.

Yazar: "Düşmanın etrafından gizlice girersin" diyor. Çiftçi, halktan biri, hacı olarak girersiniz. Düşmanın arka kısmına ulaşınca üzerine saldırırsınız. Bu durumda ön kısmı arkaya taşıması gerekir. Eğer muvaffak olup dağlık bölgelerde veya zor tarım alanlarında veya kötü alanlarda bunları yapabilirseniz düşman ölümcül bir pense içine

grecektir demektir. Çöl dâhil tüm araziler avantajlar sunar, su eksikliği, gıda eksikliği halkın düşmanla değil seninle olmasını kullanarak arazinin doğasına göre düşmana karşı manevra yaparsın. Düşman susuz kalsın diye kuyuları zehirler. Ama halk düşmanın tarafında olursa falan yoldan geçtiler diyerek sizi ihbar edeceklerdir. O zaman kazanı bitmiştir. Çünkü denizde sizin avantajınıza göre hareket etmiyorsunuz, bilakis siz takım felaketlerde hareket ediyorsunuz demektir.

4- Mümkün olan en büyük kütleyi, mümkün olan en kısa sürede ve mümkün olan en iyi şekilde seferber etmek.

Bu taktik ağırları atmaya eşdeğerdir, her an ağı atıp çekebilmelisiniz, kitleleri kazanmak için, ağı mümkün olduğunca en geniş şekilde yayabilmemiz ve düşmanı yakalamak için daraltabilmemiz gerekir”

Ağ onun operasyon alanıdır.

“Ağı, direnişin zayıf olduğu alanlara atarız. Gerillalar, siyasi rehberlik (örneğin, seferberlik, propaganda ve örgütlenme) yürütmek, devrimci hareketin iç ekonomisini geliştirmek ve arka kısımlarda birlikler oluşturmak için yayılır. Birlikler yayılabilir veya çekilebilir, hatta an be an değişebilir.”

Bunların hepsi temel kurala göre, hızlı bir şekilde bir rüzgâr gibi kayıp hareket ediyor ve her karşılaşmadan kurtuluyor olmanıza bağlıdır.

“Direniş güçlü olduğunda ağ çekilir. Gerillalar -Mao'nun dediği gibi- birine karşı iki, üç, dört ya da altı oranında yerleşerek çabalarını zayıf bir düşman noktasına yoğunlaştırırlar.”

Bu, daha önce bahsettiğim “yerel üstünlük” konusundaki teorisi, aynı savaşta ateş ve insan sayısı bakımından üstünlük sağlamışsın demektir. Çünkü zayıf bir hücreye saldırım saldırısı yapıyorsunuz, onu eziyorsunuz, saldırıyı düzenleyen bir başka zayıf hücreye ve bir başka zayıf hücreye daha saldırı düzenleyebilir, her defasında sayıca ona üstünlük sağlamaktadır. Ama eğer 16 kişiniz varsa, onları 16 merkeze ayırırsınız, her merkezde 3 kişi, üçe karşı bir kişiyle saldırırsınız, ancak 16 kişiyi alıp onları iki gruba bölersiniz, her sekiz kişi, 3 kişiden oluşan bir merkeze saldırıp onları yok ederler, sonra diğer 3 kişiye intikal edip onları da yok ederler, böylece saldırıyı düzenleyenlerin moralleri yükselir, çünkü zaferden zafere doğru ilerler, eğitilir ve silahlarla donatılırlar. Böylece her kısmi savaşta sayıda, araçlarda ve ağır ateşte “yerel üstünlük” sağlarlar.

Diyor ki:

“Savaşlar uzun sürmez. Mao, tam tersine (beş dakikalık) bir saldırı öngörüyor. Ani bir saldırı, kısa, şiddetli bir savaş ve hızlı ve eşit derecede ani bir geri çekilme, saldırı en büyük hasara yol açtıktan sonra ve mümkün olduğunca çok sayıda silahın ele geçirilmesini garantiledikten sonra, herhangi bir gecikme olmadan (geri çekilmek) gerekir.

Batı stratejisinin tam tersi: güçlü bir endüstri tarafından desteklenen bir ordu, her savaş, silahlanma ve lojistik üstünlüğünün başarıya yol açtığı teknolojik bir test haline getirebilir.

Ancak gerillalar sadece hız, konum avantajı ve yerel sayısal üstünlüğe güvenebilir ve ağır silahlar müdahale etmeden önce karşılaşmayı bitirmesi gerekir.

Konum avantajı bazen yerel bir üstünlüğe ihtiyaç duyulmayabilir, bir pusuda bir dağ geçidinin birleşme noktasına yerleştirilen makineli tüfek gibi bir grubu yok edebilir, normalde siz iki kişi, onlar ise beş kişi.

Sayı farkının bir önemi yoktur, çünkü konum avantajı çok kritik ve istisnai bir rol oynadı.

Ağır silahlar müdahale etmeden önce karşılaşmayı bitirmesi gerekir. Yani amaçlarına ulaşamasa bile çatışmayı yarıda kesmek ve savaş bitirmektir. Helikopter zırhlı araç vb. ağır silahlar müdahale etmeden önce geri çekilme emri vermektir.

“Bunlar dediğimiz gibi (pire savaşı). Sokuyor, atlıyor, tekrar sokuyor ve onu ezmek isteyen şeyden ustalıkla kaçıyor. Rakibini öldürmeyi değil, onu tüketmeyi, ondan yiyecek almayı, onu rahatsız etmeyi, tahrik etmeyi, dinlenmesini engellemeyi, sinirlerini ve moralini bozmayı amaçlıyor. Bunu başarmak ve üremek için de zamana ihtiyaç vardır. Yerel bir enfeksiyon olarak başlayan şey, kurutma kâğıdı üzerindeki mürekkep lekeleri gibi saldırılan bölgelerin yakınlaşması ve birleşmesiyle salgın bir hal alabilmelidir.”

Tüm İslam dünyasındaki tüm bu hücreler için bir lider ve meşru bir subay temin etmek için seçkin bir grubun ülke çapında nasıl yayılacağını hayal edebilirsiniz!

Afganistan'daki İslami hareket, devrimden önce komünistler tarafından ezildiğinde, Afgan Mücahidleri yüz binlerle harekete geçti, Hikmetiyar ve Rabbani'nin etrafında 200 bin kişi toplandı. Bilmem kimin etrafında 7 bin, 20-50 vs. toplandı. O zaman lider kadro yoktu. Liderlik kadroları mevcut değildi, yani Cemaat lideri, tabur komutanı, bölük komutanı düzeyinde komutan yoktu. Akademi açtılar, akademiler iki yolda 300 kişi mezun ediyordu.

Düşünün 10 yılda her bir partiden 3.000 kişi mezun olacak, bunlar savaş esnasında
vık olurlar.

Cezayir'deki silahlı grup, her on unsur için şer'i bir subay tayin etmek istediğinde=
vapamadı. 50 kişiye, 100 kişiye bir komutan bulamadı. Artık (Kafirun) suresini bilen
komutan olmaya aday oluyordu.

Bu sorun "Allah'a itaat eden kardeşler" de de meydana geldi. Abdülaziz güçlerini
oluşturmak isteyince cemaatin her bir grubunun başına şer'i bir komutan tayin etmek
istedi. Kendisiyle beraber savaşacak bedevileri eğitmek için kentsel medeni topluluk-
lardan oluşan "el-Hecr" denen müesseseyi oluşturdu. Ayrıca onların başına, gerekli
şer'i ve askeri eğitimi vererek yönlendirecek, şer'i bir rehber tayin etti. Biri bana: "(Ku-
reyş) suresini ezbere bilen şeyh sayılıp eğitim vermeye gidiyordu" dedi.

Eğer gerçekten ülke ve ümmet çapında genişlemek istiyorsanız, kadro hazırlama
konusu sizin için çok çok önemlidir, aksi takdirde şer'i, ahlaki ve sistematik rehberlik
eğitimi almamış birçok savaşçınız olur ve bunlar zamanla yol kesicilere ve çetelere
dönüşürler.

Diyor ki:

**"Yerel bir enfeksiyon olarak başlayan şey, kurutma kâğıdı üzerindeki
mürekkep lekeleri gibi saldırılan bölgelerin yakınlaşması ve birleş-
mesiyle salgın bir hal alabilmelidir."**

Yani şehrin başında (düşmanla) karşılaşsın, daha sonra da şehrin ortasında karşı-
laşırsın, iki yerde de birer hücre oluşturursun. Yavaş yavaş saldırı alanları birleşir. Böy-
ce buraya siz saldırırken, diğer bir grup sizden sonra saldırır, bu yüzden çetelerin
yayılması (düşmanın) aşırı yıpranmasından bir salgın halini alır. Tüm yollar kesilmiş,
tüm köprüler çökmüş, devlet ana komplekslere çekilerek gerisini size bırakır.

Kurutma kâğıdı üzerindeki mürekkep lekeleri gibi diyor... Subhanallah, misal ver-
me konusu çok yararlıdır, Kur'an'da ve hadislerde çok kullanılmıştır. İntifada ya da
gerilla savaşının odaklarını oluşturduğunuzda ortaya çıkan tabloyu gösterir: Otoma-
tik olarak yayılır, alanı kaplar, hatta yağ sızıntısı gibi tüm ülkeyi kaplar.

Bu, geniş bir coğrafi alandaki ilk aşamadaki taktiklerin toplamıdır.

Diyor ki:

**İkinci aşamada -denge safhası- hükümet gerilla isyancılarını ortadan
kaldıramayacağına emin olduğunda ateşkes yapar, o zaman yeni sal-
dırılar hazırlayınca kadar onları geçici olarak ihtiva eder. Gerilla-
lar orduyu tahrip edemezler, ama onu rahatsız etmeye devam ederler.**

Askeri çıkmazdan yararlanarak, devrimci üslerini geliştirirler, kurtarılmış bölgeleri çevreleyen silahtan arındırılmış alanları kemirirler, tedarik ve erzak organizasyonunu ve silah onarım atölyelerini iyileştirip geliştirirler, halkı kıskırtmaya yoğunlaşırlar, propaganda savaşı açarlar, çatışmanın sonu gittikçe uzadığından karşı kampın zorunlu olarak uğradığı iç çatışmaları ateşlerler.

Adamın yazdıklarının hepsi Abdülkerim el-Hattabî tarafından uygulandı, hatta daha iyisi yapıldı, ancak yazılmadı. Ömer Muhtar tarafından da uygulandı, ama yazılmadı. Bütün İslam devrimlerinde uygulandı, ama yazılmadı. Aradaki fark, aynı şeyi uygulayan ve öncekilerin bilimlerinden ve deneyimlerinden yararlanan yazıcı bir zihniyet geldi bu kitapları yazdı.

Bunlar denge aşamasının özellikleridir. Bunların çoğu orduda devam eden (pire) sokmalarına dayanmasına karşın, adam kazanma, eğitim, sanayileşme, yönetim, popülerlik, propaganda ve medyadan faydalanma süreci eşlik eder.

Ben, İslami eğitim almamış, inanç ve din anlayışı açık olmayan insanların gerilla veya diğer savaşlarda ellerinde, kafirler, özellikle komünistler tarafından tercüme edilmiş askeri ve siyasi kaynaklar olması tavsiye edilmez diye bahsetmiştim. Çünkü bu gibilerde (kâfirlerden) küfür düşüncesi ve İslam'a uygun olmayan inançlar (almak) ile onlardan ödünç alabileceğimiz askeri ve örgütsel taktikler (almak) arasında bir karışıklık meydana gelebilir.

Peki, ne tavsiye edilir? Bu araştırmaları almak için okuma, özetleme ve ardından İslami bir şekilde yeniden düzenleme yeteneğine sahip olanlar (bunu yapabilirler). "Suriye Deneyimi" kitabındaki gerilla savaşı araştırmasında bunun bir kısmını ortaya koymaya çalıştım. Doğrusu, ben bu ve benzeri araştırma kaynaklarını yazmak isterdim.

Ama zihniyetlerimizin, kâfir isimlerden, tercüme edilmiş kitaplardan ya da buna benzer bir şeyden bahsetmeye tahammül edemeyeceğini bildiğim için yazmadım. "Bu araştırmanın kaynakları komünist kaynaklardır, okumayın" diyecekler. Hâlbuki bunlar tamamen soyut bilimlerdir, gördüğünüz gibi bunlardan yararlanmak mümkündür. Ancak kardeşimizin önerisiyle, inşâAllah -Allah kolaylaştırırsa- falanın söylediklerinden ve filanın yaptıklarından sarfınazar ederek, bizim üslubumuz ve lehçemizde, birimleri organize etme ve İslami gerilla savaşını yönetme konusunda bir şeyler yazacağım. Kardeşimizin dediği gibi bu konu sahada yoktur. Dolayısıyla biz burada çete çıkarmıyoruz, bu hiç olmadı, hatta cihâdi cemaatler de bunu yapmadı. Mısırlı Cihad örgütü ve Libya Savaş Grubu gibi cemaatler nadiren, üyelerinin bir kısmına kamplar yaptılar.

Şimdiye kadar askerî eğitim yapıyoruz, bu da askerî ve silahlar eğitimi anlamına geliyor, onlara çok miktarda malumat verdiğimizden, kafalarının karıştığını ve askerî birlikler tokluk oluşturduğunu düşünüyorum. Hatta askerî bilimleri, askerî bilimler olarak ondan yararlanmaya muktedir değildirler. Şu ana kadar biz Allah'ın lütfu ve "La ilahe illallah" bereketiyle muzaffer olmaktayız. Yoksa vallahi asla yeterlilik ve hamurluk anlamında bir yeterliliğe sahip değiliz.

Bizde Suriye'de, sadece savunma tugaylarının günlük, gecelik, haftalık vs. olmak üzere onlarca hatta yüzlerce projesi var. Nihayetinde, tam tesisat meydan silahlarıyla bir dizi projeyi uygulamak üzere Şam'dan Tedmür'e, oradan Sahile, çöl, bozkır ve kentlerde yani her türlü doğa şartında 1200 km yürüyüş yapmak suretiyle mezuniyet projeleri var. Yani tam anlamıyla bir eğitim ve hazırlık. Bu geri kalmış bir devlette bir ordu düzeyinde (yapılan eğitimidir, gelişmiş) diğer ülkeleri düşünün. Batı ülkelerinde komando birliklerinin eğitimiyle ilgili kasetler gördüğümü söylemiştim. Hazırlığın usulü vardır. Bunları düzeltmek için düşündüğümüz reform paketini deneyeceğiz. Kamp ve cemaat idarelerine sunulacak bir dizi öneri vardır. Bunun yanı sıra bir seferberlik, propaganda ve taktikli mücadele yöntemi olarak gerilla savaş taktik konusunu bir müzekkereye koymak olacaktır inşaAllah.

Şeyh: "Sorusu olan var mı?"

Kardeş:...

Şeyh: Adam temel bir kural koyuyor. Buna göre bütün gerillalar askeri düzeyde zayıf başlar, sayıca az olur, konumları ve içyapıları kesinlikle onların güçlü bir saldırı düzenlemelerine izin vermez. Kentsel organizasyonu 20 kişiden ibarettir. Eğer bin kişilik bir kışlaya saldırırlarsa kesinlikle imha edileceklerdir. Şu anda uzaktan bombalama şeklinde mümkün olabilir, ama çatışma şeklinde mümkün değildir. Bütün çete savaşları hesaba katılır, çünkü silahlanma konusunda zayıf olsalar da adamları ve askerî tecrübeleri vardır. Meşgul edici bir eylem yapmak için uzak merkezle ve küçük devriyelere saldırarak başlar, ardından seferberlik sürecinde siyasi propaganda sürecinden yararlanır.

Fakat tek bir meselede bu kuralın dışına çıkabiliriz: Düşmanın askeri kanını hedef alma planları yapıldığı zaman; düşmanın beyni, büyük motoru, lideri, Savunma Bakanı, güvenlik görevlisi vb. yani düşmanın düşünme kapasitesini felç etmek, yani "Küfrün elebaşlarıyla savaşın." (levhe, 12)

Buradaki Arap birliğini dağıtmak istedikleri zaman Şeyh Semir el-Adnani, ölümünden ziyade suikast gibi bir olayda öldü. Şeyh Abdullah Azzam öldürüldü. Arap birliğinin liderlerini hedef aldılar, birlik dağıldı. Aynı şekilde Bosna'da bir kişi öldürdüler.

Bunlar dediğim gibi askeri ve pratik ilimlerdir. Biri gelip: "Ben bunu yapmam, çünkü kü falanın Gerilla Savaşı notunda bunun yapılamayacağını okudum" demesin. Bu, belirlir koşullar altında gerçekleştirilen deneyleri anlatıyor, siz ise külli bilimleri ve planı alıyorsunuz.

İnşâAllah politika derslerinde herhangi bir kararın üç muhakemeye tabi olması gerektiğini açıklayacağım:

Birincisi: Ne kadar askeri siyasi olursa olsun, vereceğimiz bu karar helal mi, haram mı?

Eğer haram ise, siyasi ve askeri olarak mümkün mü? Değil mi? Araştırma külfetine girmeyiz. Helal ise diğerine intikal ederiz.

İkincisi: Siyasi muhakeme; bu iş zararlı mı? Faydalı mı?

Eğer zararlıysa dururuz, helal ve yararlı olduğu ortaya çıkarsa üçüncü muhakemeye geçeriz.

Üçüncüsü ve sonuncusu: Bu askeri eylem pratikte mümkün mü, değil mi?

Pratikte plan üç muhakemeye tabi tutulmadıkça uygulanmaz. Bunu 1988'de kasetlerde söylemiştim. Buna göre eylemin: Helal, yararlı ve mümkün olması gerekir. Bunlara örnekler verelim:

Üst düzey bir yetkili gelir ve Peşaver'de Arap birliği yoğun bir çalışma içine giren, tüm insanlar ve gruplar hazırlık yapar. Biri çıkıp: "Haçlıları öldürme konusundaki görüşünüz nedir? Helal mi? Haram mı?" diye sorar. Genel olarak helal, hatta Pakistan hükümetinden ve hiziplerden aldıkları emanı boş söz olarak itibar edebilirsiniz. Yararlı mı? Zararlı mı? Kısmina intikal edelim. O zaman zararlı olduğu konusunda icma vardı. Şimdi burada Pakistanlı bir yetkiliyi vurursak bizim ve Taliban'ın kullandığı bütün geçitler kapatılır. Dolayısıyla bu zararlıdır. İkinci muhakemede eylem durdurulur.

Başka bir örnek: Şimdi bir adam gelip size: "İslamâbat'tan geçerken Amerika Dışişleri Bakanına suikast düzenleme konusundaki düşünceniz nedir?" diye sorar. Helal, hatta vacip, sonra insanlar yararlı mı? Zararlı mı? Konusunda ihtilafa düşer, faydalı olduğu konusunda karar çıkarsa askeri muhakemeye geçersiniz ve mümkün olmadığını görürsünüz. Buna göre bu eylem helal ve yararlı olabilir ama mümkün değildir.

Planlardan sadece: (helal, yararlı ve mümkün) olanlar uygulanır. Siz planınızı tartırsınız. Fakat bütün çeteler zayıf başlar, askeri güçleri zayıf, silahları hafif olur. Bunu yapma imkânına sahipse -herhangi bir sebeple, bir ihlal ve kendisine sadık bir subanın varlığı gibi- bu meseleler düşmana mümkün olan en büyük eziyet ve zararı vermede bağlantılı olup yapılması mümkündür.

Bugün daha önce zikrettiğim İslam âlemi üzerine çöreklenmiş siyah zift durumuna bağlı olarak silah taşıma gerekçeleri ile ilgili bildiğim her şeyi bir başlıkta toplayıp bir sohbet tahsis edeceğim, başlık: Neden İslam Devrimi? Neden silahlı cihad ve nasıl? Yanında bu konularla -çıkışın ve müdafaanın gerekçeleri ile- ilgili bilgiler bulunan (bize iletin) bu araştırmada bunlar bize lazımdır.

Kardeş: Cihad nasıl yapılır? Ne zaman? Cihadın hazırlıkla ilişkisi nedir? Hazırlıklanmamız ne zaman biter?

Şeyh: Bu, tüm İslami çalışmadaki en sorunlu mesele değilse en sorunlu olanlardan biridir. İyi hatırlıyorum bir defasında ben ve Şeyh Sürur arasındaki görüşmede bu sözleri konuştuğum için çok gücenmişti ve bunları sır olarak görmüştü. Sonra kendisi bunları anlattı ya da siyasi bir dergide bana söylediğinin mahiyetinde, "Er-Ra'yü'l-Âm" dergisine yaptığı bir röportajda (bir şeyler söyledi). Röportajda çalışma düşüncelerini anlatmıştı. Şeyh Sürur'un röportajını araştırmamın sebebi; "es-Sünne" ve "el-Beyan" dergilerini okumuştum, katıksız selefi akide ve mevcut durumu anlama gibi şer'i siyaset anlayışları konusunda genel olarak metotlarının çok iyi olduğunu görmüştüm. O zamanlar, cihadilere karşı çıkıp bu son bozulmaya uğramadan önce, o zaman 1990'lardan önce durum iyiydi.

O zaman anlamayı tamamlayan ve cihadı benimseyenleri arıyordum. Sevinip onunla tanışmak istedik. Adam metodunu şöyle sundu: Biz dört prensibe bağlıyız:

Birincisi: Cihad ve herhangi bir İslami eylem sadece Ehl-i Sünnet usulüne dayanır.

İkincisi: Mevcut bütün cemaatlerin üçüncü noktayı gerektiren Ehl-i Sünnet yaklaşımını uygulama ve anlama eksikliği vardır.

Üçüncüsü: Var olan dışında Kuran ve Sünnete uygun yeni bir İslami varlığa davet edilmelidir.

Dördüncüsü: Bu varlık Allah'ın Şeriatını tatbik etmeyi hedeflemelidir. Allah'ın Şeriatının tatbiki ancak cihadla sağlanabilir.

Ona: "MâşâAllah! Tebarekallah! Bundan daha güzel söz yoktur" diyerek ayrıntılara birmeye başladık. Aslında o konuşmaya ciddi bir şekilde başladı. Yanımızda kardeşlerden beş kişi vardı. Bu arada İslami çalışma kadrosundan genç bir grup bizi gördü. Onları ikna etmeyi arzu etti. Sadece bir kişinin onunla bağlantısı vardı. Biz bütün samimiyetimizle başladık: Peki, bu tasavvurun hepsi doğrudur, son noktaya geçelim, Allah yolunda cihad konusu, Allah yolunda cihad nasıl yapılır?

Ben, cevapla alakalı olduğu için bu örneği verdim. Bu konu bütün dünyada ve bütün İslami çalışmalarda konuşuldu, konuşuluyor. Cihad nasıl yapılır? Ne zaman? Cihadın hazırlıkla ilişkisi nedir? Hazırlıklarımız ne zaman biter? Hazırlık, ne zaman kişinin kendini kandırmasından ibaret olur? Hazırlık, ne zaman ciddi bir hazırlık olur?

Çünkü bütün İslami cemaatler yeterli hazırlık yapmadıkları için vurulmuştur te-
ziyle suçlanmışlardır, bu doğrudur. Bunların bir kısmı isyan etmeye zorlanmış olsa da
hazırlık faktörünün tamamlanmadığı açıktır.

Ona dedik ki: "Bu sorunu neyle çözdün? Hazırlık konusu ve cihad kararı ile bağ-
lantısı (sorununu neyle çözdün)?"

"Cihadın yalnızca bir kurumla var olabileceğini söylüyoruz" dedi. Ben bu sözleri
ilk defa söyleyince çıkıp: "Bunlar bizim sırlarımız, insanlara anlatıyor" demeye başla-
dı. Şimdi kendisi söylüyor.

Bu arada, adamın bize ve bir bütün olarak cihada karşı çirkin tutumundan sarfina-
zar edersek, kullanılabilecek eşsiz bir idari kapasiteye sahip olduğunu, yani tüm İslami
çalışmalarda nadir insanlar arasında yer aldığını söyleyebiliriz.

Vel-hası, talep ve dilencilik sürecine girmemek için bağımsız finansal kurumlar
olması gerektiğini söyledi. Biriktirdiğiniz bir dizi malınız olmalı, tüm dünyaya var-
mış yatırımlar, ekonomiler ve ortaklıklara sahip olmalısınız (dedi)... Romantik tasav-
vur.

Entegre bir finans ağı, siyasi analistlerden oluşan entegre bir ağ, medya, gazete ve
yurtdışındaki İslami merkezlerden oluşan bir ağ, ülke içinde bir ağ. Biz dinliyoruz.

Ona: "Peki, nasıl başlayacaksın?" dedik.

"Biz önce insanlar arasında, mescitlerde, kolejlerde ve üniversitelerde başlamalıy-
Bu nedenle bir faaliyetimiz vb. vardır" dedi. Yani taktiği Müslüman Kardeşlerin tak-
tiklerine benzemektedir. Taktiği tüm toplum düzeyindedir.

Kendisine: "Peki, bu ne zaman olur?" diye sorduk.

"Gerçekten bir rejimi devirip değiştirebileceğimiz bir güce ulaştığımızda o zaman
cihadı başlatırız" dedi. Yani bu sadece rejimi devirmek değil, aynı zamanda rejimi de-
virmek için yeterli kurumlar kurmak, daha sonra onun yerine geçecek yeterli kurum-
lar oluşturmak demektir.

Dedim ki: Bizim güvenlik durumumuz ile istihbaratın durumu arasındaki
fark göz önüne alındığında; herhangi bir İslami grubun tüm bu programları islahat
rattan gizli bir şekilde uygulamasının -Büyük Okyanus'tan Pasifik Körfezine kadar
neyimler de önümüzde- kesinlikle imkânsız olduğunu bize kanıtladı!

Bilakis söylediğinden çok daha mütevazı programlar, istihbarat tarafından göz
edilmedi. Kırmızı Hat, Turuncu Hat ve Sarı Hattan oluşan ihtiyati sistemi üzerinde
uyguladı. Bu oluşumlar, sarı ile mavi arasında hareket etmede serbest bırakılır. Sarı
turuncu arasına geçince sıkıştırma operasyonu başlar. Daha sonra turuncu ile kırmızı

arasında hareket etmeye başlayınca rejim tarafından önleyici darbe gelir. Davetçiler ve şeyhler öldürülür, yazarlar zindana atılır, geçler dağıtılır ve dava on yıl geriye götürülür!

Müslüman Kardeşler bu mantığı kabul etti. Hatta "Hapishaneden Davete" adlı bir kitap bile yazdılar. Ona: Ben bu unvanı tamamlarım "Davetten Hapishaneye! Hapishaneden Davete! Davetten Hapishaneye! Kıyamete kadar devam eder!" dedim. Bu ikilemi çözemediler. Davet hapishaneden çıktığında sistematik gerilemeye uğrar. Bugünkü Müslüman Kardeşler, Hasan el-Benna ve Seyyid Kutub dönemindeki Müslüman Kardeşler değildir.

Bu darbeleri nasıl çözersin? Bizi aniden keşfederlerse nasıl çözersin? Bu çok mantıklı bir soru, bu sorunu çözebildiniz mi? Önleyici darbeler sorununu?

Çok basit bir ifadeyle yani yerli lehçeyle: Bu büyük plan yolun çeyreğinde ya da yolun ortasında keşfedilirse; eğer bu büyük plan yolun çeyreğinde ya da yarı yolda öğrenilirse, Müslüman Kardeşlerin yöntemine göre sifıra mı döneceğiz? Tüm İslam dünyasında, özellikle Mısır ve Suriye'de yüzlerce deneyiminiz var. Yoksa kaybetmek için mi savaşıyorsun? Sonra cihadilerin teorisi olan savaş yoluyla inşa etmeyi mi takip edersin?

Sorunun onu çok kışkırttığına ve tedirgin ettiğine çok şaşırdım. Daha sonra sorunun bir cevabı olmadığını keşfettim!

Bana şöyle cevap verdi: "Tamam, tamam, tamam sizin bir Cihad Cemaati olduğunuzu keşfettim, sizin beyniniz (her şeyiniz) cihad, dört beş kişi bomba ve patlayıcı getirip kendilerini ve başkalarını patlatır sizin bütün düşünceniz budur" deyip sorudan dolayı görüşmeyi bitirdi. Bu arada bana: "Bizim sizin gibi insanlarda gözümüz yoktur, bu karışıklığa sahip olmayan insanları istiyoruz davet ediyoruz" dedi.

Demek istediğim ne İslamcıların ne cihadilerin ne de diğerlerinin yanında bu sorunun cevabı yoktur. Bir soru dışında da gerçekçi bir soru yoktur. Bu soru: "Hazırlık ne zaman? Ve nasıl?" Ama ben genel kaideler söylüyorum. Cihada hazırlık yapana şeran: "Kardeşim kalk başla" deyip isyan edemezsiniz. O, gerçekten hazırlık yapıp yapmama konusunda Allah'a ve kendine karşı sorumludur. Mesela saklanması gereken birtakım silahlarım var. Eğitilmesi gereken bir grup insan var. Bitirmemiz gereken ordu ve emniyette ihlaller var (diyebilir). Doğru söyleyip söylemediği kendisine aittir. Ona: "Başlamadığın için günahkârsın" diyemezsin. Çünkü doğru bir şekilde hazırlık yapan her insan ciddidir.

Sözümüz şöyle diyenleredir: Hazırlık yapmak istemiyoruz çünkü hazırlık yaparsak bu, "Sert Kaide" konusunda garip sözler söyleyen Muhammed Kutub da dâhil olmak üzere tüm İslami çalışmaların sloganıdır. Ben de "el-Fecir" dergisinde "Sert Kaide"

araştırmasında kendisine cevap verdim. Keşke o araştırmayı bulup burada okuyabseydik. Muhammed Kutub çok akıllı bir adam, çok garip sözler söylemiştir-

(Muhammed Kutub): "Biz hazırlık yaparsak rejimi yıkmak istemekle suçlanacak ve dava daha beşikteyken darbe yiyecektir. Delil sunmamız lazım, bu bütün pisliklerden temiz olan gençlik, belirli bir eylem yapmak istemediğini ispatlayabilirse Devletlerin, toplumlarının önünde bu gençleri yok etmek için hiçbir gerekçesi kalmaz!" der

Hâlbuki bütün ülkelerde tarihi örnekler onun dediğinin aksinedir. Mısır'da Müsliman Kardeşlerin açık-gizli bir şekilde öldürülmek için (devletin elindeki) gerekçeyneydi? Hazırlık yapmamayı savunup "Sert Kaide" teorisini icat etti. Ben bu teoriyi yirmi sayfalık bir araştırmada eleştirdim. Teorisinin özü askeri hazırlıktan uzak durmasadece metodolojik ve fikri hazırlık yapmaktır. Bu hazırlık sayılmaz, çünkü biz katliamlarla, rejimlerle, uluslararası ittifaklarla ve bir sürü bela ve musibetle karşı karşıyayız. Hazırlık, bir cemaatin metoduna baktığın zaman onda: Tefsir çalışması, Fıkıh çalışması, Karate ve Patlayıcı eğitimi bulmalısın. O zaman: "Gerçekten bu hazırlık yapabir cemaattir" deriz. Ama biri çıkıp bana: Ben el-Vâdi'î ve el-Elbânî'nin yolunda kitaplarla, ruhi terbiye ve eğitimle hazırlık yapmaktayım derse bu adam niyetine göre ecrinalır, ama biz bunun kısır düşünce olduğunu söylüyoruz.

Kanıtlanan ve hazırlanmak isteyen her cihadi cemaatin yapması gereken planını tamamlayamayacağını hesaba katmasıdır. (Planı) yolun çeyreğinde, yolun ortasında, yolun başında ortaya çıkarılacaktır. Direnişin ve savaş yoluyla bina etmenin, sıfıra dö-nüp her şeyi kaybetmekten ve seksen sene geriye dönmekten çok daha yararlı olduğukanıtlanmıştır.

Başlayan cihad sebebiyle darbe yediğine dair İslami Hareketlerin bahanesi olamaz. Bu da başka bir mesele. Birinci mesele hazırlık meselesidir. İkinci mesele ise hepimiz Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) İslami çalışma: "Bir gemiye binmek üzere kurtul- çeken topluluğa benzer. Onlardan bir kısmı geminin üst katına, bir kısmı da alt katınayleşmişlerdi" meşhur hadisinde alt kattakiler, üst kattakileri rahatsız etmemek için delik açmak istedikleri zikredilmiş, devamında Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem): "yet üstte oturanlar, bu isteklerini yerine getirmek için alttakileri serbest bırakırlarsa, hep-si birlikte batar helâk olurlar. Eğer bunu önlerlerse hem kendileri kurtulur hem de onları kurtarmış olurlar." buyurmuşlardır.

Şu anda Cihadilerle İslamcılar arasındaki (hadisi anlama ve yorumlama farkı) şöyledir: Biz (cihadiler): "Siz deliği açtınız, çünkü siz cihadi terk edip Müslümanları fitneye düşürdünüz, onun için sizi durdurup bunu yapmanızı önleyeceğiz" diyoruz. Onlar da: "Asıl siz cihadi başlatıp Müslümanları boğarak deliği açmış oldunuz... vs." diyor-lar. Cihadilerle diğer İslami cemaatler arasındaki çekişme -üst kat ile alt kat arasında- devam etmektedir.

Biz diyoruz ki: Cihad etmeyen, saldırganı defedene ne diyebilir ki? Arap Yarımada-
sında ne cihad hareketi ne de bir şey var. Hubar'ı bombalamak isteyen kişiye ne diye-
bilir? Sen günahkârsın? Sen neden hazırlık yapıyorsun? Bu adamın eylemi çok sınırlı
olabilir. Ne plan ne hedef ne bir şey, sadece saldırganı defetmektir. Şeran onu kınaya-
mazsın. Diyelim ki, siz cihadi bir cemaat olup ileriye yönelik hazırlıklar yapıyorsunuz.
Bu arada Cihad Cemaati elçilik tarafından baskı altına alınıp Pakistan'daki insanların
bütün çalışmalarını ortaya çıkarırsa, şeran onu kınayıp: "Kendini savunma" diyebilir
misin?

Bu, bir bütün olarak İslami çalışmanın parçalanması nedeniyle meydana gelen be-
lalardandır. Çalışmaya rehberlik eden İslami bir hükümet olmadığı sürece (Müslü-
manlar birleşip) tek bir cemaat olamayacaklar. Bu ne İslam âlemi boyutunda ne de
sadece bir ülke boyutunda olamayacaktır. Rabbim dilemedikçe olamayacaktır. Şeyle-
rin doğası buna delalet etmektedir. En çok yapabileceğimiz şey, aynı yönde koordine
edilerek ve birleşerek çabayı yönlendirmektir.

Senin bu sorun bizi İslami ve cihadi çalışmada belalara götürür. Neden olmasın?
Şimdi meşruiyet sorunu gündeme geldi, meşru cemaat nedir? Senin bir cemaatin var,
hangi kanıtla diğerinin dini meşruiyetini yok sayıyorsun? Birkaç teori öne sürülmüş-
tür:

Dediler ki: Biz en eskiyiz, bu sizin ülkenizde, yanınızdaki bir ülkede daha eski bir
cemaat var, sınırların meşru bir itibarı olmadığı halde neden ona bey'at etmiyorsunuz?
O halde eski olmanın şer'i bir dayanağı yoktur, aksine hakka yakın ya da uzak olmanın
şer'i bir dayanağı vardır.

Biri: Biz daha büyüğüz, dedi. Peki, daha büyük cemaatler vardır. Büyüklüğün de
şer'i bir dayanağı yoktur. Çünkü bütün Ehl-i Sünnetin ittifakıyla yalnız da olsan hak
üzere olursan cemaat sensin. Şöyle dendi, şöyle dendi, çok şeyler söylendi.

Ebu Abdurrahman Emin gelip: "Müslümanların Cemaati biziz, dışarıda kalanı öl-
dürürüz!" diyene kadar kimse meşruiyet meselesini çözemedi. Öyle ki mücadele ce-
maat konusunda; kim meşru kim meşru değildir meselesine intikal etti!

Bu, şimdiye kadar çözülmemiş ve çözülemeyecek çetrefilli bir konudur. Benim dü-
ğunceme göre bu cihadi gruplardan birinin düşmana karşı zafer kazanarak güç, toprak
ve yardımcılara sahip olup cemaatten şer'i bir emirliğe dönüşünce çözülecektir. Cema-
atten şer'i bir emirliğe dönüşünce insanlara: "Meşru olan biziz, siz ise meşru değilsin-
biz, iyi olan bize katılır, iyi olmayana çözüm bulacağız" demesi caiz olur. Bu durum
Selâhaddin (Eyyubi) döneminde ve bütün tarih merhalelerinde böyle olmuştur. Şer'i
ihtilafları kaldırıp Allah'ın ahkâmını tatbik edince durum değişir.

Kimse beni bazı kardeşlerin anladığı gibi anlamasın. Londra'da bu gibi sözlerden bahsederken birçok kardeşimiz gelip: "Bazı cihadi cemaatler: "Ülkede tek meşru olan biziz, diğerleri dışarıda!" demek istiyorlar" dediler. Dışarıda derken haksız anlamında değil, şeriatın dışında demek istiyorlar. Onlara: "Bana delil getirin ikna olayım" dedim. "Müslümanlar ayrılığa düşerler" dedi. "Doğru Müslümanlar ayrılığa düşer" dedim. Bana: "Sen böylece tefrika yapıyorsun" deyince, kendisine: "Hayır biz tefrika yapmıyoruz, tefrikaya davet etmeyiz de aksine biz birliğe davet ediyoruz, ancak bana ve sana rağmen var olan bir durumdayız" dedim. Yani benim sözlerim yüzünden mi çok cemaat oluştu? Bu ülkedeki ve diğer ülkelerdeki bu cemaat çokluğu benim sözlerim yüzünden değildir. Şer'i bir cevap istiyoruz.

Tek bir cemaat olmak için çalışmak lazım, (diğerlerine) ip uzatarak, (arada) köprü kurarak (bunu yapmalıdır). Benim sorum şudur: Bu olmazsa, biz hala düşmanla savaşırken meşru bir cemaat kendi yok etme gerekçeleriyle başka bir cemaatin üzerini çizebilir mi? (Şimdiye kadar) bunu söylemeye kimse cesaret edemedi. Sadece Ebu Abdurrahman Emin bunu söyledi.

İslami çalışmada çözümü olmayan içinden çıkılmaz meseleler var. Şu anda meşru bir hilafetimiz ya da emirlik anlamında bir emirliğimiz yoktur. Dolayısıyla şer'i sıvasetin bütün hükümleri buna bağlıdır; darul'harp, darul'İslam, haddi aşanlar vs. Doğru bir normal duruma dayalı sıralı hükümler. Ancak şimdi durum ne normal ne de doğrudur. İmam (halife) cemaati için koyulmuş şer'i hükümleri ve bey'at, emirlik ve İslam cemaati hadislerinin hepsini getirmek (uygulamak) istiyorlar. Bu nassları kullanıp İslami cemaat niteliklerine haiz olmayan cemaatlere tatbik etmek istiyoruz. Bundan dolayı bir kargaşa oluştu. Bu ise mevcut en büyük sorunlardan biridir.

Hazırlık ve hazırlık safhalarından, hazırlık yapmayanlara karşı meşru kıskırtma, sonra: Başlar mısın? Başlamaz mısın? Sonra diğer cemaatlerin projelerini vurursun suçu olur musun? Daha sonra diğer cemaatler şer'i olmayıp sadece sen mi şer'isin (Meselelerine) geçersin. Arka arkaya gelen sorunlar. Bundan dolayı şimdi -Allah şahidi- iyi bilir- Yahudi ve Hristiyanlarla karşılaşmak (savaşmak) bu sorunların çoğunu vazer.

Bu kadarıyla yetiniyoruz.

"Mustazafların Savaşı" kitabında Çin deneyimine devam ediyoruz. Kapsamlı bir rimci savaşın ilk aşamasının özelliklerini ve ikinci aşamanın taktiklerini açıkladık. Şimdi üçüncü aşamaya geçiyoruz. Müslüman ülkelerdeki Batı ve Amerikalılar karşısında, tüm Müslümanların katılımıyla gerçekleşmesi beklenen taktikler.

Diyor ki:

"Karşıt güçler dengelendiğinde, üçüncü aşama, yani genel devrimci

saldırı aşaması başlar, gerillalar inisiyatifini ele geçirir, ondan sonra düzenli savaş yapabilen askerler olarak hareket ederler. Kaçmaya başvurmak yerine, en hassas ve savunmasız düşman noktalarına odaklanarak saldırırlar.”

En hassas noktalar: iletişim hatları, erzak hatları, tedarik hatları, depolar gibi. Bu noktalar genellikle çok büyük lojistik hizmetleriyle hareket eden bir ordu için yorucu olur. Bu aşamada bu hatlara odaklanırlar. Üçüncü aşamaya geçmesine rağmen, morali ve operasyon sırasını etkileyen askeri aksaklıklara maruz kalmamak için güçlü kuvvetlere veya toplanma yerlerine saldırmaz.

“Çok yayılmazlar, kuşatıldıklarında kapana kısırlırlarsa, çemberi zorla kırmaya çalışırlar – muhtemelen başka bir yerde dikkat dağıtıcı bir eylemle bunu yaparlar.”

Yani çembere saldırmaya başvurur. İkinci aşamada olduğu gibi kaçmak ve karşılaşmadan çekilmek şeklinde değil, çemberi yarmayı başarmazsa, düşmanı çember kenarlarında yapacağı yan saldırılarla meşgul eder. Böylece çemberi kırmak için güçlerinin bir kısmını yan çatışmalarda kullanmak zorunda bırakır. Şimdi doğrudan çatışmalar görmeye başladık. Düzenli yerleşik savaş ile kayma, sürat ve (düşman) birliklerinin kenarlarına (hızlı) vuruşa dayalı gerilla savaş taktikleri arasında bir karıştırma görmeye başladık.

“Bu davranışları ve bazen eski bazen yeni taktiklerini kullanmaları, iletişim hatlarını başarıyla kesmeye, düşman müfrezelerini kuşatmaya ve birer birer yok etmeye, geniş toprakları işgal etmeye, üslerini genişletmeye yardımcı oluyor ve düşmanı kırsalda kalamaz hale getirir.”

17. Not: Şehirlere doğru kırsalı parça parça kemirme politikasına dikkat edin. Bu coğrafyanın, mekânın ve tüm verilerin farklı doğasına rağmen Castro'nun stiliyle aynıdır. Ancak üçüncü aşamada düşman kuvvetleri kemirmeye geçiş hem Küba deneyinde hem de burada aynıdır.

“Daha sonra küçük kasabalara saldırırlar ve düşman ordusunu sırayla ortadan kaldırabilen güçlü kentsel noktalara iterler.

Esaret, imha ve kaçış nedeniyle, düşman insan gücü küçüldüğü kadar (Sömürgeci düşman ordusunda yerel nüfus birimleri bulunduğu kadar kaçış artar) isyancılar daha büyük güçte konumlara saldırmalarına izin veren ağır silahlar (tanklar ve toplar) kazanır ve halk ayaklanmasının desteklediği isyancı saldırıları ordunun teslim olmasına ve hükümetin çökmesine yol açar.”

18. Not: Ülke halkından düşmanla çalışmış olan savaş esirlerine yönelik muamele konusuna dikkat çekiyoruz. Bunun çok güzel ve önemli bir duruşa ihtiyacı var.

Adam burada şöyle diyor: **“Esaret, imha ve kaçış nedeniyle düşman insan gücü küçüldüğü kadar (Sömürgeci düşman ordusunda yerel nüfus birimleri bulunduğu anda kaçış artar)”**

Hepsini açıkladığımız genel içeriğe dikkat çekmemiz lazım. Müslüman kitlelere olan ilgiye, halk arasındaki devrimin popüleritesine ve cihadi harekete olan ilgiye (dikkat çekmeliyiz). Bu, Müslümanların büyük çoğunluğunun ya cahil ya da zorlanmış olduğuna (dikkat çekmeliyiz). Evet, büyük çoğunluk ya cahildir ya da zorlanmıştır. Birey düzeyinde çok az kişi kalp ve kalıp olarak bu duruşta yer almaktadır. Müslümanların büyük bir bölümünün düşman için çalışmasını sağlayanın açlık, ihtiyaç ve zorlama olduğunu açıkladık ve söyledik.

Burada şuna dikkat çekmek istiyorum, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem), eline geçirdiği ilk insan kitlesine esir muamelesi yapabilir ya da onlara savaş suçları sistemini uygulayabilirdi. Onlara: “Haydi gidiniz! Hepiniz serbestsiniz!” buyurmuştur. Üçüncü aşamada ilk insan kitlesini ele geçirdiğinde, düşman mağlup olup şehre girip fethettiğinde insanlar toplanıp: “Boyunlarını mı vuracak? Yoksa ne yapacak?” diye beklemeye başladı. Onlara: **“Hakkınızda ne karar vereceğimi düşünüyorsunuz?”** diye sorunca: “Sen değerli bir kardeşsin ve değerli bir kardeşin oğlusun!” dediler. Bunun üzerine Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem): **“Haydi gidiniz! Hepiniz serbestsiniz!”** buyurdu. Daha sonra bu insanlara “Fetih Müslümanları” ya da “Tuleka” (serbest bırakılanlar, yani affedilenler) denmiştir.

“El-Müncid” sözlüğünde müşriklerden bahisle dikkat çeken bir şey var, yazarı Osmanlı İmparatorluğu'na isyan eden hareketten Hristiyan bir kâfirdir. “Tuleka” kelimesini açıklarken şöyle diyor: “Tuleka” Mekke fethedildiğinde İslam dinine girmeye zorlanan esirlerdir!” Gördünüz mü? Öylece geçmeyin! Hâlbuki insanlar İslam'a girmeye zorlanmamışlardır. Aksine Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) onları serbest bıraktı, onlar da Allah'ın dinine gruplar halinde girdiler. Bunun birçok sebebi vardı, ama kısmen esirlere yapılan muameleden kaynaklanıyordu. Ama bunun yanı sıra, Peygamber'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) 10 kişi konusunda tavsiyede bulunduğuna dikkat çekmek istiyorum. Peygamber'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) ele geçirdiği ve onlara hükmetme yetkisine sahip olduğu insan kitlelerine uyguladığı esas anlaşma **“Haydi gidiniz! Hepiniz serbestsiniz!”** olmasına rağmen, on kişiyi bunun dışında bıraktı ve: **“Kâbe'nin örtüsüne tutunmuş olarak bulursanız dahi onları öldürünüz”** buyurmuştur. Bu insanları çeşitli terimlerle savaş suçluları olarak tanımlamak mümkündür. Merhamet esastır, ancak bazı yerlerde (merhametli olmak) doğru olmayabilir, o yerlerde şiddet (uygulamalı) doğru olur.

Bununla birlikte bunlardan iki veya üç kişi boyun eğip merhamet dileyerek Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in huzuruna girdi, onları affetti. Bunlardan biri Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in amcası oğlu Ebu Süfyan b. el-Haris'tir. Kıssası acıklı bir kıssadır. Ebu Süfyan şair idi, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in de arkadaşı idi. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) peygamber olunca onunla savaştı ve hakkında çok şiir söyledi. Sonra (Mekke fethinde) Ebu Süfyan b. el-Haris bir kadın vesilesiyle Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in huzuruna girdi (eman diledi), kadın: "Ya Rasûlullah! Amcan oğlu İlan (geldi)" deyince ona bakıp yüzünü çevirdi ve: "Amcam oğlu..." buyurdu ve onu kabul etmedi. Adam Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in kapısında iki üç gün bekledi. Nihayetinde aciz kalınca onlar vesilesiyle merhamet dilemek üzere iki tane küçük oğlunu getirip huzuruna geçti ve: "Ya Rasûlullah! Ya beni affedersin ya da bunlarla beraber başımı alıp giderim, çölde yırtıcı hayvanlar bizi parçalayıp yesin" dedi. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem), adamın gerçekten çok pişman olduğuna kani olunca (onu kabul etti). Daha sonra Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile beraber Mekke fethinden sonra meydana gelen Huneyn savaşına katıldı. Bu savaşa Fetih Müslümanlarından iki bin kişi katılmıştı. Kimse: "Zahiren olan Müslümanlıklarını nasıl kabul ederiz?" demesin diye, bunların Müslümanlıkları zayıftı, bunlar arasında Süheyl b. Amr ve Ebu Süfyan da vardı. Müslümanlar savaş esnasında (ilk başlarda) mağlup olunca Ebu Süfyan b. Harb sesini yükselterek: "Şimdi sihir bozuldu. Vallahi denizden başka bir şey onları durduramaz" diye bağırmaya başladı. Bununla birlikte Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) sebat gösterip savaş bitince bu insanlar tekrar gelip ganimetten hisselerini istediler. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem), ganimetten en fazla kendilerine verdi.

Ben Siretin bu kısmını alıyorum, çünkü burası bizim için önemli ki, bu muamele siyasetin doruk noktası. Düşünün! Biri zorla Müslüman olmuş! Sonra sizinle beraber savaşa katılmış, sizin hezimete uğrayıp mağlup olduğunuzu görüyor, bu durumunuza memnun olup insanları dağıtmaya başlıyor ve: "Şimdi sihir bozulup konu kapanmıştır" diyor. Sonra (tekrar toparlanıp savaşı kazanınca) Ebu Süfyan gelip: "Ya Rasûlullah! Payım" diyor. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem): "Sana yüz deve!" buyuruyor. Ebu Süfyan: "Oğlum Muaviye'nin payı" diyor. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem): "Ona da yüz deve!" buyuruyor. Ebu Süfyan: "Oğlum Yezid'in payı" diyor. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem): "Ona da yüz deve!" buyuruyor.

Sonra cahiliye dönemi şairlerinden Akra' b. Hâbis geliyor. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'den kaçmış ve onun hakkında çok güzel bir kaside söylemişti. Bu kasidenin sadece son kısmını hatırlıyorum. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e hitaben: "Bugün kimin derecesini düşürürsen, yükselmez" demişti.

Yani bugün sen kimin derecesini düşürürsen, ona hiçbir şey fayda vermez. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) Huneyn Savaşında çok muazzam ganimetler elde etmişti. (Şairet müellifi) demiştir ki: Altı bin esir ele geçirdi, çünkü Hevazın her şeyini alarak savaşa çıkmıştı. Binlerce deve ve binlerce sığır ele geçirmişti. Koyuna gelince sayı zik-

retmeyip: "Koyun olarak falan dağla falan dağ arası dolusu" dedi. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) bütün bu ganimetleri Ensar arasında veya Yeşil Tabur vb. arasında dağıtmadı. Bilakis: "Sihir bozuldu" deyip savaştan firar eden zayıf imanlı yeni Müslümanlara dağıttı. Onlara o kadar verdi ki, bir tane bedevi (neredeyse) aklını kaybedip Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in yanına geldi ve: "Bana daha ver, daha ver, daha ver" demeye başladı. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) ona doyuncaya kadar verdi. Gitmek isteyince aldığı şeylerle (ağırlığından) ayağa kalkamadı. Bunun üzerine Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) gülüp: "Taşıyabileceğin şeyleri kaldır!" buyurdu. Adam Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in yanından çıkarken: "Ey insanlar! Müslüman olun! Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem) fakirlik korkusu duymadan çok büyük ikram ve ihsanlarda bulunuyor" diye seslenmeye başladı.

Siyasetin seferberlik süreci üzerindeki etkisine dikkat edin! Burada çok önemli bir nokta vardır ki, bu durum ilk Müslümanların gönüllerinde etki bırakmıştı. Hatta Ensar'ın efendisi Sa'd b. Ubâde Rasûlullah'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) huzuruna gelip: "İnsanların gönüllerinde bir kırgınlık meydana geldi ve: "Adam kavmine kavuştu" diyorlar" dedi. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) bu ifadenin derinliğini anlamak isteyip: "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu. Doğruluk ve samimiyeti görün! Sa'd b. Ubâde: "Ben kavimimden biriyim" dedi. Yani ben de aynı görüşteyim demek istiyor. Bunun üzerine Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem): "Ensar'ı topla" buyurdu. Nitekim Sa'd b. Ubâde Ensar'ı topladı. Bu insanın ağlamaktan kendini alamadığı bir sahnedir. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem): "Sizin yanınıza geldiğim zaman dalaletteydiniz, Allah (celle celaluhu) benim vesilemle sizi hidayete erdirdi, tefrika içinde idiniz, Allah (celle celaluhu) benim vesilemle sizi birleştirdi" buyurarak onlara minnet etmeye başladı. Bütün bu sözler karşısında: "Allah ve Rasûlüne karşı minnettarız!" diyorlardı. Sonra Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem): "Siz de isteseydiniz: "Yalnız geldin seni barındırdık, fakir geldin seni zengin kıldık" diyebilirdiniz" buyurdu. Ensar bundan çok etkilendi. Daha sonra onlara: "İnsanların koyunlar ve develerle gitmesine, sizin de Allah'ın Rasûlünü yurdunuza alıp gitmeye razı olmaz mısınız?" buyurdu.

Müthiş bir sahne! Bu sahnelerden çok ibret almak isteriz. Siyasi ibret! Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem), insanlara nasıl muamelede bulundu, şimdi biz nasıl muamelede bulunacağız. Hatta Ensar Mekke'ye yaklaşınca sancağı taşıyan Sa'd b. Ubade: "Bugün kan günüdür" dedi. Planı Mekke'ye barış yoluyla girip insanları ihtiva etmek olan Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) onun bu sözünü işitince sancağı ondan almak istedi. Ama siyaset olarak sancağı ondan alıp oğluna verdi. Böylece sancağın kendisinden alındığını hissetmeyecek, çünkü kendisinden alınıp oğluna veriliyor. Ancak bu itidale yüzünden elinden alınıyor ve insanlar bu günün kan günü olmadığını anlıyor.

Bahsettiğimiz programlardan biri de kamplarda Kur'an'ın, Siretin ve Hadisin siyasi olarak yeniden okunmasını sağlamaktır. Çünkü içinde akaid rehberliği ve eğitim bahsettiğimiz neleri var. Tüm bu kaynakları eğitim amaçlı okuyup terbiye alanında dersler çıkararak

İnsiniz. Sonra siyasi amaçlı okuyup siyaset alanında dersler çıkarabilirsiniz. Daha son-
radı amaçlı okuyup (idare alanında dersler çıkarabi na yaptığınız davranışta
düşmanla aynı durumda olursanız düşmana meyler. Çünkü düşmanla eşit olursanız
düşman onu korumaya sizden daha muktedirdir.

Buradan devam edelim:

"Bu bağlamda, şu ilke ortaya çıkmaktadır: Düşmanın toprak işgali arttıkça, savunması gerekenler ve saldırılar için sunduğu hedefler o nispette artar. Öte yandan, bir gerilla savaşıp başarılı oldukça, savaşma ve başarma vesilesi olan silah, savaşçı ve maddi kaynakları elde etme imkânı artar."

Yani düşman başarıları yük, gerilla başarıları ise kazanç demektir. Düşman başarıları daha fazla toprak, daha fazla hedef, daha fazla nüfus, daha fazla fabrika, daha fazla koruma vb. anlamına gelir. Buna karşılık gerillaların başarıları ise daha fazla kazanç, daha fazla silah, daha fazla operasyon, daha fazla propaganda anlamına gelir.

"Bu nedenle, hükümetin hedefleri ile intifadanın hedefleri tamamen çelişkilidir. Ordu kayıplarını sınırlandırmak (azaltmak) için savaşı mümkün olan en kısa sürede sona erdirmeye çalışırken, gerillalar savaşı uzatmaya çalışır, çünkü önlerindeki mecal her şeyi kazanmaya açıktır."

Mao Zedong'un güvendiği zaman faktörü, Amerikalılar, Batı ve Yahudilerle olan savaşımızda çok yararlı olacaktır. Onun için savaşı uzatmak bizim için çok önemlidir. Askeri kitleleri vurmak suretiyle intifadayı sona erdirip rahatlamak isteyen düşmanın aksine, kesin bir zaferi hızlandırmamak bizim için bir hedeftir. Bizim savaşı uzatmaya bir şansımız var. Mao Zedong, bunun en önemli nedenlerinden birinin insanları hareket ettirip uzun bir uykudan sonra savaşımlarına alışmalarını sağlamak ve düşmanın çabalarına ve zayıflıklarına ortaya çıkma fırsatı vermek olduğunu belirtti. Çünkü (düşmanın) çelişkileri ve zayıflıkları hızlı bir savaşta ortaya çıkmaz. Yerel bir hükümete karşı yapılan ayaklanmanın aksine, hükümetin ani bir şekilde çöküşüne çalışmak la-
zım. Bu somürgeci güçlere karşı kullanılacak taktik değildir.

Bu yüzden: "Ordu kayıplarını sınırlandırmak (azaltmak) için savaşı mümkün olan en kısa sürede sona erdirmeye çalışırken, gerillalar savaşı uzatmaya çalışır, çünkü önlerindeki mecal her şeyi kazanmaya açıktır" diyor.

Dikkat edin! Düşmanın taktiklerinin ve konumunun neden olduğu zayıflıkları ve yararlarını ve savaş müddetinin uzatılması faktörüne dikkat edin.

“Elbette, intifada hedeflerini bir günde, hatta önceden belirlenmiş bir süre içinde gerçekleştiremez.”

“Hatta önceden belirlenmiş bir süre içinde” sözüne dikkat edelim. Daha önce stratejik bir plan ve zaman merdiveni (ölçeği) yapmanız gerektiğini söylemiştim. Ama burada söylememiz gereken şeye dikkat çekiyor; strateji geniş kamusal alanlarda sabittir değişmez, ama zaman merdiveni (ölçeği) bunu uygulama yeteneğinize tâbidir. Eğer, Allah'ın izniyle, o aşamaların yandığını fark ederseniz, zaman merdivenini (ölçeğini) sıkıştırırsınız (kısaltırsınız), örneğin beş yıl yerine üç yıl, sonra bir sonraki aşamaya girersiniz. Gecikme ve başarı eksikliği olduğunu hissederseniz zaman ölçeğini genişletirsiniz, zaman açısından planla başa çıkmada esneklik vardır.

Belirli bir merhalede grev yapmak istiyorsanız, insanları ve söylentileri araştırırsınız sizin tarafınızdan belirlenen süreden önce insanların grev yapmaya hazır olduğunu bulursanız, genel bir greve çağrı yaparsınız.

Dedik ki, eğer zamanından önce genel grev çağrısında bulunup greve katılım olmazsa bu sizin aleyhinize bir halk oylaması olur ve düşmana kitlelerin sizinle birlikte olmadığını söyleme hakkı verir.

Kutsallıkları savunmak ve Müslümanları savunmak gibi en hassas ve en kutsal konuda Müslümanları Yahudi ve Hristiyanlara karşı seferber ederken, buna dikkat etmemiz lazım. Eğer insanları harekete geçirme gücüne sahip olmadan ve askeri bir eylemde bulunma yeteneği oluşmadan medya çağrılarını abartırsak, düşmana bizi vurabileceğine dair bir işaret ve uyarı vermiş oluruz. Çünkü Müslümanlar en onurlu meselede bile harekete geçmemiş demektir. O zaman, zaman merdivenini (ölçeği) genişletmek gerekir, zaten bu süreç esnek bir süreçtir.

Diyor ki:

“Burada Mao'nun teorisinde önemli bir nokta var, bu nokta; aşamaların iç içe geçebileceği, başarısızlıkların meydana gelebileceği, birimlerin çetelere dönüşmeye zorlanabileceği ve bazı bölgelerin birkaç kez el değiştirebileceği meselesidir.”

Durum esnektir, planda fosilleşmiş şablonlar yoktur, genellikle üçüncü aşamaya geçerseniz, ikinci aşamaya geri dönmeniz gerekmez, ancak birinci ve ikinci aşamalar arasındaki müdahale çok olasıdır.

“Birimlerin çetelere dönüşmeye zorlanabileceği ve bazı bölgelerin birkaç kez el değiştirebileceğini” söylüyor.

Karşılaşmanızda esas olan esneklik, hareket, rüzgâr gibi kaymak ve yere yapışmak olduğu için, zaman ve yönetim faktörüne mukabil toprak faktörünü terk etmeyin.

söyledik.

"Başlangıçta Gerilla faaliyetleri harita üzerinde noktalar biçimini alır ve bu noktalar yavaş yavaş lekelere dönüşür, daha sonra kırmızı renk tüm ülkeyi kapsayacak şekilde birbirleriyle bağlanır. Ama dikkat edelim: Boyama doğudan batıya ya da güneyden kuzeye değil, dağlardan ormanlara, ekili alanlara, sonra bu alanların köylerine, daha sonra ana yollar boyunca şehirlere, bu şehirlere hâkim olmadan ilerleme sağlar, ancak son aşamada (bu şehirlere hâkim olur).

Bu bağlam, II. Dünya Savaşı sonrası komünistlerin Çan Kay Şek ulusal güçlerine karşı savaşında açık bir şekilde görünmektedir. Kampanya on yedi ay sürdü, Milliyetçiler 640 bin ölü ve yaralı ve bir milyon elli bin esir kaybetti. Mao aşağıdaki çeşitli stratejik noktaları açıklamaktadır:

Japon sömürge yenilgisinden sonra Ulusal hükümetle savaşma stratejisini zikreder. Batı'nın hâkimiyeti bir toprak parçasında bitip Arap Yarımadası ve petrol bölgelerinde olduğu gibi o zamana kadar direniş için gerekçeler bulunmadığı için geri çekilmeyi reddederse bu durumu görebiliriz. Somali, Cezayir veya Fas gibi bir bölgeden çekilebilir. O zaman dış askeri güçler tarafından desteklenmeyen bir hükümetin önünde (hezimetten başka bir şey kalmamaktadır). Nitekim bu durumdan bahsediyor.

Burada diyoruz ki: Coğrafya faktörünün anlaşılması gerektiğine dikkat edin! "Suriye Deneyimi" adlı kitapta, stratejik bir plan geliştirmenin unsurlarından birinin nüfus coğrafyası ve coğrafya bilgisi olduğunu belirtmiştim. Burada geçiş planına dikkat edin! Engebelden ovaya (zordan kolaya) geçiştir. İşte ortak payda budur. Engeli olmayan; yükseklikleri olmayan, dağları olmayan, ancak diğer doğal engelleri olan bir ülkede olabilirsiniz. Bu diğer doğal engellerden başkalarına geçersiniz.

Ayrıca medeni devletler var, sizin için engebe teşkil eden şey nedir? Büyük sanayi kentlerine yayılıp sivil üsler kurmak, 14 milyon nüfuslu İstanbul ya da Kahire gibi bir şehir sizin için silahlı beton ormanı teşkil eder. Böyle bir şehirde gizlenebilirsiniz. Ancak silahlanma türü, operasyon türü ve taktik türü baştan aşağıya kadar değişir. Bunun kırsal savaş taktiğiyle bir ilgisi yok, bu bir istihbarat savaşı, (silahlar da) istihbarat silahları. Bununla birlikte, sivil yapının doğasını bir ormana ve fayda sağlayan engellere dönüştürmüş olursunuz, özellikle teneke evlerden, gecekondu, karmaşık yollar ve sokaklardan vb. oluşan bir bölgesi varsa.

Biz engebelden ovaya (zordan kolaya) geçişten bahsediyoruz. Şu anda Güney Mısır'daki kardeşler sazlık tarlalardan küçük kasabalara kadar aynı taktikten faydalanabilirler. Afganistan'da kırsal savaş vardı.

Şimdi geniş alanlarda gerilla savaşının üçüncü aşamasının taktiklerinden bahsedelim.
ceğiz:

“Bir: Önce dağılmış ve izole edilmiş düşman kuvvetlerine, sonra da birleşik kuvvetlere saldırmak.”

Başta (dağınık ve izole düşman kuvvetleri) çünkü onları yenmek ve silahlarını almak kolaydır.

“İki: Önce kırsal alanlarıyla küçük ve orta ölçekli şehirleri, daha sonra da büyük şehirleri ele geçirmek.”

Üç: Asıl amaç, bir şehri ya da yeri ele geçirmek değil, düşman kuvvetlerini imha etmektir. Bir şehrin veya yerin işgali düşman kuvvetlerinin imhası neticesinde olur. Bir şehir veya yer birkaç kez el değiştirebilir.

Dört: Her savaşta, mutlak üstünlüğü olan kuvvetleri (iki, üç, dört, hatta beş veya altıya karşı bir oranında) yerleştirmeliyiz. Düşmanı tamamen kuşatmalı ve kimsenin kaçmasına izin vermeden tamamen ortadan kaldırmalıyız.”

Genel manada mutlak üstünlüğümüz olmadığını söylemiştik, ancak bu Mao'nun “yerel üstünlük” teorisini açıkladığımız gibidir.

“Bazı durumlarda, bir ya da iki cenaha yapılan bir saldırıyla, düşman kuvvetlerinin bir kısmını yok etmek, diğer bir kısmını yenmek maksadıyla hızlı bir şekilde başka bir noktaya hareket edebilmek ve başka kuvvetleri de imha etmek üzere önden bir saldırı başlatmak için yığınak yapmayı içeren bir yöntem kullanırız.”

Dikkat edin burada üçüncü aşamada, düzenli bir saldırı yapıyor, ama yine de gerilla zihniyetiyle düşünüyor. Bu yüzden Mao 25 bin kişilik bir birlikle baskın, geri çekilme ve hızlı bir kayma hareketi yürütüyordu! İdari yeteneklerini, iletişimleri, mekanizmaları, çevikliği ve elindeki her şeyi nasıl kullandığını hayal edebilirsiniz! Hatta onları “büyük yürüyüşün sahibi” bile diyorlardı çünkü Çin'in geniş toprakları boyunca saldırıp ilerliyordu.

“Kazandığımızdan fazlasını kaybedeceğimiz ya da eşit kalacağımız yıpratma savaşlarından kaçınmaya çalışmamız lazım.”

Yani üçüncü aşamada eşit olarak sonuçlanan savaşlar bile arzu edilmiyor, galip olarak çıkacağımız dışında savaşlara girmeyiz.

“Bu şekilde, genel olarak düşmandan sayıca daha az olsak bile, belirli bir kampanyada başarılı olabiliriz ve böylece kazanabiliriz. Zamanla,

sayısal olarak daha üstün hale gelebileceğiz (genel anlamda yerel olarak değil) ve sonra düşman düşecektir.”

Yani. zaman içinde, yerel üstünlük, (düşmandaki) firar, (askeri) güçlerin iltihakı ve halkın katılımının bir sonucu olarak tam bir üstünlüğe dönüşecektir. Çünkü kendi topraklarınız üzerinde savaşıyorsunuz. Müslümanları kazanabilirsek biz buna adayız. Düşman yarım milyon, bir milyon, iki milyon asker indirse de biz cepheyi genişletirsek bir milyar Müslümana karşı bir şey yapamayacaktır. Biz orduda örgütlenmek istemiyoruz (düzenli ordu oluşturmak istemiyoruz), bu süreçte 100 milyonu organize edemeyiz. Ancak düşman bir milyon askerle girecek olursa, İslam Âlemi genelinde cihada katılacak olanlar 10 milyonu bulabilir. Silahlı 10 milyon değil, belki sadece yüz bin kişi silah kullanacaktır. Ancak size bilgi getiren, gece sizin için dua eden, sizi barmırdıran, size para yardımı yapan, düşmana karşı otel kapısını kapatan ve girdikleri kahvehane de düşman askerlerini zehirleyen, bütün bunlar operasyonlar dâhilinde sayılmamaktadırlar. Bu surette üstünlük sağlarsak yerel üstünlük, külli (genel) üstünlüğe yükselir.

Bu faydalı metinde üç durağımız var:

Birincisi: Hedefimizin düşmanı kuşatmak ve yok etmek olduğuna ve kaçmasına izin vermeyeceğimize dikkat çekiyor. Daha önce Allah'ın (*celle celaluhu*) bizi irşad ettiği sözünün aynısıdır: “Yeryüzünde düşmanı tamamıyla sindirip hâkim duruma gelmedikçe, hiçbir Peygambere esir almak yakışmaz.” (Enfal, 67) “Bundan dolayı, savaşta onları yakalarsan, öyle darmadağın et ki, onlarla arkalarından gelecek olanlar (ı cayıdır).” (Enfal, 57) “(Savaşta) inkâr edenlerle karşılaştığınız zaman boyunlarını vurun.” Sonra ne var? “Nihayet onları çöktürüp etkisiz hâle getirdiğinizde bağı sıkı bağlayın (sağ kalanlarını esir alın). Artık bundan sonra (esirleri) ya karşılıksız ya da fidye karşılığı salıverin.” (Muhammed Suresi, 4) Yani bağı sıkı bağlamak ve esir almak ancak çöktürüp etkisiz hâle getirdikten sonra olur.

Bu merhalede asıl olan gücü kalmasın diye düşmanın insan kitlelerini öldürmektir. Çizilen bazı tarih sırları Eisenhower'ın, Almanların bozguna uğramasından sonra 50 bin Alman subay ve askerini yaktığını naklediyor. Sonra: “Şimdi Almanya'nın on yıllar boyunca tekrar sorun çıkaran genç bir güç bulamayacağından emin olabilirim!” demiştir.

Düşmanın yok edilmesi ve askeri yeteneklerinin parçalanması süreci, özellikle sömürgeci tarafından bize taşınan düşman askeri güçler veya ona sadık olan ya da tarihî olarak onunla ilişkilendirilen etnik ve dini azınlıklar için önemlidir. Bu azınlıkların tarihsel olarak (ilerde) onunla beraber olacağı bilinmektedir. Suriye'de (bu gibi) mezhepler var: Dürziler, Nusayriler, Maruniler, İsmaililer, Kadiyâniler, Şeytana tapanlar

vb. Bu mezhepler tarihsel olarak ve hat boyunca Tatarlar varken Tatarlarla birlikteydi. Haçlılar varken Haçlılarla birlikteydi, şimdi de Yahudilerle birlikteler. İsrail'deki gardiyanların ve cellâtların çoğu Dürzî'dir!

Bu toplulukları, etkisizleştirmek mümkünse ve onları etkisizleştirmeniz gerekiyor. sa etkisizleştirilirler, düşmanın insan toplulukları arasına karışmış olup etkisizleştirmek mümkün değilse imha edilmeleri gerekir. Bu maslahat ve kudret kapsamında yapılır. Bu Kur'an-ı Kerim'in dikkat çektiği, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) fiili ve tarih boyu uygulanan şeydir. Düşmanın insan kitlesini imha etmek, sonra Müslüman esirlere iyi davranmaktır.

İkincisi: "Kazandığımızdan fazlasını kaybedeceğimiz ya da eşit kalacağımız yıpratma savaşlarından kaçınmaya çalışmamız lazım" sözleriyle, genel bir ilke olarak eşitlik veya üstünlükle birlikte savaşın askeri ve bazen de manevi bir zafer elde etmek üzere yapıldığını söylemek istiyor. Beşerî kayıpların olduğu istişhadî (intihar) saldırılar vardır ki, bunlar bu kuralın kapsamına girmez. Bu saldırılarda beşerî kayıplar olsa da bu saldırı neticesinde çok büyük bir manevi kazanç elde edilmiştir ya da düşman saflarında uzun vadeli bir kayıp meydana getirmiştir. Örneğin Libya gibi bir ülkede devlet başkanının konvoyunu ortadan kaldırmak için ordunun içine 100 askerle girebiliriz. Çünkü tek başlı hiyerarşik sistemin baş aşağı ters olduğunu biliyoruz, Mısır gibi kurumsal bir sistem değildir. Ürdün gibi bir ülkede yönetim tarih boyunca, ülkeden olmayan ve telafi edilemeyen iki kişiye bağlıdır Kral ve veliaht Prens, (bunlar giderse) ülke (başkansız) kalır.

Beşerî kayıpların olmasında sakınca olmayan merkezi darbeler var, ancak asil olan ne beraberlik ne de kayıp, kazanılacağından emin olunmayan savaşa girmemektir.

26. Not: Zamanla, nihayetinde hükümetlere karşı, sayısal olarak üstün oluruz. Sonuçta, hükümetlere karşı, Castro örneğinde gördüğümüz gibi çoğunluk oluruz. Ancak devlet çökünce çoğunluğu elde etti ve askeri birlikler bile onun tarafına geçti. Sömürgecilere karşı verilen mücadelede ise ikinci aşamaya girdiğinizde çoğunluğu elde etme aşamasına girmeniz mümkündür.

Diyor ki:

"Beş: Hazırlıksız bir savaşa katılmamalıyız. Ayrıca kazanacağımızdan emin olmadıkça herhangi bir savaşa katılmamalıyız. Mevcut şartlarda zafer kazanabilmek için her türlü çabayı göstererek her türlü savaşa hazırlanmalıyız."

"Hazırlıksız bir savaşa katılmamalıyız" derken, Afganistan'daki Arap Mücahidlerin yaptıkları en önemli dezavantajlardan birinin savaşın "tevakül" (birbirine işi bırakma) süreci olduğunu algılamaları olduğuna dikkat çektik. Kendileri buna "tevekkül" diyor-

lar ama "tevakül" (birbirine işi bırakma) olarak uyguluyorlar. 10 kişi bir araya gelip ellerinde biraz mühimmat olunca; tamam melekler art arda üzerlerine inecektir! Hâl-buki güçlerinin yettiği kadar kuvvet hazırlamamışlardı. En önemli hazırlık, savaşlara hazırlıklı girmektir.

Patlayıcılar konusunu anlatırken, bir köprüyü havaya uçurmak istediniz zaman "hazırlık yapmanız lazım" derdik. Burada, Suriye notunda, bir patlayıcı mühendisliği modeli var. Geniş hayal gücünle operasyonu yürütenle beraber oraya hareket ettiğini düşün, neye ihtiyacın var? Basitçe her şeyi hazırlamış olman mümkündür. Bir nehir ya da gölette suyun içindeki köprü sütunlarına patlayıcıları yerleştireceğin yere vardığın zaman; Operasyon malzemeleri listesi denilen bir şey var: Şişme bot, ahşap feribotlar, ipler, dalış malzemeleri, ip merdiveni, normal merdiven, piller... vs. Her şeyi hazırladığın halde çivileri unuttuğunu düşün. Sadece köprüdeki halatları ve dolguları yerleştirecek olan çivileri! Tüm süreç sona erer ve hasret ile (eylemi gerçekleştirmeden) geri dönersin!

Savaşta size lazım olacak her şeyin ayrıntılı bir inceleme ve hazırlık süreci olmalıdır. Savaşta dağlar varsa, dağlarda kar vardır; dolayısıyla koruyucu giysilere, ısıtmaya, ekipmana vs. vs. ihtiyaç duyacaksınız demektir. Eğer bir çöle girecekse suya ve su rezervlerine vs. ihtiyacınız var demektir. Bu makro yönetim zihniyeti üzerinde eğitilmedik. Tüm bu hastalıklar konusunda haklı olduğumuzu çıkarmak için; tevekkül, zühd ve Allah'a güvenme gibi dini şer'i bir neden arıyoruz. İçinde bulunduğumuz aczi haklı çıkarmak için tüm bu felaketlere meşru unvanlar koyulmaktadır. Bu doğru değildir, aksine kesinlikle haramdır. Bir grup insanı alıp tehlikeye (ölüme) atmak haramdır. Sonra tehlikenin kardeşimizin tevekkül sahibi olmasından kaynaklandığını keşfediyoruz. Hesabını yapmamıştır!

Mesele şu ki: "Hazırlıksız bir savaşa katılmamalıyız" diyor. Pistleri ve uçakları havaya uçurmak için bir havaalanına saldırma amaçlı bir eyleminiz var çünkü (uçaklar) havadayken gerillalar için felaket oluşturuyor. Hedefiniz patlayıcılarla havaalanındaki pistleri ve pistlerdeki 36 uçağı yok etmektir. Mesela sizden yüz kişinin bu eyleme katılacağını düşünün! Bu eylem: desteğe, yol kesmeye, iletişimi kesmeye, karıştırmaya vb. ihtiyaç duyar. Ayrıca patlayıcılara, yapışkan patlayıcılara, içinde bulunacağınız uçaklardaki pozisyonu (ayarlamaya), tüm bu meseleye (ayrıntıları hesaplamaya) ihtiyaç duyar. Önünüze listeler koyarak çarpar toplar ve hesap yaparak hazırlık yaparsınız.

Süveyş Kanalı'ndaki başarılı kanal geçişi, tüm insanlık için modern askeri tarihteki en büyük tarihi derslerden biridir. Öyle ki, şu anda bütün askeri üniversitelerde okutulmaktadır. Bu geçiş için birden fazla hazırlık yapılmıştı. Zamanın Genelkurmay Başkanı Mareşal Muhammed Fevzi ile el-Cezire'de yapılan bir röportajda takdirleri şöyle idi: "Sedat'a olası kayıpların nasıl olacağını düşünüyorsunuz?" diye sordum. Ona (Sedat'a): "Geçişlerle ilgili araştırmalarımıza göre, kayıplar 8.000 ile 10.000 arasında olacak"

deyince bana: "Buna tahammül edemem" dedi. Daha sonra bunun bu mesele için mü. nasip bir bedel olduğuna ikna ettiler. Ama geçtiklerinde: "Sadece 9 şehidimiz vardı!" dedi. Bu, yüce Allah'ın muvaffakiyetinden sonra bir şeye delalet ederse, başlamadan önce bu süreçle ilgili çok mükemmel bir hazırlık, deney ve alıştırmalara delalet eder.

Şimdi, tüm komandolar, tüm polis ve terörle mücadele güçleri tetikte olanların ve rehinelerin olduğu bir yere saldırmadan önce operasyonun gerçekleşeceği yerin tam bir mimari modelini oluştururlar. Bu model üzerine birkaç kez baskın yapılır. Hatta Komando operasyon alanına girdiğinde, gördüğü dehliz yerinde bir dehliz ve gördüğü kapının bulunduğu yerde bir kapı bulur. Eğer imkanlarınız dâhilinde modeli tam olarak yapamazsanız, en azından bir maket yaparsınız. Bunların hepsi pratikte eğitim gömeniz gereken detaylardır, böylece baskınlar yapabilelim.

Kendin eğitim görüp birlikleri eğitmelisin. Bazen bir insana pimi çekip el bombası atarsın. Pimin sesini duyarsın, sonra birine fırlatırsın, onu açıkken alıp fırlatır, eğer yapamazsa kendisi ve eğitimci ölecektir. Uzun eğitim aşamalarından geçen insanlarla bunun alıştırmalarını yapıyorduk. Demek istediğim, bombanın patlaması için dört ya da beş saniyen var. Önündeki düşmanın müstahkem ve eğitilmiş olduğunu biliyorsun, dolayısıyla hata yapma şansın yoktur.

Bu tür eğitim süreçleri çok hassastır. Bütün bunlar hazırlık ve eğitimde (yapılmalıdır). Gençleri bir savaşa hazırlık mekanizması üzerinde eğitmek şarttır. Savaşı kazanmak için yanlış anlayışımız doğrultusundaki azim ve tevekkül yeterli değildir. Bu şart vacip hazırlık kapsamındadır: **"Gücünüz yettiği kadar kuvvet hazırlayın"** (Enfal, 60). Bu başlık altında iki üç saat konuşmamız mümkündür. Ancak bu kadarıyla yetiniyorum. Örnekler de çoktur. Hazırlık yapmadan savaşa katılamayız. Yukarıda geçtiği üzere kazanabileceğimizden emin olmadıkça herhangi bir çatışmaya girmemeliyiz. Mevcut şartlarda zafer kazanmak için her türlü çabayı gösterip her savaşa hazırlanmalıyız.

"Altı: mücadelede tamamen kendi sitemizi kullanmalıyız- her türlü fedakârlığı yapmaktan çekinmeden veya yorgunluk hissetmeden çatışmada cesaret (göstermek) ve sürekli mücadele (aralarında istirahat etme başvurmada kısa aralıklarla savaşımla kaos (oluşturmayı) kastediyor."

Güçlü yanlarımızı kullanmak zorundayız. Çinli olarak güçlü yönlerini saymaya başlıyor:

"Her türlü fedakârlığı yapmaktan çekinmeden veya yorgunluk hissetmeden" düşman fedakârlıktan korkmaktadır. Dün size bazı İngiliz askerleri ve pilotlarının moralinin nasıl çöktüğünden bahsetmiştim. Fedakârlıklardan bahsedip ondan korktuklarından ve yorgunluk hissettiklerinden bahsediyorlardı.

"Sürekli mücadele" gerillaların güçlü yanlarından biri de durmadan savaşabiliyor.

olmaktır. Düzenli ordular ise 24 saat boyunca molalara ihtiyaç duyar. Bu molalarda mekanizmaları soğutur, silahları temizler, iletişimi kontrol eder, koordinasyonu hazırlar ve askerleri besler. Tüm modern ordularda sıcak yemekler olmalıdır. Ama gerillalar öyle değil sürekli savaşılabılır. Sonra parantez açıp: "aralarında istirahat başvurmadan kısa aralıksız savaşımlarla kaos (oluşturmayı) kastediyor" diyor. Bu yüzden insanları 60 km. 70 km. ve 100 km. yürümeye eğitmek hazırlıktan sayılmaktadır. Uzun yürümelerde Manş'ı geçen yüzücüler çok sakın bir denizde 42 km. yüzüyorlar. Antrenmanlarından biri de yüzerken yemek yemeleri, tekneler bir mesafeden ona yemeği atar, yüzerek yemeği alır sonra yer.

Eğer bir gerillayı dinlenmeden savaşması için eğitiyorsan; bu, onun psikolojik güce, zihinsel güce, sabra ve dayanıklılığa sahip olması gerektiği anlamına gelir. Eğer vücudu zayıfsa bunlar yeterli değildir. Ayrıca fedakârlık yapma yeteneğine ve dinlenmeden sürekli savaşma yeteneğine sahip olması gerekir. Bu dinlenmeden mücadeleden önce uzun vadeli bedensel bir hazırlık yapılmış olması lazım. Eğer sulu alanlarda savaşacaksa, yüzmeyi bilmesi şarttır. Eğer çölde savaşacaksa, sorun değil, çok genel bir eğitim var, herkes ona boyun eğmek zorunda. Ayrıca bu tür savaşçı için özel bir eğitim vardır, ülkesine ve savaşına bağlı olarak değişir, silahı da farklı olur. Şehirde savaşan bir adamın silahı istihbarat silahıdır. Alan ölçme bilimine, toplara, karadan karaya füzelere ihtiyaç duymaz, bununla hiçbir ilgisi yoktur, kendi savaşı için eğitilmesi şarttır.

Genel eğitim için liyakat ve kapasite aranır. "Dinlenmeye başvurmadan" dediği nokta bunur. Bir konuya dikkat çekmek istiyorum; karşılaşma başlamadan önce, güçlü kartlarına bakarsın. Bu örneği kullanıyorum çünkü katılımcıların çoğunun daha önce kâğıt (iskambil) oynadığını düşünüyorum. Bildiğiniz bir resmi kullanıyorum. Kâğıt (iskambil) oynayan dört çeşit kâğıt olduğunu bilir. Her sınıfta, kâğıdın gücüne bağlı olarak dört veya beş çeşit vardır. Kâğıtlarını açar açmaz, zayıf yönlerini ve güçlü yönlerini bilirsin. Bir ahmak gelip kâğıdı (iskambili), cehaletten dolayı mazur sayılan bazı yeni başlayanların yaptığı gibi, düşmanın ve hasmın güçlü olduğu noktalarda oynamasın. Sen düşmanı imha etmek için gücünü göstereceğin bir oyun yöntemi seçersin. Hiç kimse hasmının kâğıtlarıyla oynamaz, doğru mu? Şimdi, baştan sona kadar İslami çalışma, meşruiyetten sarfınazar ederek, siyasi yönü dâhil, düşmanın güçlü kâğıtlarını seçip onlarla oynuyor. Bu Müslümanlar için bir güç kâğıdı mı? Yoksa kâfirler için bir güç kâğıdı mı? Tabi ki onlar için bir güç kâğıdıdır. Bile bile yalan söyler, biz söyleyemeyiz. Ahdini bozar, biz bozamayız. Dolandırıcılık ve aldatma (yaparlar), biz yapamayız. Bütün bunlar düşmanın güçlü kâğıtlarıdır, düşman kendi topraklarında oynamaktadır. Bu üslup, bizim üslubumuz değildir.

Şimdi güvenlik çatışması, casusluk ve karşı casusluk bizim için bir güç mü? Bizim için bir güç değil. Dinleme cihazları, teknoloji ve güvenlik yetenekleri bizim için bir güç olmadığı için düşmanla bir güvenlik savaşı yürütemeyiz. Bu yüzden gizli çalışmaya benimseyen tüm kuruluşlar başarısız oldu. (Gizli çalışmanın) zorunlu olması ayrı

bir şeydir. Ama gizli çalışma ve istihbarat çatışmasının senin alanın olmadığını bilme-
lisin. Bu senin alanın değildir. Şimdi Moritanya istihbaratı, Yemen istihbaratı, hatta en
hakir ve geri kalmış Arap ülkeleri güvenlik aygıtlarında Arap ve İslam dünyasının en
iyi cihadi gruplarından daha iyi durumdadır. Eğitime, imkânlara, nüfuza, muhbirlere,
muhbirlerin satın alınmasına, ajanların yerleştirilmesine ve yaşanan talihsizliklere
dikkat edin.

O halde gizli ve örgütsel çalışmaların sizinle düşman arasındaki çatışma alanı ol-
madığını bilmelisiniz. Bu sizin değil düşmanın bir noktasıdır, kendi noktalarını ve
düşmanın noktalarını bilmeniz şarttır.

Müslümanların güçlü yönleri nelerdir? Burada bahsettiği noktaların aynısıdır. Ge-
rillaların temel avantajı, güçlerini yoksulluktan elde etmeleridir, düşman ise gücünü
zenginlikten elde eder. Kaybedecek bir şeyin yok, o halde Müslümanlar açısından ilk
güç noktası ve ilk avantaj nedir? "Hayatı sevdiğiniz kadar ölümü seven insanlarla gel-
dim" noktasıdır. Bu kartın oynanması şarttır, çünkü ne bir kâfir ne bir sapık ne de bir
ajan -ne dini ne de dünyevi açıdan- hayatı sevdiği gibi ölümü sevemez. "Cesaret, yiğit-
lik ve korkusuzca fedakârlık yeteneği" olarak adlandırdığı bu kartı oynamamız lazım.

Bu Müslümanlar için bir noktadır. Arap Yarımadası'ndan Afganistan'a gelen kar-
deşlerimiz en cesur savaşçılardan olduklarını bize kanıtladılar. Bosna'ya gittiler, eylem
yapanların en cesurlarından idiler. Bütün Arap Yarımadası Yemen, Körfez ülkeleri ve
Suudi Arabistan (gelenler böyleydi). Ülkelerine döndüklerinde ise birer koyuna dö-
nüştüler. Emniyetten kendisine sorguya çekilmesi için bir belge gelince hemen kalkıp
gider, kendini ve ailesini felaket ve talihsizliklere maruz bırakır, cesaret ve güç nereye
gitti?

Bu yüzden bu bölge için bir direniş yöntemi seçtiğimde, onları açık bir cepheye, ön
cepheye sürmem lazım. Çünkü cesaret ve kahramanlık potansiyellerinin açık cephe-
lerde yüksek olduğu, gerilla savaşında, gizli eylemlerde ve istihbarat çatışmasında ise
çok zayıf oldukları kanıtlandı. Ben bunun onların güç noktası olduğunu bilir ona göre
bu noktadan yararlanırım.

O halde zayıfın da bir güç noktası vardır. Çünkü aşiretler, kabileler, intikamı (kan
davaları) ve kabile bağları var, bunlar birer güç noktasıdır.

Bir keresinde Kahire radyosunda İçişleri bakan yardımcısıyla bir röportaj duydum
Vallahi çok garip. Dedi ki: Bizdeki talihsizlik; basitçe itiraf etmemiz gerekirse, Yukarı
Mısır'daki mücadelenin aşiret ve kabile bağları vardır, bunu kesinlikle anlamamız la-
zım. Çünkü yukarı Mısır'daki her adam hükümetin yarısının ölümüne mal olsa bile
terörist olan amcası oğlunu gizlemeye hazırdır. Sonra teröristlerin, sorunun kökenin-
de olmayan kabileler arasında gizlendiğini söyledi. Adam amcası oğlunu gizliyor çün-
kü onu teslim etmesi ayıptır. Bu bir güç noktasıdır.

Ülkenizde savaşa girmeden önce alışkanlıklarınıza, geleneklerinize ve ümmetinize göre güçlü noktalarınızı araştırıp bu noktalarla orantılı bir şema uyarlamalı ve düşmanın güçlü olduğu noktalarda ve alanlarda oynamaktan kaçınmalısınız. Bunun genel anlamdaki alanı cihadtır, parlamentodaki siyasi oyunlar değil. Çünkü bunlar helal ve haramdan ziyade sizin zayıf noktalarınız, düşmanın güç noktalarıdır.

Cihadın kapsamı dâhilinde alanımız açıktır. Cihadda eğitim eksikliğimiz var, doğru mu değil mi? İbadet zayıflığı, komutan-asker arasındaki irtibat zayıflığı, örgütsel yapı zayıflığı, bu zayıflığın sebebi nedir? Bunun sebebi; Emir ile asker arasında doğru-yanlış temas olmamasıdır. Çalışma gizli olduğu için onu görmez. Aralarında duygusal bir irtibat yoktur. Eğitim kapasitesi yoktur. Gizli bir çalışma sebebiyle cephelerde çalışılamamaktadır. Unsurları eğitime veya sistematik olarak yönlendirme becerisi de yoktur.

Bu yüzden düşmanla aramızda açık cepheler kurmaya çalışmalıyız. Böylece Müslüman gençlerin enerjilerini harekete geçirip güçlerimizi bu şekilde kullanabiliriz. Açık cepheler: Liderler ve üsler arasındaki temas, cihadiler ve insanlar arasındaki temas, bunların hepsi güçlü noktalardır. Düşmanın güç noktalarında oynamak değil.

Güçlü kartlarımız:

Birincisi: "Hayatı sevdiğiniz kadar ölümü severler"

İkincisi: Cephede fiili cesaret, cemaat cesareti.

Şehirlerde gerillaların eylemleri bireysel cesaret gerektirir. Bıçağı ağzına alırsın, duvara tırmanırsın, atlarsın, düşmanın pozisyonunda tek başınasın, kaç kişi bunu yapabilir? Çok değil. Ama bir kıtadasın dağ ve ormanda bombardıman var, bu kolektif cesaret, bu bizim özelliklerimizdendir.

Sırları ifşa etmek gibi alaylı bir alışkanlığımız var. Arap Yazarlar Birliği Başkanı Bedreddin Cemali, "Arap Kişiliğinin Özellikleri" adlı kitabında Arap kişiliğini psikolojik olarak analiz ederken, normal bir Arap insanının ve ahlakının unsurları hakkında konuşurken yıkım sevgisinden bahsetti: Sandalyeler bıçaklarla kesilmiş, borular sökülmüş, pencereler kırılmış, parklar, telefon telleri, yıkım sevgisi. Analiz ediyor, bunun nedeni nedir? Arapların 500 yıllık bir işgale, kendi bakış açısıyla Türklerin işgalinden sonra yabancı işgaline maruz kaldıkları neticesine vardı. Arap, yönetimi daima ahlaksız olarak düşündü. Bundan dolayı devletin yaptığı her şeyi kırmak istedi. Sonra bu (yıkım sevgisi) psikolojik bir hastalığa dönüştü.

"Dehşete düşürme sevgisi" dediği bir meseleden de bahsetti. Arap şahsiyetlerinin haberleri ilk ileten kişi olmaktan hoşlandığını, dehşete düşürme sevgisinden dolayı doğru olmayan haberleri bile naklettiklerini sonra her haberi iletenin üzerine ekleme-ler yaptığını ileri sürdü. Bunun neticesinde sırlar konusunda (saklanması) imkânsız

bir duruma girdik. Diyelim ki ben bir insana bizim ortamımızda sırlar olmayacağını bildirdim, zayıf nokta olduğu için bunu yapıyorsak, o zaman gizli örgütlenme konusunda biz neredeyiz?

Benim düşünceme göre Saddam Hüseyin, Suriye rejimine karşı Müslüman Kardeşleri desteklemekte çok samimiydi. Çünkü bu onun yararınaydı, İran cephesinden saldırıya uğruyordu. Bir keresinde, yönetim kadrosundan iki veya bir kişiyle birlikte Hassan Huveydi'yi alıp Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nın ofisinden bahçenin sonuna doğru gitti ve ona: "Sana bir şey söylemek istiyorum, ama söyleyemiyorum (tereddüdümlü var), çünkü içten ve dıştan birinin beni dinlediğini düşünüyorum" deyip Irak'ın pozisyonundaki bazı sırları ve düzenlemeleri onlarla paylaştı.

Bu rivayeti kim aktardı? Hamad'daki olaylardan önce tutuklanan muhabirimiz aktardı. Örgütün hastalıklarını Suriye televizyonunda anlatıyordu! Dedi ki: Bu insanların nasıl devrim yapacaklarını bilmiyorum. "Suriye Deneyimi" kitabında bitirme planının nasıl keşfedildiğini okursanız (görürsünüz). (Bitirme planı) Müslüman Kardeşlerin askeri darbesi ile cephele arasındaki düzenlemelerdir. Muhabir tutuklandı ve her şeyi itiraf etti. İtiraf ettiği şeyler arasında: "Bu insanların aptal olduğunu ve bir savaş idare edemediklerini keşfettim" dedi. Saddam Hüseyin bile bu meseleye gelince adam çıkarken küfrederek ve hakaret ederek çıktı dedi. Bu genel denetçi. Genel yönetimden bir adamın karısıyla (bir mesele) konuştu, bir gün sonra, tüm örgüte yayıldı, sonra bütün insanlar tarafından bilindi, sonra onu muhabir tarif etti ve Suriye televizyonuna çıktı!

Sırların ifşa edilmesi sorunu bizde mevcuttur. Bu konudaki gizli planlara ve eğitimlere fazla güvenmeyin. İnsanlar kendilerini ilgilendirmeyen şeylere burunlarını sokarlar. Biri, inip çıkan insanlar gördü, ya ne olduğunu bilecek ya da olup biten hakkında zihninde bir tasavvur oluşturacak, sonra haberi nakledecek, sonra olay olacak! Bu Kur'an-ı Kerim öğütlerinde zikredilmiştir "**Kendilerine güven veya korku ile ilgili bir haber geldiği zaman onu yayarlar**" (Nisa, 83) yani dünyadaki her şey ya güvenlik ya da korku ile ilgilidir. Yayarlar: şaşırtma, propaganda vb. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) birine bir görev verdiği zaman -çok güzel bir askeri taktik- ona: "Bu sözleri gizle" demezdi. Aksine ona: "Şu kadar mesafe yürüdükten sonra mektubu aç, onda senin görevin yazılıdır" buyururdu. "Bu adam bu işi başkasıyla paylaşabilir" düşüncesini yok etmek için bunu yapardı.

Çok fazla konuşma ve kanıt var, önemli olan güçlü noktalarınızı bilmeniz ve bunları kullanmanızdır. Düşmanın güçlü noktalarını da bilip tüm siyasi ve askeri taktiklerde onlardan kaçınmanızdır. Dikkat çekeceğimiz şeylerin başında, yeteneklerimiz ve kardeşlerimizin cephelede (düşmanla) karşılaşma ve cephele açma kabiliyetleridir. Ayrıca insanları beyitlerle, şiirlerle, misallerle, öğütlerle ve etkileme vesileleriyle heyecanlandırmak ve harekete geçirmektir. Ömer b. Hattab gönderdiği her orduya bir komutan bir hatip bir de şair tayin ederdi. Çünkü savaştan önce iki beyitle (şiir) Arapları

yüksek moral sayesinde ölümüne savaştırmak mümkündür.

"Sürekli mücadele" çetelerin güç noktalarındandır. Çünkü düşmanın tedarik hattına ihtiyacı var, değil mi? En azından yemek için, peki gerillanın yemeği nerede? Ce-
binde, suyunu da matarada taşır. Bir ordu savaşçısının soğukta ısınmaya ihtiyacı var-
dır, gerilla savaşçısının ısıtması nerede? Kendisinde iman harareti vardır. (Gerilla)
saldıran, sıcak olan ve ısınmak için psikolojik ve fiziksel olarak ısınmaya ihtiyaç duy-
mayan cesur bir adamdır. Bunların hepsi gerillaların güçlü yanları, ordunun ise zayıf
yanlarıdır.

Dini, ahlaki ve psikolojik meselelerden, eğitim ve silahlara kadar güçlü yönlerinizi
seçersiniz, ardından, bütün güçlü yönlerinizi toplar ve savaşmak için becerikli olduğu-
nuz bir üslup icat edersiniz, zayıf yönlerinizi, illetlerinizi ve hastalıklarınızı bilip ön-
lem alırsınız, düşmanın zayıf yönlerini de bilip ona saldırmak için bir plan yaparsınız.

**"Yedi: Hareket halindeyken düşmanı yok etmeye çalışın, aynı zaman-
da mevzilere saldırı taktiğini ihmal etmeden, güçlü noktaları ve şe-
hirleri ele geçirin."**

Üçüncü aşamada olup mevkilere saldırma yeteneğine sahip olduğu halde, düşman
hareket halindeyken daha zayıf durumda olmaktadır. Burada resmi şahsiyetlere sui-
kast düzenlemeyle ilgili bir not yazdım. Bu temel bir ilkedir.

Eğer bir insan güvende olmak istiyorsa, ikamet ettiğı ve yiyip içtiğı yerde tahkimat
yapar, bariyerler, mayınlar vb. yerleştirir. Ona ulaşmak neredeyse imkânsızlaşır. Eğer
en büyük ülkenin başı olsa bile hareket ederse (durum değişir). Son suikast silsilesine
bakın. Küresel terörist operasyonlar konusu, okumanız gereken (genel) kültürendir,
nasıl gerçekleştirildi? Hataları nelerdir? Allah'a hamdolsun bütün gazeteler onları ya-
zıyor:

Papa bir suikast ameliyesine uğradı ve yaralandı. Libya'da da suikast ameliyesine
uğradı ve yaralandı. Hüsnü Mübarek suikast ameliyesine uğradı ama öldürülmedi.
Bence Mısır halkının kaderi, içinde bulundukları durumun devamı için bir ceza. Zırh
karşısı (Anti-zırh) silah zamanında gelmedi. Gazetelerde okuduğuma göre operasyo-
nun başarısız olmasının sebebi buydu. Zırhlı araca kurşun sıkıldılar. Hafız Esad'ın kuca-
ğına el bombası atıldılar ama patlamadı. Kaddafi'nin kucağına iki kez bombalar girdi
ama patlamadı. Kaddafi'ye altı kez Libya Mücadele Grubu tarafından suikast düzen-
lendi. Allah'ın (celle celaluhu) takdiri her ecelin bir yazısı vardır, neticeye ulaşılmadı.
Ama askeri uygulama açısından, bunların hepsi yurtdışındaki zayıflıklardır.

Hüsnü Mübarek'in suikastındaki önemli noktalardan biri, Mısır'da ona ulaşmak
imkânsız olduğu halde, yurtdışında ona ulaşabildiler, çünkü yurtdışındaki güvenlik
hazırlıkları yurtdışındaki güvenlik hazırlıkları seviyesinde değildi, hareket süreci zafi-
yet noktasıdır.

Şahsiyetler hakkında söylediklerimizi, erzak, silah ve mühimmat için söylüyoruz. Silah almak için kışlaya saldıracaksan bu imkânsız. Buna mukabil yeni yapılan bir askeri kıtaya destek geleceğini öğreniyorsun, sanki sana: "Gel bunları al!" diyorlarmış gibi arabalara silah yükleyip getiriyorlar.

Hareket bir zayıflıktır, düzenli güçler ve resmi şahsiyetler için ölümdür. Sabitken güç yetiremediğiniz herhangi bir hedefi, harekete geçince ona ne yapabileceğinizi düşünmelisiniz.

"Sekiz: Güçlerimizi, aldığımız tüm silahlarla ve ele geçirilen düşman personelinin büyük bir kısmıyla yeniden kurmalıyız. Cephe adam ve ekipman açısından ana kaynağımızı teşkil eder."

Çok cesur sözler, hepimiz biliyoruz ki ganimet sizin için bir ekipman kaynağı teşkil eder. Ancak bu, düşman hatlarının adam (asker) kaynağı da oluşturduğu bir kural başlatıyor!

Bu, düşman esirlerini saflarınıza sokmak anlamına geliyor. Bu ne zaman olur? Düşman esirleri size sempati duyan kendi halkınızdan olduğunda böyle olur. Ya cahil olduğu için ya da zorlanarak düşman safında olmuş. Böylece düşmanın adamlarını bile kendi safınıza katmış olursunuz. Sadece size gönüllü olarak katılanlar değil, esirleri de bir askere alım kaynağı yaparsınız, yalnızca bir hizmet kaynağı değil, bir askere alım kaynağı yaparsınız.

Bunlar psikolojik, şer'i ve dinî temizlik kurslarına tabi tutulursa asıllarına, İslam'a dönerler. İçlerinde hala bir şeyler olduğunu görürseniz geri hizmetlerde çalıştırırsınız. Ama onlardan, gönüllü olarak giren insanlardan, daha samimi insanlar çıkabilir.

Not: Şu güzel noktaya bakın! Ülke insanlarından oldukları için düşman esirlerini asker olarak safınıza alma meselesi, bu adamın siyasetiyle Cezayir'de ortaya çıkan Zevabiri siyaseti arasındaki farka bakın!

Zevabiri mescitlere gidip orada bulunan insanları öldürmek istiyor! Bu ise ordu-
dan aldığı esirleri kendi tarafına katmak istiyor! Yani doğu ile batı arasındaki fark kadardır.

Yahudilere, Hristiyanlara, Batı'ya ve Amerika'ya karşı mücadelemizde harekete insan katma kaynaklarından birinin Müslüman halk olduğu gerçeğine dikkat çekmek istiyoruz. Hatta Devlet sektöründe çalışanlara nüfuz edip harekete katmak mümkündür. Onu esir alıp kendi bölgene getirdikten sonra psikolojik, dinî ve şer'i bir temizlik operasyonundan geçirirsiniz. Bu noktayı daha fazla açıklamak gerekir, ama şimdi bu kadarla yetiniyoruz.

“Dokuz: Askerlerimizi rahatlatmak, eğitmek ve güçlendirmek için operasyonlar arasındaki aralıklardan yararlanmak. Bu aralıklar oldukça kısa olmalı ve düşmanın benzer molalar vermesini önlemek için elimizden geleni yapmalıyız.”

Topçu kitaplarında hazırlık atışları diye bir şey okursunuz. Hücuma hazırlık için siz ya da düşman atış yapar. Tahrip atışları da var, bu atışların maksadı tahrip etmek. Rahatsız edici atışlar da var, bunların askerî bir hedefi yoktur, genellikle yemek veya uyku zamanında olur, amaç düşmanın dinlenmesini önlemektir. Sınırlar bozulduğundan komutan plan yapamaz, asker de rahat uyuyamaz.

Adam: “Askerlerimizi rahatlatmak, eğitmek ve güçlendirmek için operasyonlar arasındaki aralıklardan yararlanmak. Bu aralıklar oldukça kısa olmalı ve düşmanın benzer molalar vermesini önlemek için elimizden geleni yapmalıyız.” diyor.

Rahatsız edici topçu atışları olduğu gibi, siyasi rahatsızlık veren atışlar, psikolojik rahatsızlık yaratan atışlar, basın rahatsızlığı oluşturan atışlar, şayia rahatsızlık meydana getiren atışlar, suikast etkisiyle oluşan rahatsızlık atışları, ses bombasıyla rahatsız edici atışlar vardır. Bu eylemler bombayı çöp tenekelerine yerleştirmek gibi de olsa kafa karıştırmak ve devriye getirmek için yapılır. Onu sürekli yıpratma, sürekli çaba ve sürekli koruma sürecine sokar ve strese neden olan her şeyi yaparsınız.

Bir buçuk sene önce İngiltere’deyken, İrlanda Cumhuriyet Ordusu (IRA) İngiliz Güvenlik birimleriyle temasa geçti ve: “İngiltere’deki en büyük köprü olan Londra Köprüsü’ne 1.500 kg’lık bir paket (bomba) yerleştirdik” dedi. Eğer bu köprü yok edilirse gerçekleşebilecek ekonomik zararı hayal edemezsiniz. Onlara: “Havaya uçurmayacağız dediler, neden? Terör suçlamasını yükseltmemek ve muhalif kitleleri kızdırmamak için, İngiliz halkını hükümetlerinin yanında sana karşı duracakları noktaya getirmemek için. O halde neden bütün bunları yaptılar? Hükümete: Eğer sizi yıkmak istersek yapabiliriz, demek için. Gidin paketi kaldırıp alın dediler. Çünkü tüm haber ajanslarının bu haberi yayınlayacaklarını biliyorlar.

Bir keresinde birkaç paket (bomba) koyup onları aradılar ve: “Saat 2:30’da patlama olacak” dediler. Metro, trafik yoğun olduğu saat 6 ile 10 arasında yaklaşık 10 milyon insan taşıyor. Metro iki buçuk saat durdu. İki kutuyu bulana kadar herkesin metrodan inmesi yasaktır. Önce onları bulamadılar, ardından bombaların Londra dışında metronun yeraltı yolunun çevresinde olduğunu keşfettiler. Yani arabayla giden biri Londra merkezinin 40 km uzağına bombalı bir çanta attı. Bütün olay budur. Ancak bunu göz ardı edemezler. Çünkü eğer bir patlama olursa ve insanlar öldürülürse, insanların hayatlarını önemsememekle suçlanacaklar. Neyse, İngiliz hükümeti metronun iki buçuk saatliğine durmasından dolayı yaklaşık 70 milyon dolara tekabül eden 58 milyon sterlin kaybetti.

Bunların hepsi huzursuzluk örnekleridir. Bazen onları ararsınız ve: "Falan Uçakta paket (bomba) var" dersiniz, hâlbuki bir şey yok, ama uçaklar durur, havaalanı durur, teftişler ve iptaller, tüm dünya ayaklanır ve sıkıntı çeker. Endüstriyel toplumda sayısız ölüm (zafiyet) noktaları var, size sayısız dediğimde, bu bir abartı değil, gerçekten sayısızdır.

Yaptığınız rahatsızlık süreciyle (düşman) dinlenemez, nefes alamaz, uyuyamaz, yemek yiyemez. Ama insiyatif almak gerekir. Her ne kadar bir gerilla durmadan savaşması, durmadan fedakârlıklar göstermesi gerekse de nefes alma anlarına ihtiyacı olan bir insandır. Biz, Müslümanların sorunlarıyla, siyasi huzursuzlukla ve akaid dersleriyle meşgul oluyoruz. Arada bir kalbe huzur veren oturumlara, ibadet için molalara (meşru) eğlenceye, Ebu Tarık kardeşimizin düzenlediği yaraşma benzeri yarışmalara ihtiyacımız oluyor. Bunların hepsi birer şarj ameliyesidir. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Kalpleri ara ara rahatlatın, çünkü kalpler yorulup bitkin düşerse körelir." Dolayısıyla istirahat için fasılalar vermek şarttır. Sirete bakarsak bunların birçok örneğini görürüz.

Adam bu fasılaların kısa olması şarttır ve duraklamaya sebep olmamalıdır diyor.

Yazar diyor ki:

"Bu sözler açık görünebilir. Ancak, doğrudan geleneksel askeri doktrin ile çıkan önemli bazı noktalara işaret etmemiz lazım."

Her ne kadar bu apaçık ortada olsa da Amerikalı bir yazar olarak, bu felsefenin, Batı ordularının tertipleri olarak savaş inançları ile doğrudan çakıştığını kendine hatırlatıyor. Bir Batılının kendi zayıf yönleriyle ilgili konuşmasını çok önemsiyoruz, çünkü kendi zayıflıklarını bize açıklamış ve nasıl çalışacağımız konusunda bize fikir vermiş olur. Bu kitapta bulunan en önemli şey budur, batı sanayi toplumunun gerilla savaşına karşı zayıflıklarını ortaya koyuyor.

Yazar, Batı yöntemiyle en önemli çelişki noktalarına vurgu yaparak şöyle diyor:

"Gerillalar tarafından yapılan hareketli savaş (son aşamada) düzenli orduların savaşına benzese de bir gerilla stratejisine dayanır ve (bu savaşla) düzenli savaş hedeflerinden biraz farklı hedeflere ulaşılmaya gayret edilir. Gerillalar kırsal alanlardan yerleşim yerlerine doğru ve daha sonra şehirlere doğru ilerlerler, yolları ele geçirmeden önce yaylaları ve ormanları işgal ederler.

Bu davranışları, ilk olarak güçlü noktaları (sanayi merkezleri, ulaşım bağlantıları, büyük yerleşim yerleri) tutmayı amaçlayan, kırsal kesimi ise geç temizleyen Batı stratejisinden tamamen farklıdır. Gerillalar için önemli olan güçlü noktalar değil, düşmanın kendi prensiple-

rine aykırı davranmadan, yani hatlarını genişletmeden ve saldırı gücünü zayıflatmadan ele geçiremeyeceği topraklardır. İşte böyle gerillalardaki teselsül önce kırsal, sonra şehirlerdir."

Yani gerillalar ikmal hatlarına sahip değiller, neredeyse hiç ikmal hatları yoktur, çünkü herkes erzaklarını cebine koyup hareket eder.

İ halde (önem sırası şöyledir) gerillalar: Önce kırsal kesim sonra şehirler, Batı şehirler, sonra kırsal kesim, Hükümetler: önce yollar ve sanayi bölgeleri.

Yorum: Düzenli olsa da bu bir gerilla üslubudur, hala hafifliğe, hızı ve toprağa sığınmama dayanmaktadır. Sonra farkları sayıyor: Sloganımız: "Çevreden merkeze doğru" Onlar: "Merkezden çevreye doğru" Biz: "Engibeli araziden zordan kolayca ovaya" Onlar: "Ovadan (kolaydan zora) engibeli araziye" Biz: "Kısa tedarik hatları veya tedarik hatları yoktur" Onlar: "Uzun tedarik hatları" Taktiklerin hareketi ise, saldırı ve hareket hızı ile karakterize edilen büyük yürüyüştür.

Şimdi neden kırsal kesim? "Çünkü doğanın sarplığı uygundur" derim. Kendisinin bahsetmediği bize çok yarayacak bir faktör daha var. Bugün onun hakkında düşünüyorum. Uzunle münakaşa edeyim. Bu faktör: İnsanların çetinliği (zorluğu), kırsal kesimdeki insanların zorluğu ve şehir hayatına alışkın olmamaları gerillalar için münasıptır. Şehirliğin harekete katılması, geç evreler dışında gerillalar için kötüdür (zordur). Şehir hayatına, çöl yokluğuna ve ziraata alışan insanlar uzun direniş için şehir hayatından daha uygundur. Çünkü gevşemenin (rahatlığın) bir sonucu olarak şehir insanlarının, erkeklik fitratlarının çoğu bozulmuştur.

Kendi kendime: Neden zorlu yolları kullanıyoruz? Sorusunu sorunca bu sonuca vardım. Çünkü zorlu yolları kullanmak bizim yararımızdır. Ayrıca dağ sakinlerinin pahalılık doğasının çetinliği (sağlamlığı) çiftliklerin sakinlerinden daha iyidir. Çiftlik sakinlerinin köy sakinlerinden daha iyidir. Köy sakinleri de endüstriyel şehirlerin lüks sakinlerinden daha iyidir. Bu, kırsal alandaki ve dağlardaki hareketlerimizin faydalı olduğunu bildirir. Kardeşimizin "Dağlar ve insanlar arasındaki ilişki" diye bir ders var. Allah bize verecektir. Dağlarla aramızdaki ilişkiyi doğal ve sevimli bir hale getiren dağlarla dağlar arasında birçok dokunuş keşfetti.

Burada: "Biz engibeli araziden (zordan kolayca) ovaya doğru hareket ediyoruz, çünkü savaşta sarp arazi insanları bizim için daha iyidir" diyor.

"Düşman ordusu, genellikle ana mühimmat kaynağını teşkil eder. Çin'de gerillalar için insan gücünün kaynağını da teşkil eder."

Bu paragrafta Çin silinip Fas, Mısır, Suriye vb. gibi herhangi bir devlet koyulsa sahîh olur

“Zorunlu Çinli askerlere çok az para ödenirdi ya da hiç ödenmezdi, çoğu zaman yetersiz beslenir ve yetersiz giyinirlerdi. Bununla birlikte bu askerler çiftçilerdendi ve firar etme ihtimalleri yüksekti. Mao kanunsuzluk yapanları hareketine almakta hiçbir beis bulmadı.”

Burada iki durağımız olacak:

Bütün düzenli orduyu kendi tarafına -asker olarak- alıyor, sonra suçluları -asker olarak- kendi tarafına alıyor. Diyorum ki: Bu düzenli askerlerle karşılaşmak için ayrıntılı bir geri dönüştür. Afganlar için yararlı bir deneyim hakkında konuştuk. Çin ordusunun zorunlu askerinin özellikleri ile Müslüman ülkelerdeki zorunlu asker arasında ki benzerliklere dikkat edin.

Sonra kanunsuzluk yapanlar hakkında konuşmaya intikal ettiği gibi, biz de Müslümanlardan isyankâr ve günahkâr olanların genel (büyük) cihadda yer almaları konusunu konuşuruz. İsyankâr ve günahkârların seçkinlerin arasında değil de çatışmalarda yer almaları konusunda hesap yaparız.

Burada biraz zor olabilecek bir nokta hakkında konuşacağım. Allah (celle celaluhu) şöyle buyurmuştur: **“Tevbe edip durumlarını düzeltenler müstesna.”** (Âl-i İmran, 89) Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) de şöyle buyurmuştur: **“İnsanlar, altın ve gümüş madenleri gibidir. İslâm öncesi dönemde hayırlı olanlar, İslâm döneminde de İslâmî kavramak kaydıyla hayırlıdır.”** Ayrıca Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) Ebu Cehil'in harekete katılmasını temenni edip: **“Allahım! İki Ömer'den biriyle bu dini güçlendir”** diye dua etmiştir. Peki, harekete katılma şartı neydi? İslâm, harekete katılmak için Müslüman olmasını gerekli kılıyor.

Osman b. Affan döneminde bir yol kesici vardı. İsmi hatırlayamadım, ancak İbni Kesir tarihinde zikredilmiş, bir kafilenin önüne çıkınca: **“Yazıklar olsun size ben falanım”** derdi. (Korkularından) erzaklarını bırakıp giderlerdi. Vaizlerden biri kendisine nasihat edince: **“Tamam tevbe edeceğim! Ama insanların karşısına nasıl çıkacağım? Birçoğuna zarar vermişim”** dedi. Vaiz ona: Allah (celle celaluhu) ele geçirilmeden önce tevbe eden müfsitlere güven verdi: **“Ancak onları ele geçirmenizden önce tevbe edenler bunun dışındadırlar.”** (Maide, 34) Sonra ona: **“Rasûlullah'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) mescidine girip: “Ey insanlar! Ben falanım, tevbe ettim” dersin ve onlarla beraber namaz kılarısın”** dedi. Nitekim adam mescide girip: **“Ey insanlar! Ben falanım”** deyince insanların bir kısmı ondan kaçmaya yeltenirken, bir kısmı onu öldürmeye kalkıştı. İnsanlardan biri: **“Onu öldüremezsiniz, çünkü tevbe etmiş olarak geldi”** dedi. Adam tevbe edince Osman: **“Ne istiyorsun?”** diye sordu. Adam: **“Fetih ordularına katılmak istiyorum”** dedi. Daha sonra Kıbrıs gazvesine katıldı. Mücahidlerden biri şöyle anlatıyor: **“Biz gemideyken bu adamın sesi Rumlara ulaşıyordu. Gemimiz Rumların gemilerinden birine yaklaşıncı bu adam Rumların gemisine atladı. Rumlar geminin kenarına kaçınca geminin dengesi bozuldu ve hem Rumlar boğuldu hem de bu adam**

boğularak şehid oldu. (Allah rahmet eylesin)”

“Masariu'l-Uşşak” kitabından bir kıssa okuyacağım, bu kitap inşaAllah Kanda-
har'dan gelen kitaplar arasında olacak. Bu kıssa Hasan Basri döneminde yaşanmıştır.
Altı meşhur yol kesici vardı. Yol kesmeye çıktıkları sırada Hasan Basri onlara rastlamış
ve: “Siz kimsiniz?” diye sormuş. “Biz falan, falan, falan...” demişler. Onlara nasihat
etmiş ve tevbe etmişler. Daha sonra savaşa gitmişler ve Rum topraklarında müthiş
kahramanlıklar göstermişlerdir.

Üçüncü meşhur kıssa, Ebu Mihcen es-Sekafi'nin kisasıdır. Sa'd b. Ebî Vakkas'ın or-
dusunda bulunuyor, içki içip sarhoş oluyordu. Ayrıca Tâbiinden sayılıyordu. Suudi
vetkililerin hapse atıp hutbe vermesini yasakladığı Şeyh Abdülvahap et-Tureyrî'nin
sanırım “Davayı Düşünmek” adlı bir kasetinde bu kıssa üzerinde çok güzel bir yoru-
mu var. Diyor ki: İnsanların düşüncesinde “Dava” olunca, Sa'd'ın Ebu Mihcen'e (sükr
sarhoşluk cezası) celde vurduktan sonra verdiği ceza daha etkili bir cezaydı. (Bu arada
tazir cezası içkiyi bıraktırmıyordu). Savaşa katılma şerefinden onu mahrum etti. Sa'd
çardağa gidince Ebu Mihcen şu kasideyi söylemeye başladı:

Atlar savaşa girerken *** benim bağlı kalmam çok üzücü;

İslam yardım çağrısı yaparken *** beni davet ettiği halde yardım edememem
(çok üzücü),

Mal sahibiydim, kardeşlerim de vardı *** beni yalnız, kardeşsiz bıraktılar.

Sonra kendisinin bağını çözen olursa kaçmayacağına dair söz vermeye başladı.
Sa'd'ın Selma adında bir cariyesi (ümmüveled) onu duydu. Ebu Mihcen ona: “Beni
serbest bırak (Bağımı çöz)” deyince, cariyeye: “Seni serbest bırakırsam tekrar döner mi-
sin?” dedi. Ebu Mihcen: “Evet” dedi. Bu arada Sa'd hastaydı. “el-Belkâ” adlı atını alıp
savaşa girdi. Sa'd onu uzaktan görüp: “Subhanallah! Bu hücum Ebu Mihcen'in hücu-
mu, saldırı da Belâka'nın saldırısı, onu hapsedmemiş olsam bu kendisidir diyeceğim”
diyordu. Sonra dönüp kendi kendini bağladı. Sonra kıssayı Sa'd'e anlatınca, Sa'd onun
tevbe etmesini istedi ve savaşa katılmasına izin verdi.

Ebu Mihcen kasidesini zikretmişken, güzel bir fasıl anlatayım; Suriye'de cihad eder-
ken insanlar kampları terk etsin diye, Müslüman Kardeşler ellerinden geleni evlendir-
mek istiyorlardı. Bu arada güçleri nispetinde körfez ülkelerinde çalışma sözleşmeleri
de temin ediyorlardı. Kimilerini de üniversitelere gönderiyorlardı. Hatta genel sorum-
lu gelip bana: “Okuyacaksın” dedi. (O zaman) Basra Üniversitesi Mühendislik Fakülte-
sinde kayıt yaptırmıştım. Bitirmeme bir yıl kala bana: “Sen mezun olup mühendis
olacaksın vb.” şeyler söyleyince kendisine: “Biz şeytanları kovalamaya çalışırken sen
şeytanlarla beraber geliyorsun (onlara davet ediyorsun)” dedim. Bu davranışlarına
karşılık “Evlilikten, çalışmaktan ve okumaktan imtina edenler cemiyetini” kurduk ve

yönetime karşı gençleri bu cemiyete katıp kamplara almaya başladık. Daha sonra uzun zaman geçti, Hama düşüp dünya rezil olmuştu. Bu arada bütün insanlar evlendi, cemiyet üyeleri de evlenmeye karar verdi.

Bir defa İstanbul'a gitmiştik, o zaman bekârdım, ev sahibi (evliydi). Ebu Mihcen'in kasidesini hatırlamıştım. Ona: "Bana bir kâğıt ver, sana bir kaside yazıyım kâğıya asalım" dedim. Ona şöyle yazdım:

Sen kadınlarla buluşurken *** benim ..... kalmam çok üzücü

Birçok dostum ve kardeşim vardı*** beni zevcesiz bekâr bıraktılar.

Söz veriyorum! Bir gün zevce sahibi olursam *** uyanık kalıp geceleri uyumayacağım.

Neyse sonra evlendik ve cemiyet dağıldı.

Müslümanlardan isyankâr ve günahkâr olanları harekete katma konusundan bahsedecek olursak bunlardan cahiliyye döneminde hayırlı olanları, İslâm döneminde de İslâm'ı kavramak kaydıyla hayırlı olanlardır (diyebiliriz). Seçkinlerle (Müslümanların) geneli hakkında ayrıntılı konuşacağız, bunlar (Müslümanların) genelindendir. Battı, Yahudi ve Hıristiyanlarla olan savaşımız genel bir savaş olacaktır. Bu savaşta seçkinlerle insanları yönlendirmek mümkün olabilir.

Vacipler ve Allah'ın farz kıldığı farzlar fıskı (işlediği günah) dolayısıyla fasığın (günahkârın) üzerinden düşmez demiştik. Kardeşimizin dediği gibi bu gibilerin cihada katılma hakları ellerinden alınamaz. Müslümanlardan Cihad için sadece bid'at ehli adaleti şart koşturmuştur. Hâlbuki adalet cihada katılabilmek şartlarından değildir. Bu noktayı daha sonra açarız inşaAllah.

Devam ederek diyor ki:

"(Onlar) ulusal ordunun askerleri ve "savaş ağalarının" askerleri ile aynı kökene sahiplerdi, aynı şartlar altında yaşıyorlardı ve halkın davasına kolayca katılıyorlardı."

Hatta suçlular, hapse atılıp işkence çekenler şeriatın hâkim olmamasından ortaya çıkmışlardı. Şeriatın hâkim olmaması neticesinde ortaya çıkan tüm sosyal talihsizlikler onları suç, ahlaksızlık ve isyan bataklığına sürükledi. Ebu Mihcen'in cihada katılarak eğitilip tevbe etmesi sağlandığı gibi biz bunları cihada katıp eğitebiliriz.

"Mao, bazı askeri eğitimleri olan çiftçilerin devrime diğerlerinden daha fazla katılmasının muhtemel olduğuna inanıyordu. Lojistiğe gelince, Çin ya da başkası tüm gerilla savaşlarının prensibi, düşmanın ana silah ve mühimmat kaynağı olmasıdır. Bunun nedeni, doğru

kalibreli mühimmatın erişilebilir olması, lojistik probleminin azalması ve basit bir biçim almasıdır. Düşman ikmal hatları, iki kampı besler ve bazen gerillalara daha iyi hizmet eder."

Burada Mücahidlerin finansman ve geçim kaynakları konusunda kısa bir duraklamamız olacak:

Diyorum ki, cihadın ve bireyler ve gruplar olarak Müslümanların finansmanının aslı: Rasûlullâh'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem): **"Benim rızkım mızrağımın gölgesinde kıldır"** hadisidir. Hatta Rasûlullâh (sallallâhu aleyhi ve sellem) bir defasında eve girip bir saban demiri (pulluk) görünce: **"Bunun girdiği her eve zillet girer"** buyurmuştu. Daha önce anlatığım gibi Ömer b. Hattâb (radiyallahu anı), Müslümanların fethettikten sonra Filistin ovalarını ektiklerini duyunca mahsulü yakıp: **"Siz Emirler ve Askerler olarak gönderildiniz, (mahsul toplayan) çiftçiler değil, bu mevalinin işidir"** dedi. Mücahidler birer emirdir ve toplumda bir numaralı sınıftır.

Bir sonraki gerilla savaşının çağdaş seçeneklerinden biri silahların, paranın, yiyeceğin ve hammaddelerin hepsinin düşmanın elinde olduğunu ve onları düşmanın elinden almamız gerektiğini söylüyorum. Gelir kaynaklarından birisi de: Yahudi ve Hristiyanlara savaş ilan edersek, Halk Komiteleri aracılığıyla zekât toplamaktır. Ülkenin her tarafına yayılan cami imamları ve halk komiteleri aracılığıyla zekât toplamamız mümkündür. Zekât toplayabilirsek bu bir gelir kaynağı olur. Sonra cihada katkıda bulunmak amacıyla zengin Müslümanların kendi istekleriyle vergi vermelerini sağlarız.

Suriye'deki cihadın başlangıçta şehirde tüccarlara dayandığını hatırlıyorum. Bir defa bir kardeş gidip -insanların cihada bağlılığını görün- onlara: **"Bağış istiyoruz"** deyince: **"Senin falan olduğuna mutmain olunca verimiz"** dediler. O zaman Mücahidler arasında meşhur ikiz kardeşler vardı. Birinin adı Cemal diğerrinin adı Mahir, koku (parfüm) satıyorlardı. Şehirde çok ünlü oldular ve birer sembol oldular. Adam: **"Falan ve falan gelsin onların sadece sana selam verdiğini göreyim sana 10 bin lira -yani 3 bin dolar- bağış vereceğim"** dedi. Gerçekten de öyle oldu ikiz kardeşler gelip o kardeşe selam verince adam parayı verdi. Bu insanlar gönüllü olarak bağış yapmaktadırlar.

Diğerr kaynak ise, Müslümanların fasıklarından ve rejimle iş birliği yapanlardan zorunlu olarak alınan paralardır. Bu yöntem Cezayir'de Silahlı İslami Cemaatin altın merhalesinde başarılı oldu. Fasık tüccarlardan vergiler alındı.

Ardından otoriter devlet organlarında çalışanların tümünden mafya sistemi ile haraç alınır. Ama onlara askeri olarak müdahale etmenin bir anlamı yoktur. Partide, halk komitelerinde, devrimci komitelerde ya da Kralın maiyetinde olanlardan aile fertleri sayısına göre vergiler alınır. Bunlara: **"Ailenizden her bir şahıs için şu kadar verirsiniz, sizi rahat bırakırız"** dersiniz. Bu da başka bir kaynak.

Burada insanlara zulmetmemeye dikkat edin ve para toplanmasını bir öfke faktörüne dönüştürmeyin; bu, geçilmemesi gereken kırmızı bir çizgidir.

Diğer kaynaklardan biri de “Fey’dir.” Fey: Düşmandan, savaşılmaksızın hile yoluyla elde edilen mallardır. Bu mallara “Fey” denmesinin sebebi bu malın aslına dönmemesinden dolayıdır. Şeyhu’l-İslâm İbn-i Teymiye’nin dediği gibi: “Allah (celle celaluhu) bu malı, Allah’a inanan itaatkâr kullarına indirdi. Allah’a isyan edenlerin bu malda hakkı yoktur. Kâfirin Allah’ın indirdiği rızıkta, yani bu mallarda hakkı yoktur. Müminin bu malları alıp aslına iade etmesi vaciptir. Bu müminin hakkıdır. İşte bundan dolayı bu mallara “Fey” denmiştir.” Yine İbn-i Teymiye: “O halde, rızıkından yemekten menedebildiği halde kâfir, fasık ve isyankârların bu rızıklardan yemelerine neden müsaade etmektedir?” diye sorup: “Allah indinde kıymetsiz olduğundandır” diyor. Bu Rasûlullah’ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) şu hadisi şerifinde beyan edilmektedir: “Eğer dünya Allah katında sivrisineğin kanadı kadar bir değere sahip olsaydı, Allah hiçbir kâfirden yadan bir yudum su bile içirmezdi.” Değersiz olduğu için bu nimetlerden faydalanmaktadırlar. Ama asıl olan bu malların onların değil bizim olmasıdır.

Âlimlerden öğrendiğime göre bu “Fey” malını ister bir emir ister bir cemaat ister bir fert olarak Müslüman bunu alırsa veya Ahmet olarak gidip “Fey” malını ele geçirirsen mutlak olarak bu senindir (veya onu alan Müslümanındır). Bu malın humusunun (beşte birinin) alınıp alınmayacağı konusunda âlimler arasında ihtilaf vardır. Nevevi vb. âlimler: “Sahih görüşe göre “Humusu” alınmaz” demişlerdir. Şu anda kâfir bu ülkeye veya mücrimlerin yanına girip hileyle bir malı alırsanız bu mal sizindir ve “humusu” alınması gerekmez. Tabii ki bunun tafsilatı vardır.

Eğer “Fey” malını bir cemaat elde ederse bu mal cemaatin beytu’l-mâlinin ve Emirindir, fertlerin değildir. Çünkü Allah (celle celaluhu) şöyle buyurmuştur: “(Bu mallar için) siz at ya da deve koşturmuş değilsiniz.” (Haşr, 6) İnsanlar korktu ve mallarını terkettiler, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) onu alıp Müslümanların maslahatları doğrultusunda dağıttı, savaşanlar o maldan bir şey almamışlardır.

Ülkelerimizde ve Batı ülkelerinde (olması hasebiyle) bahsedeceğimiz üzere bu malın “Fey” fikhî, siyasi ve fiili tafsilatı vardır. Ülkelerimizde kâfir, mürted ve Müslümanların mallarını yağmalayan isyankârlar ve fasıklar, petrolü yağmalayıp zina, fasıklık ve isyanda harcayan Prensler vs. var.

Diğer bir kaynak ise ganimettir. Ganimet, düşmandan savaşarak güç kullanılarak suretiyle zorla alınan mallardır. Bu malların “humusu” (beşte biri) alınır. Humusu (beşte biri) Müslümanların veya cihad eden cemaatin veya cihada çıkan bu grubun beytu’l-mâlinin hakkıdır; Müslümanların maslahatı doğrultusunda harcanır. Müslümanların beytu’l-mâli yoksa Müslümanların maslahatı doğrultusunda harcanır. Humus yani ganimetin %20’si Müslümanlara dağıtılır. Mesela kardeşlerden üç

kişi bir bankaya saldırıp paraları alırlarsa cemaat vs. yoksa, şer'i hükme göre bu malın dörtte biri sizin (eylemi yapanlarındır), "humusunu" harcayacağınız şer'i bir yol bulup o yolda harcamanız vacip olur. Eğer hileyle aldıysanız, mal hileyle alanındır, beşte birini vermek isterse bu kendisi için sadaka olur.

Bundan dolayı burada konuşmamız gerekir. Ama bu, konunun başka bir ayrıntısıdır zamanı gelince anlatırım. Dr. Fadl'a ve başkalarına: "Örgütler olarak şu anda nasıl hareket ediyoruz?" diye sorduğumda: Bir grup gönderirsin, ganimet kazanıp: "Bu mal ganimettir, beşte dördü benimdir" derse, yani bir örgüt dört kişi gönderip bu dört kişi iki milyon (dolar) ganimet kazansa, kendilerine bir milyon 800 bin dolar verip örgüt 200 bin dolar alırsa bu insafsızlık olur. Dr. Açıklayarak şöyle dedi: "Beşte dört ve humus (beşte bir) olarak Kur'an-ı Kerimde geçen ve Rasûlullah'ın fiiliyle sabit olan ganimet Müslümanların emir sahiplerine ait olup Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Huneyn savaşında Müslümanların maslahatları doğrultusunda dağıtmıştır. Bu kitap ve sünnettir, ona göre davranış sergileyebilirsiniz. Ama önceden bir ittifakın hâsıl olmasını tavsiye ederim."

Umeyye oğulları ile Abbasiler arasında, askerler maaşlı olunca, bir fark oluştu. Ganimet olsun olmasın, bu askerler hükümetin silah ve atları ile savaşıyorlardı. Dolayısıyla kendi silahı ve atıyla cihada çıkan kadar ganimetten pay alamazlar. Okumamız gereken ayrıntılar vardır. Ancak bana anlattığı çözüm çok güzeldir. Bu çözüm: Bir kişi Mücahid bir cemaat arasına katılacağı zaman ganimetten kendisine düşen şer'i payını cemaate bırakma şartıyla anlaşma yapılmasıdır. Ganimet, Mücahid cemaatin lider kadrosunun uygun göreceği şekilde Müslümanların maslahatları için harcanır. Ancak ganimeti elde eden gruba ganimeti elde edip bağışladığı için gönüllerini hoş tutmak üzere teşvik anlamında bir miktar verilmesi tavsiye edilir. Bu gerçekten çok güzel bir çözümdür.

Cihadın (gelir) kaynakları, bu son yüzyılda girmiş olduğumuz İslâmî dilencilik sisteminden kurtulması gerekir. Şimdi kaynaklardan biri de: Müslümanlardan facir (ahlaksız) ve fasık olanların nihayetinde kâfirlere gidecek olan ahlaksızlık ve isyanda harcadıkları büyük mallara el koymak. Prensler, zenginler ve fasık Müslümanlar, aslında (Müslümanlardan) gasp edilmiş milyonlarca parayla Avrupa'ya gidip bu paraları fahişelere, zinaya vs. harcamaktadırlar. Bu insanlar, bazı Arap hırsız çeteleri dâhil mafya, hırsız ve her çeşit yol kesici için bereketli bir bölge haline geldi. Sadece Mücahidler, bu madda hisselerinin olduğunu düşünmemektedirler.

Şu anda sahibine sıkıntı vermeyecek bir sırrı açıklamak istiyorum. Birincisi facir (ahlaksız) Arap Prens ve zenginlerin Avrupa'ya gidip harcadıkları paralara el koyma konusunda şeyh Abdullah Azzam'a: "Onların mallarına el koyalım mı?" diye sordum: "Evet, öldürmeye ulaşmayacak şekilde zor kullanarak da olsa el koyabilirsiniz. Çünkü

sefihin malına el konularak Müslümanların maslahatlarında harcanır, ancak ölümle cezalandırılmaz” diye cevap verdi. Bu fetva şeyh Abdullah Azzam’a zarar vermez. Çünkü şu anda cennette huriler arasında olmasını yüce Allah’tan diliyoruz.

Dr. Ömer Abdurrahman’a gelince 240 yıl (hapis) hüküm giydi. Bu fetvayla bir sene artacağını zannetmiyorum. Bizi ziyarete geldiği sırada aynı soruyu kendisine sordum. Subhanallah! Çektiği bütün hastalıklara rağmen gece namazını terk etmezdi. Gece namazına kalktığı zaman kardeşimiz Ebu Yasir Rufai abdest almasına yardım ederdi. Ben mekâna nöbetçilik yaparken kendisine: “Mallarına el koyabilir miyiz?” diye sordum: “Mallarını öldürmeye ulaşmayacak şekilde zorla alabilirsiniz” dedi.

Bu kaynaklardan biridir. Kaynaklardan biri de silah ticareti. Silah ticareti en karlı alanlardan biridir. Biz cihadla meşgulken, silahlar elimizdeydi, farklı insanlara satmamız mümkündü. Silah ticareti, sahibinin bu silahla ne yapacağından sarfı nazarla meşru bir ticarettir. Ancak Müslümanlara zarar veren alanlarda kullanacağını bilerseniz satamazsınız. Çete, mafya, muharip ve devlete isyan eden insanlara gelince bunlara silah satmak, cam satmak gibidir, camla ne yapacak? Allah daha iyi bilir. Bazı konularda soğuk bir çekingenliğe gerek yoktur. İnsanın ekmeği satın alıp içkiyle beraber yemesi mümkündür, böylelerine ekmek satmak haram değildir.

Ardından kaçakçılık (ticareti) gelir. Normal eşya kaçakçılığı. Şimdi elektronik cihaz kaçakçılığı kaçakçıların en önemli gelir kaynaklarından biridir. Bunlar insanların en zenginlerinden sayılırlar. Biz yolculuğa çıkarken (bazen) sahte pasaport çıkarıyoruz, hicret ediyoruz vs. öyle bir yolculukta bir yerden bir yere giderken birkaç cihaz alıp satarsanız dilenmekten kurtulursunuz.

Bazı örgütlere ait sınırlı ticari yatırımlar (vardır). Herhangi bir kaynaktan gelen malların bir kısmını alıp bir şahsa verirler. Askeri birimlerden çok daha gizli iktisadi bir organizasyon bulunur (bu işleri idare eder). Çünkü Mücahidlere mali destek sağlayan bir organizasyonun varlığı bilinirse terörist muamelesi görecektir ve baştan sona bertaraf olacaktır. Biz de sırları ifşa etmeye alışan insanlar olarak: “Bu mali destek sağlamanın en zayıflarındandır” derim. Çünkü bütün iktisadi projeler başarısız olurlar. Ancak ekonomik bir yatırım projesi kurabilirsiniz bu bir kaynak sayılır. Ticaret yapmak üzere görevlendirdiğiniz şahsın Mücahid ecri kadar bir ecre nail olacağını bilmeniz gerekir. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem): “*Arkanızda bazı insanları bıraktınız, geçtiğinin bir vadi ve dar geçitte sizinle ecirde ortak olurlar, çünkü onları birtakım mazeretleri alıkoymuştur.*” (Muslim) buyurmuştur Bunları mazeretler alıkoymamıştır, aksine tüccar olmaları hasebiyle cihad etmektedirler. Ancak fitneye düşmemek için çok iyi eğitim görmüş insanları bu işe seçmek gerekir.

En son kaynak olarak iyilik seven Müslümanların bağışları gelir. Bu bağışlar şartsız olmalı ve hükümetten gelmemeli.

Paraya boğma politikasına dikkat etmeliyiz. Düşman size para verebilir. Devletler, hizipler (size para verebileceği gibi) sakallı Mücahid gönüllü bir adam şeklinde gelip sizi paraya boğabilir. Bu mal size hâkim olunca bozulmaya başlayıp yoldan çıkarsınız. Sonra sırları ifşa edersiniz, ardından bağışlar sebebiyle satın alınırsınız. Bu durum Afganistan'da ve bütün Arap cihadında oldu. En son duyduğumuza göre İbn-i Useymin Burma'da cihad yapmak üzere hazırlık yapmaktadır. Sorunlardan sarfı nazar ederek insanlar kesinlikle erzaka muhtaç olacaklar. Böylece, her zaman üzerinde fetva yazılı bir kâğıda sarılı dolarlar gelecek, tabii ki fetva Pentagon ve otorite lehine olacaktır. Böyle şeylerin olduğuna dair birden fazla şahit vardır.

Hatta iyi niyetlerle Körfez'den gelen paraların, bize ve insanlara neler yaptığına bakın! En küçük olumsuzluğu bizi işsiz bir gruba dönüştürmesidir. En azından aza yeti-nip cihad yapmak istemeyenler için (olumsuzluk oluşturdu). Kursu açmak istediğim zaman bana yöneltilen ilk soru: "İnsanlar nereden yiyecek? Kursu kim sponsor olac-
kak?" "Herkes kendi ihtiyacını kendisi karşılayacak" dedim. Finansman olmadığı için birçok insan hayırdan uzaklaştı.

Bu duraklamayla yetiniyorum, çünkü ayrı bir dersi olacak.

Diyor ki:

**"Gerilla stratejisi dinamiktir ve olumlu askeri ve siyasi hedefleri var-
dır. Mao'nun stratejik savunması etkili ve kalıcı saldırıya dayanıyor.
Sıradan bir ordunun arka operasyonlarına benzer rahatsızlık operas-
yonları, farklı bir amaç arar ve düşmanı tüketmeyi, hatlarını maksi-
muma uzatmaya zorlamayı, böylece tecrit halinde saldırıya uğratma-
yı amaçlar.**

**Mao: "Gerillalar, düşmanın zayıf yönlerini hatırlarlarsa (bilirlerse)
inisiyatifi ele geçirebilirler" diyor."**

Düşmanla aramızdaki savaşın ya meşruiyet ve ilkeler için ya da askeri inisiyatifi elde etmek için yapıldığını söylediğimi hatırlatırım. Meşruiyet savaşını kaybedersek yani onun meşru bizim bağı (saldırgan) olduğumuz (kabul edilirse) her şeyimizi kay-
bederiz. Ama askeri inisiyatifi kaybedersek, askeri olarak kaybederiz. Her şeyi kaybet-
mekle askeri kayıp arasında büyük bir fark vardır. Askeri olarak kaybetsek bile meşru-
yeti kaybetmemeliyiz, anlaşıldı mı?

**"Düşmanın yeterli askeri olmadığı için, gerillalar geniş alanlarda fa-
aliyet gösterebilir. Ayrıca düşman yabancı ve barbar olduğu için ge-
rillalar milyonlarca vatandaşının güvenini kazanabilir."**

Müslümanların meselesine, hakkında çok konuştuğumuz mevzuya dönüyoruz.
Düşman barbarca ve acımasızca insanları öldürdüğü için, bunu Müslümanların hiz-

metine (Müslümanları harekete geçirmek için) kullanmalısınız, çünkü o (düşman) bir yabancıdır. Afganların, Ruslar gelene kadar cihada girmediğini hatırlatırız. Şimdi Batı, Kuzey Afrika'ya girmeyi düşünüyor. Bunu yapmalarını ve bunun hayırlı olmasını yine Allah'tan dileriz.

(Yazar):

"Japonlardan bahsediyordu ve prensiplerinin özellikle Çin için geçerli olduğunu iddia ediyor. Ama (yabancılar ve barbarlar) kelimelerini "sömüren saldırganlar" kelimeleriyle değiştirirsek, kelimeler daha genel bir anlam alabilir." diyor.

Yani, Amerikalı yazar bile Mao Zedong'un konuştuğu alanı genişletiyor. Biz de "Yabancılar ve barbarlar" kelimelerini, şimdi karşılaştığımız cephe olan "Münafık Mürted Batı Yahudi ittifakı" ile değiştirirsek daha da genişletmiş oluruz. Yahudiler, Hristiyan Batı, Mürted Hükümetler, münafık ajanlar ve münafık alimler, bu cepheyi: "İnsanların çıkarlarına ve bilinen şariat maksatlarının beşine (makasidu's-şeria) saldıran saldırganlar ve sömürücüler" şeklinde değiştirebiliriz.

Mao: "Gerilla taktiğinde, Batı'dan saldırdığınızda doğudan saldırıyormuş gibi gösterin, güçlülerden kaçınıp zayıflara saldırın, saldırın-çekilin, muhteşem bir saldırı yapın ve hızlı bir çözüm elde etmeye çalışın" diyor.

Antere'ye nasıl Antere oldun diye sormuşlar: "Zayıfı arardım, ona cesurun kalbinin paniğe kapılacağı bir darbe vururdum." diye cevap vermiş. Zayıfın başına geleni gördüğü zaman güçlünün maneviyatı yıkılınca; bu kişinin zayıf olup olmadığını düşünmez. Sadece önünde bir insanın başının kırıldığını görerek kendi başının (bu şekilde) kırılacağını düşünüp direnmeye gücü kalmaz.

Cümleyi tekrar okuyalım: "Gerilla taktiğinde, Batı'dan saldırdığınızda doğudan saldırıyormuş gibi gösterin, güçlülerden kaçınıp zayıflara saldırın, saldırın-çekilin. muhteşem bir saldırı yapın ve hızlı bir çözüm elde etmeye çalışın" Bu taktikler aynı zamanda boks ve judo için de uygundur.

"Gerilla savaşının siyasi bir amacı olmazsa başarısızlığa mahkumdur."

Ey basiret sahipleri ibret alın! Güzel ve harika olduğunu söylediği tüm bu taktikler politik bir amaçları yoksa başarısızlığa mahkumdur. Arap Yarımadası'nın gençlerini Burma'ya yönlendirmenin politik amacı nedir? Allah daha iyi bilir.

Bütün Müslümanları kutsal alanların etrafında harekete geçirmek zorunda olduğunuz, saldırgan sahaya inmiş olduğu halde, alt cephelere yönelmenizin politik hedefi ne olabilir? Allah daha iyi bilir.

Dini, şu anda alt cephelere çağrı yapan her insanın dininden, niyetinden ve aklından cesaretle şüphelenmek zorunda olduğunuzu söylemiştim. Asıl bela ve musibetlerin olduğu bölgeden, bölge insanlarını çıkarmanın -bütün cesaretimle söylüyorum- ya maddi ya dini ya da akli bozuktur, üç ihtimalden biri. Akli dedim, çünkü şu eserin hadis olduğunu zannetmiyorum- etki alanına giren (muhatapı olan) birçok insan vardır: "Cahil cehaletiyle facirin (günahkârın) günahından daha büyük şeyler yapar"

Diyor ki:

"Ya da bu hedef halkın istekleriyle uyuşmuyorsa"

Bir daha Ey basiret sahipleri ibret alın! Metoduna uygun meşru ve Müslümanları ikna edici, halka dayalı bir mücadele anahtarı bulmanız lazım. Bu iki şart lazımdır: Metodunuza uygun meşru olacak ve halka dayalı olup onunla Müslümanları ikna edebileceksiniz.

"Ya da sempati, iş birliği ve katılım sağlayamıyorsa. O halde gerilla savaşı esasen politiktir.

Öte yandan, karşı devrimci nitelikte bir savaşta, gerilla taktikleri yersizdir, çünkü gerilla savaşı aslında kitlelerden kaynaklanır ve onlardan destek alır ve sadece onların sempati ve iş birliği yoluyla var olabilir ve gelişebilir.

Mao tarafından verilen kurallar retoriktir, istediğimizden daha az açıktır ve pek çok soruyu cevapsız bırakmaktadır. Yazılarının devrimcileri eğitmek üzere hazırlanan bir sistem olmadığı ve siyasi referanslar olduğu unutulmamalıdır.

Yazıları sadece gerilla alfabesini teşkil etmektedir, ancak üç milyon 700 bin kişilik bir ordunun (o zamana kadar Çin'in tanıdığı en büyük ordu) mağlup edilmesiyle sonuçlanan çalışmaları, Çin gibi silahsız ve endüstrisi olmayan ülkelerde kullanılabilecek birçok şey öğretiyor. Ama devrimci savaşın temel unsurlarına: Alan, zaman ve iradeye sahiptir."

"Alan" tüm Müslüman ülke topraklarıdır. İnşâAllah önceki gerilla savaşlarında alanlara (ilaveten) icat edeceğimiz bir yöntem ekleyeceğiz. Batı da bulunan birçok Müslüman azınlığı, Allah'ın İslam'a hidayet ettiği o ülkelerdeki yerli Müslümanları ve düşman hatlarının arkasında faaliyet gösterecek şehid olmaya aday intihar gruplarını kullanarak düşman hatlarının arkasında çalışma hatları açmamız lazım, (yani) düşman hatlarının arkasında -komando- gerilla savaşı için yerimiz olmalıdır. Bunu ya Parsak, gerilla savaşı tarihine kimsenin daha önce yapmadığı bir yöntem eklemiş oluruz."

"Zaman" savaşın uzaması bizim lehimize dir. Dün, önümüzdeki yüzyılın en az yarısına kadar zamanımız olduğundan bahsettik, bu da üç yıllık düşünce ve hazırlıklara sahip olduğumuz anlamına gelir, 2000 yılında, Mescidi Aksa'nın yıkılmasıyla başlayacaktır.

Ardından "İrade" meselesi, Allah'ın: "Onlar eğer savaşa çıkmak isteselerdi, elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların harekete geçmelerini istemedi de onları geri bıraktı ve onlara, "Oturun, oturan âcizlerle beraber" denildi." (tevbe, 46) ayetini hatırlatmak istiyorum. Bu ayetin askeri boyutundan, üç çıkış alanına işaret etmesidir:

İsteselerdi: irade.

Hazırlık yaparlardı: Hazırlık.

Fakat Allah onların harekete geçmelerini istemedi: harekete geçme.

Çalışmamızın alanları şunlardır: İrade, hazırlık ve harekete geçme. Aslında Allah (celle celaluhu) hazırlık yapmamayı kişinin nifakına delil saymıştır. Hatta evlenmek istersen ya da ticaret yapmak istersen önce bir irade gerekir. İrade varsa, hazırlık lazım, yani para ev vs. hazırlık yapmazsan evlenemezsin, ardından hareket gerekir, harekete geçersen Allah (celle celaluhu) sana bir yol açar.

Çin deneyimi bölümü bitti. Geçen bölümlerde çok fazla taktik bulunduğunu hatırlatırız. Bunların en önemlileri: İnsiyatif ve meşruiyet mücadelesidir.

Burada duruyoruz. Allah'ım! Seni hamdinle bütün noksan sıfatlardan tenzih ederiz, senden başka ilah olmadığına şehadet ederiz, bağışlamayı diler sana tevbe ederiz.

Soruları alalım:

Kardeş....

Şeyh: Şamir: "Tüm hesaplarımızı yaptık, ama bomba adam olgusunu hesaplamadık, şehadet operasyonlarını kastediyor, planlarımızın hiçbirini inşa etmediğimiz bir şey. Buna karşı planlarımızda herhangi bir strateji oluşturmadık" diyor.

Kardeş: Çin deneyiminde ve Mao Zedong'un sözlerinde, savaşı uzatma meselesine küçük bir itirazım var. Savaşın uzamasının dezavantajları vardır, bu dezavantajlardan bazıları şunlardır: İnsanların enerjilerini boşaltmak, ölü ve yaralı çokluğu, destek eksikliği, dahası cemaate katlanamayacağı bir şeye mül olur. Böylece inançlarını ve tutumlarını tehlikeye atabilecek koşullu finansmana maruz kalır. Fakat bu durum Afganistan ve Pakistan'da gördüğümüz gibi savaştan yararlanan dost bir ülke olursa durum iyileşirdi. Pakistan'ın mücadelesinde Afganistan'ın yanında yer alması, savaşın uzun

uzunun dezavantajlarını hissetmemelerine yardımcı oldu. Arap devletlerinin harcamaları, sadaka ve bağışlarla Afgan davası lehine genel bir planlayan olarak yer alması; bu durumu sona kadar ayakta kalmasına yardımcı olan faktörlerden biriydi. Bu konuda açıklama yapmanız mümkün mü?

Şeyh: Savaşın uzunluğunun, insanların acı çektikleri yaralara ve sıkıntılara karşı sabırlarının azalmasına ve bitmesine yol açtığı gerçeğine gelince: Bu savaşın nihai amacına göre (değişir). Burada Afganistan'da, Ruslar varken insanların sabırlarının tülendiği hissi yoktu, çünkü insanların kanaati, savaşın aslında Yüce Allah'tan gelen bir imtihan olduğu ve ona katlanmanın farz olduğudur.

Derim ki: Açıklamaya başlarken sondan başlamak istiyorum. Durumu tahlil edecek olursak, Pakistan, hat boyunca bulunmuyordu. Ayrıca Pakistan, her zaman Afgan Cihadının bir dostu değildi. Pakistan, Afgan cihadını bölgesel çıkarları olan bir devlet olarak kendi lehine yönlendirdi. Ayrıca onun lehine, (çünkü) savaş imparatorları olarak, milyarder oldular, savaştan önce ve sonra her şeyin meyvelerini topladılar. Afganistan savaşına verdiği destek yalnızca şu iki alanda olmuştur: Ya Hindistan'a ve onunla olan sorunlarına karşı bölgesel çıkarları ya da üzerinde çalıştığı kişisel çıkarları (için destek vermiştir). Her iki durumda da: Pakistan'ın birçok konudaki rolü çok olumsuz etkilere neden olmuştur.

Onu dost olarak nitelendirmemiz konusunda diyorum ki: Batıya ve Yahudilere yönelik gelecekteki savaşlarımızda, dost ülkelerin varlığının bu uzun vadeli savaşta bize yardımcı olması anlamında ki ihtimali, doğu Asya blokları vs. gibi mevcut uluslararası ilişkilere güvenmemiz mümkün olsa da çok dar (uzak) bir ihtimaldir.

Bu zorluklara katlanmak için insanların sabrına yardımcı olan şey dost bir ülkeye sahip olmak değil, cihadı denetleyen grubun çöküş ve kesinti aşamasına ulaşmama becerisidir. Savaş dalgasının lehlerine dönecek şekilde kesinti aşamasına ulaşmamasıdır.

Ama tecrübelerimize göre, her konuda gördüğümüz gibi, Suriye'deki Filistin meselesinde bile, cihadı yöneten grubun bu fedakârlıklarda halkın inançlarını, meşruiyetini ve gerçekliğini körüklemek için iç medya ve yoğun bir farkındalık varsa, fedakârlıkların büyüklüğü olumsuz bir faktörden çok olumlu bir faktöre dönüşüyor.

Bu, İran deneyiminde çokça görülmüştür. Ölü ve cenaze olduğu kadar olumlu bir geri dönüş vardı. Fedakârlıklar çoğaldıkça, bu daha meşru bir eyleme dönüşür. Özellikle de Allah yolunda bela (ıstırap) kavramı, çekilen ıstırap karşılığında ecir kazanılacağı ve bu uğurda sabredilmesi gerektiği insanların geneli tarafından bilinir ve uygulanır. Yoğun bir yönlendirme sonucunda insanlar size destek veren bir topluluğa dönüşürlerse, Mao Zedong'da olduğu gibi bizde olur. Uzun süren savaş Çin halkını

yoğurup ehil hale getirdi. Bizim öngördüğümüz şey, dâhili medyanın olması, Müslümanların bilinçlendirilmesi ve bu amaç için iyi bir seçim olması koşuluyla, fedakarlıkların uzunluğunun yararlı olacağıdır. Yahudiler, Hristiyan Batı ve Amerika konusuna elimizi iyi koyduğumuzu düşünüyoruz.

Şimdi, Filistin, Ürdün ve hatta Mısır ve Ezher'de insanlar, sadece Saddam Hüseyin ve Irak'ın vurulması konusunda intikam almak için belaya (savaşa) katılma yolu arıyorlar. Çünkü çok büyük bir ezilme aşamasına uğradı. Onlar şimdiden bu davanın sonuçlarını biliyorlar. Hatta biz kimseye zarar vermiyoruz, aksine düşman tarafından zarara maruz kalıyoruz.

Hiç şüphe yok ki, başlar başlamaz savaştan bıkacak bazı insan kesimleri vardır. Ancak, genel olarak toplumların ve özellikle de Müslüman toplumun somut psikolojik bir çalışması olarak genel bir kanaate sahip bir mesele olduğunda, medya ve dâhili yönlendirme bu kanaat ile tutarlı olup içine dökerse (yarar sağlarsa bu bıkkınlık ve isteksizlik zarar vermez). Bizde Suriye'de gönüllü fedailer Filistin'den (şehid olarak) getirildikleri zaman, neşe çılgınlıkları yükselir, törenler düzenlenir, davullar çalar; sonuçta bu törenin düğün töreni mi, yoksa bir ölü için düzenlenen tören mi diye düşünmeye başlarsınız. Sıkıntılar insanları yoğuran durumlara dönüşmüştü ve insanlar bu sıkıntılara olumsuz değil olumlu tepki vermişlerdi.

Sorunuzdan, uzun vadeli savaşın, insanları düşman kuruluşlardan bağış ve sadaka almaya maruz bırakabileceğini anlıyorum. Sağlam cihad hücreleri varlığında buna müsaade edilmemelidir. İlk yapılması gereken şey, herhangi bir Haçlı yardım kurumunun savaş alanına girmesini engellemektir. Ardından yapılması gereken şey, İslami bir slogan altında bizim saflarımızda hareket edecek herhangi bir yardım kuruluşunun ayağını kesip kırmaktır. Bu sıkı ve ciddiyetle takip edilmelidir. Bu Afgan cihadından öğrendiğimiz en önemli derslerden birisidir. 1990 yılında kardeşimizin özetleyip dediği gibi Afgan cihadını üç kelimeyle özetleyebiliriz: (Ruslar hezimete uğradı, Müslümanlar öldü, Haçlılar muzaffer oldu!), bunu açıkça gördük. Hatta şu anda Taliban hükümetinin bu durumu sona erdirmeye çalıştığını, ama elinden bir şey gelmediğini görüyoruz.

Hatırlıyorum, şimdi yaşadığımız bu şehirde, Host'ta bulunuyorduk. Saldırı sırasında ve fetihten sonra Khost'taydık. Host düştü ve gecenin sonunda fethedildi. Sabah saat 10:00'da Kızılhaç Heyeti, hazırladıkları bir ofiste dört metre uzunluğunda ve dört metre genişliğinde bir Haç çiziyordu. Böylece Kızılhaç, kırmızı orak ve çekicin yerini aldı. İkiisi arasında küfür ve kırmızı hariç, ortak bir payda yoktu. Sonra meyveler toplandı.

Bu Haçlı örgütler sömürge sürecinin tamamlayıcısıdır. Aradaki tek fark sizi ipekteki bir iple asıyor olmasıdır, diğeri sizi çelikten bir zincirle asarken, bu sizi ipekteki bir iple

asıyor, ancak öldüğünüz zaman sizi astığını hissediyorsunuz.

Bu noktada kardeşimizin sorusundan Haçlı organizasyonlara izin verilmemesi gerektiğini anlıyoruz. Yani mesela biz Amerikalılarla savaşırken Alman bir yardım kuruluşunun bize yardım etmesine izin verilmemelidir. Şartsız yardım yapmak isteyen devlet ve kuruluşların yardımlarını muhtaç olursak sınırdan teslim alarak kabul etmemiz mümkündür, aramıza girmelerine müsaade edilmez. Bu konuların pratik bir çözümlenmesi gerekir.

Kuruluşların deneyimi tam bir cilde (kitap) ihtiyaç duyan bir araştırma konusudur. Yaralı Mücahidlerin ellerini ve bacaklarını gereksiz yere kesmede nasıl rol oynamıştır? Müslümanları kısırlaştıran ilaçları nasıl dağıttıklarını? (Araştırmak lazım). Dün, kardeşlerden biri bana, kimyager kardeşlerin dağıtılan unu analiz ettiklerini İkinci nesilde kısırlaştırıcı maddeler bulduklarını söyledi. Yani kısırılık etkisi 5-10 yıl sonra başlıyor. Çocuklar kısırlaştırılıyor, nesli olmayan çocuklar doğuyor. Ardından Haçlılar yayılır, sonu olmayan belalar ve musibetler. Bu, konumuz dışında olan ciddi bir araştırma konusudur.

Diğer bir konu İslami Örgütler: İslam Dünyası Birliği, Suudi Arabistan Kızılay'ı, Kuveyt Kızılay'ı, İyilik Komitesi, İslami Yardım Komitesi, oralardan gelen bütün bu örgütlerin, Kızıl Haçın on katı kadar yıkıcı bir rolü vardı. Bunun nedeni İslami olmasından dolayı insanların rolüne dikkat etmemesidir. Müslüman, sakallı, İslami giyim, gençler vs. en büyük trajedi ise, bu projelerden sorumlu olanların çoğunun iyi, Mücahid, Müslüman ve hayır yapmak isteyen kardeşler olmasıdır. Bu da Müslümanları kandırmaktır.

Falan Doktora bakarsınız şu anda ismini vermek istemiyorum Yardım kuruluşu müdürü Mücahid idi savaşa katılıyordu. Falan da Mücahidlerden biriydi, savaflara katıldı, Kabil'e girdi vs. tünele girdi, tünelden çıktı, uzun kahramanlık hikâyeleri. Bununla birlikte yaptıkları olumsuz etkiyi tam bir iyi niyetle yapmışlardır. Aralarında niyetleri iyi insanlar bulunduğundan şüphem yoktur. Ama aralarında kötü niyetli insanlar da vardı. Aralarında Suudi Arabistan, Mısır ve diğer istihbarat servislerinde çalışan askeri rütbeli insanlar da vardı.

Bir örnek vermek gerekirse; Eymen Hayyat adında bir adam Peşaver'de İyilik Komitesine başkanlık yapıyordu aralarında "Ebu Mahmud es-Suri el-Arnâvûti" adında Suriyeli bir kişi bulunan Araplardan bir grubu işe aldı. Bu adam tarihi konumunu kullandı. Çünkü abisi "Bessam el-Arnâvûti" Suriye Hama olaylarının büyük Mücahid ve şehidlerinden birisiydi. İyi bir ün ve cihada katılım. Buraya gelip İyilik Komitesinde çalışmaya başladı. Sonra aşağıdaki skandal olay meydana geldi:

Ebu Mahmud iki tane Filistinli kardeşi bir yardım projesi yürütmek üzere İyilik Komitesinde işe aldı -Bu yüzlerce örnekten bir örnektir, tam olarak ortaya çıktığından

ibret için anlatıyorum- Onları 1000 dolarlık bir iş sözleşmesi ile işe aldı, yapacakları görev yazılıydı ve büyük bir yemin eklenmişti. Onlardan önce başkalarını işe almıştı. Kardeşler zeki oldukları için meselede hile olduğunu bildiler, görevi kabul edip işi sona kadar göturdüler. Daha önce konu hakkında bilgi toplamışlardı. Sonra olayı Peşaver'de yaydılar. Allah onlardan razı olsun!

Görev, battaniye ve ayakkabı dağıtmaktı. Onlara: "Cephelere girip muhtelif komutanlarla çalışmanız gerekiyor" dediler. Şartlardan bazıları şunlardır: Sizi tehlikeye düşürecek belirleyici savaşıara müdahale etmeyin, taraflar arasındaki anlaşmazlıklara karışmayın. Aşağıdaki bilgileri toplamanız gerekir: Mücahidlerin sayısı, hendeklerin şekli, tahkimat şekilleri, Mücahidler arasındaki farklılıklar, liderlerin isimleri, insanlarla ilişkileri, düşman istihbarat servisiyle ilişkileri, hepsi istihbaratla ilgili çok tehlikeli bilgiler, ne için (bu bilgiler toplanıyor)? Onlara: "Battaniyeleri dağıtmak için hangi cephelerin muhtaç olduğunu, hangilerinin muhtaç olmadığını öğrenmek için" diyorlar.

Şartlardan birisi de projenin gizli kalacağına yemin etmektir. Sana görevi veren merkezden başka kimseye bilgi vermemektir. Bu merkez, İyilik Komitesine bağlıdır. Bu bilgileri sadece ilgili kişiye vereceksin, başkaları arasında yaymayacaksın ve görevinden kimsenin haberi olmayacaktır.

Bu bilgiler benim arşivimde mevcuttur, arşiv gelirse meseleyi size gösteririm. Yani üç sayfa, bununla birlikte size istihbarat yöntemiyle aylık beşyüz dolar mı, bin dolar mı yazıyor, hatırlamıyorum. Raporların kalitesine bağlı olarak ikramiyeler de var, resmi istihbarat yani!

Bu kardeşleri işe aldı. Görevden dönünce bu olayı anlattılar: "Bizi işe aldılar, biz de şu şu işleri yapmak üzere gittik" dediler. Eymen Hayyat ise iki gün sonra Peşaver'den gitti. İyilik Komitesine yeni bir müdür atadılar. (Eymen Hayyat) alelacele eşyalarını satıp gitti. Bilmünasebe ben onun arabalarından birini alelacele satıldığı için çok düşük bir fiyata satın almıştım. Geldiği zaman ki İslam'a hizmet etmek isteyen Müslüman bir adam gibi sıcak ve onurlu karşılamamın aksine çekip gitti. Tabii ki bu konudışına çıkmak değildir. Aksine kardeşimizin sorusunun ayrıntılarındanır.

Tabii ki, Ebu Mahmud es-Surî (işine) devam etti ve: **"Biz iyilik etmek ve uzlaştırmaktan başka bir şey istememiştik"** (Bakara, 177) dedi. Bazı gruplar tarafından kabul edildi. Kendisi Suriyeli ben de Suriyeli olduğum için Bosna cihadının başlangıcında İspanya'da bulunduğum sırada beni arayıp: "Biz cihad için hazırlık yapıyoruz" dedi. Daha önce Hikmetyar lehine Uluslararası bir ordu kurmak için Hikmetyar'la beraber çalıştı. Hekmatyar'ın Bangladeş, Hindistan ve diğer milletlerden oluşan uluslararası bir ordu kurması için Araplardan ve eğitimcilerden gönüllü toplamaya başladı. Eğitimcilerin Arap olmasını istiyordu, bana da bir eğitimci olarak: "Gel, bu konuda bi-

zımle birlikte çalış" diye teklifte bulundu.

Ben onunla açık bir şekilde konuşuyordum: "Sana aylık ödüyorlardı (değil mi?)" diyordum. Bir defasında kendisinde Amerikan yapımı yeni bir tabanca görmüştüm, kendisine: "Bu tabanca sana FBI yoluyla ulaştı (değil mi?)" dedim. Bunları böyle açıkça söylüyordum. Bana: "Ağır konuşuyorsun (üzerime çok gelme)" derdi. Bütün oturumlarda böyle konuştuğumu biliyordu.

Beni arayıp: "Hırvatistan'ın başkenti Zagreb'de İyilik Komitesinin bir ofisini açtık" dedi. Haberi İspanyali bir kardeşe bıraktı. (İspanyali kardeş) bana dedi ki: "Ebu Mahmud seni arayıp: "Şu kadar aylıkla -dolarla- bir eğitimci olarak çalışmak ister misin? Çünkü Bosna'da cihad için Araplardan oluşan taburlar kurmak istiyoruz" dedi." Ona: "MâşâAllah! Seninle kim var?" diye sordum. Bana: "Daha önce İyilik Komitesinde çalışan Abdüsselam es-Surî var" dedi.

Şimdi bu sözlerle onun kesin olarak muhbir ya da ajan vb. olduğunu iddia etmiyorum. Ben size naklediyorum, siz istediğiniz gibi yorumlayın. Velhasıl, oraya gitti. Ebu Mahmud es-Sürî ve Abdüsselam es-Sürî, burada Şeyh Abdullah Azzam'a sorulan şüpheli meselelerden biriydi. Haklarındaki şüpheli iddialardan dolayı onları yanından uzaklaştırdı. Bunlar Peşaver'deki konsoloslukta ABD büyükelçisiyle geceleri buluşup otururlardı. Amerikan Elçiliği'nden bazı Arap şeyhlerine (âlimlere), Arap çevrelerinde Afganlar adına seferberlik ve savunma sürecini kolaylaştırmak için Amerikan pasaportu verebileceklerine dair bir teklif ilettiklerine dair bir haber aldım. Şeyhler (âlimler) onlardan şüphelendiler ve bu teklifi reddettiler.

Bunların hepsi istihbaratın arka hatlarıdır: Kızılây, Kızılhaç vs. Kızıl İslam ve Kızıl Küfür, hepsi birbirinin altında.

Konudaki dikkat çeken nokta: Yeter! Olup bitenler yeter! Daha sonra Ebu Mahmud es-Sürî, Gerillaların işine yarayan silahlar üzerinde eğitimin yayılmasını isteyen bütün Arap kardeşlerle buluştu. Çünkü genel olarak Arap taburunun politikası, esas müftüleri İbn-i Useymin'den, temel yönlendirmeleri de bu komitelerden gelir. Bu komiteler burada büyük, parlak isimlerdi, Bosna'da da ünlüydü. Bosna'daki bazı kardeşlerin ölümüne neden olmuştu. Hatta (oradan) gitmezlerse Mücahid kardeşler onları ölümle tehdit etmişlerdi. Bunun üzerine Suudi yardım çalışanlarının büyük isimleri buradan çıkıp yardım işlerinde çalışmak üzere oraya gitmişlerdi. Bu kurumların buradaki ve Bosna'daki rolü arasındaki benzerliği karşılaştırırsanız mutabık olduğunu görürsünüz.

Hatta bu Ebu Mahmud, komiteler vs. yardım gelişinin devamını sağlamak iddiasıyla Bosna'daki Arap gruplarına hâkimiyet konusunda, âlimler ve yöneticiler hakkında ve Suudi Arabistan Hükümeti hakkında konuşmamalarını şart koşuyorlardı. Sonra, hafif silah eğitimi almayacaksınız, patlayıcılar üzerine eğitim almayacaksınız şeklinde şartlar gelmeye başladı. Sadece Batı'nın taşlarını taşıyan merkezler (olun).

Çünkü Amerika Bosna'yı parçalayarak Avrupa birliğini dağıtmak istiyor, böylece ne Müslümanlar kazanacak ne de Avrupalılar birleşecek. Böylece, Amerikalıların kolu Avrupalıların üzerinde bugüne kadar uzanacak, sorun ancak Amerikalıların Avrupa'nın burnunu kırması ve belirli bir zamanda çekilmek şartıyla Dayton Anlaşması doğrultusunda 60.000 asker getirmeleriyle sona erdi. Şimdi de: Çekilmeyeceğiz, çünkü Bosna'da hala bize ihtiyaç vardır diyorlar.

Bosna dosyası uzun bir dosya, bu dosya konusunda burada yanımda bulunan bazı kardeşlerden yararlanırım. Ancak, Arap ve İslami yardım kuruluşlarının oynadığı temel rolün, Haçlı örgütlerinden yüzlerce kez daha zalim ve daha kötü niyetli olduğunu söylemek istiyorum. Bunun nedeni Müslümanın Müslümanlardan korkmaması, ama kâfirlerden azda olsa korkmasıdır.

Afganistan'daki durum bu şekilde devam ederse (durum daha da kötüye gider). Bugün Kızılhaç ve Birleşmiş Milletler Afgan halkının yarısını besliyor. Bu erzak Pakistan'ın sınır kapılarından ve Kral Fahd'ın iradesiyle geçiyor. Hatta insanların hepsi Kutul Haremeyn Hizmetçisinin Afgan davası boyunca onlara yaptığı ihsanların bugün de devam ettiği kanaatinde idiler.

İnşâAllah dünyadaki cihadi çalışmanın kusurlarından ve zayıf noktalarından bahsedeceğiz. Ama savaş devam ederse, bunun Müslümanları besleyen şüpheli kuruluşların girişine yol açacağı diye sorunuzda (geçen ibareye) yorum eklemek istiyorum: İlk günden gözünü çıkarıp bacağına kırmalısınız. Müslümanların açlıktan ölmeleri BAE ve Suudi Arabistan tarafından beslenmelerinden daha iyidir, tamam mı? Ya ganimet kazanıp onları besleriz ya da açlıktan ölürlere (ölmek için), geçimlerini aramak üzere çıkarlar. Ama Birleşmiş Milletler onları beslemesin. Üzerinde Kral Fahd matbaalarında basılmıştır yazılı Kur'an-ı Kerimleri okumasınlar, başka bir baskı bulalım, eğer bu nüsha elimize geçerse (Kral Fahd matbaalarında basılmıştır yazılı) sayfayı koparıp (öyle okuruz).

Adam Kral Fahd'ın fabrikalarından besleyecek, Kral Fahd'ın dolarlarını verecek, Kral Fahd'ın bastırıldığı Kur'an-ı Kerimleri okutacak, fetvaları Kral Fahd'ın âlimi bize verecek, Kral Fahd'ı da istemiyoruz, ondan gelen her şeyi de istemiyoruz.

"Uzun süren savaş nedeniyle" uzun süren sabrın kuruluşların girmesine sebep olduğu tuzağına düşmememiz gerekir, mesele budur, kuruluşlar kesinlikle girmemelidir.

Tabii ki, bunların hepsi sömürgecilere karşı yapılan savaşta (uygulanır). Hükümetlere karşı olan mücadelede hız ve kararlılık olması (hızlı bir şekilde hedefe ulaşmak) gerektiğini söylemiştik. Çünkü halklar hükümetlere karşı uzun bir savaşı tahammül edemezler. Çünkü bu savaşın şekli onlara göre Müslümanlar arası bir fitnedir. Polisi öldürecek, yetimler için ağlanacak... vs. Ama Yahudi ve Hristiyanlara karşı savaşın uzun sürmesi yararlıdır. Ama savaşın uzun sürmesinin yararlı olup olmamasından

önce, hoşumuza gitse de etmese de doğası gereği uzundur, ama savaşın uzun sürmesinin lehimize olduğunu anlamak istiyoruz, Müslümanların da anlamasını istiyoruz.

Kardeş: ...

Şeyh: Aksine, fikrin kabulünden ziyade karşı çıkılması hoşuma gider, çünkü bunun çifte faydası var.

Kardeş: Pakistan'ın ideolojik değil politik açıdan (Afganistan'ı) desteklediğini ve politik bir bakış açısıyla savaşa destek verdiğini düşünüyorum. Kızıl Ordu'nun Afganistan'ı ele geçirip Pakistan'a ulaşmaması için destek verdi. Rusları Afganistan'dan sonra onların ülkelerine girmesini önlemek için destek verdiler. Pakistan'ın Afgan cihadını desteklediğine dair birçok kanıt var:

Birincisi: Göçmenler için kampların açılmasına izin verdi ve yaklaşık 3-4 milyon Afgan göçmen en ufak bir itiraz olmadan Pakistan sınırına intikal etti.

İkincisi: Parti liderlerini kabul etmek; onlara ofisler açıp uluslararası gazeteler düzeyinde konuşmalarını sağlamıştır.

Üçüncüsü: Pakistan'ın Afgan Cihadına silah sattığını ve silah desteği sağladığını biliyoruz. Bunlar arasında Afganların sökemedikleri, kuramadıkları ve kullanamadıkları gelişmiş silahlar da vardı. Bundan dolayı bir grup teknisyen ve danışman bu görev (onları eğitmek) için gelmişti. Bu silahlar arasında Sam füzeleri ve bazı patlayıcı roketler de bulunuyordu.

Dördüncüsü: Pakistan, Afgan cihadını desteklemek için uluslararası düzeyde destekledi ve bunu kurumlarda, Birleşmiş Milletlerde ve diğer birleşmiş gruplaşmalarda ilan etti.

Beşincisi: Afgan Mücahidlerine yardım etmek için İslami yardım kuruluşlarına kapısını açtı. Siz de komitelere işaret ettiğiniz zaman; Afgan Mücahidler açısından işaret ettiniz. Ben Afganları kastettim, burada gerçekten bu komiteler Afganlara davalarda bir şekilde yardımcı olmuştur. Allah (celle celaluhu) daha iyi bilir.

Şeyh: Peki, bu meseleye kısaca cevap vermeye çalışacağız, çünkü bu meseleye ayrıntılı olarak geri döneceğiz. Allah (celle celaluhu) izin verirse, zaman da kalırsa, uzun uzadıya çalışacağımız üç deneyim vardır:

- 1) Afgan ve Arap bakış açısıyla Afgan cihad deneyimi, yani Afgan cihadını Afgan cihadı olarak ele alıp Arapların bu cihaddaki rolü üzerinde duracağız.
- 2) İkinci deneyim Cezayir'deki cihaddır, bu da maruz kaldığımız son tokattır.
- 3) Suriye'deki cihad (deneyimi).

Bunun nedeni; bu üç olayda saha katılımım bulunduğundan dolayı bir tanık olarak konuşabileceğim. Daha sonra, sizin farklı varlığınız sayesinde, vakaların genel bir değerlendirilmesi olarak Bosna, Mısır ve Libya gibi diğer cihad deneyimlerini özetleyeceğim.

Afganistan meselesine değindiğimiz zaman, bu kardeşimizle olan diyalogumuza ayrıntılı olarak değiniriz, konuşmamız kesilmesin diye özetliyorum.

Birincisi, Pakistan, kardeşimizin saydığı bu tezahürlerle ve daha fazlasıyla Afgan cihadının desteklenmesine katkıda bulunmuştur, burası bunları tartışmanın yeri değildir, ama söylediğim gibi, Pakistan'ın rolünün, dost bir ülke olarak iki nedeni vardı:

Bunun güçlü bir nedeni var, o da bahsettiğin gibi Pakistan'ın kendisini Hindistan'ın ittifakına karşı savunmasıdır, yan nedeni de burada oluşmuş imparatorların (koda-manların) bu meselede çok büyük çıkarları olmasıdır.

Bununla, Pakistan'ın Afganlara verdiği desteğin Afgan cihadının bazı önemli stratejik hedeflerine ihtiyacı olması arasındaki fark: Birincisi, cihad sonrası Afganistan'da bir İslam devletinin kurulmasıdır. Şu ana kadar, Pakistan'ın planladığı parti deneyimi devam etseydi ki, Pakistan siyasetinde sabit olan ve Butto zamanından beri parti liderleri de bu minvalde eğitildiler. Hikmatyar'ı Ziyaulhak'tan önce Butto karşılamıştı, ardından Ziyaulhak onu Butto'dan miras alıp ona aynı siyaseti uyguladı. Diğerleri de Rabbani vs. öyle. Bu, Pakistan siyasetinde, Pakistan'ı kim yönetirse yönetsin, sabit bir eksendir.

Ancak bu partiler nihayete ulaştıklarında, (Amerika) çok samimi iki destekçisini kullandı ve böylece plan, Amerika'nın istediği şeyden çıkmadı: Pakistan ve Suudi Arabistan. Pakistan siyaseti, Afganistan'daki uluslararası politikanın amaçlarını uygulayarak, Müslümanları en büyük zaferden mahrum bıraktı. Bu konuyu inşaAllah ayrıntılı bir şekilde anlatacağız. (Sonuçta Pakistan) Afganları, ardından Arapları ve İslam dünyasını sonucu elde etmekten mahrum etti.

Allah (celle celaluhu) Taliban'ın ortaya çıkmasını dilemeseydi ki, Taliban hadisesi de araştırma aşamasındadır; doğal bir şekilde mi oluşmuş, yoksa oluşturulmuş mu? İster doğal ister planlanmış olsun -ben doğal olduğumu tercih ediyorum- her iki durumda da Pakistan siyaseti doğal bir hadiseyi dahi ihtiva etmede umudunu kesmiş değildir. Pakistan ve Suudi Arabistan hala bu deneyimi ihtiva ederek başta Afganları ardından Müslümanları bozguna uğratmak istiyorlar.

Yani Pakistan destek verdi evet, (yardım) etti evet, özel çıkarları var evet, hatta bundan daha fazlası var, Pakistan Hükümeti içerisinde Afganlara ve Müslümanlara destek vermede samimi olanlar var mı? Evet, bunlar mevcuttur ve buna dair tanıklar vardır. Ancak nihayetinde bir hadisenin yararına dost bir gücün girişinin neticesini inceler-

ken sonuçta dava daha beşikteyken temel hedeflerinden boşaltıldı diyoruz. Bu konuda elimizde çok ayrıntı vardır.

Burada kardeşimizin işaret ettiği çok güzel bir nokta var, ben Afgan meselesinde haçlı komitelerin rolünden bahsettim, siz de Araplar meselesindeki rolünden bahsettiniz, bu doğrudur, bu benim sehven konu dışına çıkmamdan kaynaklandı. Yararlı da olsa ben konunun dışına çıktım. Çünkü bu meselede benim özel bir ıstırabım var. Ancak, kardeşimiz meseleye, Haçlı komitelerin gerçekten Afganlara yardım ettiğine dikkat çekti. Pakistan için söylediğim şeyi komiteler için söylüyorum. Gerçekten onlara yardım ettiler ve gerçekten bir gedik kapattılar. Evet, gerçekten şu anda Kabil'de her gün yarım milyon insan Birleşmiş Milletler fırınlarından yiyip içiyor. Ancak aynı şey, sonuçta bu İslam ve Müslümanlar açısından yıkıma sebep oldu. Yöntemin yok olması ve sancağın çekilmesine sebep oldu. Kardeşlerimizden biri, Celalabat'ta ve Haçlı baskısından kurtulmak istedikleri açık olan Taliban'ın merkezinde Haçlı bayrakların dikilmesine itiraz edip Haçlılarla çatışması yeterlidir bu yaptığından dolayı üç gün hapsedildi, sonra ona iyi davranıp: "Allah razı olsun! Bu iyiliği emir kötülükten sakındırmaktır, bunu biz yaparız" dediler.

Bu, haçlı baskısından kurtulma isteklerinde sadık olduklarına dair elimizde birden fazla delil bulunan Taliban dönemindedir. Hatta Molla Ömer onların Bayrak çekmelerini yasaklayan resmi bir karar çıkarmıştır. Ama Subhanallah! Molla Ömer'in Müslümanlar hakkındaki bütün kararları uygulandığı halde (haçlı) bayrakları indirme kararı uygulanmadı.

Demek istediğim, bu meselenin yol açtığı musibet ve felaketler var. Batı'nın istihbaratı lehine Afganlardan oluşan bir ahtapot bulunması yeterlidir. Bunlar Haçlı merkezlerden ayrıldıkları zaman kimin önceden ajanlık yaptığını (şimdi bıraktığını) kimin hala onlarla çalıştığını ayıramazsınız.

Diyorum ki, bu heyetler (komiteler, örgütler) meselesi, gerçekten bizi buradaki Arapları boğazlayarak öldürdü. Afganları da boğazlayarak öldürdü. Pakistan'daki bir banka aracılığıyla işlem yaptığımız bu Batı ABD doları, bir yüzünde Haç diğeriinde İsrail yıldızı basılmış ve bir tür Suudi İslami yıldız veya süslemeye sarılmıştır. Bu dolar, nihayetinde (ölümünden) başka bir şey getirmiyor. Elinize geçen dolar kadar dininizden ve değerlerinizden sıyrılırsınız. Müslümanların bir kısmının aklıktan ölmesi -onları feda etmemiz- bu gelen gıdalar sebebiyle bütün Müslümanların dinlerinden sıyrılarak ölmelerinden daha hayırlıdır. Bu içkide olduğu gibi **"Ama günahları yararlarından büyüktür"** (Bakara, 219) kapsamına girmesin diye, yani zararın yanında zararın zikredilmesinin bir veçhi var, burada zararların yanında yararları zikredek olursan neredeyse bir şey bulamazsın.

Meseleyi zikretmek istedim, bununla birlikte konunun tamamlanmadığına inanıyorum. Ama şimdi durup sonra ele alacağız.

Kardeş: Selb'i (ganimet) zikretmediniz?

Şeyh: Selb ganimete dâhildir, ama özel bir hükmü vardır. Selb: Kâfirlerden birini öldüren kişi onun (kâfirin) eşyalarını alır. Bunun mutlak bir hüküm mü, yoksa "birini öldüren onun selbini (eşyasını) alabilir" diye bir çağrı yapılırsa geçerli olacağı konusunda Âlimler arasında ihtilaf vardır. Ayrıntılara girmedim.

Allah razı olsun!

Şeyh: Bu daha önce değinmediğimiz güzel bir nokta, satın almayacak olsanız bile silahları kullanırsınız. Ülkedeki silah kalibrelerini kullanırsanız silah tüccarlarından farklı kalibreli silah alma çıkmazına girmezsiniz, (o cihetten silah alırsanız) daima o cihete ihtiyacınız olacaktır. Allah razı olsun!

Birinci sorunun konusuna gelince, gerillalara karşı mücadelede hemen hemen tüm düşman taktikleri, pratikte: kuşatma ve imha etrafında döner. Ancak cihad gruplarına karşı kullanılan taktiklerden zannettiğim, başta bulunanlara düzenlenen suikast, davayı idare eden şeyhlere, liderlere ve teorisyenlere düzenlenen suikast gibi alt durumlar var. Taktiklerden birisi de: Sızma girişimleridir. Bunu inşâAllah cihad çalışmasında inceleyeceğiz. Sızma girişimi konusu askeri bir taktik değil, yeni icat ettikleri taktiklerdir. Gerillalarla askeri karşılaşmada başarısız olup aciz kalınca bu taktikleri icat ettiler. Şu anda gerillaları, özellikle Müslüman Cemaatleri yok etmek için (kullandıkları) birinci silah: İstihbarat tarafından içlerine sızma girişimleridir.

Daha önce bu meseleye değinmiştim, uzatmak istemiyorum. Bilmiyorum bizimle beraber misin, yoksa değil misin? Başlangıçta sızma girişimi uzaktan casusluk yapma ve haberlerinizi dinlemek şeklindeydi. Geleneksel normal muhbir; bu artık biliniyor ve sonuç vermiyor. Bunu, cemaatlara sızıp namazıyla orucuyla en fazla ibadet eden üyelerden biri haline gelecek şekilde geliştirdiler. Hatta Şeriat Fakültelerinden mezun olmasını sağlayabilirler.

Sonra, konu gelişerek Ürdün'de olanlara benzer bir duruma dönüştü. Siyasi durumda bir devrim olabileceğini beklemelerini sağlamak. Aralarına temelden lider olan, halkı kıskırtan, toplayan, ama istihbarat subayı olan birini yerleştirirler. Halkın genel şikâyetlerinin ana fikrini görürler. Biri gelip aynı fikirleri ortaya atıp insanları aynı meselenin etrafında toplar. Ardından aslında lider olan bu kişi topluluğu arkasından sürükler ve kendisine (çağrısına) katılanların listesini (istihbarata) teslim eder. Bu çok gelişmiş bir yöntemdir.

Bundan daha da gelişmiş olan yöntem, Cezayir'de uygulanan yöntemdir. Bu yöntem göre; (önce) bu cemaatlerin metodu (yöntemi, programı) ve metodolojik ve taktik-

sel zayıflıkları incelenir. Metottaki sapmalar kullanılarak cemaati yıkıma götürecek insanlar yerleştirilir. Şu anda bunların başında bütün Arap istihbaratını kullanmak gelmektedir. Cihadileri tekfirle bitirme projesi hazırlamaktadırlar. Bu son modadır. Eskiden cihadileri muhafazakârlarla bitiriyorlardı. Şimdi ki moda ise cihadileri tekfirle bitirmektir. Şu anda silah taşıyan herkes hakkındaki kanaat neredeyse; itikatta tekfirci, metotta harici, yol kesici, kan döken, insanlara götüreceği mesajı olmayan, işi gücü insan öldürmek, olmuştur.¹⁹ Onlar bu ameliyeyle insanlar yerleştirdiler, mevcut metodolojik boşluklardan ve kötü durumlara düşen bazı insanların aşırılıklarından yararlandılar. Böylece bir dizi açıklama yapmak ve bir dizi görüş benimsemek üzere onları sürüklemeyi başardılar, Cezayir'de gördüğünüz gibi bu görüşler sayesinde devlet ve istihbarat servisleri halk içinde katliamlar gerçekleştirebildiler. Böylece Müslüman kitlelerle cihadi cemaat liderleri arasına engel koydular.

Bunların hepsi askeri taktikler değil, güvenlik taktikleridir. Askeri taktiklerin hepsi: kuşatma ve imha başlığı altına girer.

Tabii ki, her ülkenin deneyimini görmeye çalışacağız. Kardeşlerimizden ülkelerindeki genel İslami durum hakkında, bildikleri cihadi deneyimler hakkında ve malumatımıza ekleyebilecekleri kendi eski deneyimleri hakkında rapor yazma imkânı olanların (bunu yapmaları) çok iyi olur. Küçük ya da büyük, bir deneyim yazabilen herhangi bir insan bize, içinde bulunduğu durum hakkında bir tür rapor verirse iyi olur.

Mesela bizde Suriye'de tarama yöntemini kullandılar. Çok büyük bir yerleşim bölgesi grubuna yol (şeması) oluşturup silah aramak üzere ev ev taradılar (arama yaptılar). Bunlar tali taktiklerdir. Bu tarama, kuşatma ve imha şekillerinden biri sayılır. Bahsettiğim gibi istihbaratın "uçan bariyerlerini" kullandılar. Klasik olarak otobüs ve arabaları aramak için barikatlar kuruyorlardı. Kaçak mal, broşür, silah vs. taşıyan insanlar, önlemlerini alırlardı. Ayrıca, aniden bir alana iniş yapıp tüm insanları aramaya başlayan devriyeler olurdu. Ayrıca toplu işkence yöntemlerini uyguladılar. Bu yöntemler, Doğu Avrupada, özellikle Çekoslovakya'da ayaklanma olduğu zaman, komünistler tarafından kullanılmıştır.

19. Tevhid ehlini, Allah için savaşılan mücahidleri tekfir eden, sebepsiz ve mesnedsiz konuşarak ezberletilen birkaç cümleyi papagan gibi tekrar eden bu gibi kimseler; sadece saha da değil, henüz başlangıçta bile o kadar zararlıdır ki bunun neticesi anlatılamaz. Bu bir fitne olarak onlar tarafından Müslümanların arasına bırakıldı. Ancak sonra onlar çekildi ve cahil Müslümanlar işi ele aldı. Şimdi onlar eliyle bize eziyet ediyorlar. Müslümanlar bu konularda belli bir hiyerarşi gözetmeli, hadlerini aşan konulardan konuşmamalıdır. Allah Müslümanları ıslah etsin. Bu fitneyi kardeşlerimizin fark etmesini ihsan etsin. Çünkü bu bir batakliktir, hareket ettikçe içine çeker. Ancak ilme, esas ve kaidelere, usule ve detaylı hususlara dikkat ederek hareket eden Salih Müslümanların tekfiri şeridir. Böylece onlar ilmin ışığı ile hak ile batılı, kâfir ile mümini, dalalet ile hidayeti birbirlerinden ayırırlar. Zaten bu tasfiye faaliyeti şeriatın genel bir ilkesidir. Eğer öyle olmasaydı münafıkların niteliklerini bile tarif edip açıklığa kavuşturamazdı. Ancak yaşayanın açık bir delil, Müslümanın açık bir alamet üzere olmasını; ölenin açık bir delil, kâfirin açık bir küfürle açığa çıkmasını istemiştir. (Editörün Notu)

Günde binlerce insanı alıp onlara ağır işkence ediyorlar ve itiraflarını alıyorlar. Tabii ki, bu barbarca bir yaklaşım, sadece bir sömürge devleti olarak insanlara davranan bir ülke bunu yapar. Bin kişiyi yüze, yüz kişiyi de olayla ilgisi olan on kişiye indirirler. Özellikle örgüt, nüfusu az olan küçük bir bölgede yayılmışsa, aralarında problem olan bölgelerin insanlarını birbirlerine karşı kullanırlardı. Yani Şia'yı Sünni bölgelerde, Sünnileri Şia bölgelerinde, Arapları Berberi bölgelerde, Berberileri Arap bölgelerinde ve Batı'daki insanları doğuda, Doğu'daki insanları batıda kullanırlardı. En fazla bilgiyi elde etmek için tüm bu taktikleri kullanıyorlar.

Hakikaten birçok deneyim var, bu yüzden yazmak istiyoruz. Duymuş olduğu tecrübeleri veya kendi tecrübesinden raporları olan herkes yazsın. Böylece yaşadığımız deneyimlere dayanarak nihayetinde bir gerilla savaşı oluşturmamıza yardım eden bir sürü raporumuz olur. Ancak genel olarak, güvenlik ihlali (sızma) olmadığı sürece, kuşatma ve imha söz konusudur.

İkinci soru ise: Ordu karşı gerilla güçleri oluşturabilir mi?

Bu zaten kitabın yazarı tarafından ele alınmıştı. Bunda berbat bir şekilde başarısız oldukları, anti-gerilla askerinin taktığının gerilla askerinin taktığından farklı olduğu anlatılmıştı. Çünkü bu halka dayanıyor, diğeri halka dayanmıyor. Hatta onlarla alay ederek kafasını tıraş etse bile Kızılderili olmayacağını, kafasını tıraş edip tüy takmakla Kızılderili'ye dönüşmeyeceğini, (bu konuda) tamamen başarısız olduklarını söylemişti.

Komandolar veya güvenlik yoluyla çetelerle mücadele etme ve sızma sorunu (me-selesi) kalıyor.

Üçüncü soru ise: Başlangıçta hangi askeri birimlerle karşılaşacağız?

Bunun ülkeye göre olacağını (değişeceğini) tekrar söylüyorum. Ancak genel olarak, intifada ilk başladığında, devlet durumun hafif olduğunu düşünür ve gerillalara karşı istihbarat silahlarını kullanır. İlk etapta genellikle bu şekilde olur. Yani devlet güvenlik güçleri ve genel istihbarat, ilk başta cezai bir olaymış gibi davranır. Ardından ona bir şube tayin eder. Bazı ülkelerde mesela askeri güvenlik, siyasi güvenlik ve bilmem ne güvenliği bulunur. Daha sonra tüm bu güvenlik birimleri için operasyonları yönetecek merkezi bir komuta kurarlar ve stratejik bir plan geliştirirler.

Aciz kaldıkları anlaşılınca normal polis gücünü kullanırlar. Elbette gerillalar, siyasi güvenlik, istihbarat veya polisten daha iyi performans gösterebilir. Sonra ideolojik devletler parti ya da hükümet milislerini (sahaya) sokmaya çalışırlar. Örneğin Libya'daki devrimci komiteler, bizdeki (Suriye) devrim gençliği, iktidar partilerinin milisleri vb.

Sonra kendilerini çaresiz hissettiklerinde, Özel Kuvvetlerden başlayarak ordu bir-

likleriyle (sahaya) inmeye başlarlar. Çoğu hükümetin rejimi korumak için özel askeri birlikleri vardır. Yani Mısır'da merkezi güvenlik, Suriye'de savunma komiteleri, Libya'da devrimci komiteler, Fas'ta hızlı müdahale (ekipleri), ayaklanmalara karşı mücadele vs. bunlar bu görev için kurulmuş özel ekiplerdir.

Ama bu askeri olmayan cihazlar çoğu çeteler tarafından erken çökertilir ve sonunda orduyu ve mekanizmalarını (sahaya) indirmek zorunda kalırlar.

Bu kuvvetlere karşı kullanmanız gereken silaha gelince bu taktiksel mücadelenize bağlıdır. Mücadele şehirlerde olursa... İnşâAllah, tüm Müslüman dünyasını ya da büyük ülkeleri ele alıp deneyimlerinin bir bölümünü anlatacağız. Daha sonra oralardaki çalışma şekillerindeki düşüncelerimizi anlatmaya çalışacağız. Bu kasetler tüm dünyaya yayılınca, çalışmak isteyen her bölgenin insanları nasıl çalışacakları konusunda bir nebze bilgi bulabilecekler. Ayrıca başka devletler için konuştuğumuz şeylerde kendi yararlarına olan tavsiyeler bulabilecekler.

Eğer çatışmalar, Basra Körfezi, Necran ve Yemen sınırındaki bölgelerde beklediği gibi şehir çatışmaları şeklinde olursa silahlanma (hafif silahlar şeklinde olur). Hatta bazı bölgelerde kırsal, bazı bölgelerde şehir savaşı şeklinde gerilla savaşı olan ülkelerde ve Lübnan, Suriye, Tunus, Ürdün, Mısır, Libya gibi ülkelerde; bunların hepsinde çatışmalar zorunlu olarak şehir çatışmaları şeklinde olur. Fas gibi dağlara sahip tipik bir durumu olan ülkeler de var.

Bu nedenle her mıntıkada ve her bölgede, çatışmada ve stratejik bir planın geliştirilmesinde başarılı olursak ve cihadiler arasındaki cihad eylemini ve ilişkileri en azından bir yönde küresel taktiksel olarak geliştirmeyi başarırırsak, bütün coğrafi bölgelerde -her bölge düzeyinde arka hatlar şeklinde- bütün mıntikalardan kaçanların sığınacağı güçlü ve korunaklı bir nokta oluşturmalyız.

Yani, Allah (*celle celaluhu*) onları ıslah ederse ve oradaki iyi insanlar yönetimi ele geçirirse mesela kuzey Afrika; Fas ve Cezayir, Libya'da, Mısır'da ve Tunus'ta cihad edenler dâhil Mücahidler için (korunaklı) arka hatlara dönüşür. Yani Mücahid için o devletlerde arka hatlar olur. Bu sınır kavramını da kırmalıyız, çünkü askeri açıdan da sınırları yok etmek bizim lehimizedir.

Suriye'de cihad gerçekleştiğinde, aynı şehirde bir yerden bir yere geçmek ve bir şehirden başka bir şehre geçmek -mesela Halep'ten Hama'ya geçmek- Suriye'den Ürdüne geçmekten 100 kat daha zor hale geldi. Arap sınırlarında sorun yok, bir sınır kapınız var, ardından mayın tarlalarına sahip bazı alanlar olsa da sonrası çöldür.

İnsan, Suriye'de öldürülürken, neden üslerini Suriye'ye koymak zorunda olsun? Üslerini Ürdüne koysun. Ürdün'de bir deposu keşfedilirse herhangi bir yerde bir üssü ortaya çıkmış gibi onu savunsun. Bu çok yenilikçi bir fikir, sınırları çok esnek bir şekil-

de aşarız, çünkü durumumuz iç içedir. Rejimler arasındaki siyasi çelişkilerin bir sonucu olarak Arap istihbaratı bu sorunların üstesinden kolayca gelemeyi ve her ülke diğer ülkenin soruna yol açtığını düşünmektedir.

Mevzuda demek istediğim karşı karşıya kalacağınız silah türleri ülkeden ülkeye değişir. Ancak çoğunlukla bahsettiğim teselsül şeklinde olur. Yani, önce istihbarat, sonra polis, sonra rejimi savunan milisler, sonra özel kuvvetler, daha sonra bir bütün olarak ordu gelir. Eğer bir sömürge devleti varsa, o da hükümetin ordusunu destekler. Fransız hava kuvvetlerinin Cezayir'deki bazı bölgelerin bombalanmasına katıldığını duydum. Elbette bu doğrudan bir müdahaledir. Tunus ordusundan bazı unsurlar, onlara yardım etmek için bazı Mısır ve Suriye istihbaratı (elemanları) da bulundu. Sorun bu şekilde uluslararası hale gelirse, kendimizi çeşitli silahların ve çeşitli askeri birimlerin karşısında buluruz ve sorun gerçekten küresel bir karşılaşmaya dönüşür. Bu sorunun bu yönde olması çok muhtemeldir.

Sonraki soru.

Kardeş: Fas'taki turizm sorunu ne olacak? (Ne düşünüyorsunuz?)

Şeyh: Bahsettiğin bu mıntıkeyi çok iyi biliyorum ve bir sorunu olduğunu biliyorum. Kardeşlerden birini nüfus, çevre ve oradaki sorunlar üzerine bir çalışma yapması için görevlendirmiştik. Ama kesinlikle maslahat ve mefsedetleri göz önünde bulundurarak, yapacağınız eylemi dünkü konuşmamız doğrultusunda muhakeme yapmalısınız; yani helal mi haram mı? Yararlı mı zararlı mı? Mümkün mü mümkün değil mi? Helal, yararlı, maslahatınıza uygun, askerî olarak mümkün olmadıkça hiçbir eylemi yapmaya kalkışmayın. Eğer bir eylem helal ise ama maslahatınıza zarar veriyorsa ya da askerî olarak mümkün değilse onu şimdilik ertelersiniz.

Kardeş: Turizmde temsil olunan yabancının varlığını vurmaktan bahsediyorum...

Şeyh: Bu böyleydi, nihai bir karar değildir. Ama bir ön anlayış olarak diyorum ki: bu alanlarda karışıklık çıkarmak şimdi yanlıştır. Çünkü insanların gözünde onlara yoksulluk getiren kişiye dönüşeceksiniz. Size bir örnek vereyim: Örneğin Körfez halkının rekreasyon turizmi var. Bakın, zenginlerin bütün turizmi Londra'da, Londra'ya hacca gidiyorlar. Londra'da yaşadım ve bu tür insanları biliyorum. Alt sınıflar ve müte-deyyin olanlar Türkiye'ye gidiyor Suriye'ye gidiyor. Fakat Körfez zenginlerinden, hatta Arap dünyasının zenginlerinden, özellikle Körfez zenginlerinden olan bir sınıf var. Bunlar bir tür fuhuş turizmine gidiyorlar, aynı zamanda hem turizm hem de fuhuş için gidiyorlar. Hatta "el-Müslimün" dergisi, sözde seyahat vs. evliliği hakkında yazmaya başladı, bu mu'ta nikâhı demektir. Çok sayıda Müslüman olduğu için Hindistan, Pakistan ve Bangladeş'e gitmek istiyorlar. Yani efendi zinakar ama şer'i zinakar. Yani Âlemlerin Rabbini kandırdığını zannettiği bir yolla zina yapmak istiyor. Bu yaptığı şeyin şer'i bir şekli olduğunu zannediyor.

Bir defasında Şeyh et-Tahhan'ı dinliyordum, normal faiz yiyenin günahı haram alışverişlerle faize ticaret hilesi katanların günahından Allah indinde yüz kat daha düşüktür, dedi. Sana: "Bu defteri sana peşin yüz bine satayım, sonra senden taksitle yüz elli bine satın alayım" diyor. Bu yaygın bir ticarettir. Nihayetinde yüz bin alıp yüz elli bin verdi, bu faizdir. Şeyh et-Tahhan: "Bu katmerli cürümdür. Çünkü faizci kişi Allah'ı (celle celaluhü) kandırdığını zanneder. Faiz yediğini bilmeyeceğini zannederken Allah'a hile yapmaktadır. Bu, kendisini yaratan Allah ile alay etmektir. Sanki Allah (celle celaluhü) bu hileyi bilmeyecektir.

Böylece yeni bir çeşit zina ve fuhuş türedi, adı nedir? Şer'i hükümlere hile yapma adıyla bunu yapmaktadırlar. Kızların küçük yaşta evlendirildiği Hindistan'a gidiyorlar. Ömrünü yemiş ihtiyarlar, 14-15 yaşlardaki kızlarla evlenmektedirler. Kıza bin, bin beş yüz dolar verip Hindistan'da iki, üç ay kalır, ardından kendisine bin dolar bırakıp gider ve bir daha o kadına yüzünü göstermez. Sözde ahlaklı biri ise ona boşanma belgesi gönderir.

Diğer birçok Müslüman ülkede açıkça fuhuş yapmaya gittiklerinden bahsetmeye gerek yok. Bu meseleler o mıntıkaların bütün insanlarını etkilemiş ve bir provokasyon kapısı haline gelmiştir. Bu insanlar özellikle para yüklü oldukları için o bölgelerdeki gerilla savaşının ilk hedefleri olmaları gerekir, onlardan paralarını alarak hadım edip ülkelerine gönderecek birini arıyorlar.

Bu tür şeyler Müslümanlar için sorun oluşturmuştur. Türkiye'de bir adam bana anlattı: "Körfezden gelen yaşlı bir adamı aldım", ona turistik tur yapacak, (yaşlı adam): "Kız istiyorum" dedi. Adam bana dedi ki: "Onu alıp arabayla dört beş saat dolaştırdım. Yani uykusu gelip yorulup acıkıncaya kadar dolaştırdım. En son onu sahile götürdüm, uzak kumlu bir sahile, arabayla sahile girdim. Deniz sahiline ulaşınca bizimkilerden birini görüp: "Neden buraya geldik?" diye sordu. Arkadaş: "Hayır, (daha önce) burada bir köşk falan bulunduğunu hatırlıyorum" deyip onunla bir müddet alay etti. En son kendisini sadece geldiği yere götürmesini istedi. Adama: "Aslında onda bulunan her şeyi alman gerekirdi" dedim.

Düşünün! Bir keresinde İspanya'da bir kişi, sırf Arap olduğunu düşündüğü, tanımadığı bir adamı durdurdu. Adama: "Arapça biliyor musun?" diye sordu, adam: "Evet" deyince: "Bana sadece şu meselede yardımcı olmanı isteyecektim" dedi. Fuhuş arıyor.

Bu insanlar, İslam ülkelerinde kumar, zina ve felaket istiyorlar. Ben sadece paralar için (onları tedip edin) demiyorum. Aksine insanların kalplerine su serptiği (öfkelerini dindirdiği) için (bunu yapmak lazım). Daha önce anlattığım gibi insanlarla problemlili olduğu için bir adamı öldürüp çöplüğe atmışlardı.

Bu meselelere gelirsin. İçinde yoksulluk barındıran olaylara gelirsin. Yağmalayıp fakirlere dağıtırsın. İnsanlar senin onları mutlu ettiğini hissederler. Ana çizgi (eğri)

senin Hristiyanlarla, Yahudilerle çarpıştığın ve Müslümanların ırzlarını savunduğun şeklinde olduğunda bütün bunları yaparsın. Eğer, bütün bu bölgenin tabanında büyük bir halk kitlesine sahip olursan devriminin rüzgârlarını başka yöne aktarmak istediğinde Müslümanlar senin yanında "Aç da olsak Hristiyanlara vur!" mantığıyla davranmaya başlarlar.

Doktor Ahmed Nevfel'in dediği gibi: "Saddam Hüseyin, füzeleri atarken hata yapıp Batı Şeria'daki Müslümanların üzerine düşürebilir diyorlar. Buradan size sesleniyorum: Bırakın, Yahudilerin üzerine bir füze, kafamıza uç füze düşsün." Yani kahrından yeter ki (Yahudilere) zarar verilsin istiyor.

Demek istediğim bu mıntikalardan başlama, çünkü mesele anlaşılmayacaktır.

Kardeş: ...

Şeyh: Batı yönetimine sahip olduğu için biraz özgürlüğü olan dinlenme istasyonu sayılabilecek bölgelere saldırınız (doğru olur mu?). Yazışmalar için bir kapı, silah kaçakçılığı için bir kapı olarak kabul edilebilir. Tüm bu mıntikalar: Basra Körfezi, işgal altındaki Kuzey Afrika, Türkiye, birçok bölgedeki bazı serbest alanlar.

Kardeş: Sadece bu yerlerde yaşayan insanlar değil, aynı zamanda istatistikler ülkenin neredeyse üçte birinin de oralarından geçimini sağladığını gösteriyor.

Şeyh: Sen gelip bunu (gelir kaynağını) kesmemelisin, çünkü bu sana karşı kullanılacak. Aslında onların yoksullaşmasına sebep olan hükümettir, ama onları yoksullaştıran kişinin sen olduğunu düşünecekler, anladın mı?

Bunun bir sınırı var, insanlara, Hristiyanlara ve Yahudilere karşı cihadın dini boyutunu hatırlatan sistematik bir rehberliğin olmalı, insanlara yiyecek dağıtıp tefecilik yapan Yahudi tüccarlar yok mu?

Diyorum ki, eğer tedricen yapma imkânına sahipseniz, tedrice müsait kapıları kullanırsınız, bir meseleyi başka bir zamana erteleme gibi, bunun birçok delili vardır. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) münafıkların başını öldürmemişti, amaç tamamen siyasiydi, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabını öldürmeye başladı denmesin diye mesele ertelendi. Daha sonra sirette geçtiği üzere mesele hallolmuştu.

Kapı konumunda olan şeyler vardır. Ancak eğer meselenin tamamını lağvedeceğinizi görürseniz, bu insanlar, küllün maslahatı için cüzün maslahatını yok ederler (çoğunluğun maslahatı azınlığın maslahatına tercih edilir). Bu konular bölge halkının anlayışına tâbidir. Aralarında Allah'ın basiretini açtığı biri bulunursa nasıl gireceğini bilir.

Kardeş: Bazı insanlar, Fas'taki uyuşturucu satıcıları ve kaçakçılar gibi yeryüzünde fesat çıkaranları ortadan kaldırmayı düşünüyorlar.

Şeyh: Tedricen (aşama aşama) hareket etme vardır, bu meseleler kolay değil. Şer'i hükümleri, şer'i hükümler olarak tatbik etme konusuna gelince; uyuşturucunun, fuhşun, içkinin ve fesadın ortadan kaldırılmasından sorumlu değilsin. Şeran bunlardan sorumlu değilsin, çünkü iktidar sahibi değilsin, dolayısıyla bu hükümleri tatbik etmekle mükellef değilsin.

Şu anda tatbik ettiğin takdirde bir taşla iki kuş vurabileceğin şer'i hükümler vardır. Müslümanları kazanacağın ve şer'i bir hükmü uygulayacağın kitlesel bir hedef. Ama bu gibi hükümleri tatbik etmeye kalkışırsan bütün insanları kendine karşı kıskırtmış olursun. Şu anda tedrice mebnî bir sürece girmemiz şarttır. Yahudiler, Hristiyanlar, hükümet, hükümetle beraber çalışanlar, son basamağa kadar, mesele tabii bir şekilde zincirleme birbirine bağlanır. Hatta neredeyse Fas gibi ülkeler için Yahudilerin ve birçok Batılı çıkarların varlığı Allah'ın bir nimetidir diyeceğim.

Buna karşılık Libya gibi bir ülkede böyle bir durum yoktur. Yani cihad yapmak isterlerse ne Yahudi ne Batılı ne de kimseyi bulamazlar. Rolün hepsini oynayan yerleşik devrimci komiteler var. Oradan (Fas'tan) başlamak zorundadırlar. Bu gibi meselelerin yaşandığı Fas gibi ülkeler (bîrer) kapıdır.

İçinde Nusayrilerin yaşadığı ülkeler (var), bizde (Suriye'de) olduğu gibi, başka bir taife Müslümanları yönetiyor, insanlar otomatik olarak buna karşıdırlar, Müslüman Kardeşler gelip çatışmanın esas giriş anahtarını kaybettiler ve "Nusayriler vatandaşlar, aralarında tağutlarla beraber olanlar olduğu gibi, halkla beraber olanlar da vardır" diyerek esas anahtarı kaybettiler.

Kardeş: "Amaç araçları haklı çıkarmaz" ve "Zaruretler haramları mubah kılar" bunların arasını nasıl buluruz?

Şeyh: Bizim şeriatımızda maslahatın kuralları denen bir şey var. Bu konuda çok fazla araştırma yazdım. Şöyle de bir kural var "zaruretler gerektiği kadar takdir edilir" zaruret, Yüce Allah'ın zaruretlere (ayrı) hükümler koyarak bu ümmete bir kolaylık sağlamasıdır. "Amaç araçları haklı çıkarır" ilkesine sahip olanlara gelince, onlara göre zorunluluk ilkesinin sınırı ve kuralı yoktur. Bizimle onlar arasındaki fark budur.

Dün kardeşimiz Ebu Abdullah el-Muhacir'le finansman bölümlerindeki bazı zaruretleri konuşuyorduk. Bana şöyle bir kıssa anlattı: "Subhanallah! İnsan bazı şeyleri görür (okur) dikkatini çeker: Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) döneminde, fakir bir karı-kocanın kışın bir develeri ölüyor. Bu deveden başka bir şeyleri de yok, adam karısına: "Bunu yiyemeyiz, çünkü ölüdür, Allah (celle celaluhu) de ölüyü (leş) haram kılmıştır" diyordu. Kadın da kendisine: "Bundan başka bir şeyimiz yok" diyordu. Karı-

sıyla anlaşmazlığa düşünce, karısı: "Git Rasûlullah'a (sallallâhu aleyhi ve sellem) sor" diyor. Adam gidip Rasûlullah'a (sallallâhu aleyhi ve sellem) durumlarını anlattı. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem): "Ondan başka bir şeyiniz var mı?" diye sorunca: "Ondan başka bir şeyimiz yok" dedi. Bunun üzerine Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem): "Bu kısimiz için onu azık olarak kullanabilirsiniz" buyurdu." Deveyi yemelerini helal kıldı, bu özel bir durum. Yani kişinin durumuna göre hüküm verilir.

Zaruretler konusu çok uzun ve geniş bir konudur. Gerçek şu ki, artık konu sıradan bir kişinin yetki alanının dışına çıkmaya ve zarureti gerektiği kadar takdir edebilecek insanların yetki alanlarına girmeye başladı. Benim ve sizin yapmamız gereken halimizi şeran yetkili olan makama arz ederek: "Durumum şundan, şundan ibarettir" deyip durumu olduğu gibi anlatmaktır. Ona durumu anlatıp: "Ben, **"Kim de mecbur kalır zaruret haddini aşmadan ve başkalarının hakkına tecavüz etmeden"** (Bakara. 173) ayetinin kapsamına giriyor muyum, girmiyor muyum?" diyerek fetva istersin. Çünkü bunun kuralları var, maslahatın da kuralları var.

Bu mücrim el-Butî'nin (bir kitabını) hatırlıyorum. Yayınlanması önerisiyle Ezer'lerden onur aldığı "İslam şeriatında maslahat kuralları" adlı doktora tezi, güzel bir kitaptır. Şeran, maslahatın ve zaruretin kuralları ayrıntılı bir şekilde bilinmektedir.

Amacın araçları haklı çıkardığını söyleyenlere gelince, bunlar kendilerine açık bir alan açmak istiyorlar. Örneğin, diyelim ki bir kişi bir casusluk operasyonu yürütmek istiyor, nihayetinde benim amacım bir tağutu öldürmektir diyerek düşmanı aldatmak için yanına zina yapan bir kadını alması ve onunla zina yapması, şeriatın tüm çizgilerini geçmesi caiz olur mu? Hayır. Çünkü (bunun) sınırları vardır. Zahirde (zahir görüşte), Haç takabilir, farklı durumlarda görünebilir (farklı şekillere girebilir), Ramazan'da oruç tutmayabilir, namazı ima ile kılabilir. Bu meselelerde ilim ehline sormak üzere hazırladığım bir dizi soru vardı. Bize göre ruhsatın sonu nerede? Ona göre davranalım.

Yani hatırlıyorum, Tunus'taki kardeşlerin askeri darbeden başka çareleri kalmamıştı. Bundan dolayı orduya yerleşmeye çalıştılar. Kimisi orduda 20 yıl, kimisi 15 yıl bekledi. Orduda, namaz kılan ordudan atılır diye bir karar çıktı, ima ile namaz kılmaya başladılar. Sonra oruç tutan atılır kararı çıktı, daha sonra kaza etmek üzere oruçlarını bozdular. Nihayetinde eşi örtülü olan ordudan atılmaya başlandı. Bu arada darbe zamanı da yaklaşmıştı. Cemaatin müftüsü kendilerine fetva verdi. Subhanallah (daha sonra) öldürüldü. Suudi Arabistan'a kaçmıştı, Suudiler onu teslim ettiler ve idam edildi (Allah rahmet eylesin). Onlara: "Eşleriniz iffetli davransın, hicap giymesin" dedi. Yani açık elbise giymesin başını da açsın. (Böylece) "Mümkün olanın sonu nerede?" meselesini ortaya koydu.

Daima zaruret vardır, maslahat vardır, şeriatta da kuralları vardır, ilim ehli bunları takdir eder. Bunlar, özel bir yerde, özel bir duruma sahip, özel bir kişi için verilen alan fetvalarıdır. Özel duruma sahip olan insanlar kendi zaruretlerini bir fakihe arz ederler ve fetvalarını alırlar.

“Amaç araçları haklı çıkarır” ilkesine sahip olanlara gelince, bunlara göre amacın da aracın da çatısı yoktur, belirli hedefleri vardır ve onu izlerler. Örneğin, bizim şeriatımızda sözleşmeleri bozma iznimiz yoktur, uluslararası siyaset ise “Amaç araçları haklı çıkarır” ilkesinden hareketle sözleşmelerin ihlaline dayanıyor. Biz, Amerikalılara: “Bize (şu) mevkileri verirsiniz, şöyle, şöyle yaparız” dedikten sonra çözümümüzden dönmeyiz. Onlar mevkileri verirlerse, verdiğimiz sözü yerine getirmemiz gerekir. Hatta Müslümanların güvenilirliği buna dayanıyor. “Savaş hiledir” demek, ahitleri bozmak demek değildir.

Bu nedenle, (Suriye’de) partilerle ulusal ittifak kurduklarında Şeyh Münir Gadban ile kendim tartıştım. Ardından, Ulusal İttifak ilkesinden geri döndü ve Müslüman Kardeşlerin bir hatası ve yanlışlığı olduğunu kabul etti ve bunu “Nebevi hareket metodu” kitabında yazdı. Evimde ziyaret ettiği sırada kendisine: “Siz nasıl insanlara fetva verdiniz? Falan” deyince: “Ben fetvadan döndüm” dedi. Kendisine: “Bu dönüşün sana faydası olmaz, çünkü ittifak konusunda fetva verdiğin zaman “İslam’da siyasi ittifak” adında bir kitap yazdın, ama döndüğün zaman kimsenin bulamayacağı genel bir kitabın kırımlarına bir buçuk satır yazarak döndün, ben kendimi (iyi) bir okuyucu düşündüğüm halde bana haber vermeseydin, bu dönüşten haberim olmayacaktı, dönmene gerek” dedim.

Bana dedi ki: “Bununla birlikte benim fetva verdiğim ittifak, Suriye’de meydana gelen ittifak değildir. Ben, Müslüman Kardeşlere: Bu ittifak iki şartla caizdir, üstesinden gelemeyeceğiniz iki meseleniz var:

Birincisi: Aksini gizleyip iktidara ortak olma konusunda veya herhangi bir meselede söz veremezsiniz.

İkincisi: Sözünde durmayacağını gizleyip iktidarın çöküşünden sonra iktidara ortak olma sözü veremezsiniz” dedim.”

Yani onlara: “İktidarda sizinle ortak olacağız” demeniz helal olmaz. Bu konuda en fazla söyleyebileceğiniz şey şudur: “Sadece Hafız Esad’ı yıkmak için sizinle iş birliği yaparız, ama ardından “Herkesin yöneldiği bir yön vardır” (Bakara. 148) sizinle bir ilgimiz kalmaz.” Ama söz verip sözünüzde durmayacağınızı gizlemeniz helal olmaz, dedim.

Bütün bunlar (amaç araçları haklı çıkarır) ilkesine getirilen şer'i engellerdir. Bu teferruatlı bir meseledir. Ama şu meseleyi anla, aradaki temel fark, genel hükmün dışına çıkılan durumlar olan zaruret ve maslahatların, şer'i kurallara, sınırlara ve âlimler tarafından belirlenmiş tavana sahip olmasıdır. Buna karşılık, amaç araçları haklı çıkarır "ilkesinin" hiçbir tavan ve sınırı yoktur.

Şimdi sadece biraz okuyacağız, konuyu okumam yönüyle bugün sadece tekrar olacak, meseleler tekrarlanmaya başladı, yorum daha az olacak.

* * *

BEŞİNCİ BÖLÜM

ÇİNHİNDİ'NDE FRANSIZLARA KARŞI DİRENİŞ: VIETNAM TECRÜBESİ

- *Sömürge Savaşı ve Fransa Tecrübesi*
- *VõNguyễnGiáp'ın Strateji Taktiği*
- *Vietnamlılar Çinhindi'nde Nasıl Kazandı*

“Süper güç devletlerin sömürgelerine karşı Mao Zedong tarafından vaz edilmiş devrim savaşı kanunları nasıl tatbik edildi?”

Sömürge savaşıyla ilgili tüm tecrübelerle kulak kesilmenizi istiyorum. Çünkü bunlar ilerde gerçekleşecek şeylere benzer tecrübeler.

“Tarih neticeyi kayda geçirdi. İkinci Dünya savaşının bitişinden beri hiçbir halk sömürgeye karşı yaptığı savaşı kaybetmedi. Malezye ve Vietnam sadece sathi istisnalardır. Gelecek fasıllarda bu ikisinden bahsedeceğiz.

Vaziyetlerin çoğunda bir uyum vardı. Sömürgeci güç uygun bir vakitte tarih rüzgârlarının karşısında eğilerek egemenliğini teslim etti. Diğer vaziyetlerde ise Mağrib ve Kıbrıs’da olduğu gibi istiklal yalnızca terör ve sivil anarşiyle ya da Cezayir ve Çinhindi’nde olduğu gibi silah kuvvetiyle kazanıldı.”

Yazar “terör savaşı”yla şehir savaşını, şehir gerilla savaşlarını kastetmektedir; bu devrim savaşı diye isimlendirilmektedir. “Silah kuvvetiyle” derken de taşralarda geniş çatışmalar gerçekleşen savaşları kastetmektedir.

“Çinhindi’nde Fransızlara karşı gerçekleşen mücadele bütünüyle özel bir önem arz ediyordu. Çünkü bizler bu mücadelede siyasal çözüme götüren intifadanın aksine askeri çözüme kadar devam eden ve Mao’nun öğretileri doğrultusunda bir bilinçle idare edilen devrim savaşına dair çifte örnek görmekteyiz. Katzenbach’in deyişiyle:

Yetkili komutanlarının/ liderlerinin savaş doktrinine çeki düzen verdiklerini iddia etmelerine rağmen Vietnamlıların Çinhindi’nde verdikleri savaş merhaleler boyunca Mao’nun öğretilerini izlemiştir.”

Bak, her ulus başkalarının tecrübelerine dayanıyor ancak kendisine özgün bir şey oluşturun.

“HoChiMinh’in Fransızlara karşı silah çektiği 1946 senesinden (aslında HoChiMinh Japonya’nın teslim oluşundan geçen seneye kadar Vietnam’a egemendi) 1954 senesine kadar devam etti. Bu sene içerisinde sağlam DienBienPhu bölgesinin düşüşünden sonra Cenevre Kongre’sinde Vietnam vilayetleri 17. Enlem ayırımıyla iki parçaya ayrıldı.”

HoChiMinh Vietnamlı bir komutandır. Direnişin ruhani ve askeri ilham kaynağı sayılmaktadır. Bu savaşlarda onun askeri görevlisi de General Giap'dır.

"Her ne kadar bu zafer tam anlamıyla Vietnam komünistlerinin olmasa da, Fransızlar adına tam bir hezimettir. Bu hezimet onların Çinhindi'ndeki egemenliklerinin sonu olmuştur. Beş yüz bin kişiden oluşan Fransız güçlerinin ana kitlesi ameli yönden zarar görmemiş bir halde kaldı. Bunun haricinde sekiz sene içinde yüz on iki bin ölü ve yaralı vardı."

Yarım milyon, çok büyük bir sayı subhanallah. Bunlar önemli subaylar, daha sonra Cezayir'e naklediliyorlar ve Cezayir devrimini bastırma çalışmalarına katılıyorlar. Bir defasında bir generalle karşılaştım. Bir defasında Paris'ten Madrid'e yolculuk yapmıştım. İhtiyar bir zat da benimle beraber gelmişti. Bu kişi Fransa ordusunda albaydı, Çinhindi ve Cezayir'de savaşmıştı. Bu adam benimle birlikte ulaşım aracına bindiğinde Madrid'de bulunan Fransız topluluğunda Jean-Marie Le Pen'e ait seçim kampanyasından dolayı Le Pen'in delegesiydi. Oturduk ve yolculuk boyunca bu adamın tecrübeleri hakkında konuştuk. Adam ansiklopedi gibi, seksen yaşında. Fransa'nın 60 yıllık tarihi sürecini konuştu. Bu adam Charles de Gaulle öncesinden şimdiye kadar Fransa'da albay ve siyasetçidir. İşte bu subayları bu olaydan sonra başka bir yere naklettiler.

Ancak ben bunların 500 bin kişi olmasına takıldım. Yazar diyor ki: "Beş yüz bin kişiden oluşan Fransız güçlerinin ana kitlesi ameli yönden zarar görmemiş bir halde kaldı. Bunun haricinde sekiz sene içinde yüz on iki bin ölü ve yaralı vardı." Bu kayıpları ne diye ifade etti? Dedi ki: "Ameli olarak zarar görmemiş." Yani 112 bin yaralı ve ölüyü ameli sağ salımlık olarak değerlendirdi. İşte var sömürgeciliğin fedakârlıklara hazır oluş boyutunu bir düşün!

Yazar diyor ki:

"Ancak bu kişilerin iç dünyaları paramparça olmuştu. Siyasal çözüm Fransız güçlerinin bir lokmalık işi olan yerel bir ordu tarafından rezil bir yenilgi geçirdikleri hakikatını gizlemiyordu."

Askerler hep böyle sanar. On gün içinde köklerini kazıyacağız, bir hafta içinde işlemini bitireceğiz. Yani ben İspanya'da on sene kaldım. Askerlerin Bask'a ait gerilları bitirdikleri ve son kişiyi öldürdüklerini medyada belki 600 kere dinledim.

"Bu sekiz senelik süreç içerisinde başlangıçta manga veya bölük düzeyinde eylem gerçekleştiren gerilla milisleri düzenli ordu oldular. Hafif topçulara sahip ve en iyi Fransız ordusuna karşı durabilecek güçte gruplardan oluşan bir organize oldular. Bunun yanı sıra bu ordu son merhale içerisinde savaştilar. Bu merhale Mao tarafından

belirlenmiş stratejik hücum merhalesidir. Zira uzun hamle içerisindeki en büyük parça gerilla savaşının işiydi.

DienBienPhu kahramanı General VõNguyễnGiáp birebir Mao'nun tabirlerini kullanarak bu savaşı şöyle tanımlamıştır:

“Gerilla savaşı üstün techizata ve en iyi teknolojiye sahip donanımlı bir orduya karşı mücadele etmek için memleketin doğru dürüst techizatı olmayan zayıf kitlelerinin benimsediği bir mücadele şeklidir. Bu savaş devrime uygun bir metoddur. Gerilla devrimcileri modern silahlara karşı zafer kazanmak için cesurluklarına güvenirler, düşman daha güçlü olduğunda ondan uzak durmak, daha zayıf olduğunda ise saldırma ilkesine dayanırlar. Gerillalar düşmanı bir kere yıpratmak ve bir başka kere kırıp geçirmek için birleşirler veya dağılırlar. Her yerde sürekli savaş iradesine sahip olurlar. Öyleki ordu nereye gitse kendisini hücum eden, iç dünyasını paramparça eden ve güçlerini bitiren silahlı insanlar tarafından denizde boğulur bir halde bulur.”

Burada şunu diyorum: Taktikleri ele almış, Allah'ı a'lem bir başka haçlı karşılaşmasında bunlar bize lazım olabilirler. Bunlar Mao Zedong'un taktiklerinin aynısı.

“Mao'nun öncülü yerli yerinde olduğu için Giap muallimine pratik hikmeti temsil etmiştir. Hocasının belağatını öğrenmiştir, şunu yazarken onun dediklerini idrak etmektedir:

“Düşmanın kanını emip yıpratmak için etrafa yayılmak gerekli olduğuna göre; düşmanı yok etmek için belirli yer ve zamanda üstünlük kazanmak için uygun koşul ve zeminlerde önemli kuvvetler oluşturmak da zaruridir.”

Yani eğer senin hedefin düşük düzeydeki savaşı bölüklerle de olsa kuvvetlerini etrafa yaymaksa evet ama sana ait askeri mızrak uçlarının olması da faydalıdır. Bunlar nitelikli operasyonlarda sana lazım olabilir. Bu tür operasyonlarda gerillaların geneli içerisinde yayıp yerleştireceğin kuvvetler dışında güzel bir şekilde eğitilmiş veya güçlü kuvvetlere ihtiyaç duyarsın.

“Küçük başarılar arda ardına çoğaldığında düşman askerlerini kade me kademe yıpratır, bizim kuvvetlerimizi de artırır. Ana hedef ise düşman güçlerini yok etmektir. Bize düşen, bir yeri korumak veya işgal etme uğruna kuvvetlerimizi helaka maruz bırakmamaktır.”

Geçen ve anlattığımız kavramların aynısı.

“Hedefin bu tanımı tam olarak askeridir. Sömürgeciye karşı savaş

çerçevesinde gerilla savaşına ait siyasi sonuçların önemi Küba gibi yarı-sömürgeci olan bir ülkenin hükümetine karşı savaştaki öneminden daha düşüktür. Bu su götürmez bir hakikattir."

Sömürge karşısında siyasi başarıların büyük bir önemi yoktur. İnsanlar kendilerini istediğin davanın adil olduğuna ikna etmen için büyük bir propagandaya gerek duymazlar.

"Mesele ülkeyi işgal eden yabancı bir orduya karşı savunma meselesi olduğunda da bu sonuçlar daha az önemlidir. Nitekim İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Fransız ordusunun durumu bu olmuştur. Ama mesele hükümetin moral dünyasına ve küresel kamuoyuna tesirde bulunmaksa..."

Yani sömürgeciyle karşı karşıya bulunmanın hedefi nedir? Sömürgecilerle işbirliği yapan hükümetin moral dünyasına veya küresel kamuoyuna yönelik bir etki oluşturmaktır.

"Vietnam'da halkı seferber etme kapsamlı siyasi çalışmanın bizzat hayati bir önemi olur. Bu durumdaki olgu sadece Vietnam için değil her yer için geçerlidir."

Şimdi halkı siyasal ve inançsal anlamda bilinçlendirme ve yönlendirme faaliyetine dönüş yaptık.

"Giap bunu kendisi de itiraf ediyor. Bu savaşın ilk yıllarından bahsederken şöyle diyor: "Başlangıçta siyasi çalışmanın rolünü gereken şekliyle hesaba katmamamıza dair bir eğilim vardı. Bundan sorumlu olanlar hemen şunu itiraf etmediler: Siyasi bilinçlendirme ve ideolojik yönlendirme temel işlevi oluşturmaktadır."

Derim ki: İşte bu gerçekleşmiş öldürücü bir hataydı. Bu hata Afganistan ve Bosna'da bizde de hâlâ mevcut. İlki, birinci Afganistan, şimdi de ikinci Afganistan. Çünkü bizler Arap-Afgan tecrübesinde ikinci tura başladık. Ben yazarın söylediği bu sözü söylüyorum; insanlar siyasal ve seferberlikle ilgili yönlendirmenin önemini hafife alıyordular. Sonunda seçkin bir grup bu düşüncenin öldürücü bir hata olduğunun farkına vardı. Biz burada askeri üslerde ve eğitim kamplarındayız. Buralarda katı emirler vardı ve bunların sorumlusu bu emirleri verenlerdi. Allah bizi de onları da iyi niyetlerimiz hatrına bağışlasın. Savaşta siyasi ve inançsal yönlendirme bizim için Afganistan'da savaş çıkarına karşı yan sıkıntılara sebebiyet veriyor. Şeyh Abdullah Azzam (rahimehullah) diyordu ki.. Bu arada ben bir hatadan söz ettiğimde bu hatadan istifade etmek için söz ediyorum. Dediğimi tekrar ediyorum; içtihat etmiş ve hatasından dolayı bir ecir alan bir adamdan söz ediyorum, ancak biz bu hatayı tekrar edersek günaha gireriz. Anlaşıldı mı?

Evet Şeyh Abdullah Azzam bir Cuma hutbesinde şöyle diyordu: “Falan kişiler bizim Suud hükümeti hakkında konuşmamızı istiyorlar. Peki, biz Suud hükümeti hakkında konuşmakla ne kazanacağız? Biz o önemli zâtın (!) sözünü dinleyip temel konuşmamızı “Suud dedi ki, Suud kafır oldu, Suud şöyle yaptı” haline getirirsek çadırlar nerden gelecek, mal nerden gelecek ve açları nasıl doyuracağız!”

Kardeş: Belki de şüphelidir, olabilir mi?

Şeyh: Ben bu şekilde bir tutum sergilemek istemiyorum. Bu yaptığı şüphelenme falan değil. O düşünce dünyasında bir takım hesaplamalar yapan ve bunun sonucunda küçük bir mefsedetle büyük bir mefsedeti bertaraf etme fikrinde olan birisi. Şöyle ki, ben şimdi Suud hakkında konuşuyorum ve bu yüzden askerler hazırlayamıyor, kitleler toplayamıyor ve mal ayarlayamıyorum. Çünkü buradaki savaşına nisbeten Suud hakkında konuşmak külfetli bir hal almıştır. Yani her ne kadar bu tutumda akîde ve dava ya dair hata bulunsa da ben sözlerimi akîde ve dava boyutuna dair ifade etmek istemiyorum. Ancak “bu meseleye dair hiçbir açıdan söz söylemeyin, sömürgeye dair her şeyde Suud’dan söz etmeyin” şeklinde genel bir direktifin oluştuğunu söylüyorum.

Afgan ve Arap cihadını mahveden Suud’dur. Ahmağın birinin benim bu sözlerimden yola çıkarak şeyh Abdullah Azzam’ı karaladığını anlamasını istemiyorum. Şeyh en sevdiğim insanlardan biridir. Hatta ben onun ayak izleri ardından yürüdüğümüz ve bizim onun iyiliklerinin bir parçası olduğu kanaatindeyim. Ancak o bazı ictihadlarda bulundu ve her insanda olduğu gibi isabet de etti, hata da etti. Bizler Afgan komutanlıkları gibi meseleler hakkında örnek verirken onların Ömer b. Hattab ve Ömer b. Abdulaziz arasında olduğu gibi bir örnek verirsek bu hata olur. Şu sözde Ömer b. Abdulaziz (Şah Mesud) gelip füzelerle Kabil’i vurduğunda ve Müslümanları katlettiğinde bu hatanın bedeli pahaliya patladı.

Buradaki kanıt şu: Tekrardan düşmememiz için yararlanmamız gereken bir takım hatalar var. Bu tutum bu hata sahiplerini karalamak anlamına gelmez. Çünkü bu kimseler çalışan ve vakti zamanında ictihad eden kişilerdi. Bu yüzden ben onların hataya düşmüş olup bir ecir almak ve isabet edip iki ecir almak arasında olmalarını ümit ediyorum. Ancak şunu da söylüyorum “Bu siyasi cahillikten kaynaklanmaktadır.”

Sonra mevcut tutum ilerledi ve şöyle demeye başladı: “Eğitim kamplarında hâkimiyet mevzusuna dair hiçbir şey söylemeyin. Bizzat bir devlet hakkında da konuşmayın.” Sonra “Âlimler hakkında konuşmayın” sonra “Bize karşı açıkça savaşan İslami hareketlere karşı konuşmayın” sonra sonra...

Artık en son akideye sahip savaşçı insanları toplamayla ilgili menheci düşüncenin temelini yitirdik, peki netice ne oldu? Afganistan'da kırk binden fazla kişi eğitim gördü. Bu kadar kişiden burada veya tüm dünyada sayısı bini geçmeyecek bir topluluk kaldı. Diğer 39 bin kişiden bazıları bize düşman istihbaratlara gittiler, bazıları düşman ordularına yerleştiler, bazıları kapsamlı yıkım silahlarından daha güçlü olan fetva silahıyla yedi yirmi dört alenen bize karşı savaşan âlimlerin öğrencileri oldular, çok büyük bir kesim ise evlerine döndüler, çoluk çocuğa karıştılar ve davaya dair her şeyin dışına çıktılar.

Bu meseleyi bana yazarın başlangıçtaki şu sözleri hatırlattı: “Bu savaşın ilk yıllarından bahsederken şöyle diyor: “Başlangıçta siyasi çalışmanın rolünü gereken şekliyle hesaba katmamamıza dair bir eğilim vardı. Bundan sorumlu olanlar hemen şunu itiraf etmediler: Siyasi bilinçlendirme ve ideolojik yönlendirme temel işlevi oluşturmaktadır.” Biz onun “siyasi bilinçlendirme” sözü yerine “şerî siyaset yönlendirmesi” diyoruz. Şerî siyasi yönlendirme menhecimizin tüm yönlerini kapsar, inanç sahibi savaşçının kuvvetleri, düşmanını, tarafsızları ve tüm bu sınıflandırmaları tanımasını sağlar.

Ben bu sorunu anlatıyorum çünkü hâlâ bu davetin neticeleri mevcut. Bosna'da da aynı öğretiler vardı, hatta orada mücrimler aşırıya gittiler ve öyleki artık Arap toplumu tasfiye etmek için plan yaptılar.

Şeyh Abdullah Azzam konusu hakkında ara söz olarak demek istediğim şu; Şeyh Abdullah Azzam tüm felsefesini çok doğru bir temel üzere bina etti, yalnız bu temele bazı yanlış uygulamalar karıştı.

Birisi bana içimi rahatlatan bir şey anlattı. Bu sözü duyduğumda Şeyh Abdullah Azzam'ın taktiklerinin çoğunu anladım. Bu kişi bana şunu söyledi: “Bazı kardeşler Şeyh Abdullah Azzam'a geldiler. Ona “Afganlar, Afganlar, Afganlar, onlarda şirk var, sapkınlık var, bozukluk var, liderlerde bile bunlar var...” dediler. Şeyhi artık bezdirdiklerinde Şeyh şöyle dedi: “Siz benim bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Ben bunları da, üstüne sizin bilmediklerinizin on katını da biliyorum. Ancak benim tek istediğim şey bir aşamayı katetmek. Ben her bir diyardan yirmi genç olmak üzere yirmi Arap ülkesinden gençlerin yanıma gelmesini istiyorum. Böylece elimizde dört yüz mücahid olur. Bunların yarısı burada şehid düşer, diğer yarısı da İslam âleminin her yerinde cihadı yaymak için geri dönerler.

Bu bir taktik ve ben pratikte gerçekleşen hataların tamamına dair bu taktiğin şeyhe şefaatçi olmasını ümit ediyorum. Şu bir gerçek ki, çalışıp bir şeyler yapan insanın muhakkak hatası olur. Şairin dediği gibi:

Gökte sayısız nice yıldızlar var,

Batanlar arasında ise sadece güneş ve ay var!

Neden? Gökte bir sürü yıldız var, ışıkları gider ve kaybolurlar. Ama kimse bunları farketmez. Çünkü ışıkları çok azdır. Ama güneş ve ayın ışığı gittiğinde tüm insanlar bunu farkeder. Bu yüzden eskiler şöyle demişler “Kişinin hatalarının sayılacak kadar olması ona şeref olarak yeter.”

Ama biz ne diyoruz? Biz işleyenlerinin belkide ecir almış olduğu bu hataları bir daha yapmamak ve günahkâr olmamak için hatırlamalıyız. Şeyh Abdullah Azzam Suud meselesine dair tutumunu onların bölgeye finans, adam ve mühimmat destekleri esası üzerine kurdu. Bir de Şeyh böylesi pis bir siyaset oyununda haddinden fazla temiz ve hoş biriydi. Ben ne Şeyh Abdullah Azzam'ın ne de başkasının hatalarını dökme makamında değilim. Ancak ben bunlardan sadece bir faideyi ele alıyorum. Bu faide şudur; insanlardan siyasi bilgilendirme, şerî siyaset direktifliği ve bu meselelerde konuşmaktan uzak durmaları isteniyordu. Bunun sonucu olarak düşmanlar aşırıya gittiler; öyle ki artık kardeşlerden sadece siyaset hakkında konuşmamalarını değil Arap diyarlarında kendilerine lazım olacak temel gerilla silahları eğitimi almamalarını dahi istediler. Patlayıcı ve diğer şeylere dair eğitim yasaklandı. Bosna savaşında sana lazım olacak şeylerin eğitimini göremezsin. Çünkü senden istenen şey Bosna'da Batı'nın hizmetini görmek, sonrada dönmen ve hiçbir istifade elde etmemendir.

İşte hakkında kelimeler etmek istediğim husus bu. Şerî siyaset ve metot direktifliğinin savaşçı mücahidlere sunulması gerekir. Ta ki böylece savaşçı önünde bizlere bu hazırlığın gerekeceği uzun dönemli Haçlılara karşı savaşı olacağını bilsin.

Yazar diyor ki:

“Ancak hata ortaya çıktı; ardından toplumun tüm sosyal kesimlerinde ve birçok milletlerin var olduğu bölgede bulunan etnik grupların yabancı saldırısına karşı mücadelede birleşmesinde kendisini gösteren temel siyasi soruna gereken dikkat gösterildi.”

Yani bizim içerisinde birçok milletin bulunduğu bölgelerimiz ve sorunlarımız var. Öyleyse sorunlarımızı çözmek için siyasi yönlendirme yardımıyla bu sorunlar hakkında konuşmamız elzemdir. Böylece bunlar hakkında konuşmayıp susmamızın yanlış olduğunu anladık.

Şimdi şunu diyorum; farklı cemaatlar, İslâmi eğilimler ve birçok sorun var. Sayet haklarında konuşmaz ve onlar için doğru çerçeveyi bulmazsak baş başa kalacağımız sorunsallıklardan çıkıp sıyrılmak için bu hususlar hakkında konuşmamız gerekiyor.

Yazar diyor ki:

“Parti halkı bu mücadeleye girdirmek için uygun olan tüm anarşiyi elde tutmak için çaba gösterdi.” Giap bunu yazmıştı, yine şunu da yazmıştı: **“Ulusal Birlik Cephesi'nin birleşmeye gücü yeten tüm kuv-**

vetlere ait bir topluluk olması lazım. Bu ise diğer tüm güçlerin bir kenara bırakılmasıyla ya da ayrılmasıyla mümkündür."

İşte bu bizim düşündüğümüz bazı koordine çalışmalarıdır.

"İlk baş çiftçi tabaka ihmal edildi. Ancak çiftçilerden oluşan bu bölgede bulunan büyük hata hemen farkedildi ve düzeltildi. Ve artık devrimin sloganı şu oldu "Arazi biçene aittir."

Yani asıl olan kitlelerken başlangıçta birliğin seçkin grubuna dayanıp çiftçileri terktiler. Yazar bunu büyük hata olarak isimlendirdi ve dedi ki: "biz bunu düzelttik ve insanları maslahatlarına ve maişetleri üzere bir araya getirecek bir slogan oluşturduk.

Cihâdi akım hâlâ bu felakete maruz. Bu felaket, Müslümanların kitlelerini ihmal etmek ve onların maslahatlarını gerçekleştirmemektir.

"Aynı şekilde Giap şunu da yazdı: Emparyalist düşman Vietnam halkına göre bitirilmesi gereken bir düşmandı. Zira uzun bir zamandan beri bu düşmanın çıkarları feodal arazi sahiplerinin çıkarlarıyla birleşmişti. Düşmana karşı mücadele bu feodallara karşı mücadeleden ayrı olmamıştı. Başka bir yönden; bizim ülkemiz gibi sömürülen ve değişik olan bir ülkede. Nitekim bölge sakinlerinin çoğu çiftçilerden oluşmakta. Bir devrim savaşı özü itibariyle işçi sınıfı liderliğiyle birlikte çiftçilerin savaşıdır. Kırsal kesimde bulunan kitleler dışında halka yönelik genel ve yüksek seviyede bir techizatlandırma olmadı."

Burda iki nokta var:

Bir: Çokça değindiğimiz bir konu; Müslüman kitleleri techizatlandırma konusu. Bu benim durup açıklamalar yapmak istediğim bir konu. Yazar arazi sahiplerinin menfaatlerinin sömürgeciye bağlı olduğunu ve dolayısıyla bizim otomotikmen ona karşı savaşmamızın meydana geldiğini söylüyor. Ben de şunu diyorum: Mürted hükümetlerin çıkarları ve münafıkların ittifakının tamamı doğrudan Yahudi ve Haçlı sömürgeciliğine bağlıdır. Bu yüzden ona karşı savaşmak otomatik, doğal ve mecburidir. Mürtedlere karşı savaşın Haçlılara ve Yahudilere karşı savaştan ayrı tutulması mümkün değildir. Cihadın şiarının ve mücadelenin anahtarının 'Yahudi ve Haçlılara karşı savaş' olduğu yönünde çağrılar yaptığımız bir zaman diliminde mürtedlere karşı savaşmanın taktiksel, siyasal ve şeri bir hata olması gibi bir şey bizim kanaatimiz değildir. Ancak ön giriş olarak bununla başlamamız hatadır. Doğru ön giriş Yahudi ve Haçlılara karşı savaşmaktır. Ancak bundan sonra da birbirini tamamlayan ittifaka yani Yahudiler, Hristiyanlar, mürtedler ve münafıklar ittifakına karşı savaşa geçilir.

Münafıklar veya mürtedler ön girişinden başlayanlar çok büyük bir stratejik hata yapıyorlar ki biz bu hatayı Müslüman ülkelerde tecrübe ettik.

Yazar Robert Taber “Aynı şekilde Giap şunu da yazdı: Emparyalist düşman Viet-nam halkına göre bitirilmesi gereken bir düşmandı. Zira uzun bir zamandan beri bu düşmanın çıkarları feodal arazi sahiplerinin çıkarlarıyla birleşmişti. Düşmana karşı mücadele bu feodallara karşı mücadeleden ayrı olmamıştı.” sözüyle şunu kast ediyor; dış düşmana karşı mücadele işbirlikçilerden oluşup topraklarımızda laik partiler, misyonerlik okulları, üniversiteler ve kendilerine gelen heyetler yoluyla büyüyüp gelişen koca bir beşinci taburdan ayrı değildir. Bugün bizler topraklarımızda yaklaşık olarak dört yız yıllık bir tarihi olan misyonerlik çalışmasından haberdarız.

İlk Haçlı seferleri misyonerlik seviyesindeydi. Bu tarihte bilinen bir şeydir. XI. ve XII. yüzyıldaki Haçlı seferlerini okuduğunda bunu görürsün. Batı iki asırdır seferinin başarısızlığının sebeplerini düşünüyor. Müslümanların medeniyetini ve güç noktalarını keşfettikten sonra bunlardan istifade etmeye başladı. Demiş oldukları gibi istifade ettiklerinden birisi de şudur... Bu arada bizde Ömer Ferruh'un “et- Tebşir ve'l- İstimar/ Misyonerlik ve Sömürgecilik” adında meşhur bir kitabı var. İslam dünyasına karşı gerçekleştirilen misyonerlik fikri hamlelerini anlamak için bu kitabın okunması çok yerinde olur.

Evet, şunu gördüler, projelerini gerçekleştirmelerine engel olan şey genel olarak İslam özelde ise cihad ibadeti idi. Bu yüzden fikir ve misyonerlik odaklı hamlelerin Müslümanların akidesini silip süpürmeye başlaması için Haçlı seferleri bir kere daha ileri bir vakte ertelendi. Nitekim bu sayede Müslümanlar içerde zayıflayacaklardı. Bu kitapta Batılı siyasi ve askeri liderlere ait bu bağlamda çok sayıda açık ifadeler var. Bu açık ifadelerin tamamının anlamı şundan ibaret; “Bu Kur’ân bu ümmette diri olduğu müddetçe sömürge falan imkânı yok. Bu yüzden Müslümanların içinde İslam’ın yıkılması lazım.” Ardından misyonerlik çalışmaları başlattılar. Arap yarım adası bu felakete maruz kalan ilk bölgelerden oldu. Bu durum XVI. yüzyılın başında oldu.

İşte bu fikrîsel hamleler başladı. Şeyh Selman el-Avde’nin bu konuda çok güzel bazı kayıtları var. Bu faaliyetler meyvelerini verdi de verdi. Nihayet İslam dünyasını nefret, parçalanma ve bölünme haline getirdi ve hilafeti düşürdü. Kendisi için de köprübaşıları kurdu.

XVIII. asrın sonu ve XIX. asrın sonu batının şu gözlemiyle sonuçlandı; İslam dünyası artık yeniden askeri Haçlı seferlerine hazır. Müslümanların fikir ve zihin yapılarını parçalamalarının ardından bu sonuca vardılar. Ardından XVIII. ve XIX. yüzyılda XX. yüzyılın da bir bölümü içerisinde haçlı seferlerinin ikinci devresi başladı.

Haçlılar yaptıkları bu seferlerin kendilerini külfet altına sokacağını farkettiler, çünkü bu seferler Müslümanları tahrik etmişti. Böyle olunca dâhilik edip ‘modern sömürge’yi buldular. Nedir modern sömürge? Modern sömürge, sömürgecinin gözleri önünde yetişmiş ve sömürge yollarını özümsemiş kişiler tarafından gizli üslerin sömürgecilerle

bağlanmasından ibarettir. Bu kişiler sömürgecinin takipçisi olan bir işlevi yerine getirdiler. Ekonomik sömürü, yağma, servetleri peşkeş etme gibi şeylerden başlayıp askeri baskıya kadar gittiler. Hatta bunlar rollerini çok iyi yaptılar ve uygulanmaya hazır olan sömürgeciye daha pis işler yaptılar. Ulusal Özgürlük Cephesi'nin Müslümanlara yaptıkları Fransa'nın yaptıklarından daha beterdir. Bugün Filistin'de Ulusal Yönetimin yaptıkları Yahudilerin yaptığından daha kötü. İkinci Hasan'ın, babasının ve sonrasındaki da şu an torunlarının yaptıkları İspanyolların ve Fransızların yaptıklarından daha kötü. Abdunnasır'ın yaptıkları İngiliz sömürüsünün yaptığından daha beter. Abdülaziz Âlu Suud'un yaptıklarının öncesinde yapılanlardan daha berbat. Ve buna bezner durumları...

Bu modern sömürü merhalesi çıkarları tamamen sömürgecilere bağlı bir sınıf var etti. Nitekim kardeşimiz de dün söyledi ve bir soru sordu: "Maslahatları sömürüye bağlı olan halklar ve bölgeler var. Bu yüzden bunlar ne devrimi ne de değişimi kabul etmezler. Çünkü tüm çıkarları sömürünün göbeğine bağlı." Bu durumun halk ve hükümet olarak tahakkuk etmiş olduğu bazı bölgeler var. Mesela Kuveyt ve kendilerine Kuveytliler denen halk. Bir de diyorlar ki "Kuveyt Devleti, Bahreyn Devleti". Bizlere bunların devlet olduğunu anlatmaya çalışıyorlar. Çünkü "Bahreyn ordusu ve Amerika güçleri arasında deniz tatbikatları, Bahreyn deniz kolları ve Amerika deniz kolları arasında askeri tatbikatlar" deseler çok saçma olur.

Bu iskeletler bu suret içinde bulundu. Maslahatları sömürüye bağlı bir sınıfta var, bu bir bütün gibi ama genelde her ulusta halktan az bir kesim bulursun. Fas, Mısır, Suriye, Lübnan ve Libya'da maslahatları sömürüye bağlı olan sadece az bir kesim var. Bunlar mevcut hükümetler ve mevcut hükümetlerle mücadele etme yolunda metotları olan laik partilerdir. Bir işbirlikçi gittiğinde yanlarına başka bir işbirlikçi gelir. Bireysel düzeyde işbirlikçilerden oluşan dev bir taburları vardır. Enver Sedat gider, Hüsnü Mübarek gelir. Hüsnü Mübarek gider olur ki Ebu Gazale veya başkası gelir... Bunlar mevcut alternatiflerdir.

Peki yazar burda ne diyor: "Emparyalist düşman Vietnam halkına göre bitirmesi gereken bir düşmandı. Zira uzun bir zamandan beri bu düşmanın çıkarları feodal arazi sahiplerinin çıkarlarıyla birleşmişti. Düşmana karşı mücadele bu feodalara karşı mücadeleden ayrı değildi."

Bu cümleden yola çıkıp bizim içinde bulunduğumuz duruma geçiş yaptığımızda şunu diyoruz: Yahudilere ve Hristiyanlara karşı mücadele bir ittifakın ön bölümü ve Haçlı seferlerinin bir bedeni gibidir. Bu mücadele gelecek ve son merhalelerinde çıkarları sömürgecinin çıkarlarına bağlı olan kuvvetler bütünü ayrı bir mücadele değildir.

Bu yüzden şunu söyledim: inşaAllah bizler önümüzdeki savaşın merhalelerini taşılay edeceğiz. Bizler Yahudi ve Hristiyanlardan başlayıp mürtedlere ve münafıklara varan bir ittifakın karşısındayız. Mürtedler ve münafıklar kendi içlerinde sınıf sınıftır, Vakti gelince bunları anlatacağız. Ben "Yeni Küresel Düzenin Siyasi Haritası Veya Siyasi Denklemi" ünvanlı konuşmamda buna değinmiştim. Yeni küresel düzen içerisinde birçok sınıfa karşı mücadele ettiğimi söylemiştim. Bunlar şunlardı:

- 1 -Öce yahudilerle başlıyorsun.
- 2- Hristiyanlar, Batı, elebaşları Amerika
- 3- Mürted hükümetler
- 4- Mürted hükümetler için alternatif yerinde olan laik partiler
- 5- Dürziler, Nusayriler, Kadiyaniler... gibi tarihi olarak sömürgeye bağlı gruplar.
- 6- Müslüman âlimler içindeki münafıklar

7- Müslümanların kanlarıyla İslami çalışmadan ticarete geçen, işin sonunda kendi çıkarları için duruşlarının sömürgecinin ekmeğine yağ sürdüğü İslami hareket komutanlıkları içerisindeki münafıklar.

Karşımızda iki cephe olduğunu söyledim. Silahlı mücadele vereceğimiz cephe, bunlar Yahudiler, Hristiyanlar ve mürtedlerdir. Şeri delil ve hüccet ile savaşağıımız cephe. Münafıklar ve kendini İslam'a nisbet edenlerden oluşup yolumuza taş koyan kişilerin şüphelerini ortadan kaldırmak için bu savaşı gerçekleştiririz. Yazar burada bize bu meseleyi hatırlatıyor.

Bu yüzden dün dedim ki: Bugün savaşa mürtedler ve münafıklara karşı başlamak hatadır. Şeri açıdan hata değildir. Mürtedlere karşı direnmek ve savaşmak şeri olarak farzdır. Münafıklara karşı hüccet ve delille mücadele etmek farzdır, vaciptir. Ancak böyle bir başlamanın hata olduğunu söylüyorum. Çünkü biz bunun farkına vardık. Günümüz Müslüman halkların anlayışında mücadele ve cihad anahtarının kaybolması şeklinde bu hata kendini gösterdi ve bizi sıkıntıya soktu. Bu bela bizlere Yahudi ve Hristiyanlar geldi ve ön giriş halini aldı.

Bizler üç grupla karşı karşıyayız. Ortada olanı alıyor, önceki ve sonrakinin stratejik açıdan hata olduğunu söylüyoruz. En doğrusunu Allah bilir. Savaşın mürtedlere karşı başlayıp sonra Yahudi ve Hristiyanlara geçileceğine inanan kişi hatalıdır. Çünkü giriş kapısını seçmede hata etmiştir. Yahudilere ve Hristiyanlara karşı savaşımızın kapanmış bir dosya olduğuna inananlar da yanlıştır. Çünkü bizim Yahudilere ve Hristiyanlara karşı olan savaşımız hükmen durumlara, ülkelere, insanlara, sistemlerin yapılarına, sistemlerin avanelerinin yapılarına, İslam'a olan yakınlık ve uzaklık durumlarına

göre devam edecektir. Herhangi bir şekilde mürtedlere ve mürtedlerin ordularına karşı savaşmaya doğru devam edecektir. Daha sonra bunların âlimleri ve yanlarında duran tüm münafıklarla hesaplaşılacaktır.

Bunlar birbiriyle irtibatlı maslahatlardır. Bunun üzerine daha fazla anlatmayacağım. Çünkü durumu etraflica anlatacağımız zaman bu meseleye tekrardan gireceğiz.

Devam ediyoruz, şöyle diyor:

"İçerisinde farklı farklı dini gurupları barındıran -özellikle Budistleri- geniş bir halk cephesi oluşturmak da mümkün değildi."

Vietnamda birçok dini grup vardı. Vietnam halkını Fransızlara karşı birleştirmenin mümkün olmadığını söylüyorum. Çünkü bu dini gruplar Vietnam halkının efuru parçalamışlardı. Bu durum bize tam olarak İslami çalışma ekolleri, sufi tarikatlar, selefi gruplar ve İhvan gibi gruplar arasında bulunan mevcut parçalanmışlığı hatırlatıyor. Tabi bizim bu grupların tamamında farklı farklı sınıflar var. Sufiler kendi araların muhtelif gruplar, ilmi Bizansçı selefler kendi aralarında parça parça, siyasi İslamcılar kendi aralarında tabaka tabaka... görüldüğü gibi bir çok sınıf var.

Etraflarındaki bu dini ayrılıklar kendilerine insanlara giden yolda engel oluştuyordu. Şu an bu durum insanları ve kitleleri bir araya getirme noktasında bize de engel. Gerçekten şu kaderin cilvelerinden biri, daha önce söylediğim gibi bu üzerinde durulması gereken bir nokta. Bu nokta şu; aşırısıyla mutediliyle sufiler, tüm gruplarıyla selefler -daha önce dediğim gibi- Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın isim ve sıfatlarına ihtilaf ediyorlar. Âlemlerin Rabbini fehmetmede ihtilâflılar. Ne isimlerde, ne sıfatlarda, ne feriyatta, ne de dinin herhangi bir şeyinde müttefikler. Her ülkede ittifak ettikleri tek bir gerçek var; resmi nizamın yöneticisi Müslümandır, ona itaat vaciptir, ona başkaldıran şöyle şöyledir. Bunu bir düşünün derim!

Fas'ta sufiler selefleri tekfir ediyor, selefler de sufileri tekfir ediyor. Ama ikisi de mevcut yönetici olan sözde emiru'l-mümininin milletin ve dinin hâmisî olduğunda fikir birliği içerisinde! Her beldede durum bundan ibaret.

Durum böyle giderken hükümetler iyi birleştiler. Ardından şimdi sufi ekollerin önlerini açılar, sufiler türbelerini yeniliyorlar. Fas'tan tutun Suriye'ye kadar her yerde aynı metot. Selefi ekoller de mektepler açma imkânı sağlıyor ve onlara derin derin araştırmalar yapın, bize sunmuş olduğunuz bu ilkeler sayesinde de Müslümanları cihaddan alıkoyun diyorlar.

Tüm ülkelerde ümmeti şümullu tek bir yönde, başınıza bela olmuş iç ve dış musibetlere karşı bir doğrultuda ümmetin birleşmemesinin sebebi dünyaya bağlılığımız ve bölünmüşlüğümüzdür.

Yazar daha fazla açıklama yapıyor ve “özellikle budistler” diyor. Budistler orada temel din kâhinlerinin genelini teşkil ediyor, insanları Fransızlara karşı birleştirmeye engel oluyorlar.

Yazar şöyle diyor: “Vietnamın güneyindeki mücadelenin bidayetinde Vietnamlılar bunun bedelini pahalı ödüyorlar. Bunu daha önce de ifade etmiştik. Zira Japonların teslim oluşundan sonra HoChiMin’in yetkili kuvvetleri tüm beldelere ciddi anlamda hakim oluyorlar. Ancak Vietnam güneyine inen Fransız güçlerinin hiçbir müdahaleyle karşılaşmadan hızlıca Koşinşin’in ve başşehiri Saygon’u ele geçirmesi sebeplerinden birisi de dini grupların kaçmasıydı.”

Din âlimlerinin insanları Fransızlarla karşı akrşıya gelmeye yönlendirmiyor. Bu yüzden onlara “Budizm” ismini verdi. Budizm dini, rahipçe bir dindir. Siyasetle ve maddi şeylerle ilgilenmez. İnsanı beşerilikten çekip alır, ruhi fikirlerden oluşan bir je-latin haline getirir.

Yapı olarak buna yakın İslami gruplar bize karşı çıktığında Cezayir’deki sufilere büyük bir katılım gerçekleşti. Konu çok basit bir fetvanın yayılmasıydı. Bunlar Fransızlara cesaret verdiler ve bu fetvayı yayarı övdüler. Dediler ki: “Fransızların Cezayir işgali Allah’ın bir kaderidir. Bu yüzden Fransızlara karşı savaşmak Allah’ın kaderine karşı savaşmaktır ve Onun verdiğine razı olmamaktadır.” Bu kadar iki kelime!

Böylece Frasnızları cesaretlendirdiler. Bu tarikat mensubu olan ve bu fetvanın peşinden giden birçok insan geri çekildi. Aynı zaman dilimi içerisinde başka tarikatlar dahi kıyam etmişti, Müslümanların geneli bu fetvayı kaale almadı ve Fransızlara karşı direndiler. Ancak ne varki Müslümanların aktifliğini düşüren bu fikirdir. Hindistan ve Pakistan’da İngilizlere karşı direnişte de bu fikir aynı rolü oynadı. Kadiyanilik vb. gibi dinler ve tarikatlar kuruldu, bunların amacı ve ortaya çıkışlarının sebebi cihad farzını düşürmekti.

Sofi veya selefi denilen, bu şerefli isimlerden biriyle süslenen ekolleri düşün. Bunlar içerisinde cihad fârizasını ortadan kaldırdığını, yöneticilere, Hristiyanların gibi Müslümanların beldelerini işgal etmelerine meşruluk kılıfı giydirenleri gördüğünü önce bunların dini hakkında şüphe et. Bunun insanları direnişten alıkoymak için olduğunu bil. Bu açıdan bu tür kişilere Komünist kâfirlerin “din halkların afonyodu” sözünün kullanması doğrudur. Çünkü böyle bir din cidden bir afyona dönüşür, insanları sarhoş eder, onları dinlerindeki farzları yerine getirmeleri, üzerlerine düşeni yapmaları noktasında kör eder. Bu bakımda Komünistlerin dediği bu terimin bu tür insanlara kullanılması doğrudur.

Yazar dedi ki: “Ancak Vietnam güneyine inen Fransız güçlerinin hiçbir müdahaleyle karşılaşmadan hızlıca Koşinşin’in ve başşehiri Saygon’u ele geçirmesi şa-

beplerinden birisi de dini grupların kaçmasıydı.”

Sadece şunu bu diyeceğimle bir karşılayın: Arabistana giren Amerika ve Batı güçle-
ri hiçbir karşı teşebbüsle karşılaşmadı. Çünkü tüm âlimlerden Suudi anlayış merkezli
fetva yağmuru geldi. Mekke Kongre'sine 413 âlim davet edildi, bunlardan 389'u katı-
lını gerçekleştirdi. Kırmızı halıdan geçtiler, diplomatik bir şekilde karşılandılar, Roo-
sevelt arabalarıyla Kraliyet ziyafetlerine götürüldüler ve Mekke'de bir araya geldiler.
İçlerinde meşhur ve meşhur olmayan tüm Müslüman âlimler vardı. İslâmi çalışma
komutanlıklarının hepsi, Afgan cihadı komutanlıklarının hepsi gelmişti. Hep birlikte
bunu onayladılar.

Kendi isteğiyle bu kongreye gelmeyenlerin de konumu kullanıldı. Mesela şeyh Ab-
dulfettah Ebû Gudde. Kendisi vefaati etti, Allah Teâlâ'dan onu ve tüm Müslümanları
bağışlamasını niyaz ediyoruz. Bize gelen doğru haberlere göre Şeyh bu kongreye git-
memiş. Ardından Şeyhe Nayif b. Abdulaziz'den şöyle bir mesaj geliyor: “Seferberliğin
caiz olduğuna dair fetva yayınla. Aksi halde Suriyeli bin beş yüz aileyi otobüse tıkar ve
Dimeşke göndeririz.”

Ardından Şeyh Abdulfettah Ebû Gudde gitti. Çünkü suçun, Suriye cihadı hakkında
veya Suud çıkarına dair şâzz fetvaların bulunduğu bir yarımadada yaşıyordu. Şeyh
mecbur kaldı ve tuhaf bir fetva yayınladı. Bu fetva Ortadoğu'da yayımlandı. Şöyle di-
yordu: “Suudi Arabistan'ın yabancı kuvvetlerle yaptığı yardımlaşma günümüz duru-
mundan dolayı gerekli olan bir zarurettir. Bizler ne olursa olsun her düşmana karşı tek
bir hendekte eşsiz tevhid devletiyle beraberiz!” Fetvaya kendi istedikleri ifadeleri kat-
mışlar, altına da Şeyhin ismini yazmışlar. İnşâAllah ileride bu konuya farklı bir şekilde
değineceğiz.

Yazar şöyle diyor:

“Sayısal zayıflık (General PhilippeLeclerc komutasında kırk bin Er)
yüzünden Fransızlar Ênâm ve Tonkin eyaletlerindeki alçak arazilere
hâkimiyet kuramadılar. Dr. Bernard Fall “Şêriun Bile Ferah Ve'l-Viet-
nâmiyyin” isimli eserinde şöyle diyor: Fransızlar 1946 yılında Mare-
şalLyautey'in 1920'li yıllarda Abdülkerim Hattabi'ye bağlı kabilele-
rin bulunduğu bölgede liderlik ettiği hamle gibi olan savaşın
tekrarlanması için klasik sömürge hamlesi dışında bir plan yapmadı-
lar.”

Yani aslı itibariyle basit bir hamleden ibaret.

“Ve ‘zeytin lekesi’ metodu seçildi. Bu metoda göre herhangi bir böl-
gede güçlü bir nokta kurulacak. Bölgeyi taramak, devrimcilere yakın
olmak ve onları ortadan kaldırmak için bu noktadan sakinliği sağla-

yacak güçler hareket edecek. Ancak planın tamamını çelişir bir hale getiren; bu bölgeyi taramak için yeterli sayıda asayiş adamı olmaması durumu Leclerc'i rahatsız etmedi."

Buraya dikkat edip şöyle diyoruz: Bu yol son yol olabilir. Şöyle ki sömürgeci bizim beldelerimize girer, halk desteği bulduğu bir mıtıkaya girip orayı köprübaşı edinir, sonra da oradan leke leke ilerler. Cezayir de cihâdi çalışma başladığında -Allah'ın bu cihadi çalışmayı ıslah etmesini ve bizi onunla faydalandırmasını niyaz ediyoruz- Jacques Chirac Cumhurbaşkanlığının evvel emrinde aceleyle Tunus'a geçti ve Fransa güçlerine olanak sağlayan ittifaklar imzaladı. Bu ittifaklara göre Tunus köprübaşı kabul edilecek, oradan da kuzey Afrika'nın geri kalan bölgelerine geçilecekti. Çünkü işlâmî hareket ülkenin tamamında sert bir darbe vurmuştu. Tunus halkı da bölgede bulunan ziraatçı, köylü ve şehirli halk içerisindeki en az halklardandı. Bu hamleyle karşı direnmek için güç ve donanım yönünden en yetersiz halklardandı. Ayrıca orada laiklik büyük bir sınıra varmış, fisk-ı fucur her yerde -salihler hariç- insan grupları arasında yayılmıştı.

Bu plana "zeytin lekesi" ismini veriyorlar, işgalci güçlü bir merkezden yayılıyor.

"Fransızlar düzenli güçten ne bekleniyorsa tamamıyla aynısını yaptılar. Devrimci gerillalara klasik düşman ya da uçak konvoylarının (gizli ve hızlı hareketli) tek tek etkisiz hale getirebileceği eşkiyalar yerine koydular."

Gerillalara karşı direnen düzenli orduların düşmüş olduğu hatanın aynısına düşmüş.

"Leclerc'in zırhlıları iç bölgelere ulaştı, ana yollara ve muhtelif yollar üzerinde bulunan şehirlere hâkim oldu. Bu zırhlılar hiçbir yerde sağlam bir karşı koymayla karşılaşmadığına dayanılarak güzel bir başlangıç yaptığı için takdir edildi."

Fransızlar topa ve nakil araçlarına sahip olmayan düşmanlarının yollara ihtiyacı olmadığını, düşmanın aktif sayıdaki adamları belirli bir yerde durmadığı ve yeryüzünden mücadeleye yönelmediği için korunaklı merkezlerin hiçbir şeyi gözetemediğini anlamadılar."

Bunun açıklaması daha önce geçti. Bu temel bir taktiktir. Yani gerilla savaşının siyasi boyutunun özü bölge sakinlerini kendine kazanmaktır. Askeri boyutunun özü ise bu sözde anlatılandır. Belirli bir yerde sabit kalmazsın, sabit noktalara dayanmazsın sadece gizlilik ve harekete itimad edersin.

"Fransızlar yollara hâkim oluyordu. Devrimci gerillalar ise bu yollara yüz metre uzaklıkta yer alan ağaçlıklar ve pirinç tarlalarının ora-

lardan gizlice geçiyorlardı. Fransızlar şehirleri işgal ediyorlardı, düşmanları ise bununla ilgilenmiyordu. Şehirleri istila ederek bölgeyi denetlemeye çalışıyorlar. Düşmanları ise sadece bölge sakinlerini kazanmakla ilgileniyordu."

Düzenli ordu gidiyor. Taş, toprak, yer ve mevki alıyor. Gerillalar ise bunun tam aksine bölge sakinlerinin kalplerinde yer edinmekle ilgileniyorlar.

"İşte geleneksel savaşla gerilla savaşı arasında öz fark budur. Ordu yerleri, yolları, stratejik tepeleri ve temel önem taşıyan mıntıkları istila etmek için savaşıyor, devrimci gerillalar ise bölge sakinlerini -ki onlar olmasa işgal edilen yerin işgalcilere hiçbir faydası olmaz- denetleme hedefini gerçekleştirme için savaşıyorlardı."

Bu yüzden bizler öncelikle Müslüman bölge sakinleri faktörüne önem vermeyerek veya önce onlara karşı savaş ilan ederek Müslüman beldelerden birinde cihâdi gerilla savaşı yapmak isteyen herhangi bir grubun dininden veya aklından şüphe etmeliyiz. Böyle bir grup ya istihbarat tarafından gönderilmiştir, nitekim Cezayir'de böyle oldu. Ya da bu grubun yönetimini sathi ve sıkıntılı akla sahip kişiler ele geçirmiştir. Bunlar cihâdi bitirirler. Çünkü böyleleri savaşın temel faktörünü savaş sahasından çekip alıyorlar.

Yazar devamden şöyle diyor: **"onlar olmasa işgal edilen yerin işgalcilere hiçbir faydası olmaz"** İçerisindeki sakinler bulunan bu kuvvete zıtsa yerin kendisini işgal edene bir faydası olmaz.

Yazar diyor ki: **"Zeytin lekesi taktiği suçlu gerillalara karşı devrimci gerillalara karşı olan taktikten daha etkilidir. Fransızlar bu taktiğe daha büyük kuvvetler adasaydı Çin Hind'i'nde sonuçlar verebilirdi. Ancak ne var ki devrim vaziyeti içerisinde -bilhassa düzenli ordu askerleri kendilerini yerli devrimcilerin karşısında bulduğunda- yapılan baskı sadece bölgesel bir tesir gerçekleştirebiliyor. Yeni intifâdalar engellenmek için sadece tek bir yol kalıyordu. İşte bu yol da, bölge sakinlerinin tamamını etkisiz hale getirmektir. Sekiz sene içerisinde Vietnamlıların kayıpları büyük oldu. Dr. Bernard Fall onların kayıplarının Fransızların kayıplarının üç katı olduğunu belirtiyor. Ancak bu kayıplar yüksek olasılıkla devrimci gerillalardan değil de masum sivillerden oluşuyordu. (Altıncı fasla bakınız)"**

Bu dört ifade çok önemli satırlar. Fransızların başarısızlıklarının sebebi.

"Fransızların çabası başından beri başarısızlığa mahkumdu. Belde geniş, bölge sakin yoğunluğu yüksekti."

Mesela Libya ülkesi. İçerisinde bulunan iki şehrin arası 1200 km. Bölgede sakinler yok. Köy yok, topluluk yok, gruplar da yok. Düzenli orduya mukavemet göstermek için en kötü verileri veren bir yer. Bunun tam aksine bakacak olursak, Almanlar tarım ülkesi olan ve yapıların neredeyse hiç bitmeyeceği derecede binlerce km boyunca köylerin yaygın olduğu Fransa'ya işgale girdiğinde bir köyden çıktığında diğerine giriyordu. Sonra bir şehir sonra bir şehir daha. Yani coğrafi bölgede sakinler çok yaygın halde. Bu durum Alman güçlerinin ilerlemesine karşı büyük bir sorun oluşturdu. Çünkü nereye girse orayı temizlemesi gerekiyor. Kendisi işgalci, sakinler ise bunu reddediyor.

“Bölgede gerilla savaşı için çok sayıda doğal sığınak vardı. Askeri güçler ise gerekenden çok zayıftı. Uzmanlar her bir devrimci milise karşı askerlerin bulunmasını zaruri görüyorlardı. Her bir vatandaşın potansiyel devrimci gerillayı teşkil ettiği bir beldede sayı yirmiyeye, hatta yüze sığıyordu.”

Beldenin durumu içindeki her bir vatandaşın potansiyel gerilla savaşı için teşkil ettiği bir duruma vardığında düzenli kuvvetler her bir devrimci karşısında yüz kişiye ihtiyaç duyar. Her bir vatandaş bir devrimci olduğunda bunun anlamı şudur; sen düzenli ordu olarak sakinlerin sayısının yüz katı bir sayıya ihtiyaç duyacaksın. Bu kadar adam ise imkânsızdır.

Ama içindeki her vatandaşın muhbir olduğu bir bölgede ise iş tam aksi olur. Bu yüzden şu an halkı insanlıktan çıkmış, çıkarıcı, dünyaları için dinlerini satan bazı devletler görüyorsun. Çünkü böyle yerlerin insanları Müslümanların petrol hazinesini ele geçirmişler. Hepsî Edla'ya ve Kâbe'nin karşısında Ebreh'e'nin askerlerine komutanlık eden Ebu Riğâl'a dönüştüler. Ebu Riğâl Araptı, adı ülkelerindeki sömürge öncülerinin liderliğini yapan işbirlikçilere verilen en kötü mesel oldu. İşte durum tam tersi olup her vatandaş muhbir olduğunda iş değişiyor.

Bu yüzden kötü âlimler açık bir şekilde durmadan vatandaşların muhbir olmasını için çabalarlar. Şeyh Şaravi -Allah onu korumasın, onu ve emsallerini helak etsin- şöyle diyor: “Mısır'da olanlar terör olaylarıdır. Dinle asla alakası yoktur. Aksine bizler Mısır hâkimlerinin Allah'ın hükmünü reddettiğini bilmiyoruz. Sonra başka fetvalarında devam ediyor ve şöyle diyor: “Her bir vatandaşın emniyetin uyanık gözü, bu fesatçının tutuklanması ve yargılanması için onlara karşı hükümete yardımcı olmaları lazımdır.”

İşte burada fetva dini boyuttan siyasi boyuta sonra askeri boyuta en son da istihbarat ve emniyet boyutuna geçiyor.

Yazar, her bir vatandaş potansiyel devrimci olduğunda onlardan birine karşı yandaş kişinin olması gerektiğini söylüyor.

Bizlerde burada yorumda 105 numarada şunu söylüyoruz: İşte ifade etmiş olduğu şart budur; bilinçlendirme sonucu olarak her bir vatandaş potansiyel devrimci olabilir.

“Vietnam kuvvetleri Çin’de izlenen modele uygun olarak üç kategoride dizayn edildi.”

Bu çok faydalı bir taksim. Bazı ülkelerde Amerika’ya karşı verilen savaşlarda keşke bu uygulansa.

“1. Stratejik olarak her yerde kullanılabilecek sistemli daimi savaşçılar (Chuluk)” Çünkü bunlar seçkin ve eğitimli bir grup. “Bunlar büyük bir operasyonda kuvvetlerin en önemli kesimini oluştururlar.

2. Bölgesel gerilla devrimcileri, kendi mıntıkalarındaki savaşçılar, her an kendi hallerine dönebilmeye muktedir olanlar. Mesela çiftçiler veya ihtiyaç olduğunda işçiler.

3. Kırsal kesim milisleri (Ductic). Bunlar gece gerilla savaşçısı gündüz ise çiftçidir.”

Şu kayda değer; Vietnamlılar 170 sene bu halleri üzerine devam ettiler. Çinle sonra Fransızlarla sonra Amerikayla savaştilar. Binbir tane sorun var. Öyle ki artık savaş hayatlarında normal bir şey oldu. Bu vaziyete rağmen normal bir şekilde yiyorlar, içiyorlar, ziraatla uğraşıyorlar, hasat yapıyorlar, evleniyorlar, merasimler düzenliyorlar, ölüyorlar, defnediliyorlar. Hepsi normal akışında. Böylece fitri olarak savaşçı bir toplum oldular.

“Belirli görevleri yerine getirmeleri gerekiyordu: Köprü yıkımı, pusula kurma, yollara mayınlar döşemek, mesajları ve malları nakletmek. Ama askeri tepkinin ilk belirtileri görüldüğünde köylerine geri dönmüyorlardı.”

Bu yüzden Vietnam savaşıyla ilgili Amerikan filmleri izleyenler Amerikalıların köyleri didiklediğini, çiftçileri evlerinden çıkardıklarını, tavuk ahırları ve köpek kulubelerini teftiş ettiklerini ve silahlar çıkardıklarını görürler. Çünkü sivil halkın hepsi savaşçılara yardım ediyor. Ya devrimcileri gizliyorlar, ya da bizzat eylemlerin içinde yer alıyorlar hatta birebir savaşa dahi iştirak ediyorlar.

Bu gerçekten yerinde bir üslup, üzerinde durulmayı hak ediyor. Bu büyük sayıda yardımcıcı ve katılımındaki fırsatları değerlendirmeyi bir arada toplayan bir plan. Burada en ileri seçkin grup, orta seviye seçkinler ve avam halk arasındaki bağlantıyı gözlemle. İşte bu o bahsedilen taksim: seçkin insanlar, orta seviye seçkinler ve avam halk.

Bizde cihadi öncüler var, bunları menheci olarak eğitebilir, seçkin bir eğitimle asker olarak hazırlayabiliriz. Bir de cihadiler dışında bir çok İslami hareketlerde bulu-

nan dindar Müslümanlar var. Bunların sömürgecinin karşısında yer almaları mümkün. Hükümetin karşısında yer almaz, Batı ve Yahudi'ye karşı savaşta yer alır. Hükümete karşı savaşta yer almaz, bu kişilerin üsleri tedrici bir şekilde insanları yanlarına çekmek ve cihadi çalışmaya dâhil etme dairesini teşkil eder. Ardından da bu insanlar seçkin gruba aktarılır. Ardından cihadi çalışmaya katılımlarının gece vakti gizlice dua etmekle başladığını, akabinde mücahidlere karşı savaşanlarla alış veriş kesmesi, sonra caddede onların suratına tükürmesi, daha sonra da gizlenmek, destek vermek, bazı silahları vermek... şeklinde olacağını bilen avam Müslümanlar var.

"Giap sonra şöyle diyor: "Emperyalist işgal başladığında General Leclerc Vietnam'ın yeniden ihtilalinin askeri geziler olmadan asla gerçekleştiremeyeceğini takdir etti. Güney'de karşı direnişle karşılaştığında bu direnişi zayıf ve gelip geçici bir şey olarak düşündü. On haftadan fazla sürmeden Vietnam'ın güney taraflarını işgal edip sakinleştireceği düşüncesinde devam etti."

Askerlerin tasavvurları hep bu surettir.

"Fransız sömürgeciler neden böyle bir değerlendirmeye gittiler? Çünkü istila sürecinde mücadele vermeleri için bir ordu bulunmasının elzem olduğunu düşündüler. Şu temel ve kaçınılmaz hakikati anlamak onlar için mümkün değildi: maddi olarak zayıf olan ordu halk ordusu olur. Saldırıları başladığında halkın sevgisini kökten kaybettiler."

İşte bu kırmızıçıizginin altına katıldı; Fransızların kaybetme sebeplerinden birisi de onların halkın sevgisini tamamıyla kaybetmiş olmalarıdır. Bu sayede hükümetçi din adamlarının halka Batı'yı sevdirmeye çabalarını, Batı'yı eman almış, zimmi, bize fayda sağlamak için gelmiş gibi şeyler vasıflama tutumlarını çözüyoruz. Öyle ki Ebubekir el-Cezairi şöyle diyor: "Allah'ın Amerika'yı boyun eğdirmesi asla başımızı kaldırmaya çağımız secdeleri hak etmektedir, çünkü bu bir nimettir! Böyle şükrederim de Amerika bu halinde daim olsun."

Cezairi Fransa'ya gittiğinde kardeşler ayakkabılarla onu dövdüler ve mescidden kardılar. Mescid idaresi ona "Körfez savaşı hakkında çeneni kapat" dedi. Cezairi dedi ki: "Tamam, sadece nasihat edeceğim." Bir de dedi ki: "Hatta daveti yaymak, emri bilmak maruf nehyi anil münker yapmak için size gelişim bile Allah'ın lutfuyla Amerika'nın Arap yarımadasında bizi himayesi içerisinde. Onlar bizi korumasaydı ben size gelemezdim."

İşte mesele bu, çünkü onlar halkın sevgisini tamamen kazanmak istiyorlar. Bunda başarılı da oldular. Kuveyt halkının kahir ekseriyeti Amerikayı seviyor. Bu utanç verici bir gerçek, ama vakıa bu. Peki neden böyle? Çünkü oradaki dini çalışma da aynı eğilim

limde oluyor. Sömürülen bölgelerin birçoğunda halk sevgisi kazanıldı. Hatta istimar (sömürge) neden kendini istimar diye isimlendirdi? İnsanlara kendilerine medeniyet sunmak, ülkelerini imar etmek, yolları düzeltmek, kültürlendirmek için geldikleri izlenimini vermek için bu ismi verdiler. Bu ülkelerin evlatlarının birçoğunda bu izlenim hâkim. Bu yüzden bizler Fransızların Cezayir'deki çalışmaları sonucu ortaya çıkan cüzi başarıda Frankofon Cezayir'deki etkisinin gerçekten çok büyük olduğunu görüyoruz. Cezayirli seçim yapsalar onların birçoğunun bağımsızlık yerine Fransa'ya bağlılığı tercih edeceklerini görürsün.

Yazar diyor ki: **"Halkın sevgisini tamamen kaybettiler."** Buradan şunu anlıyoruz, savaşa katılmasalar bile ümmetin tamamından cihad ehlini hoş görmeme olgusunu söküp atmalıyız. Bu yüzden hadiste şöyle bir ifade var: *"Onlara karşı eliyle cihad eden mümindir"* (yani böyleleri seçkin gruptur) *"kim onlara diliyle cihad ederse mümindir. Kim onlara karşı kalbiyle buğzederek cihad ederse mümindir. Bundan sonrasında kalanlarda ise hardal tanesi kadar iman yoktur."* Yani insan İslam dairesine nasıl giriyor? Küfre ve kâfirlere buğzederek. Nefret yerine sevgi içine girerse ne yapacaksın? İşte bu İslam bağının çözülmesine dair ilklerin ilkidir. Çünkü Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: *"İman bağlarının en sağlamı Allah için sevmek ve Allah için buğzetmektir."*²⁰ Mülk için sevgi, mülk için buğz; petrol için sevgi, petrol için buğz; dolar için sevgi, dolar için buğz olduğunda iman bağlarının en sağlamı çözülür. Devrimin en önemli gerekçe ve üsluplarından birisi Fransızların halkın tamamının sevgisini kaybetmiş olmasıdır.

"Vakıa şu ki; Vietnam halkının tamamı Fransızlara karşı başkaldırdı. Fransız generaller bu derin hakikati anlayamadıkları ve kolayca zafer kazanacaklarına dair kendilerine güvendikleri için zannettiklerinin tam aksine doğru, kesin bir yenilgiye doğru ilerlediler."

Lafızsal abartmaları görmezlikten gelecek olursak Giap'ın sözlerinde birçok hakikatin olduğunu gördük. Klasik stratejiye bağlı kalan Fransız güçleri kendilerini silahlı insanlardan oluşan bir denizin içinde boğulur bir halde buldular."

Ümmet silahlı insanlardan oluşan bir denize dönüştüğünde sömürgecinin akıbeti ne var sen düşün!

"Silahların çoğu General Giap'ın "Fransız saldırısı kasten olmaksızın aslında Amerika menşeli Fransız silahlarıyla Vietnam halk ordusunun tedarikçisi haline geldi" dediği Fransız saldırısından gelmişti."

20. Bu söz Nebi (aleyhissalam) 'a ait değil, İbn Ömer'e aittir. (Editörün Notu)

Yani ne devrim ne de gerilla ketebeleri silahlanıp kalmadı, aksine tamamen halk silahlandı. Yani halkın silah sahibi olması için düşman kâfi geldi. Bu noktaya dikkat et, halkın on binlerce ekipmanla silahlanması saldırı tarafından hâsıl oldu.

“Direnişin tanzim edilmesine gelecek olursak, Giap her şeyden önce bir siyasi daha sonra da asker olarak şunu mülâhaza ediyordu:

“Halk savaşına girmek için bizim partimiz üç çeşit silahlı kuvvet kurulmasını talep etti. Hususi savunma birlikleri oluşturmak ve geliştirmek çok daha fazla önemli. Gerilla savaşı başladı, her yere milisler yerleştirildi. Kırsal kesimin tamamında halk idaresinin sağlamaştırılması ve partinin her yerde şubeleri olması sayesinde milisler oldukça yayıldı, halkta savaş için ayağa kalktı.”

O zaman seferberlik çalışmasını ney gerçekleştirmiş oldu?

Savaşın seçkin adamlarıyla halk insanları arasında direkt ve gerçek bir temas var. Sömürülen bir devlette parti şubeleri aleni değildi. Aksine bu şubeler gizli hücrelerdi. Ancak piramitsel sistemler halindeydi, sorumluları vardı. İnsanlarla iletişim kuran ve milisleri asker olarak silahlandıran halk sorumluları vardı. **“Milisler oldukça yayıldı, halkta savaş için ayağa kalktı.”**

Burda şunu diyorum: Parti seçkin öncü sınıfı oluşturdu, sonra da insanları silahlandırdı. İşte bu bizi alaka taktiklerine gönderiyor. “Seçkin grup ve avam insanlar arasındaki alaka” başlıklı bir araştırma yazmamız gerekiyor. Seçkin grup ve avam halk arasındaki bağlantının yapısı nasıl olacak? Seçkin grubu ve avamı eğitme metodu nedir? Seçkin grubu ve avamı yönlendirmenin şiarı nedir? Her grubun standartları nelerdir? Bu konu üzerinde durmamız gerekiyor, inşaAllah olur.

Yazar devam ediyor:

“Gerilla birlikleri düzenli orduyla birlikte düşmanın artçılarına karşı operasyon yapma ve onlara zarar verme faaliyeti katılım gösterdiler ve düşmanı üslerinde tesbit ettiler. Böylece düzenli ordumuza düşmanı ortadan kaldırmak için hareketli operasyonlar yapma izni verildi. Bize göre bu artçılar bir cepheye dönüştü, üsler düzene girdi. Düzenli ordu düşmanın hâkim olduğu mıntıkaların tam kalbine saldırılar gerçekleştirmek için bu üslerden hareket edebilme imkânı buldu.”

Burada askeri bir örnek olması bakımından şöyle diyoruz: Gerillaların düzenli ordu birliklerine yardımcı olması. Bu husus bizlere Rus ordusu Alman ordusuna karşı mukavemet gösterirken işgal edilmiş bölgelerde Fransız direnişinin Alman cepheleri ne karşı vermiş olduğu Harbu'l-Ensâr /Yandaşlar savaşını bize hatırlatıyor. Alman

güçlerini vurmak için gerillalar ve komünist parti birlikleri vardı. Gerillalar düşman cephelerinin arkasında yandaşlar savaşı yapıyordu. Almanlar Fransa'nın yarısını işgal edip Lyon'dan önce bulunan Fransa'nın ortasındaki bir sınıra ulaştıklarında orada Almanların girmemiş olduğu özgürleştirilmiş bölgeler vardı. Bu bölgeler Fransız direnişinin silahlandırılması için gizli hatlar konumunda oldu. Bu konudan bahseden birçok film var.

Savaş halinde olan ülkenin düzenli ordusunun çıkarına çalışan halk gerillaları takıldığı bazı durumlarda bize faydalı olabilir. Çünkü bizler bazen bazı bölgelerde zaferler elde ediyoruz ve bu bölgeler özgürleştirilmiş bölge oluyor. İçerisinde kekebeler teşekkül ediyor. İkinci veya üçüncü merhale devreye giriyor ve son merhalede batı güçleri direnişe geçiyor. Burada yazar gerillaların o durumda da halk hücreleri ve düşman hatları arkasındaki milisler yoluyla çalışmaya devam ettiğini ifade ediyor. Bu tür operasyonların ve üslerinin faydalarından bahseden kitaplar var. Sadece tarihi bir konu olarak ele alıyor.

Burada sizin elinizde de bulunan bir konu var. Bunu yapanları Allah hayırla mukafatlansın. Bu konuyu bizler 1981 yılında Suriye'deki cihad için Ürdün'de hazırlık yaparken yanıımızdaki kardeşler tercüme etti. Bu konu o zaman "İsviçre Konusu" diye isimlendirildi. Yazarı (kendisi İsviçre ordusunda subay) ikinci dünya savaşında istifade ederek varsayımlı bir şekilde şundan bahsediyor: Avrupa'nın ortasına bir saldırı gerçekleşse, bu saldırı İsviçre ordusunun kırılmasına, İsviçrenin işgaline sebebiyet verse, bunun yanı sıra ordunun bazı kesimler, polislerden bazı kesimler; itfaiye, trafik ve gümrük polisleri gibi yarı askeri bazı kurumlardan olan kesimler yani yarı askeri yapılar hâlâ sağlam kalsa sonra da insanlar saldırıya karşı direnmek istese tüm bu kitleler arasında direniş nasıl tanzim edilir?

Bu çok faydalı bir mesele. Çünkü bu meselenin içerisinde seferberlik ve silahlandırmanın siyasi taktiği var. Yine içerisinde halk direniş operasyonlarının askeri taktiği, stoklama, silah nakliyatı, haberleşme ve yıkım ilkeleri mevcut. İçerisinde sorununun noraması bulunan bir konu.

İşte bu konuyu Ürdün'de bizim yanıımızdaki kardeşler tercüme etti. Ardından 1987 yılında Afgan cihadına gelen bazı kimselerin beraberinde bu konu buraya geldi. Sonra Arap kardeşlerin çevrelerinde yayıldı. Ancak gerekli ilgiyi görmedi, çünkü şerhe hacet duyuyordu. Gerçekten faydalı bir konu. Bu konunun bir nüshası sizde var. İnşallah onu yaklaşık kırk elli fotokopi yapmaya çalışacağım. Eğitim kamparında dağıtacağız, çünkü epey faydalı. İşte bu düşman hatları arkasında yandaşlar savaşı fikrine dair bir belumdur.

Aynı şekilde sistemli kuvvetlerin merkezi tarafında savaşan gerillaların ve milislerin görevlerinden biri de şudur:

“Nitekim bu üsler şahısları ve varlıklarını himayesi altına aldı, üretti mi korudu, savaşla ve Vietnamlıları Vietnamlılara karşı savaştırmakla savaşı beslemeye çalışan düşmanın niyetini suya düşürmüştür.”

Hükümetlerin halkın çocuklarını mücahidlere karşı savaşmaları için silahlandır. malarındaki üslubun aynısı. Bu yüzden savaş sonunda Mağriplilerle Mağripliler ve Mısırlılarla Mısırlılar arasında gerçekleşen bir savaş oluyor. Allah yolunda savaşan insanlar ve tağut yolunda savaşan insanlar. Şerî tanımlama açısından durum bu. Ancak vakıa boyutu ise şöyleydi; düşman artık bir şahıs sayesinde kendi adamlarını harcama- yacaktı. Aksine halkın Müslüman çocukları halkın cahil, kâfir veya mecburi çocukla- rına karşı savaşıyordu. Ancak ne var ki işin sonunda harcama düşman kasasından de- ğil halk kasasından yapılıyor.

Yazar milislerin her tarafta yayılması ve halkın savaşa katılması sayesinde Fransız- ların Vietnamlıların yine Vietnamlılara karşı savaşıma boyutunu gün yüzüne çıkarma- larına engel oldu.

Tabi ki ben metot olarak bildiğimiz şerî zaruretleri belirtmeden bunu söylüyorum; bizler Müslümanlardan çok büyük bir sayıyı çıkartmayı ve onların düşman saflarında savaşmamalarını istiyoruz. Onları ya tarafsızlık dairesine çıkartırız, böylece savaştan çıkarlar. Ya da destekçiler dairesine çıkarırız böylece bizimle beraber savaşır. Tüm buna rağmen düşman saflarında yer alanlar işte bu kimseler savaşılmayı hak ediyorlar. Artık bu safhada onun kâfir, cahil veya mecbur olduğuna bakılmaz. Böyle anlatıyo- rum ki kimse meseleyi yanlış anlamasın.

“Özgürleştirilmiş bölgelerde gerilla savaşçı birimleri bir faaliyetle düşmanla savaştılar, hainleri denetlediler. Aktif araçlar da yönetimin ve yerel partilerin oldu. Aynı zaman içerisinde vurucu güçler üretim, nakliye ve ikmalle meşguldüler.”

İnsanlar yerel bir savaş içerisinde kendi kendine yetip kimseye ihtiyaç duymasın diye ziraat üretimi var. Dâhili olarak da direnişin iç koşullarının devamlılığı için nak- liye ve ikmal var.

Bir mülahazada şöyle diyor: Bu önemli bir bölüm. Direniş esnasında halkın görevi- ne bak; üretim, nakliye ve ikmal.

“Savaş ve çalışma süreci içerisinde gerilla devrimci birimleri ordu gö- nüüllüleri seçilmek için tükenmek bilmeyen değerli bir kaynak haline geldi. Düzenli orduyu asker, subay, siyasal anlamda kültür sahibi ve önemli anlamda savaş tecrübesine sahip kişilerle desteklemeye ko- yuldular.”

İşte bu seçkin grubun Müslüman halkla alakası noktasında biza fayda sağlıyor. Sempati duyanlardan oluşan bu büyük kitleden seçkin grup ne sağladı? Seçkin gruba

alınmak için tükenmek bilmeyen değerli bir kaynak oldular.

“İlk merhalede iki askeri karargâh büyük hatalar yaptılar. Fransızlar 1947 senesinin beş ayını HoChiMinh'i ve Genelkurmay mensuplarını yakalamayı hedefleyen başarısız bir girişime kurban ettiler. Bu girişimlerinin savaş süresini azaltacağına inanıyorlardı.”

Genel olarak sağlıklı bir düşünce ama Vietnamlıların bulundukları durum içinde doğru olan yanlış oldu. Fransızlar HoChiMin ve Genelkurmay üyelerini yakalamaya girişmişlerdi. Böylece kendileri rahatlayacak, Vietnamlılar da düşünen beyinlerinin bulunmadığı bir vaziyette kalacaklardı. Bu doğru bir yönlendirme: **“Küfrün liderleriyle savaşın”** (Tevbe, 12). Düşmanın düşünen beynine vurduğunda onu hareketsiz hale getirirsin. Ama bu aşağıdaki açıklama yüzünden burada doğru olmadı:

“Hatta Fransızlar bunda başarılı olsalardı bile savaş gidişatı bundan hiç etkilenmeyecekti. Çünkü sonuç bireysel askeri dehalîğe bağlı değildi. Aksine sonuç siyasi tutumun göstermiş olduğu stratejiye bağlıydı. Çünkü her Komünist yetkili Çin dersini öğrenmişti ve bu stratejiyi hemen uygulama imkânına sahipti.”

Bu gerçekten çok büyük bir ders. Bu ders üzerinde üzücü bir şekilde duracağım, Allah bize yeter O ne güzel vekildir. Bu noktanın yanlış anlaşılmasını ümit ediyorum, ama bu gerçekten önemli bir nokta.

Bizim içinde bulunduğumuz vakıayı düşün ve bu yüzden dertlen. Yazar komutanlık yakalanırsa bunun sorun olacağını ama etki etmeyeceğini söylüyor. Çünkü cemaat fertlerinden her biri olması gerekeni öğrenmiş. Menhec nedir? İtikad edilen şey nedir? Bunları öğrenmiş. Üslup nedir? İşgalciler karşısında gerilla savaşı mekanizması nedir? Bunları bilmiş. Çünkü onlar açısından Çin dersi kendileri için ideolojik ve askeri bir ders. Bunlar sadece devrimin ideolojik boyutunu veya devrimin askeri taktiklerini bilen insan topluluğundan ibaret değiller. Seçkin gruptaki her fert bunların hepsini biliyor.

Burada bu mesele üzerinde durayım. Bir mülahazada şunu diyor: Sen bununla birçok yapı arasındaki farkı gözlemler. Bununla cihadi cemaatler, genel anlamda İslami cemaatler, hatta davet cemaati, ihvan arasındaki farka bir göz at. Menheci ve üsler ile komutanlıklar arasındaki hareket üslubunu anlama noktasında korkunç bir fark söz konusu. Bu fark cihâdi cemaatlerde büyük oluyor. Yani mesela İhvan'dan birini alsan onunla komutanlığı arasında anlayış ve mekanizmanın aynı olduğunu görürsün. Sufi bir müridi alırsın ve onunla şeyhi arasında uyum görürsün. Ama cihad cemaatlerinden bir ferdi alsan sonra da komutanlığını ele alsan ikisi arasında menheci anlamada, planı fehmetmede, düşmanla karşılaşma mekanizmasını anlamada korkunç farklar var.

Çalışmayı ve cihadı üstlenen cihadi cemaatlerde kilit adamlar sayılı kişiler. Şayet onlar gitse her şey biter. Lider o, rehber o, dış mali destek bağlantı kaynağı da o. Geri kalanlar ise sıradan halktan bir savaşçı. Suriye'deki Talia tecrübesine bak.

Mervan Hadid arkasında bir grup fertten oluşan bir ekol bıraktı. Kendisi öldürüldü ama ardından devrim onun zamaninkinden daha iyi bir şekilde devam etti. Devrimi Abdussettar ez-Zaim (*rahimehullah*) yönetti. ez-Zaim önceden et-Tahrir örgütünde subaydı, askeri deneyimi vardı. Mervan Hadid'in talebelerinden birisi. Onlarca sene öncesinde İslami hareket'te eski bir üye. Harekete geçti ve davayı üstlendi. Ardından yandaşları etrafa yayıldı ve savaş başka bir merhaleye taşındılar. Bu komutanlıklar gelişip emsalsiz ferdi komutanlıklara dönüşünce -ki bu bir zaruretti- oraya artık böyle bir başka yönetim dönüp gelmedi. Adnan Ukle gerçekleşen emniyet tuzağında tutuklandığında Talia devrildi ve her şey bitti, her şey.

Bir defasında Adnan Ukle dedi ki: "Kuzey mıntikasının yetkilisi bu" ben de o kişiyi le gittim, ona bir şeyler anlatıyordum. Bu kişi sıradan bir gençti, yaşı küçüktü, bilgisizdi, Kur'an'ı dahi tecvitli okuyamıyordu, ne dini herhangi bir kültürü ne de askeri bilgisi vardı. Ama Ukle'nin kuzey mıntikasında bulduğu en iyi kişi buydu. Böylece orada çok büyük bir boşluk oldu. Zaten daha sonra lider gitti ve her şey bitti.

Vereceğim diğer bir misal ise Şeyh Abdullah Azzam ve Afganistan'daki Arap cemaati. Şeyh Abdullah Azzam öldürüldü ve her şey bitti. Hatta yardım ofisi adamları olan seçkin grup bile birbirleriyle savaşmaya başladılar. Neden? Çünkü insanları bağlayacak bir menhec yok, savaşın tabiatı anlaşılmamış. İlerde Afganistan tecrübemizi inceleyen bu konuyu etraflıca ele alacağız inşaAllah. Orada model olarak HoChiMinh ve riyaseti altında bulunan insanların hali gibi bir hal olmadı. Yani yapı piramitsel değil.

Bu üslup Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in üslubudur. O sahabe arasında değişiklikler yapardı. Bir şahsı bazen kadı, bazen davetçi, bazen ordu komutanı olarak gönderir, bazen Medine'ye vekil bırakır, bazen şöyle şöyle görevler verirdi. O dönemdeki insanların cümlesi dinin yapısını anlamış. Hepsi Kur'an ve sünnet terbiyesi almış. Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'den eğitim almış. Birbirleriyle aralarında sevgi, ısrar, insanlar arasında istenilen terbiye düzeyi var, birbirlerini tek vücut biliyorlar. Hepsi dost kim düşman kim hedef ne iş ne biliyorlar. Böylece etkisi çağlar boyu devam eden bir ekol oldu. İslam tarihindeki siyasal çöküş, Abbasi ve Emevi hilafetinde Sultan yapısının düşmesine rağmen İslam'ın canlılığı dört beş asır boyunca selefi salihin anlayışıyla devam etti. Bu gerçekten çok büyük bir sayı. Beş yüz sene gerçekten büyük bir rakam. Bu sene içerisinde Sahâbe, Tâbiin, Etbâ-ı Tâbiin ve ihsanla onlara tâbi olanlar mevcuttu. Ekoller ve âlimler vardı.

Bugün hangi hale yakın bir duruma geldik? Bir müessese vaziyetine yakın olduk. Ekonomi müessesesi, davet müessesesi, askeri müessese. Bunların tamamı atom çekirdekleri ve elektronlar yoluyla gerçekleşiyor. Elektronların kendisine elektrik etkisiyle bağlandığı merkezi atom çekirdekleri var. Ama sonra insanlar bilgisizce hareket ediyorlar. Grupların her birine şayet liderleri öldürülürse ne olacak diye soruyorsun; verilen cevapların çoğu seni güldürür. Şeyh Abdullah Azzam öldürüldüğünde ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Yüzlerce Arap genç kendilerinin ülkelerine dönmelerini sağlayacak bileti verecek kişileri bile bulamadılar. Bir bilet bile bulamadılar.

Sözü uzatmak istemiyorum. Cemaatler içerisinde bu sorunun olguları açık. Yahudiler, Hristiyanlar, onların mürted ve münafık destekçilerinden oluşan Batı'ya karşı direniş gösterecek her cihad cemaati, her topluluk ve direniş odaklarının kadrolar hazırlaması gerekiyor. Bu zor bir şey değil. Son derece üzülerək söylüyorum ki, bazı komutanlıklar böyle kadroları hiç istemiyorlar. Çünkü bu kadrolar onların bireysel otoriterliklerini kısıtlıyor. Tıpkı Hikmetyar'ın yaptığı gibi. Hikmetyarı sevenler ve onu müdafaa edenler onun bireyselliliğinin şu seviyeye vardığını söylüyorlardı: Hikmetyarın yanında bir lider veya bir genç olduğunda Hikmetyar onu askeri cephelelerden uzaklaştırıyor ve Peşaverdeki ofislere gönderiyordu. Neden? Çünkü böyle bir kişi tek liderle yarışabilirdi, oturumlarda ona müdahale edip yanlış yapıyorsun diyebilirdi.

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: "Fikirsiz, evet efendimciler olmayın." Hikmetyar hazretleri ise herkesin evet efendimci olmasını istiyor. O bir, geri kalan herkes sıfır. Birin yanında dört sıfır olsa kaç eder? On bin. O ve dört sıfır on bin yapıyor. Yanında sıfır grubu var, bir işe yaramıyorlar. Bunun örnekleri çok.

Benim bu konuda kardeşlere anlattığım çok acayip bir kıssa var. Şöyle anlatılıyor: Bir aşiretin lideri olan bir adam varmış. Adam aşiret büyüklerinin büyüğüymüş. Bir mecliste yanında aşiret ve kabile büyükleri var. Adam **"Ben size ancak kendi görüşümü bildiriyorum ve sizi ancak doğru yola iletiyorum"** (Mü'min, 29) kafasında diktatör biriymiş. Bu Firavunca tutumun kâfirlikle bir arada olması olmazsa olmaz bir durum değil. Aksine bu bir yönetim tarzı. Vallahi bizde komutanlığın sloganı "düşünme, kafa yorma, akıllı kişiler biziz" olmasına rağmen Suriye cihadındaki gençlerimiz İhvanı Müslimindeki komutanlıklarımıza karşı çıkıyordu. Bizler bu komutanlıklarla Said Havva ve Adnan Sadeddinle kafa buluyor ve şöyle diyorduk: "Bunlar bizi "düşünme, kafa yorma, akıllı kişiler biziz" durumuna sokmak isteyen bir grup." Neyse, işte bu aşiret şeyhi bir mecliste, yanında da veliahtı var. Aşiretlerin büyüklerinden biri nasihat etmek için bir söz söylüyor, o ise bu kişiye "sen sus, sen anlamazsın" diyor. O büyük de ortamdan uzaklaşıyor ve başka meclise gelmiyor. Veliyaht bu baş büyüğe "Şeyhimiz falan kişi gelmedi" diyor. O da "Onun yerine deve dışkısı kat" diyor. Emrinde bulunanlar da o kişinin yerine deve dışkısı katıyor. İkinci kişi için bir dışkı, üçüncü kişi için dışkı, dördüncü kişi için dışkı...

Bir gün veliahtı borozanı çaldı ve ona "Şeyhimiz, düşman hücumu geçti" dedi. Şeyh dedi ki: "Şeyhleri /büyükleri topla." Veliht yedi sekiz kişi topladı. Şeyh "Diğerleri nerede?" dedi. Veliht da ona içinde yetmiş deve dışkısı olan bir çöp tenekesi getirdi!

Bu gerçekten çok etkiletilici bir mesel, dikkat çekici. Fransızlar HoChiMin'in yakalamak istediler. Ama onu yakalasalardı bile hiçbir sorun olmayacaktı. Çünkü yapı piramitseldi. Şimdi cihadi cemaatlere bak. Mali bağış kaynaklarının hepsi şahsi bağlantılar, bu şahsı seviyorlar. Veya insanlarla o şahıs arasında ticari bağlantı var ve bu yüzden onu seviyorlar. O kişi öldürüldüğünde sonrasında ne yapacaklarını bilmiyorlar. Grubun temel adamları yönünden durum böyle.

Askeri plan da aynı böyle. Üç veya dört kişi plandan anlıyor. Tabi eğer bir plan varsa durum bu. Bu üç dört kişi de gitti mi onlardan başka plandan anlayan yok.

Yönetimsel yapı şahsa bağlı. Geliyorsun ve o şahsı bulamıyorsun. "Falan nerede?" diye soruyorsun. Yani mesela senin o kişiyle işin var. Cevaben sana "gitti, benzin lazım" "patlayıcı eğitim kursu vermek için gitti" vs. diyorlar. Bu kişi yüksek potansiyeli ve komutanlıkla arasındaki bağlantı hasebiyle elinde yedi yüz bin vesika bulunduruyor! Diğer kardeşler ise halının üzerinde boş boş oturuyorlar. Hiçbir işleri yok.

Bu durum en küçük cemaatten tutun İhvan'a kadar böyle. İhvanı Müslimin Suriye kolu genel sekreteri Abdullah Sultavi'nin içinde evraklar bulunan küçük bir çantası vardı. Ofisinde oturur, kardeşler de grup grup misafirhanede otururdu. Hepsinin bir isteği vardı. Biri evlenmek istiyor, biri silah satın almak istiyor, biri üniversitede öğrenim görmek istiyor, birinin karısıyla arası bozuk ve bu sıkıntıyı bitirmek istiyor. Sultavi tüm bu talepler için sabahtan akşama kadar otururdu. Bazı şeylerden kurtulup yürümek istediğini iri simasında farkederdin. Ben bunu birçok kişide gördüm.

Afganistan'a geldiğimizde bir defasında Şeyh Seyyaf'la oturduk. İnsanlar kuyruklar halinde duruyordu. Seyyaf bir araba satın alınması, dolap satın alınması, battaniye dağıtımı, aileler, silah, füze, uluslararası ilişkiler için sırasıyla imza attı. Bunların hepsine tek başına bakıyor!

Sonra Şeyh Abdullah Azzam'ın durumuna baktığımızda da aynı sorunu görüyoruz. Neredeyse herkeste bu sorun var. Davet çalışmasında, askeri çalışmada, cihadi çalışmada, muhtelif ülkelerdeki cemaatlerde. Ben hiç kimsenin Ebu Musab beni kasdediyor demesini istemiyorum. Çünkü ben sana yemin dahi edebilirim, bu durum tüm cemaatlerde olmasa bile, çoğunda var olan bir durum.

Bunun sebebi bu kişiden başka kimsenin gelmemiş olması mı? Hayır, bu doğru değil. Çünkü başkaları da mevcut ve orada ondan daha iyi düşünenler de var. Sorunun tek olmasından kaynaklanmıyor. Her insanda fırtatsal bir şuur ve emirlik hastalığı vardır. Ben evlendiğimde çok sıkıntı yaşadım. Hatta ben ailemle beraber mutfakta

bulunmamaya kendimi alıştırdım. Mutfakta habire patatesi ordan kaldır şuraya koy diyorum. Bu da aynı sorun. Sevratun Fi's-Sevra kitabında geçiyor, Fidel Castro hatıratında şöyle diyor: "Askerlerinin her birinin cebinde kaç kurşun olduğuna dair bilgiden emin olmayı kendine görev bilen komutanlar en kötü komutanlardır." İnşâAllah bizler "Durus Fi'l-Kiyâde" kitabından bazı pasajları okuyacağız.

Sana bu durum sonucu gerçekleşen ölümleri söyleyecek olsam tasavvur dahi edemezsin. Adnan Ukle yakalanıp zindana atıldığında biz bunları gördük. Şimdi de İslâmi cemaatlerdeki Zeyd, Amr, Bekir isimli komutanlar öldürülse davanın tamamı bitip gider. Sonra şöyle soruyorsun "Tamam, çözüm ne?" Çözüm çok basit. Pek muhterem bu kişi elinde bulunanlar içerisinde en iyi kadrolardan oluşan bir grup ayarlıyacak. Bunların başında duracak ve onlara menheci eğitim kursu verecek. Daha sonra da savaşın genel amaçları belirlenecek.

Peki, savaşın genel amaçları nelerdir? Vallahi biz İslam dünyası düzeyinde Yahudiler ve Amerika ile savaşmak istiyoruz. Batı'da Amerika ve Yahudiyle savaşmak istiyoruz. Savaşa onlarla başlamaya karar verdik. Dubaî'de ABD ve Yahudiye karşı savaşmak istiyoruz... Mesele belirlendi. İnsanlar artık bu meseleye dair planlar yapmak için harekete geçerler. İnsanlar oturup biz şimdi ne istiyoruz demeye alıştı. Yemene hicret etmek istiyoruz, şuraya gitmek istiyoruz.. Cihadi cemaatler ayrı ayrı şeyler düşünüp paramparça oldular. Bu her cemaatte böyle. Bu bizim yaşadığımız acı hal. Biz de Müslümanlar da bunun bedelini pahalı ödedik. Bu husus üzerinde düşünmemiz gereken ıslah ön girişlerinden birisi. Tüm cemaatler ve askeri kamplar düzeyinde bu düşünülmeli.

Bizim muayyen bir cemaat hakkında konuştuğumuzu sanmayın. Mesela şimdi bir askeri kampa geliyorsun. Askeri kamp yönetiminde de aynı şey var. Mesela bir düşün, askeri kampta bulunan falan falan kişiler öldü, şimdi kampta hal ne olacak, ne yapılması gerekiyor? Kamp hiçbir şey halledemez hale dönüşüyor. Kampın finanse kaynakları, kampa bağışlar bunların tamamı ölen kişiyle beraber bitip gidiyor. Bu üzerinde detaylıca durmamız gereken bir nokta.

Dönüp tekrar yazarın sözünü okuyorum, çünkü sözü çok kısa ve net:

"Fransızlar 1947 senesinin beş ayını HoChiMinh'i ve Genelkurmay mensuplarını yakalamayı hedefleyen başarısız bir girişime kurban ettiler. Bu girişimlerinin savaş süresini azaltacağına inanıyorlardı. Hatta Fransızlar bunda başarılı olsalardı bile savaş gidişatı bundan hiç etkilenmeyecekti. Çünkü sonuç bireysel askeri dehalığa bağlı değildi. Aksine sonuç siyasi tutumun göstermiş olduğu stratejiye bağlıydı. Çünkü her Komünist yetkili Çin dersini öğrenmişti ve bu stratejiyi hemen uygulama imkânına sahipti."

Hamza b. Abdulmuttalib (*radıyallahu anlı*) kendisine ameli olarak en çok ihtiyaç bulunan anda katledildi, onun gibi olan komutanların da başına bu geldi. Ben şöyle bir şey okumuştum; Allah (*subhânehü ve teâlâ*) Müslümanlar çalışmanın devam etmesi meselesinin şahıslara bağlı olmadığını anlasınlar diye böyle takdir etmiştir. Bir de katıldı. Şi her savaştan zaferle ayrılan bir Halid b. Velid var. Artık tüm Müslümanlar Halid b. Velid'in sancağı altında savaşmak istiyordu. Hilafet makamına geçtiğinde Halid b. Velid'i görevden azletmesi Hz. Ömer'in dâhiliğidir. İnsanlar meselenin Halid'in yardımıyla değil Allah'ın yardımıyla olmasını anlasın diye böyle yaptı. Müsteşrikler bu olayın Halid b. Velid ile Hz. Ömer arasında kişisel bir husumet sebebiyle olduğunu iddia ediyorlar. Oysaki bu doğru değil, Ömer insanların davanın şahsa bağlı olmadığını anlamaları için böyle yapmıştır.

Allah'a hamd olsun Şam diyarlarında da eğitimsel dönüşüm oldu. İçerde savaş çıktığında ilk sınıfın tamamı öldürüldü. Bir sınıf diğer sınıfı, biri diğerini eğitti. En başarı cenahımız Suriye'nin kuzeyinde Halep'te İbrahim Yusuf cenahıydı. Çünkü İbrahim subaydı, bu dava için bir yapı eğitti. Kendisi öldürüldüğünde halasının oğlu cenahu teslim aldı. O öldürüldüğünde ise sıradan bir genç cenahu teslim aldı. Bu genç öldürüldüğünde ise cenah dağıldı ve üç gruba bölündü. Zayıf komutanlıklardan oluşan iki grup ile 18 yaşında Ebû Umeyr isimli bir gencin başta durduğu bir grup. Bu çocuk bir gün bir gece içinde General oluverdi, ne yapacak!

On sekiz yaşında bir gencin liderlik ettiği askeri operasyonlar tuhaftı. Gerçekleştirdiği ilk operasyonda askeri üniformalar diken tekstil imalathanelerine saldırdı ve çok sayıda komutan elbisesi ele geçirdi. Daha sonra bir elektrik şirketinden istihbarat devriye araçlarına benzeyen dört beş araç ele geçirdi. Ardından da kendisi özel birlikler adıyla bariyer çalışması yapmaya karar verdi. Muhibirlerin bulundukları listeleri aldı, otobüsleri teftiş etmeye başladı. İşçi grupları indiriyor, muhibirleri caddelerde idam ediyordu. Saygın ve özel birliklerden biriymiş gibi yayan ve araçla geziyor.

Bu kişi komutan olduğunu biliyormuydu? Hayır, haberi yoktu. Bu yüzden et-Tecrübetu's-Suriyye kitabında naklettiğim, aslen Sevratu's-Sevre kitabında da bulunan büyük söz ve derin hikmete dönüyoruz; "Aynı şekilde, yetkiliyi var eden görevdir." Liderler kendilerine görev verilmesiyle birlikte oluşur. "Tarih yazacak olanlar yetkili kişilerdir." Yani yapacağı işlerle tarih yazar. "Tarih yazdığında, insanlara yeni mesuliyetler verir." İşte bu mesuliyet mesulleri ortaya çıkarır. Devlet kuracak olanlar da mesul kişilerdir. Bu husus tarih, mesuliyet ve mesul arasındaki bağ hususudur.

Şu an da Amerikan ordusu komutanlık kadroları keşfedebilmek için yanlarında bölge komutanı olmayan istihbarat memuruyla birlikte askerlerden oluşan heyetleri göreve gönderiyorlar. Bu askerleri su ve yiyecek olmayan uzak bir yere gönderiyorlar. Yani zor bir koşul, ölebilirler. İstihbarat memuru da orada insanların neler yapacaklarını gözlemekle görevli tutuluyor. Bu görevli bölgedeki komutanlık kadrolarını tescil

ediyor. Sana şunu diyor: Komutanlık ordunun en üstün belirli rütbesinden en küçük bir bireye geçebilir. Zor koşuldan çıkabilecek bir asker olabilir. Ordudaki belirli yapılar düşer ve ardından doğal komutanlıklar ortaya çıkar. İstihbarat yetkilisi liyakatlı komutanlık unsurlarının kimler olduğunu tescil ediyor. Bu işlemlerden sonra bu kişiler o zorlu bölgeden çekiliyorlar, kendilerine yönelik özel kurslar veriliyor ve artık komutanlara dönüşüyorlar.

Fransa'nın Paris şehrinin büyük ormanlarından birine yakın bir yerde Dehalar Köyü diye bir köy var. Bu köyde üniversiteler, laboratuvarlar ve her şeye dair imalathaneler var. Bu köyde bulunup çok yüksek puan alan öğrencileri araştırıyorlar. Bu öğrenciler üniversitelerden çok yüksek derecelerle mezun oluncaya kadar görevli heyetler onları takip ediyor ve finansal destek veriyor. Sonra köye giriyorlar, yemek bedava, ücretsiz okullar. İnsanlar kendilerini araştırma yapmaya adanmışlar. Siyaset, tarih, atom, kimya, fizik ve petrol bilimlerinden anlayan dahiler grubu. Daha sonra bu kişiler seçkin grup olarak çıkıyorlar. İşte bu liyakatlı seçkin grup oluşturma çalışmasıdır.

Bu, birinin küçük bir engelle başbaşa kaldığını gördüğünde o engeli yıkmak isteyen kısır akılların tam aksinedir.

Hitler Alman gençliğine bahsettiğimiz bu çalışmanın aynısını uygulamayı istediğinde gençlerden oluşan bir grup seçti. Bu grubu kendisinin vaz etmiş olduğu kanun çerçevesindeki polisiye ve yetkili birimlere yerleştirdi. Almanya'yı kurmak istediğinde bu kişileri subaya seçirdi. İkinci dünya savaşı generallerini komuta edenler de bu kişilerdir.

Komutanın/liderin önünde iki hal vardır. Bakın bu diyeceğim okuduklarım ve yirmi sene içerisindeki tecrübelerimin ürünü olan ve her lidere/komutana nasihatimdir: Liderin önünde iki durum var. Ya çok başarılı dahi bir lider, dinde müctehid, sağlam yönetim kalitesine sahip, savaşta Halid b. Velid, Kung Fu da Burucelle yani kısaca dört dörtlük bir adam olacak. Peki, böyle olursa ne olur? Bu lider bu durumu içindeyken kimseye ihtiyacı olmaz. Ama öldünde tüm dava da biter gider. Bu yüzden davanın devam edebilmesi için bu süper lider bir grup oluşturmaya ihtiyaç duymaktadır. Etrafında sağlam kadroların bulunması bu lidere zarar vermez, çünkü asıl büyük zaten odur. Etrafında herhangi bir yıldızın parlaması ona etki etmez! Çünkü o tek başına diğerlerine karşı üstün bir vaziyettedir. Bir alan komutanının yanında kahramanlıklar olsa bu onun da siciline işler. Yıldızı parlayabilecek herhangi bir kadroyu kıskanması imkânsızdır. Bu nadir bir durumdur.

Bunun akabinde etrafında liderle grubu yerleştirecek, çünkü o kendisiyle onlar arasında bir çekişme olduğu düşüncesinde değil.

Bu sadece belirli bir komutan için değildir, aksine bu durum tarihteki tüm komutanlıklarda böyledir. Evet, biz iki durumla baş başayız:

Sadece kendi faydasını değil, genel fayda ve çıkarları isteyen bir lider. Böyle bir komutana büyük komutanlıklar yetiştirmesi zarar vermez. Alanlar açar ve tüm güçler bir araya gelir. Bu iki, bu üç, bu dört, beş, yedi, on.. Böylece mesela olur sayı üç bin yedi yüz yetmiş dokuz. Bu büyük bir sayı. Ama bu lider gittiği zaman insanların yüzleri bulan bir sayıda olacağından emin olacak. Yüzlü sayı gitse, onlu sayılar kalacak. Yani parça parça tek kişiler olmayacaklar.

İkinci örnek, kendisiyle karar verme yönünde yarışabilecek, otoriterliğini ve liderlik duygusunu kısıtlayabilecek olan etrafındaki komutanlıkları kıskanan lider. İki tavuğa bakma meselesinde bile olsa emirlik ve otoriterlik arzusu Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in korktuğu şeydir. *"Üstünlük ve mal tutkusunun kişinin dinine verdiği zarar koyun sürüsüne saldıran iki aç kurdun vereceği zarardan daha büyüktür."* Evet, bu tutkunun dine zararı iki aç kurdun koyunlara vereceği zarardan daha zararlıdır. Hadiste geçen şeref/ üstünlük otoriterlik ve emirliktir. Sıddıkların kalbinden çıkacak en son şeyin bu olduğu söylenmiştir. Otoriterlik korkusu yüzünden Krallar çocuklarını öldürmüş, evlatlar babalarını öldürmüş, anneler çocuklarını katletmiş...

İşte bu ikinci çeşit liderdir, bir çekişme hisseder ve hiç kimsenin yetişmesine müsaade etmez. Ama bu kişi böyle yapmakla İslam'ı ve Müslümanları boğazladığının farkındadır. Kendisi ölüp gittiğinde ardından her şey mahvolacaktır.

Dahi komutanlar başkalarına da müsaade eder, çünkü onların kendisine ters etki oluşturmayacağını bilir. Dahi olan bu lider büyük dahiler olabilecek küçük dahi gruplar yetiştirir. Bernard Montgomery'nin tek başına Montgomery olduğunu sanma. Evet, kabiliyetleri çoktu ama yanında Genelkurmay da vardı. Toplumsal bir komutanlıktı, her insandan yerine göre istifade ediyordu.

Evet, bu konuyla ilgili bu kadarla yetiniyoruz. Tabi bu konu hakkında kitap yazılmaya müstehak bir konudur.

Yazar diyor ki:

"Şunu bir daha mülahaza etmemiz yerinde olacaktır: Gerilla devrimcilerini bu şekilde savaşmaya iten faktör başka bir şey yapmaya güçlerinin yetmeyeşidir. İçinde bulundukları durum ne yapacaklarını belirliyor. Ağır silahlara sahip olmadıkları ve klasik hamleler yapacak birlikleri olmadığı için Clausewitz'in de dediği gibi kendilerini düşman ordunun uçlarına saldırmaya ve artçılarına karşı savaşmaya mecbur görüyorlar. Aynı şekilde askeri çözümü gerçekleştirmek için maddi güçleri olmadığından mecburen siyasi çözümü bekliyorlar."

"Siyasi çözüm" ile düşmanın artık işini tamamlamaya gücünün yetmediği bitkinlik halini kastediyor.

"Devrim durumu içerisinde devrimcilerin maslahatı için muhakkak

siyasi çözümün gelmesi lazım. Çünkü siyasi çözüm askeri kuvvetlerinin vaziyeti ne olursa olsun düşmanın siyasal ve manevi olarak takviye edemediği uzun bir savaşın sonucudur.”

Burada şunu diyoruz: Mücadele devrimle işgalci arasında parmakları ısırma boyutuna geçecek. Kan kaybına kim daha çok sabredecek? Devrim seçkin bir devrim olursa rejim ve işgalci daha çok direnir. Çünkü seçkin devrimin deposu ne ferd, ne maddiyat ne de mal olarak kâfi gelmez. Ama devrim arkasında halkın bulunduğu bir devrim olursa, arkasında devrimin fikrine inanan, kalbiyle destek veren Müslümanlar olursa parmakları ısırma savaşı halkın maslahatına uygun bir şekilde son bulur. Vallahu a'lem. Bunların hepsi Allah'ın takdirindedir. Bunu daha önce açıkladık.

“General Giap Fransızların tutumunu şöyle analiz ediyor:

“Düşman yavaş yavaş saldırı halinden savunma haline geçiyordu. Güçle aldığını koparan savaş kan emme savaşına dönüyordu. Düşman kendini şöyle bir çıkmazda buluyordu: Savaşı kazanana dek uzun müddet savaşa devam etmesi boynunun borcu. Ama düşman uzun sürecek bir savaşı desteklemek için gerekli olan siyasi ve manevi araçlara sahip değildi.”

Giap doğru diyordu. Fransa'nın altında kalmış olduğu siyasal baskılar, kalan bölge sakinlerinin Fransızlara sadakat yönünden manevi yat seviyelerinin düşüşü, ilerleyen zamanla birlikte askeri güçlerin morallerinin azalması Fransız hamlesine güçlü bir darbe vurdu.

Devrim milisleri beldelerde arttı. Milislerden oluşan birlikler ameli olarak tüm köylerde oluştular. Vietnam düzenli ordu mensupları muhtelif yerlerde bulunan konvoylara ve küçük bölgelere saldırı düzenlemek için ağaçlıklarda uzun yollar geçirdiler. Düşmandan ele geçirdikleri ağır silahlar ve Çin'den kaçırılmış ağır askeri ekipmanlar sayesinde yolculukları sürecinde hızlıca yeni birlikler hazırlıyorlardı.”²¹

Burada bakışımı olağan bir ihtimale çevirdim. Bu ihtimal şu, Allah (celle ve alâ), cihad öncülerine herhangi bir yeri fethetme lutfunda bulunsa, düşmanı bölgeden kovabilse ve geçen on veya yirmi senedir ümit ettiğimiz şekilde bir emirliğin temellerini atsa; yani bazı mıntıkalarda çöküş olsa, içerisinde müesses nizam değil de kaos olur, bazı mıntikalarda da düzenli bir topluluk yönetim ve emirlik ikame eder.

²¹. 1949 yılındaki Çin devrim zaferi gerçekleşinceye kadar Çin'den Vietnam'a ciddi anlamda bir hükümet desteği yoktu. Sadece Çin'in bazı özgürleştirilmiş bölgelerinden Vietnam'ın özgürleştirilmiş bölgelerine kaçak techizat aktarımı yapıyordu.

Bu topluluğun diğer mıntıkları da desteklemesi mümkündür. Çünkü onlarda savaşın doğasına dair kapsamlı ve ümmetsel anlayışın hâkim olması gerekir. Eğer kısıtlı bir devletin düşündüğü gibi uluslararası sistemle ilişki kurması ve küresel düzene güven vermesi gerektiğini düşünür ve şu an Sudan ve İran'ın yaptığı gibi yaparsa bu grup zaten aslen İslâmın ümmetsel metodunu ve bir devrim olarak dayanmış olduğu menheçleri reddediyor demektir. Bu grup böyle yaparak kendi coğrafik ve bölgesel çıkarını arzulayan bir gruba dönüşür ve aynı musibete düşer.

Cephelerden birine fetih nasib olsa ve bu cephe silah, kaynak, birey ve savaş için gerekli şeyler yönünden zenginleşse bu cephenin işgalci karşısında bu zenginliğe sahip olan cepheleri ümmetsel ve uluslararası bir şekilde desteklemesi lazım olur. Bu ilkeri merhaledeki en önemli taktiklerimizden birisi. İlerki savaştan bahsedeceğimiz zaman inşâAllah bu konuya tekrar gireceğiz.

Burada şunu diyorum; bu cemaatin ümmetsel bir şekilde düşünmesi gerekir. Çünkü bölgesel şekilde düşünmek böyle düşünenleri ahırdaki yem çerçevesinde düşünen hayvanlık düzeyine indirir. Bu dini anlamada da, siyaseti anlamada da çok büyük kaynakları düşünemez.

Sana İslâmi çalışma içerisindeki ahmakça örnekleri vereyim:

el-Huber patlamasından sonra Mahmud Zahar bu yapılanın terör eylemi olduğunu, Hamas hareketinin reddettiği bir şey olduğu, Hamasın bu suçluları yakalama sürecinde Suud emniyetine yardım için hazır olduğu, İsrail'e karşı Arap hükümetlerle aynı safta yer alacağına dair tasrihatlarda (açıklamalarda) bulundu.

Dinini, siyaseti, hatta ve hatta tüm dünyaya dair yanlış anlayışıyla açıklamada bulunan bu yaratığın din, akide, vela-bera, siyasi anlayış, güvenlik ve askeri taktiğe dair büyüklüğünü bir düşün!

Bu adam ne zannediyor? Bölge kazanmak için taktik çalışması yaptığını sanıyor. Bunun bir benzeri Muhammed Nezzal isimli şahıstan da sadır oldu. Amerikâda tutukluken Amerika ile aralarında gerçekleşen takas yüzünden böyle yapmıştı.

Bu eksenden hangi halükarda olursa olsun ticaret yapacağımız kısmi çıkarlar ve geçici kazançları kabul etmemiz mümkün değil. Mücadelemiz ümmetseldir ve düşmanımız tektir. İşgalciler her yönden birleşmişler. Yahudi, Hristiyan, mürted ve münafık işgalciler birlik. Amerika istihbaratı ile Mısır, Suud ve Fas istihbaratı emniyetssel uyum içinde. Fransız haber ajansı ile radyolar ve tüm insanlar arasında basınsal uyum var. Âlimler Birliği resmi sözcüsü bile bu uyumda yerini almış. Aynı maksadı gerçekleştirmek için emniyetssel uyum. Tüm bunlara rağmen kazanım elde ettiğini düşünen biri geliyor ve bölgesel olarak bağımsızlık istiyor.

İkinci model: Suud'daki Suriyeli ihvancılar.

Suud'daki Suriyeli ihvan mensupları Körfez Harb'inde Suud'i nizamıyla birlikte durmak istemiyordu. Suriyeli ihvancılar dünyanın dört bir yanında avare dolaştılar ve Arap devletlerinin çoğunda nüfussal anlamda dağıldılar. Bilhassa Ürdün, Irak ve Suud'da. Körfez harbi sırasında siyasal ortam kötüleşti. Bu savaş şu şekil içerisinde çıktı:

Suud, Abdulfettah Ebu Ğudde'yi size daha önce anlattığım tutumu sergilemeye mecbur etti. Irak'ta İhvan'a ait komutanlık ve askeri kamplardan kalma temel kitleler vardı. İhvan'ın Irak ve Ürdün yetkisi şu an genel murakıb olan Ali Sadreddin el-Beyanuni idi. O zamanlar daha Suud şeyh Abudulfettah Ebu Ğudde'ye baskı yapmamıştı. İhvan bu zaman diliminde Mısır'da bulunan ulusal bir kurum gibi doğal tutumlarını sergilediler. Gerçekten dâhice bir çözüm. Genel lider Körfez harbi münasebetiyle iki buçuk sayfalık bir yazı yayınladı. Ben kendimi okuryazar biri olarak addetmeme rağmen bu yazıyı beş kere okudum ama ne demek istediğini anlamadım!

Bu yazısına göre o Irak ile mi, Körfez'in yanında mı, Müslümanların tarafında mı anlamak mümkün değil. Kâfirlerle mi beraber? Anlaşılamaz. İşte bu İhvanı Müsliminin Körfez harbindeki genel siyasetlerinin felaketidir.

Suriye'li İhvan mensupları da aynı siyaseti tatbik etmek istediler. Ancak onların özel bir durumları vardı, Irak'a muhtaçtılar. Bu yüzden onların beyanatları Kuveyt işgalini red, Amerika savaşına karşı Irak'ı desteklemek merkezliydi. Yani bir nevi daha açık bir açıklamaydı.

Saddam Hüseyin bu duruma karşı çok gücendi ve dedi ki: "Sizi gıda sağlayan biz, kıyafet veren biz, askeri karargâh veren biz, her şeyi biz veriyoruz. Sonra siz ise çekingence bu cüzi desteği vermekten başka bir şey yapmıyorsunuz." Ve bu İhvancılar Irak'ı kaybetmiş oldular.

Suud ve Kuveytliiler ise şöyle dedi: "Siz bizim ülkelerimizde oturuyorsunuz, memurluk verilmiş, bağışlar alıyorsunuz, daha neler neler ama buna rağmen Saddam ile berabersiniz!" Böylece Körfezi de kaybettiler.

Bu iki tarafı kaybetmeleri onların ilk başarıları oldu. Diğer bir mesele ise, Suud hamlesi çok şiddetliydi. İhvan komutası şura meclisi üyelerinden biri yayınladıkları beyanla ilgili bana şunu anlattı: Beyanı yazdık ve Suud'da bulunan lider Şeyhlerimize faksla gönderdik. Beyan Abdulfettah Ebû Ğudde'ye okundu. Şeyh beyanı okudu ve düzeltilmesi gereken yerleri düzeltti. Sonra da bize gönderdi ve ardından beyan çıktı. Bu beyana göre tutumları Irak'taki siyasi ve askeri komutanlıklarla Suud'daki Şeyhler arasında ortada duran bir tutumdur.

Bu sırada Suud gelip İhvana baskı uyguladı, Suud yetkilileri şöyle dedi: "Bu rezil beyan da ne? Bizler içinde Irak ve Kuveyt'in bulunmadığı bir beyanname istiyoruz. Tasalanmasınlar, bizler kim olursa olsun her düşmana karşı yeryüzündeki tek tevhid

nizamıyla aynı hendekteyiz. Amerikalıların istihdamı da şeri ve meşrudur. Kitap ve sünnet bunu emretmiştir.” Ardından Abdulfettah Ebu Ğudde onlara bu şekilde bir beyan çıkardı. Ama sadece bu kadar değildi, sorun şuydu ki Şeyh şöyle de yazmıştı: “Daha önce tarafımdan hiçbir şahsi beyan yazılmamıştır.” Bu yazısıyla Ürdün ve Irak’ta oturanları yalanladı.

Bu sırada Şeyh'e dediler ki: “Sen baskı halindesin, yalan söyleyebilirsin. Ama bizi karalıyorsun.” Akabinde İhvan Suud ve Irak olmak üzere ikiye bölündü. Bu İhvan-ı Müslimin içindeki dördüncü ayrılmanın badireleri oldu. İhvan bu ayrılmanın içinden çok şaşırtıcı İhvanca bir siyasi dehalikle çıktılar. O sıralar iki taraf arasında ağır hakaretler gidip geliyordu. Gerçekten de ortada biri Körfez ile diğeri Irak ile olan iki komutanlık vardı.

Fevzi Hamd çıkıverdi. Vefaat ettiğini duydum, kendisi uzun senelerden beri Suud İhvan liderlerinden biriydi. Evet, Fevzi Hamd çıktı ve sorunu çözdü. Hasan Hüveydi ile bir araya gelmesinin ardından şöyle dedi: “Körfez savaşı hakkında İhvan-ı Müslimin mensuplarının ikamet ettikleri ülkenin siyasetini desteklemesi kararını aldı.” Bu sözünden sonra sıradan ama siyaseti genel murakıptan daha iyi anlamış edasıyla şöyle dedi: “Ben size sadece bir soru sorabilir miyim?” Fevzi “Evet” dedi. Genç dedi ki: “1980 senesinde bizden sadece bir Firavun için üzülmemiz istendi, o zamanlar biz evlerimizde oturuyor ve okullarımızda öğrenim görüyorduk, siz ise bunu kabul etmiyoruz dediniz. Bizde artık ne gerekiyorsa onu yaptık. Şimdi ise sizin sözünüz şu anlama geliyor: İçerisinde yaşamış olduğumuz 23 devletteki 23 tağuta üzüleceğiz.”

Kardeşin bu fikri İslam ve Müslümanların davasına dair ümmetsel düşünceden ayrılmış ve küçük, cüzi bir sorunu düşünmüş olmasının bir sonucudur. Keşke ilkinde bu sorundan çıkabilseydi, ama ne ilkinde ne de ikincisinde bu sorunun içinden çıkamamış.

İnsanların kısıtlı bölgesel bir şekilde düşünmüş oldukları çok tecrübeler var. Sudan’a dönelim. Şu an bizim Sudan ile tecrübelerimiz adeta felaket. Sudan hükümeti ilk defa Hartum-Karaçi arası direkt hat açtı. Doğal hat mı, suni mi bilmiyorum. Bu çalışma güzel, hüsnü niyetle bakıyoruz. Peşaver ve İslâmâbad’daki Sudan konsolosluğu tüm Arap mücahidlerini grupça veya tek tek dolaşüyor ve onları Sudan’da kurulan İslam devletine gitmeye teşvik ediyorlardı. Sudan’a giden cemaatler arasında Libyan kardeşler de vardı. Sudan’da oturdular. Yine gidenler arasında Cihad cemaati, İslam Cemaati, Ebu Abdullah Usame b. Laden ve Suudlu kardeşler de vardı. Bireysel giden bazı kişiler de vardı.

Peki, sonra ne oldu?

İlk olan şey Eritrelilere karşı oldu. Komutanları yakalayıp hapse attılar. Yolundan dönmeyenleri tutup zorla sınır dışına bıraktılar. AddisAbaba operasyonundan sonra İslam Cemaatine baskı başladı ve sürgün edildiler. Daha sonra Cihad Cemaati çok kötü bir şekilde sürgün edildiler. Erkekleri sınır dışı ettiler ve "kadınlar bizde" dediler. Onlar "yapamayız" dediler. Dediler ki: Bugün kadınlar ve bir kötürüm adam yakalandı. Sabah erken vakitte hava alanına giderler ya da biz onları emniyet araçlarıyla naklederiz.

Libya cemaati ülkeden çıkıncaya kadar baskı altında bırakıldı. Beş kişiden oluşan bir ekip vardı. Sınıra kaçtılar ama yakalanıp Hartum'daki Kobar cezaevine atıldılar. Sonra cezaevinden kaçtılar ama yine yakalanıp cezaevine geri gönderildiler. Kendileri için avukat tutuldu. Sonra ilk Sudan başkan yardımcısı olan ve şu son uçak kazasında geberen el-Cübeyr geldi ve bu değil bir önceki Ramazan bayramı gecesi onları aldı. Bu kişiler aynı uçakta idam edilmek için ona hediye olarak verilmişti. Kardeşler bana bu kişilerin isimlerini verdiler. Kim oldukları, kaç yaşında oldukları, ne zaman tutuklandıkları verdiler. Londra da bana ait basın merkezinde bunları yayınlamam için bu bilgileri bana verdiler. Kardeşlerin hepsi bana Amerika'nın Sudan'a karşı saldırı gerçekleştireceğine dair nasihat etti. Kimse senin Müslümanları savunduğunu anlayacak değil, onlara göre sen Amerika'nın saldırı vakti Sudan'a hücum ediyorsun. Onlara dedim ki: "Benim fikrim şu; öldürülmeleri için teslim edilenlerin bizim üzerimizde siyasi tahlillerimizden çok daha önemli hakları var. Başlarına gelen musibete karşı onlarla beraber kim duracak?" Sana bu gurubun teslim edildiğini ve öldürüldüğünü söylüyor. Peki, ben bu ulusal musibete dair ne istiyorum?

Bir hafta sonra bana Çad'da hükümete karşı savaşı ve tüm İslâmcıların içerisinde olduğu İslâmi Vatan Birliği'nden sekiz kişinin ismini gönderdiler. Sudan hükümeti Çad'a içlerinde bin başından teğmene kadar sekiz subayı göndermiş. Hükümetin onları sorgulama ihtiyaçları çok aşırı bir seviyede olduğu için üçü aceleyle uçakla, diğerleri kara yoluyla gönderilmiş.

Ayrıca size Şeyh Usame'nin olayında ne olduğunu da biliyorsunuz.

Biz bu kişileri böyle ele alsak ve kötü zan yapmadan değerlendiresek ve şunu söylesek; destek ne için bu yolla ve açık şölenle ardından da ülke dışı ederek gerçekleşti.

Görünen o ki, Sudandaki insanlar durumu bu şekilde düşünüyorlar yani kendileri açısından gerçekleşen bölgesel maslahata göre düşünüyorlar. İslâm'a ve Müslümanlara yardım etmeyi, Sudan da hilafet devleti kurulunca da insanların oraya gelmesini istiyorlar. Bir emniyet yetkilisiyle beraber Turâbi cephesinin istihbarat yetkilisi kardeşlere geldi ve dedi ki: "Ülke dışına çıkmanız için dört gününüz var, alın size mühlet." Bu kussa meşhur ve bilinir bir kıssa olmuş. Bu sözü dediği kardeş şöyle demiş: "Nasıl çıkacağız?" Yetkili diyor ki: "Herkes çıktı." Kardeş diyor ki: "Herkes çıktı öyle mi.. Bizler

buraya dört sene devam eden habire “gelin, gelin” denilen bir şölen aracılığıyla geldik, şimdi de dört günde çıkacağız ha? Biz dört günde çıkmayacağız. Sen beni dört gün içinde çıkmamıza zorlasan bile bu Sudan tarihine “Libyalıların Çıkış Günü” diye kara bir gün olarak geçecek. Çıkmasına çıkarız, ama rahatça çıkarız.”

Ayrıntılara girmeden özetle burdaki kanıt şu: Şayet hüsnü zan edersek deriz ki; bu sistem bu şekilde bölgesel düşünüyordu. Siyasi maslahatı var, bu eksenle düşünüyor. Zaten bu yüzden Turâbî'nin hareketi Sudan Halk Cephesi diye tesmiye edildi. Kavmiyet kelimesi tüm Sudanlılarda var. Ben bunu soruşturdum, Arap kavmiyetçiliğini değil Sudan kavmiyetçiliğini kastediyor. Sudan Halk Cephesi, yani Sudan sınırlarına has bir cephe. Zaten bundan sonra da ümmetsel olan ilkelere, metoda ve ümmetsel dinin tamamına karşı duvarlar örülüyor.

Diyorum ki, eğer tüm İslâmi cemaatlerde bela kötülemişse ki, maalesef kötülemiş bir halde; uç bölümlerde cihadi eğilimlerde de bu var. Ümmetsel düşüncenin aleyhine olan birçok bölgesel düşünce boyutları var. Hülâsa böyle bir duruma karşı şunu söylemek istiyoruz: bizim bundan kurtulmamız ve kapsamlı bir şekilde düşünmeliyiz.

Allah bazı birliklere fetih nasib etse verse bu birlikler ümmetsel bir başka savaşları olduğunu hesapları arasına katmalıdır. “Bizim başka cephelerimiz de var, biz adeta tek bir belde gibiyiz” düsturlarının hesaplarında olması gerekir.

Yazar diyor ki:

“1949 senesinin sonunda Fransızlar Vietnam merkezli bir hale bürünen mücadeleyi kaybettiler. Devrimciler de yüksek tepelerdeki Makong Deltası'nı ele geçirmek için on beş ketibeyle sınırlı saldırılar gerçekleştirebildi.

Baharda daha geniş bir saldırı oldu. Bu saldırı sayesinde Kızıl Nehir Vadisi savunmaları ele geçirildi. Yaz geldiğinde Tonkin'in kuzey doğu bölümünün tamamı Vietnam kalesine dönüştü ve kesin olarak beklenen olaylar meydana geldi; çünkü Fransa'da siyasal baskılar başladı.”

Burada senin çalışmanın eserinin düşmanın iç cephesine verdiği zarara dikkat Amerika ve Batı'nın pozisyonu noktasında bundan istifade edeceksin. Çünkü onların pozisyonu son derece paramparça bir halde. Batı'da ikamet eden kardeşler bu mevzuğu bilirler.

“Ağustos 1950'de Paris hükümeti Çin Hindi kuvvetlerini dokuz bin kişi eksiltme emri verdi. Hükümet bu yaptığıyla askeri gerçekliklere dair tam cehaletini kanıtlıyordu. Fransa Millet Meclisi ülkedeki genel bilince ve savaş karşıtlarına uyum gösterdi ve acemi askerlerden hiçbir askerin vatan vazifesi için Çin Hindi'ne gönderilmemesini talep

etti. Yani Çin Hindi'nde olanların asayiş teşkilatı çalışmasıyla gerçekleştirmesi, uzman askerler tarafından özellikle de yabancı grup bireyle-ri, Kuzey Afrika birimleri ve Fransız olmayan başka birimler tarafın-dan uygulanması gerekir.”

Kuzey Afrikalılar derken Kuzey Afrika halkının tamamını kastediyor. Tuhaf olan Rommel ile Montgomery arasında esas savaş ittifakçılar tarafından Kuzey Afrikalı-larda, Almanlar tarafından ise Alman sömürgesi altında olanlarla gerçekleşti. Bu savaş-ın öldürülen Avrupalı asker sayısı sadece 900'dü. Zaferi kazanan asıl tabur ise Kuzey Afrikalıları.

Biz -kardeşimizin kullandığı kavrama göre- başkalarının hacetini gideren katırlar durumuna geçmemizde ilk değiliz, bu noktada bizim köklü bir geçmişimiz var. Başka-larının görevlerini ilk defa yüklenmiyoruz. Bizim bu noktada gerçekten çok eski ve köklü bir geçmişimiz var.

117.mülâhaza: Düşmana karşı olan bu dâhili baskılar ülkesindeki iç siyasi yapısına etki ediyor. Siyasi muhalefet ve tezatlıkların, azınlıklar ve ırkların... Avrupanın yapısı olduğu tarafında malumdur.

Bundan istifade etmemiz, hesabını yapmamız ve paha biçmemiz gerekir. Allah'ın izniyle biz bunun üzerinde durursak daha önce hiç kimsenin tatbik etmediği bir şey bulabilir ve gerilla savaşı çerçevesine ekleyebiliriz. Nitekim dün de bunu söylemiştim.

Allah (azze ve celle) onları şöyle vasıflamış “**Kesinlikle sen onların yaşamaya en düş-kün insanlar olduğunu görürsün.**” (Bakara, 96) Dolayısıyla beşeri kayıpları çoğaldıkça baskılar da artıyor ve artık yeter, bizim bu savaşta kurban edebileceğimiz bir devemiz bile yok derler.

Ekonomik yönden bakacak olursak, onların elde ettikleri dünyalığa en düşkün in-sanlar olduğunu görürsün. Batı'da yaşayanların elde ettikleri dünyalılar ağılanılıp geçi-lecek kadar basit değil. Yani bizdeki dünyalıktan biz kolayca vazgeçebiliriz, birisi ağlar geçer. Batı'daki dünyalık sahiplerinin malları için ağlayıp bırakmaları kolay değil. Öyle bir refah, uygarlık, sistem, temizlik ve gıda hali var ki, düşünün İsveç'te tereyağındaki yağ oranının düşmesi için yürüyüş gerçekleştiriyor.

Şimdi yol şebekelerine ait büyük büyük siteleri yolda görürsün. İçinizden büyük bir kesim Avrupa'da yaşadı, bu durumları biliyorlar. Sadece köprüler, garlar, kafeterya, lo-kantalar değil, her bir milde bir aracıyla yolda kalan birinin kendisine benzin getirme-si için yazıp arayacağı bir telefon numarası görürsünüz. En fazla bir milde bir bu var. Britanya'da yarım milde bir levhalar vardı. Yani her yarım millik bir mesafede imkânın var.

İşte rahatça yaşayıp gittikleri dünya bu. İnsanlar değil can, fedakârlık etmeye dahi hazır olmadıkları bir raddeye geldiler. Ulaştıkları bazı konforları dahi feda etmeye hazırdı. Tüm fakirler sosyal yardım alıyor, tüm işsizler iş buluyor, bulunduğu ülkenin vatandaşı olmayan yabancı bir kadın hamile kaldığında altıncı ayında cenin parası alıyor, doğruduğunda da ayrı para alıyor. Bu devletlerin birçoğunda sistem böyle.

Üzerlerine şelaleler gibi akan bu mal yığınları sömürülen İslam âlemi ve İslam âlemi dışındaki bölgelerin sömürülmesi sayesinde. Londra'daki Şarkiyat İncelemeleri Fakültesine ait Milli Kütüphane kale gibi en büyük kütüphanelerden birisi. Oraya gittim, Cezayir hakkında bir kitap istiyordum. Bilgisayardan Kuzey Afrika hakkında içinde kaç kitap var diye tarattım. Karşıma öyle bir rakam çıktı ki, dedim heralde bu yanlış. Bir daha tarattım, karşımda tüm dillerde yazılmış otuz bin kitap çıktı. Dedik ki aramayı filtreleyelim, sadece Arapça olanlar çıksın. Beş bin kitap çıktı. Cezayir hakkında kitap aratılsın dedik, üç yüz kitap çıktı. Nerde mevcut? Bize bilgisayarla harita üzerinden yeri verdiler. Bu yer içinde sadece Arapça Cezayir hakkında eserler bulunan dev bir kütüphaneydi.

Tabi ki bu kütüphaneden anlaşmaları ve araştırmama lazım olan her şeyi çıkardım. Asıl diyeceğim şu; bu kütüphanenin bütçesi düştü ve Haremeyni şerifin hadimi 1995 senesinde bu kütüphaneye bir milyon cüneyy sterlin yardımda bulundu.

Kanıt şu: Batı'nın durumunu anlatmaya dair çok ama çok söylenecek şeyler var, bunu şimdilik sorunun tüm tafsilatlarıyla birlikte Müslümanların Batıdaki durumu meselesine bırakıyorum.

Diyorum ki, bu insanlar hazır değiller. Görünüşe göre egemen partiler muhalifler ile demokrasi üzere tartışıyorlar. İnsanların önünde bu muhalif partilerin hükümete layık olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Önce onları kazançlarla ikna etmen lazım, yani rahat bir yaşam sunman lazım. Her muhalif ülkenin hükümetinin içerisinde olduğu savaştan yola çıkarak baskı yapıyor, hükümetin bu savaş yüzünden insanların kazançlarını perişan ettiğini söylüyor. Böylece siyasi skandallar, baskılar ve güçlü basın olayları başlıyor.

Körfez harbinde İspanyol askerlerden biri öldürülmüştü. Bu batının ilk ölümcül kaybıydı. Olay şöyle, hidrolik şekilde dönen bir füze var, asker bu füzeyi farketmiyordu, füze başına geliyor ve asker ölüyor. Bu olay İspanyol gemilerinin birinde vuku bulmuştu. Bu olaydan sonra İspanyol hükümetinin cümlesi; başkan, bakanlar, savuma bakanı kimsenin adını dahi duymadığı bu uyuz askerin köyüne gittiler, köy halkına taziyelerini bildirdiler. Kamuoyuna da başka ölümler olmadığı, başka sorunlar bulunmadığı ve meselenin sadece teknolojik bir hata olduğu bilgisini verdiler.

Bir düşün, sadece bu bir asker için basında tüm bu şeyler oldu. Düşünsene böyle bir topluma yüzlerce naaş gelse ne olur?

Bu Fransa'da da oldu. Çok ilginç bir savaştı, olaylar 1945-46'da olmuştu, binlerce ölü ve yaralı vardı. Batı toplumları askeri ve sömürgeci toplumlar olup bu işlere hazır olmalarına rağmen buna tahammül edemediler ve hükümet devrildi. Gaulle iç baskı yoluyla Cezayir'in istiklaline icbar edildi. Cezayire istiklalini vermek istemeyen general komutasındaki başka ordunun askerleri isyan edince Gaulle çıktı ve "eğer siz istiyorsanız ben istifa edeyim" dedi. Subayları taşıyan uçak gelince, Gaulleyi devrimek isteyen bu Fransız halk dışarı çıktı ve Gaulle'ye yardım için uçak pistlerine doluştular. Diğer askerleri de bir şey yapmaktan menettiler. Cezayir'in özgürleşmesi için herkes Gaulle'nin yanında durdu. Bunu Cezayir'i veya Cezayirîlileri sevdikleri için yapmadılar. Ama başka ölümlere daha tahammül edemezlerdi.

Vietnam zaten meşhur bir kıssa. Amerika toplumunda ortaya çıkardığı olaylar izahtan varaste. Somali'de bir pilot soyulmuştu. Basın organları bu adamı çıplak, caddeler içerisinde üstü soyulan ve uzuvları kopan bir suret şeklini verip yayınladılar. Bu sırada kongrede Amerika kongresinde baskı oluştu ve Clinton'a şöyle dediler: "Biz ne Somali'yi ne de Somalileri istiyoruz. Geri dönün."

Şunu diyeyim, bu çok sevinmemizi gerektirecek bir sebep değil. Çünkü Somali'nin güneyinde bulunan uranyum dağlarını yağmalama endeksli ekonomik amaçlar yerine gelmişti. Dağları komple naklettiler. Kardeşlerden biri şöyle dedi: "Oralarda dağlar bulunan mıntıkalar vardı. Oralardan geçtik, baktık dağ falan kalmamış."

İspanya Bolivya ve Güney Amerika'daki gümüş sıra dağlarını taşıdılar. Hatta her halkın savaşı ve cihadında halktan çıkan mallar ve halktan geriye kalanları Amerikanın aldığını sen biliyorsun.

Bana ticari bir fuarda karşılaştığım birisi anlatmıştı. Ben fuarda satış yapıyordum, bir dükkânım vardı. Bu kişiyle oturdum. Atlas okyanusu üzerindeki İspanya sahili civarında bir şehirdeydik. Standart sebep, piyasa durgun biz de oturmuşuz siyaset konuşuyoruz. Bu adamın babasının Bolivya devriminde Che Guevera'yı evinde sakladığını öğrendim. Adam bana Amerika İmparatorluğu ve Güney Amerika'da yaptıklarıyla ilgili öyle şeyler anlattı ki, Amerika'nın orada yaptığı Müslümanlara yapılan yanında hiçbir şey.

Bana dedi ki: Bir set kurmak istiyorlardı. Bu amaç doğrultusunda mevcut hükümeti devirip yeni bir hükümet çıkardılar. Seti yaptılar ve Bolivya halkına set yapımında yardım etme adına Amerikan uçaklarının iniş yapması için uçak pistleri açtılar. İşler bitince dediler ki "set uygun değil" sonra da seti kaldırdılar, pistler de kaldırıldı. Akabinde oranın halkı içerisinde korkunç derecede çok uranyum alınıp götürülen tüneller olduğunu farkettiler. İspanyollar yerin üstünde bulunanı aldı. Bunlar da yerin altındakileri sökü� aldılar. Ben Amerikanın taktiğini çok acayip buldum.

Arjantin'de XV. ve XVI. yüzyıldan kalma rahibe manastırları ile ruhbanların barındığı kiliseler arasında mahzenler keşfettiler. Bu mahzenlerin her iki tarafında da insanların veledi zina olan çocukları diri diri gömdükleri topluluk mezarlıkları var. Tarihte tarihçiler şunu anlatmıştır: Latin Amerika'da insan cinsinin değiştirilmesi için Kardinal'in yanında beş yüz kadın tutuluyordu. Kardinal bunlara sadece horoz gibi dölleme muamelesi yapmıştır. Çünkü kendisinden kilise hizmeti sürecinde iki bin çocuk dünyaya gelmiştir. Bu yüzden Kuzey Latin Amerika'da asıl cinsin yok edildiğini görürsün.

Bu hükümetler sömürge zamanlarında fedakârlık yapmaya ve kazanmaya kadirlerdi. Şimdi ise eskisi gibi kazanım falan yok. Halkları lüks içindeyken fedakârlığa tahammül edebilecek değiller. Şimdi İbni Haldun'un nazariyesine göre medeniyet inşa eden askeri ilk nesil geldi geçti. Bu medeniyetin sefasını süren, zevkini çıkaran ve alan ikinci nesil de geçti. Asabiyeti, âlicenaplığı, savaş yapabilme kudreti ve fedakârlık kapasitesi olmayan nesil geldi.

Kardeşler arasında Batı'da yaşamış olanlar bu siyasal, ekonomik ve sosyal çelişkileri anlar. Bunların ayrıntılı araştırılması ihtiyaç konusu, çünkü bunlar içinden girebileceğimiz gedikler mesabesindedir. Ben Fransa'daydım, üniversiteye hazırlık için Fransızca dersi görüyordum. Amerika ve Lübnan arasında malum şey oldu ve Fransızlar öldürüldü. 265 Fransız paraşütçü asker öldürüldü. Kaderin cilvesi, subhanallah ben de Fransız paraşütçü bir subayın evinde kalıyordum. Televizyonu açıp izlediğimizde öldürülen birinin kardeşi çıktı ve şunları söyledi: "Biz insan hakları için falan gitmedik. Siz var ya, sırf silah ticareti için gittiniz. Üçüncü dünya ülkelerine silah ihraç etmek istiyorsunuz." Böylece devleti dünyaya rezil etti. Kameralar onun Fransız hükümetini nasıl alaya aldığını objektiflere aldı. Tüm kamuoyu da "biz Fransa'nın başının belaya girmesini istemiyoruz, geri çekilin" dedi ve Fransa da Amerika da geri çekildi.

Tali işler olan bu siyasal baskılar bizim ülkelerimizde oldu. Şayet bunlar sadece Orta Doğu'da değil de tüm İslâm âleminde olsa ve biz bunları düşman hatlarının arkasına uzatmayı başarabilsek öyle üç beş kişinin değil birçok kişinin öleceği katliamlar gerçekleştiririz. Sayısını sadece doğal afetlerden alabileceğimiz derecede adam ölür. Patlamalar, seller, köprü ve baraj felaketleri yüzünden gerçekleşebilecek ölümler gibi. Bu silahları kullandığında silahı kullanışına, hedefin yerine ve bölge sakinleri topluluğuna göre Batı'nın asla kaldıramayacağı ve bu ülkelerin savaştan çekilmesini beraberinde getirecek ekonomik, sosyal ve beşeri sonuçları meydana getirirsin.

Yazarın sözü içerisinde hükümetin karşı saldırıya maruzken asker sayısını azalttığını anlattığı bölüme odaklandım. Hükümet bu yaptığıyla dünyaya alay konusu oldu. "Ağustos 1950'de Paris hükümeti Çin Hindi kuvvetlerini dokuz bin kişi eksiltme emri verdi. Hükümet bu yaptığıyla askeri gerçekliklere dair tam cehaletini kanıtlayordu. Fransa Millet Meclisi ülkedeki genel bilince ve savaş karşıtlarına uyum gö-

terdi ve acemi askerlerden hiçbir askerin vatan vazifesi için Çin Hindi'ne gönderilmemesini talep etti. Yani Çin Hindi'nde olanların asayiş teşkilatı çalışmasıyla gerçekleşmesi, uzman askerler tarafından özellikle de yabancı grup bireyleri, Kuzey Afrika birimleri ve Fransız olmayan başka birimler tarafından uygulanması gerekir." Şimdi Fransa'nın kararının askeri sonucunu göreceksin.

Yazar diyor ki:

"Tabi ki bunun sonucu olarak yeni bir askeri çalışma zayıflığı ve yeni bir Vietnam saldırısı oldu. Batı Tonkin garnizonların oluşan bir seri üslerinden ayrıldı. 3.500 kuzey afrika uyruklu, paraşütçü 2.600 başka uyruklu asker ve 500 sivilden oluşan ekip" Evet bunların Fransız sivilileri öldürmenin haram olduğuna fetva verecek müftüleri yok "tamamen yok olmalarıyla sonuçlanan bir pusuya düştüler. Ekibe yardım için gönderilen üç tabur da yok edildi."

Batı düzenine göre bir taburda beş yüz asker var. Yani 1500 civarı asker de yok edilmiş. Bunun Çin Hindi'ndeki askeri desteği azaltmaya yönelik ahmakça bir siyasi kararın sonucu olduğunu söyledik.

Burada sadece çok küçük bir noktaya değindim. Diyorum ki: Müslümanların eski zamanlardan beri nasıl kullanıldığına bak. Sadece Arap Afganlar, Arap Bosnalılar, Arap Brumalılar ve son Arap uyruğuna varıncaya dek olanlarla sınırlı bir husus değil.

Ama bu diğer insanların hali bizimkinden iyi. Bu insanlar Batı'nın ordusuna sadece paralı asker olarak gittiler. Kaid anlamında benimsediği için katılmamış, bu savaşta âlemlerin Rabbini razı edeceğini de sanmıyor. Fakir, paralı asker olmuş insanlar, mazaratları anlaşılır. Tabi bu onların yaptığını aklamaz. Ayrıca şu zamanda Tunustaki âlimlerimiz Fransız güçlerinde asker olanın kâfir olacağına ve ihtiyacı olmadığı halde Fransız vatandaşlığı alanların kâfir olacağı fetvasını verdiler. Ama gel görelim ki bizim yaptığımız komik ve alay konusu işlere ne diyoeceksin? İnşâAllah ilerde biz bu konu üzerinde duracağız.

Evet, metne dönüyoruz, yazar şunu söylüyor:

"Bernard Fall "Vietnamlılar" kitabında şöyle yazdı:

"1950 yılının Ekim ayının sonunda Vietnam'ın kuzey bölümünün yaklaşık olarak tamamı Vietnamlılara sığınak oldu. Paraşütçülerin 1953 Temmuz'da LongSon'a yaptıkları saldırı hariç Fransızların buraya girmeleri mümkün değildi.

Ortalık durulunca Fransızlar Quebec'deki Moncelm ölümünden beri hayatlarının en büyük sömürge yenilgisini yaşamışlardı."

Bu sözüyle Fransızların Kanada'nın Quebec bölgesinde başlarına gelenleri kastediyor.

"Zira 6000 er, 13 topçu birliği, 125 havan, 450 kamyon, üç zırhlı bölüğü, 940 makineli tüfek, 1.200 hafif makinalı tüfek, 2.000'den fazla normal tüfek kaybettiler. Bir Vietnam tümeninin tamamının donanımı için yetecek depolar bıraktılar."

Yani 12000 askerden oluşan bir orduyu teçhizatlandırmak için yeterli silahlar ve depolar bıraktılar.

"Fransızlar Çin Hindi savaşını kaybedip, bundan sonra da bu savaşın dört sene daha devam etmesi kısır askeri bir tutumdan siyasi sonuçlar çıkarmakla sorumlu olan medeni otoritelerin düşüncelerinin kıtlığına işaret ediyordu. 1950 Haziran'da Kore savaşının patlak vermesinden sonra Amerika'nın yaptığı yedi taşıma uçağı yardımı mücadelenin sonucunu asla değiştirebilecek değildi."

Şimdi şu aşağıda gelecek olan meseleyi iyi mülahaza et, çünkü bu devrimin menfaatine değildir, bizim için bunu öğrenmek fayda sağlar. Çünkü bunlar habire tekrarlanan hatalar. Evet, bunun üzerinde duralım.

"Ancak ne var ki General Giap'ın 1950 Nisan'da vaktinden önce aldığı genel bir saldırıyla harekete geçme kararı Vietnamlıların ilerleyişinin zayıflamasına sebebiyet verdi. Daha mevcut pozisyonlar tam olgunlaşmadan Mao Devrim savaşının bitirici üçüncü merhalesine (stretejik saldırı) girme teşebbüsü genel olarak Vietnamlıları külfete soktu.

1951 Ocak ayının 16 ve 17'sinde Kızıl Nehir Deltası'ndaki bir savaş içerisinde Giap 6.000 adam kaybetti. 1951 Haziran'da da HaiPhong limanını ele geçirmek istediğinde yeniden yenildi. Bunun yanı sıra Haziran'da bir başka teşebbüs de başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Bundan sonra Vietnamlılar çabalarını üzerinde akıllıca odakladılar."

'Akıllıca' aşamasına gelmek için ödenilen bedele bak.

"Bundan sonra Vietnamlılar çabalarını akıllıca daha iyi sonuçlar getirebilecek hedeflere odakladılar, bilhassa yüksek platolara odaklandılar. Zira Fransızlar böyle yerlere topçularıyla, uçaklarıyla veya zırhlılarıyla giremezler, mümkün değil. Aksine Vietnamlıların onlara belirlediği şartlar kısılcacında savaşabilirler.

Fransızlar iki köklü sorunla karşı karşıyaydı: Birincisi askeri, askeri güçler yetersizdi. İkincisi, siyasi, ana vatanın desteği alınamamıştı.

Diplomatik baskılar sebebiyle sorunlar çığırından çıkmıştı. Fransa stratejisi durgunluğunu korurken Vietnam stratejisi ise esnekti. İşte genel olarak hamleleri dengesiz bir pozisyona sürükleyen etken budur.

Askeri kuvvetler azaltıldığı için hamle çok geniş bölgelere zayıfça hâkimiyet sağlıyor, Vietnam taraflarından gelen yoğun darbelere kötü bir şekilde mukavemet gösteriyordu. Hamle saldırıya geçmek ve bölgeleri ele geçirme girişimi için toparlandığında devrimci gerillalar yeniden dağılmaya mecbur oldukları için aktifliklerini başka bir mekânda sürdüreceklerdi. Bir başka açıdan; Vietnamlılar askeri ve siyasi stratejileri sayesinde düşmana siyasi ve psikolojik baskı yoluyla büyük başarılar elde edebildiler.”

Askeri çalışma yazarın siyasi ve psikolojik diye nitelediğı baskıları alevlendirmek için kullanıldı.

“Laos’un Giap tarafından 1953 bahar başlangıcında işgal edilmesi bu noktayı güzel bir şekilde açıklıyor. Giap bu işgali Pathet Lao’dan oluşan 4.000 civarı adamla kuvvetlenmiş üç tümenle Laos ordusu tarafından 10.000 adam katılarak destek alan 3.000 Fransız karşı gerçekleştirmiştir. Fransız komutan zayıf sınır garnizonlarını kurban etmemek için garnizonlarına çekilme emri verdi. Operasyon için sadece bir tabur bırakılması talimatını verdi. Bu taburdan sadece dört kişi hayatta kaldı. Bu garnizonlardan birisi geri çekilirken maruz kaldığı saldırıda 2.400 kişiden oluşan bu garnizondan sadece 180 kişi dönebildi.”

Mao Zedong’un üçüncü merhaleye dair şu sözünü hatırlıyorsun “kuvvetleri parçalamak için değil, kökünü kurutmak için saldırıyoruz.” Biz Allah (azze ve celle)nin şu buyruğunu hatırladık: “Yeryüzünde kök salıp hâkim oluncaya dek” (Enfal, 67)

“Vietnam’dan hava yoluyla gelen destekler işgali Kavanozlar Ovası’nda durdurabildi. Ancak bu ana operasyonlarda tedbirlerin alınmasını ve belirli bir zaman hava haberleşme araçlarının teyakkuzda olmasını gerekli kıldı. Vietnamlılar alıkonulmuş oldu, ancak onlar bu hamleyi boşa gitmiş bir hamle olarak değerlendirmediler.

Katzenbach ilan ediyor: “Bu operasyon her ne kadar tüm amaçlarına ulaşamamış olsa da, getirdiğı sonuçlar büyük bir zaferin sonuçlarına denktir. Böyle az araçlarla böyle büyük şeylerin gerçekleştirilmesi nadirdir.”

Bu harekâtta en tuhaf ve ancak vakti geçtikten sonra itibara alınan şey şu; bu hareket başından beri "risk almayan bir şey kaybetmez" deyimine aykırı. Hakiki anlamda hiçbir askeri risk yoktu ve harekât Çin'in Tibet Savaşı başarısı garantisi kadar garantiliydi.

Mamafih komünistler üç hafta devam ettikleri bu savaşta aşağıdaki sonuçları elde ettiler:

1. Çin Hindi ve Fransa'daki askeri ve medeni otoritelere korku saldılar."

Yani "Onlara yaptığınla geride olanlarını korkut" (Enfal, 57). Arkada oturanlara korku sal.

"2. Savunma kuvvetlerini hatlarını daha uzun bir şekilde yaymaya mecbur bıraktılar.

3. Laos ve Kambiçya'daki siyasal bağımsızlık taleplerini artırdılar."

Yani civar devletlerdeki sorunlar alevlendi. Nitekim Çeçenistan'da olanlar sonucu Kafkasya'da Ruslardan sıyrılıp bağımsızlık olma şuuru alevlenmişti.

"4. Fransa'nın 60 milyon dolar miktarında giderlerinin artmasına sebep olan bir pozisyon yarattılar.

5. Amerika'nın dış yardımından ötürü 460 milyon dolar kaybetmesini sağladılar."

Yazar burda şunu söylemedi: Bu yardım Fransa'dan sonra Amerika'nın girdiği çıkmaz yüzünden oldu. Amerika ahmaklığı yüzünden bir şeylere kolayca konabileceğini sandı, Fransa tecrübesinden ders alıp aklını başına almadı.

İstişarede bulunmak için burda duruyoruz. Evet, hazır olan varsa buyursun.

Kardeş: Amerika'nın Vietnam'a girmesiyle ilgili bir sorum var. Fransa'dan ibret almayıp, bu savaşa girme cesaretini Amerikalılara veren ne?

Şeyh Ebû Musab: Evet, benim diyebileceğim tek şey; hırs ve sömürge. Amerika'nın Kore tarafını işgale meyli vardı. Askeri üslerinin bulunmasının kendileri için Fransa'dan daha iyi bir durum teşkil ettiğini sandılar. Ancak onların misali aynı şunu söylendiği gibi: "Ruslar İngiliz sömürge tarihini okusalarlardı Afganistan'a girmezlerdi." Ancak görünen o ki bu mesele tekrar edecek.

Kardeş: Yazar Fransız işgali sürecinde Sovyetler Birliği'nin Vietnam'a yardım rolüne neden değinmedi? Gerilla savaşı Sovyetler Birliğinin mezkûr desteğinden istifade edebilir?

Şeyh Ebü Musab: Soruyu netleştirmek istiyorum; Yazar Fransız işgali sürecinde Sovyetler Birliği'nin Vietnam'a yardımının rolüne neden değinmedi?

Gerilla savaşı Sovyetler Birliğinin mezkûr desteğinden ne istifade edebilir? Soru bu değil mi?

Kardeş: Sovyetlerin girmesine sebep olan şey Amerikanın varlığı.

Şeyh Ebü Musab: Yani ben kendi bildiklerime göre Sovyetler Birliği'nin Fransızlara karşı savaşta Vietnamlılara yardım ettiğini ilk defa duyuyorum. Ben onun sadece Amerika merhalesindeki rolünü biliyorum. Kardeşimizin konu hakkında bilgisi varsa bu merhaleye dair bizi aydınlatsın.

Kardeş: .....

Şeyh Ebü Musab: Kardeşimiz birden fazla soru sordu. İslami hareketteki gençlerin birçoğu gerilla savaşlarının sadece harici güçlerle desteklenerek başarılı olabileceğine inanıyor. Bu düşüncelerine de 50'li, 60'lı ve 70'li yıllarda vuku bulan tüm devrimleri delil getiriyorlar. Komünistler Sovyetler Birliği ve Çin tarafından destekleniyordu. Müslümanların ise harici bir desteği yok. Yaptıkları gerilla savaşlarının başarılı olması için illa ki harici bir destek lazım. O zaman biz ne yapabiliriz?

Kardeş:.....

Şeyh Ebü Musab: Kardeşimiz (Allah onu hayırla müâfakatlandırın) bana bu konuya dair bir kanıt sundu. Bu dinin yönlendirmelerinde Kur'an ve sünnette her şey var. Meseleyi izaha kavuşturmak için tuhaf bir örnek vereyim: Tunus'daki davetçilerden birisi İslâm'da her şeyin mevcut olduğunu söylüyor. Bölge halkından tatlıcı bir adam ona diyor ki: "Sana sormak istiyorum; un çuvalından kaç tane tatlı yapılır?" Davetçi ona diyor ki: "Önümüzdeki hafta sana cevabını vereceğim." Neyse önümüzdeki hafta oluyor ve derste adam soruyor "Ne yaptın, sorduğum soruyu Kur'an'da buldun mu?" Davetçi diyor ki: "Kur'an'da" Bilmiyorsanız, bilenlere (zikir ehline) sorun" ayetini buldum. Gittim bir tatlıcıya bir çuval undan kaç tatlı çıkar diye sordum. O da bana şöyle şöyle diye cevap verdi."

Tabi ki bu misal mizahvari bir misal, ancak gerçekten fıkıhla dolu. Kur'anımız bize umumi tevhihadlar deklare ediyor. Bu umumi tevhihadlardan birisi de şu ayettir: "De ki: **Yeryüzünde dolaşın ve bakın.**" (Rum, 42) İbretlere bakın, insanlara bakın. Şunu hatırladım, Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine'de mahsur kalıyor. İnsanlar bu konuda ihtilaf ediyorlar, bazısı gidelim, bazısı ise kalalım diyor. Selmân el-Fârisî (radıyallahu anh) geliyor ve onlara hendekten bahsediyor. Bak ben kesin eminim, bu hendek işi büyük bir askeri efor aldı. Hendek nedir? Nasıl yaparsın, nasıl düzenlersin? Hendekin başarısına dair örnekler nelerdir? Askeri bir polemik. Eminim, hendeğe dair askeri bir oturum yapmışlardır. Tıpkı insanların gerilla savaşı silahları hakkında yaptıkları oturumlar gibi.

Hiç kimse diğerlerine böyle bir şeyin akideyi tahrip edeceğini, davayı zedeleyeceğini söylemedi. Öyle bir zaman sürecindelerdi ki bu süreçte Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Ömer (radıyallahu anhu)'da içinde Tevrat ve Allah kelamı olan sayfeler gördü de onun bu yaptığını reddetti. Bu akidevi bir mesele. Rasûlullah ona şöyle dedi: "Musa b. İmran sağ olsaydı bana tabi olmaktan başka seçeneği olmazdı." (Musned) Ama bu mevzuyla diğer mevzu arasında büyük bir fark var. Ayrıca İslâm Kur'an'ı korumaya çok düşkündü. Hatta hadis yazımı bile geciktirildi, önce Kur'an tedvin edildi, sonra da hadis âlimleri ölmeye başlayınca hadisler tedvin edildi.

Tanık: Gerilla savaşının başarıya dair birçok temel ögesi var. İncelediğin zaman göreceksin ki gerilla savaşının başarı öğelerinden birisi de destek hatlarını açan, bilhassa özgürleştirilmiş bölgelerden başlama çalışmasında bunu yapacak komşu dost bir devlettir. Ancak bu ögenin bulunmaması ne gerilla savaşını, ne gerilla savaşı taktiklerini, ne de açıkladığımız kaideleri engellemez.

Diyoruz ki: Özgürleştirilmiş bölgenin şartlarından birisi de dağlar bulunmasıdır. Dağlar olmazsa özgürleştirilmiş bölge kurabilmemiz için insanlar dağ hazırlanmasını bekler. Bölgedeki mevcut verileri iyi fehmetsizmemiz gerek. Eğer olursa Allah'ın izniyle gerilla savaşını başarıya ulaştıracağın ideal koşullar var. Bir de eğer olurlarsa kesinlikle gerilla savaşını kaybedeceğin bazı zor koşullar var. İkisinin arasında orta bazı koşullar var, bu koşullarda gerilla savaşının bazı lazım öğeleri yok, sen bunları tamamlamaya çabalarsın.

Yani bazı ülkelerde -örnek vermek istemiyorum- gerilla savaşının başarılı olma imkânı yok. Böyle kardeşlerin bölgesel değişiklik yapmaları ve bu çevreden çıkmaları gerekir.

İdeal ve zor koşullar arasında bir de orta koşullar var. Allah (subhânehü ve teâlâ)'ya dayanarak bu gerekli öğeler tamamlanır. Bizler yalnızca içimizdeki bu dinle beraber savaşıyoruz. Abdullah b. Raveha (radıyallahu anhu) sayısı 200 bin olduğu söylenen Rum topluluğunu karşısında gördü, kendi tarafı 3 bin kişiden ibaretti. İnsanların maneviyatları sarsıldı. Bunun üzerine Abdullah onlara bizim de nefislerimize hatırlatmamız gereken "Sayesinde zafer elde edeceğimiz esas noktaları" hatırlattı. Sonra onlara dedi ki: "Uğrunda çıktığınız şey hazır oldu." Yani Siz Allah (uzze ve celle) ile karşılaşmak için çıktınız tamamıdır Allah'la karşılaşma gerçekleşti. İnsanlara muhakkak anlatmanız gereken manevi hususlar var; bizler yalnızca bu dinimiz yardımıyla savaşabiliyoruz, bu inanç esaslarımız sayesinde savaşıyoruz, halklarımız ezilmiş halklar. Gerilla savaşının temel öğelerinin hepsi bizde var. Bölgelerimizde oturanlar yaygara içerisinde, Müslümanların hepsi zulüm ve küfür altında. Bizim gerilla savaşı yapmamız için ülkeden ülkeye değişen farklı farklı fırsatlarımız var.

Sovyetler Birliği'nin, Çin'in ve Komünist kuvvetlerin gerilla savaşlarına yardım

vardı. Ancak ben sana kesin söyleyebilirim ki: başarılı olan savaşların sebebi bu değil.

Başarılı olan savaşlar neden başarılı oldu? Çünkü zafer standartlarıyla birlikte kendine ehil olan insanları bulur. Bu insanlar güçsüz, düşmanları ise güçlü olmasına rağmen onlara karşı zafer buldular. Evet, destek meselesinin bir nevi sebep boyutu var ama ana sebep bu değil. Allah'ı a'lem.

Kardeş: Cihadi süreçte gerçekleşen başarılar var mı?

İkinci sorum: Sizin daha önce de söylediğiniz gibi; gerilla savaşı bireylerine göre manevi yönlendirmeye dayanıp güvenmek askeri hazırlıktan daha çok olmalı. Peki, bu gerilla savaşı komutanlıkları için de geçerli mi?

Şeyh Ebû Musab: Birinci soru şöyle: Burada cihadilerin başarısızlıklarına dair incelediğimiz şeyler düşmanın zaferlerine dair yaptığımız derslerde kayıtlı. Hakikaten kardeşimizin bu sorusundaki ifade çok derin: Cihadi süreçte gerçekleşen başarılar var mı? Bu bir sual.

Moralimizin paramparça olmaması için kardeşimizin bu sorusuna hemen dikkat etmemiz gerek. Zira birisi şöyle diyebilir: Suriyede başarısız olduk, Mısır'da başarısız olduk, Cezayir'de başarısız olduk...

Derim ki: Allah kardeşimizi hayırla mükâfatlandırsın. Bu soru sayesinde ara ara başarılarımızı hatırlatıyoruz, an an cihadi süreçte gerçekleştirdiğimiz başarılar sayesinde kalplerimiz rahatlıyor. Evet, bu bağlamdaki başarılarımız hayli çok.

Peki, neden biz sürekli olumsuz şeylere odaklanıyoruz?

Olumsuzluklara ve yenilgilere odaklanmada çok önemli dersler var. Ben "et-Tecrübetu's-Sûriyye" kitabımda bizim yenilgi dersleriyle ilgilenmemiz gerektiğini ifade ettim. Çünkü zafere götüren koşullar az tekrarlanır, yenilgiye sürükleyen koşullar ise genelde çok tekrarlanır. Zafer, zafer elde edeni az bir fedakarlık ve kurban külfeti oluşturur, yenilgi ise yenilenlere zaferdeki kurbanların onlarca daha fazla katını külfet olarak oluşturur.

Bu yüzden biz bu meselelere odaklanmak istiyoruz. Çünkü olumlular bilinen şeyler, aramızda zaten yaygın. Bilakis cihadilere genel bir bakış açısıyla bakıldığında bizim gayet iyi olduğumuz görülür, başkalarından daha iyiyiz. Akaidimiz sağlam, silahlandık, İhvan-ı Müslimi'nin ve cihadda geri durup oturanların tüm marazlarını aştık, yani:

Dünyada yaşayanların en izzetlisi, yüceler yücesi

Toprağın üzerindkiler en şerefli, bunda övgü de yok!

Bir de bizim içinde bulunduğumuz duruma baktığında seriler halinde çok büyük başarılarımız olduğunu görürsün. Bunların bütünüyle birlikte sonuç fiyasko çıktı. Hatta ben diyordum: cihad ehli kardeşler matematik depisagorda sayılmamış bir hakı. katı keşfettiler. Şöyle ki; her bir kardeş tek başına büyük bir rakam, ama topladığında sıfır çıkıyor. Bizden başka matematikte topladığın zaman sıfır çıkan başka bir şey yok. Herkes iyi, ama topladığında ortaya iyi olmayan bir karışım çıkıyor.

Evet, ben bireysel eleştiriye yönelik farkındalık oluşturmak için temel eforumu bu eleştiride topladım. Ama kardeşimiz dedi ki: Olumlu şeyler var mı?

Cevaben derim ki: Evet, çok ama çok olumlu şeyler var.

Birinci olumlu şey: Bana Suud'daki davetçilerden biri Şam beldelerindeki mücahidlerden birinin olayını ve sözünü anlattı. Dedi ki: Bu kardeş yere yığılıncaya kadar işkence görüyordu. İşkence esnasında sürekli "Lâ ilâhe illallâh" diyor ve işkenceden şikâyet etmiyordu. Dediler ki: Tamam yeter, kendine acı." Kardeş diyor ki: "Bu ümmet içinde tıpkı ilk nesil gibilerinin olduğunu Allah'ın görmesini, bu facir kâfirlerin de bunu bilmesini istedim."

Bu çok büyük bir başarı. Bu en önemli başarı.

Çoğu ölmüş, geri kalanı da uyumuş bu ümmetin beden içerisinde hâlâ canlı hücreler olduğunu düşmana isbat etmen en büyük başarılarıdır. Hayatın bedenini uyuyan yerine de sirayet edip oraların uyanması, sonra da geri kalan yerlere sirayet edip bedenin dirilmesi mümkündür. Allah (subhânehü ve teâlâ) kâdirdir. Rasûlullah (aleyhissalâtu vesse-lâm) da şöyle buyurmuştur: "Ümmetim yağmur gibidir, başı mı hayırlı sonu mu bilinmez." (Tirmizi, Emsal 6) Her ne kadar insanlar nitelik, nicelik ve kalite açısından kötü durumda olsa da bir gün hak taifeler gelecek ve bu dinin hâlâ canlı olduğunu, örnek modeller katabileceğini ve kurbanlar verebileceğini isbatlayacaklar. İşte cihad cemaatlerinin gerçekleştirdikleri en büyük başarı budur.

Tamam, manevi başarılar çok çok büyük başarılar, ancak birisi maddi başarılar yok mu diye sorsa;

Derim ki: Birçok maddi başarı var. İlimlilaştırma planı dört patlamada yok edildi. Abdulbari Atvan bu olayı yazdı. Atvan normalde milliyetçi birisi, İslâm'ı üsluba da biraz sempatisi var. Kudüs gazetesinde köşe yazısı yazdı. Şayet bu konuyu ondan başkası yazsaydı muhakkak ona insanları teröre teşvik suçlaması içeren bir tebliğ gelirdi.

Atvan şunu diyordu: Tüm Arap füzeleri, tüm ordular, bütün milyonluk harcamalar ve bütün devletler İsrail'e karşı dört gencin yaptığını yapamadılar. Her bir gencin 45 kg patlayıcı taşıdığını varsaysak -ki bunu taşıması mümkün değil- 40 ile 4'ü çarparsan yani 150 kg kadar patlayıcı. Piyasada bir kg TNT fiyatı 3 dolar. 150 çarpı 3 eder 450 dolar.

dolar. Peki, bu yaptıkları ne gibi bir sorun oluşturdu? Bu saldırı yüzünden Clinton ve dünya liderlerinin hepsi Şarm el Şeyh'de biraraya geldi, bu felaketin çözümü ne diye diye birbirlerini öldürüyorlardı!

Bu en büyük başarılarından birisi. Filistin'de cihadilerin belki de akideleri ve akidele-
rinin sağlamlığı hususunda münakaşa ettikleri bazı insanlar tarafından gerçekleşen bu
patlama eylemleri ılımlılaştırma planını sarstı, Oslo Anlaşması'nı ve Milli Otorite Tas-
lağını paramparça etti. Bu çok büyük bir başarı.

Başka bir husus, ılımlılaştırma çalışması ve Camp David gidişatı tamamıyla mah-
vedildi ve Mısır'ın tamamında ılımlılaştırma başarısız oldu. Yahudilerin'de itirafıyla bu
Camp David anlaşması ölü hükmündedir. Bu proje Halid el-İslambûlî (rahimehullah)'ın
kurşunlarıyla idam edildi. Bu da bireysel bir başarıdır.

Baas Partisi hükümet olduktan sonra Şam beldelerinin tamamında 'Nusayrilik' ke-
limesini anlayan, duyan, bilen yoktu. Nusayriler Şia'nın ğulat kısmından bir gruptur.
Ehl-i sünnet de Şia da bunların kafir olduğuna dair görüş birliği kurmuştur. Tatarların
işbirlikçileriydiler. Tarihin bir döneminde de Fransızlarla beraber olmuşlardır. Müca-
hidlerden bir grup çıkıp da insanlara Nusayrilerin işgalci olduklarını, başka bir üm-
metten olduklarını, tekfir hükümlerinin onlara tatbik edileceği ve İslam akidesinden
çıktıklarını söylememiş olsaydı biz bu bilgileri hiç duymamış olacaktık. İnsanlar bunu
anladı, şimdilerde Şam beldelerinde çıkan her bir cihad gruplar ve Yahudiler ile ılımlı-
laştırma projesi arasındaki bağları merkezli ortaya çıkıyor.

Askeri başarılarla ve kahramanlıklara gelecek olursak, maalesef bu ümmetin talih-
sizliğindendir ki son kahramanlıkları kayda geçirilmedi. Çok sayıda kahramanlıklar,
olaylar, şehidler, tarihler ve kıssalar var. Hatta örgüt dersleri, askeri çalışma dersleri,
kaynaklar dersleri, mücahidlerin kullanmış olduğu mekanizmalar hakkındaki dersler
burada Şam beldelerinde kaydedilmedi. Ancak bunlar oldu ve bazı insanlar hala bun-
ları aktarıyorlar. Bunlar her türlü açıdan askeri başarılarıdır. Az sayıdaki araçlardan
çıkan büyük zaferler olduğunu ifade eden sözün doğruluğu sabitlik kazanıyor, bu söy-
lenilenlerin gerçekleşti.

Mısır'da silahlı grupların direnmesi ve silahlananlarla birlikte artış gösteren eğili-
min açılması meselesi var. Biz Mısır'da Cihad Cemaati ve İslam Cemaati'ni duyuyor-
duk. Cemaatin büyüklüğüne göre konu bundan hayli büyük. Kendi kendine artış gös-
teren bir eğilim var. Bu eğilimden bir kesim silahlanıyor ve devlete karşı direniyor.
Cihad Cemaati ve İslam Cemaati'nin terör suçlamasıyla tutuklu 60 bin kişinin kendi-
lerine üye olduğunu düşünmedikleri su götürmez bir gerçek. Ne 60 bin ne de 6.000
demiyorum. Sadece az bir kesim.

Düşmanın panik boyutuna bakarak başarıları bir tasavvur et. Düşman panikte ve
gerçekten kötü anlamda etki altında olmasaydı bizim için kongreler oluşturulmazdı.

İşte bu askeri başarılar olduğunu ispat ediyor. Ama bizim ağzımızda dolaştırdığımız olgu şu: Şu ana kadar ki bu askeri başarıların tamamı ulaşılacak için silahlanılan hedeflere ulaşamadı, bununla birlikte hâlâ bu hedeflerden uzak bir durumda.

Yani bu güzel rakamların hepsi işin sonunda hâlâ sıfır, aksine olumsuz. Sonuçlar kümesi sıfır değil ama olumsuz. Bu yüzden bizler matematiksel denklemi geri normal yapısına döndürmek istiyoruz. Tüm pozitif sayılar pozitif sayı olsun. Bu açıdan bizler bu vazifenin komutanlıkta bulunan kardeşleri de, üslerdeki kardeşleri de bir bir kapsadığını söylüyoruz ki Mütenebbi'nin sözü bu kabildendir:

İnsanların ayıpları arasında şu ayıp gibisini görmedim;

Kemâle güç yetirenlerin yetersiz çalışma göstermesi.

Tüm çalışmalarını idare, menhec ve stratejik uygulama ile taçlandırabilecek insanlar var. Böylece biz en iyi sonuçları hasat ederiz. Ama biz olumsuzlar hakkında konuşuyoruz. Çünkü bunlar aciz bırakan, hakikaten yok eden belalara dönüştü. Yani bazen tamamıyla hareket eden mekanizması bulunan bir makine görürsün ama elektrik yoktur. Yani tüm dişliler ve mekanik yönetimler var, makine çalışıp olabilecek en iyi şeyi ortaya çıkarabilir. Ancak biz Allah'tan başta liderler olmak üzere herkesi ıslah etmesini niyaz ediyoruz. Komutanlıklar yerlerini iyice kavrayacak derecede ıslah olsunlar. Allah (*subhânehu ve teâlâ*) bu davayı taşıyabilecek sağlam menhece sahip komutanlar ve Müslümanlara önderlik edecek kişiler lutfetsin.

Olumlu olanları saymak istesek olumlu hayli çok. Ancak şunu diyeyim bizler cihadi eğilimin olumlu ve olumsuzluklarını ayrı bir konuşmamızda müstakil olarak anlatacağız.

Başka bir husus da şu; kardeşimiz benim manevi yönlendirmenin askeri yönlendirmeden daha çok olduğunu söylediğimi ifade etti, peki bu komutanlıklar için de geçerli mi?

Derim ki; bu üsler için doğruysa, komutanlıklar için çok çok daha özel ve gereklidir. Nitekim Arapların dediği gibi "Bir aslanın yönettiği koyun sürüsü, bu aslan tarafından aslanlar grubuna dönüştürülür. Bir koyunun yönettiği aslan ordusu bu koyun tarafından koyunlar ekibine dönüştürülür."

Askeri psikoloji ve -toplum cesaretini kabul edecek olursak- toplum psikolojisi bilimlerinde bu durum mevcuttur. Bombardıman olduğunda ve korku etrafı sardığında herkes komutana bakar. Korku belirtisi var mı yok mu, yoksa rahat ederler. Uçağa her bindiğimizde uçak sarsıldığında yolcular hosteslerde korku var mı yok mu diye bakarlardı. Eğer hostesler korkmuşsa demek ki durum gerçekten kötü. Bu yüzden hostesler bir şey olduğunda uçakta panik uyandırmama eğitimi alıyorlar. İçlerinden birinin sinirleri gevşerse diğerleri onu içeriye kabine alıyorlar.

Liderleri manevi yönlendirme çok ama çok önemli. Şayet mümkün olduğunu düşünbilsem derim ki komutanlıkların bir araya toplanması ve maneviyat ile gerilla savaşı anlayışına dair kurs görmeleri gerekir. Ancak cemaatler bu ilimleri gerekli görmüyorlar veya çok meşguller.

Bu yüzden ben size söylemiştim; bizimle beraber not tutmayıp bir şeyler yazmayan ya dahi biridir, yazmaya ihtiyacı yoktur, her şeyi kaydeden dev bir hafızası vardır; ya da bu ilimleri öğrenme isteği yoktur.

Komutanlıkların bu derslere üslerden daha çok ihtiyacı var. Gerilla savaşçısı inanç sahibi bir savaşçıdır. Kişisel meziyetler, kendine güvenme ve cesareti kuşanması gerekir. Birçok meziyet onu içinde bulunduğu hale ehil yapar. Sen böyle bir savaşçıya bu eğitimi vermiyorsan eminim ki daha önce onu psikolojik ve ideolojik anlamda doğru bir biçimde hazırlamışsındır.

Bizler Bilâd-ı Şam'da bunu gördük. Devriyeler ve barikatlar korkunçtu. Buna rağmen bostanlarda eğitim oluyordu. Birisi bana Topçu Okulu çalışmasının sahibi kardeşimiz İbrahim el-Yusuf (*rahmetullahi aleyh*)'in iki olayını anlattı. Dedi ki: İbrahim el-Yusuf adamlarını bir bir kendi bizzat eğitirdi. Bir defasında kardeşlerden biriyle arabada eğitim randevusu vardı. Ona arabada tabancayı sökme ve toplama nasıl olur öğretti. Kardeş dedi ki: "Bu yetmez. Bu tabanca nasıl çalışıyor?" Dedi ki: "Basit, tetiğe elini götür ve böyle ateş et." Bu sefer dedi ki: "Silah nasıl vuracak?" İbrahim "Tamam, emniyeti aç" dedi. Kardeş "O ne?" dedi. İbrahim "Emniyeti aç emniyeti!" dedi. Bakın Şeyh İbrahim el-Yusuf iyi düzeyde birisi, bir komutan. Sonra tabancayı alıyor ve birkaç kere ateş ediyor. Eğitim alana da "Bak vuruyor, hadi sen de vur" dedi. İnsanlar ve devriyeler kaçtı, dediler ki "Şeyh delirdi." Daha sonra eğitim alanından geldi. Şeyh meselelerden anlayan ideal bir insandı.

Bu duyarak aldığım bir örnekti. Bir başka örnek daha var ki onu da Ürdün'de bizimle beraber olan bir arkadaştan duydum. Bu kardeş bana dedi ki: Ben İbrahim el-Yusuf'un bulunduğu cebahtaydım. Bir defasında bir bölgeden başka bir bölgeye yolculuk yapıyorduk. Şehir halkı uzun Arap elbisesi ve Afganlarınkine benzer geniş şalvarlar giyiyordu. Keleşleri elbiselerinin altında taşıyabiliyorlardı. Keleşnikofu aldım. İbrahim el-Yusuf benim titredğimi gördü, yani yürüyordum ama korkuyordum. Dedi ki: "Hayırdır?" Kardeş ona diyor ki: Korkuyorum, üstümde silah var. Birisi beni durdurabilir, daha önce böyle bir şey yaşamadım." Şeyh dedi ki: "Tamam, tüfeği çıkar omuzuna kat." Kardeş "Nasıl?" dedi. Keleşnikofu aldı ve yürüdü. Kardeş diyor ki: yürüdüğüm esna sürecinde insanların küfür seslerini duyuyordum. Birini görüyorum istihbarat elemanına benziyor, biri düşmana benziyor. Güvenlik güçleri ve polis ekip-lerinde dahi sakınma hali mevcuttu. Kimse ona "Sen kimsin?" demeye cüret edemiyordu. Çünkü istihbarattan birinini bir polise, siyasi emniyetten birinin istihbarattan birine, askeri emniyetten birinin siyasi emniyetten birine tükürebilmesi imkân dahi-

lindeydi. Bu teşkilatların kimliğini kullanıyorlardı. Bölgeyi geçmelerinin ardından Şeyh kardeşe "Bitti, dön, keleş de bırak. Keleş dışardayken kimse sana bir şey demedi, içerdeyken mi diyecekler!"

Bu şehrin içinde oluyordu. İnsanlar böyle bir ortamda yaşamak için çözümler buldular. Maneviyatları yüksek. Örnek bir gerilla savaşı modeli ortaya katılmış oldu. Ben bu kitapta sadece sıkandalları anlattım. Her şeyi anlatmadım, çünkü onların kaydı başka. Ancak şunu diyorum: nefis terbiyesine komutanlıkların ihtiyacı üslerinkinden çok. Davette, nübüvvet, örgütlerde bizde her şey doğal olarak piramitsel bir şekilde. Seçkin insanların ve zirve isimlerin en iyi lider olduğunu görüyorsun? Doğru değil mi?

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) nübüvvet zirveyi temsil ediyor, sonra Sahâbe içerisinde Dört halife ve Cennetle müjdelenen on Sahâbi, Muhacirler, Ensar, Rıdvan biâtına katılanlar. Müslümanların geneline kadar vardığında, görüyorsun ki zirvede olanları cesaret, anlayış, akîde ve güzel vasıflarda en iyi seviyede.

Şimdi ise bazı küçük istisnalar dışında İslami cemaatlerin takriben hepsi kafa üstü ters dönmüş. Üslerde daha faziletli, daha cesur, daha takvalı, daha iyi ve daha gayretli insanlar görüyorsun. Genel manzara böyle. Yani üslerde bulunanların geneli komutanlıklarda bulunanlardan daha iyi. Tüm İslami çalışmada böyle. Tabi ki bu mâşâAllah hâlâ komutanlıklarda böyle kişilerin de olduğunu nefyetmez. Ancak piramidin komutanlık kesiminin kaliteli olacağı şekilde bir tertibe ihtiyacı var. Komutanlığın kaliteli olması ise komutan ve liderlerin bireyler arasında en çok ibadet eden, en ihlâslı, en cesur, dini ve nefsi güzel özellikler bakımından en zengin olan bireyler olmaları gerekir. Bu ise nadirdir. Bu yüzden bizler nefis eğitim ve bilinçlendirmesine muhtacız.

Sorun manevi yöne komutanlıkların üslerden daha çok ihtiyaç duymasıysa;

Derim ki: evet. Komutanlıkların buna olan ihtiyacı üslerden daha fazladır.

Kardeş: Manevi yönlendirme ile şer'i ilim arasında ne gibi bir fark var?

Şeyh Ebû Musab: Manevi yönlendirme şer'i ilim değildir. Şer'i ilim her Müslüman erkek ve kadına farzdır. Bu ilim ise evvela Allah (subhânahu ve teâlâ)'yı tevhid etmektir. Sonra Allah'a iyi itikadda bulunmaktadır, sonra ibadetle ilgili hususların esaslarını kavramaktır, bundan fazlası ise doğrudan farzı kifaye ilim çerçevesine dâhildir. Tabi şu an öyle bir zaman ki savaş şu an farzı ayn olmuştur. İşte Şeyh Abdullah Azzam, onun bu hususta çok güzel yazıları var. Yine Seyyid Kutubu'nun bu konuda çok güzel yazıları var. Üyelerinin her birinin farzı ayn ibadetlerini düzeltmesi cihad cemaatlerinin boyunun borcudur. İtikada dair, adamına gerekli ibadetlere dair, seyri sülûk kaidelerine dair, edeb meselelerine dair, yani gereken her şeyden bilgi vermesi ve adamlarını bu anlamda düzeltmesi gerekir.

"Git ve şer'i ilim taleb et" düşüncesiyle yetinmeye gelince; bir defasında bana Abdülkerim er-Rifai camisinde bulunan Dimeşk sufileri âlimlerinden biri olan Şeyh Muhammed İvad geldi. Ben Peşaverde iken geldi, oradaki Suriye'lileri geri Suriye'ye göndermek için çabalıyordu. Ben ise delil getirdiğim bir ayetle onun işine taş koydum, muradına eremedi. Ama tutup bana dedi ki: "Bu ayetin hangi surede olduğunu biliyor musun?" Dedim ki: "Hayır, Al-i İmran, Nisa veya uzun surelerden birindeydi." Bana dedi ki: "Sen bilmiyorsun, cahilsin." Oğlu yanında oturuyordu, ona dedi ki: "Sen ayeti hatırladın mı oğlum?" Oğlu: "Evet, baba." İvad: "Oku da siyaset konuşan şu işçi takımı dinlesin." Çocuk başladı, euzu besmele çekti "ve galellezine..." diye okumaya başladı. Bana yaklaşık olarak bir cüzün dörtte üçünü veya yarısını okudu. Bitirdikten sonra da bana dedi ki: "İşte istiyorsan böyle yapacaksın, böyle."

İşte bu aynı İbn Useymin'in ilkesi. Sonra da bana nasıl cihad edeceğimize dair ders verdi. Bu yüzden bizim bu kişilerin yaptıklarını Allah (*subhanehu ve teala*)'ya giden yola engel olmak diye açıkça adlandırmamız lazım. İnsanlar zaten inanç ve dindarlığın için olduğunu biliyor? Allah'ı razı etmek için bunlar var değil mi? Cihad yolu ise Allah'ı razı etmek için en kolay yoldur. Bu normalde cihad nafileyken böyle, peki tüm canlıların anlayabilceği seviyede apaçık bir farzı ayn'a dönüştüğünde ne olur!

Cihad'dan alıkoymak isteyen bu kişiler insanları ilimde ihtisas seviyesine ulaştırmak istiyorlar, kardeşlerinin ırzları çiğnenip bacıları kaçırılırken onların cihad'dan geri kalmalarını istiyorlar. Müslümanlara bu zulümler reva görülsün, olsun! Çünkü onun zâtı âlisi Sahih-i Buhâri ezberliyor. Bilakis bazı cihad cemaatleri büyük bir hata ettiler, hatalarını farkedip bize anlattılar. Cihadi hareketlerde âlimlere ve ilim talebelere ihtiyaç olduğunu görünce dediler ki: "Olayı şöyle çözelim; kendi öğrencilerimizden bir kesimi şeyhlere gönderelim ilim alsınlar." Ve bunun üzerine cihadi cemaatlerdeki gençlerden bazıları Suud âlimlerinin dizlerinin dibine gönderildiler. İstisnasız hepsinin beyni yıkandı ve yanlarına gönderildikleri şeyhlerin tıpa tıp aynısı oldular ve cemaatlerine geri dönmediler. Yani bu gençler ümmetin hepsini zehirleyen ana kaynağa süt emmek için gönderildiler.

Benim tanıdığım ve kendisi hakkında çok büyük ümitlerim olan bir gençten bana bahsettiler. "Ne yapıyor, nerelerde?" dedim. Dediler ki: "İbn Useymin'den ilim okumaya gitti. Bu genç demiş ki: "Beni buraya getiren Allah'a hamd olsun, meğer ben tam harici tekfirci olacaktım, burada farkettim." Genç gitti ve Schwarzkoph'un yanında yer aldı!

Bu mevzudaki tanık şu: Manevi yönlendirme ve ilmi talebi başka şeylerdir. Manevi yönlendirme savaş inancından ibarettir. Kişiye kim olduğunu öğretirsin. O bir Müslüman. Sonra akidesinin ve ibadetinin nasıl olacağını anlatırsın, Allah'ı nasıl razı edeceğine dair bilgilendirirsin, düşmanını tanıtırısın. Düşmanı; Yahudiler Hıristiyanlar, mürtedler ve münafıklardır. Peki, neden bunlar düşman? Şu şu sebepler yüzünden.

Peki, niye savaşıacak? Çünkü Allah (*subhānehu ve teālā*) şöyle buyurdu, Rasûlullah (*aleyhissalatu vesselam*) şöyle buyurdu, sonra içinde bulunduğumuz durum da şundan şundan dolayı bunu lazım kılıyor diye anlatılır. İşte tüm bu şeyler manevi yönlendirme ve savaş fikri/inancıdır. Sonra bu kişiye karar alırken cesurluk ve özgüvenle ilgili dersler vermen lazım. Bundan sonra da yine bu kişi savaşçı olduğu için ona askeri dersler vermen gerekiyor.

Ben inanıyorum ki bir gerilla savaşçısı almış olduğu fikişel ve manevi derslere ek olarak yüzde yirmi de askeri eğitim alsa felaket birisi olur. Eşkıya olmadan başlar, çalıp yağmalamaya kadar varır.

Cezire bölgesindeki kardeşler 20 bin kişilerdi, eğitim aldılar. İçlerinden 15 bini Suudlu, 4 bini Yemenli, diğerleri de sahil civarındaki muhtelif devletlerden. Buraya geldiler, cihad ettiler, cesurca tehlikelere atıldılar, içlerinden bazıları öldürüldü, Bosna'ya gittiler, Çeçenistan'a gittiler, nice kahramanlıklar yaptılar, General seviyesine bile geldiler. MâşâAllah.

Peki, Yahudi ve Hristiyanların girmesi üzere sonuç ne oldu? 690 bin kişi içinden 30 bin kişi müsamahakâr akideyi himaye etmek için geldiler, sonuç ne oldu? Allah yolunda bir kurşun dahi sıkılmadı. Sonra cihad nidaları 'ey Allah'ın süvarileri binin' nidaları yükseldi. İcabet edenler nerde, zaten hâlihazırda binek üzerinde olması gereken Allah'ın süvarileri nerde? Bunlar Allah'ın süvarileri falan değiller.

Şayet bunlar Allah'ın süvarileri olsalardı çıkıp biraz da olsa kendilerini ve ümmetlerini korurlardı. Peki, bunlar kötü kardeşler o yüzden mi? Hayır, asla kötü değiller. Aksine çok iyiler, seçkinler, muhteremler. Ama doğru manevi ve menheci eğitim almamışlar. Bu gibi koşullarda nasıl davranacaklarını öğrenmemişler. Kimse onlara yol göstermemiş ki doğruyu bulsunlar. Onların hüccet ve bahaneleri bizim üzerimizde, Arap Afgan cihad merhalesi üzerinde.

Bunun tam aksi de ispat edildi. Bu az grup içinden doğru eğitim görenler çalışma yapanlar bunlar. Sefer ve Selman Avde'nin maruz kaldığı belada onlarla beraber duranlar bunlar. Suud'a muhalif yayınlar dağıtan bunlar. Şu an kardeşimiz Ebû Abdullah -Allah sıkıntısını gidersin ve lutfu bulunsun- ile beraber olanlar bunlar. Yemen'de çalışıp cihad edip savaşanlar da bu kişiler.

Yemen'de neler oldu?

Hiçbir şey anlamamış bu grup içerisinde büyük seçkin bir kesim Cumhurbaşkanının yol arkadaşı oldular, Ali b. Abdullah Salih'in özel koruması oldular. Bunlar bizim eğitim kamplarımızda eğitim görmüş adamlar. İçlerinde Aden'de Amerika'ya karşı savaşa iştirak edenler var. Adenli gençler değiller. Önce Amerika'ya karşı savaşan savaşçılardı, işin nihayetinde ise devlet reisinin yoldaşları oldular, sonra da içlerinden

belirli sayıda kişiler öldürüldü.

Yemenli kardeşler bana kardeşimiz Mühenned'i (rahimehullah) anlattı. Hasbunallahu ve nimel vekil/Allah bize yeter, O ne güzel vekildir. Mühenned bana meseleyle ilgili 40 sayfalık bir rapor yazmak üzereydi. Bana yazdım dedi. Dedim ki: "Nerde?" Dedi ki: "Kardeşler yakmamı nasihat ettiler, ben de yaktım." Ona dedim ki: "Geri dön ve onu yaz, güzel insan." Tamam dedi. Öldürüldükten sonra kardeşi yanıma geldi, bana dedi ki: "Mühenned sana bir risale bıraktı." Ben baktım, bu risale sadece konuya dair fihristten ibaretti, konuyu yazmamıştı. Kardeş bana bizzat ağızıyla içlerinden onlarca kişinin istihbarat teşkilatına girdiğini, yüzlercesinin Yemen ordusunda yüksek rütbeli subaylar olduğunu, geri kalan binlerce kişinin de -Allah onları hayırla mukâfatlandırsın- evlerine geri döndüğünü anlattı.

O kadar para, ter, çaba, yorgunluk feda edildi, sonra evlerine döndüler. Birini Ali b. Abdullah Salih çeldi, diğerini hanımı çeldi, biz de elleri boş geri döndük.

Bu bizim önümüzde kapı gibi duran gözle görülür bir sonuç. Bunun ismi manevi yönlendirme yokluğu. Kim bunu tenkid edip şöyle demek ister: "İbret alınmaması için biz bunu ders olarak görmeyelim ve beklenen sonucu bilmeyelim." Yani Araplar şöyle demiş: "Akıllı kişi başkalarından ibret/ders alandır." Arap kendinden ibret almayan-dan bahsetmemiş dahi.

Değerli kardeşim soruna cevap olarak hâsılı manevi yönlendirme şer'i ilim değildir. Şer'i ilim sadece şu ayette belirtilenden ibarettir. **"İçlerinden her topluluktan bir grup dinde fıkıh sahibi olmak için savaşa çıkmasıydı ya"** (Tevbe, 122) Sadece bir grup. Bize şer'i grup olarak sadece belirli özel kişiler lazım. Mesela bize elektronikçiler lazım; peki ne dersin herkesin elektronik eğitimi alması mı gerekir? Sonra da bir bakıyoruz her kes şebeke kuruyor. İnsanların elektroniğe dair önemli şeyleri bilmesi yeterli.

Bu konudaki tanık şu; manevi yönlendirme, savaş akidesidir. Yeryüzündeki tüm ordularda ve gerilla gruplarında manevi yönlendirme ve yayın var. Radyolarda bile bunlar geçiyor, ben hatırlıyorum bir Suriye radyosunda programda şöyle deniliyordu "Arap Suriye Ordusu'nda Manevi Yönlendirme ve Yayın." İşte bu manevi yönlendirme şer'i ilimden ayrı bir şeydir.

İnsanlar savaşı bırakmaları için şer'i ilme çekenler ya cahiller, meselenin farkında değiller ki bunlar azınlıktır. Ya da bu kişiler Schwarzkoph'un çizgisinde çalışıyorlar. İnsanları savaştan alıkoymak için ilme kasten çekiyorlar. İşin sonunda göreceğiz böyle yapanlar şer'i ilim talebi diye bir şey kalmadığında ne yapacaklar, kendilerini nasıl müdafaa edip savaşıacaklar?

Böyle bir şeyin hakikat anlamında şer'i ilim olmadığı malumdur. Bu kişiler şer'i ilmi hakkıyla talep etseler ve Allah'ın emrini anlasalar savaşa ve eğitim kamplarına geri dönerlerdi. Bunların ki şer'i ilim falan değil. Bu Firavunun sihirbazları, Kayser, malum kabilenin sihirbazı, Büyük Âlimler Birliği, Ezher, Buti ve tüm bu faydasız seri tarafından uygulanan 'kehanet yaparak dini tahrif etme' operasyonudur.

Manevi yönlendirme: Atışların gerçekleştirildiği atış sahasından başlar, bizim bu oturumlarımızı kapsar, içerisinde gece namazı kılma saati, siyer okuması ve tefsir okuması olan programdır, şu an bu kursumuzda bu yok. Bizim gerilla savaşıyla ilgili altı saatimiz, tefsir, hadis şerhi, gece namazı, teheccüd ve oruçla geçecek bir ayrı altı saatimiz var. Elhamdulillah tam bir program. Tabi bunların bir bölümünde manevi yönlendirme var. Bunları bitirdiğinde eğitimini tamamlamak için atış tarlalarına gidersin. Sonrasında gayrı bismillah, Allah sana herhangi bir cephede lufufta bulunur. Allah'u a'lem.

Kardeş: Yazar şunları söylüyor:

"İçerisinde farklı farklı dini gurupları barındıran -özellikle Budistleri- geniş bir halk cephesi oluşturmak da mümkün değildi. Vietnamın güneyindeki mücadelenin bidayetinde Vietnamlılar bunun bedelini pahalı ödüyorlar. Bunu daha önce de ifade etmiştik. Zira Japonların teslim oluşundan sonra HoChiMin'in yetkili kuvvetleri tüm beldelere ciddi anlamda hâkim oluyorlar. Ancak Vietnam güneyine inen Fransız güçlerinin hiçbir müdahaleyle karşılaşmadan hızlıca Koşinşin'in ve başşehiri Saygon'u ele geçirmesi sebeplerinden birisi de dini grupların kaçmasıydı."

Sorum şu; bir ülkedeki aralarında akide, bilinç ve hedefler noktasında açık ayrılık bulunan farklı dini gruplara karşı doğru ilişki nasıl mümkün olabilir? Bilhassa bu gruplardan birisi düşmanın menfaatine bir durum sergilerse bu nasıl olabilir? Örneğin, Şam beldelerindeki Dürziler ve Aleviler gibi Şia gruplar veya Mısır'daki Hristiyanlar. Bunlarla devrimin ve mücadelenin yararına olacak bir ilişki nasıl kurulabilir? Özellikle tarih bu mezkûr grupların sömürgecilerin safında yer aldıklarını, Müslümanlara ihanet ettiklerini isbat etmiştir. Nitekim bu kötü tutumlar Haçlı ve Tatar savaşlarında olmuştu.

Şeyh Ebû Musab: Allah seni mübarek kılsın. Bu soruyu ertelememiz ve öğleden sonra müzakere etmemiz gerekiyor. Çünkü cevabı en aşağı 15-50 dk'yı bulur. Sorunun içeriğindeki nokta karşılaştığımız sorunlardan birisi. Ancak sen girmeden önce biz dini gruplardan kısmen bahsettik. Düşman karşısında ümmetin kaçmasına sebep olanlar bu dini gruplardır. Körfez savaşında ümmeti hareketsiz bırakmada dini grupların ve İslami hareketlerin yaptıkları ve bizim karşı direnişimiz bizim direnişimizden başka hiçbir direnişte olmamıştır. Ancak sorunun ikinci kısmı olan; başka dini grup

ve fırkalarla nasıl ilişki kurabileceğimiz meselesi detay ister. Öğleden sonra, inşaAllah saat 15:30'da başlayacağız.

Kardeş: .....

Meselenin özü şu; bizler İslami çalışma içerisinde bir kısım uzmanlığa muhtacız. İslami liderliği alanında uzman kişilerin yönetmesi veya karara katılması veya liderliğin kararının yüzde doksanının uzman kişiler tarafından çıkması gerekir. Karar liderin 'ben her şeyi biliyorum' düşüncesiyle olmamalı, böyle bir üslubu zaman silip attı zaten. Bizde uzmanlaşma hususunun olması lazım. İslami çalışmada liderliğin uzman bir ekipten yardım almasıyla birlikte bazı meseleleri bazılarına tercih edebilecek seviyede üstün yetenekleri bulunan bir bireye ait olması gerekir.

Şeyh Ebü Musab: Fakat ben kardeşimizin açtığı konuya bazı ilavelerde bulunmak istiyordum ancak bunları cihadi çalışmadaki olumlu ve olumsuz durumlar hakkında konuşacağımız vakte erteleyelim.

Kardeş: Cezayir meselesinden istifade edenler var mı?

Şeyh Ebü Musab: Vallahi genel olarak böyle bir durum çok nadir. Ancak var. Cezayir tecrübesinden en çok istifade eden cemaatlerden birisi Libya'da savaştan İslam Cemaati'dir. Bunlar bazı yayın ve yazılarında Cezayir'de vuku bulan tekfir tuzağından çok istifade ettiklerini belirtirler. Bilhassa bu cemaattekiler Cezayir çalışmasını destekliyorlardı.

Savaşçı İslam Cemaati'nin önemli girişimlerinden birisi şu idi: Bir bölgeye saldırı düzenlediklerini, askerleri yakalayıp iple bağladıklarını ve onlara İslam hakkında bir konuşma yapıp tevbeye davet ettiklerini, cemaatle devlet arasındaki savaşın yapısını onlara anlattıklarını, hatta nizama karşı sıkıntıya girmesinler diye kendilerinden ganimet aldıkları silahları geri onlara verdiklerini duyurdular. İşte bu yapının güzel bir etkisi oldu, Müslümanlar arası güzel davranışa yönelik etkili bir tutumdur. Bu Cezayir tecrübesi derslerinin en büyüğüdür.

Yani bazı cemaatler istifade etmeye çalışıyor. Ancak günümüze kadar genel hususlar olarak hâlâ Müslümanlar şöyle bir soluklanıp kendi tecrübelerini ve başkalarının tecrübeleri okuyup bunlardan istifade edip gidişatlarını düzelttiler mi desek bunun cevabı 'böyle bir şey nadirdir' olur.

Bizim başlamış olduğumuz bu oturumlardan gaye bir şeyleri düzeltmektir. Bu yaptıklarımız Müslümanlarla ilişki, eğitim, muaskerler, liderlik ve her mesele hakkında yeni bir soluktur. Şu an muhtelif birçok cemaatten gelen veya farklı eğilimlerden kadrolar olan gençlerin önünü açıyoruz. Bu konunun olumlu yönünden istifade edebiliriz.

Başkalarından istifade etme meselesi **"De ki: Yeryüzünde gezin ve bakın..."** Yani tecrübelerden istifade et ve gidişatı düzeltmeye çalış.

Kardeş:.....

Meselenin özü; düşman sana senin grubunun aynısından olan askerlerle karşı duruyor. Bu ilk Müslümanların başına gelenlerden çok daha zor bir musibet. Biz de yöneticinin de, ona yardım edenlerin de dini bir boyası var. Yönetici Müslüman ve veliy-yu'l-emr.

Şeyh Ebû Musab: Tamam ancak ben her halükarda bir ilave olarak şunu söyleyeyim; Son Körfez Savaş'ında mayınları sökmek ve Irak'ın kimyasal saldırılarına maruz kalmak için gönderilen kara kuvvetleri sadece Mısır ve Suriye ordusuydu. Bombalama operasyonları ise batı kuvvetleri tarafından yapılıyordu. Mesela Fransa tüm operasyonların bastırılıp barışın sağlanması için Afrika kuvvetlerini öne sürdü. Bu Sierra Leone meselesinde bir eğitim gibidir. Afrikalı Afrikalıyla, siyah siyahla uğraştırılacak. En son bu kuvvetler barışı koruma kuvvetleri olmak için eğitilecekler. Fransa'nın barışı korumu kuvvetleri önerisi aslında Kuzey Afrika'nın barışının korunması içindir.

Kardeşlerin BM'de yapmış oldukları tüm operasyonlarda orada 16 Amerikalı vardı, geri kalanları ise Bangladeş, Pakistan ve daha bilmediğim bölgelerden olan 600 kişi vardı. BM bunlara mavi şapka giydiriyordu.

Bu bağlamda DienBienPhu muharebesi var. Bu muharebede savaş Vietnamlılar ve özel kuvvetler arasındaydı. Dien Bien Phu'daki temel Fransız kuvvetleri sadece Ceza-yirlilerden müteşekkildi, Kuzey Afrika'dan değildi.

İngiliz ajanı Lawrence dünyanın tamamında içerisinde hiçbir İngiliz'in kanı dökülmeden kendileri için en önemli ve en büyük bölgenin fethedildiğiyle övünür. Lawrence Arapların öldürdüğü her bir Türk için 12 dinar altın veriyordu.

Bunlar dikkat etmememiz gereken hususlar.

Tamam, Vietnamlıların Fransızlara karşı olan tecrübesini okumaya devam ediyoruz, bu faslı bitirmeye çalışalım. Yazar diyor ki:

"Giap'ın açıklaması Fransızların Çin Hindi'nde her şeyi kontrol altına almak için gösterdikleri son çaba olan meşhur Navarre planını boşa çıkarmak için olan kullanılan strateji hakkındadır. Navarre planı devrim savaşına verilecek önemi arttıran bir izahı ihtiva etmektedir."

Fransa ve Vietnam arasındaki son savaşta gerçekleşen askeri bir senaryo. Bunun aslında tahta ve harita yoluyla anlatılması lazım. Ancak biz böyle incelemeye devam edeceğiz.

“Vietnam’da kalmayı başaran son Fransız komutan General Navarre tarafından tasarlanan plan genel bir saldırı yapılmasını ele almaktadır. John Foster Dulles’in senato meclisinden oluşan bir heyetin karşısında söylediği gibi bu planın hedefi şuydu: “1955 av mevsiminin sonunda 16 ay içerisinde Komünist düşmanın düzenli kuvvetlerini paramparça etmek.”

Ancak Bien Phu’dan sonra yayınlanan gizli bir raporda Navarre Çin Hindi savaşının kendi planının tatbikinden önce zaten kaybedildiğini, kendisinin en iyi durumda denge seviyesine ulaşabilmeyi ümit ettiğini itiraf etti. Her halükarda bu plan ABD’nin büyük maddi desteğiyle uygulandı.”

Bu içine düşülecek açmazın ilk aşaması. Son Fransa hamlesine maddi destek veren ABD’dir. Ancak ben kitabın kenarına şu mülahazayı yazdım: Komutan gelip daha başlamadan savaşı kaybedecek diye başını ellerinin arasında koymuş, zaten bu manen kaybetmiş. Sadece siyasi talimatları uygulayacak, muhakkak bir şeyler yapması gerek.

“Bu planının içerisinde şunlar yer alıyordu askeri kuvvetler Kızıl Delta Nehri’ne yığılacak. Bunun amacı saldırı yapan devrim güçleriyle çatışmak ve 1953’ün sonbahar ve kışı içerisinde onları yok etmektir. Aynı zaman içinde Dien Bien Phu’nun batısı işgal edilecek ve civarda bulunan komünist mıntıkalarının kuvvetli darbelerini engellemek için bir trampelen olarak kullanılacaktır. 1954’ün baharında ise beklenen şuydu; Vietnam devrimcileri bitkin düşecek, bu arada diğer birlikler Vietnam’ın güneyinde bulunan bölgeleri işgal ederek yeni bir sorun ortaya çıkaracak, en son da kuzeye geniş bir saldırı gerçekleştirecek ve bu tam bir zaferle savaşın sonlandırılmasını sağlayacak.

İlk merhale için 1953’ün sonbaharında Delta’da kırk dört Fransız taburu toplandı ve kıyasıya savaşlar zinciri gerçekleşti. 1954 Ocak’ta paraşütçüler Dien Bien Phu’yu işgal ettiler ve bu üssün ivedi bir şekilde hazırlanma çalışması başladı.”

Şimdi sana indirme yoluyla olan askeri sevkiyat güçleri anlatıldı. Hatta tüm silahlarıyla birlikte zırhlıları, ağır alan topçuları ve ağır füze fırlatıcılarını indirebilirsin. Koca koca radar parçaları paraşütlerle iniyor. Uçaktan üç paraşütle inen bir tank hayal et. Bir de bu tank yere ulaşmadan önce iniş reaksiyonunu hafifletmek için bir tane füze patlıyor. Askeri kuvvetler iniyor ve hepsi kendi tankını biliyor. Akabinde düşman hatları arkasında direniş imkânlarını vurmak için düşmanı çember altına alma olayı gerçekleşiyor. Düşmanın akıl almaz mekanik teknolojiler yoluyla korkunç sayıda asker indirme gücü var, indirebilecekleri arasında sadece bireyler yok.

Bundan daha azı Dien Bien Phu'da oldu. Ben Dien Bien Phu hakkında bir belgesel filmi gördüm, çok güzeldi. İçerisinde işgal çıkarmaları veya Vietnamlıların civar tepeleri işgal edip saldırılarına dair çekimler vardı.

"Aynı zaman diliminde Vietnamlılar karşı saldırı yaptı. Dien Bien Phu'yu muhasara altına aldılar. Laos tepelerinde oyuklar açmak için Pathet Lao'ya -yarı düzenli milisler- katıldılar. Ocak'ta birisi güneyde diğeri kuzeyde olmak üzere ayrı iki saldırı daha vuku buldu. Bunun sonucu olarak Nam Hai havzası özgürleştirildi ve Laos Başkenti (Luang Prabang) tehdit altında kaldı.

Mart ayında Fransızlar yeniden saldırı yapmak için toplandılar. Bunun üzerine Vietnamlılar Dien Bien Phu'da tam kırk gün boyunca tarihi saldırılarına başladılar. Giap bu bağlamda şunları söylüyor:

"Genel bir tablo olarak, Dien Bien Phu ve 1953-54 hamlelerinin idari stratejisi Vietnam savaşına özgün şartlarda uygulanan Marksist Leninist savaş ve askeri düşüncesinin seçkin başarısını ortaya çıkardı."

Yani komünist askeri nazariyesi Dien Bien Phu Muharebesi'nde başarıyı şekillendirdi.

"Bizim stratejimiz düşmanın tenakuzlarını tahlil etmeye başladı. Askeri kuvvetlerimizi düşmanın nisbeten savunmasız olarak bulunduğu bölgelere yığmayı, düşman kuvvetlerini yok etmeyi, beldelerden bir bölümü özgürleştirmeyi ve kesin bir zafere uygun şartlar oluşturmak için düşmanı kuvvetlerini farklı farklı yerlere yaymaya mecbur bırakmayı hedefledim.

Tüm savaş sürecinde Fransız hamlesi kuvvetlerini yaymaya mecbur kaldı. Kuvvetlerini Çin Hindi operasyonları alanında farklı merkezlerde yerleşmiş birliklere, taburlara, tugaylara, müfrezelere taksim etti. Düşman kendini şöyle bir paradoksun içinde buldu; kuvvetleri dağıtılsa saldırılmış ülkeyi işgal edemiyor, kuvvetlerini dağıtsa o zaman da tehlikeli bir pozisyona düşüyor. Böylece sağa sola dağıtılmış birlikler bizim kuvvetlerimiz için kolay avlar oldu."

Yani Giap düşmanı güç ve egemenlik tuzağına düşürdü.

"Hareket halinde olan kuvvetler eksildi ve kuvvetlerin sayısındaki bu eksiklik aşamalı olarak çok büyük şekillerle kendini gösterdi. Başka bir yonden; düşman kontrolü eline almayı ve bize karşı ilerlemeyi istediğinde işgal güçlerini azaltması lazımdı. Bu durumda ise beldelere hâkim olma zorluğu artıyordu."

Çünkü o zaten kalabalıklarla saldırı yapıyor, her şeyi toplamış, bu yüzden de belde-
lere hâkimiyeti kaybetmiş.

**“Biliyor ki işgal edilmiş bölgelerden kuvvetleri tahliye etmesi saldırı
savaşını uğrunda gerçekleştirdiği amacından vazgeçmek anlamına
geliyordu.”**

Çünkü o işgali gerçekleştirmek için geldi. Merkezi bir muharebe yüzünden tüm
kuvvetlerini geri çekerse hamlenin asıl amacına ters davranmış olur. Kırk dört tabur
asker toplamış. Bu muharebeyi kaybederse işgal biter. Çünkü ülkenin her yerinden
adam toplamış, bu sebeple hâkimiyet ortadan kalktı.

**“Navvare’nin projesinin uygulanması için hazırlıkla yapılırken Fran-
sızlar kendilerini şöyle bir açmazla karşı karşıya buldular: kuvvetle-
rini yığmadan saldırı yapamıyorlar, bunun mukaibinde kuvvetlerini
yığıldıklarında savunma merkezleri serilerinde yer alan birçok zayıf
çemberi savunamayacaklar ve kuvvetlerin eksik olması bir kez daha
kendilerini çaresiz hale getirecek.**

**Fransızlar bu açmazdan çıkmak için çoğunluğu Vietnamlı askerler-
den oluşan yeni birlikler oluşturdular. Bu birlikleri kendi bölgelerin-
den çekilip yoğunlaşmanın artması amacıyla gizlice Delta’ya gönde-
rilen sabit birliklerin yerlerine geçmeleri için oluşturdular. Fransızların bu planı yüzünden Vietnamlılar önemli kararlar alma
durumunda kaldı. Giap bu sadedde şöyle diyor:”**

Bak, Fransızlar sorunu çözdüler, şimdi de Vietnamlıları bir soruna düşürdüler.

**“Başımızdaki sorun şuydu; düşman Kızıl Nehir Deltası’nda yığılıyor
ve bizim özgür bölgelerimize saldırılar gerçekleştiriyordu. Peki, bi-
zim de aynı şekilde onların önünde yığılmamız mı yoksa askeri kuv-
vetlerimizi başka yönlerde kullanmamız mı gerekiyordu? İlk durum-
da yani biz de Delta’da savaştık özgür bölgelerimizi savunma imkânı
buluruz, ama düşman hâlâ güçlü kalır ve bizim yok olmaya mahkûm
olmamız da olağandır. İkinci durumda, yani bizler başka yönlerde
saldırıları gerçekleştiresek kuvvetlerinin merkezini parçalama kastıyla
düşmanın zayıf noktalarına karşı çalışmamız mümkün olur ancak bu
da bizim özgürleştirilmiş bölgelerimizin tehlike altında kalması an-
lamına gelir.”**

Navvare’nin Vietnamlıları asker alma taktiği sayı boşluğunu kapattı ve merkezi bir
şekilde odaklanma ve yoğunlaşma oluşturdu.

Giap diyor ki: Merkezi bir şekilde adamlarımızı yığsak yok olmaya maruz kalırız ve taktiği değiştirmiş oluruz ki, bu tehlikedir. Bölgede yoğunlaşmasak özgürleştirilmiş bölgelere girilebilir ve gerillalar açısından desteğin temelini oluşturan bölgeler yok edilebilir.

Kardeşimiz Ebu'l-Velîd'in ilham veren lider, ilham veren komutanlık ve ilham veren partiler hakkındaki sözüne dönüş yapıyoruz. Vietnamlılar ne yaptı? Yazar diyor ki:

"Komünist Parti merkezi kurulu toplu olarak bu çetrefilli sorun üzerinde durdu ve sonuç olarak şu şıkkın benimsenmesi çözümünü üretti: 'Yeni Pozisyonlar Karşısında Faallik, Girişimcilik, Aktivizm ve Hızlı Çözüm' Giap şu sözleriyle bu şiarı açıklıyor:

Durumu kontrol altına alarak nisbeten zayıf stratejik noktalara saldırı için kuvvetlerimizi yoğunlaştırabiliriz, başarılar elde edebiliriz ve bir de düşman kuvvetlerini yaymaya mecbur kılabiliriz. Başka bir cihetten, sadece savunmayla yetinsek birçok düşmanı imha edemeyiz, kayıplara maruz kalmamız mümkün olur ve olabilecek kayıplara tahammül etmeyi göze almış oluruz."

Düşmanın hamle hazırlığı yaptığını görünce o da hareket etmeye başladı. Bu tutumunda düşmanın taktiğini anlamaya itimad ediyordu. Düşmanın planlarını ilmik ilmik çözmeye başladı. İşte bu durumu kontrol altına alma konusuna taalluk etmektedir.

"Dinamik bir hamle yapılma kararı alındı. Merkezi kurul daima temel meselenin düşman kuvvetlerini yok etmek olduğu kanaatindeydi. Kurul harekât planını bilimsel analize istinaden yaptı. Plan şuydu: Bizim saldırılarımız düşmanın nisbeten zayıf olduğu stratejik noktalara odaklanacak. Düşmanın araçlarından bir bölümü imha etmek, bedeli ne olursa olsun hâkim olunması gereken hayati noktaları savunma amacıyla düşmanı kuvvetlerini dağıtmaya mecbur bırakmak için böyle yapılacaktır."

Bu strateji doğru çıktı. Düşman bizim özgür bölgemizi tehdit altına almak için önemli kuvvetlerini Delta'ya yığarken, biz ise kuvvetlerimizi Delta'da bırakmak veya savunma yapımları için özgürleştirilmiş bölgede bırakmak yerine onları toplayıp bir araya getirdik. Böyle yapmamızdaki amaç cesurca, Kuzey Batı eğilimiyle saldırı gerçekleştirebilmektir."

Yani kuvvetlerini topladı ama Fransanın beklediği gibi özgür bölgelerini korumak için toplamadı. Kuvvetlerini topladılar, düşmanın sıçrama bölgesi olarak indirme harekâtı yapabileceği bölgeleri vurdular. İşte girişimcilikte dinamik olmak diye isimlendirildi.

dirdiği şey bu. Böylece düşmanın tüm beklentilerini ezdi geçti. Şöyle ki düşman şunları bekliyordu: Vietnamlılar ya özgür bölgelerini himaye etmek için yığılacaklar, ya da dağılacaklar ve özgür bölgeleri terkedecekler. Vietnamlılar ise küçük mıntıkaları vurdu ve Fransızları kuvvetlerini yaymaya mecbur bıraktı. Sonra da Dien Bien Phu muharebesindeki düşman yoğunlaştığı için kendini bir daha topladı.

“Bunun sonucu tıpkı Giap’ın dediği gibi oldu: “Fransızlar tarafından silahlandırılan yerli binlerce mücrim etkisiz hale getirildi.”

Onları niye ‘mücrimler’ diye isimlendirdi? Bak devrim harekâtının tamamında halkı vatandaşlar diye adlandırıyor, onlara önem gösteriyor, kazanmaya çalışıyor. Ama ne zaman ki bu bahsettiği kişiler silahlandılar ve askeri figürler oldular, işte o zaman onları yerli mücrimler diye isimlendirdi, onları yok etti ve bununla övündü. İşte benim bahsettiğim de bu: Savaş otomotikmek şuna varacak; biz mürtedlere karşı savaşıyoruz. Ancak kardeşler sağlam kapıdan ve gerekli ve uygun zaman diliminde bunu yapmalıyız. Bunu yaptıktan sonra onlara mürted de, mücrim de, işbirlikçi de, ne istiyorsan söyle. Çünkü o zaman artık onlarla savaşma konusunu anlamış olur, kendiliğinden Müslümanlar tarafında yer alır.

“Korunaklı dört stratejik bölgenin özgürleştirilmesi, Fransa konvoyunun neredeyse son gizlenişi, DienBienPhu’nun kuşatılması (bu kuşatma düşmanı bu bögenin düşmesine enfel olmak için acil takviyeler yapmaya mecbur bırakan amillerdendir). Giap şunu da ekliyor: Böylece DienBienPhu düşman kuvvetlerinin yığılması için ikinci bölge oldu.”

Düşmanı kuvvetlerini tek bölgede yığması yerine iki bölgede yığmaya mecbur etti.

“Aynı zaman içerisinde Laos merkez bölgesindeki saldırı birçok başarıya imza attı. Böylece Fransızlar Delta’daki yığılmalarının zararına başka bir eğilimle takviyeler göndermeye mecbur kaldılar. Tehdit altında kalan Sinu Havaalanı’nda yeni bir yığılma noktası oluşturdular.”

Bunların hepsi girişimcilik, dinamiklik ve hızlı hareket şiarının uygulanması kapsamındandır.

“Düşmanı dağıtmaya yönelik başka operasyonlar da var. Bazıları şunlar: Batı’daki yüksek yaylalara baskın ve Laos’un kuzeyine saldırı. Bu operasyonların sonucu olarak Fransızlar yeni takviyeler göndermeye mecbur kaldı.

Giap şunları söylüyor: “Kış hamlesinin bize göre bahar ilk merhalesinde aynı zaman çerçevesinde düşmanın nisbeten hassas olduğu

önemli bölgelere saldırılar gerçekleşti. Bizim düşmana farklı farklı yönlerde dağılması bağlamında yardım ettiğimiz gibi, o bize kuvvetlerinden bir bölümü imha etme ve bölgeleri özgürleştirme toleransını göstermedi. Operasyonlarda daima insiyatifi muhafaza ettik ve düşmanı savunma haline postaladık. Ana cephedeki duruma gelecek olursam; Dien Bien Phu'da düşman karşımızda sebata devam etti. Bizde bu uygun şartlarla kuvvetlerimize farklı sahalarda başka başka muharabeler icad ettik.”

Netice olarak özgürleştirilmiş bölgelere baskı azaldı. Baskı o derece azaldı ki vatandaşlarımız düşman uçaklarından hiçbir sıkıntı görmeden gündüz ortasında bile çalışma imkânı buldular. Buna ilaveten, dağınık ve meşgul Fransızlar tesbit edildi. Kuzeyde Vietnam kuvvetlerinin merkezine karşı saldırı gerçekleştirmek için ön girişi konumunda olup Nevarra projesinde tasarlanmış olan bölge temizleme operasyonlarını gerçekleştirmelerine izin verilmedi. Sonuç itibariyle Fransızlar Vietnam'ın güneyinde gerilla bölgelerini tasfiye edemediler. Dien Bien Phu'ya baskıyla eş zamanda devam eden bu tehdit karşısında Fransızların düşman insiyatifini yok etme ümitleri kalmadı.

Proje uygulama alanında ciddi anlamda bir açıklığa kavuşmada köktü. Sağlam korunmalı Dien Bien Phu üssünün tahrip edilmesi ve üssün kalan garnizonlarının teslim alınması nihai olay oldu. Bernard Fall şöyle diyor: “1954 Mayıs'ın sekizinde, yerel saate göre saat 01.53'de zafer kazanan Vietnamlılardan büyük sayıda kişilerin İzabel Sığınağı'na saldırdığı sırada sığınağı savunan Cezayirli ile yabancı grup askerlerin yakında saldırı silahlarıyla yaptıkları ümitsiz hücumun ardından Dien Bien Phu'da son toplar da sessizliğe büründü. İşte 8 sene süren bir savaş takriben böyle bir sona kavuştu.”

Felaketin boyutunu sınırlamak için Asleri İnceleme Kurulu Fransa'dan Vietnam'ın kuzeyinin ve güney 17. Enlem hattındaki direnişin bırakılması talimatını verdi. Cenevrede gerçekleşen diplomatik tasfiye de bu karara itimad etti.

Fall şunları yazmış: “21 Temmuz 1954 saat 03.43'de Çin Hindi savaşı bitti. Bu savaşta Fransız Birlik kuvvetleri yaralı ve ölü olmak üzere 172 bin adamını kaybetti. Fransa'nın Vietnam hâkimiyeti ebediyen yok oldu.”

Mao Zedong üslubundan hareketle gelişen taktiklere göz gezdir. Bu kişiler savaş ideolojisine ilaveten bu taktikleri uygulamada Mao'nun öğrencileri kabul edilmekte.

Bu meseleler hakkında müzakere etmek için burda durmamız gerek.

Buyrun.

Kardeş: Ulusal sınırları aşma konusu...

Şeyh Ebû Musab: Kardeşimizin ulusal sınırları geçmeye dair başka bir fikri var. Mesela benim Vietnam'a dair tam ve kapsamlı bilgim var. Ancak daha önce de geçtiği üzere bizim ülkelerimizde ulusal sınırları geçmek konusundan bahsettim ve sana dedim ki askeri açıdan dahi olsa bir şehirden bir şehire geçmek Suriye, Lübnan ve Ürdün arasında gezmekten daha zor.

Şimdi bu bağlamda aklıma şu geldi; II. Dünya Savaşı'nda Hitler'in Fransızlara karşı asıl kazanımı uluslararası hatları Belçika'dan aşip nihayet Maginot Hattı'na varmasıydı. Fransızlar tüm hesaplarını Belçika ve Hollanda'nın tarafsızlığının ve Hitlerin kata bu bölgelerden giremeyeceği olgusunun garanti olduğunu temeline bina ettiler. Bu haseple İsrail'deki Bar Lev Hattı gibi bir savunma hattı kurdular. Pratik olarak Almanların giremeyeceği istihkâmları vardı. Hitler ise onlara bu tarafsızlığa saygı göstereceğine dair tam bir güven verdi, tüm cephaneleri ve askerleri Fransa sınırları boyunca Magniot hattına yığdılar. Hitlerin operasyonlar sürecinde yaptıklarının tamamı şöyledi; kuvvetleri Belçika'ya yapıştı, bölgeye giriş yapıp istihkâmların olmadığı yerleri sardılar ve hattın arkasındaki bölgeleri aldılar. Böylece hattın hepsi Hitler'in oldu. Hatta boşanan tüm cephane ve silahlar Almanların oldu. Mesele ulusal sınırların işgalıydı.

Kardeş: Dünyada kazanmayı isteyen her grubun muhakkak bu bahsettiğimiz teorileri açıklığa kavuşturması lazım. 'Düşman yanlış, ben doğrudum' demesiyle bu iş olmaz. Veleve ki, bu söz doğru olsa bile. Savaşa başlamak için, muharebeye girişmek için 'birkaç adam, birkaç tüfek, tamam savaştım' diye bir şey yetersizdir. Nasıl savaşacağız?

Benim askeri nazariyem ne? Siyasi nazariyem ne? Ekonomik nazariyem ne? "Ben esmâ ve sıfatla yetiniyorum, onlar bilmiyor ben ise bunları bildiğim için gidiyorum ve tüm dünyaya karşı savaşacağım" deyip meseleyi bitirmem hiç hoş değil.

Şeyh Ebû Musab: Her halükarda kardeşimizin bu güzel planına ek olarak; bahsettiğimiz konuların tamamına ve menheçleri incelemeye vaktiniz varsa "el-Mevsûatu'l-Askeriyye" ansiklopedisini okumak için kendinize vakit belirleyin. Kitap birkaç ciltten müteşekkil. İçerisinde eski zamanlardan günümüze kadar savaşların tarihi var, devlet haritaları üzerinde gösterilmiş bazı oklar var. Ufuk açıcı, askeri manevraya dair fikir verici ve biraz da tasavvur kazandırıcı bir kitap.

Siyaset hakkında size liderlerin hatıralarını okumanızı tavsiye ettim. Çünkü bunlar tarihin özüdür, genellikle içinde yalan da yoktur. Genel kitaplarda olduğu gibi içeriğinde ideolojik abartmalar da yok. Bu hatıra kitapları kelimenin tam anlamıyla tecrübe özü. Her bir lider kendi tecrübe ve deneyiminin özetini vermeye gayret eder. Özellikle hatıratını ömrünün sonunda yazmışsa bunun üzerinde yoğunlaşır. Zaten bu alanda yazan liderlerin birçoğu otoriterlikten ve yüklerinden ayrılmasının ardından bu hatıratları yazmıştır. Bunlardan istifade edebilirsiniz.

Askeri konularda el-Mevsûatu'l-Askeriyye'yi ve savaş tarihi kitaplarını okuyun.

Geriye kalan ortalama yarım saat içinde kardeşimiz Ebû Süleyman'ın sözünü nakasha etmeye çalışacağız. Hani kardeş şunu söylemişti: Dini grup ve taifelerle nasıl ilişki kurmalıyız.

Kardeş (sözü kesiyor): Sadece bir soru şeyh, olur mu? ...

Şeyh Ebû Musab: Kardeşimiz Ebû Târik da aynı sualde bulundu. Kardeşimiz Ebû'l-Velid bu soruya üç noktayla cevap verdi. Kardeşimizin yeniden bunu tekrarlayıp cevabı özetlemesi mümkündür. Son bulan bu tecrübeden sonra şimdi Amerika'nın Vietnam tecrübesi elimizin altında.

Kardeşimiz Ebû Süleyman'ın sorusuna dönüyoruz: Cihadi hareketler Batı'ya, Yahudi'ye, mürted hükümetlere ve münafıklara açtığı savaşta önünde bir engel durumunda olan gruplara karşı muamelesi nasıl olacak?

Tabi grupların olmadığı ülkeler de var ama çok az. Şam bölgesi gibi beldelerde ki Fransızlar bu bögeyi "Mozaik Bölge" diye isimlendirmiştir. Bu doğru bir isimlendirilmedir. Mozaik, orta çağlarda kendisinden ince levhalar yapılan kayaları ve başka maddeleri kesip şekillendirme sanatıdır ve her bir parçanın bir şekli vardır. Bizim Şam beldelerine bakacak olursak Lübnan Suriye ve diğerlerini göz önünde bulundurarak ben bölge sakinlerinin şöyle bir sayımını yaptım: Bizim bölgelerde 26 milyon Ehl-i Sünnet, 3 milyon Hristiyan, yarım milyon Dürzî, yarım milyon Şia, binlerce şeytan tapıcısı Yezidi, birkaç bin tane de İsmâîli var. Yani bu beldelerde hemen hemen İslam âleminde bulunan her grup var. Tüm bu gruplar yaklaşık olarak toplam bölge sakinlerinin %35'ini oluşturuyor, geri kalan %65'lik kısım ise Ehl-i Sünnet.

Kardeş: Peki Yahudiler?

Şeyh Ebû Musab: Tabi ki, Şam halkının asıl Yahudileri sayısı 600 bindi. 1948'de sayı yükseldi ve günümüze varıncaya dek 4 veya 5 milyon civarı Yahudi var. Onlar da bu eğilimde hızla yürüyorlar. İnşâAllah Allah'ın verdiği vaadi gerçekleşecek; Yahudiler başlarına gelecek son katliama hazırlık için tüm dünyadan bu Şam beldelerine yığılacaklar.

Mısır'da Kıptiler yüzünden büyük sorun var, ulusal siyaset de Kıpti sorunuyla baş başa.

Tabi bu sorunlara ek olarak cihadi hareketlerin karşısında bir başka sorun daha var. Bu sorun şu; İslami cemaatler çeşit çeşit. Yani bu cemaatlerin zaten cihad konusunun tamamına karşı farklı farklı tutumlar var. Farklı kolları olan sufi tarikatlar, selefi ekoller ve İhvan'ın cihad fikir ve tutumlar başka başka.

Senin karşında üçüncü bir düğüm daha var ki bu düğüme siyasette "siyasi harita" diyoruz veya doğal coğrafyada "jeopolitik/siyasi coğrafya" diyoruz. Diyoruz ki burada tepeler, nehirler, dağlar ve göller var. Ekonomik coğrafyada diyoruz ki, burada petrol burada gaz var. Nüfus coğrafyasında diyoruz ki burada şu şu ırklar var. Bir de siyasi coğrafya/jeopolitik var. Jeopolitik, savaşla 'senle beraber, sana karşı, tarafsız' şeklinde savaşla alakası olan güçlerin haritasıdır.

Bizde İslâm'a savaş açmış dini gruplar var. Ehl-i Sünnet dâhilinde olan ama hükümetle beraber tutum alan ve onun yanında duran İslâm'ı gruplar var. Ekstra bizde siyasi partiler, kitleleri ve teveccühleri var. Biz de din değil de ırk olan Berberiler ve Kürtler gibi azınlık ırklar var.

Yüzölçümü sadece 10 bin km olan (hiçbir şey değil) Lübnan'da iç savaş sürecinde 108 siyasi parti, 36 din, Çerkes, Ermeni, Arap.. 4 veya 5 ırk vardı. Zaten ülkedeki ulusal yapıya ek olarak bunlar var. Buradaki jeopolitik bütünüyle bela.

Senin soruna dönüp diyorum ki: Bu sorunlara karşı tutunacağımız ilkeler sabit ilkelere.

Şöyle ki;

Bir: Müslüman olmayan herkes kâfirdir. Küfür tek millettir. Mesela "Falana karışmayacağız" dediğimizde kimse benim bu falanı küfürde çıkarıp Müslüman saydığını anlamasın. Onun kâfirlerden olması başka bir şey, ona karşı savaş açmak başka bir şey.

Müslümanların kâfirlerle ilişkilerinin nihai boyutu şer'i siyasetle belirlenmiştir. Nihai boyut şudur; sen otoriter, güç sahibi, imaret sahibi olduğunda Ehl-i kitaba mevcut vatandaşlar olarak Allah'a ibadet etmelerine izin verilir. Cizye öderler ve diğer bilinenleri hükümlere tabi tutulurlar.

İslam şeriatına karşı ters düşen siyasi propagandalara sahip kâfir mülhidler mürteddir, bunlar Arap mürtedlerinden kabul edilmezler. Nihayette sen kılıç ayetini uygulayacağında Allah teâlâ şöyle buyurmuştur: "Yeryüzünde dört ay dolaşın..." (Tevbe, 2) Nitekim Beni Abbas'ın yaptığı gibi; dinsiz bir insan grubunun yanına geldiler ve dediler ki: Mevcut dinlerden birine bakın ve ona girin ki biz size cizye muamelesi yapalım, fırsatınız var. Ha yok girmezseniz, sizinle savaşırız.

Bu son hükümler ittifak konusu hükümlerdir, ihtilaf yoktur. Ta ki kimse siyasi manevralara dair az sonra söyleyeceğimiz şeylerin son hükümlere muhalif olduğunu sanmasın. Tabi sen ne zaman ki Harun Reşid olup da “Harun Reşid’den Rum köpeği Nîkifos’a” diye mesaj gönderildin; kalk yap.

Ama şimdi sen bir savaş açmak istiyorsun ve önünde siyasi kuvvetlerden oluşan bir harita var; bu haritaya dair senin temel ilken şu: “Temel savaşa ek olarak ayrı temel savaşlara dönüşecek başka savaşlar için eksenler oluşturma.” Bu askeri planda asıldır. Yani yan savaşlar açabilirsin, ama bu savaşlar savaşın esas eksenine dönüşmesin.

Örneğin Arabistan’da Şeyh Usame ve Arabistandaki kardeşler bu manevrayı yapmak istediler. Diyoruz ki: Bizim şu an Amerikayla savaşımız siyasi sıkıntı ve insanları bizim karşımızda sorun içerisine katma kabilindendir.”

Hatırlıyorum Zadu’l-Meâd’da şöyle bir bölüm vardı: “Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)’in Kâfirlere ve Münafıklara Karşı Cihadda Gösterdiği Rehberlik”. İbnu’l-Kayyim bir çok merhale zikrediyor, Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) zayıf halde bulundukları için önce affetmeyi emrediyor, bir takım olaylar olup bazı ayetler inince Müslümanları Habeşistan’a gönderdi. Bir takım ayetler inip bazı olaylar hâsıl oluyor. Nihayet Medine’ye hicret ettiğinde insanlar sınıflara ayrılıyor; Araplardan savaşan var, tarafsız var vs... İbnu’l-Kayyim tam anlamıyla tafsilatları giriyor ve her bir merhaleye taalluk eden şeri hükümleri anlatıyor. En son diyor ki: kılıç ayeti/âyetu’s-seyf indi “**müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün.**” (Tevbe, 5) Bazı âlimler dedi ki: Bu ayet affetmek, karışmak ve savaş dışı koşullarla ilgili 124 ayeti neshetti.” Seyyid Kutup Fî Zilâl’da İbnu’l-Kayyim’in sözünü aktardıktan sonra diyor ki: “Bu hükümler mutlak ve nihai olarak nesh olunmuş değildir. Yani Müslümanların başına ilk koşul gibi bir koşul gelse Rasûlullah (aleyhissaletu vesselam)’ın maruz kalmış olduğu ilk koşul hükümleri avdet eder.”

Ben bu görüşün sadece Seyyid’e ait olduğunu sanıyordum. Daha sonra bazı âlimlerin bu anlamda ifadelerini gördüm. Âlimlerin kahir ekseriyeti bu ayetlerin nihai olarak nesh olunmadığı kanaatindedir. Ve Ulema diyor ki: Kim bu ayetin diğer ayetleri hükmi olarak nesh ettiğini söylerse vehimde bulunmuştur. Mesele böyle değildir. İlk hükme ilişkin zayıflık ve buna bezner başka koşullar olursa Rasûlullah (aleyhissaletu vesselam)’ın uyguladığı hükümler yeniden avdet eder.²²

Derim ki; bu hükümlerin tamamı siyaseti şerîyyede belirtilmiş hükümlerdir. Ancak bizler siyasi-askeri incelememizde siyasi haritayı ‘dinler-ırklar- kabileler’ olarak belirtmeliyiz. Kâğıt üzerinde resim çizip bu resmi boyalayacağız ve geniş üç kategori çeceğiz; düşmanlar, tarafsızlar ve destekçiler.

Mücadeleye başlangıç ve giriş kapısı olması için düşmanların kalbini seçeceğiz. Se-

22. Usûlen şu şekilde tarif edebiliriz: “İlet geri döndüğünde kaldırılan hükümde geri döner.” (Editörün Notu)

çeğemiz bu kategoriye direkt düşmanlıktan dini, siyasi, koşulsal ve hükmi açıdan hiçbir kaçış olmayacak. Tıpkı bizim Yahudi ve Hristiyanlara karşı durumumuz gibi.

Sonra mürted yöneticilere geliyoruz ve onları ikinci bir bela olarak görüyorum. Öyle bir bela ki düşmanlık etmek ve savaşmaktan kaçarı olmayan bir bela. Zaten savaşın başlamasından itibaren Amerikayla savaşmak kendiliğinden emniyetle, polisle ve orduyla savaşmaya gidecek.

Sonra ben kuvvetlerime orduya ve polislere karışmamalarını, saldırı yapmamalarını emrederim. Sadece savunma yapmasını emrederim. Birisi çıkıp da "Bu mürtedlerin hükmü daha yakın. Âlimler onlar hakkında şöyle demiş: Mürtedlerle savaşmak asli kâfirlerle savaşmaktan daha evladır" deyip şerî nassla beni ilzam etmesin, böyle yaparsa harita üzerinde siyasi ve askeri olarak şerî nassla ben de onu ilzam ederim!

Kardeşimiz dün el-Muğni'den nakil aktardı ve bizi yordu. "**Size yakın olan kâfirlerle savaşın**" (Tevbe, 123) ayetini söylediğimizde bazı kardeşlerimiz ve bazı cihadi cemaatler bundan şunu anladı: "Yanıbaşınızda olanları öldürün, yanınızda/yakınıınızda olanlar ise mürtedlerdir. Dolayısıyla mürtedlere karşı savaş kâfirlere karşı savaştan önce yapılır."

Ebü Abdullah el-Muhacir kardeşimiz dün bana şunu dedi: Aslen bu hitab yani "**Size yakın olan kâfirlerle savaşın**" ayeti Müslüman ümmetin umumuna yönelik bir hitabdır. Ey İslam ümmeti yakınınızda olanlarla savaşın, yakınınızda olanlar ise Yahudiler ve Hristiyanlardır. Onlar bir bütün olarak ümmete yakındır. Diğer savaşın hükmü ise kendi koşuluna göre hüküm alır.

Sonra kardeşimiz İbnîKudâme'nin el-Muğni'sinden şu nakli getirdi: "**Size yakın olan kâfirlerle savaşın**" (Tevbe, 123) yani en yakın olan, sonra en yakın olan. Ancak eğer düşman yakın değil de uzak olur ve yalnızlaşıp tehlike oluşturur hale gelirse onunla savaşmak en yakın olanla savaşmaktan daha evladır.

Hatta bizim eski fakihlerimiz de bu duruma dikkat çekmişlerdir. Tabi ki bu ayet manevi anlamlara da hamledilir: "**Size yakın olan kâfirlerle savaşın**" yani tehlike, önem ve bela açısından yakın olanlar, mekânsal yakınlık değil.

Şu an kâfirlerden bana yakın olan cumhuriyet köşkü. Bana karşı üç kişilik bir devriye gönderdi. Ben "bana yakın olanlar bu üç kişi" mi diyeyim?

Öyle bir şey mümkün olabilir, düşman bana karşı cephele ve sorunlar oluşturur ve bunları "size yakın kâfirler" haline getirir. Benim de bunlara sırayla bir bir savaşabileceğimi ve kendisine karşı savaşı terkeceğimi bilebilir.

Bu yüzden diyorum ki: Siyasi şeriyye kapsamında esneklik var. Seyyid Kutub'un da dediği gibi nihai hukuklara başvurmak gerekir. Yani benim kılıç ayetiyle nihai hükmü

almak için çalışmam gerekir. Bunun için hedef ve gayretim lazım. Ancak Müslümanlar Emeviler döneminde şerlerinden uzak olmak ve başka cephelere yoğunlaşmak için Rumlara bir defa cizye verdiler. Hatta Rasûlullah (aleyhissaletu vesselam)'da Gatafan kabilesi geldiğinde onlara para vermek istedi, orduların Medine mahsûllerinin üçte biri ile geri gönderilmesini teklif etti. Ancak Medine'liler bunu istemeyince Allah Rasûlü de böyle yapmadı.

Orduların Medine ürünlerinin üçte biriyle geri gönderilmeleri zayıf kuvvetin güçlü kuvvet karşısındaki askeri mücadele çeşitlerinden birisidir. Rasûlullah (aleyhissaletu vesselam) Hudeybiye sulhunda bize adaletsiz gibi gelen şartları kabul etti. Hatta Ömer b. Hattâb'a bile adaletsiz ve anlaşılmasız gelmişti. Ama Rasûlullah (aleyhissaletu vesselam) bu şartlarla siyasi bir manevra yaptı, çünkü o bu şartlar üzerine başka durum ve koşulların gerçekleşeceğini biliyordu.

Genel şeri hükümler kapsamında siyasi ve askeri manevralara dair çok husus var.

Bu ön giriş mesabesinde olan sözümden sonra diyorum ki:

Aslen mücadelenin anahtarı sayılan gruplar var. Bu tür gruplar kendileriyle savaşmayı vacip kulan şeri hükümlerden ötürü mücadele anahtarı değiller. Zira şeri hükme göre tüm bu kuvvetlerle savaşmak vaciptir. Tüm bu grup ve topluluklarla ya savaşmak vaciptir ya da işin sonunda bunlara cizye katılması vaciptir. Böylece hepsi şeri hükümlere girerler. Ama bunun vakti ne zaman? Güç olduğunda.

Güç olduğunda tüm bu grupların cizye vermeleri ve İslâmi yönetim sistemine girmeleri vacip olur. Gannûşi, Turâbi ve diğerleri gibilerinin dediği gibi cizye ve zimmilik hükümlerinin demokrasinin yargısıyla kaldırıldığını zannedenler çok büyük bir yanlış yapmış ve akidelerini tehlikeye atmış olurlar. Bu insanlar dinin temel bir parçasını çalmak ve Batı'yı razı etmek için dinin yasasını ortadan kaldırmak istiyorlar. Allaha hamd olsun, bu bizim menhecimiz değil.

Ancak biz şunu diyoruz: Güçler haritası ile kuvvet ve kudret zayıflığı vaziyeti mevcut siyasi ve dini kuvvetleri ayrı renklerle boyamamızı ve bunlara karşı savaş açma planı yapmamızı gerekli kılıyor.

Şu an sen Amerika ve Yahudilere karşı savaşında yanlış bir tek karar alıp grubu komple savaşa karşı tarafsızlık ve ilgisizlik hanesinden alıp silahlanmaya ve Amerikan saflarına geçmelerine, beline incek balyoz gibi olmalarına ve batı kuvvetlerinin ana odaklanma noktası haline gelmelerine sebep olabilirsin.

Buna mukabil güzel vaatlerde bulunarak, sakinleştirerek ve sorunun içine katılarak bu insanları düşmanın giriş yapacağı köprübaşları olma olanağından soyutlayabilirsin, tam aksine onları kendi saflarına da katabilirsin.

Bu insanlar tarih boyunca daima İslâm'a ve Müslümanlara düşmandı. Hristiyanlar Haçlı Savaşlarının (1798-1971) ikincisinde süngünün başıydılar. Şimdi de Kiptilere karşı operasyonlar ve Hristiyan bazı kuyumculara saldırı gerçekleşince Şenude dedi ki: Bu yapılanlar durmazsa size karşı Amerika'yı çağırırız Kuveyti işgal ettiği gibi Mısır'da işgal eder. Böyle açık açık söyledi. Yani size karşı başka bir Körfez savaşı başlatırız diyor.

Gourad Dimeşke girdiğinde Dimeşk'teki Hristiyanlar Gourad'un saldırısını güller atarak karşıladılar ve dediler ki: "Haçlılar geri döndü." Dürziler kendilerini Müslüman görmüyorlar. Kendilerini Müslümanlara düşman, Yahudi ve Hristiyanlara ise daha yakın görüyorlar. Bu yüzden İngilizler sürekli onları destekledi, onlar Şam beldelerinde İngiliz siyasetinin odak noktası oldular. Fransızlar ise Marunileri ve Nusayrileri seçti. Öyle ki, Nusayriler Lübnan'da Fransa'ya "şefkatli anne" diyorlar.

Nusayriler silahlandılar ve milisler oluşturup başkaldırdılar. Ben "et-Tecrübe-tu's-Suriyye" kitabımın başında bir vesika verdim. Suriye bağımsızlığını kazandığında Nusayriler içerisinde 'Bunlar sünnî halk, biz ise alevî halkız, bunlar bize şöyle şöyle yaptılar' diyerek Fransa'dan yalvar yakar yardım istedikleri bir yazı sundular. Fransa işgalinin devamlılığını istiyorlar.

Her durum kendine özgü haller taşır. Siyerde şerî manevralar, zayıflık hali, imkân azlığı, kuvvetleri bir kenara bırakıp karşılamamaya dair tartışmalı değil tam aksine sabiteler mesabesinde olan şerî hükümler var. Bize düşen bunlara kıyas yapmak. Zaru-ri durumda temel savaşa girişip yan savaşlar açmamalı, düşmanlara önce ilki, sonra ikincisi sonra üçüncü... olarak sırayla bir bir odaklanıp mücadele vermelisin. Tâ ki böylece hepsini başvurulması gereken nihai genel şerî hükümlerin boyunduruğu altına girdirebilesin.

Ancak ne var ki birisi çıkıp da menhecin tüm küfür gruplarına, münafıklara, partilere, bağnazlara, gruplara, kavimlere ve tüm insanlara savaş ilan etmek olduğunu zannedebilir. Hadi bakalım gelin tüm bu insalığa savaş açın da kendinizi mutlaka ve katiyetle avlanma durumuna düşürün.

Kardeşler! İslam tarihi siyaset, savaşlar ve ilişkiler hakkında çok ama çok zengin bir kaynak. Tarih fakültesinde ders gördüğümüz bir kitabı hatırlıyorum ismi 'el-Alâkâtü'd-Düveliyye Beyne'l-İslam ve'l-Ğarb fî Merhaleti'd-Devleti'l-Emeviyye/Emeviler Devletinde İslam ve Batı Arasındaki Uluslararası İlişkiler" içinde ne yazışmalar, ilişkiler, komşuluk, mecbur bırakma, gazve ve savaşlar var.

Tarihçilerden birisi bu son Körfez Savaşı'nın tarihte Hristiyanlar ve Müslümanlar arasında olan 3.564. Savaş olduğunu farketmiş. 15 çağ boyunca 3.564 savaşımız olmasına şaşırdım. Yani ortalama her altı ayda bir onlarla savaşımız var.

Yahudiler, Hristiyanlar ve işbirlikçilerinin savaş ve gazve yaptıkları tarihte sabittir. Hülagu'yu Bağdad'a girdirenler bağdad Şialarıdır. İslâm tarihi boyunca Müslümanların başına tüm bu belaları getirenler onlardır.

Cihadi kardeşlerin en sertiyile kızgın bir diyaloga giriştim. Kardeş ilim talebesiydi. Ona dedim ki: "Bir soru sorabilir miyim?" Dedi ki: "Evet." Dedim ki: "Yahudiler güney Lübnan'ı işgal etse Ehl-i Sünnet Müslümanlar da yok olmaya ve bitmeye maruz kalsalar, askeri pozisyon da şu an Yahudileri bertaraf etmek için Hizbullah milisleri tarafında savaşmamızı gerektiriyorsa bu meselenin şeri hükmü nedir? Yani biz Şiayı biliyoruz, akidesi ve bize karşı askeri halini ve onlarla savaşımızı da biliyoruz. Ama diyelim ki şu an işgalci geldi, bu meselede şeri hüküm nedir?" Kardeş sustu. Ben dedim ki: "Olmaz, bana bu meselenin şeri boyutunu söyle." Dedi ki: "Caizden vacibe dönüşebilir."

Bu kardeş tam bir selefi, ilim talebesi, bu meseleye kendini vermiş biri olmasına rağmen onu bu hususta sıkıştırdınca bana dedi ki: Caizden vacibe geçebilir.

Sonra dedi ki: "Ama bir meseleye dikkat çekmem gerek." Dedim ki: "Nedir?" Dedi ki: "Bizler kendilerine vermiş olduğumuz menheçlerde cihadi akımın gençlerini böyle meselelere tahammül etmeye elverişli hale getirmedik."

Tabi ki kimse benim bu sözümünden Şia ile birlikte savaşmaya veya Şia ile ittifaklar yapmaya çağırdığımı anlamasın. Ancak ben işgalciyi bertaraf etmeye dair tarihten iki açık örnek vereyim.

Kuzey Afrika'dakiler mürted olunca ki, Berberiler de İslam iyice içlerinde sağlamlaşınca kadar birkaç defa mürted oldular, Afganlar da birkaç defa mürted oldular, beldeleri defalarca fethedildi. Kuzey Afrika'da durum bu olunca Ehl-i Sünnet Müslümanların bölgede güçleri zayıfladı. Hârici ve İbâdi bir adama gidip dediler ki: "Mürtedlere karşı savaşta Müslümanların sancağını taşımaya senden daha donanımlı birini göremiyoruz." Bu adam harici ve hariciler ile Ehl-i Sünnet arasında savaş ve birçok çekişmeler var. Yani aralarında askeri ve menheci savaş var. Müslüman âlimlerden birine sordular (ismi unuttum), dedileri ki: "ne dersiniz?" Âlim dedi ki: Ehl-i kible olanlarla Ehl-i kible olmayanlara karşı savaşırız." O zaman şiarları buydu. Çünkü mesele işgalciyi bertaraf etme meselesiydi. Ehl-i Sünnet ve hariciler birleşti ve mürtedlere karşı savaştılar. Sonra topluluk dağıldı ve kendi sorunlarına geri döndüler, birbirleriyle savaştılar. Ama mesele işgalciyi bertaraf etmek olduğunda olay bu boyutu aldı.

Tarihi olarak tüm tarih kitaplarından incelemek istediğim bir başka konu -çünkü ben bu diyeceğim konuyu üniversitede sathi bir şekilde inceledim- şu: Atabeg Zengi ve Eyyubiler Devleti Haçlı Seferlerini bertaraf ederken ve aynı zamanda Mısır'da Ubeydilere karşı ortak bir savaş verirken nasıl bir yol izlediler, neler yaptılar?

Hızlı bir şekilde tarihi rivayet olarak şöyle; Mısır'da Fâtımi hilafeti vardı. O zaman Fâtımi hilafetinin küfrünün apaçık olduğuna ve onların Yahudiler ile Hristiyanlardan daha kâfir olduğuna doğusuyla batısıyla Ehl-i Sünnet tamamen icma etmişti. Yani Ehl-i Sünnet nezdinde şu an Caferî Şiaların almadığı hükmü almışlardı. Nusayrilerle aynı hükmü almışlardı. Dinleri cin çağırma, şarlatanlık ve sihir üzere kuruluydu. Dinlerinin İslam ile uzaktan yakından alakası yok. İşte bu insanlar Mısır'ı yönetenlerdi.

Bir de bunun yanı sıra "Siyeru A'lemi'n-Nübelâ"da Fâtımileri reddetme, onlarla karşı karşıya gelme vb. meseleler yüzünden Ehl-i Sünnetin birçok şehidi olduğunu okuyorsun. Hatta çok büyük bir kıssa var ki zannediyorsam Ebû Nuaym el-Hilye'sinde naklediyordu: Kayravan'daki Müslüman kâdılardan birisi şöyle diyordu: "Elinde on tane ok olursa dokuzunu Ubeydilere birini Haçlılara atarsın." Başka bir rivayette şöyle okudum: "Dokuzunu Ubeydilere atarsın sonra son kalanı da onlara atarsın. Hristiyanlara atma." Ubeydiler bu kâdının olduğu bölgeye geldiklerinde onu halifeye getirdiler ve dediler ki: "Elinde on tane ok olursa beşini Ubeydilere beşini Haçlılara at diyen sen misin?" Kâdı dedi ki: "Hayır, ben böyle bir şey demedim. Ben dedim ki: "Dokuz oku da son kalan oku da size atarız!" Bunun üzerine onu aldılar, Yahudi bir kasap getirdiler ve kasaba "bunun derisini yüz" dediler. Kasap oturup insanların gözleri önünde onun derisini yüzmeye başladı. Kâdı o sırada sakince duruyor ve kısık sesle Kur'an okuyordu. Hatta Ebû Nuaym şunu rivayet ediyor: "Canını Allaha ne güzel feda etti. İnlemeden Kur'an okuyordu. Öyle ki Yahudi kasap onun halinden iyice tiksinemeye başladığı için kendisinin yanlış yaptığını düşündü ve elindeki aleti kâdının kalbine sapladı. Kendisi acıdan kurtulsun diye onu öldürdü."

Size söylemiştim; Ehl-i Sünnet âlimleri hakkı anlatmakta ve münkeri reddetmekte gevşek davranmadılar. Ama işgalci geldiğinde işgalciyi savma konusunda net anlayışları vardı. Haçlılar Beytu'l-Makdis'ten Mısır'a kadar Haçlı seferini gerçekleştirip, delta sahillerine inip Mısır'ın alınmasına dair Bizans Roma donanmasıyla anlaşmıştı. Haçlıların Mısır'ı almadaki amaçları Mısır'ın buğdayını almaktı. Makedon İskender'in Mısır'ı alma sebebi de buydu, tüm orduyu gıdayla destekliyecekti. Şimdi ise Mısır her üç ayda bir Amerika'dan gelecek buğday yardımına göbek bağlamış. Bu yardım kesilirse millet açlıktan ölecek.

Neyse bu konudaki asıl tanık şu; Bu mezkûr olaylar gerçekleşince Nureddin Zengi tarafından Selahaddin Mısır'a gönderildi. Amaç Haçlıların bertaraf edilmesiydi. Haçlı saldırısı bertaraf edildikten sonra Selahaddin Şam'daki Ehl-i Sünnet ve içerisindeki Ehl-i Sünnet âlimlerin mevcut hükümetin Müslüman olduğunu savunanların küfrüne hüküm verdiği Mısır'daki Ehl-i Sünnetin tamamından müteşekkil bir ordu kurdu. O zaman ki âlimlerle şimdiki âlimler, İbn-i Useymin arasındaki farka bak. O zamankiler diyor ki: "Minberde Ubeydi halifelerine dua eden Ehl-i Sünnet âlimleri kâfir olur." Peki gece gündüz tüm mürted yöneticilere ve Amerika'ya dua eden bu insanlar hakkında ne diyeceksin!

Asıl mühim olan şu: Selahaddin oraya onlarla savaşmak için gitti. Ordunun sancağı ise Fatımi Şia devleti sancağıydı. Tüm bu akış içerisinde Selahaddin askeri komutandı. Tüm düşüncelerini önce Haçlıları bertaraf etmeye, sonra Rumları defetmek, sonra Fatımi hilafeti devirmek, sonra bu hilafeti kökünden yok etmek ve savaşın tamamını kendi lehine çıkarmaya odaklamış. Birlik savaşında Müslümanların yapması gereken de işte budur. İşgalciyi bertaraf ettik, silahlarımız ellerimizde, gider San'ayı alırız, mesele biter. İşte uygun program bu.

Peki içerisinde aslı itibariyle bizimle kendileri arasında savaş bulunan ama Müslüman alimlerden hiçbirinin bu kimseler için "ehli kable değildir" demediği grupların bulunduğu bir haritada bizim Müslümanların ırzını korumak için Haçlıları ve Rumları bertaraf etmemizin şeri hükmü nedir!

Belli başlı öncelikler var, diyorum ki: bu öncelikler bir alan açacak çok zaruri önceliklerdir. Bakın ben buradane fetva veriyor ne de hüküm vaz ediyor değilim lakin diyorum ki bunlar bu yaşadığımız zamanda cihad âlimlerine sunulmuş meseleler.

Bu yüzden ben şu an gelin beraber savaşalım, gelin beraber işgalcileri defedelim demiyorum. Biz sadece kardeşlerin bu tür yan savaşların ertelenebilir olduğuna ikna olmalarını istiyoruz. Yoksa ne bu fırkalarla savaşmak, ne de onlarla beraber işgalciyi defetme diye bir derdimiz yok, sadece diyoruz ki yan savaşlar ertelensin ve başarı imkânları açısından düşman önceliklerine dair siyasi ve askeri bir sınıflandırma yapıl-sın. Şayet düşman benim önüme beni hayrete düşürecek derecede çok düşman gruplar bütünü katarsa, tamam Amerika'yı şu anlık güvende bırakırım. Şeri siyaset usulleri kapsamında bu kuvvetlerden bir grubu bir kenara bırakıp zaten İslam'ın onlara garanti ettiği hak ve vaatleri verme imkânı bulursan böyle strateji izleyip onları muharebe dışına iterim.

Çünkü en nihayet onlar korkuyor. Hristiyanlar bölgede Müslümanlara karşı دائما bu muameleyi yapıyorlar. Batı'ya diyorlar ki: "Biz size yardım ediyoruz, sonra siz gidiyorsunuz, biz Müslümanlarla kalıyoruz, onlar da bizi kesiyor." Onların savaşa girme korkuları var. Bu yüzden savaşa girdiler veya girmediler meselesine bakmaksızın bizim onlara kendilerini keseceğimiz bilincini vermemeliyiz.

İslâm Müslüman beldelerinde Hristiyanları yok etmemizi emretmemiştir. İslâm'ın bize emri Hristiyanları Arap yarımadasından ihrac etmektir. Onların sonlarını Ömer b. Hattab çıkardı ve onları Şam beldelerine sürdü. Onlar da dedi ki: "Buralar bizim bölgelerimizden daha hayırlı bölgeler." Rasûlullah (aleyhissaletu vesselam) buyurdu ki: "Yahudi ve hristiyanları Arap yarımadasından çıkarın." Bir de Yahudi ve Hristiyanlara dair hükümler var, onlara ait cizye sorumluluğu var, belirli pozisyonları var. İşler normal akışına girdiğinde İslam'ın şam beldelerine girmesinin esası bu insanların İslam'ı üzeri kurulu olur. Güzel muamele, konum ve cizye sayesinde sonuç olarak bu gerçekleşir.

Tabi ki her ülke, her merhale, her koşul ve her pozisyon kendine ait durumlara sahiptir. Şöyle diyemeyiz: Bizim Dürzilere karşı siyasetimiz şudur." Çünkü siyasette sabit bir durum yok. Ancak diyorum ki daimi manevra var, daima bazı şeyleri askıya alma var, ana savaş ve ertelenecek yan savaş var. Hatta Allah teâlâ şöyle buyurmuştur: "Bir kavmin ihanetinden korkacak olursan her iki tarafın da antlaşmaya dair bilgisinin eşit olması için onlara senin de antlaşmayı bozduğunu bildir." (Enfal, 56) Yani sana bunu yapma imkânı sunsa bile sen ihanet korkusundan emin ol, ahidlerini at ve onlara öyle saldır. Mesele siyasi şeri bir meseledir. Şeri olan askeri-siyasi sistem, bu sistem birbirini tamamlıyor, hepsi birbirini takviye ediyor.

Bu yüzden diyorum ki: Sınırlı ve dar menheci eğitim esaslarından birisi de cihadilerin saflarına bakmaktır. Bunların komutanlıkları siyasi manevralar anlamında acayip derecede prangalanmış, aslen şeriatın daraltmadığı bir genişliği kendilerine daraltmışlardır. Bizzat şeriat bile bu daraltmaları yapmamıştır.

Taifeleri bir kenara katıp bizzat Müslümanlara, bizzat mezheplere, Ehl-i Sünnet mezheplere, içerisinde biraz sıkıntı ve bid'at olan akidevi ekollere geçtik ve onları da savaş alanı dairesine aldık. Böyle bir düşüncenin en net sonuçları Cezayir'de kendini göstermişti.

Mesele manevra ve bazı kuvvetleri bir kenara bırakma meselesidir. Dönüp tekrardan diyorum ki: "Bu dediğim naslar ile belirlenmiş şeri siyaset çerçevesindedir." Bu siyasetleri kendin okuyabilirsin veya ilim ehline sorabilirsin. Allah'a hamd olsun hala zindanlarda iyi insanlar var, birisi onlara sorabilir. Eğer bunu da yapamazsak Muaz'ın yaptığı gibi yaparız, Allah'ın kitabına bakarız, sonra Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in sünnetine bakarız, sonra da kendi reyimle ictihad ederim, bunu hiç aldırmam.

Tercihlerde bulunup değerlendirme yapmalısınız. Bu dikkat etmemiz gereken en can alıcı noktalardan birisi. Allah'a hamd olsun bizler karşı saldırıdayız. Şu an Müslümanlar saldırıyor. Batı'yı Haçlı seferiyle biza saldırmaya mecbur bırakan da budur. Çünkü Batı hesabını yaptı; Cihadilerin karşı saldırıları devam ederse hükümetler ve Batı çıkarları devrilecek. Yolumuzu kapatmak için bize karşı Haçlı seferi düzenlediler. Bizler karşı saldırıdayız ancak buna rağmen hâlâ zayıflık ve yetersizliğin en şiddetli merhalelerinden birindeyiz. Hiç kimse bize azimet hükümlerini yaptırtamaz; Ebu Cafer el-Mansur şöyle yaptı da, İmam Ahmed şöyle davrandı, bid'atçilere karşı savaş oldu gibi şeyler bize örnek olarak verilemez. İmam Ahmed'in sorunu bid'atçılardı, ümmetin önündeki tek sorun bu sorundu.

Bu meselelerin göz önünde bulundurulması elzemdir.

Şam beldelerinde Nusayriler aslen mücadele anahtarıdır ve açılmış savaştır. Şu an Mısır'da Kıptiler ise mücadele anahtarı değildir, Yahudiler ve Amerika mücadele anahtarlarıdır. Döndük ve diyoruz ki: Hükümet mücadele anahtarı değil. İçerisinde böyle so-

runların olmadığı ülkeler var. Bir de bu sorunlar içinde boğulmuş ülkeler var. Bunların başında Şam beldeleri geliyor.

Subhanallah mesela ben Lübnan sorununu takip ediyordum, en son kâğıdı fırlatıp attım. İttifakların ve musibetlerin tabiatını anlayamıyordum. Bir Suriyeliler Filistinlilerle beraber taburlara karşı, bir Filistinliler Şia ile beraber taburlara saldırıyorlar. İttifaklardan ve meselelerden oluşan bir harita. Olayları böyle takip etseydin merhaleler içerisinde her bir tarafta bulunan insanların yapmış olduklarına dair gerekçeleri olduğunu görürdün.

Ehl-i Sünnet arasında ihtilaflar görüyorsun. Yani Ehl-i Sünnetten olan insanlar Ehl-i Sünnetin diğer bölümünü Ehl-i Sünnet dışına itiyor. Anladın mı nasıl? Bir defasında ben bir kardeşi dinledim, adı Ebu Seleme -Allah onu korusun, nerde bilmiyorum- idi. Bu kardeş dedi ki: "Tamamıyla Hanefi mezhebine bağlanan ve bu mezhebin dışına çıkmayan birinin Allah (subhânehu ve teâlî) ile nasıl karşılaşacağına dair korku içindeyim." O bu sözü söyledi ve orada "Şeyh Abdullah Azzam, Ebu Abdullah b. Ladin ve bu insanlar bid'at olan bir devlet kurma yolundalar, bu Allah yolunda olmayan bir cihaddı" diyen ve buna dair yayın çıkartan insanlar gördü.

Olay ne? Dediler ki: Bu Afganlar en iyi durumda İslami bir devlet kurmayacaklar, bilakis Hanefi bir devlet kuracaklar. Dolayısıyla bu cihad Allah yolunda değildir. Sonra kurulu topladılar ve Dr. Fadl'ın (aslen Fadl'ın Hanefiler hakkındaki görüşü serttir) yanına geldiler. Ona dediler ki: "Şu felakete bir hal çaresine bak." Kardeşler orda konuşuyordu, Ebu Seleme konuşmaya başladı: "Allah'a hamd, Rasûlune salât ve selam olsun. Biz anladık ki bu Afgan gruplar yönetimi ele aldıklarında en iyi halükarda Hanefi bir devlet kuracaklar. Selef âlimlerinin tamamı ise Ebu Hanife'nin bid'atçı biri olduğuna ittifak etmiştir!" Ben de o arada oturmdaydım. Ebu Seleme devam etti: "Kardeşimiz Ebu Abdullah ve Şeyh Abdullah Azzam da bu devleti kuracak olan gruplardan oluşan hükümete desteklerini ilan ettiler. Bu yüzden bu bid'atı ortaya katmak için olan bir savaştır, Allah yolunda değildir. İnsanları bunlarla birlikte şehid olmaya davet etmemiz de gerekmez."

Hanefilere dair sert tutumundan bahsettiğim bu Dr. Fadl konuştu ve bu kardeş dedi ki: "Kardeşim evvela sana şunu demek istiyorum: Selef âlimleri Ebu Hanife'nin selefi salihinden olduğuna dair ittifak halindedir. Mesele senin dediğin gibi değildir. Hanefi mezhebi ise 1400 yıllık İslam devlet tarihinin bin senesinde hâkim oldu. 500 sene Abbasilerde 500 sene de Osmanlılarda hüküm sürdü. Âlimlerden şöyle diyen hiç kimse olmadı: Bu 1000 sene İslam'ın ve Müslümanların dışındadır." Fikhi ihtilaflar maruftur, âlimler bunlara belirli kriterler getirmiştir. Mesele senin dediğin gibi değildir."

Buradaki tanık şu: Bu kardeşin nasıl bir darlık icat ettiğine bak.

Hatta ben bir muaskerde bir kurstaydım. Kardşımız -Allah onu da bizi de bağışla- sını- Afganlar yüzünden ezanı bekliyor ve ezan okuyordu. Yani artık öyle ki ona göre onun ezanı ve namazı Afganların ezan ve namazından başkaydı.

İşte bu zihniyet meselede aklımıza gelebilecek her türlü problemi ateşleyebilir. Bu hakkı araştırırken ve delili incelerken olan fıkhi ihtilaftan başka bir şeydir.

Böyle zihniyetler olunca bir düşünsene nasıl olacak; sen güney Lübnan'da haçlı saldırısını savmakla uğraşıyorsun, bu yüzden belirli kazanımlardan ötürü Dürzilerle ateşkes yaptık. Bu tür kafaya sahip olanlar hemen şöyle demeye başlayacaklar" Dürziler şöyle, akide şöyle, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in şöyle bir buyruğu var, şu var..."

Hatta İbn Teymiyye (rahimehullah) dahi şöyle demiştir: "Şeri siyasetin tamamının yürümesi maslahatlar ve mefsedetler üzere kuruludur." Şöyle bir mülâhaza et: Rasûlullah (aleyhissalatu vesselam) her şeyde değişmez sabit şeyler söylemedi, teşri ayetleri her şeyde değişmez sabit ilkeler katmadı. Şeri hükümler bu bağlamda çok çok tafsili geldi. Taharettten tutun tüm meseleler böyle. Çok önemli meselelerde, Müslümanları ilgilendiren önemli olaylarda şeriatın hükümleri geniş hatlar getirdi. Peki neden? Çünkü bu gibi şeyler insanların içinde bulunduğu koşullara, maslahatlarına, mefsedetlerine, hayata o zaman ki bakışlarına, zaruretlerine bağlıdır. Bu yüzden hükümler bütüncül geldi.

Kardeşimiz Ebû Süleyman'ın ortaya açtığı bu konu en çetrefilli ve sivri konulardan biri. Çok sert eğitim almış kardeşlerin başındaki cihadi komutanlıkların zayıflık ve benzeri hallerden dolayı başkalarıyla ittifak kurarak askeri manevra yapma alanının konusu. Hatta ben size demiştim: Bir cemaatle lider olan selefi bir mücahid kardeş bana dedi ki: "Bir sorunumuz var. İnsanlara Hizbullahla veya başkasıyla bir olarak Yahudileri bertaraf edebileceğimizi insanlara nasıl söyleyebilirim?"

Bu zaruretlerin her birinin kendine has boyutu vardır. Bizler bakışlarımızı yeniden şeriatla bu meseleleri incelemeye çevirelim. Bu meselelerde esas bir kaide yok ancak şeriatla; siyaseti şeriiye sabiteleri, maslahatlar, mefsedetler ve zaruretler var. Allah'ın a'lem.

Kardeş: .....

Şeyh Ebû Musab: Kardeşim ben bu meseleyi inceledim, İbn-i Kesir'den de okudum. Meseleyi tekrar ele alabiliriz. Benim birçok kitapta okuduğuma göre mesele şöyle: Fatımi Hilafeti çok zayıftı, devrilmek üzereydi. Beytu'l-Makdis Emirliği ile Dimeşk'te bulunan Nureddin Zengi arasında Mısır üzerinde bir çekişme vardı. Nureddin Zengi Haçlı saldırısının Fatımi hilafeti devrimek ve Mısır'ı işgal için geldiğini öğrenince Selahaddin'in dayısı Eseduddin Şirkuh'u Mısır ordusunu Haçlı saldırısı karşısında sebat ettirmek için gönderdi. Mısır ordusu o zaman Müslümanlardan müteşekkildi,

ama hükümetleri kimdi? Fatimi hilafetiydi. Ordu güçleri kendi vatanlarını savunuyorlar. Fatimi saray Veziri Şavur hatırladığıma göre gitti ve Haçlıların menfaatine bir ihanet gerçekleştirdi, Kahire'yi onlara teslim etmek istedi. Eseduddin Şirkuh onu kovdu. Nureddin Zengi ve Haçlılar arasında "ikimiz de burdan geri dönelim" esasında bir anlaşma oldu.

Kardeş: ....

Şeyh Ebû Musab: Tabi bu hadis bilnen bir hadis. Ancak konu dışına çıkmayalım. Âlimler bu hadis hakkında bunun teşri değil ihbar olduğunu söylemiştir. Hadis manen şunları anlatmaktadır: sizinle Rumlar başka bir düşmana karşı savaşacaksınız, Allah size fetih lufedecek. Haçlılardan bir adam diyecek ki: "Bu sayede zafer kazandı" veya "Haç zafer kazandı." Bunun üzerine onu Müslümanlardan bir adam öldürecek. Bu esnada Müslümanlar ve Rumlar savaşacak, melhameler olacak. Bu Rasûlullah (aleyhissalatu vesselam)'ın haber vermesiyle sabittir. Müslümanlar ve Rumlar arasında ateşkes oldu ve beraber başka bir düşmana karşı savaştilar.

Kardeş: Hadiste beraber savaşmakla sancak altında savaşmak arasında fark var diye zannediyorum.

Şeyh Ebû Musab: Bu yüzden sana diyorum ki: İşgalci defetme savaşında askeri açıdan bu savaşın halleri içerisinde bir sancak diğer sancaktan, diğer hedeften ayrıcalık göstermez. İşgalci ve bela var, insanlar işgalciyi defetti. Bu süre zarfında işgalciyi defetmek ortak operasyon odasıyla olur. Bu menheçler ortaya katma, yöneticilik sunma, ben seni yönetici kılıyorum, sen bana yöneticisin, ben sana tâbiyim, sen bana tâbisin gibi şeyler değildir! İşgalciyi defetme meselesinin ne olduğunu anladın mı?

İşgalciyi bertaraf etme meselesi şudur; bir bela geldi, ardından işgalci kolayca defedildi. Kuzey Afrika'daki Ehl-i Sünnet mensupları dedi ki: "Haricilerle beraber işgalciyi def edelim. Nitekim onlar Ehl-i kibleler. Onlarla beraber Ehl-i kible olmayan herkese karşı savaşırız." Sonra Atabeg devletinde bu işin sonu şöyle oldu: Eyyubiler ve Zengiler Ubeydiler ile beraber işgalciyi def ettiler, sonra da bu savaşı Ubeydileri bitirmek için kullandılar. Yani işgalciyi bertaraf ettiler, sonra da ortak askeri zaferi Ubeydileri bitirmek için kullandılar!

Bu konudaki tanık şu: Salahaddin'in ve o zamanın âlimlerinin nazarında bu ortaklığın ve işgalciyi def etmenin Fatimi hilafetini devirmeyi, onların işini bitirmeyi ve Ehl-i sünnet menheci ikame etmeyi sağlayacağı düşüncesi var mıydı? Olabilir.

Daha sonra bir taifenin kökünü kurutmak için böyle bir savaşta ortaklık yapmanın getirisini olacağını bilersen savaşa ortak girer misin girmez misin? İşte bu müşkili belirleyip hüküm vermeleri için âlimlerimize ve fakihlerimize havale etmeliyiz. Bu soruna dair verilecek fetvadan asla bir genelleme çıkmaz. Yani bu fetvadan şeri bir kanun

çıkamaz. Biz falan grupla bir olup savaşıyoruz; bu durum şeri bir hüküm alır ve bu fetva kendi aşamasına aittir. Bir durum oluşur; düşmanımız şöyle, işgalci şöyle, kuvvetlerimiz böyle, askerimiz böyle, düşmanın askeri ise şöyle o halde bu durumdaki şeri hüküm nedir? Âlimler de mecburi bu hale dair mefsedetlerin bertaraf edilmesi, maslahatların kazanılması hükmünü verirler. Yoksa bu teşrii bir kanun değildir. Bunlar işgalciyi def etmeye dair spesifik hükümlerdir.

Ben âlime soruna dönüşen zor ve korkunç bir durumu ifade ettim. Ona böyle bir durumdan daha basit bir durumun dahi tartışmasız olduğunu söyletmek için böyle yaptım. Arzettiğim durum şu; kendileriyle harb halinde olduğum gruplar var, ancak ben şu an temel askeri eforun maslahatı için ona karşı sıcak savaş açmayacağım. Bu meşrudur, normaldir, bazı merhalelerde vacip olur. Ama sen kendini boğazlıyorsun; kuvvetlerin, milislerin, grupların ve dünyanın iç içe girdiği beldelerde kendini tüm bu tali kuvvetlerin içine sokuyorsun. İç içe girmelerin bir neticesi olarak önümüzdeki cihad, cihad çeşitlerinin en zorlarından birisi olacak.

Kardeş: ....

Şeyh Ebü Musab: Ben şunu diyorum; Demokrat Müslümanlar, bid'at ve şirk işleyen insanlar varsa ki dur ben sana bundan daha beter bir örnek vereyim: Benim şu ana kadar görüp öğrendiğim kadarıyla işgalciyi bertaraf etme mevzusunda Müslümanlar Le İlehe İllallah müsemması altına girenlerin tafsili hallerine bakmamışlar. Buna dair delillerden birisi şudur; İmam İbn Teymiyye ki kendisi selefi menhecin büyük öncülerindendir, Memlükler ordusu tarafında Tatarlara karşı savaşmıştır. Memlüklüler... Afganlar şimdiki bid'atleriyle Memlüklere göre selefi salihin sayılırlar. Çünkü Memlüklüler'in çok büyük sıkıntıları vardı.

Bu yüzden İmam İbn Teymiyye ile bizzat yönetici ve âlimleri arasında tasavvuf, bid'at ve kabir meselelerine dair birçok manevra bulunmaktadır. İmam Seyyid el-Bedevi mesela İbn Teymiyye'nin başına iş açan odur, şimdi Mısır'da ziyaret edilen bir türbesi var. Hatta İbn Teymiyye zamanında Kahire'ye hükmeden Baybars Allah'ın indirdikleriyle değil Yesak ile hükmediyordu.

Şunu demek istiyorum: Tatarların tamamı geldiğinde İslam'ın, Müslümanların ve tamamının varlığı bir araştırma konusu oldu ve bu durumda Müslümanların hepsi tek bir kitle olarak savaştilar. İçlerinde böyle insanlar da vardı. Savaş esnasında, öncesinde ve sonrasında hakkı ispat, batılı iptal, menheci açığa çıkarma, yolu apaçık ortaya koyma gibi hususları süreç boyunca uyguladılar.

İşgalciyi defetmek daima istisnai bir haldir, böyle bir halde Müslümanlar savaşmaya ve işgalciyi def etmeye ittifak etmiştir.

Kardeş: ....

Şeyh Ebû Musab: Bu soruyu ilim ehline havale ediyoruz. Ancak benim dediğim şu: İşgalci Müslümanları ve ırzlarını hedef almış, içinde bulunulan koşul da tıpkı şu an ki koşullar gibi ciddi zaruret durumuyorsa ya düşman gelip ırzı çiğneyecek, ananı, babanı, bacını alacak, ya da sen bu durumda işgalciyi bertaraf etmek için savaşıyorsun. Sonra da bu halden çıkıp şeri hükümleri bilinen esas hale geçeceksin.

Kardeş: Yani Allah başa vermesin farzedelim ki mesela Yahudiler Suriye'yi işgale girdiler, bu durumda bizler Nusayrilerin sancağı altında savaşmaya dair bir emri vaki altında mı oluruz?

Şeyh Ebû Musab: Hayır, mesele böyle değil.

Kardeş: Yani Nusayrilerin hükmü Ubeydi Fâtımilerin hükmüyle aynı. Böyle bir durumda biz bu dediğime mecbur olmaz mıyız?

Şeyh Ebû Musab: Ben sana diyorum, bazı durumlar olur böyle şeyler caiz olur, bazı durumlar da ise caiz olmaz. Şayet sen ve ben tıpkı Selahaddin gibi biliyorsak ki bu savaşta Yahudilerin def edilmesi savaş sonunda Hafız Esad'ın devrilmesini, Nusayrilerin tamamen yok edilmesini ve Suriyeyi teslim almamızı sağlayacak, o zaman ben bu dediğini yaparım. Ama yok ben düşmanı bertaraf edeceğim sonra da hakimiyet ve güç yine Nusayriler'de kalacak ben de onların boyunduruğu altına gireceğim, esas zayıf ben olacağım! O zaman asla!

Yani bu hükümlerin kendilerine ait ölçüleri vardır. Bu yüzden müşriklerden yardım isteme meselesi, bu diyeceğim -zaten şu an kayda da alınıyor- fetva değildir. Bizler tüm meseleleri ilim ehline havale ederiz. Ancak duyduğumuz ve münakaşa ettiğimiz kadarıyla biliyorum ki âlimler arasında müşriklerden yardım almak az veya çok ne tür bir durum olursa olsun mutlak olarak haramdır diyenler var. Delilleri şudur, Rasûlullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdu ki: "Biz müşrikten yardım istemeyiz." Müşriklerden yardım istemeyi aslen haram gören ancak belirli şartlarla helal gören âlimler de vardır. Bazı Şafii fakihleri bunu belirtmiştir. Şartları okduğunuz zaman bu şartların asli hükmün çerçevesi dışına çıkmadığını görüyorsunuz.

Diyorlar ki: Bu müşriğe Müslümanların kuvvetinin ancak kendisiyle tamam olacağı ölçüde ciddi bir ihtiyaç varsa; bu müşrik zayıfsa, ihanet etmek istediğinde o bize değil biz ona güç yetirebileceksek; Müşrik kitle olarak değil de bireysel vasfıyla yardım edecekse ki nitekim Rasûlullah (aleyhissalatu vesselam) kâfir birini rehber olarak tutmuştu.

Bunların hepsi olabilecek zaruret hallerine dair tafsilatlardır. Şu an içerisinde bulunduğumuz genel hükümler olduğu gibi kalmaya devam eder, biz de bu durumları düşmemek için çaba gösteririz. Fakat diyoruz ki işgalci gelse ya Müslümanların hepsi belaya düşecek ya da işin sonunda zafer ve galibiyetin senin olması kaydıyla böyle

kıntılı insanlarla birlik olunacak; işte olabilirliği söz konusu olan budur. Anladın mı nasıl oluyor?

Hakikaten bunlar çok çetrefilli durumlar. Bana göre bunlar aynı anda hem araştırmaya hem de karar vermeye muhtaç durumlar.

Hizbullah'ta bulunan Şialar hakkında ise tüm pis işlerine rağmen onların ehli kible olmadığını söyleyen hiç kimseyi bilmiyorum. İbn-i Teymiyye'nin sözünü incelediğinde onun aşırıya kaçmadığını ve şöyle dediğini görürsün: "Kim şöyle yaparsa, kim bunu söylerse... Âlimlerinin hükmü budur, avamlarının hükmü budur"

Allah'ım seni tüm eksikliklerden tenzih eder, sana hamd ederim, şahitlik ediyoruz ki senden başka ilah yoktur. Senden bağışlanma diliyor ve sana tevbe ediyoruz.

ALTINCI BÖLÜM

VIETNAM'DA AMERİKA ÇIKMAZI (İKİNCİ VIETNAM TECRÜBESİ)

- *Çinhindi'ndeki İkinci Savaşın Siyasi Yapısı*

- *Amerikalıların Rolü*

- *Savaşın Uzantısı ve Muhtemel Ufukları*

Okuyoruz, benimle beraber takip edin.

“Die Bien Phu’nun düşmesinin ardından gelen suskunluk tarihi akıfta sadece bir lahzadan ve son derece kısa süreli durgunluktan ibaret oldu. Birinci Çin Hindi savaşının bitmesinin ardından beş yıl dahi geçmedi ki Vietnam dünyadaki sıcak noktalardan ve bir nevi baskı düşüş merkezlerinden biri olmak için döndü. Etrafında ideoloji ve siyaset fırtınaları esiyordu, Asya’da genel bir savaşa dönüşmesi kolayca mümkündü.

Bunun yanı sıra ve Vietnam bakış açısına göre özü itibariyle değişmemiş bir durumun belirmesi mümkündü. Pirinç çiftliğinde çalışan ve başının üzerinde Kuzeydeki uzak hedeflere doğru uçan bombardıman uçakları ile savaş için belirlenmiş bir randevuya doğru vızır vızır eden helikopterler bulunan güney bölgesindeki çiftçiler bu uçaklarla geçen on sene içindeki uçaklar arasında bir fark görmüyordu. Çalılıklarla ve şehirlerde bulunan devrimci gerillalara göre de bugünün savaşı ile dünün savaşı aynıydı. Savaş devam ediyordu, savaşırsız bir dönemi hatırlayan hayli az gençler vardı.

Saygon’da Amerika üniforması Fransa üniformasının yerine geçti. Artık direktifler Paris’ten değil Washington’dan geliyordu. Vietnamlılar Vietkong (Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi) ismini taşımaya başladı. “Askeri Müsteşarlar” lakabını almış ancak daha sonra gerçek birer savaşçıya dönüşen yeni işgalciler ise Amerikalılardı.

Fransızlar veya Amerikalılar, Vietnam ya da Vietkong; farketmez, mesele aynı. Her iki askeri grup ta aynı eski amaçlara aynı alışılmış yollarla koşuyorlardı. Bu pire ile köpeğin mücadelesiydi. Nitekim pire en nihayet köpeği yenmek için usul usul çoğalma eylemini takip ediyordu.

United Press International 24 Mart 1964’te bundan on sene önce yazılabilir olan bir analizle Amerika çıkmazını şu sözlerle gözler önüne serdi: ABD dört yıldan beri dağlar, ormanlar, pirinç tarlaları ve komünist devrimci gerillaların beldelerinde şiddeti artan bir savaşa bu-laştı.

1961 Mayıs'ında yani ABD komünistlere muhalif Saygon hükümetini desteklemeye karar verdiğinden beri bu hükümete oldukça fazla adam ve mühimmat gönderdi.”²³

Yani Amerika kendisine bağlı ve işbirlikçisi olan Güney Hükümeti'ni destekliyor. Bu durum Suud'un ve Haliç devletlerinin haliyle hemen hemen aynı. Bunlar işbirlikçi hükümetlerden ibaretler. Ürdün ve Mısır'da aynı gidişatta, Türkiye de böyle. Doğrudan Amerika askeri desteğine dayalı işbirlikçi hükümetler.

Bu ana dek devrim tam anlamıyla patlak vermedi. Eğer askeri devrim tam anlamıyla gerçekleşirse Güney Hükümeti'nin Amerika'ya karşı mücadele şekli arasındaki uyum daha da artacak ve gerillaların sureti bizde ortaya çıkması mümkün surete dönüşecek. Yani direkt askeri destek alan işbirlikçi hükümetlere karşı duran Müslüman mücahid gerillalar.

Bu yüzden bu vaziyeti dikkatle incelemek istiyoruz.

Yazar diyor ki:

“Mühimmat yardımında tüfekten füzeye, jipten tanka, helikopterden jet uçağına kadar farklı farklı mühimmatlar vardı. Milyar dolarlar değerinde güçlü ve modern silahlar kullandı. Zekâsını, kanını ve canını cömertçe harcadı. Bunların hepsi boşu boşunaydı. Dünyadaki süper güç devletler dahi Güneydoğu Asya'da bir başarı anahtarı bulamadılar.

Amerikalılar komünistlere karşı mücadele etmek için ayak bastıkları bu gariban beldeye ayak basmalarından beri dağ eteklerine yuvarlandıkça yuvarlandılar.

Vietnam savaşının başında devrimciler bir kamyonu pusu kurmak ya da kuytu ve küçük bir merkeze saldırıda bulunmak için müfrezeyi geçmeyecek az sayılarla operasyon yaptılar.

Hükümet askerlerinin cesetleri arasından topladıkları Amerika silahları mikdarınca mühimmatlarını arttırdılar ve müfrezeden tuga-ya geçtiler.

Viatkong vatanın dörtte üçünü özgürleştirdiğini idda etti. Okul, hastane ve genel yapılar inşa etti.”

Burada kısa bir mülahaza var: Devrim sürecinde ve zaferden önce dahi idari ve sosyal işlere yönelmeye bir daha bak.

23. ABD Dien Bien Phu'dan uzun bir müddet önce zaten Fransızlara askeri mühimmat gönderiyordu. Fransız güçlerini desteklemek ABD'ye 1250 milyon dolara patlamıştı.

"Saygon yönetimi ve Amerikalı efendileri ise sadece şehirleri ellerinde tutuyordu. Hakikaten hükümet güçleri vaktinin çoğunu nisbeten-güzenli şehir mıntıklarında geçiriyordu. Çoğu zaman hava yoluyla helikopterle intikal ediyordu. Kara yoluyla intikal etmek istediğinde zırhlı araçları ve tankları kullanıyordu ama yine de pusulara düşüyordu."

Yani bu Amerika işbirlikçileri silahları kendilerine koruma etmeden hareket edemiyorlar.

"Viatkong devrimcileri komünist taktiğini uyguluyordu: iki adım ileri, bir adım geri."

Yani ilerliyor ve çekiliyor. Ama toplamda daha çok ilerliyor.

"Bu taktikle düşmanlarının yetişemediği bir esnekliğe ulaştılar. Böyle bir askeri pozisyon adeta imkânsız. Tıpkı Dien Bien Phu kuşatmasında Fransızların pozisyonu gibi. İşte gerilimi kızıştırmayı temsil eden Washington'un tepkisini açıklayan budur."

Lyndon B. Johnson 25 Mart 1965'te şu açıklamayı yaptı:

"ABD savaşı genişletme çabasında falan değil. Biz herhangi bir yönetimi tehdit etmiyoruz, herhangi bir yerde gözümüz de yok. Bizler sürekli büyük dünya sahnesindeki gerilimleri düşürmek için çalıştık, böyle yapmaya da devam edeceğiz."

Ancak Pekin ve Hanoi tehdit altında olduğunu hissetti."

Hanoi Kuzey Vietman'ın o zamanki başkenti. Pekin de Çin'in başkenti. İkisi de Güney Vietnam'daki devrimi destekliyor.

"İkisi yalnız değildi. Çünkü General De Gaulle anlaşmalarla çözüm fikrini önermekten geri durmuyordu. Johnson'un açıklaması dünyadaki endişe görüntülerini bitirmedi. Çünkü Johnson ABD'nin savaşı genişletme çabasının olmadığını belirttiği gibi şunu da dile getirdi: "Mesele beyazların Asyalılara karşı mücadele meselesi değildir. Asıl sorun totaliter komünistlerin bağımsız komşularına karşı haddi aşmasıdır. Kuzey saldırganlığının durması gerekiyor. Güneydoğu Asya'ya yeniden barışı götürmek için tek vesile budur."

Açıklama olarak şunu söylüyoruz: İşte Amerika konuşması sürekli böyle küresel hümanist ilkelerden oluşan ince bir kılıfa sahiptir; barış, komünistlerle mücadele, kaosla mücadele... Bunların hepsi sözde barış için teröre karşı direnme kılıfında halklara karşı mücadele çalışmalarından ibarettir. Şimdiki konuşmalarının aynısı.

“Dörtte üçüne komünistlerin hâkim olduğu beldelerde iç savaşın olmadığını zımni reddediş ve açık bir şekilde Çin ile Kuzey Vietnam’a gönderme yapılan totaliter komünistlerin saldırganlığı vurgusu kesin bir sonuca götürüyor. Bu sonuç şu; Güney Vietnam’da zafer elde etmekten aciz ABD, mücadeleyi ilk sözü teknolojik üstünlüğün söyleyeceği daha geniş bir alana çekmek yani mücadeleyi bir nevi Kore savaşına dönüştürmeyi istiyor. Çünkü Amerika halkı güçlü bir şekilde Uzak Doğu komünistlerine karşı haçlı savaşının içine fırlatılmakta.”

Burada yazarın Amerika’nın içerisinde İslâm’ın ve İslâmi bir boyutun bulunmadığı Doğu Asya’ya karşı savaşını “Haçlı Savaşı” diye isimlendirmesine takıldım. Burda şunu diyoruz: Haçlıların dini boyutuna bakın. Düşman Asyalı komünistlerden ya da beyaz Hristiyanlar hariç başka herhangi bir ırktan olunca dahi halleri bu oluyor. Yani onlara göre beyaz ırk ve medeniyet arasında din olarak Hristiyanlıkla, felsefe olarak demokrasi boyutuyla, ekonomi olarak da kapitalist sistemle bir bağ var. Yani bu Hristiyanlık, demokrasi ve kapitalizm üçlüsü Batı’nın içerisinde bizde mevcut yaşanan savaşla birlikte mevcut tüm çağa göre olan mesajdır.

“Kuzey Vietnam’ın bombardıman altına alınmasının gayesi Hanoi’yi ve bir ihtimal Pekin’i anlaşılmaya mecbur etmek ve Johnson’un dediği gibi 1954 anlaşmalarının esasına, Güneydoğu Asya’nın tamamının bağımsızlığını ve güvenliğini garantileyen değerli bir düzenlemeye dönmekti.

Ancak görünüş itibariyle Hanoi ve Pekin Güney Vietnam’da bulunan ve zaferin kendilerine yakın görüldüğü devrimci gerillaların savaşlarını durdurmayı mecburi kılmaya kadir değildi. Bu yüzden anlaşmalar uzak oldu.”

Yani Güney Vietnam’daki Vietkong devriminde en özel destekçisinden dahi bağımsız bir idare vardı. Pekin veya Hanoi Güney Vietnam’daki eylemler için vakit belirleme insiyatifi yoktu.

“Mart 1965’te gazeteci Marquis Childs, Pentagon’un yüzleşmesi gereken duruşu kısa ve öz olarak şöyle ifade etti:

Gazeteler başlıklarını Kuzey Vietnam’ın bombalanmasına tahsis etmiş. Böylece bakışları bu uğursuz mücadelenin hakikatlerinden uzaklaşıyorlar.

Bölgede savaş yayı olmak üzere. Vietkong gerillalarının hâkimiyeti geniş bir hal aldı. Öyle ki artık harici bölgelere ikmalde bulunmanın tek yolu hava yoluyla ikmal, başka türlü mümkün değil.

Napalm bombasıyla yapılan bombardıman Güney sakinlerinin kalplerini ürküttü ve savaşın felaket bir hezimetle bitmemesi için Amerikalıların tam kalifiye gruplarla işin içine girmeleri gerektiğine itimat arttı.

Büyük elçi Maxwell Taylor başkan Johnson'a rapor takdim etmek için Saygon'dan ayrılmasından çok kısa bir süre önce bunu ilan etmişti.

Görünüşe göre biz havada ve karada Amerika güçlerini tam olarak savaşa sokmaya götüren yola bönüş noktasına varacağız.

Peki, işler nasıl bu raddeye vardı, bu nasıl oldu?

Amerikalıların Vietnam'daki bu savaşı iyi anlamaları için bazı acı gerçekleri kabul etmeleri gerekiyor. Evet, bunlar acı gerçekler. Çünkü bizler demokratlar ve koloni düşmanları olarak kendi itibarımıza karşı haddi aşttık. Kendimizi asla ve kata emperyalist ve haddi aşanlar olarak görmedik."

Tüm dolambaçlara ve kıvrımlara rağmen işin hakikati batı medeniyetinin pisliklerinden hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sovyetler Birliği'nin düşmesi sürecinde ben İspanya'daydım. Batı televizyonlarında hassaten solcular olmak üzere ilkelerinden emin demokrat dahi ilginç sözler söylediler. Dediler ki: "Biz bitmiş bir medeniyetiz, iki teraziyle ölçüyoruz. Bir bakmışsın Cezayir'de demokratlara karşı inkılabın yanındayız. Bir bakıyorsun Haiti'de askeri darbecilere karşı demokratların yanındayız. Rusyada Rus parlementsuna karşı inkılabçıların yanında oluyoruz ve Boris Yeltsin'i destekliyoruz. Bir başka sefer içerisinde Madagaskar'da Fransız askeri darbesi vuku bulan Morisa adalarında demokratlarla birlik oluyoruz."

İşte yaşamaya başladıkları paradoksa onları bu sorun düşürdü. Bu yüzden şöyle çığlıklar görürsünüz; biz ticaret için, silah için, hâkimiyet için, emperyalist ilkeler için şöyle şöyle yapıyoruz demeliyiz.

Bu bizim dikkatimizi şuna çekiyor; önümüzdeki savaşta bizim donanmamız gereken en önemli şeylerden birisi hassaten Amerika olmak üzere Batı'nın insanlığa ve hususen Müslümanlara karşı yaptığı katliamlara dair gerçek istatistikleri toplamamızdır. Dr. Ömer Abdurrahman'ın Amerikadaki hukuk savaşı içerisinde bir grup İslami merkez ve bir grup avukat ABD'nin kuruluşundan bugüne dek Müslümanlara karşı işlediği suçları belirttikleri çok büyük bir dosya hazırladılar. Bunlar çok iyi üç kasate kaydedildi. Bu gibi araştırmaları muhakkak basmalı ve yayınlamalıyız. Müslümanların bilincini uyandırmada ve onlara düşmanın suç karakterini anlatmada bunlar bize çok yardımcı olur.

Devamen şöyle diyor:

"Hakikaten ve Vietnam bakış açısıncı Çin Hindi'ndeki ikinci dünya savaşı birincisinin direk devamıdır. Siyasi açıdan da öncekine denktir. Bu her halükarda bağımsızlık ve yabancı ile Batı egemenliğinden kurtulma mücadelesidir. Sosyal açıdan da bizim sistemimize uyumlu bir ekonomik sistemi yok edip yerine ona uyumlu olmayan başka bir ekonomi sistemi getirmeyi hedefleyen önceki gibi sosyalist veya daha doğru bir ifadeyle Marksist bir devrimdir."

Öyleyse bu ideloji ve ilkelere karşı ideoloji ve ilkeler devrimidir. Öyleyse düşman kendi kendine şöyle diyor: "Bu devrimi böyle anlamamız gerekiyor." O zaman bizim onu böyle anlamamız hayli hayli gerekir. Bu tesbit de kardeşimiz Ebu'l-Velid'in dün söylediği söze dönüyor. Devrimin, gerilla çalışmasının ve bizim içinde bulunduğumuz cihadî savaşın sosyal teori, askeri teori ve ekonomik teorisi olmalı. Yani bu savaş şumûlî bir sistemi yok edip esaslarını kendi teorilerine göre kurmak isteyen şumûlî bir sistem.

Bu yüzden bizim bu savaşa sadece şu üç başlığı bulmamız yetmez; biz mazlumuz onlar zalim, biz Müslümanız onlar ise kâfir öyleyse haydi biraz silah toplayın! Ve bu şekilde basit şeyler de yetersizdir.

Eğer bu teori nesillerin gölgesinde eğitim göreceği bir teroi olmazsa savaşın uzun sürmesi ve tek tek kadrolarını sıralaması mümkün olmaz. Bu adam Amerika'ya savaşın hakikatının böyle olduğunu anlatıyor. Ama Vietnamlılar ondan önce bunu anlamış ve halklarına böyle anlatmışlar; bu, başka bir sisteme karşı tam, sosyal ve ekonomik bir sistemden oluşan bir savaştır.

Burada şunu diyorum: Diğer tarafın hedeflerini anlamak ve kısaca özetlemek gerekir.

Diyor ki:

"Bu akışa engel olmak için ABD Güney Vietnam'da Fransa'nın yerine geçmiştir."

Bu ifade "Amerika Vietnam'da neden açmaza girdi?" diye soran iki kardeşimize cevap veriyor olsa gerek.

Burada yazar "bu akışa engel olmak için" diyor. Yani şumûlî bir sistemin başka bir sistemle değişmesi akışı. "ABD Güney Vietnam'da Fransa'nın yerine geçmiştir." Çünkü Fransa bu hedefleri gerçekleştirmek için Haçlı Batı medeniyetinin ön safını temsil ediyordu. Yapamayınca Amerika bu hedefleri gerçekleştirmeye devam etmek için geldi ve Rusya'nın bu hedeflere aykırı sistem getirmesine engel oldu. İşte Batı medeniyetiyle Komünist Doğu medeniyeti arasındaki mücadelenin ideolojik boyutu budur.

"O da aynı hedeflere ulaşmak için benzer yolları benimsedi. Ve tarih sömürgeci Fransızlarla komünist aleyhtarı Amerikalılar arasında hiçbir ayırım göremeyecek. Fransa bir sömürgeci olarak Vietnam'ı korumayı istiyordu. ABD ise Vietnam'ı çıkarıları için temel gördüğü Asya bölgesi çerçevesinde kendisine bağlı bir yıldız yapmayı hedefliyordu. Vietnam bu çıkarılarına ekonomik, siyasi ve bilhassa askeri olarak bağlantılı kılınıştı."

Bu beş satır iki kardeşin sorusuna cevap veriyor. Bu satırlarda Amerika'yı çıkmaza düşüren tüm sebepler mevcut:

İki ordunun mücadelesi düzeyinde ideolojik sebep, Amerika'nın hayati çıkarları olan yerel sebep, bir dizi kazanç, ziraat ürünler ve madenler.

İki husus var; Yağmalamak için sömürü çıkarları ve iki medeniyet arasındaki ideolojik mücadele.

İkinci Dünya savaşından sonra Uluslararası dengelerin değişmesini anlatmak için bu kapıdan girebiliriz. Yani bu bölüm tarihte uluslararası dengelere dair eklemelerin oluşumu mevzusuna girmemiz için uygun yerdir. Bizi en çok ilgilendiren ise 1990 senesi ve uluslararası siyasetin eklemelerinin değişimidir.

Ancak, I. Dünya savaşıdan sonra uluslararası ilişkilerde birçok değişim oldu. II. Dünya savaşı sonrası da böyle. Bundan önce Sanayi devriminin ekonomik değişimleri var, o zaman da değişiklik oldu. Bundan önce orta çağların sonunda, Amerika'nın keşfedilmesinde, ümit burnunun bulunması ve deniz yolculuklarının kısıtlanması imkanı ile Müslümanların bölgelerinden geçen geçişlere ihtiyaç duyulmamasında da değişiklikler oldu.

Tarihte bazı eklem noktaları var. Askeri olaylar, bazen de ekonomik ve coğrafi olaylar, keşifler, bazen yeni bir ideolojinin ortaya çıkışı; bunlar tüm uluslararası ilişkilerin eklem noktalarını değiştiriyor.

Kardeşimiz Ebu'l-Velid'in konuya ön ayaklık etmesinin ardından inşaAllah siyasi derslerde av ağı gibi olduğunu söylediğimiz ilişkiler ağı meselesini anlatacağız. Bu ağın herhangi bir düğümüne vurulduğunda tüm ağ sarsılacak ve tüm bağlantılar etkilenen. Darbe güçlü olduğunda ağın tüm ipleri kopacak ve uluslararası ilişkilerin yeni bir ağı zuhur edecek.

Bunun ayrıntıları var, başka otururma.

Yazar diyor ki:

"Bu sadece daha kapsamlı bir mücadelenin bir bölümüdür. II. Dünya

savaşı eski nüfuz bölgelerini yok etmiş, eski güç dengesini parçalamıştı. İlk Çin-Hindi savaşı da bu çözülme sürecinde vuku bulmuştu. Şimdi yeni bir polarizasyon cereyan ediyor. Bu polarizasyon, üçüncü dünyayı eski kolonileri savaş sahasına ve mücadele hedefini içerisine katan büyüyen dünyayı şekillendiriyor. En azından bizim inancımıza göre Amerika yörüngesine girmeyen herkes Rus veya Çin komünist yörüngesine düşüyor. Yani -Doğu Asya bölgesinde- insanlığın 115 milyonunu teşkil eden bir yörüngeye.

Bu yüzden biz kendimizi Güney Vietnam'a ilgi gösterir bir halde bulduk ve Fransızların yerine geçtik.

New York Times 24 Mayıs 1962'de şöyle yazdı: "Güney Doğu Asya'da rekabet hayli büyük. Komünistler Laos ve Güney Vietnam'ı ele geçirdiklerinde Komboçya, Tayland ve Bruma'yı hayli hayli ele geçirirler. Malezya ve Filipin'e de ulaşırlar. Yani insanlığın 115 milyonuna denk gelen bölgelere erişirler." Batının sömürge felsefesine bak.

"Başkan Dwight D. Eisenhower şöyle söyledi: "Güney Vietnam'ın kaybedilmesi prestij açısından büyük bir kayıptır. Bu tüm Güney Asya'nın kaybedilmesidir."

O sırada Joseph Alsop da şöyle yazmıştı: "Güney Vietnam'daki hezimetin olumsuzluğunu üstlenecek olursak her şey bunun bu çağ başladığından beri ABD'nin başına gelen en kötü ve en külfetli hezimet olduğuna işaret etmekte."

12 Haziran 1964'de Life Dergisi'nde şunu okuyoruz: "Güney Doğu Asya'yı bırakmak bir facia oluşturur, komünistler orayı işgal eder. ABD yandaşlar savaşını kazanmaktan ve müttefiklerine kendisiyle ilgili verdiği sözlere vefa göstermekten aciz görünür. Amerika askeri hattı Okinawa'ya döner, Japonya ve Filipin tehlikede olur. Endonezya her denetimden kurtulur ve Amerika'nın Asya'da pratik olarak hâkimiyeti son bulur."

Burada gözüm "Endonezya her denetimden kurtulur" ifadesindeki arsızlığa takıldı. Sanki 200 milyon insanın sorumlusu o. Sanki bu insanlar bir grup dana, o onları bağlıyor ve onlara karşı mesul. Oysa kendisi Atlas okyanusunun ta sonundan gelmiş.

"Amerika'nın Asya'da pratik olarak hâkimiyeti son bulur."

Bu halkların hepsine bak. İçlerinde Budist, Putperest ve Hristiyan var. Bunlar gram hürmet göstermiyor. Sanki tüm bu insanları bağlama ve onların serbest olmasına engel olma görevi var!

Bir de bak; bunlar gazetececi, siyasi, Amerika başkanı ve askerler. Hepside Doğu Asya'da kalmaya devam etmelerine dair aynı şeyi geveliyor.

130. Mülahazada şunu diyoruz: Aşağıdaki kesitler sana Amerika'nın zihniyetine ve onların mecbur kalmadıkça bir şeyi terk etmemelerinin nasıllığına dair bir tasavvur takdim edecek. Amerika hâssaten Arap körfezindeki Arap ve İslami petrol bölgelerini, şimdi de İslami Orta Asya petrol bölgelerini terketmiyor. Buralar gerçekten büyük petrol merkezleri.

Orta Asyayı kesinlikle terketmeyecekler, çünkü orası Doğu Asya'dan daha büyük ve daha önemli. Burası askeri strateji düzeyinde, Yahudi projesine yakınlık açısından ve asker birliğinin bulunmasının zorunluluğu yönünden daha önemli. Bir de aynı şekilde şu an Batı medeniyeti ekiplerinin petrol meselesinde hakkında çalışma yürüttükleri ekonomik düzeyde daha önemli.

Şimdi buraya kadar söylediklerinin cümlesi Doğu Asya hakkında. Orta Asya hakkında diyeceklerini var düşün.

el-Huber patlamasından sonra Amerika gazetelerindeki bazı yazıları okudum. Yine aynı şarkı. Neymiş; ayrılamayız, bölgeyi bırakmamız mümkün değil, geri çekilmemiz imkânsız, bölgeyi terkedemeyiz. Aynı üslup.

Yazar diyor ki:

"İşte Washington'un görüşü buydu. Savunma Bakanı Robert McNamara şunu ilan etmişti: "Güney Vietnam'da bağımsız (aslında ABD tarafından yönlendirilen) bir hükümetin bekası Güney Doğu Asya ve özgür dünyanın güvenliği için son derece önemlidir. Öyle ki ben herhangi bir komünist kazanımına engel olmak elimizdeki tüm önlemleri alma gerekliliğinin bir alternatifi olduğunu düşünmüyorum."

Savunma bakanı "elimizdeki tüm önlemleri" derken askeri tehdidi, nükleer tehdidi ve her şeyi kastediyor.

"Başkan Kennedy Pasifik Okyanusu'nda bir güç merkezi olduğu için Güney Doğu Asya'yı ABD için hayati diye niteledi. Başkan Johnson da 1964'den itibaren ABD'nin bu bölgeyi savunmak için bir savaşı (Çin'e karşı savaşı kastediyor) göze alacağını ilan etti.

Amerikalılar Fransızların rolünü yerine getirmek için geldiğinde savaş bilindik genişliğini kazandı. Ancak büyük çoğunluğu komünistlerin çıkarlarına olan belli başlı temel ihtilaflar da vardı.

Washington'un eşyaları müsemmalarıyla isimlendirme hususundaki siyasi ve psikolojik acizliği özü itibariyle sömürge savaşı olan bu sa-

vaşın başlangıcında ABD'yi zor bir durumun içine soktu. Başlangıçta Amerikan generaller Vietnam Genel Kurmay Başkanlığı'nın ve istikrarsız hükümetlerin (ya da daha doğru bir ifadeyle bir grup artçı hükümetlerin) müsteşarlarının rolünü oynadı. Onlara direk komutanlık silsilesi olmak yerine bunu yaptılar.

Daha önceden operasyonlar sömürge devleti güçleri (yabancı gruplar, Kuzey Afrika birlikleri vd.) tarafından gerçekleştiriyordu. Ve bunların hepsi Vietnam siyasetiyle alakası olmayan kuvvetlerdi. Ama Amerika'nın girişinden sonra savaş 400 bin Vietnamlı askere bırakıldı. Bu askerlerin de diğer bölge sakinleri gibi kendilerine özel düşünceleri vardı. Savaşa ve hedeflerine dair bakış açıları zaruri olarak Amerika bakış açısıyla mutabık değildi."

Yerel halk için bu söz uzak bir şey.

Yazar diyor ki: Fransa'nın sömürgeci güçler, merkezi komutanlık olduğunu, Fransız subaylar ve askerler var. Amerika'nın şu an sorunu ise her ne kadar görünüş itibarıyla o devlete tabi bir destekçi olsa da aslında devletin danışmanı. Ancak bu devletin bir komutanlığı ve koşulları var. Güney Vietnamlı 400 bin askerin ırkdaşlarına karşı savaşa yönelik bakış açıları zaruri olarak sömürgeci devletin bakış açısıyla aynı değil. Bu yüzden bunların saflarında uyum yok.

Bu söze dair bazı açıklamaları dile getirelim. Diyorum ki:

Yahudilere ve Haçlılara karşı savaş sürecinde Arap orduların ve hükümetlerin güvenlik birimlerinin hali de bu olacak. Onlara tâbi bir ırk asla onlarla aynı yapıda olmayacak ve zaruri olarak onların Amerikan bakış açısı da olmayacak. Bu da onlarla beraber olan bu Arap ordulara ve hükümetlerin güvenlik birimlerine güzel hitap ve bilgilendirmeyi gerektiriyor. Tabi ki suç elebaşlarına ve seçkin örneklerine karşı ihtiratlî muamele de gösterilmeye dikkat edilecek.

Yani bu tezettan istifade etmek için iki siyasetimiz olmalı:

Bu yapıyı parçalamak, içerisindeki mevcut çelişkileri uyandırmak ve bu kişilere yabancıların işbirlikçisi olduğunu farkettermek için iyi hitap.

Şüphesiz çıkarlarını tamamen özellikle Arap körfezi ve sahildeki onlarca petrol noktasına bağlamış seçkin numuneler var. Bu petrol bölgeleri hükümeti ve genel olarak halkı batıya petrol desteklerini koruyan milis gruplarına dönüştürmüştür.

Bu çelişkiyi onlarda harekete geçirmemiz gerekiyor. Ve bu ahlaksızca davranışla çözümleri sadece bu olan insanları ezmeliyiz. Ancak şu var ki genel hitap diğer tarafın maneviyatını dağıtma işlevini görür.

Burada diyor ki:

"Fransızlar halkın desteğine önem vermiyorlardı. Onlar asker veya apaçık sömürgeciydi. Vatani vazifelerini yerine getirdiklerinden eminlerdi. Saf bir askeri savaşı idare ediyorlardı, bu savaşın savaş bölgesindeki kayıplarından korkmuyorlardı.

Onların değiştirilmeleri sonucu önemli birr siyasi değişiklik ortaya çıktı. Saygon hükümeti Amerika siyaseti aleti ve askeri diktatör olmasına rağmen, işgal ordusunu yöneten yabancı askeri hükümetin sahip olduğu nisbi bağımsızlığa sahip değildi. Kamuoyunu göz önünde bulundurması mutlak surette gerekliydi. Aldatma havası yaşayan büyük bir ordu ve Subayların güvenine ek olarak finansman kaynağı olan ABD'nin güvenini korumakla yetinemez, bir de kendisini destekleyen ve katlanan halkın bir kesitinin de güvenini korumalıydı."

Burayı açıklayayım, çünkü bu metin açıklamaya ihtiyaç duyuyor.

Burası önceki bölüme bağlı. İşbirlikçi hükümetten bahsediyor. Mesela bugün Türkiye ve Suud hükümetini alalım. Suud hükümeti daha açık, çünkü onun bağımsızlık alanı daha az. Bunların tek vazifesi sömürgecinin kaprislerini memnun etmek değil. Aksine herhangi bir şekilde yalanla halkı da memnun etmek için bir siyasete muhtaç. Hem halka, hem de yapacakları baskılara dair onlara gerekçeler sunması için orduya ve emniyet güçlerine karşı mesuliyeti var. Burada da düşman saffı uyumlu değil. Tıpkı mesela ordusuyla beraber işgalci bir devlet ülkeye girse ve işgalciler olarak tasarruflarda bulunduğunda olacağı gibi. Anlaşıldı mı?

Burada diyor ki: Bu durum işbirlikçi hükümetler için bir kriz olarak devam edecek ve artış gösterecek. Her bir İslami patlamayla birlikte Suud, Ürdün ve Mısır hükümetlerinin iç siyasi sarsılmalarına bak.

Her bir İslami patlamayla birlikte denge kazanmaya çalışıyor. Çünkü şunu diyor: "Biz Amerika'nın işbirlikçileriyiz, belirli bir rolü oynuyoruz." İşte hükümetlerin bu noktası çok zayıf. Çünkü saf tek düzen uyumlu değil. Askeri idare ve siyasi idare mevcut. İşgalci askerlerden oluşan iki farklı tür.

Hatta Körfez Harbi'ne dair de müşterek güçler komutanlılarından olan kişilerin yazılarını okuduğumuzda -hatta kendi içinde uyumlu müşterek kuvvetler olarak- Batı dahi Amerika-Fransız güçlerine ait askeri merkez komutanlığının bulunmasından çok çekmişler. Farklı farklı tasavvurlar vardı. Bu askeri kuvvetler muhtelif metotlara göre eğitim aldılar. Farklı farklı zihniyetler. Hepsinin de Nato üyesi olmasına rağmen böyle bir şey söz konusu.

Yani şurası kesin ki ABD tek başına ortak bir kuvvetten daha iyi savaşıyor. Ama

siyasi olarak BM ve Uluslararası yapı alanını almaya muhtaç. Ancak askeri ve emniyet açısından düşmanın saflarında bu çeşitliliğin bulunması ona birçok meziyet kaybetti-
rıyor. Bununla birlikte eğer cihad cemaatleri tek düze bir cihad menheci vazeder ve bölgesel tasavvurun olumlu noktalarıyla ümmetsel hareketin olumlu noktaları arasın-
daki uyumu güzel yaparsa o zaman bizim tüm hareketimiz müsbet olur. Zira bizim idare kurumlarımız yok, uyumsuz halklara karşı mesuliyetimiz yok, yönetim külfeti-
miz yok. Bizim halklarımızın tamamı İslam dinine inanıyor ve bize tek bakışla bakı-
yor. Biza bakışları; onlar İslam'ı ve Müslümanları müdafaa eden insanlar. Ürdündeki-
ler, Mısır'dakiler ve diğerleri de böyle.

Enver Sedat katledildiğinde insanların çoğu çıkıp caddelerde akın akın oldular. Biz o zaman Ürdündeydik.

Bu nokta bizim menfaatimize. Hükümet uyumlu uyumlu bir sömürge ordusu ol-
mayıp işbirlikçi olduğunda veya Suriye ya da Irak'ta olduğu gibi hükümet uyumlu ama diktatör olduğunda durum bu oluyor.

Yazar diyor ki:

**"Böylesi bir hükümetin sabit kalamayacağını olaylar çok güzel isbat etti. NgoDinhDiem'in devrilmesinden sonra yönetime peşpeşe on-
dan fazla hükümet geldi."**

NgoDinhDiem, Güney Vietnam'ı yöneten diktatör buydu.

Burada diyoruz ki: Bakın, Vietnam'da dahi hazır işbirlikçi alternatifleri var. Biri gi-
diyor diğeri geliyor. Öldürülerek, devrilerek, veliahtla veya sonrasındakiyle, bir türlü gidiyorlar. Baba gidiyor oğul geliyor. Sömürge hayli çok alternatifler hazırlamış. Biz şu an dahi gerilla savaşı dersinden çok siyasi dersteyiz. Olsun, bu lazım olan bir anlayış. Gerilla savaşının özü siyaset ve ideolojidir. Ferdi hazırlamanın özü: akide, menhec, siyasi anlayış, nefis ve ruh terbiyesi ve askeri hazırlıktır. Yani şu an okuduğumuz bu siyasi bozukluk gerilla savaşı konusunun dışında değildir. Çünkü askeri tak-
tikleri anlamak ancak bu şekilde mümkün.

Diyor ki:

**"ABD'den başka müttefiki olmayan ve ABD'nin kendisini Kuzey sal-
dırılarını bertaraf etme vesileleriyle desteklediği bir hükümete sahte istiklal desteği yüzünden Washington olaylara hakim olamamakla uğraştığını ve kendilerini zora düşüren iç sorunlarına rağmen nisbe-
ten Fransızların maruz kalmadığı siyasi baskılara maruz kaldığını gördü."**

Burası açıkladığımız düşüncenin tamamlayıcı parçası.

Diyor ki:

"Askeri yozlaşmalar, halkı zorunlu askerliğe alma, dini düşmanlıklar, öğrenci kargaşaları ve doyumsuz generallerin hile hurdaları her an ince siyasi dengeyi tahrip etme gücüne sahipti. Bu yüzden bizler Amerikalı askerlerin komutanlığı kendilerinin yapması ve Asya siyasetinin haareketli kumlarından kurtulmaları için savaşı genişletme rağbetlerini garip karşılamamalıyız."

Bazı müttefiklere dair bu siyasi noktayı anlayamayanlar için bir misal verelim. Kardeşimizin dediği gibi onların gücü içlerindeki en zayıf müttefikin gücüne göre. Şimdi futbolda -ki kardeşlerin çoğu futbol hastasıydı- küresel maçlara giden milli takımın o ülkedeki güçlü takımlardan daha zayıf olduğunu görüyoruz. Bu bizzat görülen ve bilinen bir şey. İngiltere Ligi takımlarına baktığında çok sağlam ve örnek, iyi topçu olan ve diğerlerine uyumlu takımlar görürsün. Ama İngiliz milli takımı uluslararası olarak zayıftır. İngiltere ligi takımlarının birçoğu ise UEFA Avrupa Ligi kupasını almıştır.

Sadece bir ay gibi bir sürede oluşan milli takım farklı farklı takımlardan gelen oyuncularından oluşan uyumlu bir birlik gibi antreman yapamıyorlar. Nitelikli olmayan her oluşum da bu son derece net bir şey.

Bu konu uzunca ayrıntılı anlatıma muhtaç. Bu bizi oldukça ilgilendiriyor, önemli bir husus. Çünkü biz ümmetsel bir şekilde çalışacak cihadi güçler birliğine bir numune ilan etmek istiyoruz. Bu meseleyi nasıl koordine ederiz? Asli itibarıyla ümmetsel cihad cemaatleri oluşturmada yani ümmet düzeyinde çalışacak ümmetsel bir cemaat koordinesi. Bu bir eksen. Ya da farklı cihad cemaatlerinin eforunu tek bir planı gerçekleştirmede koordine etme ekseni. Şayet Allah nasip eder de ümmetsel cihad cemaatleri ümmetsel cemaat oluşu esası üzere kurulursa o zaman uygulama açısından bu, cihad cemaatleri arasında müşterek koordine hikâyesinden daha iyi olur.

Beldesindeki her bir cemaat uygulama açısından çalışma yapacağı belde halkından olmayan unsurlarla gelen ümmetsel bir cemaatten daha iyi olacak.

Hareketimizin temel sabitelerini kurmamız için bu meseleleri çok iyi anlamamız gerek. Tafsillatlara gelince, bunları vakit kaybetmeme adına şimdilik geçiyoruz.

Bundan önce batının çözümü doğrudan sömürde bulduğunu ve hükümetlere dayanmadığını söyledim. Mesela Suud Krallığına bakın ve onu çok yakın bir örnek olan Saygon hükümetiyle karşılaştırın. Bir de iki patlamadan ötürü Suudun maruz kaldığı basit karışıklıklara bakın. İşte bu yüzden sömürgeciler doğrudan işgal yörüngesine doğru yürüyorlar.

Yazar diyor ki:

"Güney Vietnam'daki ayaklanmanın kritik noktaya varmasından önce takriben Hanoi ile hiçbir alakası yoktur. Pekin ile alakası da

çok azdı. Bunlarla sadece fikri anlamda bir alaka vardı. Bu yüzden bu ayaklanma I. Çin Hindi savaşının akışına uygun olarak gerçekleşti."

Yani zihne illk gelen şu; Güney Vietnam'daki gerilla devrimi bütüncül bir şekilde Kuzey Vietnam'a dayandı ya da direk Çin'e ve Rusya'ya dayandı. Tıpkı kardeşimizin bir keresinde "gerillalar sadece harici kuvvetlere dayanarak başarı elde etmiştir" dediği gibi.

Yazar bu devrimi tam olarak destekleyen harici güçlerin dahi ona sadece fikri olarak etki ettiğini, bu devrimin tıpkı diğer gerilla savaşları gibi tek başına otomatik merhaleleri geçirdiğini söylüyor.

Bu yüzden burada duruyoruz, bakın; bölgedeki gerilla savaşını destekleyen komşu devlet olmasına rağmen devrimin bidayetinde bölge halkına ve bu savaşın alan gerilla komutanlığına itimad ediliyordu. Dış askeri direktif ve desteğe itimad edilmiyordu.

Birlik ise metorsal ve fikri anlamda vardı. Mücahidlerin bu alanda daha iyisini yapmaları mümkündür. Allah nasip ederse emirlikler ve otorite kurabilirler. Ancak, sömürgeciyle karşı karşı olma bakımından bu seviyeye ulaşmamış mıntıkalarla askeri açıdan bağlantılarının yapısı böyle olmalı. Olması gereken bu tutum, savaş yerel olarak tamamlanıncaya dek her mıntikanın komutanlıklarına ve kadrolarına itimad etmektir.

Yazar diyor ki:

"Kuytu köşe olan terör eylemleri ve karakollara saldırılar 1955 itibarıyla başladı. Cevabın etkili olması için ordunun tamamının kullanılması gerekiyordu. Ancak bu beldelerin tamamında işlerin istendiği gibi gitmediğini itiraf etmek mesabesindeydi. Bu yüzden Dien yönetimi bunu yersiz buldu ve devekuşu siyasetini benimsedi. Meselenin suçlularla ilgili olduğunu ve polisin örgütü tesbitle ilgileceğini duyurdu."

Batista mantığının aynısı, tam Amerika mantığı gerilla savaşına maruz kalanların hepsinin ortak mantığı. Her zaman ağızlarındaki pelesenk "az sayıda suçlular". Firavun'un siyasetinin aynısı: "Bunlar hayli az bir topluluk. Onlar bizi gerçekten kızdırdılar. Biz ise uyanık ve tedbirli bir topluluğuz." (Şuara, 54-56)

Yazar diyor ki:

"Vietkong'un oluşturduğu tehdidin genişlemesi işlerin yolunda gitmediğini tam olarak itiraf eder hale gelip devrimci gerillaların sayısı da önemli bir yekün olup gerillalar velev ki ordu silahlarla, uçaklarla

ve Amerikalı müsteşarlarla donanmış olsa dahi kendilerini orduyla başarılı bir şekilde karşı karşıya gelebilecekleri kanaatini taşıyınca Washington'un Saygon hükümetine askeri ve ekonomik yardımı arttı. Ancak bu yardım ne kadar artsa da sürekli durumun gerektirdiğinden daha azdı."

Burada diyoruz ki: Boşu boşuna felaket yağmuru ve açmazlar başladı. Bugün Amerika körfez hükümetlerine destekte bulunurken Amerikan müsteşarlarının hükümetlerini uyardığı mesele işte tam olarak bu. Hatta ben yabancı dilde bir makale okumuştum, şöyle yazıyordu: "Bizler Amerika Muhammed Musaddık'a karşı Şahın maslahatına İran'a girdiğinde gerçekleşen İran dersini, Küba dersini ve Vietnam dersini tekrar ediyoruz. Biz adeta tecrübelerden hiçbir şey öğrenmediğimizi ispat eden bir ulusuz." Makaleyi kaleme alan kişi bu sözleriyle arkadaşlarına hitap ediyor.

Yazar diyor ki:

"1964 yılının ortasında Vietnam'da dağınık halde bulunan devrimci gerillalar 140 binden fazla yandaşı içine alan bir ordu oldu. Ve artık saldırılar tabur hatta alay seviyesinde gerçekleşiyordu. Bu ordu güzel düzenli iç bölgelere sahipti. Hükümet ise 16 milyon nüfusa sahip bir ulusun %85'ini oluşturan ve 300 metre kareden fazla bir alanda ikamet eden taşra kesimi sakinlerinden pratik olarak ayrı hale gelmişti."

Burada diyoruz ki: Önemli bir nokta var; güzel tertipli iç bölgeler bize bu devrimin bitirme merhalesine varmak için bir idaresinin ve ekonomisinin olduğunu, bitirme ve zafer merhalesinden önce dahi bölgelerindeki sakinleri denetlediğini ve onlarla güzel ilişki kurduğunu gösteriyor.

İkinci bir nokta: Doğal engellerin bulunmasının önemine ilaveten sakinlerin yoğun olması ile alanın uzun oluşu faktörlerine bakın.

Diyor ki:

"Devrimci gerillalar büyük yerleşim bölgeleri dışındaki beldelerin en büyük bölümüne hâkimdiler. Sadece uçaklar tarafından, ârızı olarak da helikopterlerle taşınan ve saman yığnında iğne arayarak rastgele vuran kuvvetler tarafından saldırıyorlardı. Hükümet konvoyları Vietkong bölgelerine giriyor ve pusulara uğruyordu. Artık hükümetin sakinlere karşı bir otorite kurma ümidi yoktu."

Burada diyorum ki: halkın seçkin kesimle alakasına bak. Seçkin kesim düşmana batırılan iğneyi, halk da bu iğneyi saklayan bir saman kütlesini temsil eder.

Diyor ki:

"Problemsiz bir bölüm temel iletişim yollarıyla birlikte takriben ikincil bağlantı yollarının tamamı kopuktu. Bazı bölge başkentlerine ulaşmak sadece hava yoluyla mümkündü. Saygon'un etrafında abluka havası yaşayan üsler ağı vardı. Çünkü savaş genel olarak şehirden on beş km'den fazla uzaklığı olmayan yerlerde gerçekleşiyordu."

Yani fiili olarak tam bir kuşatma.

"Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi kendi bölgelerinde taşra ekonomisini korudu. Bölgeler arasında süregelen ticarete vergiler katıyorlardı. Hatta hükümet güçlerinin ulaşımında kullanılan yakıt dahi kışlalara ulaşmadan önce bazen vergilere boyun eğiyordu."

Burada gördüğümüz gibi onlar kahve mahsüllerini kaçırdılar ve hükümete şöyle dediler: "Yüzde şu kadar karşılığında bunu size satarız." Onlar sorunu çözebilecek olan mala muhtaçlar. Yazar burada Cephe'nin onlara kışlalara giden petrolü sattığını söyledi.

140. mülahaza: İdare işlemini bir daha gözlemle.

"Ziraat ekonomisini düzeltmek ve taşra sakinlerini kazanmak için Saygon'a senelik 250 milyon dolar verdi. Ancak Uluslararası Yardım Ajansı müdürü James Kelenn yapılan yardımların %10-15'inin sürekli el değiştiren bölgelere gittiğini belirtiyor. 15 Ağustos 1964'te New York Times şöyle yazdı: "Herhangi bir bölgeye olan hâkimiyet sabah akşam değişiyordu. Birçok yerde köprü, yol veya kuyu gibi büyük çalışmaların yapılmasının ardından çalışanların çalışma mevkiinden çekilmesiyle birlikte VietCong orayı ele geçiriyordu."

Yani daha sonra devrimcilerin aldığı bölgelerde yollar ve tarım alanları yapmış yapıyorlar.

Burada diyorum ki: Bak ve 250 milyon doları 360 güne böl. Yani yaklaşık olarak günlük bir milyon doların dörtte üçü kadar ediyor. Ve bu para askeri çalışma için değil ziraat ekonomisini düzeltmek ve taşra sakinlerini kazanmak için.

"Bu olanlar devrimciler paralel bir ekonomi ve siyaset nizamı kurduklarında Çin ve Küba'da da oldu. Ordu sürekli kuvvetliydi ve istediği yere gitmeye kâdirdi. Ancak ulaştığı mekânda kalmaktan aciz bir hale geldi. Çünkü bölgede kalsa saldırılara hedef olurdu. Bu yüzden kuvvetler bilfiil bölge sakinleri kalabalıkları içerisinde kaldılar ve çalışma gerçekleştiremez hale geldiler."

Bu yüzden tekrar şunu söylüyorum; gerillaların temel yapı taşları arasında ekonomi varlığı, idare varlığı, maneviyat varlığı, hareket ve intikal sürati ve operasyonlara girişme varlığı bulunmaktadır.

“Saygon ve Amerikalı müsteşarları da Fransızların tosladığı açmaza tosladılar. Bu açmazı Giap şu sözüyle açıklamıştı: “Kuvvetlerini yamalarıyla birlikte kendilerini savunma noktasında çok zayıf bir hale gelecekler ve kuvvetleri ayrı ayrı yok oluşa maruz kalacak. Kuvvetlerini odaklamalarıyla birlikte işgal etmek için çabaladıkları yeri terke edecekler. Çünkü onlara göre zafer eğer beraberinde işgali taşııyorsa hiçbir şey ifade etmez.”

Onlar 16 milyon kişi oldukları için hem onlara hâkim olmak hem de güçlü olmak hiç kimseye nasip olmamıştır. Nüfus 4 veya 5 milyon olsa o zaman durum farklı olabilir.

Bu bize bu meselenin önemini vurguluyor. Bu mesele bugüne dek dikkate alınmamış ve gerilla savaşını uygulamış cihadi hareketler de bunu ele almamıştır. Bu mesele; güç ve hâkimiyet arasındaki çelişki konusudur.

Ama bu meselenin başarılı olmasını sağlayacak ana esas hareketi destekleyen bir halkla birlikte savaşmandır. Şimdi Viet Cong'un operasyonlarının sayısını ve halktaki operasyonların seviyelerini gördüğümüzde halkın genel olarak onlarla birlikte olduğu veya onların davasına katılım gösterdiği kuvvetleniyor.

Diyor ki:

“Gerilla devrimcileri hedeflerini seçmeye ve isteklerine göre savaş kabul veya red etmeye güç yetiriyorlardı. Halk yardımının takdim ettiği bilgiler hükümette yoktu. Bu yüzden hükümet basiretsiz tasarrufta bulundu. Operasyonları da belli ölçüde geliş güzel ve sonuçlarına göre külfetleri ağırdı. Birkaç sene boyunca Güney Vietnam'da silahlı muhalefetin bulunduğunu reddettiği zaman Saygon hükümeti kendisine tehlikeli bir engel prangası vurdu. Hükümet kendilerine toslayan gerilla devrimcilerinin Vietnamlı dik başlı ve az sayıda eski savaşçılar olduğunu belirtiyordu. Hakikati ise ancak beş sene sonra itiraf etti. Gizli ve güçlü bir siyasi hareket ve köy ile mıntıka seviyesinde devrimcilerden oluşan birimler kurmak için Viet Cong bu mühletten istifade etti.”

Burada yapım taktikine bak. Devletin ordu indirmedığı, gerilla sorununa sahip olduğunu itiraf etmediğini, bu kişilerin sadece bir grup suçlu olduğunu, yakalanmalarını için sadece polis gerektiğini söylediği sırada gerillalar aşağıdakilerden istifade ettiler:

"Gizli ve güçlü bir siyasi hareket" bu yönlendirme içindir.

"köy ve mıntika seviyesinde devrimcilerden oluşan birimler"

"Viet Cong'un ilk stratejisi hükümetin taşra mıntikalarıyla siyasi irtibatını parçalamayı hedefliyordu. Bu ise yerel otorite unsurlarını -bilhassa köy liderlerini ve müsteşarlarını- ifsad etmek, kaçırmak ve öldürmekle olur. Hamle 1957 senesinde başladı. Bu yıl içerisinde 700'den fazla memur öldürüldü. 1963 senesinde benzer kayıplar 13 bin kişiyle belirtildi. Hükümet bu kayıpları durdurmak için çaba sarfetse de kar etmedi."

Burada diyoruz ki: Devrimcilerin halk ile hükümet arasına engel koyması çok mühim. Bu Cezayir'de Ebu Abdurrahman Emin ve ez-Zuvabri'nin mücahidlerle halk arasına engel koyma siyasetlerinin tam aksi bir siyaset.

Rejimin işbirlikçilerini ve köylerle belde meclislerini idare eden kişileri tasfiye etme eylemini Yüce Allah'ın **"Küfrün önderleriyle savaşın"** (Tevbe, 12) ayetinde dikkat çektiğimiz noktada gözet. Bu düşmanın elebaşlarını yok etmekten ibarettir.

"Siyasi bağlantılar ağının yok edilmesinden sonra Viet Cong ordusunu düzenlemeye yöneldi. Kuzeyde bulunan saldırganlarla ilgili tasrihlere rağmen Viet Cong'un hükümet kuvvetlerinden ele geçirdiği Amerikan silahları sayesinde silahlanmasının %90'nını sağlamış olduğu ağır ihtimaldir.

Saygon istatistikleri bizzat Viet Cong'un 1960'da 4.853 silah ele geçirdiğini ve sadece 921 silah kaybettiklerini ortaya katmaktadır. İki sayı arasındaki bu fark bir bölüğü teçhiz etmek için kâfidir. 1962 senesinde Viet Cong'un ele geçirdikleri 52 bin silah parçası, kayıpları ise 4.850 parçaydı. Keza Viet Cong iki senede 128.682 silah ele geçirdi. Yani kısaca ele geçirdikleri o zaman tüm savaşçıları donatmaya yeterliydi."

Burada şunu diyorum: Bir bak, silah parçaları bu kadar sayıdaysa, mühimmatları, kurşun sayılarını, yemeği ve gıdayı, onların artlarında bıraktıklarını var sen düşün.

Hatta hatırlıyorum Afganlar Câdâ yanındaki Şavri düştüğünde ganimetlere dair hayali rakamlardan bahsettiler. Burası düşüp Afganlar Celalabâd kapısını aldıklarında cipler ve küçük arabalar haricinde yüzlerce büyük kamyon vardı. Ganimetlerdeki rızık meselesini düşün, akıl almaz bir mesele.

Bosna ve Müslümanların bölgeleri düştüğünde Sırlar mesela silah ve parçacık ele geçirmemişlerdi. Bir şehri tamamıyla ele geçiriyorlardı. Oradaki herhangi bir şehri

düşün, evler, saraylar, arabalar, imalathaneler, fabrikalar, depolar, çarşılar, ticaret me-
kanları, villalar, tarlalar... Hepsi ganimetti. Normal rızık olarak değerlendirenlere ila-
veten ganimetlerdeki rızık bir düşün. Sömürge bankalar aracılığıyla tüm kazanç yolla-
rını eline almış.

"13 Mayıs 1963'te iki haftalık dergi olan I.F. Stone's şöyle yazdı:

"Viet Cong nasıl silah elde eder?

**Sahip oldukları silahların çoğu pusularda veya küçük merkezlere sal-
dırılarda hükümet birimlerinden ganimet aldıkları Amerikan silah-
larından oluşmaktadır. Aslen Vietcong birliği genellikle silahsız di-
zayn ediliyor. Siyasi kurum üyelere başlangıçta mızrak, hançer vs
ilkel silahlar kullanıp düşmandan silah ganimet almaları gerektiğini
söylüyor. Bu yöntem açık bir şekilde güzel. Bugün VietCong geri tep-
meyen topçulara, ağır havanlara, kaliteli ağır silahlara ve çok sayıda
hafif silaha sahip."**

Tıpkı Afganların burada başladığı gibi. Tankların pencerelerini kapatırlar ve sava-
şlar çıkana kadar tanklara bıçaklarla saldırırlardı. Çıktıkları zaman silahlarını alırlar,
tankı ise bırakırlardı. Çünkü başlangıçta tanktan bir yarar elde edemiyorlardı.

Burada şunu diyoruz: Cezayir'de Ebu Abdullah Ahmed (*Allah ona rahmet etsin*) döne-
minde onun tarafından emirin ve bölüklerin yemeğe ve elbiseye para harcamalarının
caiz olmadığı, paranın sadece silah ve mühimmat için kalacağı, her bölümün yemek ve
elbisesini hükümete bağlı insanlara saldırarak ganimetler yoluyla elde etmesini bildir-
diği bir karar bildirildi.

Hatta bir seferinde Ebu Abdullah ve ekibi insanlardan vergi ve rüşvet alan bir suba-
ya baskın yaptılar ve büyük ganimet aldılar. Subayın evinde yüksek miktarda elbise,
ayakkabı tatlı vs. buldular. Tatlıları aldılar ve mücahidlere dağıttılar. Hatta tatlılardan
bir bölümünü dışarda kendilerine propaganda vs. yollarla destek çıkan insanlara gön-
derdiler. Bize de başkent Cezair'den ganimet alınan tatlı gönderdiler!

Hatta hatırlıyorum bu tatlıları belde içerisinde pay ettim. Bir grup insanla birlikte-
dik, içlerinden biri bana dedi ki: "Muhtemelen bu Müslümanların yüzlerce yıldır elde
edemediği en helal kazançtan birisidir ve ben bunu bu yoldan alıyorum."

Burada tanık: Peşi sıra dışarıda olan insanlara davranışlarının geldiği idare zama-
nında ilginç zihniyetleri var. Diyelim ki bu insanlar gidip bin bir felaketin içine dalar-
lar. Bir yalan söyleyip on derece küçük bir mesele karşısında onları bir soruna, güven-
lik açmazına, kitleleri ve kendilerine güvenenler karşısında bir açmaza düşürebilirim.

Yani ek olarak şunu diyorum: diğer gruplardan olan başka davetçileri öldürme su-

çunu işlemek istediklerinde ve onlara bir sorun olduğunu sorduğumuzda dediler ki: "Onlar normal bir pusuda ölen şehidler." Yazalım mı? Dediler ki: "Evet, devlet pususunda ölen şehidler diye yazın." Onlar da böyle yazdı. Bundan haftalar sonra yetkililer dedi ki: "Zındık oldukları için onları öldürdük." Tamam, peki kendilerine yazın dedimiz insanlar nereye gitti?

Bu konudaki tanık şu; çalışma içersinde koordine ve birbirini tamamlayan idare olması için yüksek gayret gerek. Cezair'de bu iki nitelik te oldu. Kardeşimiz Ebu Abdullah Ahmed (rahimehullah)'ın niteliği ve onun döneminde bu seviyeye varan altın çalışma. Ebu Abdullah komutasında 30 bin silahlı adam oluşturabildi. 10 bininin silahlanması iyi, 10 bini vasat, diğer 10 bini ise silahsızdı, silahlarını bahsedilen yöntemle elde ediyorlardı.

Diyor ki:

"VietCong devrimcileri sadece sayı veya mevki sayesinde kazanmayı garanti ettiklerinde savaşa giriyorlardı."

Yani ya sayıda mahalli üstünlüğü ya da mekânda coğrafi üstünlüğü vardı. Yani yer koşullarının ya da ateş bolluğunun kendi çıkarına olması gerek. Askeri olarak daha zayıf olduğu hiçbir yerel savaşa dâhil olmuyor.

"1963'ün sonuna kadar tabur seviyesindeki operasyonlar nadirdi. 1964'ün yarısından itibaren Viet Cong yerel savaş denemelerini gerçekleştirmek için gerilla savaşı taktiğini terketmeye başladı. Bu önemli bir işaretti. Savaş merhalesindeki değişime, stratejik savunma merhalesinden ayrılıp güç dengeleri merhalesine girmeye ve devrimciler tarafından insiyatifin ele alınmasına işaret ediyordu."

United Press International şuna işaret etti: "1961 Kasım'da ve belde-lerde kuvvetlerini kurmaya başladığında mevcut pozisyon sıkıntılı görüldü. Çünkü Viet Cong güçlü olmuştu. Nitekim bu ayda 1.782 saldırı düzenlemişlerdi. 1963 Kasım'da ise, yani iki sene sonra yoğun askeri ve ekonomik yardımın ardından Viet Cong'un insiyatifi ele aldığı saldırı ve olayların sayısı 3.182 olmuştu."

3.180 otuz güne bölündüğünde günde 100 saldırı eder. Günde 100 saldırıyı 20 vilayetli bir beldeye böldüğünde her bir vilayette 5 saldırı olmuş olur. Bu ise küçük ve sıradan bir rakam. Ama bu durum gerillaların ülke alanının tamamını kapsadığını gösteriyor. Çünkü devrimcilerin tek bir vilayette 3.180 saldırı gerçekleştirmeleri makul değil. Yani günde kaç saldırı? Gerillalar bu alanın tamamını kapsıyor.

"Güney Vietnamlıların yaptıkları sayesinde katılmış hava araçları iki katı oldu. Ancak sonuçlar haddi zati itibariyle artmadı. 1963 Ara-

lık'ta New York Times şöyle yazdı: "Devrimci topluluklara karşı gerçekleştirilen hava saldırıları komünist komutanları taktiklerini düzeltmeye mecbur etti. Ama bu saldırılar onların maneviyatları karşısında veya savaş kudretlerinden dolayı amacına erişemedi."

Bu durum bize komünist Rus uçaklarının Afganistandaki başarısız rolünü hatırlıyor. Burada her ne kadar askeri açıyla ilgisi olmasa da güzel, manevi bir kıssa anlatabilirim. Bu anlatacağım kıssa bize mücahidin kendisiyle birlikte savaşması gereken manevi ruhun ne olduğunu hatırlatacak:

Afganistan'a geldiğim ilk günlerdi. Dağın üzerinden bir kapıdan geçtik. Çünkü altı güçler vardı, kapı mekânı örtüyordu. Neyse, Arapların muaskerine girdim. Girdiğimde geceydi. Kardeşimiz Usame b. Ladin'i (*Allah ona iyi akşamlar versin*) yanında Ebu Tarık el-Yemeni kardeşi gördüm. Bir fenerin etrafındaydılar. Görüldüğü kadarıyla Şeyhin konuşması bitmişti. Ebû Tarık el-Yemeni konuşmaya başladı. Hâlâ kulağımda çok ilginç çınlayan bir söz hatırlıyorum. Yeni olan kardeşlerin maneviyat ve morallerini yükseltiyordu. Düşmanla aramızdaki mesafe çok azdı. Ebu Tarık onlara dedi ki:

"Kardeşler, düşmandan korkmayın. Düşman dağın arkasında, onlar da keleş var, sizde de var. Onlarda tanklar var, sizde de tanksavar roketler var. Onlarda şu var, sizde de şu var. Bölgede her şeye dair sizinle onlar arasında münasebet var, bu yüzden hiçbir şeyden korkmayın. Ama düşman uçaklarla gökyüzünden geliyor. Sizin kanaatiniz bunun bizim karşı koyma gücümüzün olmadığı bir silah olduğu yönünde olabilir, söyleyin bakalım bu uçaklara ve bombardımana ne yapacağız?" Ben onun sözünden askerliğe ve dahi bir zihniyete işaret eden bir çıkarımda bulundum. Ebu Tarık devam etti: "Gerçekte de bu uçaklara karşı yapacak bir şeyimiz yok. Çünkü Allah (*subhânehü ve teâlâ*) şöyle buyuruyor: **"Allah kişiyi sadece gücünün yettiğiyle sorumlu tutar."** (Bakara, 255) Uçak savaş haricinde bir silah. Allah gücümüzün yetmeyeceği şeyi bize musallat etmez. Çünkü bu beşeri sorumluluğun haricinde olur. Bu yüzden gerçekten bakın, isabetlerin %60'ı hedef dışı, hedefe isabet eden %40'lık kısmın yarısı patlamıyor. Patlayan %10'luk kısmın etkisi ise askeri kitaplarda yazılı değil. Gerçekten de bu savaş harici bir silah."

Aradan fazla bir gün geçmedi ki üzerimize, 25 metre kadar uzağımıza parçalama mesafesi 200 metre olarak belirtilen Scud füzesi düştü. Tüm Arap komutanlar bölgedeydi. Ebu Abdullah, Ebu Ubeyde (*rahimchullah*) ve herkes ordaydı. Sonuç şu oldu: 4 çoban öldürüldü. Bu öldürülenler Pakistan arazilerinin metrelerce gerisindeydi. Basınç sonucu bazı çadırlar kırıldı. Bir kardeş basınç sonucu, dâhili olarak bağırsaklarının birbirine karışması sonucu öldürüldü. Scud sonucu kayıplar kanasların isabeti gibi oldu. Afganistanda yolculuk boyunca yürüyorduk, yere gömülmüş ve patlamamış füzeler görürdün. Bu füzeler, hatta içinde küçük bomba parçacıkları olan misket bombaları her yarım metre kareye bir düşerken mevkinin metrelerce uzağına düşüyordu.

Hatta bir kere onlardan biri bana dedi ki: Bir ara yemek yiyorduk, bir füze çatıyı deldi ve yemek masasına düştü. Yemek masasını kırdı ama patlamadı. Biz füzenin etrafında beş kişiydik.

Önemli kısım; kardeşimiz ne dedi? “Bu silah savaş haricindedir.” İşte bu maneviyatla gerilla savaşında hareket edebilirsin.

Burada ne diyor:

“Devrimci topluluklara karşı gerçekleştirilen hava saldırıları komünist komutanları taktiklerini düzeltmeye mecbur etti. Ama bu saldırılar onların maneviyatları karşısında veya savaş kudretlerinden dolayı amacına erişemedi.

Nitekim gerilla savaşlarına karşı kullanılan silahların etkisine dair olan bir rapor da bunu belirtmiştir. Ağaçlıklarda bulunan sığınaklardaki ağaçların sayısını azaltmayı hedefleyen girişim beklenen sonuçları vermedi. Hatta savaş deneyimi en az olan birimler dahi makineli tüfek ateşlerinden ve uçaklardan gelen füzelerden korunmayı öğren-di.

Bilindiği üzere Viet Cong en gelişmiş ihtiyatları biliyordu. Ana üslerinin olduğu bölgelerde tüneller ve mağaralar kazmışlardı. Öyle ki bu mağara ve tünellerden bazısı 500 ratl ağırlığındaki bombaların etkilerine dahi karşı koyabilirdi.”

“Vietnam’da Tüneller Savaşı” isminde bir kitap okuduğumu anımsıyorum. Gerçekten değerli bir kitap. Yer altı mahzenlerinden, su kaçırmının ve mahzenlerde tünel sularını orada dağıtmanın nasıl olacağını, yerel taktiği, havalandırma işini anlatıyordu. Kitap gerilla komutanlarından birini anlatıyordu. Bu adam 6 senesini mahzenlerde geçirmiş. Kafasını yukarıya sadece bir şeye bakmak için kaldırıyor ve hemen usulca mahzene geri iniyor. Artık insanların savaş konusuna ısrarlarını sen düşün.

“Bazı birimlerde belirli sayıda savaşçılar düşen bomba ve füzeleri ve patlamaların sayısını saymak için özel eğitim alıyorlardı. Bu kişiler eğitim sonrası patlamayan füzelerin yerlerini ayırt edebiliyor ve onları daha sonra yer mayını, bomba, mermi vs. yapımında kullanabiliyorlardı.”

Bak bu askeri tatikte bizi ilgilendiriyor. İlyuşin uçağı geldiğinde ki bu uçak genelde 36 füze atardı, kardeşler hemen saymaya başlardı. Artık 36’yı saydıklarında uçağın havada gezmesinden korkmazlardı, çünkü mühimmatsız uçuyor.

Diyor ki: **“Füze ve bombaların sayımı”** biz bunu yaptık.

“Patlama sayıları” bunu da yaptık.

“Bu kişiler eğitim sonrası patlamayan füzelerin yerlerini ayırt edebiliyor” buna ulaşamadık.

“Saygon hükümeti bu seneler içerisinde iki ordugâhın kayıplarının nisbetinin Viet Cong’un lehine geliştiğini itiraf ediyor. 1964 Ekim’de New York Times bu kayıpların resmi sayısını açıkladı:

[Sağ üst köşe birinci kare ‘sene’ ikinci kare ‘hükümet’ üçüncü kare ise ‘VietCong’]

1964	1963	1962	1961	السنة
11390	19000	13000	9000	الحكومة
9000	28000	33000	13000	الفيتكونغ

Bakin bu aklın eylem ve planlamada sizde olması gerek. Komutanın istatistikleri yazıp kaydetmesi, her şeyin; insanların maneviyatı, eğitim saatleri, uyku ve yemek saatleri, hastalık seviyesi, yaralı sayısının açıklayıcı taslağını belirtmesi gerekir. Kendisi için açıklayıcı tablolar saklar. Bunlarla işlerini güzelce idare eder. Mesele idare çalışması ve idari akılların bulunması. Plansız bir şekilde sabahları akşamları geçirmemek gerek. Böyle olursa vakit çok, iş de çok, ama kişi bir şey yapmaz olur.

Diyor ki:

“Viet Cong’un bu kayıplarının hükümet tarafından takdir edildiğine ve bunun bombardımanlardan dolayı mecburen sivil kayıpları da kapsadığının farkında olmak gerek. Ancak tetkik için bir araç var; kayıp sayıları ve ganimet silahları birbiriyle karşılaştırılacak. O zaman farklılık şu çıkarıma götürecek şekilde farklılık görünecek: Viet Cong’dan öldürülen kişilerin çoğu silahlı olmayan kişilerdi. Bernard Fall’ın “Vietnamlılar”da yazdığına istinaden bu takdirlere şu hüküm verilebilir:

“Güney Vietnam uçaklarına air resmi raporlar orada kullanılan yöntemle ilişkin bir fikir oluşturmaya müsamaha ediyor. 1963 Ocak’ta üç gün süren operasyon içerisinde uçaklar şu hedefleri vurdular: Peiku’nun batısına 15 ve 35 km uzaklıktaki bir ev ve on gözlem kulesi.

Heineken'in batısına 45 km uzaklıkta üç ev, Peiku'nun batısından 35 mil uzaklıkta dört ev ve bir pirinç tarlası, yirmi beş ev yok edildi, Peiku'nun kuzey batısına 35 km uzaklıktaki on ev zarar gördü, Bien Hoa'nın kuzeyine 30 km uzaklıkta iki ev de zarar gördü. Viet Cong gruplarına karşı Juen Kes ovası ve 'D' mıntıkası sığınağına gerçekleştirilen bir operasyonda Vietnam Cumhuriyeti ordusu 76 düşmanın kara silahlarıyla, 400'ünün de hava silahlarıyla öldürüldüğünü açıkladı. Bu durum ordunun sadece 7 birey silahı ve 5 topluluk silahı (makinelî tüfek ve havanlar) ganimet almasına mâl oldu. Ama bunun yanı sıra ordu böylece 400'den fazla kulübe evi tedmir etti."

Öldürülenlerin (düşmanlar) bu hallerde olmasını sağlayanların kim olduğunu kolayca düşünebiliriz. Uçakların Viet Cong'a ait olduğuna inanılan hedeflere karşı ayırt etmeden kullanılması bölge sakinlerinin Saygon hükümetine düşmanlığını son derece iyi açıklıyor. Bir başka açıdan, genellikle köylerinden erler olan ve kendilerini tehlike ve sıkıntılarda ortak oldukları yandaşlarla birlikte olmak için çiftçilerde gerekli tüm sebepler vardı.

Köylerden ve Vietnam'ın düz arazilerinden uzak bir diğer dünyaya göre devrimciler küresel komünizmin işbirlikçileri kabul ediliyordu. Ama bambudan ve ağaç yapraklarından yapılmış kulubelerle özgürleştirilmiş köylerde devrimci gerillalar sakinlerle son derece basit işleri konuşuyordu."

Burada çok önemli ve kısa bir noktaya değineyim: seçkinlerin menheciyle genele hitab arasındaki bağa bak.

İki kelime söylüyor: Yine de biz onları ideoloji sahibi komünistler sayıyorduk, grift bir ideolojileri var. Ama kulübelerde ve çiftçilerin yanında insanlarla son derece basit şeyleri konuşuyorlar.

Viet Cong'un kulübelere ve ümmî insanların yanına Marks'ın gelir-kâr farklılığı teorisini anlatmak için gitmedikleri kesin. Ekonomide değer farkı nazariyesini anlatmak için gitmedikleri de muhakkak. Onlara gerillalara silah aktarmayı gerekçelendiren basit şeyleri anlatmak için gittiler.

Derim ki: Bu bize seçkinler menheci ile genele hitabmenheci arasındaki farka dair fikir veriyor. Seçkinler menheci inançlar ve azimetlerdir. Genele hitab ise duygular, genellemeler ve temellerdir.

Başlangıçta seçkinler olarak eğitime dair tafsilatlar var. Genele yönelik ise şiarlar felsefesi ve insanlara kolay gelen şeyler var. Bilhassa seni insanlara bağlayan şey din ve metod birliğiyse durum böyle olmalıdır.

Vietnam'daki insanlar komünist değil Budistlerdi. Komünist düşünceye dair kolayca bir fikir düzeyi yoktu. Elhamdulillah biz Müslümanlara garip olmadan İslami bir menhecle hitab ediyoruz. Bizim merkezinde konuşabileceğimiz üsluplarımız var. Rasûlullah (aleyhissaletu vesselam)'a basitçe İslam'ın temel esasları üzere "şunları şunları yapacağım" diyen bedevi geldiğinde ona dedi ki: "Doğru söylerse kurtuldu." Adam dedi ki: "Bundan fazlasını yapmayacağım." Hüküm danışılması için bir cariyeye getirildi. Akidesini anlamak için Rasûlullah ona soru sordu, cariyeye "Allah göktedir" dedi. Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem) "ben kimim" dedi, cariyeye "Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)" dedi. Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: "*Bunu azat et, çünkü mü'mindir.*" Umuma umum basitliğinde hitap etti. Özel kesime de onların seviyesine göre hitapta bulundu. Sahabe arasındaki şair, edip, yazar ve âlimlere seviyelerine göre konuştu.

Önümüzdeki merhalenin menhecine geçeceğimiz zaman bunu tafsilatlandırmamız gerek. Bu, özel kesime yönelik akide, menhec ve eğitim de detaylı bir program vaz etmekle olur. Sıradan insan nezdinde merhalelerden şiar felsefesine varıncaya dek şunu belirtmemiz gerek; "biz senin çocuklarını öldüren, ırzını çiğneyen işgalci küffarı kovmak için Allah yolunda savaşıyoruz. Bu küffar gittiğinde şeriatı kuracağız, şeriatla senin malın ve ırzın korunacak. " Her insanın anlayacağı ve uğrunda savaşılmaya layık göreceği basit şeyler.

Ama şimdi biz sıradan bir insana gelsek ve ona desen ki "İbn-i Teymiyenin de dediği gibi Allah'ı birlemekten sonra en önemli vacip işgalciyi defetmektir. Metin ve şerh kitaplarında da böyle geçer." Seni anlamaz. Ona meseleleri haddinden fazla grift hale getirsem ve desem ki: "Bu ümmetin sonu sadece öncesinin üzerinde bulunduğuyla ıslah olur." Evet, bu doğru bir şiar. Sonra da akideyle ve mezheblerle ilgili tafsili şeyleri düzeltmekle ilgili konuşuyorsun. Tüm bu tafsilatlardan sonra o kişi benim ona kendi anlayışından çıkardığı İslam'dan başka bir şey getirdiğimi anlayacak.

İbn Abdilberr'in şöyle bir ifadesine denk geldim: "Namazda ellerini bağlayan bir beldeye geldiğimde ben de bağlıyordum. Elbiselerini isbal eden bir beldeye geldiğimde ben de elbisemi salıyordum. Çünkü muhalefetin cümlesi şerirdir."

Bir mescidde insanların hepsi sekinet içinde. Sonra birisi seslice 'âmin' diyor. Ne yaptığını anlamayan ve onun namazla alay ettiğini sanan insanlar arasında böyle yapıyor.

Hatta bir defasında kardeşlerden biri bana dedi ki, ki, bu kardeş bilinçli selefilerden biri, fakih ve ilim talebesi bir adam, bana dedi ki: "Pakistan'da bir mescide girdim.

İkinci saftan birinin asıl selefler gibi namaz kıldığını gördüm. Ellerini kaldırıyor, sesi- ni yükseltiyor, ellerini göbek yukarısında bağlıyor vs.. Onunla tanışmak istedim. De- dim ki: "Kimsiniz?" Dedi ki: "Suud'da Usulu'd-din fakültelerinden birinde okudum." Dedim ki: "Elleri kaldırma, bu şekilde bağlama vs amellerin hükmü ne?" Dedi ki: "Bunların namazda müekked sünnet diye biliyorum." Dedim ki: "İmama ittibanın hükmü nedir?" Dedi ki: "Farz" dedim ki: "Niye sünnet yüzünden farzı terk ediyor- sun?" Sonra bu ilim talebesi kardeş bana dedi ki: o kişiyle uzun meselelere girdim. Onu tam anlayamadım. Biliyorum ki o insanlarla namaz kılmak için girdiğinde ora- daki insanlar ona farklı baktılar. Ben sadece doğru açıklama yapmak için olaya onun penceresinden bakmak istiyorum.

Şüphesiz Rasûlullah'tan (sallallâhu aleyhi ve sellem) sahih olarak gelen şu rivayet var: "Beni nasıl namaz kılarken gördüyseniz siz de öyle kılın." (Buhari) Uymamız gereken Rasûlul- lahtır. Namazla ilgili kati olan meseleler vardır. Ancak Rasûlullah (aleyhissaletu vesse- lamı)'dan farklı suretlerle rivayet edilen şeyler de var.

Harun er-Reşid ve öncesinde Ebu Cafer el-Mansur geldiğinde, Mansur İmam Ma- lik'ten ona tüm ümmeti ona göre hareket ettireceği ve ümmetin mezheplerini vahdete eristireceği bir kitap yazmasını istedi. O zaman Malik ne dedi? Ona dedi ki: "Böyle yapmayın. Çünkü Rasûlullah'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) sahâbesi memleketlerde yayıldı- lar. Hepsi Rasûlullah'tan ona dayanan bir anlayış aldılar. Bence eğer sen böyle bir şey yaparsan sahabenin ve insanların görüşlerinin bir birine vurdurulması yakın olur, sonra başına problem çıkar."

Sen bölge halkının tamamının Maliki olduğu bir mıntıkaya gelip savaşıyorsan veya Türkistan ya da Tacikistan gibi halkının tamamı Hanefi olan Orta Asya'da bir yere gelip savaşıyorsan, bir de seninle hükümet arasındaki mücadelenin anahtarını insanları senin anlayışına göre sefefe tabi olmaya sevk etmek olarak görüyorsan -velev ki senin anlayışın en doğru olsa bile- ve temel savaşı terk edersen bir kişiyi bile tarafına asker olarak alamamakla kalmazsın, üstüne bir de savaş otomatikmen seninle insanlar arasında bir savaşa dönüşür. Bilhassa Peştuca BBC ve Farsça BBC, buradaki insanlar birden ona kadar saymayı bilmiyorlar. Onları tanırıyorsunuz.

Bir gün geldim ve çamurda çalışan bir adam gördüm. Ona müjdelemek için şöyle dedim: "Haberi duydum. Burhaneddin Rabbani'nin bölgesinde deprem olmuş." Bana dedi ki: "Haberi BBC'den mi duydun?" İlk soru böyle. Yani müjdelemek için yanına gelmem ona yetmiyor. Haberin BBC'den olması gerek.

Şu BBC burada Afganistan'da mezhepler ve vahhabilik sorununa dair günde 6 saat bir şeyler oynatıyordu! Şeyh Abdullah Azzam'ın bunun hakkında uzun bir konuşması var. Konuşmanın çoğu doğru, içinde doğru olmayan şeyler de var. Bu sorun sebebiyle Arap Afganların tüm ifade imkânları yok edildi. Yayın ve sinyal kesildi.

Hatta kardeşimiz kumandan Ebu Hafs bana dedi ki: "Afganistan'ın ortasında bir bölgeye girdik. Bizimle beraber Mısırlı bir kardeş te vardı." Bana kardeşin şeklini vassetti. Dedi ki: Çok uzundu, keldi. Şöyle bir yelek ve bölgesel cellabiye giriyordu. Namaz kılmak için kalktığında insanlar bize bakıyordu." Kardeş bana dedi ki: tekbirle elini kaldırdı, cehri okudu, bizim gibi namaz kıldı ve tekbir getirdi, 'âmin' dedi. Afganların âdeti üzere köpek oturuşu yapan bir Afgan dehşetle bakıyordu, ben de onun yanındaydım. Namazını bitirince (bu Afgan Arapça biliyordu) Afgan dedi ki: "Bu büyük kâfiristan, gelmiş namazımızla alay ediyor."

Bu konuda kıssalar epey çok. Bazı fer'îlerin fer'îlerini ve bunlar hakkındaki menhecinin itibara alınması velev ki senin bu bakışın en doğru da olsa insanlara aşamalı olarak yaklaşmalısın. Ali b. Ebi Tâlib (ra) "Siz Alah ve Raslünün yalanlanması mı istiyorsunuz? İnsanlara akıllarına göre konuşun" sözünde dediği de budur. Bu sözü fıkhetmenin bir bölümü de bunu tertem okumandır. Yani insanlara akıllarına göre hitab etmezsen Allah ve Rasûlü yalanlanacak. Bir gerilla savaşıcısı olarak senin zatı âlin yalanmayacak. Allah (*subhânehü ve teâlâ*) ve Onun insanlardaki konumu yalanlanacak. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in insanlardaki konumu yalanlanacak. Yalanlanmanın sebebi ve merkezi insanlara akıllarına göre konuşmamaktır. Biz de -ki bizim nefislerde böyle bir konumumuz da yok- insanlara hitabımız akıllarına göre olmadığı için yalanlanacağız ve insanlar planımızı asla kabul etmeyecekler.

İnsanların anlamasına dair tedrici bir plan vazedilmeli. Bundan daha çok çok uzun konuşabiliriz. Bu konuya dair spesifik yazılar, cihadilerin tüm insanlara karşı davranışında üsluplarına dair okuyacağız inşâAllah. Bunu yazarın buradaki kavlından anlıyoruz "gerillalar çiftçilerle en basit şeyleri konuşuyordu." Tedricilik olduktan sonra Ali b. Ebi Tâlib'in dediği gibi: "Seven itaat eder." Daha sonra onları istediğin şeye yönlendirirsin. Osman b. Affan da şöyle der: "Allah Kur'an ile yola gelmeyi sulta/ otoriteyle yola getirir." Yani insanlara boyun eğdirmede Kur'an hücceti ve Kur'an'a karşı kanaatlerinle ulaşamadığın şeylere güç ve otorite ile ulaşırsın. Zira hitap insanların akıl seviyelerine göre olur.

Kanıtlar getirerek şöyle devam ediyor:

"Daha yirmi yaşını aşmamış bir çiftçinin oğlu saraheten şunu söyledi: "Biz köyde her gece saldırıya maruz kalıyorduk. Hükümet gerektiği gibi güçlü ve güzel olsaydı bizi himaye etmesi gerekirdi. Bu yüzden Viet Cong'un hak üzere olabileceğini düşündüm. Şimdi ise, artık onları tanıdım. Üzgün de değilim, çünkü onlara katılmaya karar verdim."

Bir başkası şöyle diyor: "Köyüme saldırdıklarında onlardan korkuyor ve nefret ediyordum. Ama onlarla beraber gitmem gerekti, bu-

gün ise bundan mutluluk duyuyorum.”

İşte bu askere alma başarısının ürünüdür.

“Soru soran kişi Vietnamlı bir gazeteciydi. Arabalar aracılığıyla del-tadaki çekişmeli bölgelere ulaşabilmişti. Artık çekişme yeri olmayan ve yedi yirmi dört komünistlerin hâkim olduğu bir köye girdi. Ko-mutan dışında devrimci gerillaların tümünün yaşı 20’yi geçmiyordu. İntikam eylemlerinden korktukları için isimlerini söylemeyi redde-diyorlardı. Ancak köy doğumlu olduklarını bildiriyorlar ve yerel leh-çeyle konuşuyorlardı. Ho Chi Minh hakkındaki düşünceleri soruldu-ğunda komutanları şöyle cevap verdi: “Büyük bir devrimcidir. Biz onu çok seviyoruz. Ama ona tâbi değiliz. Bizler güney Vietnamlılarız ve Güney Vietnam’ın özgürleştirilmesi için savaşıyoruz.” New York Times 23. 9. 1964”

Burada çok önemli iki nokta var:

Birinci nokta:

Tüm savaşçı gençler yirmi yaşının altındaydılar. Kendi öz tecrübemden ve Şam bel-delerinde gördüğüm Cihad’dan, sonra burada Afganistan’da Arap Afgan cihad’ın da ömrümün genel bölümlerinde gördüğüm, daha sonra Cezair’deki cihad da savaşçıla-rın saflarına geçen insanlardan gördüğümden yola çıkarak diyorum ki: gerillaların fa-aliliyetine katılacak herkeste amaçlaman gereken askere alma yaşı 17 (bazen 15’e düşer) ile 25 arasıdır. Savaşçıların asıl kümesi budur. Çünkü:

1- Genç adam canlılığını korur, çok hesap yapmaz. Mesela bir çocuğa yüzmeyi öğrettiğinde ona “14 metreden atla” desen atlar. Yaşı 20’ye geldiğinde 14 metrenin yüksek olduğunu bilir. Suyu mikdarına göre girer, sonra bu şekilde nefes alır, hesap yapmaya başladığında teklifi reddeder.

2- Bu bekârlık yaşıdır. Cihada hafif olarak yola çıkanla ağır olarak çıkan arasında çok büyük bir fark vardır. “Allah yolunda hafif ve ağır olarak cihada çıkın.” (Tevbe. 41) Müfessirler dedi ki: Bekârın cihada çıkması hafif yola çıkmak kabilindendir, aile sahibinin cihada çıkması ise ağır yola çıkmak kabilindendir. Bu gerçekten de hesaplar noktasında büyük bir farktır.

3- Bu gencin hareket külfetleri çok basittir, sadece kendinden mesuldür.

4- Akıllar hale uyanık ve açıktır. İçlerine birçok fikir yığınları girmemiştir. Bu yüz-den Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyuruyor ki: “Müşrikler içinde gençliğin ba-harında olanlara karışmayın, ihtiyarlarını ise öldürün.” (Ebu Davud, 2670) Yani savaşta 17 veya 13 yaşında bir çocuk gördüğünde onu öldürmekten kaçın, çünkü onun

önünde daveti duyabileceği bir mesafe vardır. Umulur ki Yüce ve münezzehten olan Allah ona hakikati açar. Ama küfür içinde ihtiyarlamış olanlarda ise genelde fayda yoktur.

Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) askere alma ve davette gençlere yönelmiştir ve şöyle buyurmuştur: "Ben müsamahakâr haniflik ile geldim. Gençler bana tabi oldu, yaşlılar ise muhalefet etti." Biz seferlerdeyken bakın, bize tabi olanların çoğu gençlerdir. İslami cemaatlerden geri duran, hatta parlamentoya geçen, oturan veya saçmalıkların içine düşenlerin hepsi orta yaştakiler ve yukarısidir. Arada fark var.

Her türlü kritere göre yerinde olan insanları bu yaşta askere almaktır.

Tuhaf ve ilginç olan şudur ki: Şu an günümüzde cihadi hareketlerde bunun tam aksi teoriler yayılmakta. Yani gençler pervazsız ve aceleci olduğu için orta yaşlı ve yaşlılara dayanmamız gerektiği teorileri kol gzmekte.

Komutanlık edenler, fikir mimarlığı yapanlar ve çokça tecrübeye sahip olanlar genelde 40 yaş üzeri olurlar. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) de 40 yaşındayken Peygamber olarak görevlendirilmiştir. Hatta Musa (aleyhisselam) çok mesafe almış. Bazı kitaplar da yaşının çok büyük olduğunu okudum. Ancak hicretten mesafe aldı, tefekkürden mesafe aldı, koyun çobanlığından mesafe aldı, bir başka Nebiyle birlikte vakit geçirmekten mesafe aldı da risâlete ehil hâle geldi.

Meseleyi yönlendiren insanlarla benim kastettiğim hareketimin temeline önerilen büyük insanları savaşa girmeleri için önerilenlerden çok yapmam arasında fark var. Bunlar bireysel girişimlerdir. Usame b. Zeyd 17 yaşında, ordusunda Ensar ve Muhacirden büyük Sahâbeler var. İçlerinde Ömer var. Ebubekir es-Sıddık çıktı ve Usame'nin atını tutarak yürüdü. Bunun üzerine Usame, Ebubekir'e dedi ki.. Bakın Ebubekir Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'den sonra İslâm'daki en hayırlı kişi. Hatta imanının ümmetin imanı ile tartılmasıyla vâsfediliyor, Cebraîl Yüce ve münezzehten Allah'tan özel bir mesajla inip diyor ki: "Ebubekir'e selam söyle. Haticeye ve Übey b. Ka'b'a selam söyle." Sayılı insanlar. İşte bu Ebubekir yaşı 17 olan bir gencin atını tutuyor. Öyleki Usame ona diyor ki: "Ey Rasûlullah'ın (sallallâhu aleyhi ve sellem) halifesi. Ya sen bin ya da ben ineyim." Ebubekir de ona diyor ki: "Sen inmeyecek, ben de binmeyeceğim. Neden sizinle beraber Medine'ye kadar ecir almayacak mıyım?" Anladınız mı?

Bu konudaki kanıt: Askere alma yaşı konusunda gençlik meselesi çok önemli. Bu beşeri bir sünnettir. Yeryüzünün en uzaklarına, komünistlere, Çin, Vietnam, bizim beldelerimize bak. Hepsinde gençlere itimat mevcut.

Şöyle bir fark var; âlimler fetvaya ve söz söylemeye kırk yaşında veya kırktan sonra başlıyorlar. Bu yaşa kadar ilmi tam anlamıyla tahsil etmiş oluyorlar. Ama eş-Şâfiî bu noktada şâzz kalmış, yüksek dehasından dolayı erken yaşta fetva icazeti almıştır. Hatta

İmâm Mâlik onu fetva vermeye teşvik etmiştir, ama asıl olan ilk dediğimizdir. İmâm Ebu Hanife tilmizi olan Ebu Yusuf'a sürekli onun ehil olduğunu söyleyerek çokça maneviyatını artırırđı. Bir defasında Ebu Yusuf hastalandı, insanlar öleceğini sandılar. Hocası Ebu Hanife ona dedi ki: "Benden sonra Müslümanlar için senin faydalı olacağını ümit ediyordum." Sonra Ebu Yusuf iyileşti ve kendinin ehil olduğunu hissetti. Sonra tutup mescid de bir ders halkası kurdu, ders verecekti. Ebu Hanife ona üç mesele gönderdi ve onu insanlar önünde aciz bıraktı. Ebu Yusuf gelip ona sordu. Ebu Hanife dedi ki: "Ebu Yusuf, koruk olmadan üzüm oldun." Yani önce koruk olup sonra üzüm olman gerekir. Bunun üzerine Ebu Yusuf tekrardan hocasının halkasına rucu etti.

Seçkinlerin ve komutanlıkların hâli budur. Ama askere alma ve atılmalara yönelen direceğin insanlar gençlerdir. Bu yüzden şu an bazı Müslüman davetçilerin gençlerle sorunu var. Şeyh Muhammed Surur çekinmeden bana sarahaten şöyle dedi: "Kardeşim İslami çalışmanın ve cihad çalışmasının sorunu gençlerin öne atılmasıdır. Bak ben sana diyorum; bu çağda Müslümanların başına gelen felaketlerin sebebi gençlerdir." 15 dakika durmadan sürekli gençlere laf söyledi. Sonra geri adım attı. Çünkü benim ona karşı cevap vereceğimi gördü. Dedi ki: "Sen istersen bana sorunun sebebi Şeyhlerdir, onlar şöyle şöyle yaptılar, cihaddan geri kaldılar, oturdular diyebilirsin. Bunu demek istersen sözün doğrudur. Ama çözüm Şeyhler musibetinden gençler musibetine kaçmak değildir. Ben sana net olarak diyorum: "Benim gençlerle sorunum var." Harfiyyen böyle dedi.

Daha önce size anlattığım karşılaşmamızın son cüzü böyle olmuştu. Ona dedim ki:

"Düşmanların bize tasallutunun sebebi Şeyhler/hocalar. Başımıza bela açanlar hep Şeyhler. Cihad iddiası altında bizi parlamentoya Allaha şirk koşmak için girdirenler Şeyhler. Bizi cezaevlerinde ters yüz edenler de Şeyhler."

Bana dedi ki: "Doğru. Ama çözüm bu yolla bizi kesmeleri için gençlere güç vermek değil."

Şu an, cihad sadece Şeyhler vasıtasıyla hâsıl olur diyenler var. Ben birçok kardeşime dedim: Şimdi birisi kırkı az geçmiş. Ben Afganistan'da otuz yaşındayken daha iyiydim. Yirmi yaşında geldiğimde daha iyiydim. Bekârken cihad ettik, evliyen de cihad ettik. Aradaki mesafe ölçülmeyecek derecede geniş. Allah (subhânahu ve teâlâ) için öfkeden kanı kaynayan, girişimci, canını fedada ucuz görenler bu yaşta çok çok daha iyi.

Bu yüzden sen askere almaya yönecek olduğunda savaşacak gençlere yönel.

Çalışmaya dair bu Şeyhlik teorisinin destekçisi olan bazı kardeşle bizim yirmi yaş altı insanları gençleri savaş için asker aldığımızı söyleyebilir. Ancak bu doğru değil.

Yirmi yaş altı gençlerin hızlıca komutan olmaları için askere alınmaları gerekir. Bu yüzden Rasûlullah (aleyhissaletu vesselam) Usame b. Zeyd'i 17 yaşındayken gönderdi. Tüm insanlar böyle; Musab b. Umeyr, Yemen'e giden Muaz da aktif ve atılgan bir gençti.

Üzerinde durmak istediğim bir başka husus:

Onlar Ho Chi Minh gibi komünist olmalarına, onun tebaası ve öğrencileri olarak görülmelerine rağmen konuşmak istediğinde diyor ki: Hocamızdır, sevdiğimiz biridir, başımızın tacıdır, ama biz güneyin adamlarıyız onlar ise kuzeyin. Bu bizim odaklanmamız gereken mevcut bölge boyutu ile bölgescilik ve ümmetçilik arasındaki alakanın menfilîği ve müsbetliği sorunudur.

Bölgesel boyut, kabileye müntesiplik hissi, şehre müntesiplik hissi, bir yöne müntesiplik hissi tek bir bölgenin dâhilinde dahi cihad düzeyindendeki en önemli öldürücü unsurlardandır.

Şu an da dâhil olmak üzere beldelerde cihad cemaatlerinde sorunlar var. Evveli emirde "cemaat, gelin size yardım edelim." Sonunda ise bakıyorsun bu doğulu, bu batılı. İşte sorunun özü bu. Çünkü o kişi babası ve dedesinden onların onlardan olduğu düşüncesini miras almış. Birisi doğu veya batı ehlinden biriyle evlendiğinde akrabalara rının çoğu bunu küçük gördüğü için düğününe gelmezler. Çünkü o kişi başka bir bölgeden evlenince tüm ciheti küçük düşürdü. Bu şeyler insanlar ve toplumlarda kök salmış.

Genç emevi devletinin Şam'da demara uğrama sebeplerinden birisi de Arap köklerinden olan Yemeniyye ve Kaysiyye arasındaki çekişmedir. Devlet bir kere daha ayağa kalkmışken Endülüste demara uğramalarının sebebi evvela Kaysiyye ve Yemeniyye arasındaki çekişme, sonra da Müslüman Arap ve berberiler arasındaki çekişmedir.

Bu mesele çok ince bir şekilde tetkik edilip işlenilmesi gereken büyük bir problem. Çünkü bu mesele sahih bir şekilde işlenmezse bitirilemez ve tüm ümmetsel nazariyeleri tahrip eder.

Bu meselenin kullanımı riddet savaşlarında Müslümanlar zayıfladığında Halid b. Velid'in bunu kullandığı yoldur. Dedi ki: "Kabileler ayrışsın da nerden geleceğimizi bilelim." Bunun üzerine her kabile "Ey Beni Temim, ey beni falan, Müslümanlar sizin tarafınızdan gelmiyor" dedi ve direndiler. Bu şekilde bu mesele doğru bir şekilde kullanıldı.

Ferdi düzeyde yanlış kullanılıncı Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in buna karşı muamelesi Nübüvvet edebine ve latif ifade kalıplarına rağmen çok sert ve şedid oldu. Buyurdu ki: "Bazı topluluklar ya atalarıyla övünmeye son versinler, aksi takdirde onlar Allah katında pislik böceğinden olacaklar." Ve şöyle vafediyor; "burnuyla tezeği karıştırıyor." Çünkü ırkçılık, bölgescilik ve mensubiyetçilik birer pisliktir. Kişi bununla oynar

ve pis koku çıkarır. Bu da pislik böceğidir. Hatta Rasûlullah şöyle buyurmuştur: “*Kimmin atalarıyla övündüğünü görürseniz ona babasının kamışını ısırtın, kinaye de yapmayın.*” Yani ona bölgesinin anladığı dil üzerinden dediginizin kamış olduğunu açıkça anlayacağı dille deyin ki: “Babanın kamışını ısır.”

Kendisi Şam ehлиндendir, ben Şeyh Abdullah Azzam'ın Şam ehlinin anlayacağı şekilde sarahaten şöyle dediğini duydum: “Şeyh Elbâni'nin -ki ben o ve onun gibilerle kanıt getirmeyi sevmem- şöyle dediğini duydum: Bu hadisin şerhi o kişiye “babanın kamışını ısır demektir.” Yani ben falanın babası, falan baba tarafından diyene de ki: Tamam, babanı yakala ve ona böyle yap. Ta ki bu şekilde o şahsın nefsindeki bu kibir kırılsın. Çünkü bu tehlikeli bir şey. Rasûl (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: “*İrkçılığı bırakın gitsin, o kokuşmuştur.*”

Kanıt şu: bu mesele bir itikada ve vela-berâ kriterine dönüştüğünde bu şekilde bir pisliktir. Ama bundan askeri bir taktik olarak ve gayretleri harekete geçirmek için yani adamlarına “sen yerini müdafaa ediyorsun, ırzını ve malını müdafaa ediyorsun, haydi hareket et” dediğinde bu mesele olumlu bir hal alır. Bu da aynı şekilde tafsile ihtiyaç duyuyor. Biz burada bunu zikrettik. Çünkü Ho Chi Minh'le ilgili kendisine soru sorulan ve inança ile her açıdan ona bağlı olan birisinin şu sözleri benim dikkatimi celbetti: “Evet, biz onun tebasıyız, her şeyimiz bir. Ama o kuzeyli biz ise güneyliyiz. Biz vatanımızı kendi başımıza özgürleştireceğiz.”

Bu noktaya dikkat etmemiz gerekiyor. Beşeriyet içerisinde fitratı öldürücü bir ilke ortaya çıkaranların hepsinin nazariyesi bozuktur. Katledilemez fitratlar var. Komünistler sahip olma fitratını öldürmeyi getirdiklerinde teorileri külliye yıkıldı. Mensup olma meselesi de fitrat ve mizaçtır.

İmam İbnu'l-Kayyim'in dediği gibi bu mizaci meselelerin ketmedilmesi imkan dâhilinde değildir. Medâricus's-Sâlikinde bu mizaçları değiştirip istifade edebileceğinden söz etmiş ve şöyle demiştir: Nehir insanları kuşattığında önlerinde üç çözüm vardır: Bir grup insan nehrin karşısında duralım der, nehir bunları kuşatır. Bazı insanlar nehrin karşısında durmak imkânsız der ve temelinden kaynağa set çekmeye gider. Eğer kaynağa set çekseler kayanın paçalanması ve farklı yerlerden çıkıp yine bu suyun nehre dönüşmesi an meselesidir. Bir diğer kesim ise bu nehirdir, bunun kaynağına set çekmemiz mümkün değildir, öyleyse biz bu nehre akacağı alanlar, tarlalar ile bostanlar arasında geçeceği kanal yolları açalım, nehir akadursun, biz de onu ekili tarlalarda kullanalım derler. İşte nefsi ve fitri tabiatlara bu yapılır. İbnu'l-Kayyim'in yazılarını okuduğunda onun en büyük psikologlardan olduğunu farkedersin.

Bu fitri şeylerden birisi de insanın kavminin ve yerinin çocuklarından olduğu, onlara ihtiyacı olduğu vs. şeylerdir. Peki, şimdi insanlara bu meseleye dair ne diyelim? Kardeşim, Yahudi ve Hristiyanlara cihad da çok net iki mesele var. Biri şer'i, diğeri ise askeri ve siyasidir.

Şeri olan; bir Müslüman olarak senin beldende cihad etmen, kavminin çocuklarını müdafaa etmen gerekiyor. Ama mukaddesatlar yani Kâbe, Medine ve Kudüs söz konusu olduğunda Kamerun'da bile olsan buraları korumak boynunda bir haktır. Bunu her Müslüman anlar. Senin bunun hak olduğunu anlamaman gerek. Senin Türkistan veya Tacikistanla beraber cihad etme vazifen yok. Bu nafiye döner. Çünkü mukaddesata dair sana düşen farzdır, bunun fehmedilmesi gerekiyor.

Bir diğeri askeri ve taktikseldir; ona dersin ki: Sen mukaddesatı korumak için Yahudiler ve Amerika ile savaşıyorsun diye onlara karşı illa ki Beytu'l-Makdis'in surlarında savaşmak zorunda değilsin, Mağrib'te onlara karşı savaş. Böylece de mukaddesatı korumada katkı sunmuş olursun. Onlarla Libya'da savaş, Türkistan'da savaş, Özbekistan'da savaş.

Böylece sen onun açısından askeri, siyasi ve akidevi yönden sorunu çözmüş oldun. Ona de ki: "Onlara karşı savaşmayı kendi hükümetine karşı savaşmak için bir kapı olarak kullan." Böylece onun için üçüncü sorunu da çözdün. Senin burada bizimle birlikte savaşman tüm başka bölgelere yardımını gerekli kılıyor. Dördüncü bir sorunu da onun için çözdün. İşte seferberlikte teori budur.

Kovulmuş olarak diyarından çıkmışsın, yaşadığın yer yıkılmış, üniversitede okuduğun yer tahrip edilmiş, ailene saldırılmış, malına el koyulmuş, evsiz kalmışsın, perişan halde fakir olmuşsun, bu halde iken milletin çocukları çalışmayı istiyorsun, her şeye rağmen bakışların çözmek istediğin esas soruna bağlı.

Bir keresinde Filistinlilerin bir festivavlini dinliyordum. Bir şair insanları gayrete getiriyor, sözlerinde şu geçiyor:

Onlar seni yurdundan çıkardı, seni çıkaranlara geri dön sen de!

Orada babanın ektiği bir arazi vardı,

Sen onun meyvelerinden süzölmüş bal tatmıştın;

Ne zamana dek onu savaşın dillerine terkedeceksin?

Sonrasına kattıkları ezgi çok güzel. İslami kasetler, hassaten Filistinle ilgili bazı kasetler çok güzel. Bunların içindeki şiir aslen şunu söylüyor: "Dön, şöyle şöyle..."

Bu konudaki tanık şu: Bu harekete geçirme son derece önemli. Ancak sen ona diyorsun ki: "Onlar seni çıkardı, bize gel ve seni çıkaranlara dönme." O ise her gün ahizeyi yükseltip annesine ve başkalarına yaşadıklarına anlatıyor ve yurdundan çıkarılmanın acısını bir daha tadıyor.

Bu muhakkak anlamamız gereken önemli bir psikolojik mesele. Ben şöyle diyen bazı Suriyelilere şırıyordum: "Vallahi ben de ülkeme dair duygusal bir bağ yok." Şimdi onlar en güzel yerde, Mekke ve Medine'de oturuyorlar, iş kurmakla meşgullet.

Şer'i delil sana Müslümanların beldelerinin tek bir belde olduğunu, kimsenin burası benim ülkem deyip ayrı tutacağı bir yeri olamayacağı cevabını veriyor. Ama Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke'den çıktığında ona döndü ve dedi ki: "Vallahi şüphesiz sen bana Allah'ın en sevimli arzısın. Halkın beni senden ihrac etmeseydi çıkmazdım.."

Hatta İmriu'l-Kays Rumlardan yardım istemeye gittiğinde.. Bu mesele meşhur muallakada geçiyor. O sıra Necid dağlarına dönüp şu beyti söylüyor:

Durun, Necid'e ve koruya girene veda edin

Necid'e veda etmek bizde çok nadirdir

Kanıt şu: Bölgeyle irtibat fitrattır. Milletle irtibat fitrattır. Kendi davası için dönüp müdafaa etmeyi hissetmek fitrattır. Bizim sadece ümmetsel bir plan yapmamız ve bununla küresel sahayı kapatmamız gerekir. Bunun tüm yansımaları müsbettir. Böyle bir yayılma içinde çalışma yapabilirsin.

Toprağını, beldesini özlemeyen kişinin fitratı çarpıktır. Beldeyi özlemek ve vatana bağlı olmak Allah'ın yarattığı selim bir fitrattır. Haddinden fazla artarsa Rasûlullah'ın vafettiği gibi leşe dönüşür. Ya da velâ ve berânın aslı olursa yine leş olur. Ama haddi zatı açısından selim fitrattır.

Konudaki tanık şu: Müntesip olma meselesiyle ilgili bir araştırma kaleme alınması gerekir ve bu meselenin dikkatlice ele alınması lazımdır.

Kitaba dönüyoruz, yazar diyor ki:

"Vietnam'ın taşra güneyinin azami kısmında VietCong okulları, hastaneleri, idare ofisleri, vergi toplama ve basın hizmetleriyle birlikte tek hükümet kurdu. Saygon hükümeti bulunmadığı için onların hâkimiyeti arttı. Saygon hükümetiyle tek iletişimleri Saygon'un arızı bir akıllandırma saldırısı gerçekleştirdiğinde oluyordu. Bu tür saldırılarda helikopter geliyor ya da zırhlı araçlarla yoğun bir şekilde mayın döşeli yollardan geliniyordu. Askerin mecburi avdetinin akabinde hayat doğal akışına dönüyordu. Çekişmeli mıntikalara yönelik sürekli baskılarla birlikte Viet Coong tedrici olarak alanını genişletiyordu.

Washington ve Saygon halk desteği olmadan bu savaşın kazanılmaya çağını söylüyordu. General William Westmoreland Amerika kuvvetleri komutanlığı görevini teslim aldığı anda şunu ilan etti: "İnsanların iç dünyasını ve kalplerini elde etmemiz için eyalet, nahiye, köy ve küçük köy düzeyindeki saldırıları kazanmamız gerektiğine dikkat edeceğiz."

Düşman insanları satın almasının gerekli olduğunu ne zaman anlayacak?

“Gerçekten bu övgüyü hak eden bir hedef. Ancak ne var ki hâlâ bu hedefe ulaşmak için gerekli olan araç keşfedilemedi. Yakıcı Napalm bombaları ve mahsüllerin itlafı için kimyevi sıvıların serpilmesi nefisleri ve kalpleri kazanamadı.

1962 senesinde Ngô Dinh Diem sistemi taşra sakinlerini ‘stratejik’ ismi verilmiş köylere aktarmak için İngilizlerin Malezya’da önerdiği numune üzere bir programa girmeye hazırlandı. Korunaklı blokların inşası, kuytuda kalan yerleşim yerlerinin tahribi için 60 milyon dolar tahsis edildi. Bunun amacı ayaklanmayı halk üslerinden ayırmaktı. Tüm taşra sakinlerinin sığması için 1963 yılının sonunda bu sağlam köylerden 12 bin tane inşa edilmesi gerekiyordu. Kaç tane inşa edildiğini bilmiyoruz, çünkü memurlar buna dair sahte raporlar öne sürdüler. Bir de Viet Cong da hazır hale getirilmesinin ardından bu yapıları birçoğunu işgal ve tahrip etti. Böylece proje 1964 yılının bidayetinde fiyaskoya uğradı.

Çiftçilerin zorla göç ettirilmesi, sebep olunan kayıplara yetersiz tazminatlar, yeni yerleşim bölgelerine yönelik dikenli telleri ve korunaklı toplama kamplarının görünümünün istenilen amaca ters sonucu oldu. Program çiftçilerin güvenini kazanacağına onları hükümetten daha çok uzaklaştırdı. Gençler engellemelere boyun eğme yerine Viet Cong’a katıldılar. Artlarından genç kızlar onları takip etti. Yerleşim bölgelerinde sadece ‘faydasız ağızlar’ yani çocuklar ve yaşlılar kaldı.”

Yani genç kızlar bile askeri kamplara gitti. Geriye sadece ihtiyarlar ve çöl çocuk kaldı.

Burada kısaca değineceğimiz bir mevzu var. Derim ki: Mısır muhaberatının şu an gerçekleştirmek istediği girişimden bahsettik. Bu girişimleri şeker kamışı tarlalarının iptal edilmesi ve bunun yerine insanların arasında gizlenemeyeceği şeker pancarının piyasaya girmesidir. Böylece hükümet aynı zamanda şeker üreterek seviyesini korumuş olacak ama bunu gerillaların taktiklerinde kullandıkları şeker kamışları olmadan yapacak. Bu karar ardından sahada yoğun bir direnişle karşılaştılar. Çünkü insanlar şeker kamışını ecdadlarından miras almışlardı, üstelik araziye de uyumluydu. Pancar şekerinin hazırlanması ise başka bir hazırlığa daha gerek duyuyordu. İşte bunlar bize insanların birbirlerinin tecrübelerinden istifade ettiğini gösteriyor. Biz de oturalım ve bundan istifade etmek için mıntıkanın tabiatını değiştirelim.

Ancak benim aklıma gelen fikir şu; bu plan petrol bölgelerinde uygulanabilir ve çok başarılı olabilir. Petrol bölgeleri çöl bölgeleridir, doğal engeller taşımaz. Bölge sa-

kinlerine ticaret, ziraat ve sermaye verilebilir. Bu düşmanların içerisinde engel oluşturabilecekleri mıntikalarda geçerlidir. Ama Batı'nın işgal edip de işgal ettiği yerdeki insanların kalplerini de kazandığı yerlerde insanların buna ihtiyacı yoktur. Çünkü sakinler düşman sömürülerinin bekçisi haline gelmişler.

Sürgüne gönderebilirler. Çünkü kuvvetler insanlardan uzaklaştığında seninle onlar arasında bir temas olmaz. Petrol bölgelerine girmemizin tek yolu düzenli ordudur, bu ise olmadı ve asla olmayacak. Batı askeri teknolojisi karşısında İslâm'ı bir düzenli ordu görüldüğü kadarıyla mümkün değildir. Bu meseleyi inceleyebileceğimiz aklıma geldi. Bir takım fikirlerime göre bu durumda üç taktik izleyebiliriz.

- Düşmanın bölgedeki stratejik ve lojistik üslerini vurmak. Yani onlar bizi işgal ettiğinde illa ki yemek ve içecek için hava ve deniz yolu ikmaller olacak, bu ikmaller nerde olacak? Başka bölgelerde olacak. Yani Afrika Boynuzu'na, Hindistan'a, buraya Orta Asya'ya yerleşecek ki Amerika'dan bu duraklara, bu duraklardan da bizim bölgelerimize nakliyat yapsın. Bu yüzden bizim içerisinde ikmale ait arka hatlar bulunan bölgelerde gerilla savaşları tanzim etmemiz gerek. Bu bölgelerin tamamı İslâm'ı bölgeler, yapıları arka düzeydeki savaşa destek verir. Bu durum da bize şimdiden bu bölgelerin halklarını onları bize savaşlarda yardım etmeleri için gerilla savaşlarına dair eğitmeyi gerekli kılıyor. İşgal onların orda değil de bizim burda olsa da ikmal hatlarını onların bölgelerinde vurmak kolay, bizim bölgelerimizde vurmak ise imkânsızdır.
- Bazıları bu diyeceğimizin bizim menhecimizle çeliştiğini düşünebilir. İslâm'ı olmayan halklarla da ilişkiler kurulabilir. Ama bu halklar bize Batı belasında ortak olacaklar, koşulumuz bu. Buna örnek Afrika devletleri ve kendilerini tarafsız diye isimlendiren devletler. Bu devletler Körfez savaşında Irak tarafında durdular. İslâm'ı olmayan halklarla haksızlığı reddetmek ve bu halkları Amerika'ya karşı kıskırtmak hâlâ İslamcıların akıllarından uzak olan bir kozdur. Çünkü İslamcılar zannediyor ki biz Müslümanız bu yüzden sadece Müslümanlarla hareket edebiliriz.

Ben İslam fıkına bir mesele sunmak istiyorum; sadece Haçlı saldırılarını bertaraf etmek ve Batı uygarlığını geri savmada yardımlaşmak için Hilfu'l-fudûl şeklindeki ittifaklara Haçlı Batı tarafından ezilen gayri İslâm'ı halklarla birlikte girmenin hükmü nedir?

Biz de hâlâ "Lâ ilâhe illallâh" diyenlerle demeyenlerle birlikte nasıl bir ittifaka gireceğimiz sorunu var. Oysa ki fıkıh işgalciyi bertaraf etmede bir şart olmadığını söylüyor. Batı uygarlığı karşısında İslâm'ı olmayan halklarla birlikte durmaya ihtiyaç duyacağız.

Şer'i ve siyasi açıdan bir suâl. Çünkü bu askeri boyuta göre açık. Bu soru haçlı

Amerika ve Batı'ya karşı savaşı yürütecek İslâm'i halklar ve sıkıntılarda bize ortaklık edecek halklar -bilhassa İslam dünyasını çevreleyen bölgeler, örneğin Afrika bölgesi ve bu bölgelerdeki halklar- arasındaki mazlum ve mustazaflara yardım için, Hilfu'l-fudul nevinden bir ittifak kurmanın imkânına dair.

Çünkü bu mezkûr halklar şu an tarafsızlar kümesinde. Bunları ya Batı alacak ve bize karşı savaşında lojistik hizmetlerinin arka istasyonları yapacak, özellikle Afrika sahilleri ve Doğu Asya bölgelerinde, ya da bunları biz kendi safımıza alacağız.

Öyleyse onların çevre İslami bölgelerdeki üslerini vuracağız. Çünkü biz onlara karşı bu topraklarda karşı durmaya güç yetiremeyiz.

- Deniz ve nakliyat hatlarını vurmak. Yani biz petrolü himaye edemeyiz, aksine onu alacaklar. Ama petrol borularını, gaz borularını, deniz hatlarını, tanker gemilerini deniz mayınlarıyla veya istişhad operasyonlarıyla vurabiliriz.

Dört günden beri gözüm devrimcilerin yaptığı bir operasyona takıldı. Bomba paketleriyle dolu sekiz küçük kayıkla Salamaca donanmasına ait iki büyük dev friktaya saldırıyorlar ve ikisini de intihar saldırısıyla patlatıyorlar. Firiktalar içindeki 50 asker ölüyor.

İran donanması ve devrim muhafızları eğlence için kullanılan bir iş aldılar; jet skiler. Televizyonda son deniz manevralarını gördüm. İranlılar kendileriyle Batı arasında Arap körfezinde bir savaş olursa denizsel anlamda üstünlük sağlayacaklarını isbat ettiler. Kullandıkları şeylerden biri de büyük patlayıcı yükleri taşıyan kauçuktan yapılmış intihar botları. Bu patlayıcılar beşinci Amerikan filosuna saldıran Japon kamikazeleri yöntemiyle vapurların pistonlarını delip ulaşabilir. Buna ek olarak bir de jet skilere makineli tüfekler ve roketatarlar da katılıyor.

Kanıt: Bu taktikler bizim bölgelerimiz çerçevesinde geçen denizcilik hatlarını vurma konusunda bize çok faydalı olabilir.

O zaman ilk olarak; esas savaş alanında vurmak mümkün olmadığında onları bizi çevreleyen üslerinde vurmak.

- Bu maddeleri naklettiği deniz ve nakliyat hatlarını vurmak.
- Bu önemli, yaparsak bir yenilik olur. Düşman hatları gerisinde tesirli silahlarla gerilla savaşları düzenlemek.

Bu muhakkak hakkında yazmamız gereken bir bahis. İslâm'i toplulukları kullanmak, bizimle bu savaşa girecek insanları kullanmak, hatta mal ve para vererek suç çetelerini askere alma imkânlarını kullanmak. Parayı al, bunu yap hesabı.

Bunlar taktiklerdendir, araştırmamız gereken bir meseledir. Bu mesele onların şu

an işgale dair söylediklerine karşı durma adına neler yapabileceğimiz meselesidir. Onlar diyor ki: "Bir yerde petrol var, tamam onu alıp çıkacağız." Süveyş Kanalı ile Babul-mendeb boğazını işgal ettikleri zaman sorunun biteceğini, geçiş yollarını emniyete kavuşturacaklarını düşündüler.

Ama bizim çıkarımıza olan savaş ülkeleri var. Burası şu an körfez petrolünden daha önemli hale gelmeye başlayan Orta Asya. Bu değer üstünlüğünün sebebi Orta Asya'nın petrolünün yeni olması, bizdeki gibi tükenmeye yüz tutmaması. İkinci olarak bizde olan petrol yakılmaya yok edilemeye aday. Çünkü Müslümanlar ve Yahudilerle ilgili sorunlarla çevrili, bu haseple yanabilir. Yani bu petrolü yok edebilirler. Veya biz yok edebiliriz. Biz veya onlar, sonuçta yok edilmeye aday. İşte Saddam Hüseyin bunu biliyordu, bu yüzden Kuveyt'e girdiğinde petrolü yaktı.

Düşmanlarımız Orta Asya'nın petrolünü almak istiyorlar. Burada savaş direkt bizim lehimize. Çünkü Orta Asya haritası coğrafik olarak gerilla savaşlarına münasip. Yüzey olarak da tüm Arap dünyasının on katı fazla alana sahip. Yani sadece Türkistan tek başına 2 milyon kilometre kare. Yani bir Türkistan tüm Arap yarımadasının alanına eşit. Bu Türk yayı Asya'nın sonundan başlayıp Avrupa'nın içlerine kadar uzanıyor. Hatta Avrupa'nın bir kısmı da dâhil. Bu bölgeler gerilla savaşlarına tam uyumlu, bizim lehimize. İçerisinde 300 milyon kadar bir nüfus taşıyor, büyük bir beşeri kitle var.

Keza Kuzey Afrika da. Kuzey Afrikada Batı'ya çıkacak, ya da dağ bölgelerinden veya büyük yerleşim bölgelerinden geçecek. Bu da bizim işimize geliyor.

Bu karşı koyuşun coğrafi yapısını mutlaka bilmeliyiz. Haritayı katacağız ve kafamızı büyüteceğiz. Genel bir coğrafya düzeyi üzerine çalışacağız.

Bunlar sadece benim sakinleri çekme işlemine dair aklıma gelen fikirler. Bu işlem Vietnam'da bilfiil başarısız oldu. Çünkü yapı ve insanlar onların lehine değildi.

Burada diyor ki:

"Polis biriminin genişletilmesi devrimcilere karşı mücadele programında önemli bir bölüm teşkil etti. Viet Cong'tan boşaltılmış bölgelere hâkimiyet kurmaları ve şüphelilerin yakalanması ve merkezi hükümetle ilişkilerini yitirmiş köylerde sistemin korunması için polislerin sayısının 1965 yılının âhırında 50 bine ulaşması hesaplandı. Bunların hepsi makul görüldü. Ama askerlerin içerisinde kalamadığı bir yerde polisin kalmasının imkânı nasıl olacaktı?

Milislerle koruma altına alınmış köyler Viet Cong için hakiki anlamda değerli hedefler oluşturdu. Çünkü buralardan şu gibi ganimetlerin elde edileceği umuluyordu; silah, radyo, ilaç ve zahire. Polise nisbetler sorun ordunun karşılaştığı sorunla benzerdi. Ayrıldığı zaman

zayıf oluyor, yığıldığı zaman bölgeden çekilmeye mecbur kalıyor, bu sebeple işlevini yerine getiremiyor.

Giap şöyle demişti: “Bu savaşın tek bir hedefi olabilir. O da beldeleri işgal etmek ve boyunduruk altına almak. Düşmanın gerçekleştireceği saldırının tabiatından dolayı düşman girilen bölgeyi işgal etmek için kuvvetlerini dağıtmaya mecbur. Fransızlara karşı verilen savaşta bunlar kendilerini şu paradoksun karşısında buldular: kuvvetlerini dağıtmadan girilen yeri işgal edemiyorlar, kuvvetlerini dağıttıklarında ise kendilerine handikaplar oluşturuyorlar. Dağınık birlikleri av oldukları zaman kuvvetlerimiz için onlar tek lokmalık iş. Hareket halindeki kuvvetleri de yekten yekten zayıflar.”

Burada gördüklerimiz ise bir analizden çok daha fazlası. Zira 1965 yılının kritik baharı beklememiz gereken bir sakındırma mesabesinde oldu. Savaşın genişletilmesi ve başarılı bir şekilde idare edilmesi için yeterli sayıda Amerika kuvvetlerinin işin içine katılması siyaset dışında kalmada ve sadece savaş neticelerine ilgi göstermede kararlı Pentagon askerlerinin apaçık bir girişimlerini ihtiva ediyordu.”

Yani diyor ki sorun Pentagon'un her şeyi askerle sınırlı sanması ve savaşın siyasi boyutunu anlamamaları.

“Ancak bu dar çerçevede dahi Amerika hamlesinin Vietnam'ı ele geçirmesi mümkün mü? Fransa hamlesi buna ulaşamamıştı.

General Gaulle 13 Temmuz 1964'te bir basın kongresinde şunları söylemişti: “Görünen o ki askeri çözüm imkânsız. Şu bir gerçek ki bazı insanlar Amerikalıların bu mekânda (Gübey Vietnam) gerçekleştiremedikleri askeri çözümü başka bir yerde gerçekleştirme girişiminde bulunmalarının mümkün olduğunu tasavvur ediyor. Bunun yolu savaşı kuzeye doğru mümkün olduğu kadarıyla uçlara götürmek, gerçekten onların ellerinde bunu yapmak için yeterli güçleri var. Ancak zor olan Amerikalıların yaygın bir savaşın dev riskini kabul etmelerinin mümkünlüğüne katılmak. Sonuç olarak ve savaşın çözüm getirmeyeceğini kabul ederek artık gereken şey barışı gerçekleştirmek için çabalamak. Bu da içerisinde on senedir akdedilen ittifaklara dönmeyi barındırıyor.”

Cenevre Sözleşmesi sayesinde -bu sözleşme tam olarak Güney Vietnam devrimcilerini değil, Ho Chi Minh ve hükümetini bağlamaktadır- Fransızlar Vietnamlıların 300 bin kişi kaybederek ödedikleri savaşta yenilgiye uğradıklarını kabul ettiler.

Viet Cong'un 15 sene boyunca verdiği kurbanların ardından kayıtsız şartsız 1954'ün vaziyetlerine geri dönmeyi kabul etmesi makul gözükmüyor.

Bir başka açıdan, bunların askeri vesilelerde dahi kapamadıkları siyasi zaferi kabul etmeye meyletmelerinde kuşku yoktu.

Life Dergisi'nin 1964 Kasım ayında gerçekleştirdiği bir basın mülakatında Amerika büyükelçisi U. Alexis Johnson barışçıl anlaşmaların önündeki açık ufukları şu sözlerle kısaca ifade etti:

"Viet Cong'un şu anki stratejisi Saygon'daki herhangi bir hükümetle Viet Cong'un siyasi kolu olan Ulusal Kurtuluş Cephesi ile anlaşmalara ulaşmayı hedefliyor. Bu anlaşmaların amacı sıradaki aşamada Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin yönlendireceği, daha sonra üçüncü aşamada Kuzey Vietnam'la uyum gerçekleşeceği bir itilaf hükümeti oluşturmayı amaçlıyor."

Şimdi genelde askeri çözümün kendileri için ölüm olacağını anladıklarında düşmanlar tarafından önerilen siyasi çözüm modelini açıkça söylemeye başladı.

"Washington bu çözümün sonuna ulaşmıştı. Ama -askeri açmaz durumunda- Saygon'a yönelik siyasi baskılar halk çözümünün Amerika siyasetini uzaklaştırmayı ve Amerika'yı destekleyen tüm hükümetleri silip süpürmeyi gerçekleştireceği büyük bir kargaşaya sebebiyet vermesi mümkündür.

Bunu beklemekle birlikte pirenin savaşı devam ediyor ve vahim boyutlar alıyor. Pire çokça dayanabilir, savaşını mekân ve zamanda verebilir, uzun süreli her devrim savaşı için üçüncü bir amili yetiştirebilir. Bu üçüncü âmil; halkta açığa çıkacak direniş isteğidir. Pirenin düşmanlarını onun yaptıklarını yapamaz. Çünkü sonuç önceden garantidir, bilhassa da genel savaş fikrini istib'ad ettiğimiz zaman.

Bana düşen şu gerçeği tekrar etmekten başkası değil; "Şu ana dek sömürgeye teslim olmuş olup da verdiği savaşı kaybetmiş hiçbir halk yok."

Şimdi fikir alışverişi için burada duralım. Evet, buyur.

Kardeş: Biz suç örgütlerini kullanabileceğimizi ve bazı operasyonlar karşılığında onlara para verebileceğimizi söyledik. Bu şer'i bir incelemeye muhtaçtır.

İkinci olarak, bu mücrimler seni beş paraya satabilirler. Malları alırlar ve senin içerisinde çalışma yapmak istediğin devlete bilgileri verirler. Ayrıca onlara para verip de yaptıracağımız işleri biz yapabiliriz. Sadece şu üç meseleyi görüyoruz; şer'i açıdan, fayda açısı ve yapılabilirlik yönü. Böylece içerisinde mesela komünist partiler, Nazizme çağıran partilerin bulunduğu bazı devletlerde koşulları değerlendirebiliriz. Bunların arasında niza var. Dolayısıyla biz bunları birbirlerine vurabiliriz. Bunun için münasip vakti seçmeli ve vaktinde gerekeni yapmalıyız.

Şeyh Ebû Musab: Tamam. Kardeşimiz üç tali mesenin üzerinde duruyor. Bunu da benim şu sözüm üzerine taliken söylüyor; düşmanlara karşı bizim tarafımızdan onların diyarında arka hatlarda gerilla savaşları verebiliriz ve bu savaş direkt olabilir, oradaki Müslümanları kullanarak da olabilir yahut kullanabilirsek istediğimizi yapacak paralı elemanlar bile tutabiliriz.

Kardeşimizin 'onlara vereceğimiz işi biz de yaparız' içerikli son sözüne gelince derim ki; evet, tabi ki. Bu zaten planda. Eğer biz yapabilirsek tabi ki biz yapacağız.

Ben zaten diyorum ki bunu bizim yapmamız gerekiyor, bunu daha önce zikrettim. Bizim düşman hatları arkasında olacak gerilla grupları için bir planımızın olması lazım. Bu planda bize has seçkin kuvvetler, istişhad operasyonları var. İkinci derece olarak orada mukim müselmanlar istihdam edilecek. Ya da o bölgelerin çocuğu olup da Müslüman olanlar kullanılacak. Üçüncü durum ise eğer hedefi bu şekilde gerçekleştiremezsen parayla bunları bizim adımıza yapacak adamlar tutmamız mümkündür.

Burada kardeşimiz iki husus üzerinde duruyor. Diyor ki evvela bu bizce şer'an caiz olmalı. İkinci olarak da bunların vicdansız mücrimler olduklarından dolayı bizi de düşmana menfaat karşılığı satabileceklerini söylüyor. Benim buna dair iki yorumum var:

Bu meselede ve her meselede benim aklıma, senin aklına veya Allah yolunda cihad eden herkesin aklına o meselenin dediğimiz muhakemeye teslim olması gelir. Her mesele şu üç muhakemeye arz edilir; Şeri muhakeme, caiz mi değil mi; helal mi haram mı? Helal çıkarsa muhakemelere devam ediyoruz, haram çıkarsa duruyoruz. İkinci mevzu; peki bu siyasi veya maslahat açısından faydalı mı zararlı mı? Faydalı çıkarsa devam ediyoruz. Üçüncü mevzu; bu şey helal ve faydalı olduktan sonra peki askeri ve uygulama açısından mümkün mü değil mi?

Şimdi bizim bu meselemizde yani belirli sınırlamalar içinde bir kâfiri bir başka kâfire zarar vermesi için ücretli çalıştırmak meselesini daha önce caiz mi diye sordum. Ben şu durumu sordum; baş tağutlardan bir tağut var ve benim ona ulaşmam imkânsız. Böyle bir durumda mafyaya gidip durumu arz ediyorsun. Bazı cihadi hareketler de bunu kullandı, hatta bizim beldelerde de kullandılar. Mafyaya diyorsun ki: falan kişiyi öldür karşılığında sana yarım milyon dolar, mafya kendi yöntemiyle o kişi-

ye ulaşabiliyor.

Ben bunun tam aksinin mümküniyetini sordum. Mücahid kardeşlerden biri bana çarpıtma bâbları hakkında sordu. Bana dedi ki: "Kâfirlerle savaşa ehil insanlar arasınca savaşı var. Bazıları senin silahlı olduğunu biliyor, bunun üzerine kâfir bir adam gelip sana diyor ki: "düşmanımı öldür, sana şu kadar vereyim." Yani kâfir, hedefini tahkik için Müslümanı ücretle çalıştırıyor. Müslüman da ücretli mafya gibi onun işini yapıyor. Biz bu meseleyi sorduk. Cevap benim dediğim sınırlar çerçevesinde bunun caiz olmayacağı yönünde oldu. Cevaplayan dedi ki: Bir Müslümanın ibadetten dolayı ücret alması olacak iş değildir. Yani birinin sana benim için 10 rekat namaz kıl, ben de sana şu kadar vereyim demesi caiz değildir. Cihad da ibadet olduğu için buna karşılık Müslümanın ücret alması caiz değildir.

Şimdi bizim meselemiz bu değil. Mesele bizim düşmanla -düşman benden çok daha ihtiyatlı- iç içe birine gidip ona "sen içerde olduğun için git ve falanı öldür" dememiz meselesidir. Benim bilgilerime göre bir kâfir ücret karşılığı senin için bir başka kâfire zarar verse müşrikten yardım almanın bu türü belirli şartlarda caizdir. Bu şartlar, bu işi bir Müslümanla yapmanın mümkün olmaması, bu kâfirin bir tehlike teşkil edememesi, öyle ki seni aldatıp kandırmak istese buna güç yetiremeyecek halde olacak. Bir diğer şartta bunun kitlesel değil de ferdi olmasıdır. Nitekim Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in de rehberi olduğunda ona "beni şurda şuraya götür" demişti. Bu olay hicret sırasındaydı.

Konunun delili bu okuduğumdur. Benim sorduğuma göre bizim durumumuz buyken sorduğum kişi bunun caiz olduğunu söyledi. Geriye bir nokta daha kaldı; bunların bizi satmaları mümkün. Bunda önemli rol sende ve kurnazlığında. Ben diyorum ki sen de belirli yerler var, sen bir başka bölgede çalışma yapıyorsun veya başka bir belde çalıştırma yapıyorsun, birini ücretle tutup ona diyorsun ki: "Git ve falan görüşme toplantı yerini patlat. Biz oranın patladığını ve yıkıldığını duyarsak bizim yanımıza gel ve parayı al." Böyle yapıldığında beni veya başkasını satmasına bir imkân yok. Ne onun çetesine dâhil oldum, ne de ona sırlar verdim. Onunla operasyona da katılmadım. Benimle onun arasında bir temas alanı yok.

Bu yardım alma ölçütleriyle birlikte olduğunda, ben böyle sordum, bana da o zaman böyle denildi. Bu mesele dediğim gibi ben buna dair önce fetva vermedim, ileride de vermeyeceğim. Benim bazı meseleleri öğrenmem gerekti, gittim sordum, şimdi de bize gerek olan bazı meseleler hakkında bildiğim cevaplar var. Hâlâ bir çok mesele muallâkta, onlar hakkında sorduk ama hâlâ kimse bize cevap vermedi.

Seni aldatabileceği meselesinde ise senin kendin için ihtiyatlı olman gerek. Biz her meselenin kendi haddi zatında olduğunu söyledik. Hatta bir keresinde hatırlıyorum bir filmde şöyle bir sahne gördüm; Birisi paralarla geldi ve parayı makasla ikiye böldü.

Paranın yarısını verdi, diğerini ise operasyonu yap ve al. Elindeki paraların kıymeti yoktu. Anladınız mı? Ya da ona dersin ki: “Yap ve paranı al.” Müslümanların şartlarına ve ahidlerine vefa gösterdikleri tevatür ettiğine göre Müslümanlar güvenilir olacaklar.

Ama dediğin bu korkuya bizler çok zaruri meselelerde maruz kaldık, bu silahlandırma meselesi. İçerisinde cihada başladığımız her beldede silahlandırma işlemlerinin hepsi mafya, kaçakçılar ve uyuşturucu tüccarları yoluyla oldu. Ve biz bu mesele yüzünden Şam beldelerinde çok şiddetli tuzaklara düştük. Hatta mücahidlerin şöyle bir namı oldu; sözlerinde durmak için ücreti ödüyorlar, sonra da kendilerine silah satan silah tüccarını öldürüyorlar. Bu söylenti üzere silah tüccarları disiplinize oldu. Artık bu meseleye girenler öldürülebilir olduklarını biliyorlardı. Sonuç olarak nüfuz mücahidlere ait oldu.

Ama biz Şam beldelerinde silah ticareti meselesinde çok büyük komutanlar kaybettik. Bunlardan biri kardeşimiz Ömer Meraka. İhvanı Müslimin'in askeri komutanlığından. Tüm güney bölgesini ve Dimeşk başşehrini tutuyordu. Kendisine silah satan silah taciriyle birlikte bir pusuda öldürüldü. Aynı şekilde Cezayir'deki kardeşimiz Mustafa Ebu Ya'lâ (*Allah rahmet etsin*) asker olarak aldıkları bir adamla birlikte bir silah kargosu nakliyatı operasyonunda öldürüldü. Asker olarak aldıkları bu adamın ne var ki oğlu kaçırılmıştı. Hükümet ona Mustafa kardeşle aralarında randevular olduğunu öğrendikten sonra ya oğlunu öldürecekleri ya da Mustafa kardeşi teslim etmesi yönünde baskı yaptı. O da zorunlu muhbir oldu ve kardeşi onlara teslim etti. Bu kişinin de aynı pusu da öldürüldüğünü zannediyorum.

Çetelerle ve suç örgütleriyle temasta olmak erbabı bulunan bir sanattır. Bu âlemlerde geçmiş olan, sonra hidayet bulup Allah'ın tevbelerini kabul ettiği temiz kardeşler olan, ulemanın dediği gibi “Câhiliyye'yi de İslâm'ı da yaşamış kişiler” konumunda olanları kullanmamız lazım. Bunların mazilerinden şimdiki zamanlarında istifade edebilirsiniz.

Ama yine de mesele bizim önümüze çıkacak onlarca cihâdi sorulara teslim olarak kalacak. Buradaki mesele bir kâfiri başka kâfirleri ücret karşılığı vurması için kullanma meselesi. Bu ücret Müslümana olmaz, çünkü ibadet için para haramdır. Allah'a'lem.

Üstelik mevzu araştırmaya tâbidir. İmam Malik (*rahimchullah*)'ın dediği gibi almaya veya reddetmeye kâbil olmayan bir şey yoktur.

Kardeş: Meşru ve caizse bizim ona 'zararlı' dememiz caiz midir?

Şeyh: Zararlı olursa yapılmaz.

Kardeş: Mesela nasıl zararlı olur?

Şeyh: Sana bir örnek vereyim: yani aslı caizlik üzere helaldi, ama zarardan ötürü haram oluyor. Biz burada Afganistan'da Arap-Afgan cihadındayken şöyle diyen kardeşler vardı: "Peşaver'deki Haçlı kurumlarını vurmak istiyoruz veya onları Afganistan arzında vurmak istiyoruz." Mesele maruftu, bu müesseseler Pakistan tarafından korunuyordu. Bu müesseselere herhangi bir dokunma, kırmızı çizgiye dokunmaydı ve müsaade edilmezdi. Bu Afganistan'daki tüm Arap varlığının silip süpürülmesine götürebilirdi.

Afganistan'da ise önceden de hâlâ da bu bizzat Afganlarla sorun oluşmasına sebebiyet verir. Önceden partiler, şimdi hükümet. Çünkü bu üslerdeki genel emirden veya bölgelerindeki harb emirlerinden eman verilmiş kimselerdir. Afganlar senin onların ahid ve zimmetlerini bozduğunu düşünecekler. Böylece küçük bir musibetin ardından Afganlarla problem yaşayacaksın.

Tüm cihad cemaatleri bir yapı planına dâhildi. Birçoğunun kendisini büyütmeyi amaçlayan projeleri vardı. Savaşları Afganistan'da değildi, Pakistan'a ve Haçlılara karşı da değildi. Sırf sen meşru bir ameli yaptın diye bu insanlar zarara uğrayacaklar ve projeleri bitecek.

Müslümanları Hıristiyanlaştırmak, onlara karşı tecessüs etmek, hareketlerini bitirmek, içlerinde kısırlaştırıcı ilaçları yaymak, zehir yedirmek ve davalarını çalmak için gelen bir Haçlıyı vurmanın hükmü nedir?

Şüphesiz bu helal ve vaciptir.

Şimdi hangisinin daha üstün olduğunu karşılaştırma meselesine geldin; bizzat bu zamanda bu vacibin yapılmasının tüm Müslümanlara ve tüm mücahidlere zararı olduğuna dair icma oldu, bu durumda kimse bunu yapmaz.

Bir başka husus; Sen bir mıntıkadasın, beldende senin depoların var, orayı sakın bırakmak istiyorsun. İçerisinde operasyonlar olmayan sakın bir mıntıkayı da kaybetmişsin. Bunu gerilla savaşlarında 'yeşil bölge' diye isimlendiriyorlar, yani içinde operasyonlar olmayan. Sonra sana düşmana ait önemli bir hedef arzedildi, bu hedefi öldürmek şeran vacip, bak caiz de değil vacip. Ama senin bu mekândaki siyasi ve askeri maslahatına nisbeten bu zararlı bir şey. Bu durumda sen o hedefe karışmazsın.

Misaller hayli çok. Savaşta sana karşı tarafsız bir taife var. Sen de hiçbir taifeyi tamamiyle düşman tarafına dâhil etmek istemiyorsun. Yani mesela şu an kuzey Afrika'daki Berberiler. Onların birçoğu ne İslamcılar tarafında ne de hükümetin tarafında. Sen bir had tatbik etmek için veya onların sembol isimlerinden birini öldürmek için istiyorsun, bu kişinin öldürülmesinin vacip olduğunu da biliyorsun, ama bu yapacağın tüm bu taifenin, kabilenin ve azınlığın hepsinin devletin tarafına geçmesine sebep olacak. Öyleyse bu zararlı, bunu yapma.

Fitneler tarihini okursun, zannediyorum “*el-Bidâye ve'n-nihâye*”nin V. Cildinde bazı insanların geldiğini okuyorsun, onlardan biri de Ka'ka b. Amr ve diğer kimseler. Ali b. Ebi Tâlib'e diyorlar ki: “Neden Osman'ın katillerini ordundan çıkarmıyorsun?” Onlara şer'i had uygulanması için çıkarılmaları Ali (*radiyallahu anhu*)'nun üzerine vacip. Ali onlara dedi ki: “Dün falanı uzaklaştırdık. Buna öfke duyuldu ve ardından Muaviye'nin ordusuna 6 bin kılıç katıldı. İstiyorsun da falan falanı da çıkarayım da herkes Muaviye'nin tarafına geçsin.” Bunun üzerine Ali'ye dediler ki: “Peki ne düşünüyorsun?” Dedi ki: “Derim ki onlara karışmayın.”

Zannediyorum ki bu Sıffin'deydi. Onlara dedi ki: “İnsanları teselli edin. Başka bir yönetme başvurun.” Bunun üzerine gittiler ve bunu askeri olmayan bir yolla çözmeye çalıştılar. Meşhur kıssada insanlar ikiye ayrıldı, Ali'nin ordugâhı ve Muaviye'nin ordugâhı. Gece insanlara bağıldılar ve iki gruba da vurdular. Böylece savaş çıktı. Amaçladıkları şey oldu.

Caiz ve vacip olup da hükmen ertelenebilir ve zararlı olduğu için haram olan şeyler var. Ancak ey cemaat biz meseleyi parçalara ayırdık. Yani anlaşılması için kastım; şeri, siyasi ve askeri. Siyasi olarak zararlı, askeri olarak imkânsız olan aslen şer'an haramdır. Senin ve Müslümanların boğazlanmasına sebep olacak bir ameli yapman artık caiz olmaz. Meselenin cümlesi şer'idir. Ama bir salt şer'i parçası var, siyasi şer'i parçası var, askeri şer'i parçası var. Bu konu anlaşıldı mı?

Bazen bazı bireyler ve komutanlar cihad çalışmasını bırakabiliyorlar, yaptıkları çalışmanın sırlarından bir bölümüne sahip olduklarını biliyorken bu gruplara karşı muamelemiz ne olmalı?

Bir başka açıyla; cihadi cemaatlerin bu duruma karşı duruşu nedir?

Şeyh: Kardeşimizin suâline cevap vermeden önce şer'i ve fetva içerikli sorusu olanların sorularını yazmaları ve ehil kişilerle incelememiz için bu meseleleri ertelemesini istiyorum. Eğer sorusu daha önce geçmişse ve bizde ihtiyacımızdan dolayı hakkında sormuşsak ben size onu daha önce sorduğumu söyleyeceğim ve bize verilen cevabı size bildireceğim.

Tüm soruların araştırmayla ilişkin olmasını istiyorum. Çünkü tüm cihad cemaatleri ve bizim tüm bu soruları cemetmemiz, sonra bunları şer'i deliliyle birlikte cevaplandırmamız ve tek bir seferde bunlardan kurtulmamız gerek. Bunlar, yani Müslümanların bu anlamda çözümlemesi gerekenler 60-70 civarında mesele.

Şimdi kardeşimizin sorusu cihada katılan, sonra terkeden kişiler hakkında. Müslümanlar evvela birdi, ordu gidiyor, burada Müslümanlar, burada kâfirler, birisi savaştan kaçsa Allah ona öfkelenmiş, lanet etmiş ve ona elim bir azap hazırlamıştır. Bu kadar Müslümanlar bu kişiyle bağını keserler, onunla konuşmazlar, artık zararı kalmaz. Ama

şimdi facia var.

Gizli gerilla grupları merhalesinde bizimle birlikte çalışmayı terkedenlere dair iki örneğimiz var.

Birinci örnek; bizi terkedip düşmana katılıyor. Bu şer'an mürted olmuştur, askeri siyasete ihanet etmiştir. Bunun öldürülmesi ve ortadan kaldırılması şer'an caizdir, bize cevap böyle oldu.

İkinci örnek; bizimle çalışmayı terketti ama düşmana katılmadı. Bunlar da üç sınıftır.

a) Bizi bıraktı, düşmana katılmadı, çenesini tuttu ve zarar vermedi, evine döndü.

b) Bizi bıraktı, düşmana katılmadı, ama hafife ve basite alarak cihadi çalışmanın sırlarını çene yaparak anlattı, insanlara "biz şöyle şöyle üsler oluşturuyorduk" vs diyerek çalışmaları küçümsüyor.

c) Sırlarımızı gevezelik edip anlatmıyor, ama düşman onun eskiden bizle olduğunu biliyor ve onu yakalaıp zorla konuşturup bilgileri alıyor.

Şehir savaşlarında en çok başımıza gelen bu üçüncü sınıf. Çünkü dağdan inen kişi düşmana diyor ki: "Biz şu bölgedeydik ama devlet bizim asıl bölgemizi bilmiyordu. Silahlanmamız şöyle şöyle oluyordu, falan kişi şöyle falan böyle." Yani dağlardaki insanlara dair en bariz verilerin birçoğunu devlet biliyor.

Cezayirdeki kardeşler ve onlardan ayrılanlar oradaki herkes için ölüm hükmü verdiler. İçeride olan yaşar, çıkan ölür. Ayrılanı öldürürüz, daha sonra girmeyeni öldürürüz oldu. Konudaki tanık şu; bu siyaset çok acayip neticeler doğurdu. Öyle ki artık şöyle dediler: "Kişinin bize bir zararı olmasa da ayrılmayı ve çıkmayı düşünenlere caydırıcı olması için onu siyaseten öldürürüz." Tasfiye işlemi böyle.

Bu en berbat felaketleri ve inikâsları kendilerine yansıtan bir siyaset yönünden böyle. Ama bizler ise bu çeşit olmayan bir takım durumlarla karşı karşıyayız.

Size bir örnek vereyim; Bir keresinde Suriye'de kuzeyde olan kardeşler Dimeşk'te üsler açtılar. Çünkü herkes neden sizin Dimeşk'te üsleriniz yok diye konuşuyor. Dimeşk'teki üslere gitmeye başladıklarında komutan üslerde aylarca oturuyordu. Hiçbir operasyon yok, yaptığı her şey hazırlık. Dışarı çıkmak istiyor, ona bir kere izin veriyorlar. Bu komutan akrabalarından birini soruşturmak için gidiyor. Kardeşiyle karşılaşıyor. Ardından kardeşi gelip ona diyor ki: "Ben devletten birini tanıyorum. Geri çekilmesi noktasında ona aracılık edebilir, o da tekrar sorunsuz bir şekilde evine dönebilir." Bu kişi evine döndüğünde bunun yüzünden biz felaketlere düşer olduk. Bizim orda birçok baba muhaberatın vaadlerine binaen evlatlarını teslim ettiler. Güya muhaberat

onlara çocuklarını geri vereceklerini söylemiş. Bazıları babasının yanına geldiğinde onu pusuda buldu, muhaberatı da etrafta gördü ve onlarla çatıştı. Yani böylece baba evladına olan düşkünlüğünden dolayı onu pusuya davet ediyor oldu. Onu bu açmazdan kurtarmak istiyor.

Bu geri çekilen eğer ilk sınıftansa yani çekiliyor ve bize bir zararı olmuyorsa bizim bu durumda ona yapacağımız bir şey yok. Çünkü biz içinden çıkıp ayrılanların tağuta dönüştüğü bir Müslümanlar cemaati değiliz, adam çıktığında cemaatten ayrılmış olur, bu kadar.

Bu hali ve diğer halleri 'biz mutlak Müslümanlar cemaatiyiz' şeklinde anlamlandırmak sadece haricilerin yuvarlandığı bir fıkirdir. Biz ayrılanlarının idamla cezalandırıldığı bir cemaat değiliz. Bizler insanlarla bir ibadet üzere ahid yapan kimseleriz, birisi bizle bu ibadeti yapmak istemiyorsa bu ibadet bizi yetki merciine ve devlete tahvil etmez, her olay için belirli bir söz ve makam var.

İkinci hal: İradesiyle bize eziyet vermeye başlayan biri, ama ardında kötü niyet yok, çünkü kötü niyetle bize eza veren ilk sınıfa dâhildir. Ama ikinci sınıfın bu ikinci hali bize kötü niyetle eza vermek istemiyor, ama çok gevezelik yapıyor, çenesini tutmuyor.

Üçüncü hal: Henüz eza vermiyor ama yakın gelecekte sırf bu gizli cemaatten çıkması sebebiyle bir eza kaynağına tahavvül edecek.

Ben bu hususta iki âlime sordum. Biri tevakkuf etti ve bana dedi ki: "Bu sizde bulunan çetin problemlerden biri, kimse bunu araştırmış değil. Benim buna cevabım yok." Bir başkasına sordum, bana dedi ki: "Bu kişiye casus muamelesi yapılır. Ona girip çıktığında elinde gizli bilgiler olduğu zaman durumun ne olacağının anlatılması gerekir. Bu girdiği zaman ona bunu bildirmen gerekenler arasındadır. Ona dersin ki: Senin ganimetteki hisseni sen Müslümanlara teberrü edeceksin. Hisse ne lehine ne aleyhine." Hatta kardeşlerden biri bana güzel bir şey demişti: "Hangi cemaate girsek ben de başkaları da sadece şunun söylendiğini görüyor 'emirin hakları' 'cemaatin hakları', fertlerin haklarından bahsedilmiyor!" Bu güzel bir nokta.

Cemaate giren kişiye lehine ve aleyhine olan şeylerin açıklanması gerek. Ona şunlar anlatılır; Çocuğum, karşılaşacağımız sorunlar şunlar şunlar. Haberin olsun." Sonra sana diyecek ki: "Vallahi ben yapamam. Ben anneme gitmek istiyorum." Çünkü sen ona annesinin onu kaybedeceğini, musibetler göreceğini söyleyeceksin.

İşin özü, bu kardeş onlara diyor ki: "Ben çıkmak istiyorum." Onlar da ona diyor ki: "Şimdi nereye çıkıyorsun? Dimeşk'te satın alacağımız bir üsün bedeli 2 milyon lira. Üstte kardeş var, eğer o çıkarsa hepsinin ırzı çiğnenecek. Muhakkak onu yakalayacaklar, o da her şeyi itiraf edecek. Çünkü senden ayrılan adamı bir daha geri döndermeye gücün yetmez." Onun için ne yapacaksın? Bu yüzden kardeşler onu bağladılar ve üs

basılana kadar onu bağlı halde mahkûm bıraktılar. Baskına uğramalarının ardından onu çözüp dediler ki: "Basıldık, şimdi gidebilirsiniz." Bu sorunu böyle çözdüler.

Bana dedi ki: "Ona Müslüman casus muamelesi yapılır. Müslüman casusun hükümünü fıkıh kitaplarında Hâtıb kıssasında okuyorsun. Hâtıb selim bir niyetle Müslümanlardan haber verdiğinde mürted olmadı. Benim mezheplerin ihtilaflarıyla birlikte bu konuya dair okuduklarımin hülasası şu; mesele emire bırakılır. İster Hâtıb da olduğu gibi affeder, bundan öte idam da olabilir, tazir cezasıdır ve belli haddi yoktur." Bana verdiği cevap böyle.

Üçüncü hal ikinci hal gibi. Kişi bilerek zarar vermek istemiyor. Diğer adam da bile- rek zarar vermek istemiyor. Ama dili uzun ve devlet onu yakalıyor.

Fıkıhta çok dakik menâtlar var. Mesela istişhad operasyonlarına dair dakik menât- lar. Ben Dr. Fadl'a bu meseleyi sordum. Başta onun meseleye dair düşündüğü bir so- run vardı, istişhada cevaz vermedi. Bir diğer sefer ise cevaz verdi. İstinbatı fıkıhta da- kıktı. Dedi ki: Yüce Allah'ın Kur'an'da şöyle buyurduğunu gördüm: "**Hak için olmadıkça Allah'ın haram kıldığı canı öldürmezler.**" (Furkân, 68) Düşmana zarar ver- mekte haktır. Bu yüzden bu caizdir." Dr. Fadl bu meseleye birkaç aylık vaktini ver- di. Nihayet bu görüşte rahat etti. Bu yüzden bu canı hak olarak öldürmektir. Müslü- manın düşmana zarar vermek için kendi canına kıyması caiz olduğuna göre cemaatin de kendini korumak için bazı üyelerine kıyması caizdir. Çünkü çıktığı zaman sorun uyandıracak. Gizli çalışmada bizde çok problemler oldu mesela.

Burada tekrar üstüne basıyorum; ben fetva vermiyorum. Ben sadece Suriye'de ci- had günlerinde sorduğumuz soruların cevaplarını aktarıyorum. Bir kardeş bana dedi ki: "Suriye'de bir sorun yaşadık. Biz kaçıyorduk ve yanımızda bir dizi üslerin zahiresini hazırlamakla sorumlu bir kardeş vardı. Birçok üssü biliyordu. Biz kaçıyorduk o ise öl- dürücü olmayan bir şekilde yaralanmıştı. Ama kardeş kötürüm kalmıştı. Kardeş bu üsleri bilen kardeşi sağ yakaladıkları zaman oluşacak sorunu biliyordu. Adam durdu ve dedi ki: "Ne yapacağım?" Ardından yaralı olan kardeşi öldürdü ve gitti. Öldürdüğü kardeşi taşıyamadı da, apar topar davrandı. Daha sonra sorunu ilmi özel birimlere yönlendirildi."

Bana dedi ki: "Adam onu öldürdü. Çünkü o kişi yakalanırsa onlarca üsün ve başka kardeşlerin başına neler geleceğini biliyor. Bu sorunları biz yaşadık. Hatta Şam belde- lerinde istişhad ameliyeleri. Buna dair bazı sorular diyarın müftüsü, baba, değerli Abdulaziz b. Baz'a soruldu. O bizim cevap vereceğini hayal dahi etmediğimiz birçok şeye cevap verdi. Bize şu haber ulaştı; komutanlık lideri ona istişhad operasyonlarını sormuş, demiş ki: "Kişi sırf Müslümanların sırrını korumak için kendisini öldürebilir mi?" Şeyh şöyle cevap vermiş:

Birinci durum: Düşmanı öldürene dek silahını çıkarır

İkinci durum: Kendisiyle birlikte düşmanı da öldüreceği bir silahla kendini öldürür. İşte bu şehadet operasyonudur. Allah'tan bu kişinin şehid olmasını niyaz ediyoruz. (O an dediler ki: İbn Baz böyle dedi işte.)

Üçüncü durum: Sırf Müslümanların sırlarını korumak için kendini öldürür. Allah'tan onu bağışlamasını dileriz, ameli caizdir.”

Bunlar çetrefilli meseleler. Bu meselelerden biri de bu.

Allah'ım seni tüm eksiklerden tenzih ederim, sana hamd ediyorum, şehadet ediyoruz ki senden başka ilah yoktur. Senden bağışlanma diliyor ve sana tevbe ediyorum.

Normalde yeni bir tecrübeye başlayacaktık. Ancak son sırada kardeşimizin sorusu bazı insanların cihad eden cemaatlerden çıkması hakkındaydı. Kardeşimizle konuştuktan sonra çok çok önemli şeylerin üzerine basmamız için konuya dönmemiz gerektiğini gördüm.

Evvela, bu çok büyük bir mesele. Bu Müslümanın kanının dokunulmazlığı meselesidir. Bu Müslüman ister bir cemaatten olup sen onun casusluk ettiğinden şüphe etmişsin veya sırlarla birlikte çıkmış veya kasıtlı ya da kasıtsız eza vermek istiyor, ya da bu kişi sıradan Müslümanlardan olsun farketmez. Müslümanın kanının dokunulmazlığı çok büyüktür. Buna dair çok uzun şer'i bahisler vardır. Bu konudaki hadisler meşhurdur. Bu hususta ayeti kerimede kasten mümini öldürenlere yönelik Allah'ın öfkesi, laneti ve o kişinin cehennemde ebedi kalacağı ilâhî hükmü yeterlidir. Hatta İbn Abbâs kasten Müslümanı öldürenin tevbesinin olmayacağını, cehennemde ebedi kalacağını savunan fâkihlerdendir. O bir Müslümanı öldüren fakat bazıları tarafından affedilen bir adama şöyle demiştir: “Sen soğuk sudan faydalan bakalım. Ama sen cennete gitemeyeceksin.” Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Ka'be'ye girdi, baktı ve dedi ki: “*Muhakkak Allah katında senin şanın vardır, ama senin yok olman Allah katında bir Müslümanın kanından daha bayağıdır.*” Bu gerçekten çok çok büyük bir şey.

Şuna dikkat çekmek istiyorum; bazı zamanlar sahiplik nüfuzu ve komutanlık kudreti insanların bir Müslümanın öldürülmesini şer'i ve İslâmî bir maslahat olarak sanacakları durumlara mahal verebiliyor. Sonra da şeriat, din, cemaati koruma gibi isimler altında tasfiyeler oluyor. Bu gerçekten çok ama çok önemli bir mesele.

Biz dün cemaatten çıkanın üç hal üzere olduğunu söyledik.

Ya kasten eziyet etmek için çıkmış ve tağuta katılmıştır. Bu direkt bir riddettir. Çünkü o kişi, onların safına katılmış, biz ise Müslümanlar ve küffar arasında olan bir savaş halindeyiz. Bunun hükmü casusun hükmüdür. Âlimlerin casusun hükmü hakkında ihtilaf ettiğini söylemiştim. Bu, casusa iyilik etmekten başlar, tabi bu senin o hakkındaki galip zannın şöyle olduğundadır; bu kişinin fiili dinden riddet değil, başka yan masahatlardan dolayı böyle yapmıştır, adamın bildiğin bir geçmişi vardır vs

Bu tıpkı Hâtıb meselesinde olduğu gibidir. Ya da casus bu mefseleti defetmek için öldürülür. Bu durum nettir. Bir adam casusluk etti, düşmana casusluk delilleri ve onlara bilgi sunma gibi delillerle birlikte yakalandı. Düşmanla çalıştığını itiraf etti. Ben bu koşullarda, yani biz ezilme aşamasındayken düşmanla çalışanlar olursa bu sıkıntının kökünün kurutulması fikrine meylediyorum. Böylece sert bir hükmü basit bir hükme galip kılıyorum. Ancak her koşulun kendine özgü yapılması gereken tasarrufu kalmaktadır.

Ama ikince çeşitteki sorunumuz; cihad eden bir cemaatten çıkanın hükmü nedir?

Evvela şunu belirttim; gücü, adamları, nüfuzu olduğu için kendi cemaatini Müslümanların mutlak cemaati ve Müslümanların emirliği olarak görenlerin fikri, hâricilerin fikridir. Dr. Fadl *el-Umde* kitabında bu meselenin aynısını anlatmış ve şöyle demiştir: "Bu görüşte olanlar sadece mütekaddim ve müteahhir hâricilerdir." Biat faslında bunu zikretmiştir. Bu cihad eden cemaatler işgalci sorununun halli içindir. Müslümanların yönetimde bulunmama sorununu çözmek ve İslâmî bir hükümet kurmak ve Müslüman bir halife getirmek içindir. Müslüman bir halife gelmeden ve emirlik olmandan kendini böyle sanan bir cemaate yönelik Müslümanların cemaati ahkâmı ve emirlik ahkâmı yoktur. Ancak sadece genel maslahattan ötürü kıyas edilen nasslar vardır.

Sakın hâ hiç kimse cematten çıkan kişinin yaptığı bu iş sebebiyle öldürülme hükmüne dâhil olduğunu zannetmesin. Böyle bir düşünce sapkınlıktır ve Müslümanların kanını mübah görmektir.

Girdi seninle beraber cihad ediyor, sonra çıktı. Seninle beraber cihad edeceğine dair ahid verdikten, Allah adına söz verdikten ve elini uzattıktan sonra geri çekilen ve ahidini bozup çıkan kişi büyük bir ahdi bozmuş ve büyük bir günah işlemiştir. Ama yine de tekfir edilemez ve Müslümanların topluluğundan ihraç edilemez.

Aksine çıkan kişi kendi nezdinde sahih olan yönlerden dolayı çıkmış olabilir. Cemaatte bir hâle görmüştür, böyle olduğunda aslen adama karşı yapılabilecek bir şey yoktur. Biz eğer menhec selim, fikir selim, cemaatin tamamı selim, çalışma selim olmasına rağmen bir zayıflıktan dolayı çıkıp gidenin büyük günaha gireceğini söyledik.

Ama kişi ifa ettiği farızanın bu grupla birlikte yapılmasının faydasız olduğunu gördüğü için çekiliyor olabilir. Biz yaygara merhalesindeyiz. Sonuç olarak ister o kişi haklı, ister cemaat haklı olsun yine de onun her halükarda bu meselede kanının mübah sayılması doğru değildir.

Bazı insanlar bu noktada çok şiddetli bir hata ettiler. Bir keresinde biz bazı Libyalı kardeşlerin Londra'daki bir kongresindeydik. Birisi Ebu Katâde el-Filistinî'ye bu meseleyi sordu, Ebu Katâde bu konuda felaket bir konuşma yaptı. Konuşması kasette kayıtlı

11. Ebu Katade cihad cemaatlerinin şu an yaptığı hatanın cihad üzere biatlaşma olduğunu söyledi. Aslolan ise bu insanlar ve emirleri arasındaki biatların imameti uzma, halifelik biatları olması gerektiğini söyledi!

Emirin kendisine biat edenlere şayet cemaati terkederse kanını kendisine helal kıldığını şart koşma hakkı olduğunu söyledi. Ebu Katade Cezayir'de olanları meşrulaştırmak istiyordu.

Oradaki insanlar arasında oturanlar içerisinde Cemaatu'l-Cihad'dan, el-Cemaatu'l-Mukatile'den kişiler vardı. Hatta Ebu'l-Velid el-Ensari de oradaydı. Dinlenmek için çıktığımızda.. Ben içinde bulunduğumuz koşuldan dolayı söylenilenlere herhangi bir şekilde itiraz etmem münasip değildi. Oturumdan çıktığımızda Ebu'l-Velid el-Ensari'nin yanına gittim. Bana dedi ki: "Bu dedikleri hakkında fikrin ne?" Dedim ki: "Benim görüşüm açık, dedikleri batıl. Ama senin görüşün ne?" Dedi ki: "Allah'a sığınırım. Bu duyduğum en felaket sözlerden biri." Dedim ki: "Niye karşılık vermedin?" Dedi ki: "Bir batılı duyupta ona karşılık veremeden daha kötü bir şey başımdan geçmedi."

Ona dedim ki: "Kardeş biz kaynaklara ve kitaplara başvurmadan ve deliller getirmeden evvel sana basitçe şunu diyeyim; Bu insanlar emire "sana kanım helal oldu, beni öldürebilirsin" dese bu kişi bir kere sahip olmadığı bir şeyi veriyor. Çünkü aslen o kendini öldüremez, bu ona helal değil. Durum böyleyken öldürmesi için bir başkasına nasıl canını sunabilir! Bir de bu iddia edilen imamın böyle bir hakkı yok. Aslen bu batıl bir şart. Adam sahip olmadığı şeyi şart koyuyor. Diğerleri de ona sahip olmadıkları bir şeyi veriyorlar. Senin fikrin ne?" Bana dedi ki: "Vallahi benim de fikrim bu." Ardından ben kongreyi düzenleyen kardeşe meseleyi söyledim. Kardeş bana dedi ki: "Bir durun, şu anlık bu kongreyi hayırlısıyla bir bitirelim."

Burada kanıt şu; bu da ayrı bir felaket. İnsanlar musibeti duyuyor ama musibetin karşısında duramıyor. Ama neyse ben konuya dönüyorum; cihad cemaatlerinden, etrafında olanlardan, onlara dâhil olanlardan bu sözü söyleyenler var. Bu kimseler saltanatını güçlendirmek isteyen ve diktatöre dönüşmek isteyen bir insandan ötesi değildir. Bu insan yersiz, haksız ve yardımcısız müflistir. Ama yine de Firavun'un tüm haklarını istiyor. Yani Firavunluk ve saltanat olmamasına rağmen Firavunun tüm haklarını istiyor.

Bundan sonra, bir defasında kitap okurken bu alanda bize faydalı olacak bir rivayet gördüm; Musul halkı Ebu Cafer el-Mansur'a üç kere baş kaldırıyor. Mansur bunun üzerine onların nüfuzlu kişilerini ve liderlerini getiriyor ve onlardan kendisine baş kaldırdıkları zaman, yani Çin'den İspanya'ya kadar Müslümanların halifesi olan Ebu Cafer el-Mansur'a başkaldırdıklarında Musul halkının kanının ona helal olacağını dair ahidler, yeminler ve anlaşmalar alıyor. Sonrasında Musullular bir daha baş kaldı-

nyorlar. Mansur, Ebu Hanife'yi getiriyor ve ona diyor ki: "Musullular bana şu şu ahid-leri verdiler. Yine de bana bir daha baş kaldırdılar. Müslümanlar şartları üzere değil midir?" Ebû Hanife dedi ki: "Evet, Müslümanlar şartları üzeredir." Mansur dedi ki: "O zaman tamam, kanları bana helal oldu." Ebû Hanife dedi ki: "Kanları sana helal olmadı." Mansur dedi ki: "Nasıl olur?" Ebû Hanife dedi ki: "Bu batıl bir şarttır. Sen onlara sahip olmadığın bir şeyi şart koştun. Onlar da sana sahip olmadıkları şeyi verdiler."

Subhanallah yani bir insan sahip olmadığı şeyi veriyor. Nasıl olur da birine böyle böyle gel beni öldür diyebilir! Ebu Hanife'nin Mansur'a dediğinde de aynı sözü gördünüz. Bu, Ebu Cafer el-Mansur, Ebu Cafer el-Mansur! Öyle çöpten biri değil. Bu Ebu Abdurrahman Emin, tilki mağaralarından gelmiş de Müslümanlara şartlar vaz ediyor.

Bu meseleye açıklama getirmek istiyorum; kişiyi cihadı ve cemaati terkettiği için öldürmek; evet cihadı terketmek musibettir, felakettir, faciadır, artık ne dersen. Ama bu, sırf onların yanına girdi sonra onlarla çalışmayı terketti diye onun kanının helal olması için illet/menât değildir. Böyle bir söz batıldır.

Batıl fıkıhtan biri de şu; bazı cihad cemaatleri ve İslami cemaatler kendilerine bu bölgede şer'i cemaat makamını vermek istiyor. Bundan sonra da sadece onunla çalışırken ayrılanların kanı helal olmuyor, aksine ondan önce, sonra, beraber veya onun dışında oluşmuş tüm cemaatler de gayrı şer'i oluyor. Gayrı şer'i diyor ve bununla kelimenin dini anlamını murad ediyor, yani bu cemaatler İslam açısından meşru değil.

İçlerinde ihlâşlı kişilerin de bulunduğu bu gibi kişilerden olan ilim talebelerinden bazıları bana dediler ki: "Biz bu sözü cemaatlerin ve ayrılmaların oluşturduğu yarayı kapatmak için söylüyoruz. Ta ki insanlar şer'i vacibin farkında olsunlar." Ona dedim ki: "Bu doğru ve asil bir amaç. Ama buna şer'i bir delille ulaşman gerek. Bana söyle; sen niçin meşru oldun?" Bana dedi ki: "Eski oluşumdan dolayı." Ona dedim ki: "Demek 'eski olmak', burada senin komşu devletinin içinde senden daha eski cemaatler var. Niçin onlar şer'i olmasına rağmen sen orada çalışma yapmıyorsun? Neden Sykes-Picot anlaşması sınırlarının ne kıymeti harbiyesi var? Bir bahane yok. Sen 'en büyük cemaat mi diyeceksin? Senden daha büyük cemaatler var. En sahih menhec mi diyeceksin? Kıyamet gününe kadar en sahih menhecin ne olduğuna dair hiç kimse ittifaka ulaşamayacak. Yani bir cemaatin çıkıp da bu illetten dolayı biz meşrûyuz, diğerleri meşrû değil diyebileceği bir illet yok.

Bir cemaatin başka cemaatlerin olmaması için çalışmasının vacip olmasına da evet, kalpler birleşir, sen komutanlıktan vazgeçersin, diğer cemaatlerin liderlerini bir komutanlık olarak getirirsin. Müslümanların seninle bir olması için mümkün olan her şeyi yaparsın. Müslümanların birliği şeri bir asıl ve gayedir, birleşmemeleri zarardır. Bir beldede cihad cemaatlerin ayrı ayrı birden çok olması felakettir. Ama bunlar bizi diğerlerinin şeri olmaması şikkına götürür mü!

Sen tağutla bir üslupla savaşmak istiyorsun, başkası da bir başka üslupla savaşmak istiyor. Bu tarihte çok defa olmuştur. Hatta Müslümanların en hayırlı meliklerinden olan Nureddin Zengi (rahimehullah) Selahaddin el-Eyyubi ile 'ben şer'i cemaatim, sen değilsin' diye çekişti, neredeyse birbirleriyle savaşacaklardı. Nureddin (rahimehullah) Mısır gazvesi ve Selahaddin ile savaşmak için bir ordu teçhiz ederken vefat etti. Çünkü Nureddin başka bir emirlik kurmak istiyordu. Selahaddin'in ise başka gerekçeleri vardı, bir hükümdarlık kurmak istiyordu. Allah müslümanlara hayır diledi ve bu merhalede Nureddin vefat etti, ardından 11 yaşındaki oğlu İsmail ona haleflik etti. Selahaddin'in sağ duyusundan ötürü şeri yetkinliğin Nureddin'e ait olduğunu, kendisine ait olmadığını, Şam'a bu meseleye çeki düzen verip çözmek için geldiğini ilan etti.

Şam'a geldiğinde âlimleri toplayıp onlara dedi ki: "Bizler haçlılarla karşı karşıyayız. Müslümanların emirliğinin bu şekilde olması doğru değil." Akabinde Mısır ve Şam âlimleri şeri bir üslupla İsmail'in indirilip Selahaddin'in emir tayin edilmesinde icma ettiler. Ehlu'l-hal ve'l-akd erbabı onlardı. İsmail tahttan indirildi, Selahaddin ona büyük ikramda bulundu, Haleb'i onlara verdi. Meseleyle son derece sağduyulu ilgilendi. Arından Nureddin Zengi'ye ikram olarak Kral konumunda kalması için eşiyle evlendi. Kadının çocuklarına da ikram etti, onlara derebeylikleri verdi, sağlıklı davranışlar sergiledi. Krallık olmaya yaklaşmasının ardından âlimlerin lisanı üzerinden Şam ve Mısır'ın sultanının Selahaddin olduğunu duyurdu.

Konudaki tanık... Ben meselenin dışına çıkmayı da istemiyorum. Bu yaptığım konuşma araştırma için kâfi değildir, bilakis bundan çok daha fazlasına hacet var. Ama kimse onlardan birinin bana dediği gibi anlamasın: "Sen böyle yaparak insanlara birden çok farklı cemaatlerin olma yolunu kolaylaştırıyorsun." Ben bana bunu diyene dedim ki: "İnsanlara nasıl bunu basitleştirebilirim? Ben yalnızca bir durumu tasvir ediyorum." İnsanlardan kimi marazlı, kimi uyuz. Biri de gelip bana diyor ki: "Marazlara ve belalara sebebiyet veren sensin!"

Diğer cemaatlerin şeriliğini silmek için önerilen bu çözümlere dair şu ana dek kimse şeri bir delil getirmedir. Bu sahih bir görüş değil. Bu, Müslümanların tefrikasının getirilerinden biri. Allah (subhanehu ve teala) yeryüzünün bir bölgesinde bir cemaate lutufta bulunup o cemaat emirlik olduğu vakit işler yoluna girecek. Evet, o zaman âlimlerimiz de ittifak ettiği gibi bu vacip olur. Bu emirlik Allah (subhanehu ve teala)'nın şeriatını tatbik ettiği zaman insanların onun otoritesi altına girmesi vacip olur. Abdullah b. Ömer'in de dediği gibi hiçbir Müslümanın o bölgedeki emirliğe biatı olmadan gecelemesi helal olmaz. O zaman bu emirliğe düşen işleri en güzel yolla çözmek ve Müslümanları birleştirmektir. O zaman diğer cemaatlerde olan insanların mu'zamı (büyük çoğunluğu) otomatikmen kesin bir zafer, çözüm ve devlete gelen insanlar göreceklere ve onlar da gelecek. Geriye sadece hükümdara karşı savaşan kıyırtık gruplar kalacak. O zaman onlara da sert veya kolay vb. şekilde davranılır. Ama bu şeri emirlik sıfatıyla olur.

Ama şimdi, ben bir tağuttan bir dağa kaçıyorum, sen de benimle birlikte bir başka dağa kaçıyorsun. Ben de sana diyorum ki: "Sen şerî değilsin, senin de benimle aynı dağa kaçman gerek!" Bu söz biz Müslümanların içine dâhil edildiği bozuk mantığın getirilerinden biridir.

Şimdi ben birinin zan da bulunup da şöyle dememesi için ikinci hale dönüyorum; Ebû Musab'ın kasette şöyle dediğini duydum: "Bazı âlimlere cemaatten çıkıp ayrılan ve insanlara cemaat hakkında bilgiler veren kişiyi sormuş, onlar da ona bunların casus muamelesi göreceği cevabını vermiş." Evet Şeyh bu sözü söyledi. O ilmine, cihadına ve bu işlerde bilgisine güvendiğimiz biridir. Veya bir adam çıktı ve ilerde zaaf noktası olacak ve düşman onu yakalacayacak. Dediğim gibi biz böyle bir hadise yaşadık, hâlâ hayretteyiz. Bizim bu hadiseye dair bir delilimiz yok, kimse bize fetva da vermedi, ama adam böyle yaptı. Adam yaralandı, diğeri de onun esir düşeceğini ve Müslümanların tüm saklı bilgilerini vereceğini biliyordu, bu yüzden onu öldürdü. Ben buna caizdir demedim, kimse bize fetva da vermedi. Sadece dedim ki bu olmuş bir hadise. Kimse bunun emirlere Müslümanların kanı hakkında ileri gitmeyi basitleştiren bir şey olduğunu sanmasın.

Birisi cemaatinden çıktığında ve bunda sana bir zarar olmadığına senin bu kişiye çıktığı için öldürme eylemini yapma gibi bir şerî hakkın yoktur. Çıktığı zaman zararın telafisinin onun bildiği mevkileri değiştirmekle, bildiği isimleri değiştirmekle telafi edileceği hesap ediliyorsa, yani zarar herhangi bir şekilde izale edilebiliyorsa bu durumda da onu öldüremezsin. Aslanan senin beklenen zararların önüne set çekmendir.

Ancak diyelim ki sen çok çok özel bir köşede mahsur kaldığın zaman cihadın hakkında kendilerine fetva danıştığın ilim ehline gidebilirsin, onlara vaziyeti tüm yönleriyle anlatırsın, dersin ki; "Falan kişi şöyle şöyle bir araba aldı, şöyle şöyle şeyleri vardı, şu şu gizli bilgileri biliyor, şu an şöyle şöyle yapıyor." Bu durumda fetva belirli bir meseleye özgün belirli bir vaziyet için belirlenir. Bu fetva şöyle bir kanun olmaz; kim gizli sırlar biliyor olduğu halde cihad cemaatinden çıkarsa öldürülür. Bu söz hatadır, doğru değildir. Çünkü bu cihad cemaati emirlerinin birbirlerini kesmelerine kapı aralar. Her biri insanları kendi otoritesi altında zapturapt etmek istiyor. Savaşlara girip Müslümanları tasfiye ediyor. Bu bir felaket, Cezayir'de bu oldu.

İnsaların birleşmesi ve çalışması gerekiyor. Cihada katılacak kişiye katılmadan önce ona haklarından, sorumluluklarından, lehine ve aleyhine olanlardan, cemaatin imkânlarından, cemaatin koşullarından, beklenen tehlikelerden, ödeyeceği bedelden bahsedilmesi gerek. Ona dersin ki: girmeden önce uzun uzun düşün. Sen cemaatteki insanları sıkıntıya düşürmeyi isteyerek bu kapıyı açamazsın. Ondan sonra giren doğmuş, çıkan ise yitiktir.

Şimdi insanların cemaatlerden çıkması çok oluyor. Çünkü birçok biat menhesciz gerçekleşiyor. Adam girdikten sonra bir başka menhec görüyor. Biat bir plan üzere olmuyor, ardından girdikten sonra bir başka plan görüyor. Biat proje üzere olmuyor, girdikten sonra başka proje görüyor. Cemaatlerden ayrılan insanların çoğunun %80'in sebepleri yönetimle alakalı. Niye çıktı? Mevcut bir sıkıntı yüzünden. %20'lik kesim ise kendi sorunlarından dolayı çıkıyor. Cemaat için uygun değiller. Bu olabilir.

Müslüman kanı meselesi çok büyük bir mesele. Bir de cihad cemaatlerinin tüm insanların silahlı olduğunu bilmesi gerek. İnsanların hepsi eğitim almış, hepsi güç sahibi, yani sen birini öldürdüğünde adamın eli cebinde olmayacak, onu sevenler ve onun yandaşları da böyle olmayacak.

Ebu Abdurrahman Emin 5 kişiyi öldürdü. Onların cemaati gidip Emin'i öldürdüler. O da aynı sorun yüzünden öldürüldü. Maktûlün yandaşları onu öldürdü.

Bu mesele şeytanın cihad cemaatlerine açtığı kapılardan biridir.

Burada kardeşimize şunu demek için durmak istedim: Bu meseleler saha fetvaları diye isimlenir. İlim ehline bunlar özel durumlarda, özel isimle, özel koşulla sorulur. Bu yüzden bu meseleler özel hüküm alırlar. Bu meselenin hükmü bir ilke hükmüne ulaşmaz. Bu meseleler gerçekten çok büyüktür. Öyle kolay değildir. Vallâhu a'lem.

Kardeş: Cezayir'deki kardeşler de aynı şeyi yaptılar. Cemaatten çıkanın üç hali vardı:

Ya cemaatten çıkıp tağutlara katılıyor ve mürted olup riddetten ötürü öldürülüyor. Ya cemaat saflarından çıkıp bağilerin saflarına katılıyor, ona yapılanlar da böyle oluyor. Ya da çıkıp evine dönüyor. Bu durumda da cemaatteki onun insanlar cemaati terketmesin diye siyaseten öldürüleceğini söylüyor.

Şeyh Ebu Musab: Ebu Abdurrahman Emin'in söylediği bu söz babasının eşeğinden daha sapkın olan kimseden sadır olmaz. Bu sözüz yazan odur. Ben o zaman kitaba not düşmüştüm. O üç değil dört hal zikrediyor, diyor ki:

Bir adam çıktı ve tağuta katıldı. Bunun hakkında ihtilaf yok. Sonra diyor ki: "çıkıp bidatçilere katılan." Onun bid'atçılar diye isimlendirdiği diğer İslâmi cemaatler oluyor. Ona ilk başta böyle bir kişiyi veya diğer cemaatleri kesmeyi caiz kulan şey ne? Şimdi bu bid'atçı kelimesi -inşâAllah ben buna Cezayir meselesinde değineceğim, Cezayir davası, Suriye davası, Arap-Afgan davasına ben bizzat katılıp bulundum- onların bid'atçılar diye isimlendirdikleri uzun ve geniş bir liste oldu. Bu kelimeyle Cezayir'de olup da Ebu Abdurrahman Emin'in emirliği altında olmayan herkes kastediliyor. Belirli bir menhec, fikir veya mesele kastedilmiyor.

Ebu Abdurrahman Emin'in kitabı geldiğinde size göstereceğim. Adam kitabı yazdığı anda Komünistler, Nusayriler ve Sufilerden; Kutupçulara, oradan İhvacılara kadar hepsini tek bir tenekeye atmış! Hepsini!

İkinci maddeden itibaren hata. Bid'atçilere gidenler. Üçüncü madde: Müslümanların sırlarına sahip olduğu halde giden. Sonra dördüncü maddeye geldiğinde kendini şöyle bir halin karşısında buluyor, diyor ki: "Düşmana da bid'atçilere de gitmemiş ama evine dönmüş. Bu da insaların cemaati terketmesine bir vesile olmasın diye siyaseten öldürülür." Yani bu herhangi bir sıkıntı oluşturmada evine döneni de öldürüyor.

En en büyük bela ise şuydu: bu Emin'in taifesi kitapta şöyle bir şey yayımladılar; "Cezair halkının umumu" sonra dediler ki: "Onların etrafındakilerin de umumu" yani bunların otoriterliği doğu-batı her yeri kapsıyor. Dediler ki: "Bu insanların umumu bu fasıkların emirinin otoritesine iki yoldan biriyle dâhildir: ya cemaatin saflarında dâhildirler, bu irade merkezli bir dâhilliktir. Ya da emirliğin kapsamına dâhildirler, bu da zorla olan dâhilliktir." Yani tüm Cezayirlielerin Emin'e itaat etmesi gerek.

Aslen bu acı verici bir musibet. Ebu Katade de gelip diyor ki: "Bu insanlar hak ehlinin sancağını yükselttiler. Bu yüzden hak ehline düşen onlara katılmaktır. Onların dışında kalanlar batıl ehlidir!"

Sana 'onlara mesaj gönder' dediğinde sen "Yol kesik, ben mesaj gönderemiyorum" diyen müminlerin emiri dediğinde bu büyük bir musibet.

Bu söyledikleri söz sadece cahil, ümmi birinden çıkar. Bu Emin tavuk kasabıydı, sonra kendisini Müslüman kasabı olarak buldu. Bir dükkânı vardı, çünkü ilköğretim ve liseyi bitirmemişti. Sonra tavuk kasabı açtı. Sonra müminlerin emiri oldu. Ama asıl musibet ömürlerinin yarısını selefî menheci ve Ehl-i sünnet akaidinin incelemede geçirdiklerini zanneden, sonra da gelip "Annesini kesti, Allah mübarek etsin, Ebu Ubeyde b. Cerrah'ın işi bu" diyen fâkihlerdedir!

Bu musibet ve faciaya Cezayir meselesine ve kanıtlarına geldiğimizde tafsili olarak değineceğiz. Bunun üzerinde uzunca duracağız. Fakat ben şimdilik sadece bunun büyük ve tehlikeli bir şey olduğunu söylemek isityorum. Müslümanı öldürme meselesi insanı helak edip Allah'ın rahmetinden, "Lâ ilâhe illallâh" cemaatine girmekten çıkarabilir ve bu kişi cehennemden kurtulamayıp içerisinde ebedi kalabilir.

Cihad tecrübesinin mahvedilmesi de bir yana, bizi çıkışın tam ucuna katan en yakın cihad hareketlerinden biriydi. Biz Cezayir meselesinde Kuzey Afrika ve Müslümanlar çağında çıkışın tam ucundaydık. Ayak takımından bir grup geliyor ve sadece 10 ay içinde bu çıkışı toprağa gömüyorlar, bu anlayış yüzünden bu fırsatı darımadıman ediyorlar!

Ebu Abdurrahman Emin'in sözüyle bizim sözümüz üstün körü olarak da detaylı olarak da farklıdır. Bizim sözümüzle sadece tüm Müslümanların ittifak ettiği bir meselede uyushmaktadır. Bir adam çıktı ve düşmana katıldı, yani şeri hükmü istemiyor, biz düşmanla savaşıyoruz, o da onlarla birlikte bize karşı savaşıyor. Aslen o savaş hatından sıçramıştır, sağdan sola, diğer tarafa atladı. Biz ise aslen sağ tarafta bulunan mevcut sınıflardan bahsediyoruz.

Konumuza dönelim, bugün konumuzun kahir ekseriyeti okuma olacak. Çünkü konu 6 sayfa, benim de buna dair 3 mülahazam var. Çünkü bu bizim orda olana benzemeyen bir tecrübe, takriben bizim aynı koşulda olmamız da pek mümkün değil. Ama biz bunu kanıtların tamamlanması, gerçekleşen direnişler ve muhtelif halklarda olan gerilla savaşlarına dair kültür ve anlayış için okuacağız. Bu tecrübe, katolik İrlandalıların protestan İngilizlere karşı direnişi hakkında. Olayın sebebi aynı; İngiliz tacının İrlandalıları çok yakın bir adayı işgali. İngilizler oradakiler aynı şekilde İngilizce konuşuyor olmalarına ve aynı ırktan sayılmalarına rağmen onlara koloni muamelesi yaptı. Çünkü aralarındaki sorun bunların protestan onların ise katolik olmasıydı.

* * *

YEDİNCİ BÖLÜM

İRLANDA SİLAHLI AYAKLANMASINDAN DERSLER

- *Milli Özgürlük Savaşları ve Bedeli*
  - *İrlanda'daki Kargaşalar*
  - *Black And Tans'ın Kargaşalardaki Rolü*
-

Black and Tans, İngilizlerin İrladalıların ayaklanmasını bastırmak için teşkil ettiği isyana karşı koyma görevini yerine getiren askeri birliklerdir.

“Milli özgürlüğün bedeli bazen çok ağır olabilir. Nitekim iki Vietnam savaşı bunu ispat etmiştir. Bununla birlikte bilimsel bir şekilde şöyle denilebilir; modern özgürlük savaşları -kolonilerin ve Küba gibi yarı kolonilerin savaşları- devletlerarası savaşlara kıyasen yitirilen insan canları açısından ekonomik olarak dikkat çekici durumda kalmıştır.”

Gerilla ve devrim savaşlarının kayıpları Fransa ve İngiltere arasındaki yüzyıl savaşları, Kore savaşı ve ikinci dünya savaşı gibi düzenli savaşlarla karşılaştırılmaz.

“Küba da iki yıllık iç savaş içinde sadece birkaç yüz kişi öldürüldü. Batista’nın devrilmesinin ardından devrim kaynakları yedi sene içindeki kurbanlar içinden devrim çatışmasının kurbanlarının yirmi bin olduğunu belirtti. Bunu gerekçelendiren hiçbir sebep asla neşredilmedi. Tam aksine Che Guevara’nın ve başkalarının girdiği savaşlara dair özel anlatılar daha düşük rakamlar veriyor.

Zencibar’da kayıplar sadece birkaç ondan ibaretti. Kıbrıs’ta sayı birkaç yüzü geçmedi. Ama İrlanda’daki savaşla ilgili ise Richard Bennett Black And Tans’ta şunları yazıyor:

“İngiltere’ye karşı savaşın ilk yılında IRA (İrlanda Cumhuriyet Ordusu) en uç belirtmelere göre 26 kişiyi öldürdü. İçlerinden 16’sı polisti. Bireylere en fazla yüz durumda ateş açıldı.”

Diyor ve ekliyor: **“Hiçbir hükümetin böyle bir tehdit karşısında teslim olması mümkün olamaz.”**

Ancak Bennett hatalıydı, çünkü İngiltere teslim olmuştu. Ama baskının karşısında değil, aksine baskının bir sene içinde ihdas edebileceği kritik bir siyasi ve ekonomik tutum sebebiyle teslim oldu.

Burada pire savaşını ayrıcalıklı kılan ve gerilla savaşının bir yönünü, terörün yani şehirlerdeki gerilla savaşının ise diğer yönünü temsil ettiği bir başka delil daha görüyoruz.

Taşralardaki devrimci gerillalar ve şehir teröristleri bomba ve kurşun kullanmaktadır. Ama bunlar açısından gerçek kaldıraç siyasidir. Vietnam'da olduğu gibi belirli gruplar yok edilebilir ama bu nihai amacı teşlik etmez. Kıbrıs'taki gibi bazı şehirler teröre maruz kalabilir, ama bu da nihai amaç değildir. Sanayi olarak daha büyük bir kuvvetin araçlarına karşı küçük ve ilkel bir ulusun zayıf kaynaklarının bulunduğu milli özgürlük savaşının hedefi yer işgali veya terör değildir. Aksine hedef işgalci gücün veya işbirlikçi yerel hükümetin karşısında duramayacağı bir pozisyon oluşturmaktır."

Daha fazla açıklama için burada şunu diyorum; güç yetirilemeyen bu pozisyon bazen siyasi, bazen ekonomik (çok harcama), bazen yenilgi ve kuvvetlerde kayıplar olmasıyla askeri olabilir, ya da bunların hepsi de olabilir. Netice-i kelam, muhalif bölüm güç yetiremeyeceği durumlarla karşılaşır.

"Pire savaşında parlamento bombardımanı topçulardan daha çok zarara sebebiyet verir, gazetelerin manşetleri bombalardan daha şiddetli biçimde patlar, barış konvoyları silahların amaca ulaşamadığı savaşları kazanır ve zayıflatlar az olarak kalır. Çünkü devrimci gerillalar yıpratma saldırılarını yaptıklarında düzenli orduların alışık olduğu külfetli savaşlardan uzak dururlar.

Klasik olarak korkunç bir eylem ve siyasi öldürme sayılan terör ise diğer tüm savaş çeşitlerinden daha insânidir, çünkü seçicidir. (Bir şehri bombalamak veya bir köyü Napalm bombasıyla bombalamak terörden daha az mı can alıcıdır?)

Ben burada bu suâle karşı derim ki; Batı'ya karşı cevabımızda daima bu üsluba tutunmalıyız. Onlara Nagasaki atom bombasından başlayıp, II. Dünya savaşında can veren milyonlara varıncaya dek suçlarını hatırlatmalıyız.

"Orduları yenildi diye saldırının avı kurtulmaz (tabi gördüğümüz üzere bunun olması da mümkündür). Aksine ülke veya ayaklanan koloni terör ve gerilla savaşı sebebiyle iç sahne veya küresel sahnede yerine getirilmesi açısından siyasi bir handikap, neticesiz, çok külfetli veya heybete zarar verir hale gelir. "

Burada diyoruz ki; işte yazarın bu anlattığına biz sömürgecinin çanağa oturma işahını kesmek diyoruz. Artık koloniden ona gelecek bir fayda olmayacak. Sadece yemeğin faturasını ödüyor ama aslında hiçbir şey yemiyor olacak ve yemeği terke edecek.

"İntifâda da bulunan Davud'un rolünü oynamaya çalışıyor ve düşmanını kitleye Calut mesabesinde göstermek için çaballıyor. Tüm çabasına ve söylemleri mücadeleye tanıklık edenler nezdinde sevgi ve

adalet uyandırmak. Bu da zulüm ve despotluk etmek isteyen hayli kalabalık güçlere karşı bağımsızlığı yolunda savaşılan cesur bir halk ortaya çıkaracak."

Öyleyse iç ve dış kamuoyu karşısında savaşın şiarı budur. Zalim ve despot güçler karşısında bağımsızlığı, dini ve ilkeleri uğruna savaşılan cesur bir halk oluşturmak. Yani sempati zuhur edecek. Bu hitabı Yahudilerde gördük. Ellerindeki bulunan tüm atom bombalarına rağmen söylemleri hâlâ şu; biz ezilmiş küçük bir ulusuz, Müslümanlar ve Araplar bizi yiyecek.

"Bu zaman diliminde devrim, sömürgeyi kazanımlardan mahrum etmek için bütün cephaneliğini (gerilla savaşı, terör, tahrip, propaganda) kullanıyordu. Bu da iç gücünün maneviyatını yıkmak, üretimi azaltmak, ithalatları boykot, ayaklanmaya teşvik, sanayi müesseselerini baltalamak; yani askeri kuvvetlerin ve polisin harcamalarının artması yoluyla yatırımın ve siyasi yönetimin külfetlerini artırma üzere genel şekilde çalışma yapmakla oluyor."

Bunların hepsine değindik.

"Hedef dikkatlice belirlenmiş ve devrim taktiği de tavizsizce uygulanırsa askeri kuvvet kendisini hemen dünyanın önünde namını yitirmesine sebep olacak, etkisi hemen içerde kendisini gösterecek mali zararlara uğratacak bir mücadelede çatışıyor halde bulur. Mücadeleye bir sınır katmak için mezkûr gücün sarfettiği çabalar ise işlerin evrilme hızını artırır. Çünkü bu kuvvet baskıyı artırdıkça vatandaşların sömürgecilere (veya emperyalistler halindeki bağlularına) nefretini artırır. Bunun yanı sıra küresel kamuoyunda da kötü yüze sahip olur.

Şu belirtmeliyiz ki küresel kamuoyu saldırgan kuvvetin halkından, baskıda kullanılan yöntemleri tenkid eden muhalif güçlerden, yükleri artan vergi ödeyenlerinden, milli saygınlığın yitirilmesinden etkilenen şahıslardan ve benzeri şeylerden oluşur."

Bunun cümlesi küresel kamuoyudur. Ancak ülke safında düşman onun ta kendisi-dir.

"İki sömürge imparatorluğu olan Britanya ve Fransa'nın geçen yüzyıldaki tecrübesi bu bağlama dair birçok örnek takdim ediyor. Britanya'nın tecrübesi Kıbrıs'ın bağımsızlığını (hâlâ şartlıdır) sağlayan mücadeleyi içermektedir. Bu mücadele 20 sene önce katolik İrlandalıları Britanya tasallutundan kurtaran karışıklıkların tekrarı gibi olup oldukça benzerdir."

Bağımsızlığını kazanan Güney İrlanda'dır, adanın büyük kesimi de zaten burasıdır. Şu an bağımsızlığı için direnen sadece bir bölüm kaldı.

"Terörün hedefi düşmanı ürkütmektir" Lenin böyle der.

Bizim açımızdan bu suyun su ile açıklanması gibidir. Terörün hedefi düşmanda korku oluşmasıdır. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in düşmana korku salmakla desteklendiğini biliyoruz. Düşman nezdinde korku meselesi diğer tarafı sarsacak önemli etkenlerdendir.

"Lenin, vevlki saldırının belağatını zayıflatmaya sebebiyet verecek olsa dahi değerlendirmesinde şiddetli olabilirdi. Mesela şöyle diyebilirdi: "Terörün esas hedefi yönetimi yıkmaktır." Bu da yöneticileri savunma pozisyonuna sevk etmekle olur. Çünkü hareketin başarısızlığa uğramasını sağlayacak herhangi bir şeyin olması silahlı gözetimin devamlı varlığı olmadan mümkün değildir. Her ne kadar bu nihai amaç olmasa da bunun da ikincil bir etkisi vardı. Böyle bir çalışmanın etkisi devrimcilerin davasına devrimcilerin tasavvur edebileceği tüm üsluplardan daha iyi şekilde hizmet edecek karşı terörü ihdas etmesidir."

Yani sen düşmanı korkutuyorsun ve kazanım sağlıyorsun. Böylece düşmanı karşıt bir fiiliyatla insanlara korku vermeye sürüklüyorsun ve bir başka kazanım daha elde ediyorsun. Düşmanın terörde gönüllü olarak yaptığı şey diğer tüm işlerden daha üstün.

"İrlanda'da durum böyleydi. Uzun bir ayaklanma tarihine rağmen kitlenin bağımsızlık hareketine desteği belirli bir zamana kadar durgun gitti. Bizzat Britanyalıların yaptıkları, hassaten de İrlanda Kralığı Polis Güçleri'ne destek için seferberlik çağrısı yapan meşhur Black and Tans'ın yaptığı yağmalama eylemleri yüzünden o dönemde desteğin durgunluğu sona erip yükselişe geçti.

Richard Bennett, Tans'ın oluşturulmasından dört sene önce 1916'da milliyetçiler tarafından gerçekleştirilen Paskalya Ayaklanması hakkında şunları söylemektedir:

"Bu ayaklanma ağıt yakmaya yönelten bir şekilde idare edildi. Çünkü devrimciler Cumhuriyeti ilan ettiler, Dublin'de kamu binalarını ele geçirdiler ve oralarda bir hafta boyunca şecaatle direndiler. Son teslim olan genç matematik öğretmeni Eamon de Valera'ydı. İrlanda'nın geri kalanında kayda değer kargaşalar olmadı. Nasıl ki yağmacılar fırsatı değerlendirdiyse İrlanda halkı da kendisi için takdir edilen şerefli neticeye layık olduğuna kanıt getirerek bu asil daveti reddetti.

İrlanda'nın tüm tarihi içerisinde kendisine karşı bu denli az sempati duyulan bir başka ayaklanma cereyan etmemiştir. Çünkü Britanya saflarında 100 bin dolayında katolik İrlandalı savaşıyordu. İrlanda ve İngiliz halk bireylerinin büyük çoğunluğu bu durumun sırta saplanan hançerden başka bir şey olmadığını düşündü. Esirler Dublin caddelerinde sergilendiğinde Dublin sakinleri onları öfkeyle ve küfürlerle karşıladılar. İrlanda bağımsızlık davası zayi olmuş veya uzun bir zaman sonrasına tecil edilmiş görünüyordu.

Bu sırada Britanyalılar büyük bir hata yaptılar. Paskalya Ayaklanması'ndan sorumlu on beş kişiyi kurşunla infaz ettiler. Bu infazlar İrlanda sorununu çözmek için tüm barışçıl çözümlere set çeken küresel bir skandala imza attı. İtibarını kaybetmiş olan Bağımsızlık Hareketi (Sinn Féin) ise şehidler oldu. Bu yüzden hızlıca büyüdü."

Bu bize Seyyid Kutub'un sözünü hatırlatıyor; bir hareketin şehidler ve sembol isimleri olur ve kan ile sulanırsa o hareket insanlar katında etkinliği ve kabiliyeti olur. Çünkü bu doğruluğun zirvesine işaret etti.

"Londra sanki kendisini yenilgiye uğratmak için kasten çaba gösteriyordu. İkinci dünya savaşı insanları yutmuşken İngiliz hükümeti yaşları silah kullanmaya müsait tüm İrlandalıları askere alma kanunu çıkardı. Bu kanunun çirkinliğiyle birlikte herkes Britanya tacına karşı birleşti, binlerce genç IRA olması uzun sürmeyen "Milli Gönüllüler" isimli milislere katıldı. İngiltere'nin o zaman olmak üzere olan kargaşaları uyandırması için bundan daha iyi bir şey yapması imkan dâhilinde değildi."

Yani aslında halk devrime karşıyken ve devrime kalkışanları alaya alırken tüm halkı devrimle içselleştiren şey düşmanın ahmaklığıdır.

"21 Ocak 1919'da Dail Eireann (Sin Féin'in yasama meclisi) bağımsızlık ilan etti ve İrlanda topraklarında de Facto Cumhuriyet hükümeti kurulacağını taahhüt etti. Hükümet mahkemeler ve polis birimiyle tamamlandı. Bu manevranın gayesi siyasiydi, fiili savaş beklenmemekteydi.

Bir hakikat ki, Dail Eireann'ın niyeti gönüllülerin tabiatından farklıydı. Bağımsızlık açıklamasının ilanında devrimin ilk kurşunları gümbürdedi. Aynı gün gönüllüler bir taşocağına jelatin dinamit taşıyan bir ekibe pusu kurdular ve Kraliyet polislerinden iki kişiyi öldürdüler.

Kendiliğinden ve bireysel olan çatışmalar yerine baskın ve pusular-

dan oluşan bir hamle düzenlediler. Hamle Dublin'de Michael Collins'in ve IRA'nın diğer yerlerdeki tugay komutanlarının idaresindeydi. Kurban sayısı nisbeten azdı. Etkiler ise muhteşemdi. Çünkü askerler demir miğferleri ve süngülü tüfekleriyle tıpkı işgal altındaki yabancı bir başkenttelermiş gibi Dublin caddelerinde devriyeler atmaya başlamıştı. Limanlara savaş ekipmanları yığılmıştı. Artık yollar üzerindeki askeri hareketler muhakkak denetim altında gerçekleşiyordu. Hapishaneler siyasi tutuklularla dolmuştu. 1919 Ocak ile 1920 Mart arasında silah ve şüpheli arama amaçlı 20 bin ev baskını operasyonu oldu.

1919 yılının sonunda askerleri ve sivilleri içine alan kızgın bir çatışma başladı. Beldeler müstahkem karargâhlar gibi oldu. Saldırı ve baskınlar günlük işlere dönüştü, takriben tüm Britanyalı memurlar kalede tutuklu oldu. Dublin'de durum böyle bir evreye girdi.

Kışlarındaki polisler ve askerler de daha iyi bir vaziyette değildi. Çok sayıda askeri eylem gerçekleşmemişti. Ama gerilim havası kötüleşmeye devam etti. Artık her yol muhtemel bir pusunun giriş yerine dönmüştü. Her ne kadar masum görünümlü olsa da herhangi bir sivil tabancasıyla çıkıp ateş edebilirdi.”

Öyleyse bu durumda durgun, budala ve bağımsızlık yanında olmayan bir halkın daha sonra tek bir cephe teşkil ettiğini ve şu an gerilla savaşının ilk şartını hak ettiğini gözlemliyoruz. Tamamı düşmana karşı olan silahlı bir halk var.

“Geçen her gün gazeteler “İrlanda Olayı”na dair ilan veriyordu. Yabancı ülkelerde ise De Valera'nın Amerika'daki İrlandalı göçmenler arasında yaptığı büyük propaganda kampanyası sayesinde devrimcilere duyulan sempati arttı. Öyle ki Washington'daki Britanya büyükelçisi İrlanda'ya karşı sempati duyan şümullü bilinç karşısında aciz kaldı.”

Burada bakışlarımızı şuna odaklıyoruz: ABD İrlanda meselesinin destekçisiydi. Bunun sebebi İrlanda topluluğunun çok büyük olması ve Amerika halkının köklerinden bir kökünü oluşturmalarıydı. Büyük Almanya ve Doğu Asya toplumu da böyledir. Bu İrlandalı kütlesinin oy ve seçimlerde büyük bir etkisi vardır. Bu yüzden Sinn Féin sorumlusu Adams kongre önünde ABD başkanymış gibi muamele gördü ve öyle karşılandı. Bu takriben yedi veya on ay önce oldu.

Kanıt şu; bu mesele bu uzak vakte 1919'la ilgili. Britanya büyükelçisini aciz düşüren bu sempati o insanlara bağışlar, maddi destek, askeri destek ve silah kaçakçılığı yapılmasına yansımaktadır.

"43 bin Britanya askeri ve 10 bin polis İrlanda'yı işgal etti. Bu kişilere takviye olarak hemen binlerce Black and Tans (bu o askerlerin hâki elbiselerinden ve şapkalırlarında, ayakkabılarında, kemerlerinde ve sırt çantalarında bulunan siyah renkten esinlenmiş bir lakaptır) ve yardımcı kolluk güçlerine bağı 1500 geçici öğrenci gönderildi. Topu topu 65 bin kilometre kare olan devrimci güney İrlanda'yı işgal için bu sayı yetmedi."

Hepsi 65 bin kilometre karelik bir mıntika. Yanü yüz ölçümü olarak 165 bin kilometre karelik Tunus'un üçte birine yakın.

"Bölge gerilla savaşına son derece uygundu: Taşra ekim tarlaları ve sıkı ağaçlıklar barındırıyor ve birçok yerde yol yoktu. Motorlu arabalar yağmurlu zamanda yani takriben tüm zamanlar buraya ulaşamazdı."

O zaman halk faktörü yanında doğal mâniler faktörü de var.

"IRA'nın adamları bataklık gibi arazilerde ve yüksek yerlerde müstahkem sığınaklar buldular ve baskınlarını karanlıkta gerçekleştirebilmek için şehirlerle ve ana ulaşım hatlarına yakın bir yerde kaldılar. IRA'nın üyeleri şehirde sakinlerle iç içeydi ve neredeyse hepsi sivil işlerinde bulunuyordu. Bu yüzden operasyonlar sadece gece Dublin ve Cork vilayetlerinde oluyordu. Çünkü bu operasyonları gece yapmak için sayı yetersizdi."

Bu operasyonlar arasında bilhassa silah depolarına saldırılar, taşrada asker kafielerine pusular veya şehirlerdeki küçük devriyelere pusular yer alıyordu. Bir başka taraftan da Dublin'de özel bir ekip çalışmalarını istihbarat elemanlarına ve siyasi kişiliklere saldırı gerçekleştirmeye odaklamıştı."

Bu mühim, ülkedeki siyasi şahsiyetler olan devlet beyni ve emniyet birimini hedef almak.

"Bu aktifliğin çok büyük bir kısmı askeri perspektif yönünden değersiz kaldı. Baskı mürekkebi kandan daha çok ve bolca akıyordu."

Yani insanlar çok konuştu, az iş yaptı ama yine de neticeyi elde ettiler. Bu münasebetle şu sözümü hatırlatayım; ben bugüne kadar cihad eden ve ilanlar yapan, uzun zamandır çalışmaları olan cihadi hareketlere hayret ediyorum. Dedğim gibi biz Şam beldelerinde 15 yıl kazandık ve yenildik. Ama buna dair 30-40 sayfadan fazla bir şey yazılmadı. Şu an birçok ülkede cihad ilan edildi ama insanlara hitap

eden cihadi neşirler yok. Yine bu bağlamda konuşmalar, kasetler, diskler yok, hiçbir şey yok! Bilinçlendirme ve hazırlama namına durum sıfır. Oysaki yazar ne diyor; "Baskı mürekkebi kandan daha çok ve bolca akıyordu." Burada sana bu devrimde mürekkebin kan tesirinde bulunduğunu söylüyor.

"İrlandalı silahlıların ıskalamaları vurmalarından çoktu. Genellikle yakılan kırsallar boş oluyordu, tahrip edilmeleri sadece şekilsel bir yüze sahipti. Cephaneden hesap ettiklerinden daha çok harcadıkları için saldırı yapanlar çoğu kere bozguna uğradılar. Saldırıların kurbanları İngilizlerden çok İrlandalıları (muhbirler, yandaşlar, vs.)."

Yani askeri açıdan kıyırtık bir devrim, işe yaramaz milisler, ama devrim medya-ba-
nın yönünden iyi kullanılmış.

"İRA askeri değil siyasi savaş veriyordu. Korkunun gerçek etkileri psikolojik yapıya sahip oldu ve polis biriminde gönüllülük çöktü, maneviyatların düşüşüyle birlikte istifalar da çoğaldı. Kırsallarda askerler (düşman beldedeki yabancılar) hendeklerde bulunsalar yaşayacakları gerginliğin daha fazlasını yaşıyorlardı. Eski askerler böyle derdi.

İRA'nın katillerine duyulan korku öyle bir şiddetlendi ki, bu korku hükümetin elleri ceplerinde yürüyen her sivile ateş etmekten sakındıran ilanlar yapıştırmasına vesile oldu. Çünkü aslında cepte olan o eller silah tutuyor olabilirdi."

İngilizlerin buradaki ahmaklığı hayli tuhaf.

"Kimi zaman kırsallara ve konvoylara hücumun askeri sonucu olmayabiliyordu. Ama bu kaosta boğulmuş beldelerin idaresine ve ekonomise tesir ediyordu. Herhangi bir zaman veya mekânda bir saldırı veya pusu ihtimali ulaşımı yavaşlatmak, üretimi azaltmak ve askerleri daima uyarı halinde tutmaya, tüm kışla, konvoy ve kamu binalarını korumaya mecbur etmeye, zaruri olmaksızın sokağa çıkıp dolaşmayı yasaklamaya, sivillerin kimliklerinden emin olmak için sürekli teftiş yapmak ve farklı şekillerle gündelik hayatı rahatsız edici hale getirmek için yeterliydi."

Hatırlıyorum, Fransa'da Cezayirli kardeşler tarafından trenlere üç paket yerleştirildi ve böyle beş kuruş etmez bir askeri seviye olarak değerlendirilebilecek tarzda basit operasyonlar olmasının ardından ilk hafta Paris'te 500 bin arabaya arama yapıldı. İnsanları teftiş etmek için 350 polis ve askeri birlikler bölgede yayıldı. Yollarda yüzlerce insan arandı. Bu, korkunç bir telaşa ve son derece şaşırtıcı harcamaya sebebiyet verdi.

Oysaki tüm dünyayı baştan sona telaşa vermek için bir bomba olduğuna veya doğru olmayan bir meseleye dair ilan vermek yeterliydi. Mesele askeri açıdan tüm bu sözlerle layık değildi. Ama sanayi toplumlarının bu önemsiz yapısı bu tür çalışma çeşidine tahammul etmiyor.

"Bunların tamamı hükümete, Britanyalı vergi ödeycilerine, gayrimenkul sahiplerine, bankalara ve intizamlı ve üretici bir İrlanda üzerine bahse girenlerin cümlesine külfet oluşturunuyordu.

Her olay dışarıda Britanya'nın namına, içerde ise morale yeni bir darbe niteliğindeydi. Ayrıca bu olaylar İşçi Partisi ve Özgürler Partisi'ne hizmet ediyor ve Muhafazakar Hükümeti'ni zora sokmada onlara yardım ediyordu."

Yani muhalefet devrimcilerin çıkarına gelen bir rol oynuyorlardı.

"Askerler Downing Sokağı'nda hükümet açısından sorunlu olan durumun oluşturduğu gerilime tahammül edebilirlerdi.

Durumu düzeltmek için birçok çaba sarfedildi ama tüm yapılanlar sadece durumun tehlikesini artırdı. 1920'nin başında ortaya çıkan Black and Tans birlikleri devrimciler için tanrının yardım hediyesi mesabesinde olmuştu. IRA'nın yaptığı her bir eylem Black adnTans'ı sert bir tepkiye itiyordu. İlk eylem beldelerde özgürlük için verilen mücadelenin bir parçası olarak görülüyor, bu eyleme verilen tepki ise öfke uyandırıyor ve İrlandalıların Britanya tacına karşı birliğini ziya-deleştiriyordu.

İrlanda propagandası baskı eylemlerinden çok yararlandı. Bazı dükkanları ve evleri yakma eylemleri adeta bir köye katliam yapma gibi öne yayımlandı."

Düşmanı korkutmada medya mübalağasına bakın.

"Sinn Fein üyelerinin veya şüphelilerin idamı da suçlu suçsuz ayrım gösterilmeden yapılan toplu katliamlar gibi öne sürüldü. Kolluk kuvvetleri komutanlarından biri adamlarına şunu demişti: "Önce ateş edin, sonra soru sorun." Bunun üzerine devrimcilerin gizli gazetesi komutanın cümlesini değiştirdi ve ona şöyle nisbet etti:

"Kışlalarınızdan biri yakıldığı veya kullanışsız hale getirildiğinde bölgedeki en güzel evi alın ve içinde yaşayanları sokakta köpekler gibi ölmeleri için dışarı atın. Ölü sayıları ne kadar artarsa o kadar iyi. Askerlerin ve kolluk kuvvetlerinin haftada en az beş gece taşra devriyesi yapmaları, sadece büyük yollarda yürümekle yetinememeleri,

bilakis tarlalara gitmeleri ve pusular kurmaları gerekliydi. Sivilleri gördüklerinde “kaldır ellerini” diye bağırarak yaklaşıyorlardı. Emre hemen uymazlarsa onlara ateş ediyorlardı, iyi ateş ediyorlardı. Siviller elleri ceplerinde yaklaştıklarında veya herhangi bir biçimde şüpheli göründüklerinde onları öldürün. Bazen hatalar yapabilirsiniz veya masumları öldürebilirsiniz. Bundan sakınmak mümkün değil. Ama bazen isabet de edersiniz. Ne kadar çok kişi öldürürseniz benim sizi takdirim o kadar artar. Ve sizin için tekid ediyorum ki hiçbir asker, birini yere yıktı diye sıkıntılarla karşılaşmayacak.”

İşte diğer tarafı karalamayı içeren ve devrimcilerin gazetelerinde yer alan bu abartma insanları Britanya adamlarına karşı asker almaya yardımcı oldu.

“Tabi ki bu sözler yalandan ibaretti, ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Keza, Black and Tans’ın kamyonlarıyla gelip şarkılar söyleyerek köyleri yaktıkları ve rastgele ateş ederek yollarında bulunan insanların hayatını tehlikeye attıkları söyleniyordu.

Bizim acaba onların gerçekten şarkı söylediğini bilmemizin bir önemi yok. Ama asıl önemli olan onların öldürme, yakma, patlatma ve yağmalamakla oluşturdukları kötü namdır. Bunları şarkı söylerken veya söylemiyorken yapmaları arasında bir fark yok. Bu yapılanlar İngiltere’de fiilen İrlanda meselesine hizmet eden bir skandala imza atmıştır.

Daily News hükümeti “Şu an sistematik bir şekilde icra edilen, barbarca bir yapıya sahip intikam olaylarında zımni suç ortaklığıyla” itham etti. Muhafazakâr The Times de şunu yazdı: “İrlandayla ilgili gelen haberler gün geçtikçe kötüleşiyor. Tahrip ve yakma haberlerinin tüm İngiliz okurlarında utanç hissi doğurması gerekiyor. Hükümetin yakasını kurtarmak için verdiği tüm çabaya rağmen mesuliyetinden kurtulamadığı bu barbarlıklar yüzünden İngilterenin namı tüm imparatorlukta ve bütün dünyada kirlendi.”

Britanya toplumu Black and Tans’ın ve gönüllü yardımcılarının karşı teröründen tiksinimişti. İrlandalı kahramanların (misalen Terence MacSwine, Cork muhafızıdır, yetmiş gün devam eden açlık grevinin sonra ölmüştür. Yine misalen, Britanyalı bir askeri öldürdüğü için asılan suçsuz genç Kevin) şehid düşmesi majestelerinin sadık tebaasından milyonlarca kişinin sempatisinin kazanılmasına vesile oldu.

IRA önemli bir çatışmada düşman askerlerine galip gelecek şekilde güçlü değildi. Britanya Kral vekili Lord Francis IRA'nın sayısını 100 bin olarak takdir etmişti. İrlanda Dışişleri Bakanı 100 bin adamı aradı. Daha sonra Michael Collins bu sayıyı eylemde bulunan unsurlar içerisinde 3 bin olarak belirledi.”

Yani eylem yapan ve aslında 3 bin kişi olan grup Kral'ın kafasında 100 bin oluyor!

Size demiştim, bu sözün benzerini bizim orda da oldu. Alman uzmanlar geldiğinde Halep'teki mücahidlerin sayısını 7 bin olarak takdir ettiler. Oysaki sayıları 20 dolayındaydı.

“Ancak İrlanda ayaklanması askeri olmaktan daha çok siyasi yapıya sahip bir protestoydu. Ayaklanma 1921'de ateşkesle son bulunca bu ateşkes askeri çözüm zarureti uzaklaştıran siyasi bir zafer oldu. Bu zaferi elde etmek 3 binden fazla adama gerek duymadı. Bu kişiler aktif bir unsur rolünü yerine getirmekten daha çok yoğun ve cazip bir rol oynadılar ve çalışmaları sayesinde şu iki temel sonucu elde ettiler:

1- Halkın Britanya tasallutuna karşı etkili düşmanlığa geçmesi. Bu, İngilizlerin siyasi ve iktisadi olarak baskın gelemedikleri kitlesel bir mukavemet oluşturdu.

2- Düşmanı belirli siyasi sebeplerden dolayı kendisi için başladığı amaca tezat bir amaca sürükleyen karşıt terörü yapmaya sevk etmek. İrlandalılar İngilizleri denize dökmeye uzun ve kesintili bir mücadele sayesinde ulaşmadılar, ancak onlar direnişleriyle daha ekonomik bir şey yaptılar. Sömürgecinin kazançlarını yağmaladılar, beldelerini işgalcilere yük kıldılar ve bunları geri çekilmeye ikna ederek mücadelelerine son verdiler.

Teröristlerin kullandıkları araçlar yeni değildi. Kamu binalarında ateş yaktılar, İrlanda bayraklarını yükselttiler, bu binaları alacak kişilere eza vermek için içlerine patlayıcı döşediler, polis karakolları çatılarından içine benzin döküp yakmak için kayrak tabakaları söktüler, köprüleri patlattılar, demir yolları raylarını söktüler, araba yakıtı depolarına şeker kattılar, makine dişlilerine de kum ve ezilmiş 'dufra'²⁴ kattılar.”

Bunların hepsi yıkım operasyonları ve sivil isyan.

“Bunlar son derece basit araçlardı. Nisbetenpek fazla önemi olmayan

24. Dufra, bazı deniz canlılarının kıyıya vurduktan sonra onlardan alınan tırnaklardır. Normalde Sudanlılar bunu koku için kullanırlar. (Mütercim)

zararlara sebebiyet verdiler. Ama asıl önemli olan evvela baskının külfetiydi. Daha sonraki önemli husus ise İrlandalıları birleştiren ve onları eyleme sevkeden, bunun yanı sıra aynı zamanda İngilizleri de parça parça olmaya ve kaybetmeye götüren siyasi etkidir.

İngilizler Oliver Cromwell taktiği yaparak daha fazla sayıya sahip bir ordu yığarak ve yok etme savaşı gerçekleştirerek İrlanda'da kazanabilir mi, bu mümkün mü? Böyle bir soru XX. yüzyılda abestir. Britanya kamuoyu böyle bir çözümle karşılaşsa bunu en azından ekonomik sebeplerden dolayı kaldıramaz. Bundan bir nesil sonra küresel kamuoyu bu çözümün tatbikini Filistin, Kıbrıs ve Kanal Harekatı'nda²⁵ uygun gördü. Nitekim İngiliz-Fransız çıkarmasının küresel sorunları olmuştu.

Demek ki, gelişi güzel çözümler mümkün değil. Sadece uzlet durumunda, aldırılmaz bir dünya ve aynı şekilde sağlam direniş iradesine sahip olmayan halkla karşı karşıya gelindiğinde mümkün."

Bu son cümle bizi çok ilgilendiriyor. Biz sadece bu durumdayız. Elhamdulillah biz Müslümanlar şu an küresel bir uzlet halindeyiz, bize ve kayıplarımıza asla aldırmayan bir dünyadayız, durgun olan ve mücadeleye girmemiş İslami halklar karşısındayız. Bu yüzden ben Çin örneğinin aksine İrlanda örneğinin İslam ülkelerinde uygulanma açısından en uzak numune olduğu düşüncesindeyim. Bizimle onlar arasındaki orta örnek ise Küba örneği.

Bizim düşmanı kışkırtma, sahip olunacak medya baskısı aracılığıyla düşmana siyasi handikaplar çıkarma, lehimize protestolarda bağırarak insanlara veya bizim lehimize yazacak gazetelere dayanmamız mümkün değil. Çünkü on binlerce cana kıyılan katliamlar gerçekleşti ama hakkında konuşulmadı, şehirler bütünüyle yıkıldı ama hakkında bir şey denilmedi, buna dair haber falanda yapılmadı. Hama şehrinin eski yarısı baştan sona yıkılıp harabe edildi, kimse bir şey demedi! Bu yüzden İrlandadaki bu modeli biz düşmana karşı uygulayamayız. Ancak bu operasyonlar bölge sakinlerinin içerisine intikal ederse o zaman durum farklı olur. Benim düşüncem bu yönde, Allah'ü a'lem.

Bakışımızı buradaki bir meseleye çevirelim; hakikaten İngiliz halkı ve Rumlar çok aşağılık eğilimler barındıran bir psikolojiye sahipler. Yani onların kendi aralarında son derece nazik ve insani davrandıklarını, zayıfların hesabını yaptıkları ve gazetelerinde "İngilizler bu olanlardan utanç duyuyor" dedikleri bir zamanda onların Müslüman ülkelerde ve kendilerinden uzak üçüncü dünya ülkelerinde, yani Avustralya ve Güney Doğu Asya gibi içerisindeki halkları yok ettikleri adalarda, işte bu yerlerde insanın hayal edemeyeceği, çok acayip büyük barbarlık ve vahşetleri gerçekleştirdiler.

25 Burada kastedilen şu üçlü saldırıdır: 1956 yılında Mısır'a Britanya, Fransa ve İsrail saldırısı.

Şu an Britanyalı bir yazar şöyle yazdı: "Britanyalılar zenci çocukların başlarını alıp golf topu yapıyor ve golf oynuyorlardı. Filistin'de de yeni askerlere köylerdeki sivillerin kafasına sıkılarak kanas eğitimi veriyorlardı."

Kendisiyle hatırlatmada bulunmak istediğim kanıt şu; bizimle çağdaş Rumlar arasındaki düşmanlık ve intikamın boyutu çok büyük. Ruslara, Amerikaya ve Çin'e karşı da büyük. Ancak şu âna dek modern tarihte bizim Fransız ve İngilizlere karşı intikam boyutumuz tüm bu ülkelere karşı olandan daha büyük. Bunları sıralamak istesek İngilizler Fransızlardan önce gelir.

İngilizlerin Ümmet-i Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) başına getirdikleri belanın boyutu hayal edeceğinden de ötesi. Yani sadece çok basit istatistikler getirsen bile; Hindistan'da Müslümanlara katliamlar yapılmasına sebebiyet verdiler, Müslümanların Hindistan'dan uzaklaştırılmasına ve Pakistan'da mahsur kalıp aslen İsmailî olan bir adamın başkanlığındaki bir hükümete teslimine vesile oldular. Sonra Müslümanlara zorunlu göç yaptırdılar. Pakistan yönetiminden eğitim görmüş hükümet memurları ve ailelerden 50 bin kişiyi bir tünele girdirdiler. Tünelden kimse canlı çıkmadı. Hindu çeteleri onları alıp tünelde hepsini kesti. Taşındıkları trende bunu yaptılar. 50 bin kişiye karşı işlenen bir katliam! Seyyid Kutub (rahimehullah) **"Nasıl böyle bir şey söz konusu olur; şayet onlar size galip gelseler size karşı ne akrabalık bağı ne de anlaşma gözetirler."** (Tevbe,8) ayetinin tefsirinde birçok istatistik sunmaktadır.

5 sene içinde 26 milyon Müslümanı yok eden Stalinden bahsetsek. 26 bin değil, 260 bin değil, 2 milyon değil, 600 bin değil, 26 milyon canı Sibiry'a'a aldı. Sadece Çeçen halkı 7 milyondur, onlardan sadece 1 milyon insan geriye kaldı. Sırpların XX. Yüzyılda Müslümanlara karşı yaptıkları dört saldırıda gerçekleştirdiği katliamlar ve bunlar Bosna'daki Müslümanlara olan ilk katliam değil. Bizim bu insanlarla çok uzun ve geniş bir tarihimiz var.

Hatta şu anki tüm bu belaların arka planında İngiliz parmaklarını görürsün. Filistin'i Yahudilere verip Yahudileri oraya yerleştirenler İngilizlerdir. Osmanlı hilafetini düşürenler onlardır. Körfez Krailyet ailelerinden çıkan büyük felaketin sebebi de bunlar. Körfezdeki Müslümanları sadece petrol lojistiğini koruyan aşiretler ve hizipler dizisine çevirdiler. Oradaki tüm Müslümanların kimyasını bozdular. Kral aileleri arasındaki tüm nizaları kullandılar ve onları bu bölgelere yönetici yaptılar.

Hassaten BAE ve Katar bölgelerinde mücahid aşiretler vardı. Bu aşiretlerin XV. ve XVI. yüzyıllardaki Portekiz ve İngiliz deniz direnişinde köklü tarihleri var. Buralarda Cihad Umman Körfezi'nde Güney Yemen'e, oradan Umman'a, Katar'a, tüm bu bölgelerde devam etti. İngilizler bu aşiretlerin en melununu, İslam'dan en uzağını ve bu ümmete en hainini seçtiler ve yönetimi ona teslim ettiler. Hindistan'dan Britanya alt

parçasına koloniler bakanlığı idaresinde yöneticilik yapan Doğu Britanya hükümeti yönetimi bu ailelere vermeye başkanlık etti. Bu ailelerin yönetimi İngiltere bekçiliğinden hâlâ sürüyor.

Dubayi ile Katar bölgeleri ve bu sorunlar 1973'teki bağımsızlığa kadar koloniydi. Şu anda koloniler hâlâ direkt var, İngilizler oralarda her şeye gözetmenlik ediyorlar. Körfez savaşı başladığında bu İngilizlerin, Amerikanın sonra Fransızların idaresindeydi. İlk dereceden bu bir Amerika-İngiliz saldırısıydı. Bakışlarım kardeşimiz Ebu'l-Velid'in dün söylediği şu söze yöneldi: "Senin bakışını bu meseleye çeviren şey Amerika ve İngilizlerin protestan olmasıdır." Protestanlık ise Yahudilik yapımıdır. Bu insanlar çektiğimiz tüm belaların arkasındalar.

Takriben 3 hafta önce haberlerde Britanya Dışişleri Bakanlığı'na dair 30 yıl eski olan yeni belgeler keşfedildiği geçti. Biz 1997 senesindeyiz, yani bu belgeler 1967'den kalma. Bu belgeler arasında şu var; Britanya 1967 savaşında tarafsızlığını ilan etmesine rağmen yine de Britanya ordusundan Tel Aviv'e 5 Haziran gece 12'ye kadar silah ve mühimmat nakletmiş. Şu an bunu sarahaten ilan ettiler. Dediler ki: Haberin bazı gazetelere sızmasıyla birlikte Başbakan meseleye dair inceleme açılması talimatını verdi ve o an dosyalar kapatıldı. Şimdi 30 sene sonra İngilizler bunu açıkça söylüyor. Çünkü artık Müslümanların bir itibarı kalmadı. Şayet itibar olsaydı bazı belgeler açığa çıkarılmazdı. Bu bir çeşit meydan okuma ve moral dağıtmadır.

Şu an benim düşünceme göre İngilizler en tehlikeli oyunu oynuyor; Britanya'da İslâmî çalışmanın kökünü kurutmak. Biz orada iki buçuk sene çalışma yaptık. Cezayir meselesine yardım etme diye bir düşüncemiz vardı. Varmış olduğu sonuç olmasaydı bu belirli bir yolla mümkündü. Bu sonuç 200 senelik sağlam ve sabit İngiltere ve Fransa mücadelesi sonucudur. Ama orada ikamet ettiğimiz süre içinde bu türün zararının faydasından çok olduğunu anladık. İngilizlerin Amerika veya Yahudi boyutlu meselelerde direkt düşman olduğu katımızca sabit oldu. Körfez meselesinde kardeşlere yardım etmeye başladığımızda, bir de Ebu Abdullah ve diğerleri mevzusunda kardeşlere medya noktasında yardıma geçtiğimizde ayaklarımızı tehlikeli sulara sokmuş olduk.

Bu doğrultuda herhangi bir çalışma yapılması mümkün değil. Ancak yapısının zayıflığı, cihad cemaatleri ve cihadi olmayan cemaatler, bir de cihadi cemaatlerin birbiri arasındaki tenakuzlardan ötürü İslâmî çalışma bunun haricindedir. Ben İngilizlerin kendi çıkarları için belirli sayıda insanları asker olarak aldıklarına veya posta gözetme ve gizlice dinleme yoluyla bilgilere sahip olduğuna inanıyorum. Bu sözüm Avrupa devletlerinin kahir ekseriyeti için de geçerlidir.

Ancak şunu söylüyorum; İngilizler, sonra Fransızlar İslâmî ve Müslümanları yok eden en kötü halklardandır. Yaptıkları katliamları bildirdim. Hatta biz İspanya'dayken

elimize bir belge sızdı. Bundan bir nüshayı 100 fotokopi yapıp mescidlerde dağıttık. John Major, Britanya elçisiyle David Owen komisyonunda Bosna sorunu hakkında konuşurken, tabi o sırada Müslümanları silahlandırmayı ve Sırp silahlanmasının durmasını istiyorlardı, bu sırada ona şöyle dedi:

“Şunu bil ki, biz Sırp lar ortodoks olduğu için Rusların onları silahlandığını, başta papa olmak üzere kilisenin Hırvat katoliklere kaçak yolla silah ulaştırmaya başkanlık ettiğini biliyoruz. Ama hepimizin Müslümanların eline silah geçmemesi üzere ittifak etmemiz ve Arap hiziplerden bazısını silahlandırarak Afganistan’da yaptığımız yanlış yapmamamız gerek. Yine grupları silahlandırsak bu sefer bunlar Avrupa’nın kalbinde çalışma yaparlar, Arap-Afgan sorunumuzdan sonra bu sefer başımıza Arap-Bosna sorununu açarlar.”

Son derece Haçlı kafalı bir söz söyledi daha sonra:

“Bu söz sana gayri insani gelse de, siyasette insanlık ile ele alamayacağın şeyler var.” Son derece Haçlı kafalı bir söz bu.

Ama sana Churchill ve ilişkilerinin yapısıyla ilgili bir şeyler söylememi istersen, şu aşiretlerin mürted ve bela liderlerini tanıdıktan sonra dediği şu cümle bu noktada kâfi gelir: “Arap, köpek gibidir; her tekme vurduğunda ayağını yalar.” İşte Araplara karşı muamelesi tüm enlemiyile bu siyaset üzere mebniydi.

McMahon’un Şerif Hüseyin’e Arap devriminden çıktıktan sonra Türklerin hâkimiyetini vereceği yönündeki vaadiyle gerçekleştirdiği aldatmada tarihi dersler var. Bu derslerin Müslümanların başına gelen en acı şeylerden olduğunu görürsün.

Daha sonra Amerikalılar geldi, onlar İngilizlerin varisleridir. Meseleyi devam ettiriler. Amerika Roma medeniyetinin umumi uzantısı, İngiltere ise hususi uzantısıdır.

Fransızlara gelecek olursak. Kuzey Afrika’daki felaketlere dair sözlerimiz acayip. Cezayir’de 2 milyon insan öldürüldü. Mağrip’te Fransa İspanya koalisyonu bombardımanı yüzünden korkunç sayıda insan öldürüldü. İspanya Abdulkerim el-Hattabi (rahimullah)’a karşı direnmede aciz kalınca Fransa, sonra İtalya desteğe geldi ve Avrupa devletleri tek bir adam gibi durdular.

Bizimle bu haçlılar arasında kesilmeyecek bir intikam dizisi var. Bunun tamamı ilk Haçlı savaşını bir kenara at, ikinci Haçlı seferinde oldu. Nitekim Haçlılar Kubbetu’s-Sahrâ Mescidi’ne kaçan 70 bin insanı katlettiler. Öyle ki atlar cesetler ve kanlara battı. Bunun tamamı Yüce Allah’ın buyurduğu gibidir: **“Bu nasıl olur? Eğer size galip gelseler ne akrabalık bağı, ne de anlaşma gözetirler.”** (Tevbe, 8)

Kanıt şu; bir dizi intikamımız bulunmakta. Bizimle bu insanlar arasında kara tarih serisi var. Şu an olan üçüncü Haçlı hamlesini bertaraf etmede bu teraziye dengeleme-

miz gerek. Bu insanlar hakkında biz onların kendi aralarında da aynı şeyleri yaptığını söylesek yanlış olmaz. Güney Amerika'nın tarihine baksan acayip şeyler görürsün. Oysaki bu meselenin İslâm'la da bir alakası yoktur.

Yeryüzü tarihi bu vahşi Batı medeniyetinin bir eşine daha şahit olmamıştır. Bu medeniyet XV. yüzyılda coğrafi keşifler ve ulusları kesmekle başladı. Daha sonra yoluna servetleri yağmalamak ve insanları açlıktan öldürmekle devam etti. Şimdi ise Afrika'yı ilaç, biyolojik bomba ve operasyonları tecrübe etmek için kullandığı laboratuvara çevirdi. Hatta bazı gazetelerin ifade ettiğine göre AIDS hastalığı aslında Amerika lobartuvarlarının Afrika'daki araştırmalarından oluşan mikropların sızması sonucu yayılmıştır. Bunlar gerçekten acayip bir uygarlık. Bunlar varken Tatarlardan, Hülagu'dan, Romalılardan bahsetme.

Çünkü bu medeniyet katıksız materyalist bir felsefeyle temayüz etmiştir. Bunların felsefesinde ruhanilik yoktur. İçlerinde vahşilik çok garip bir şekilde tecelli etmiştir. Bu son bahsettiğimiz Batı medeniyetinden bahsediyorum, şu Sanayi devriminden. Romalılar bile mesih-i rûm oldukları için böyle çirkin bir vahşiliğe sahip değillerdi. Şimdi ise onların mesihilik namına sadece aşırı derecede Haçlı ırkçılığı kaldı. Materyalist ve dinsiz, ilâha inanmayan, sadece maddeye inanan medeniyetin tüm boyutlarını kuşandılar.

Bu meselelerin seferber etme faaliyetinde ve Müslümanların çocuklarına babalarına yapılan katliamları hatırlatmada bir yeri olmalı. Fransa Cezayir'i sömürmek için geldi, 130 sene sonra çıktı. Fransa'nın bağımsızlığın akşamında bıraktığı Cezayir'deki 14 milyon kişiden sadece iki bin kişi okuma yazma biliyordu. Bu tam anlamıyla bir soykırım.

Şu konuya yöneldim; İngiliz halkı bundan utanıyor. Şu an -Britanya'da oturanlar bilir- kanallarda Arapları ve Müslümanları alaya alan filmler günlük olarak oynatılıyor. Niçin? Sadece iç ferahlatmak için değil. Çünkü Avrupa halkları savaş meylini ve savaş kudretini yitirdi. Şimdi Batılılar insanlarını diğer taraftan nefret ettirerek bir kere daha Haçlı seferine sevk etmek istiyor.

Selman Rüşdü operasyonunun tek amacı bu şovenizmi kışkırtmak içindi. Selman Rüşdü haberi birçok meseleyi bastırdı. Ama aynı zaman diliminde birçok şey yapıldı. Bata ayakkabı fabrikası altında Yüce Allah'ın ve Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in isminin yazdığı ayakkabılar üretti ve Arap ülkelerinde gösteriler oldu. Bangladeş'te dahi gösteriler oldu. Bu mesele yüzünden yüzlerce insan katledildi. Bata fabrikalarına ve alışveriş merkezlerine saldırdılar. Selman Rüşdü mevzuuyla bunlar aynı dönemde oldu. İtalyan bir ressam mushaf sayfalarını alıp üzere tenasül uzuvları çizdi, yayınladı ve her yerde dağıttı. Keza Bangladeş'te malum kadın yazar çıktı ve Kur'ana küfretti. Bir kesim onu destekledi, kadın Müslümanlardan kaçtı. Ona bir Avrupa ülkesinde ikamet verildi. Bunların hepsi Selman Rüşdü merhalesinde oldu.

Tüm bu sorunlar şovenizmi düzenlemek içindi. Körfez'e son Haçlı harekâtı gerçekleştiğinde ben İspanya'daydım. İnsanların çıkıp da savaş gemileri üzerinde çocuklarına nasıl veda ettiklerini gördüm. İnsanlar bu askere gitmeye sebep olan İslâm'a sövüyorlardı. Şöyle şöyle bazı işaretlerle Araplarla istihza ediyorlardı. Bazıları alay amacıyla ruku ve secde ediyordu. İçki içip sarhoş oluyorlar, İslâm'a ve Müslümanlara sövüyorlar. Batı'da yaşayanlar bunu bilir. Savaş seferberliği için Haçlı ruhunu şu an uyandırdıklarını da bilir. Konumuzdaki kanıt şu; İrlanda'daki bu faktöre dair hesaplar yapmayın, bizim gidişatımızda böyle bir şey asla olmayacak. Önümüzde birçok kanıt var. Eğer bu insanlar Çin'de ve Vietnam'da olduğu gibi tamamiyle yurtlarından kovulurlarsa baş kaldıracırlar. Vietnam ve Çin'de insanları böyle ezmışlerdi.

Yazar büyük büyük devrimleri sadece iki buçuk sayfada özetledi. Çünkü bu devrimler aslen Amerika'ya karşı olmamıştı. Kitap ise araştırmacı yazar tarafından Amerika'nın gerilla savaşlarındaki sorunlarıyla yüzleşilmesi adına Amerika yönetimi için kaleme alınmıştır. Ama Kıbrıs devrimi ve İrlanda devrimi gibi devrimler Amerika'ya karşı değildir. Buna rağmen bunlara ilişkin bazı açıklamalarda bulundu. Diğer devrimlere böyle kısa değinmesinin sebebi bunların Müslüman ülkelerde olan devrimler olması mıdır nedir? Sebep ney bilmiyorum. Önemli olan şu; bu bazı devrimleri bu kadar kısa ve çarpık ele alması gerçekten dikkat çekici. Öyle ki bu devrimlere dair malumatlar çok az. Bu kitapta bir çarpıtma ya da doğru olmayan bir şeyler var. Allahu a'lem.

Aynı şekilde yine ben kitabı okurken baktım ki Libya'daki devrimle ilgili hiçbir şey dememiş. Oysaki bu devrim de diğerleriyle aynı süreç içindedir. Bir de Avrupanın İslam âlemine gerçekleştirdiği saldırılardan bir parça olan İtalya kuvvetlerine karşı durma yapısının ta kendisine sahiptir. Keza Abdulkerim Hattabi devriminden de bahsetmiyor, uzaktan yakından bir işaret dahi yok. Halbuki Abdulkerim Hattabi Mao Zedong'un da dediği gibi gerilla savaşlarının ustası kabul edilmektedir. Mao bunun aldığı en büyük ders olduğunu söylüyor. Yine ayrıca Şam beldelerimizde Fransızlara karşı verilen gerilla savaşlarından da hiç söz etmemiş.

Bazı araştırmalar var, bunları okuyup anlatmayı düşünüyordum ama vakit uzar. İmam Şamil'in Kafkasya tecrübesini, İhvan-ı Müslimin'in Filistin savaşındaki tecrübesini (onlar da gerilla savaşı yaptılar), İhvan'ın Mısır'da İngilizlere karşı Süveyş'te ve başka yerlerde gerçekleştirdiği gerilla savaşı, Şeyh İzzeddin Kassam'ı ve onun Filistin'deki Yahudi gruplara karşı yönettiği gerilla savaşını size bırakıyorum. Bunlarla ilgili kitaplar ve diğerlerinden Müslümanların yaptığı gerilla savaşına dair fikir alınabilir. Bu kitabı okumayı kendimize vazife belledığımız için şu başlık altında yazılan iki buçuk sayfayı da işleyeceğiz:

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KUZey AFRIKA'DAKİ HALK AYAKLANMALARI HAKKINDA

- Fas'ta Ayaklanma
  - Tunus Ayaklanması
  - Cezayir Devrimi
-

“Devrim birçok biçimde gelir, Fas’ta cihad biçimindeydi, yani, bağımsızlık çağrısı yapan Sultan Muhammed bin Yusuf’un uzaklaştırılması ve yerine Rabat’ın tahtına yaşlı bir adam olan işbirlikçi Bin Arafa’nın getirilmesiyle dini bir savaş başladı. Kazablanka sokaklarında fecir vaktinde bulunan cesetler, çoğunlukla İslam dini tarafından yasaklanmış alkollü içki tüketen Müslümanların cesetleriydi. O dönemde alkol kullanımı, gerçek sultanın Madagaskar’a sürgün edilmesinin yası nedeniyle kutsal değerlere saygısızlık olarak kabul edildi.”

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, alkollü içki içmek öldürülmeyi gerektiren bir küfür değildir.

“Ulusal mahallelerde göklerde dumanlar yükselirken, Fransız hükümetinin tütün kontrol departmanını boykot etme kampanyası kapsamında insanların tütün yaktığı anlamına geliyordu.”

Ayrıca, bunun tütün yakma mı, topluca sigara içmek mi, ya da başka bir şey mi olduğunu bilmiyorum.

“Müminler, protesto ve yasın bir başka ifadesi olarak Ramazan’ın kutsallığına riayet etmez oldular. Evler artık boyanmıyor, İstiklal Partisi’nin (popüler bir parti) hançerleri boş süslemeleri ve böbürlenmeleri cezalandırılıyordu.

Öte yandan, Fransız korumasına son verecek ve Fas’ın bağımsızlığını pekiştirecek direniş, olağan bağlamı izledi. Bombalar, sabotaj ve işbirlikçilerin (polis, posta ve liderler) suikastıyla, halk tedirginliği körüklendi ve sömürge gücüyle devam eden çatışmalar yaratıldı. Ulusal mahallelerde gösteriler ayaklanmalara dönüştü, sonra bu mahalleleri geçip 1955’in sıcak yazında bir şehirden diğerine yayıldı.

Her şehirde Fransızlar bir hata yaptı, panik yapan polisler kalabalığı vurdu ve sonuç olarak bazı insanlar öldürüldü.

“İstiklal Partisi” Bedevi dağ kabilelerini kışkırttı. Tadla Ovası’ndaki Zam vadisinde iki yüz Avrupalı öldürüldü, Orta Atlas’ta ayaklanmalar yaşandı ve yollara pusu kuruldu. Ağustos ayında, sekiz yabancı muhabir bir günde öldürüldü.

Kışkırtıcılara (istiklal partisi ve çatılardaki atıcılar) gelince, Kazablanka'yı kuşatma durumuna soktular: böylece kitleler "İbn Yusuf'u geri getirin" diye çılgık atıyordu, bu sembolik bir talepti, çünkü asıl amaç bağımsızlık ve onu Faslılardan alıkoyan Fransızlara karşı kutsal savaştı."

Neler olup bittiğine dair çok çarpık bir tasvir, işlerin böyle olduğunu sanmıyorum.

"Fas'taki terörizm, gerilla savaşından daha faydalıydı."

Terör dediği şehirlerin eylemlerinin kırsal kesimdeki eylemlerden daha yararlı olduğunu kastediyor.

"Aslında, birkaç yüz savaşçı İspanya'dan gelmiş olsa da gerçek bir gerilla savaşı yoktu."

Kırsal kesimi kastediyor. Garip olan şey, ülkede bir çete savaşı olması. Bunu nereden aldığını bilmiyorum.

"1955 sonbaharı boyunca bir grup (yabancı grup) dağlarda (kırsal) sipahi atlılardan oluşan bir birlik kurulmasına yol açan bir gerilla savaşı başlattılar."

Onların bütün yakarak, bazı ayyaşları ve bazı yabancı muhabirleri öldürerek Fransız hükümetinin teslim olduğunu göstermek istiyor!

"Sonunda, Fransız hükümeti bir dizi uzlaşmaya teslim oldu. Fransızlar, Sultan Muhammed bin Yusuf'un Madagaskar'dan Paris'e gidebileceğini duyurduğunda, ciddi bir rahatsızlık yaşandı ve bu da başka bir tavizle sonuçlandı, yani Sultanın geri dönmesine izin verildi. Tüm Fas halkı sokaklara döküldü. Elli yıllık koruma, kısa sürede Fransızlar tarafından terk edilen boş bir formül haline geldi."

Şimdi, kenarda küçük bir işaretle, Faslı kardeşlerimize veya herhangi bir ülkeye tarihlerini yeniden yazmanın ve şimdiki devrimlerini İslam ülkelerinin fethine kadar uzanan tarihsel kökleriyle sunmanın gerektiğini söylemek istiyorum. Örneğin, "Suriye Deneyimi" kitabı, kaynaklarım olmadığından çok dağınık bir kitap olsa da: Suriye bu tarih ve şartlarda fethedildi, koşullar şöyleydi, şu tarih ve koşullarda işgal edildi ve bu tarih ve koşullarda bağımsızlığına kavuştu gibi konulardan bahsetmeye çalıştım.

Böylece bu konuları inceler ve şu anda yaptığımız gibi tüm halkların devrimlerini örnek alarak hareket etmek yerine aynı hareketteki insanlara fayda sağlayan araştırmalara dönüştürürsünüz ve diğer hareketler de onlardan faydalanır. Çünkü zayıf insanları güçlü insanlara karşı hareket ettiriyor. Ama hareket eden bölgelerimizin hareketi çok daha önemli. Çok iyi fark ettiğim ve Allah'ın izniyle, ilk Haçlı Seferleri'nde, on

birinci ve on ikinci yüzyıllarda Müslümanların Haçlılara karşı çok fazla gerilla savaşı yaptığını tasvir etmeye çalışacağım. Gerilla savaşı Müslümanlar tarafından 170 yıl boyunca uygulandı. Bu durum Şam'ın kuzeybatısında, Anadolu'nun da güneyinde Reha bölgesinde Atabeyler tarafından organize bir İslam devleti ve beyliği kurulmasına kadar devam etti. Genelde Kürt ve Türklerden olan Atabeyler harekete geçti, ana vatanları ve başkentleri Halep'ti, sonra Şam'a intikal ettiler. Sonra Suriye'yi aldılar, sonra Selahaddin ve Eyyubi devleti ortaya çıktı. Eyyubilerin Memlukleri ve kölelerinden, Memlukler devleti ortaya çıktı.

Bu üç ülke: Zengi (Atabey), Eyyubi ve Memlukler, bölgeyi Haçlılardan temizlediler, bu durum yaklaşık 70 yıl sürdü. Ama bundan önce yaklaşık 100 yıl boyunca, tüccarların, zanaatkarların, şeyhlerin, cami imamlarının müridlerinin ve takipçilerinin bir araya gelmesiyle yapılan gerilla savaşları vardı. Bu, ihtiyacımız olan bir araştırma, bununla halklarımızı ve Müslümanları bu aşamalarda yönetmenin gerçek anahtarlarını ortaya çıkarabiliriz.

Burada okumaya devam ediyoruz:

“İstiklal partisi çok basit bir yöntem benimsedi: çifte amaca hizmet eden terörizm ve sabotaj eylemleri: sömürgeciliğin kazanımlarını almak ve sömürgelerin kurulmasını tehlikeli hale getirmek. Sabotajcılara etkili bir şekilde direnmek için, psikolojik etkileri (sokağa çıkma yasakları, tutuklamalar, aramalar ve askerleri intikaller) Müslüman nüfusu mutlaka ordunun bu konuda çaresiz kalacağı kitlesel gösteriler düzenlemeye yöneltecek sıkıyönetim ilan etmek gerekiyordu. Bir koloni kontrol edilemediğinde, yapılan yatırım yararsız hale gelir, hatta aksine, çok maliyetli olur ve onu korumak için hiçbir neden kalmaz. Paris, iç siyasi baskı altında, makul bir şekilde, aslında muhafazakâr bir hareket olan bağımsızlık hareketi ile uzlaşmayı kabul etti. Böylece Fransa'nın o ülkedeki ana çıkarları garanti altına alınmış oldu.”

Yazar, Hint-Çin'deki ve Cezayir'deki direnişleri gördüğümüz halde bizi ikna etmiyor. Hâlbuki burada bazı grevler ve sabotajlardan bıktılar ve ülkeyi terk ettiler.

“Fransa'nın o ülkedeki ana çıkarları garanti altına alınmış oldu” burada bulduğumuz tek doğru cümle budur. Bildiğimiz kadarıyla Kuzey Afrika'daki tüm bağımsızlık operasyonları, hatta birçok İslam ülkesinin de bağımsızlığı ekonomik anlaşmalar yoluyla Batının çıkarlarının garanti edilmesinden sonra gerçekleşti. “Evian” anlaşmasında olduğu gibi, cihad için çabalayan tüm dini ve şer'i liderler öldürüldükten sonra Ulusal Kurtuluş Cephesi liderleriyle imzaladığı anlaşmaya göre Fransa Cezayir'den çıkmıştır. Bu anlaşma Cezayir'i siyasi, askeri ve ekonomik sömürgecilikle bugüne ka-

dar mahkûm etmiştir. Bu anlaşma tercüme edilmiş 23 sayfadır.

Silahlı grupla huzursuzluk başladığında, bu konuyu -Evian antlaşmasını- şimdiki devrim konusuna bağlamak istedim.

Konuda dikkat çeken şey: “Fransa’nın o ülkedeki ana çıkarları garanti altına alınmış oldu” demesidir. Bence bu operasyon, V. Muhammed’i parlatmak ve resmi düzenlemek için bir oyundu. Sonra sadece Faslılar için değil, tüm ümmet için musibet olan bu oğlu getirildi. Yani II. Hasan’ın tüm İslam Ümmeti üzerindeki rolü çok tehlikeli ve çok gariptir. Demek istediğim, bölgemizdeki tüm Yahudi politikaları ilk etapta ona ve Kral Hüseyin’e, uzaklığına rağmen daha çok ona bağlıdır. Yaşanan tüm süreçler, bu kukla hükümetler ile İsraililer arasındaki tüm görüşmeler II. Hasan’ın onayıyla yürütüldü. Amerika’ya gidecek olan her Arap ya da Yahudi yetkili Rabat’a gidecek, onunla ittifak edip talimatlar alacak ve yürüyecektir.

Dikkat edilmesi gereken şey şu ki, hareket ve terörizm olarak adlandırdığı ve Fransa’yı Fas’ı terk etmeye makul bir şekilde ikna etmesi bir oyundu. Fransa, Fas’tan çıkmaya zorlandı çünkü Şeyh Abdülkerim el-Hattabi hareketinin Berberi kırsalından Arap bölgesine kadar uzanabileceği ve Kuzey Afrika’da felakete neden olabileceği düşünülüyordu. Oradan çekildiler ve Fas kırsalı hareketinin önünü kestiler. Abdülkerim el-Hattabi’nin iadesinin sebebi olan bu adamla da ona karşı komplo kurdular. Bu, çok az bilgi topladığım bir hikâye, ama zikredilmeye layık gördüm.

Fransız bir oryantalist tarafından yazılan “Abdülkerim el-Hattabi” adlı bir kitabım vardı, bu kitabı kaybettim. Nereye gittiğini bilmiyorum, 250 sayfalık bir kitap. Şimdi İspanya Barselona’da, Faslı kardeşler için “Abdülkerim el-Hattabi Merkezi” adında bir merkez var. el-Hattabi’nin mirasını bu merkezde topluyorlar ve kültürel olarak Fas toplumuyla ilgileniyorlar. İspanya’da kaldığım kısa süreden dolayı, üretimlerini alamadım ve görünüşe göre yerel, ulusal veya Berberi bir noktaya dayanıyorlar.

Diyor ki:

“Bu zafer kansız olarak nitelendirilemez, çünkü insanlar isyanlarda veya sonunda meydana gelen yerel ayaklanmalarda öldürüldü. Terörün maliyeti Faslılar için Fransızlara göre daha yüksekti. Dış güçler tarafından yürütülen tarama operasyonları, bilinmeyen birtakım kayıplara neden oldu.”

Bilinmeyen genellemeye bakın, Vietnam’dayken size birçok silah ve sayı verdi, ganimetleri ve adedini verdi. Şimdi ise bir grup bilinmeyen veriyor.

“Fransızların (Zam vadisi) katliamından sonra (Tadla) ovasında yirmi Müslüman öldürdüğü söyleniyor. (İstiklal Partisine) atfedilen bu katliamın abartılı olduğuna inanılır, ancak Fransızların birtakım köy-

leri bombalayıp makineli tüfeklerle ateş ettiklerine ve tankların operasyona katıldığına şüphe yoktur. Zam vadisi ve askerler geldikten sonra Bedevilerin sığındığı tüm ulusal mahalleye gelince, topçu saldırıları tarafından yok edildi ve daha sonra girişe girildi.”

İki satır önce, yirmi kişinin abartılı bir sayı olduğunu söyledi, burada da toplar tarafından imha edildiğini belirtiyor, bilgileri gizleme sürecinin olduğu açık.

“Nihai sonuç beklenenden daha azdı. Terörizm (yürütülen) kampanyadan daha az kanlı görünüyor. Nedeni oldukça açık. Fas'ta, İrlanda da olduğu gibi Devrimci bir savaş yoktu. Terörizm ve siyasi provokasyon baskıları uçak ve piyade birimlerinden daha etkili olmuştur.”

“Tunus aynı çözümü kabul etti.”

Bakın, Tunus'a sadece iki kelime verdi. Size başlıkta: “Tunus Ayaklanması” diyor. Tunus Ayaklanması iki söz aldı: Tunus aynı çözümü benimsedi. Nokta!

Tunus'ta âlimlerin ayaklanması vardı. İstiklal Partisi, durumdan faydalandı ve şimdiki aşamaya gelene kadar onlarla müzakere etmek için çok açık bir Fransız yapımı olan Burgiba'yı sundu.

Tunus'un büyük bilim adamlarından birinin sanırım Salih en-Nefir'in şöyle dediğini zikretmek istiyorum: “Burgiba yönetimi ele geçirip laikliği tatbik ettikten sonra, İslam'ı ve şeriatı hâkim kılma vb. konularında verdiği tüm ahitlere ihanet edince âlimlerden oluşan bir heyet bu durumu gözden geçirmesi için onunla görüşmeye gittiler. Ona itiraz etmek istiyorlardı. Ama o problemi çok basit bir şekilde halletti. Toplantıya bir saat kadar kısa bir gecikmeyle katıldı. Sonra yeni namaz kılmış bir kişi edasıyla gelerek: “Kuşluk namazı kılıyordum, onun için geç kaldım” deyip onları gösterdiği huşu ile şaşırtınca: “Şu anda mecburuz, durumlarımız zor vb. deyince bu âlimlerin çoğu: “Adama fırsat vermemiz lazım” diyerek çıktı. Sonra bunların bir kısmı idam edildi bir kısmı cezaevine gitti. Mesele de böylece kapandı, çünkü adam kuşluk namazı kılıyordu.

Bu arada ayaklanma sırasında ulemanın insanlar adına rahatlatmadaki rolünden bahsediyorum. Şu anda Şam topraklarında devlet müftüsü büyük münafık “Keftero” vahdeti vücutçu olmasının yanı sıra 1958'de Komünist Parti genel başkanı Halid Bağdaş'ın seçim kampanyasını yürüttü, Şam'ın önde gelen âlimlerinden biriydi, kardeşlerden biri bana şunları söyledi: Kampanya Müslüman Kardeşlere karşı, Şeyh Mustafa el-Sibai'ye (Allah rahmet eylesin) karşı kampanya yürütmüştü, bağımsızlıktan sonra Suriye parlamentosuna aday olabilirlerdi.

Gerçek şu ki, aynı şeyi yaptı, kardeş dedi ki: Mescitte oturduk, mescit insanlarla doluydu, şeyh Keftero insanlara hitap etmek istiyordu, insanlar bekliyordu, bekleyin!

Bekleyin! Bekleyin! İnsanlara: Suriye Lübnan Komünist Partisi kurucusu Halid Beg-
daş cemaatle namaz kıldıktan sonra son sünneti kılıyor. Sünnetleri bitirip nafilelere
doyunca Keftero insanlara dönüp: Bakın bu mücrim Müslüman Kardeşlere, bu adam
için komünist mülhid diyorlar, hepimiz sünnetleri bitirip onun nafile namazlarını bi-
rirmesini bekliyoruz!

Bazen cehalet problemdir. Rivayete göre Timur Lenk zamanında Tatarlar Dımaşk
kalesini kuşatınca Dımaşk düzlüklerini (ovaları) ve Guta'yı aldılar, ama kale kuşatma-
sında çok zorlandılar. Orada İslam Tarihinin büyük âlimlerinden biri -sanırım İbni
Haldun- ve birkaç âlim vardı. Timur Lenk müzakere için onları çağırdı. Bu arada mü-
ezzinlere, tesbihlilere ve dindarlara dini, şerî bir celse oluşturmalarını emretti. Âlimler
girince insanların namaz kıldığını, Allah'ı zikirle vb. meşgul olduklarını gördüler. Bu-
nun üzerine Dımaşk'a dönüp: Bu karşı çıktığınız adamın fışk-u fucuru olsa da sizin
valinizden daha iyidir" dediler. Bunun üzerine Timur Lenk'e kapıları açtılar. Timur
kaleye girip o vakada 60 bin kişiyi öldürdü ve Dımaşk kadınlarının çoğunu esir aldı.
Bu durum mesel oldu ve şimdiye kadar Dımaşk ahalisi bununla kınanırlar.

Demek istediğim adam âlimlere; "Biz din, takva ve iyilik sahibiyiz! Kaleyi açınız!"
düşüncesini verdi. Onlar da kapıları açınca hepsi yok oldu. Mesele Timur Lenk'ten
beri tekrarlanıp duruyor. Bu ister Tunus'ta olsun ister bizde olsun ister Keftero olsun
ister başkası olsun! Bu direnişlerde Müslümanların yatıştırılmasında din adamlarını
kullanma meselesidir.

Sonra atlayarak şöyle demeye başladı:

"Cezayir, burada bulunduğumuzdan daha geniş bir alanla uğraşmayı
gerektiren özel bir durumdur, çünkü uzun zamandır koloni olarak
değil Fransa'nın ayrılmaz bir parçası olarak görüldü. Fransızlar ora-
da bir asırdan fazla bir süre yaşamışlardı ve bir milyondan fazla Fran-
sız onu vatanı olarak görüyordu.

Fransa hâlâ gururundan ve bütçesinden aldığı yaralardan kanıyordu.
Denizlerin öbür tarafındaki son büyük mülkiyetinden çatışmadan
vazgeçemedi. Bu nedenle Cezayir'de büyük çaplı bir çatışma başladı.

Şehirlerde terörizm önemli olmasına rağmen, risklerin o kadar yük-
sek olduğu Cezayir'de belirleyici olmaktan çok uzaktı ki Fransızlar
şantaj yoluyla uzlaşmayı kabul etmedi. Dolayısıyla gerilla savaşı 1
Kasım 1954'te başladı."

Bu büyük bir yalandır. Gerilla savaşı 1954'te başlamadı, aksine 1830'da ilk Fransız-
ların girişi ve Cezayir kıyılarına inişleri ile başladı. Başkenti toplarla vurdular ve o
bolgedeki Osmanlı hilafetinin delegesi olan Dai'yi çıkardılar. Sonra durum tamamen
sakinleşinceye kadar devam eden yaklaşık otuz yıl süren çok sayıda ayaklanma oldu.

Tarih kitaplarından okuduğuma göre 1954'ten önceki dönemde, tasavvuf tarikatlarının ve cihad adına silah taşıyanların çoğu sönmüştü. Abdunnasır sebebiyle, Arap milliyetçiliği eğilimi 1954'te yayılmıştı ve ulusal eğilim ile bağlantılıydı. Birçok solcu, Fransız Komünist Partisiyle temas halinde yurtdışında eğitim görmüştü.

1954 devrimi, Arap milliyetçiliğinin, Cezayir milliyetçiliğinin, yurt dışında okuyan bir takım Marksist solcu öğrencilerin, dünyadaki kurtuluş hareketlerinin istila girişi-mi, Rusların bu hareketlere sahip çıkması ve birtakım Müslümanların katılımıyla oluşan karışımın ateşlenmesiyle olmuştur.

Çok acı verici bir konu var; Ulusal Kurtuluş Cephesi devriminin İslami bir devrim olduğu, ama değişip laikler tarafından çalındığı konusunda bizi kandırmak isteyen bazı insanları rahatsız etse bile, bu doğru değildir, aksine bu, Müslümanların kullanıldığı laik bir devrimdir. Yani, liderlerinin büyük çoğunluğu laikti, bu yüzden 1956'da "Kasım Bildirisini" oluşturdukları "Batna" konferansında bir araya geldiklerinde, sadece bir İslamcı vardı. O noktada İslamcıların uzaklığı laik, milliyetçi, solcu ve Marksist uzantılara çok büyük bir rol sağladı. Ama bu laikler, milliyetçiler ve Marksistler Cezayir halkının sadece İslam ve cihad ile harekete geçtiğini bildikleri için sloganlarının hepsi İslam ve Cihad konusundaydı.

Aksi takdirde, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin 1954'te harekete geçtiği "Kasım Bildirisine" baktığınızda, bunun, esas ve temellerinde Marksist laik olduğunu görürsünüz. "Batna" konferansı 1956'da düzenlendiğinde, devrimin başlamasından iki yıl sonra "Batna bildirisi" yayınlandığında ve devrimin temel ilkelerini belirlemek istediklerinde, İslam tamamen dışlandı, Ulusal Kurtuluş Cephesindeki tüm İslami liderler tasfiye edildi ve: Konferansta çok açık bir şekilde "Bizim mücadelemiz, İslam feodalizmine geri dönme mücadelesi değil, demokrasi ve laikliğin tesisi için sol görüşlü bir Arap mücadelesidir!" dediler.

Cezayir konusunda altmış kilodan fazla belge, evrak ve küpürlerim vardı. Kurtuluş Cephesi'nin talihsizliği olarak, tarihlerini anlamadıklarını gördüm. "Kasım Bildirisini" tespit için hükümetle mücadele ediyorlardı. Yani: "Kasım bildirisine" geri dönmek istiyoruz diyorlardı. Peki, mesele nedir, Kasım ifadesi nedir? Kasım ayındaki açıklamayı gördüğümüzde Cezayir'deki laikliğin temelini oluşturduğunu gördük.

Demek istediğim adam devrimin 1954'te başladığını söylüyor, bu yanlıştır, aksine gerilla savaşı ondan 110 yıl önce başlamıştı.

Diyor ki:

Yetmiş saldırı aynı anda gerçekleştirildi, askeri nedenlerden ziyade psikolojik nedenlerle başlatıldı ve (el-Evras) dağlık grubu ayaklanmanın ana kalesini oluşturdu. Michael K. Clarke (Ayaklanan Ceza-

yir) yazısında şöyle diyor:

“Başlangıçtan itibaren, modern askeri güçlerin Evras’ta ancak zorlukla çalışabildikleri ortaya çıktı, çünkü mekanize birimler dağlık bölgelerde hareketliliklerinin çoğunu kaybediyorlardı. Devrimcilerin bu dağlık bölgenin patika ve obruklarında kayarak ve tüm özelliklerinden yararlanarak onlardan kaçmaları da kolay oluyordu. Bu durum onların bir ordudan bile kurtulmalarını sağlıyordu.”

Mücadele yedi yıl sürdü.

Bakın, büyük, küçük ve orta Cezayir devrimini “yedi yıl” diyerek özetledi!

“Çin’deki Mao ve Hint-Çin’deki Jiab’a benzer bir taktik uyguladı. Çalışması bize yeni bir şey öğretmeyecektir.”

Allah belasını versin! Şimdi akademi ve nesnellikten ayrıldı, her deneyin dersleri ve verileri vardır.

“Hint-Çin’de olduğu gibi, Ulusal Kurtuluş Cephesi devrimcileri ve müttefikleri, modern ordunun kesin olarak üstesinden gelemeyeceklerini bilseler de sonuncusunun onları kahredemeyeceğini ispatladılar.”

Bu da yanlış, çünkü Cezayir’de olduğu gibi Vietnam’da da modern orduyu yenip ezdiler ve operasyon tamamen askeriydi.

“Savaşların sonuçları değişken ve Ulusal Kurtuluş Cephesi ile ilgili olarak büyük olmasına rağmen, General de Gaulle 1962’de nihayet insiyatifini başlattığında, direniş asla durmadı, aksine Evras’tan çöle kadar, Fransızların tabiriyle bütün dünya ordularının yatıştırılamayacağı, bir alana yayıldı. Fransa’da bir skandala neden olan şiddetli işkence ve terörle mücadele, kentsel ayaklanmaları zımmenin mümkün olduğunu göstermiştir.”

Cezayir’de Fransa’nın işgali sırasında çok ünlü işkence görevlilerinden biri şu anda seçim kampanyasını yürüten “Jean-Marie Le Pen” idi. Fransız ordusunda Albayken işkence operasyonlarından sorumluydu. Fransa’da sicillerinde savaş suçları bulunan subaylar arasında Cumhurbaşkanı Mitterrand ve Cezayir savaşına katılan genç Subaylardan biri olan Cumhurbaşkanı Jacques Chirac da vardı. Şu anda Fransa’yı yönetenlerin hepsi Cezayir’deydi.

Şimdi de Gaulle günlerinin polis şefi olan bir şehrin Belediye Başkanı hakkında siyasi bir skandal çıkardılar. Cezayirli tarafından Paris’te bir gösteri yapılmıştı. Şimdi çıkıp Sen Nehri’ne üç yüz küsur kişiyi canlı canlı attıklarını söylüyorlar. O zaman Raporda: “İki ölü ve bazı yaralılar!” şeklinde yazılmıştı.

"Yerleşimcilerin yardımıyla Cezayir şehrini dizginlemek mümkün oldu. Evras ve diğer dağlık alanlara gelince, isyancılara sonuna kadar korunak sağladılar. Fransızlar ayrıldıktan bir yıl sonra bile, dağlarda ayrılıkçı Berberi unsurlarının bulunduğu anlaşıldı ve (bu unsurlar) Ulusal Kurtuluş Cephesi tarafından kurulan devrimci hükümetle çarpışmaya devam etti.

Kararlı bir askeri çözüm imkânsızdı, ancak gerillaların bir milyon askerin bulunduğu bir orduya karşı hayatta kalma ve savaşma konusundaki başarısı, büyük bir sanayi ve askeri (güce sahip) ülkenin süresiz olarak karşılayamayacağı -Cezayir konusunda iç ihtilaflar nedeniyle parçalanmış- Fransa'ya yüksek bir insan ve para maliyetine sebep olmak için yeterliydi."

Fransa Cezayir'e bir milyon yerleştirdi, aynı zamanda Hint-Çin'e yarım milyon yerleştirdi, sömürge ülkeleri ancak çabaları ve çocuklarının kanı ile bu uygarlığa ulaşip neticelerini elde edebildiler. Ataları büyük cesaret ve fedakârlık yaptı, çocukları şimdi çocuklarımızın kanını emiyor.

"Paris nihayet kendini deniz önünde buldu: Bir yandan Fransız itibarı, Cezayir doğal devrimcileri ve bir milyon Fransız yerleşimcinin siyasi ağırlığı, diğer yandan siyasi kaos, sürekli gerginlik ve ulusal ekonominin ölümcül kanaması.

Pire savaşı Fransa'nın kanamasına, ciddi ekonomik anemiye neden oldu ve anavatanını devrimin eşiğine getiren politik bir ateş (sıtma) yarattı. De Gaulle, krize bir dereceye kadar sınır koymak umuduyla iktidara gelmişti. Seçimi belirleyiciydi, Kuzey Afrika'da barışı sağlamak istiyordu ve sonuç olarak kendisini seçen askeri liderlerle savaşmaya kendini maruz bıraktı."

Bu de Gaulle çok zekiymi, barış için gittiğini söylemişti, şimdi anladığımız bir söz var "Cezayir'i istiyorlar, biz de onlara vereceğiz ve 30 yıl sonra geri alacağız" demişti. Cezayir 1963'te bağımsızlık kazandı, onlara 30 yıl müddet koydu (yani) 1993. 1993'te kardeşlerin ayaklanması başladığında Fransa, Cezayir'i geri alıyordu. Cezayir'i parçalayıp ulusal yapıyı vurmak için (doğru veriler doğrultusunda) gereken zamandı, böylece Fransa'nın tekrar müdahale etmesine ihtiyaç duyulacaktı.

Tıpkı şimdi Filistin Ulusal Otoritesine verdikleri gibi, sahibinden talep ettiğim garip bir araştırma var: Yaser Arafat -Oslo anlaşması sorunu- Gazze'deki Cihad tugayları ile Gazze ve Batı Şeria'daki İzzeddin el-Kassam Tugaylarının altyapısının tamamen

parçalanmasını nasıl üstlendi. Nasıl tamamen parçaladılar? Hatta solcu askeri grupları bile (parçaladılar). Yahudiler Ulusal Otoritenin yaptıklarını yapamazdı.

Yazar dedi ki:

“Fransız halkına gelince, yedi yıl anlamsız katliam dolayısıyla bitkin ve tiksinti içerisinde.”

Bu Fransız halkı, yakın zamanda ortaya çıkarılan ve kaydedilen suç istatistiğine göre, son 5 yıldaki ırkçı suçlar çoğunlukla Cezayir veya Kuzey Afrikalı olmak üzere 368 genç ırkçı nedenlerle öldürüldü. Bunlardan biri şöyleydi, bir grup Fransız gelip trende bulunan birine: “Şeklini beğenmedik” diyerek onu kaldırıp trenden attılar!

Hizmetçi olarak çalışmaya gelmelerine rağmen bir dizi insanı öldürdüler. Subhanallah! Allah'ın (*celle celaluhu*) ceza verme şekli şaşırtıcıdır. Bunlar, Cezayir bağımsızlığa kavuşunca işgal boyunca ajan oldukları için Fransa ile yurtdışına çıkan yöneticilerin oğulları ya da torunlarıdır. Şu anda çocukları, Fransız vatandaşlığına sahip olmalarına rağmen -kendileri ve çocukları- Fransız halkı tarafından reddedilmişlerdir. Tabii ki, saç ve rengi kendilerinin şeklinde olan herkes onlarla birlikte bunun vergisini ödemektedir (cezasını çekmektedir). Üç yıl boyunca Fransa'da yaşadım, İslam'a, Müslümanlara, Araplığa ve Araplara karşı çok tuhaf bir ırkçılık durumu gördüm. Bu düşmanlığı hatta Afrikalılara karşı bulamazsınız, bir Mescit vardı komple patlatıldı.

Kendini kibar bir diplomat olarak gören “Chirac” bile: “Paris'teki Müslümanların mahallelerinden geçmek mümkün değildir, mutfaklarındaki koku bile dayanılmaz!” dedi. Yine: “Ramazan ayında neden oldukları bu gürültü, uyku ve uyanma sisteminin bozulması vb. çok gariptir” demektedir.

Demek istediğim, Fransız halkının katliamlardan öğrendiğini söylüyor! Aksine, Fransız halkı getirdikleri birçok ölüden ve Cezayir devriminin neden olduğu ekonomik kanamadan öğrenmişti.

Yazar şöyle diyor:

“Yüz yirmi beş yıllık sömürgeci sonra yabancı kalan bir ülkede De Gaulle seçiminde desteklendi. Ancak kanlı bir son meydana geldi, çünkü ordu ve yerleşimciler devlete karşı isyan etti, ama bu hiçbir şeyi kanıtlamadı ve hiçbir şey değişmedi. Fransız varlığı sona erdi ve bağımsız Cezayir'in üzerine yeni bir bayrak dalgalanmaya başladı.

Burada şuna dikkat edelim: Pire savaşı Cezayir'den güneye yayıldı ve Kongo devrimcileri beyaz liderlerin paralı ordusuna karşı savaşmak

için Cezayir silahlarından yararlandı. Cezayir Başbakanı Ben Bella meydan okuyarak, rejiminin dünyanın neresinde olursa olsun tüm ulusal kurtuluş savaşlarını destekleyeceğini duyurdu."

Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne gelince, sol ve milliyetçi dünyaya uzanan küresel ulusal kurtuluş hareketleri dalgasının bir uzantısıdır, onda zayıf bir İslâm'i ruh vardı. Ancak Müslümanların Ulusal Kurtuluş Cephesine etkili bir yönetim olarak katılımı çok utanç verici ve azdı, ama bundan önceki devrimlerine aktif katılımları vardı.

Garip olan, başlıktır: Fas'taki ayaklanma-Tunus ayaklanması-Cezayir devrimi

Yukarıda Tunus, üç kelimeyle geçiştirildi: "Sadece Tunus aynı çözümü kabul etti." Bu bize görevimizi hatırlatıyor, genel olarak tarihimizi ve özellikle de Haçlılara yönelik ayaklanmaların tarihini yazmak için tekrar sorumluluk yüklüyor, çünkü bir sonraki aşamada bunlara ihtiyacımız olacak.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KIBRIS'TA GERİLLA SAVAŞI

- *General Grivas ve Kıbrıs'ta Gerilla Savaşı*

- *Terörizmin Politik Kullanımları*
(*Terörizmin Politik Olarak Kullanılması*)

- *İngiliz Stratejisinin Hataları.*

Şimdi, kullanışlı bir şekilde detaylandırdığı bir deneyimiz var. Bu bizi ilgilendiriyor, çünkü kentsel savaşın olduğu tek deney. Çünkü Libya'da cereyan eden, Şam top-
raklarında cereyan etmiş olan ve gerillalara koranak sağlayabilecek doğal engelleri olmayan -Ürdün, Haliç ülkeleri vs. bütün ülkeler- her bölgede zorunlu olarak cereyan
edecek olan model kentsel gerilla savaşının bir modelidir, dolayısıyla onunla ilgili bir
deney okumak yararlı olacaktır.

“Cesur askerlerine bıçak verip insanları arkadan bıçaklamaya eğiten İngilizler, bu taktik kendilerine karşı uygulandığında güçlü bir protesto gösterdiler ve kullanımının sadece savaş durumunda yasal olduğunu iddia ettiler. Gerçekten çok saçma! Kıbrıs'ta İngilizlerle savaşıyordum, ilk etapta bunu kabul etmeseler de sonunda kabul etmek zorunda kaldılar. Gerçek şu ki, savaşımızın şekli -bu dört yılda birkaç yüz yaralıya neden oldu- diğer birçok savaştan daha seçiciydi. Ne dediğimi de iyi biliyorum, ölümlerle kaplı savaş alanları görmüştüm. Bombardıman uçaklarının yaptığı gibi gelişigüzel vurmuyorduk, aksine sadece bizden önce ateş etme fırsatı olsa bizi öldürecek olan İngiliz askerlerini, hainleri ve muhbirleri öldürüyorduk. Sokakta düşmanları öldürmek eşi görülmemiş bir olay olabilir ama ben öncülleri değil sonuçları arıyordum. Napolyon zaferlerini nasıl elde etti? Düşmanlarına yandan saldırarak mı? Yoksa arkadan saldırarak mı? Bu durum, ölçek önemli ölçüde küçülse ve savaş yüze karşı bir oranında gerçekleşse bile doğru olmaya devam eder.”

Adam yazabiliyor, düşüncelerini ve ne istediğini ifade edebiliyor ve insanları doğru yönde nasıl heyecanlandırıp hareket ettireceğini biliyor. Burada Ömer b. Hattab'ın gönderdiği her orduya neden üç kişi: “emir, hatip ve şair” tayin ettiğini düşünüyoruz. Çünkü bu durum sizin moralinizi yükselttiği kadar düşmanın moralini düşürür. Bundan dolayı Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) Hassan b. Sabit'e: “Onları hicvet! Bu (hiciv) onları oklardan daha fazla etkiler” diyordu. Çünkü düşman sözü tartar. Söz, iç kamuoyunu ve dış kamuoyunu oluşturur.

Adam burada öldürme ve terör eylemleri uyguluyor. Dört satırlık basit bir belagatle bizim ölümlerimizin sizin ölümlerinizden daha kötü olmadığını ilan etti. Aksine, biz seçici bir öldürme süreci yürütürken sizin bombardıman uçaklarınız, insanları ayırmadan gözetmeden öldürüyor.

“Bu efsane, EOKA'nın (EOKA, (EthnikiOrganosisKypriouAgoniston: Kıbrıslıların Milli Mücadele Örgütü),) eski komutanı General Grivas'ın anılarından alınmıştır. Yunan Komünistleri, Muhafazakâr asker için doğru model olan Grivas'ı, faşist ve şovenist olarak görüyordu. Ama onun terör felsefesi; devletin, gücünü, güç kullanma konusunda tehdit ederek kullandığına inanan anarşistlere yakındı: Sıradan bir polis, aynı zamanda hem icracı hem de semboldür. Kemerinde taşıdığı tabanca korkutmak ve azami halde ona direnenleri öldürmek içindir. Eğer otoritesi yasadışıysa ve uygulaması mahkumların rızası dışındaysa, güç kullanmaya karşı güç kullanmak, hırsızlar öldürüldüğü gibi polisleri öldürmek ve tecavüzçülerle savaşıldığı gibi saldırganlarla savaşmak adil ve doğal olmaz mı?”

Bu direniş felsefesidir.

“Bu, Kıbrıslı Rum Grivas'ın, aynı zamanda Yunan ve Türk olan Kıbrıs adasının İngiliz zulmüne karşı savaş ilan etmesini sağlayan mantıklı bir davasıydı.”

Kıbrıs adasında bir karışım var: Müslüman Türkler ve Hristiyan Yunanlılar.

“Grivas, eski dostu ve müttefiki İngiltere'ye karşı (derin bir pişmanlıkla, ama görev duygusuyla) 1955'te silahlandığını yazdı. Grivas, İngiliz halkını suçlamıyor ama (Kıbrıs'ın özgürlük umudunu bile reddeden politikacılar çetesini suçluyor).”

Bu, İngiliz Hükümeti ile İngiliz halkı arasında bir bariyer oluşturan kendisinin durumu gibi bir duruma uygun iyi bir hitaptır, bu da siyasi süreci kendi lehine bozmaya yardımcı olacaktır.

Ekleyerek devam ediyor: “Takip eden trajik yıllarda çok sayıda erkek, kadın ve çocuğu öldürme sorumluluğu tamamen onlara aittir.

Kıbrıs'ın bağımsızlık mücadelesinin başlangıcı, 31 Mart 1955'te ada da bir dizi patlama ile açıklandı. Sabotajcılar, Lefkoşa'daki hükümet nakil istasyonuna bombalar yerleştirdi, ekipman imha edildi, binanın çatısı havaya uçtu ve hasar 60.000 sterlin olarak tahmin edildi. İdari binalara ve (WolskyBarracks) aktarma istasyonuna da bombalar atıldı. Bu, o zamanlar sadece 4.000 askerden oluşan bir askeri gücün karargahıydı. Limasol limanında bir elektrik santrali ve iki Polis Genel Merkezi havaya uçuruldu. Larnaka'da Polis Müdürlüğünde, Mahkemelerde ve İngiliz Vali'nin karargâhında patlamalar meydana geldi.

İlk kayıp Gazi Magosa'da meydana geldi. EOKA'nın bir üyesi, güç kaynağını sabote etmeye çalışırken yüksek gerilim hatlarına ıslak bir ip attığında elektriğe çarpılıp ölmüştü.

Saldırı tüm dünyayı şaşırttı. Grivas'ın dediğine göre, sömürge personeli şaşırp dehşete kapılmıştı.

Bu şiddet dalgasına siyasi bir eylem eşlik etti; Bağımsızlık Hareketi hızla öğrencileri harekete kattı. Grivas bu konuda şunları yazdı: (Kıbrıs gençliğini EOKA'nın bir kreşi yapmak niyetindeydim) dolayısıyla gösterileri düzenledim. Gösteriler, polisi sokaklardan uzaklaştırdı ordudan yardım istemeye zorlayacak kadar şiddetliydi."

Bu yüzden, yazan insanların sadece kendilerine ve onlarla birlikte olanlara değil, tüm insanlara fayda sağladığını görün! Bu yüzden deneyimler yazılmalı: "Suriye Deneyimi" kitabında, Şam'da hareketlerimizde ve tüm cihadi hareketlerde gördüğüm trajedilerden birinin, çalışanların yazmadığını, buna mukabil çalışmayanların yapmadıkları şeyleri kendilerine atfetmek için yazdığını gördüğümü yazmıştım.

"On yaşından büyük olmayan iki erkek kısıktıcı broşürler dağıttı ve haberci gibi davrandı. Örgütün öğretilerine itaat etmeyen öğretmenlere gelince, (acımasızca) cezalandırıldılar, yani Grivas'ın ifadesiyle (EOKA) adamları tarafından idam edildiler."

Kıbrıs deneyiminde, Grivas'ın savaşa başlamadan önce bir general olduğu için infitadaya katılmaları konusunda Kıbrıs halkına çok katı davrandığı fark edilmektedir.

"Uygun ifade tarzını almakta gecikmiş olan gazeteler baskıya ve boykot edilmeye maruz kaldı, örneğin baskıyı protesto etmeyen gazeteler gibi.

Grivas'a göre bu terör dalgası çok az sayıda kişi tarafından tetiklendi -Grivas'a göre 20'den fazla değil- ve güç, grup başına beş veya altı kişi halinde ve adanın büyük mahallelerinde düzenlendi. Grivas sonraki operasyonlara hazırlanmak için zemini araştırmasına rağmen henüz gerilla birimleri yoktu."

Burada adamın tam anlamıyla bir alan adamı olduğunu fark ediyoruz, şimdi onu ele alacağız; her ne kadar bir General olup örgütün temeli kabul edilse de o zemin kontrolü yapmaya çıkıyor, operasyonları ve yayınları takip ediyordu, yani alan komutanıydı. Bu kitapta, bu niteliklerle, ondan başka bir şahsı ele aldığını görmedim; detayları, uygulamayı, planlamayı, hazırlığı ve hatta kendi elleriyle yazdığı siyasi bildirgeyi gerçekten denetleyen bir saha liderliğine sahipti.

Bir nokta daha var: Kıbrıs dışında şehir savaşı deneyimimiz yoktur. 1980'de Ür-

dünya gerilla savaşına hazırlanırken Latin Amerika'daki gerilla savaşlarından biri hakkında bir kitap elimize geçti, aynı zamanda kırsal gerilla savaşının olmadığı bir şehir savaşıydı. Aynı şekilde, Şam topraklarındaki, Suriye'deki cihad deneyimi tam bir şehir gerilla savaşıdır, Suriye Deneyimi kitabında bu açıyı tam ele almadığımı düşünüyorum. Allah izin verirse Şam topraklarındaki gerilla taktikleri üzerine bir bölüm yazacağım; tedarik, silahlanma, operasyonların doğası, harekete adam alma, yayınlar, medya... vs. nasıldı (bunlar hakkında bilgi vereceğim).

Yazar diyor ki:

“Mükemmel karayolu şebekesi büyük ölçekli gerilla savaşına elverişli değildi.”

Neden? Devletin herhangi bir noktaya hızlı bir şekilde ulaşmasına izin verdiği için, mükemmel bir yol şebekesinin bulunması gerilla savaşı açısından olumsuzdur. Bu nedenle çeteler köprüleri ve yolları havaya uçuruyor ve devletin herhangi bir yere hızlı erişimini bozuyor. Tabii ki şimdi helikopter bu sorunların çoğunu çözdü, özellikle de doğal engeller yoksa.

“Bunu yapmaya hazırlanan insanların çoğu, kimlikleri tespit edilemediği müddetçe şehirlerde tutuldular. Daha sonra kuzeydeki (seren) dağ silsilesi ve güney batıda ormanlık (Troodos) dağları üs olarak ve sabotaj gruplarını eğitmek için kullanıldı.”

Denizle çevrili küçük bir ada olmasına rağmen, yine de üs olarak yerleşebileceği bazı doğal çıkıntılar buldu.

İlk şiddet dalgası, birkaç hafta süren ateşkesin ardından, kendi deyişiyle “tesadüfi hedeflere” yönelik bazı saldırılarla devam etti. Böyle bir tesadüfi hedef (anılarına göre) o zaman ki Kıbrıs İngiliz valisi Sir Robert Armitage idi.

İmparatorluk Günü kutlamalarında İngiliz Vali, Lefkoşa'daki Saray Sinemasında bir filmin galasına katıldı. Gösterinin iki saati boyunca, patlayıcılarla dolu ve ayarlı fitil ile donatılmış bir Coca-Cola şişesinden birkaç adım ötede oturuyordu. Patlama, vali ve refakatçilerinin çıkmasından beş dakika sonra meydana geldi.

Saldırıları arasında Grivas Lefkoşa'da dolaşıyor, hatta grup liderlerine emir vermek, eğitimleri izlemek ve propaganda duyurularına katılmak için (Seren) sıradağlarına gidiyordu. Genel olarak çoklu varlığıyla moralleri yükseltiyordu. “Komutan” unvanını aldı, duyurularını kendisi imzalardı. Kıbrıs'ın küçük Komünist Partisi, (EOKA) üyelerini hafife aldı ve onları bir grup (pazarıcı) ve mantar tabancası

atıcıları (Küba'da Komünistler, Fidel Castro ve destekçilerini burjuva savunucusu olarak nitelemişlerdi) olarak gördü. Yunan Komünistlerinin başkanı Moskova Radyosu'ndan "liderin" parti tarafından iyi tanınan Grivas olduğunu açıkladı.

Rekabetçi başka bir grubun girdiğine ve neler olduğuna dikkat edin, bu cihadda ve İslami çalışmalarımızda çok meydana geldi.

"II. Dünya Savaşı sırasında Yunan Gizli Örgütü'nün (Zehi) başkanı, Yunan İç Savaşı sırasında komünist gerilla devrimcilerine (Elas) karşı askeri operasyonları yürütmüştü.

İşin komik tarafı -Grivas'ın dediği gibi- İngilizler bu bilgiyi ciddiye almadılar ve emekli bir subayın EOKA'nın başkanı olabileceğini hayal bile edemediler.

Grivas, siyah gözlük ve ödünç bıyık kullanarak serbestçe dolaşmaya devam etti ve ilk önce dağlarda genel komuta merkezini kurdu, daha sonra Limasol'da gizli bir evde ihanete uğramadan kaldı.

Haziran ayında ikinci şiddet dalgası meydana geldi, ilk kurban, Lefkoşa Emniyet Müdürlüğüne atılan bir bomba sonucunda bir polis öldü 16 kişi de yaralandı. Ayrıca Amiandos merkezine saldırıldığında bir çavuş öldürüldü. Grivas kişisel bir hedef seçti, Serine Plajı'ndaki merkezinden her gün başkente gelmeye alışan Orta Doğu'daki İngiliz Kara Kuvvetleri Komutanı General Gen Kelly, bu konu hakkında: "Pusu için çok uygun bir yer buldum, ama Piskopos Makarios terk edilmiş projeye karşı çıktı" diye yazmıştı."

Piskopos Macarius da davaya katıldı ve aralarında planlamada sürekli anlaşmazlık vardı.

Burada bir Başkomutanın bir pusuyu kontrol etmek için bizzat indiğine dikkat çekmek istiyorum. Bu Şam topraklarındaki İslâm'î çalışmanın temel özelliği idi. Öyle ki, (Müslümanlar) bir merkezde zor durumda kalmışlardı, silahları da vardı, 15 kişi civandaydılar, Adnan Ukla komuta merkezinde kalmalarını emredip o geceyi arkadaşlarıyla beraber bir ağacın dalı üzerinde geçirdi, sonra sabah başka bir yere intikal etti.

İnşâAllah müptela olduğumuz cihadi çalışmanın zorunlu ya da ihtiyari eksikliklerine geleceğiz. Bu eksikliklerden birisi de saha liderliği konusu ve bununla ilgili meseleler, çünkü hemen hemen tüm cihad çalışmaları saha dışı liderler tarafından yönetilir, bu ise sonu olmayan krizlerin sebebidir. * * *

“Grivas günlüğünde, tekliflerinin çoğuna Macarius’un karşı çıktığını ve genellikle yavaş davrandığını söylüyor, bunu karşılık Grivas acele etmek istiyordu. Ama Piskopos mali kaynakların sorumlusuydu.”

Bu aynı zamanda devrim ve finansman kaynakları arasındaki sorunlardan biridir. Ürdündeki Müslüman Kardeşler, “(savaş) öncüsü” ile koordine olmak istedikleri evrede tüm finansal kaynaklara el koydular. Böylece para militanlara bazı siyasi ve stratejik algıları uygulamak için bir neden haline geldi.

“Grivas’ın parası olmadığı için, (ihanetlerinin) meyvesi olarak, İngiltere’de yaşayan Kıbrıslıları öldürmek için Londra’ya bir grup suikastçı göndermek gibi, daha cesur projelerinden bazılarını gerçekleştiremedi.

Bununla birlikte, kampanya genellikle dağınık teröristlerden ve sabotajcılardan oluşan güçlerine kuvvetli bir disiplin uygulayan Grivas’ın istediği gibi gerçekleşti. Ne kadar sıklıkla emir veren tek kişi olduğumu ve her itaatsizliğin cezasının ölüm olduğunu hatırlattım.”

Gizli çalışma seçeneğinden yavaş yavaş vazgeçmemin nedenlerinden biri de budur. Yani hükümetleri devirmek için gerçekleştirilebilen genel bir plan olarak görmüyorum. Bu Batı modeli gibi gizli bir örgüt kurmak böyle bir örgütü kontrol etmek için hiçbir aracımız yoktur. Size, Müslümanlar arasında yaygın olan pek çok hastalık olduğunu söylemiştim. Bunlar arasında, bazı şeyleri kontrol etmek için bazen çok katı bir ceza sistemine ihtiyacımız var, ancak böyle bir sistemimiz yoktur. Şeriat düzenlemelerinin çoğu bunu yapmamıza izin vermez, çünkü bu cezaları taşıyamayacak şeyler vardır ve insan doğasının bu sorunu anlayamadığı gerçeğine ek olarak insanlar için açık değildir.

Sonra aynı gizli organizasyon ilkesine baktık, aslında gizli organizasyon ve çetelerin bu imajının Batılı bir çalışma anlayışı olduğunu gördük. Müslümanlar bazı problemleri çözmek için bunu icat ettiler. Bunu cephelelerde ya da açık çatışmalarda ortaya çıkan kreasyonlarla karşılaştırdığımızda Müslümanların kişiliğini anlamaya ve onlara uygun yolu seçmeye geri dönmemiz gerektiğini gördük.

Kardeşlerden biri bana itiraz edip üç noktayı düzeltmek istedi, şimdi onlarla başlayıp bize okuyabilir.

Kardeş: Rahmân ve Rahim olan Allah’ın adıyla, Konferansta liderin bizzat (alana inerek) sahaya destek vermesinden bahsetmişsiniz. Lider hangi saha meselelerinde bizzat bulunmalı? Peki, yapması yasak olan şeyler nelerdir? Bildiğiniz gibi liderin güvenlik risklerine maruz kalmaması için her zaman çaba sarf etmemiz gerekiyor. * * *

İkinci soru: Gizlilik sorununu sundunuz ve mevcut formunun İslâmi olmayan çeteler sisteminden alındığını, Müslümanlar olarak bizim için uygun olmadığını ve yeniden ele alınması gerektiğini söylediniz, lütfen bu konuyu biraz daha açıkla mısınız?

Üçüncü soru: Kıbrıs ordusunun, özellikle İngiltere tarafından işgal edilen Kıbrıs konusundaki tutumu nedir?

Şeyh: Saha liderliği konusundaki ilk soruya gelince, kardeşimiz birkaç önemli noktaya değindi: Saha liderliğinin önemi nedir? Liderliğin Saha dışı olmasının riskleri nelerdir? Saha liderlerinin sahada yapması gerekenler nelerdir? Saha liderlerinin katılımaması gereken şeyler nelerdir? Mevcut cihad liderlerinin çoğunun saha lideri olmamalarının mazereti nedir?

Bu şeyleri birer birer ele alalım:

Birincisi: Saha liderliğine gelince; bunu, "Suriye Deneyimi" kitabındaki gerilla savaşı araştırmasını şerh ettiğimizde iyice irdelleyeceğiz. Eğer şerh etmezsek kitabın birinci bölümünün üçüncü faslını okumalısınız. Bu da Suriye'deki cihaddan ve gerilla savaşı konusunda yaklaşık 40 kitap okuyarak vardığım sonuçtan çıkarılan derslerdir.

Saha liderliğinden maksat: "Liderlik, savaş alanında, siyasi, medya ve askeri çalışmaları yönetir, harekât alanında da bulunur. Olayları gözetleyip takip eder. Haberler ona gerilla ağı üzerinden gelir ya da bizzat kendisi bu işi yapar. Hükümet gazetelerini günlük olarak okur, söylentileri günlük olarak takip eder, uluslararası haberleri günlük olarak takip eder, çete birimleri tarafından günlük olarak sunulan raporları takip eder" işte bu kelimenin tam anlamıyla bir saha liderliğidir.

Acil bir durum meydana gelirse ve hükümet veya ordu medya veya siyasi eylem gerektiren bir eylemde bulunursa saha liderliği bunu anında kapatır. Ama eğer liderlik, sınır ötesindeki ana liderliğe rapor verecek olursa, cevabın gelmesi bir gün, bir hafta ya da bir ay sürebilir, dolayısıyla cevap gelinceye kadar o iş muallâkta kalır; bu arada savaş biter. Bu, her zaman sınır ötesinden emir beklediği için ne manevra kabiliyeti ne de insiyatifi olan başka bir merkezi liderliğe bağlı bir askeri liderliğin aksine, saha liderliğinin önemini göstermektedir.

"Cihad çalışmalarında düzeltilmesi gereken hatalar" araştırmalarında değineceğim sorunlardan biri de budur. Bu hatalardan bahsedeceğimiz bir dizi ders; özellikle sunum konusu da dâhil olmak üzere metodolojik sorunlar ve üslup problemlerinin başında saha liderliği konusu olacaktır. Çünkü tüm metodolojik ve idari üslup problemleri bu iki problemten kaynaklanmaktadır.

Saha liderliği, kolektif bir liderlik olsa bile, tüm politik, askeri, medya, ekonomik ve rehberlik kararlarını, halkla ilişkisini ve her şeyi -merkezi meydâni biçimde- elinde tutan bir liderliktir. Kesinlikle kolektif olmalı, ancak meydâni olmalıdır, sonra tüm

saha görevleri paylaşılır.

Vietnam'da, Dian Bien Phu savaşının, saha liderliğiyle nasıl yönetildiğini gözlemlemiştik. Tüm Vietnam askeri kadroları ve karar vericiler -karar alma ve askeri insiyatifte başarılı bir deneyim olarak- şahadaydılar.

Şimdi mevcut hareketlerin liderlerinin çoğu sınırların ötesinde siyasi liderlere dönmüştü, bu yüzden birbirinden ayrı iki operasyonel liderlik oluştu: Siyasi medya liderliği ve Askeri saha komutanlığı. Eğer durum böyle olursa, bu bir felaket olur, ama küçük bir felaket, asıl sorun, bu medya siyasi liderliğinin askeri yetkileri de kullanması ve askeri direktifler vermesidir.

Saha dışı liderliğin varlığından kaynaklanan felaketlere gelince, bunları şöyle özetleyebiliriz: Başlama kabiliyeti kaybı, olaya karşı zayıf davranış ve manevra kabiliyeti kaybı.

Askeri bir liderlik içinde, hükümeti yanılta bir siyasi deklarasyon yapamaz, çünkü bu yetki dışarıdaki siyasi liderliğe aittir, (onlar) bizim yetkilerimizi kullanıyorsun deyip karşı çıkacaklardır.

Böylece tüm paralar dışarıdaki saha dışı liderliğe aktarılır, beşer olmamız hasebiyle oyunun iplerini elinizde tutmak isteyeceksiniz. Bu nedenle saha liderleri ağırlıklarının olması gerektiğini hissetmeye başlayacaklar, paralar dışarıda olduğundan, bütün cemaatler farklı derecelerde bu duruma itiraz ederler.

Afgan cihadı saha dışı liderlere korkunç bir örnek, tüm parti liderleri Peşaver'deydi, Mücahidlerin kanı üzerine yaşayan tüccarlara dönüştüler.

Cihadî cemaatlerin liderlerinde olduğu gibi samimi saha liderleri de olabilir: Cihad Cemaati, İslami Cemaat, Şeyh Ebu Abdullah, hepsi saha dışı liderliklerdir, ama içtenlikle meselenin düzelmesini istiyorlar, ama saha dışı liderler olarak statüleri onlara sorun çıkarmış, üslup olarak aşılması gerekiyor.

Saha dışı liderlik, musibetlere ve felaketlere yol açan uzun ve geniş bir meseledir. Kolay bir mesele değildir. Bir gerilla operasyonu yürütürken bunların hepsi nedir ki?

Şimdi ne yapmalı ve nelerden kaçınmalısınız?

Yapmanız gereken şeyleri açıklamayacağız, çünkü tüm işin detaylarını kapsıyor. Bu bir uyum yönetimi, bir orkestradaki bir maestro gibi, iki sopayla ayakta durup elli müzisyeni ya da bin müzisyeni yönetir. Eğer otorite olmalarına izin verirlerse, saha liderliği bir maestro gibidir. Bu yüzden onu karate oynuyormuş gibi terli ve yorgun görürsün, çünkü aynı anda faaliyetleri ayarlar ve tüm duyularını çalıştırır, bu, sahada bir gerilla savaşı yürütmeye en yakın benzetmelerden biridir.

Yanlış anlamamak için, bana diyorsun ki: Liderlerimiz saha dışı olmaya zorlandı, ben de diyorum ki: Doğru, zaten bu nedenle mazurdurlar, ya tutuklanıp bütün sırları ve her şeyleri saklayacak; o zaman da çalışma tamamen yok olur, ya da saha dışı liderlere dönecek ve ne olursa olsun çalışma yürüyecek, dolayısıyla onlar mazurdurlar, ama mazur olmaları meselenin durumunu değiştirmez. Bu bir hastalıktır.

Yani haram olan saha dışı bir liderlik (ile diğeri) arasında fark vardır, (daha önce) saha liderliği idi, sonra sebepsiz yere saha dışı oldu. Suriye’de olduğu gibi liderlik saha dışı liderliğe döndü, sahada olma imkânı var ama olmak istemiyor, bu sorumluluklarından kaçmış bir adamdır. Diğer tip ise mazurdur, saklanacak yeri olmayan (dağıs) düz bir ülke, çok fazla nüfuz uygulayan güvenlik teşkilatları liderlere kolayca ulaşabilirler, bu yüzden (yurtdışına) çıktılar, bu doğrudur. Ancak, bu durumdan hiçbir şeyi değiştirmeyen ve zorlanmış ya da zorlanmamış olmalarını dikkate almayan bir durumun ortaya çıktığı doğru değildir.

Diğer mesele: Bu durumun bir çözümü var mı?

Çözümleri var, ancak köklü değil, yama yapmak gibi düzensiz çözümlerdir. Köklü çözüm, saha liderlerinin olmasıdır. Nasıl saha liderleri olabilir? Çalışma üslubunun tamamını değiştirmekle veya bu yama yerine başka bir yama koymakla olur. Liderlik saha liderliğine dönüşmesi için bunlar köklü çözümlerdir.

Ama yama tipi çözümlere gelince, sembolik liderliklere dönüştürülebilir, yani “Humeyni” devrim sembolüdür. Bu, askeri harekâta çok büyük bir esneklik kazandırır ve detaylarına müdahale edip askeri siyasi kararın ve askeri medya kararının yetkilerini başkalarına vermez. Bu, şimdiye kadar her şeyi kendilerine bağlayan bütün liderlere hâkim olan merkezi zihniyetle imkânsızdır. İnsanın içinden gelen bir itiraz var, çünkü yetkilerinin ve güçlerinin elinden gittiğini düşünüyor, çünkü seni ortak çıkarlara terk etmelidir. (Bu düşünce) sizi kamu yararına yönlendirmelidir.

Eğer saha dışı liderlik güçlerini veya yetkilerini kamu yararına bırakabilirse o zaman saha dışı liderlik sorunlarının hepsi olmasa da çoğu çözülecektir.

Tipik durum bir saha liderliğinin varlığıdır, daha tipik olan durum da bu saha liderinin devrimin ideolojisini geliştirenin bizzat kendisi olmasıdır. Bu durum devrimde tekâmüldür. Saha lideri olmak, politik, askeri ve medyatik yönünün olmasıdır. Aynı zamanda devrimin felsefesini ve ideolojisini bir yaklaşım olarak ortaya koyanın kendisi olmasıdır. Bu durum Peygamberlikle bütünleşmiştir. Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) bizzat kendisine Risalet verilmiştir. Dolayısıyla o, sahada karar alma yetkisine sahip olan siyasi saha lideridir. O, askeri eylemleri bizzat kendisi idare eder veya seriyeler gönderir. Aynı zamanda mesele hakkında konuşup yayan yayıncıdır (davetçidir). Bu durum bütünsel bir durumdur.

İnsan deneyimleri olarak, bu durum devleti bir saha liderliği olarak kurmadan önce Hitler'deydi, fikri geliştirdi, uygulanmasını denetledi ve savaşlarını kendisi yönetti. Mao Zedong da aynıdır. Müslümanların deneyimlerinde, Hasan el-Banna, fikri ortaya koyan ve denetleyen kişidir. O, bunu saha liderliği olan bir deneyimle ortaya koymuştur. Tüm tasavvufi hareketlerin liderleri saha liderleridir. Lider, bizzat terbiye-şi (eğitimi) ve yöntemi denetleyendir. O dünyayı idare edip ziyafetler verendir.

Saha liderliği çok geniş bir konudur, birçok meseleyi kapsar: Yüce mesel (misal) meselesi, lider ile mürit arasındaki sevgi, ondan doğrudan alma vb. ... Mahzene giren Şii Mehdi anlayışı bunun dışındadır. Onu kimse görmemiş, imkânlarının ne olduğunu kimse bilmiyor, korkak mı? Hain mi? Akıllı mı? Olur, kimse bilmiyor.

Daha önceleri Said Havva ve Müslüman Kardeşler liderlerini kitapları, nazariyeleri ve analizleriyle tanımıştık. Ürdün'e gidip onlarla temas ettiğimde bir musibet (gördüm).

Şeyh Abdullah Azzam'ın saha liderliğini ve Afganistan'da arkadaşları arasındayken Ebu Abdullah b. Ladin'in saha liderliğini gözlemleyin. Burada, sahada arkadaşları arasındayken Cihad Cemaatinin ve İslami Cemaatin saha liderliğine bakın, sonra aynı liderlerin başka sahalardaki tutumlarını mukayese edin; mukayeseye imkân yoktur.

Ama unutmamak gerekir ki saha lideri kendi alanını çok fazla aşmamalı, çünkü bu ölümcüldür, gerilla savaşları liderlerini çabucak kaybederler, liderin de yeri (kolay kolay) doldurulamaz. Birinci tabaka giderse, ikinci tabaka daha zayıf, üçüncü tabaka daha da zayıf olur, daha sonraları birinci tabakanın kurulduğu ilkelere ilgisi olmayan bir tabaka gelir.

Onun için Ömer b. Hattab fetihlere katılmak isteyince Ali b. Ebi Talib: "Öldürülmeniz Müslümanların gücünü kırıp düşmanın moralini yükseltir. Dönüp gönderdiğiniz bölük mağlup olursa, onun yerine ordu ve bölüklerinizi göndermeye devam edersiniz" dedi. Yani saha liderliğinde aşırıya gitmemek lazım. Bununla birlikte Ömer (ra) Kudüs fethedilince gidip bizzat anahtarları teslim almıştır. Sahasında; sokak ve mahallelerde dolaşıp insanların durumlarını gözlemlerdi.

Önemli olan bu saha liderliği konusunu bir yandan risklere maruz kalmamak, diğer yandan da önemsiz işlere karışmamak için çok abartmamaktır. Liderliğin, para, battaniye, araba ve benzin dağıtımında gördüğümüz gibi, değerli vaktini değersiz şeyler için harcayarak (her şeye) müdahale edip yetkilerinden daha fazla yetki kullanması gerekir. Bunun neticesinde kin oluşur. Adam kendisine bir sorumluluk verdiği-nizi sonra işsiz boş bıraktığınızı düşünür. Bu durum onların, size güvenerek, böyle işlerde nasıl davranacaklarını düşünmemelerine sebep olur.

Bunlar saha liderliğine uyarılardır.

Umarım bu ifadeler bir provokasyon olarak kabul edilmez, bu ifadeler sadece niteleme babındandır: "Bu boyutta samimi, sevecen ve mazur görülse bile, bu bahane hiç bir şeyi değiştirmez, çözülmesi gereken hasar ve sorunlara yol açmıştır" diyorum.

Diğer mesele ise, saha dışı liderler sorununu çözmek için çözüm biçimleri vardır, onları uygulamaları gerekir. Gelecekte öngördüğümüz çalışmayı ortaya koyarsak, tüm bu sorunları çözeriz. Çözebileceğimiz şeylerden bir diğeri de İslam âlemi boyutunda çalışabilirsek, saha liderliğine geri döneriz. Yani Mısırlı veya Arap yarımadasından olup Afganistan'a yerleşmişseniz ve çalışmanız İslam âlemi boyutunda ise siz saha adamısınız demektir, çünkü saha eylemlerini planlıyorsunuz. Ancak doğrudan eliniz altında olmayan alanlarda, saha dışı olmalısınız.

Eğer bu şekilde hareket edersek biz saha liderleriyiz demektir. Burada, Afrika Boyununda veya Kuzey Afrika'da, liderler, düşman tarafından el değmemiş kalelerdedir. Bu liderler doğrudan işini yapan saha liderleridir. Yöntemlerini belirleyen, medyayı ve siyasi kararı denetleyen onlardır. Onlar cemaatlere ve askerî eylemlerde çalışanlar gruplara kesinlikle merkezi olmayan yetki verir. Özellikle, bizim savaşımız çok askerî ve siyasi manevralar gerektirmez, daha ziyade Haçlı ve müttefik güçlerin kalbine vurmaktır.

İnşâAllah bir sonraki aşamaya ilişkin algılarımız hakkında konuşup bunları sunduğumuzda, saha liderliği sorunu da dahil olmak üzere birçok sorun çözülecektir.

Şimdi gizlilik konusuna geldik, gizlilik ve gizli örgütsel çalışma konusunun Batılı bir yöntem olduğunu söylemiştim, bu doğrudur. Müslümanların Abbasilerin başlangıcı, Ahmed b. Nasır el-Huzai'nin Memun'a karşı hareketi ve diğer gizli hareketler de dâhil olmak üzere gizli bir şey uyguladıkları doğrudur, ancak bu hücresel anlamda değil, kolektif bir ayaklanma anının bağlantılarıdır.

Hiyerarşik veya küme hücreleri anlamında gizli organizasyonlar, gerilla savaşı, kentsel savaşta saklanarak (gizlice) hareket etmeğe gelince; bu yöntem Batı örgütlerinden alınan Batı tarzıdır. Çünkü (bu durumlar) dağlarda hiç sorun oluşturmaz. Dağlarda her türlü saklanma, gizlenme ve korunma yerleri vardır. Ayrıca orada kolektif liderlik, kolektif cesaret, savaş vb. vardır. Ben şehirlerde bulunan gerillalardan bahsediyorum. İster kırsal kesimde uzantıları olsun ister olmasın, bu yöntem Batı örgütlerinden alınan Batı tarzı bir yöntemdir.

Bunun, bize bir yerde uyup başka bir yerde uymama durumunu ortadan kaldırmaz. Bu hendek meselesine benzer. Yani diğer halklardan ve gayrimüslim uygarlıklardan örgütsel, politik veya askerî yöntemler alınılamak haram değildir. Bu hikmetendir, bunu daha önce açıklamıştık. * * *

Ama ben, batılı bir üslup olarak Müslümanların psikolojik doğasına çok fazla uygunsuzluk ihtiva ettiğini söylüyorum. Gizli kontrol sorunu ve Müslümanlar arasında yaygın gizlilik eksikliği, Müslümanlarda tamamen kökleşmiş bir sosyal hastalıktır. (Kimse kimseye söylemesin) nazariyesi: Bütün insanlar, diğerinin varlığını bilir. Söylenti ve haber yayma sevgisi var olan bir meseledir. Bu tamamen gizli olan bir çalışma ile uyumlu değildir.

Diğer mesele ise, bunun katı cezalar konusuna bağlı olmasıdır. Bizim durumumuz böyle bir şeye izin vermez. Bizde zanla suç oluşmaz, zanla ceza uygulanmaz ve cezada had (sınır) aşılmaz. Böyle bir oluşumda gireni çıkana ve haddi aşanı kontrol altına almak için katı cezalar uygulamak zorundasınız. Kısacası bu cezalar bize uymaz.

İslam, eğitime bağlıdır, gizli örgüt eğitilmenize imkân sağlamaz. İslam aynı zamanda lider ile fert arasındaki yakın ilişkiye bağlıdır, gizli örgüt buna imkân sağlamaz. Batıda bu samimi ilişkiye ihtiyaç duymazlar, sadece insanlar belirli bir amacı gerçekleştirmek için çalışırlar.

Bakın onlarda gerilla o kadar müthiş gelişmiştir ki, polis ve güvenlik birimlerimiz yurtdışındaki polis ve güvenlik birimleri düzeylerine ulaşmış olmasına rağmen, ülkelerimizdeki gerillalar onların seviyesine (ulaşamamış) ulaşamaz. Batıdaki çeteler ve güvenlik hizmetleri arasındaki yarış orantılıdır, yöntemleri gelişmiş ve birbirine yakındır. Bizim çete yöntemlerimiz ise hala çok yüksek güvenlik birimleri karşısında basit kaçakçılık çeteleri seviyesindedir.

Bu açıdan, gizli ve hücreli organizasyonların yöntemlerinin bizim için uygun olmadığını söylüyorum.

Bir diğer mesele de (ülkelerimizdeki) gerillaların durumunun, demokratik dünyanın devletin baskısına sınır koyduğu durumdan farklı olması. Oradaki devlet kadınları alıp akrabalarının önünde tecavüz edemez, "Franco" vb. gibi en korkunç Batı davaları bile bize uygulanan davranışları uygulamamıştır. Eğer Devlet insan hakları ihlali seviyesine ezici bir şekilde ulaşırsa, gizli örgüt ortaya çıkar, çünkü gizlenme yerlerini yok edebilir. Ayrıca dünyadaki herhangi bir devlet bunu yapabilir.

Sosyalist sistem bunun dışındadır, Çekoslovakya'da böyle yaptılar, insanlar gerilla savaşını desteklemek için meydanlara çıktılar, bunun üzerine Kızıl Ordu bir iniş yaptı ve meydanları tanklarla kapatıp göstericileri ezdi, bu olayda 6 bin kişi öldü, tanklarla ezdiler.

Bu Şam topraklarında uygulandı, böyle bir hareket yapıldı. Fas'ta da uygulandı "ekmek devrimi" için dört saatte 500 kişi öldürüldü, Mısır'da aynı süreç, Libya'da bundan daha fazlası yapıldı.

Devletin örgütün gizli yerlerini bozma kabiliyeti, sınır tanımaz olduğunda yöntem beyhudedir. Size söylemişim; Ebu Cehil Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) kapısına gelip durdu ve Araplar: "Amca kızlarımızı ürküttü" demesin diye içeri geçmedi. Bu, bizdeki mevcut kâfirlerle karşılaştırıldığında, bir tür üst düzey kâfir sayılır.

Demek istediğim, Yöntemin kimliğimizle çeliştiğini, halkların yapısıyla çeliştiğini, avantajlarımızın zayıf olduğunu, rakibimizin avantajlarının çok kuvvetli olduğunu gördüm: Güç, tarama, kaynakları algılama, mekanizmalarımızı iyi anlama, karşılaşmayı askeri bir çatışmadan yarma eylemine dönüştürme, ayrıca karşılaşmada işkence, acayip soruşturmalar, sıkma ve kırma; bu ırz ve kadınlar hariç (onlarla ilgili işkenceler daha da kötü), peki bu üslup bize uyar mı, uymaz mı?

Bu nedenle, kırsal kesimde gerillaların ortaya çıkması olmadan, bir halk ayaklanmasına dayanmadan, düşmanla yüzleşmek için bir anahtar kullanmadan, gizli örgütlerin ve gerillaların bu şekilde tek başına çalışmasının neredeyse bittiğini ve bu yöntemin ülkenin mevcut durumunda uygulanamaz olduğunu vurgulamak istiyorum. Bu eylem döneminin 1965'te başladığına ve 1995'te sona erdiğine, bu şekilde devam etmenin inatçılık olduğuna ve düşman tarafından bilinen paslı bir silah kullanmak olduğuna inanıyorum.

Diyorum ki: Bir sonraki aşamada açık cephelere, bir halk savaşına, çatışma anahtarlarına, yaklaşımımızın ve üslubumuzun eklemelerinde pratik bir değişiklik yapmaya ihtiyaç duyacak olmamıza rağmen, hala bu şekilde çalışan bir kanada ve düşmanın hatlarının arkasında suikastlar uygulayan, düşmanın ülkesinde ve onların arka bahçesinde ciddi darbelere neden olan bir kola ihtiyacımız olacaktır. Ama bu, işin özü ve temeli değildir.

Son 100 yılda ümmetinizin deneyimlerini dikkate almalı ve aynı tür düşmanlarla olan yüzleşmelere bakmalısınız. Yani, yöneticiler karşısında Müslümanların tarihinde pek çok deneyime sahip değiliz, ama Haçlılar karşısında çok fazla mirasımız (deneyimimiz) var. Yani atalarınıza bakın, düşmanı nasıl yendiler ve aynı yöntemleri olgunlaştırın, çünkü (bu yöntemler) halklar için uygundur, nitekim başarılı oldular.

Örneğin, Sudan'ın İngiliz ordusunu yenmedeki deneyimine ve oradaki Mehdi devrimine bakın. Ömer Muhtar'ın deneyimine bakıp ondan faydalanabilirsiniz. Cezayir direnişleri, doğudaki ayaklanmalar, Kuzey Afrika'daki çete savaşları; bu mirastan faydalanabilirsiniz.

Tamamen tüketilen bir yönetime bağlı kalmaya gelince, sadece bu yöntemi ve bu yöntemle oluşan bu yapıları, liderleri ve grupları korumak için bunu yapmak Osmanlı ile Memlukler arasında olduğu gibi, bu gruplar bedeli kendileri ödeyerek sona ermelerine neden olacaktır. Osmanlılar, kuzey Suriye'de "Mercidabık" savaşında topraklar vururken, Memlukler süvari ve kılıçla savaşıyorlardı, nitekim bütün orduyu yok ettiler.

Memluklerin savaş ve düello isteğinde bulunduklarını okudum. "Kansu Gavri" Osmanlılara meydan okuyup: "icat ettiğiniz bu korkak silahı bırakın ve süvariye süvari indirin (kılıçla birebir) savaşalım, kim galip gelirse bu ümmeti yönetmeye daha haklı sayılsın" diyordu. Kalkıp bildiri okuyor, ama top gülleleri ordunun üzerine düşüyordu.

Şimdi geri dönmeliyiz, Haçlılara karşı kullandığımız tüm yöntemler aleni yöntemlerdir: Cepheler, Şeyhler, müritler, Şeyh ve müritler arasındaki doğrudan ilişki, arka hatlar, kırsal gerilla savaşı, insanları seferber etme imkânı, biraz da şehirlerde terör eylemleri uygulamak, işte bu yöntemlere dönmeliyiz.

Yani inanın bana -Allah biliyor- bu ifadeler yeni değil, ben bu sözleri 1989 veya 1990 yılında söylemiştim. Ebu Halid'e: "Mısır ve diğer bazı ülkelerdeki kardeşlerle, cemaatleri dağıtıp yeni başka bir üslupla oluşturmaları gerektiğini söylemek istiyorum. Ancak benim sözlerime kimse kulak vermeyecek, ama beş yıl içinde hepimiz bu neticeye varacağız, bunu gözlerimle görüyorum" dediğimi hatırlıyorum.

Ama Afganistan deneyimleri, gizli örgütlerin tüm kusurlarının giderek büyüüp sahada görünmeye ve cephe tipi eylemler yönteminin kendini kabul ettirmeye başladığını açıkça ortaya koydu. Kuzey Afrika'da olduğu gibi, dağları veya kırsal kesimi olan ülkelerin gerilla savaşı yapma olasılığı vardır, dolayısıyla bu taktik onlara fayda sağlayacaktır. Çünkü aralarında uyum vardır. Düz ülkelere gelince, tıpkı Libya, Suriye, Ürdün, Tunus gibi, faydalı olmayacaktır.

Türkistan 30 milyon nüfusa sahip bir ülke, dümdüz, çöl, Türkistan çölü, birbirinden uzak bağımlı konut grupları var, şehirlerarasındaki köyler az, 2 milyon kilometrekarelik bir alan, geniş bir alan, büyük bir felaket yaşamaktadır, Çin 70 yıl içerisinde aralarına 35 milyon Çinli Budist yerleştirdi. Nüfusun yarısı sizin düşmanınız, gerilla taktiğini nasıl uygulayacaksınız? Yüz, bin, hatta yüz bin muhbiri olan işgalci bir güçle karşı karşıyasınız. Dolayısıyla nüfusun yarısının muhbir olması, size düşman olmaları ve kendi varlıklarını savunmaları büyük bir musibet. Bu yüzden meselenin çok uzun düşünülmesi gerekir.

Onlara sorunun Türkistan düzeyinde çözülemeyeceğini, İslam-Çin mücadelesi ya da en azından bir Türk-Çin mücadelesi yapılması gerektiğini söyledim. Bu yüzden kardeşlere: "Özbekler ve mevcut azınlıkların size katılıp güç kazanmanız ve Kafkaslara kadar bir dayanağınız olması için Türkistan hizbi olmanız gerekir, doğu ya da batı demeyin" dedim. Ama Doğu Davası kardeşlere egemen oldu. Dolayısıyla o şekilde kurdular "Biz Doğu Türkistan'ız" dediler. Onlar Doğu Türkistan düzeyinde, boğulmaya adaydılar. Gerilla savaşı verilerine dair bir belirti yoktur. Ayrıca belirli kısır bir meselede ısrardan başka bir şey de yoktur.

Ya İslam dünyasına ve tüm Türk ırkınızla bir uzantınız olacak, ya da Batı dünyasına bir uzantınız olacak ve onlardan yardım talep edip Amerika'ya uşak olmayı kabul ede-

ceksiniz. Diğer tarafın yaptığı gibi o zaman size destek verirler. Onlar, Çin'e karşı tüm Batı'da bir derinliğe sahip oldular. Aynı zamanda uluslararası evrensel bir çalışmaya dönüştüler. Yani küfürde derinleştiler. Ancak İslam dünyasında veya Türk ırkında derinleşmeleri gerekenlerin düşünceleri hala Türkistan'da mahsurdur ve Türkistan deneyimimizle sınırlıdır.

İnsan silahına bakmalı, hala kendi aşamasında yararlı mı? Yoksa modifiye edilmesi mi gerekiyor? Eğer bu silah modifiye edilmez ve düşmanın kine eşit yapılmazsa kaybedecek demektir.

Osmanlılar topçu ateşiyle Batı'yı ve diğer İslam emirliklerini ezdiler. Konstantinopolis'i (İstanbul'u) 2 km'den 3 buçuk ton ağırlığındaki bir mermiyle bombaladılar. Selahaddin sonunda "Akke" Savaşları'nı, Haçlıların kuleleri koruduğu boyaları bile yakan bir kimyagerin petrolden icat ettiği bir (kimyasal) maddeyle kazandı. Bu madde savaşta stratejik bir silahtı.

Yani bu mesele, askeri taktiksel bir görüş açısidir, inançlarla ilgisi yoktur. Sanırım şehirler (gerillası) konseptindeki gerilla savaşı silahı ve yeraltı örgütleri yok edildi ve sona erdi.

Şu anda Mısır'daki kardeşler kapana kısılmış tavşan gibi dönüyorlar, kaçış yok, Suriye'deki kardeşlerde öyle. Bütün bu araştırmalar beni "Suriye Deneyimi" kitabını askeri taktikler açısından yeniden yazmaya yöneltiyor. Kardeşlerin kullandığı taktikler neler ve neden geçersiz oldu? Taktiklerini düşmanın yetenekleri ile orantılı olarak geliştiremediklerinden sona erdiler.

Suriye deneyiminden sonra, cemaatlerini sindiren tüm hükümetlerde Suriye istihbaratının parmak izlerini fark ettim. Suriye'de olanlardan istifade ettikleri açıktır. Şimdi de Cezayir'den yararlanıyorlar.

"Grivas, ilk başta 500 silahlı adamı olsaydı İngilizleri denize atacağını iddia ediyor. Ama bu iddiayı ciddiye almamalıyız, başından beri zaferinin askeri zaferden ziyade politik olacağını açıkça anladı. İlk bombanın patlamasından iki yıl önce Atina'da çizdiği genel plan bunu kanıtıyor. Planda şunlar belirtildi:

1. Hedef:

Kahramanca eylemler ve fedakârlıklarla, hedeflere ulaştığı ana kadar Kıbrıs'a dikkat çekerek başta Yunanistan'ın müttefikleri olmak üzere dünya kamuoyunu harekete geçirmek. Birleşmiş Milletler aracılığıyla çalışabilen küresel diplomasinin onları Kıbrıs sorununu inceleme-ye ve Kıbrıs halkının ve tüm Yunan ulusunun istekleri doğrultusunda çözmeye zorlayabilmesi için, İngilizleri durmadan rahatsız etmek ge-

rekir.”

Bu metinde birtakım şeyler dikkatimizi çekiyor:

İlk ve en önemli mesele: İlk atışı yapmadan önce adamın genel bir tasavvur geliştirmesidir. Oysa onlarca yıl cihaddan sonra, birçok İslâm’i ve cihâdi grubun genel ya da günlük olarak bu tasavvura sahip olduğundan şüpheliyim.

İkinci mesele: Adam askeri potansiyelini anladı, sabotaj yoluyla politik bir vizyon geliştirdi, sadece dünya kamuoyunu harekete geçirmek istiyor, çünkü onun davasında bu mümkündür. Oysa bizim olgularımızda bunun marjinal bir faktör olduğunu belirttim. Allah daha iyi bilir.

Üçüncü mesele: Adam Kıbrıslı ama Yunanlı, asli bağlantılarının külli davasıyla irtibatlıdır. Son sözlerinde: “Kıbrıs halkının ve tüm Yunan ulusunun istekleri doğrultusunda çözmeye” dedi. Bizim durumumuzda, biri bölgesel bir süreçten bahsettiğinde, Müslümanların bu evrensel boyutu zihninde mevcut olmalıdır. Ayrı bir ada meselesini -bağımsız da olsa- ait olduğuna inandığı ulusun kökenine olan bağımlılığundan ayırmadı.

“3. Uygulama.

Etkili faaliyet, İngiliz güçlerinin saflarında çok fazla hasara neden olmak, bu yüzden dünyanın gözünde durumu kontrol edemiyor gibi görünmelerini sağlamak için birçok karışıklık yaratmayı amaçlamaktadır. Kampanya üç cephede yürütülecek:

- a. Devlet kurumlarını ve askeri merkezleri tahrip etmek.
- b. Çok sayıda silahlı grupla İngiliz kuvvetlerine saldırmak.
- c. Halkın negatif direnişinin düzenlenmesi.

Genel koşullar büyük ölçekli gerilla savaşları için uygun olmadığından, sabotaj eylemlerine odaklanacağız, bu nedenle savaşan grupların temel görevi hükümet güçlerinin dikkatini çekip dağıtarak sabotajcıların çalışmalarını desteklemek ve kolaylaştırmak olacaktır. Başarı, zayıf ve aralıklı saldırılarla değil, önemli sonuçları hedef alan sürekli eylemlerle gerçekleşir. Bu yolla, İngiliz kuvvetlerine tam bir finansal yenilgi sağlayabileceğimizi varsaymayacağız, niyetimiz bu projenin ilk paragrafında belirtilen hedeflere ulaşana kadar saldırıya devam ederek onları psikolojik bir yenilgiye uğratmaktır.”

Operasyonun askeri bir ezme olmadığını iyi biliyor.

"Kampanyanın ikinci aşaması Haziran 1955'in sonunda sona erdi ve EOKA savaşılarına fiziksel sonuçların (komutanın) beklentilerini karşılamadığı konusunda bir genelge tebliğ edildi. Bazı insanlar öldürüldü ve ekonomik kayıplar -belki de Grivas'ın deyimiyle "maddi sonuçlar"- nispeten sınırlı kaldı.

Siyasi düzeyde başarı oldukça belirgindi. Örgüt ilk hedeflerine ulaştı. Kıbrıs'ın kendi kaderini tayin etme sorunu trajik bir şekilde dünyaya yeni sunulmuştu. Özellikle İngiliz kamuoyu beklenen sonuçtan etkilendi: Kıbrıs'ın bağımsızlığını düşünmeyi reddeden hükümetin politikası, sonsuza kadar -Kıbrıs Akdeniz'de İngiltere'nin askeri güvenliğini sağlamak için gerekli kabul edilmişti- kendini tartışmalı buldu ve sonsuza dek ifadesinin ne anlama geldiği düşünülmeye başlandı.

İki yıl önce İngilizler, Yunan hükümeti ile Kıbrıs hakkında konuşmayı reddetmişlerdi. Ancak şimdi Başbakan Anthony Eden, Atina ve Ankara'ya üçlü bir komisyona katkıda bulunmaları için Londra'ya (gelmeleri konusunda) bir davetiye gönderiyor. Piskopos Makarios daha geniş bir alan ve böyle bir komiteden beklenenden daha iyi bir çözüm arzuluyordu, bu yüzden Yunan hükümetini Birleşmiş Milletlere dönmeye çağırarak için Atina'ya gitti. Gitmeden önce tebriklerini Grivas'a ilettiler ve eklediler:

EOKA Kıbrıs'a yetmiş yıl kâğıt üzerinde süren bir mücadeleden daha fazlasını verdi. İngilizler için, komutanın adı bir gizem ve bir efsane olarak kaldı ve kurtuluş hareketinin kayıtlarına girdi."

70 yıllık meselenin ve kâğıt konusunun güzel jestine bakın, İslami çalışmalarda geçirdiğimiz dönemin aynısı, şu anda yaşlılık merhalesine girdi, kâğıt üzerinde altmış yıllık mücadele ve şeriat tahkimi talepleri.

"Grivas, zamanlaması sonbaharda Birleşmiş Milletler Genel Kurulu toplantısına denk gelen genel bir saldırıya hazırlanıyordu."

Askeri baskı ile siyasi müzakereler süreci arasındaki bağlantıya dikkat edin, askeri güçleri olan herkes bir tarafla diyalog kurmak istiyor. Bir sonraki konseyde siyasi mevki olarak adlandırdıkları bazı askeri saldırılar var. Yani, oturmadan bir süre önce, iki taraf arasında bir tür sarsıntı ve askeri operasyonlar olduğunu görürsünüz, müzakerelerde daha iyi siyasi pozisyonlar elde etmek için her iki taraf da daha iyi askeri mevkiilerde bulunmaya çalışır.

Şimdi, örneğin, Katolik ve Protestanlar tarafından olan tüm silahlı grupların katılımıyla sorunu çözmek için İrlanda ve İngiltere arasında müzakereler devam ediyor, ancak ateşkes konusunda kararlı olmaları gerekmesine rağmen, dün İrlanda bölgele-

rinde üçüncü bir kamyon patlatıldı. İrlanda Cumhuriyet Ordusu: “Biz hala ateşkesi uyumakta kararlıyız ve durmayacağız” dedi. Oysa daha önceki iki patlamanın kendileri tarafından yapıldığına dair soruşturmada suçlandılar. “Barış sürecini engellemek isteyen bazı muhalifler bunu yapmış olabilir” dediler. Ancak politikacılar ve ordu arasında genellikle bir koordinasyon süreci vardır: Körlüğü temsil etmeye devam ederek, göz iltihabı seçeneği müzakere masasında kabul edilebilir olmaya devam etsin.

Bu, politikacıların askeri kanatları olduğunda kullandıkları manevralardan biridir. Askeri bir kanadı olmasa bile, diğer tarafa karşı baskıyı sürdürmek için aynı örgüt içinde aşırılık yanlısı bir grup icat eder.

“Her şeyden önce, o kendisine net bir hedef belirledi: Bu hedef, İngilizleri, o zamana kadar görevi resmi binaları korumakla sınırlı ya da ayaklanma durumunda müdahale etmek üzere kışlalarında kalmak olan askeri kuvvetlerinin hatlarını genişletmeye zorlamak için yerel polisi meydandan çıkarmaktır.

Grup başkanlarına 28 Haziran tarihli talimatlar hakkında bilgi verildi:

“Bir sonraki saldırımızın amacı hem şehirlerde hem de kırsal kesimde polisi korkutup yönetimi felç etmektir.

Eğer ona ulaşırsak, sonuç üç boyutlu olacak: Moraller o kadar çabuk bozulacak ki çoğu polis memuru bize fayda sağlamasa bile, faaliyetlerimize göz yumacaktır.”

Bizde Şam topraklarında böyle bir şey oldu, raporların Mücahidlere açıklandığı dolayısıyla bu raporları kimin verdiğini bilip tasfiye ettikleri korkusu muhbirlerin kalplerine yerleştiğinden muhbirler polise rapor vermemeye başladı. Yani, caydırıcılık operasyonu bazı güvenlik merkezlerine baskın yapan ve muhbirlerin isimlerini alan bir dizi operasyona ulaştı ve “Savaşçı Öncüler” onların isimlerini bildiğini açıkladı. Bunun üzerine tüm muhbirlerde isimlerinin ifşa edildiği ve bazı devlet yetkililerinin rüşvet karşılığında isimlerini cihadi gruplara sattıkları algısı oluştu.

“Ordu müdahale etmeli; bu da birliklerin dağılmasına ve yorulmasına neden olacak, böylece askerlerin morali azalacak ve komutanlarını etkileyecek. -General, bunu iyi biliyor.- Güçlü eylemlerimiz ve yol açtığı rahatsızlıklar karşısında, Birleşmiş Milletlerin (Kıbrıs sorunlarıyla ilgilenen ülkelerden esinlenerek) bir çözüm bulmaya çalışması muhtemel hale gelir.

Aradığımız sonuçları şu şekilde elde edeceğiz:

1) Görüşlerimize sempati duymayan veya bizi tutuklamaya çalışan polislere yönelik ölümcül saldırılar.

2) Şehirlerde polis devriyelerine pusu kurarak, kırsal da merkezlerine baskınlar düzenleyerek.

3) Pusu aracılığıyla adanın polisinin özgürlüğünü kısıtlayarak, insanlara ve gruplara karşı.

Grivas, köylerin duvarlarına yapıştırılan veya okul çocukları tarafından şehir sokaklarında dağıtılan broşürlerle onları neyin beklediği konusunda polisleri uyardı. Polislere: "Sizi uyardım, söylediklerimi harfiyen yerine getireceğim. Kıbrıs zorbalarını zor günler bekliyor, hainlere şiddetli bir ceza verilecektir, yolumuzu kesmeye çalışmayın, yoksa canınızı tehlikeye atmış olursunuz" diyordu. İşte verdiğim emirler: "Kıbrıslı vatanseverleri tutuklamaya çalışan herkes. İdam edilecek. Kıbrıs vatandaşlarını tutuklamaya veya aramaya çalışan herkes. Öldürülecek. Yolumuzdan uzak kaldığınız sürece hiçbir şeyden korkmayacaksınız." EOKA-Komutan"

Başlangıçta insanlara, sınıfları belirleyeceğimiz, şefkatli bir hitapla yaklaşmalıyız. Mümkün olan en fazla sayıda insanı savaştan uzaklaştırmaya çalışmalıyız. Eğer taraf-sızlarsa, onları Mücahidlerin tarafına çekmeye çalışırız, orduda ya da emniyette görev yapanlar Mücahidler için çalışabilirler.

İkinci sınıftan, nötr olmaları ve kenarda durmaları istenir. Üçüncü sınıfa ise: Kâfir-ler adına savaştıkları için Allah (*celle celaluhu*) indindeki cezalarının cehennem olduğuna, dünyadaki cezalarının ise Mücahidlerin elleriyle öldürülmek olduğuna ve sadece sert ve ağır muamele göreceklerine dair uyarı yaparız.

"Uyarıdan sonra EOKA, çifte amaca ulaşmak amacıyla polis karakol-larına bir dizi baskın düzenledi: Polislere korku salmak ve örgüte en çok ihtiyaç duyduğu silahları tedarik etmek, çünkü Yunanistan'dan çok az miktarda getiriyordu. Örgüt ilk silahlarını onlardan almıştı."

Bir uyarı yapıp tehditlerini en azından insanları ikna edecek boyutta gerçekleştire-meyeceğini düşünenlerin bir uyarı yapmaması daha iyi olur.

Çok fazla konuştuğunuzu ve uygulama kabiliyetine sahip olmadığınızı düşmanın anlamasını sağlarsanız; düşmana katılmayı düşünen insanları, katılmaya teşvik eder-seniz; moralleri yüksek olan insanları, vaatlerinin gerçekleşme kabiliyetinin olmadığı üzerinden atomize ederseniz; caydırıcılığınız çok ama çok düşük olacaktır. Boykot ko-nusunda bu meseleyi konuşmuştuk. Şimdi ise askeri tehditler konusunu konuşuyoruz. Çalışmaya devam edeceğiz, Çin vb. işte böyle, Müslümanlar, yetmiş yıldan fazladır

tütün İslâm'î hareketlerden bunu görmeye alıştılar.

“Şehirlerdeki çalışmalar yavaşladı ve Grivas'ın bunu (deneyimsiz uygulama gruplarına) bağlamasına yol açtı. Ancak destekçileri, Lefkoşe ve Gazi Magosa'da bazı polislerin öldürülmesi veya yaralanmasıyla bazı sonuçlar elde etti. Polislerin pek çoğu da istifa etti, geri kalanlar ise (Grivas'ın dediği gibi) görev yerlerinin dışına çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Baskınlar yönetimi tamamen bir savunma durumuna geçmesine neden oldu. Merkezler geceleri sıkı bir şekilde korunuyordu. Bir merkezin geçici olarak kapatılması durumunda; yetkililer kapatılmadan önce silahları merkezden boşaltıyordu.

İngilizler EOKA ile ilgili her şeyden habersizdi: oluşumu, konumu vs. Grivas'ın destekçileri, rakibe bu tür bilgiler verebilecek bütün Kıbrıslı polisleri çabucak susturdular.

28 Ağustos'ta, özel müfrezenin bir jandarması, devrimciler tarafından ölüm cezasına çarptırıldı, çünkü görevini yerine getirme konusunda aşırı istekliydi. Üstleri tarafından Lefkoşa'daki (Ledra) Caddesi'nde yapılan siyasi bir toplantıya katılmak üzere atanmıştı. EOKA yönetim ekibinin üç üyesinden biri olan genç bir hükümet yetkilisi (Michael Carrolls) tarafından 100 kişinin önüne vuruldu.

Suikast güpegündüz, başkentin göbeğinde gerçekleşti. Polisin moraline ölümcül bir darbe gibiydi.”

Buna “askeri medya” diyoruz, askeri hasar boyutu amaçlanmayan bir askeri operasyon, ama operasyonlarda yapılan bu gösteri, bir korku salma ve caydırıcılık süreci olarak kabul ediliyor. Müslümanlara aşırı zarar veren bir muhbire insanların önünde bir balta veya kılıçla suikast düzenlemek gibi.

“Carrolls tutuklandı ve ölüm cezasına çarptırıldı, ama görevini yürütmüştü. Grivas'a göre, özel müfrezenin jandarmasının infazı Yunan polisi arasında EOKA aleyhindeki muhalefeti sarstı.

Türkler giderek polis saflarındaki Yunanlıların yerini aldı ve bu da iki etnik grup arasındaki husumetleri körükledi.”

İngilizler, direniş karşısında, nüfusun yarısından biraz daha az olan Türklere güvenmişti. Çünkü direniş Yunan direnişiydi. Eğer bu doğruysa ittifaklarda yanlış bir pozisyondu. Çünkü savaşta en kötü tarafın yanında yer aldılar. Adada birlikte yaşadıkları Hristiyanlarla ya da işgalci Hristiyanlarla olma durumuyla karşı karşıya kalmışlarsa; (böyle yaparak) en kötü tarafla birlikte olmuşlardır.

“Emniyette İngilizler adına çalışmaya devam eden birçok Yunanlı, EOKA’ya muhbirlik yaptı ve onları İngilizlerin niyetleri hakkında tam olarak bilgilendirdi.”

İşte buna dikkat etmeliyiz, eğer savaş bir kamu politikası olarak başlarsa, polise, orduya ve tüm çalışanlara hükümetten çıkmaları için çağrıda bulunmalıyız. Bununla birlikte kalmaları yararınıza olan birtakım insanların orada kalmalarını sağlamalısınız. Hatta ordu ve emniyete sizin çalışacak gönüllü insanlar yerleştirmelisiniz.

“Grivas’ın öngördüğü gibi, geri kalanlar da teröristlerin faaliyetlerine gözlerini kapadı ve artık onlara engel teşkil etmiyor.”

Bu, son zamanlarda hakkında konuştuğu caydırıcılık öyküsünün tamamen başarılı olduğu anlamına gelir.

“İngiliz propagandası, EOKA tarafından kullanılan araçları çok hareketsiz bir şekilde karaladı. Ama Grivas bundan etkilenmedi ve bunun hakkında şöyle yazdı:

“Bütün savaşlar acımasızdır ve üstün güçleri yenmenin tek yolu beceriklilik ve aldatmaya başvurmaktır. Önden veya arkadan vurma ile tüfek veya top kullanma arasındaki farkı bulamazsınız. İngilizler beni istedikleri gibi suçlayabilirler, çünkü Kıbrıs’ta savaş ilan ettim, ancak onlardan izin istemek zorunda değildim ve başarıyla taçlandırdığımı inkâr edemeyecekler.”

Şiddetli bir siyasi heyecan nedeniyle, büyük şehirlerde büyük kalabalıklar toplandı ve terörizmi destekledi. Eylül 1955’te Lefkoşe’de düzenlenen bir gösteri sırasında göstericiler ordu araçlarını devirdi, yaktı ve İngiliz kuruluşlarını yaktı.

üBu olaylarla ilgili basında yer alan yorumlar Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletlerde tartışılmasında başarılı olmadı ve bu konuda 23 Eylül’de Yunanistan tarafından sunulan bir teklif reddedildi, ancak İngilizler bundan etkilendi. 25 Eylül’den sonra Londra, Kıbrıs Valisinin yakında değiştirileceğini duyurdu.”

Adam kendisine çok mütevazı bir hedef belirledi, düz bir ülke olan Kıbrıs’ı özgürleştiremeyiz, ama dünya kamuoyuna ulaştırmak ve onlarla politik olarak başka bir arenada rekabet etmek için baskı yapabiliriz. Bu iyi bir anlayış, adam açık bir şekilde: “Bunlar bizim gerçeklerimiz ve bundan daha fazlasını yapamayız” dedi.

“Alternatif, II. Dünya Savaşı’nda ortaya çıkan ve İmparatorluk Genelkurmay Başkanlığı görevinden yeni ayrılan bir asker olan Mareşal Sir John Harding’di.”

Buradaki hata, en verimli Subaylarını -ama düzenli bir savaş Subayını- bir gerilla sorununu çözmek için onu getirmiş olmalarıdır!

“Grivas onun hakkında şöyle yazdı: Aslında, bu dönemin en seçkin askeri lideridir. Küçük kuvvetlerimiz, böyle büyük bir üne sahip ve böyle muhteşem bir mesleğin mirasını taşıyan bir insanı görmekten daha büyük bir şerefe nail olamaz.”

Rakibin hacmini takdir ederken bile kibarlığa bakın, bu, yakın zamana kadar -savaş iki taraf arasında bir zulme dönüşene kadar- hâkim olan kahramanlık etiğinden biriydi.

Biz, bütün Müslümanlar yakın zamana kadar, Hafız Esad hakkında: “anlamaz, cahil”, diğeri hakkında: “Geri zekâlı”, bir diğeri hakkında: “Plan yapmayı bilmez” diyor-duk. Bunlar geri zekâlı, plan yapmayı bilmiyor oldukları halde bu kadar şeyi bize yapabildiler. Ya bunlar söylenenin aksine zeki ve becerikli olsaydılar bize neler yaparlardı? Maalesef hasmın gücünü iyi bir şekilde takdir etme durumu yoktur.

“Olaylar, Harding’in selefinden daha başarılı olamayacağını kanıtlıydı. Bir askerin adanın valisi olarak aday gösterilmesi, İngiliz hükümetinin polisi kullanmaktan kaçındığını gösterdi, çünkü EOKA’yı güç kullanmak ezmek istedi, ama her zamanki gibi, gerilla devrimcilerine karşı daha ziyade teröristlere karşı bunu yapamaz, çünkü gücün somut olmayan bir şeye saldırmaya imkân yoktur. Grivas bunu şöyle açıklıyor:”

Adam, durumu harika bir belagat ile ifade etti. Fidel Castro, Guevara, Mao Zedong, General Giap ve General Grivas- hepsinin birinci sınıf yazarlar yani kalem sahibi insanlar olması dikkatimi çekti. Arap Araştırma ve Yayın müessesesinin “Kılıç ve Kalem” adında yayınladığı çok güzel bir kitap var, kesinlikle okumalısınız. Tarihte yazar olan askerleri içeriyor. Askeri ahlakı ve askeri bilimi nasıl ifade ettiklerini yazıyor. Sahibi hem asker hem yazar olan kitaplardan birisi de elinizde bulunan “Savaşta Zekâ ve Ahlaki Değerler” kitabıdır. Kendini lider olmaya hazırlayan veya cemaati tarafından lider olmaya hazırlanan her insanın okumasını tavsiye ederim.

Gravas’ın yazdıklarına dönüyorum, gerillalara karşı asker ve mareşallerin kullanımı meselesinde; çok müthiş taktiklerden bahsediyor, sanırım Cezayirli ve Suriyeli-ler bu derslerden faydalandılar ve artık gerillalara karşı orduları kullanmazlar. Şöyle yazdı:

“İngilizler yöntemlerimize cevap verdi, adayı askerlerle doldurdular, bu iyi bir çözüm değildi. Gerilla savaşında düşmanın önemi sınırlıdır ve bir gerilla devrimcisi olarak: “Grup sayısını doyum noktası değilimden fazla arttırmak tehlikelidir” diyorum.”

Dehanın doruk noktası, yazar kendi tabirlerini oluşturuyor, yani bir durumu ifade ediyor sonra dolaşan bir tabir haline geliyor. Burada "doygunluk noktası" diyor, yani saha belirli bir sayı taşır, her iki taraftan da ondan daha fazlasını taşıyamaz, herhangi bir taraf sayıyı artırırsa, artış kendisi için bir güç değil, bir yük haline gelir. Beş kişi gerektiren bir çatışmaya dört kişi koyarsanız yetersiz kalırlar, yedi kişi koyarsanız, iki kişi onları engelleyip kargaşaya sebep olurlar.

Bu bizim bilimi, patlayıcı mühendisliğini okuyan gibi; mühendislik hesabına göre bir hedefin 7,4 kg patlayıcıya ihtiyaç duyduğunu varsayarsak; eğer sadece 7 kg koyarsanız hedefin bir bölümü isabet almayacak; 8 kg koyarsanız hedefin kesilmesine -amacınız sadece kesmektir- ek olarak parçalanıp etrafa şarapnel saçarak gereğinden fazla tesir etmesine ve sizi de etkilemesine neden olursunuz. Eğer amacınız bir köprüyü kesmek ise, köprüyü kesmek için gerekenden fazla patlayıcı koyarsanız köprü direklerini yıkıp pusu üyeleri üzerine düşecektir, köprü ayaklarını patlatıp başınızın üzerine düşürmenize gerek yoktur.

Bir binayı patlatmak isterken gereğinden fazla patlayıcı kullanırsanız, sadece binayı patlatmayacaksınız, aksine binanın taşları (parçaları) sivillerin üzerine uçacaktır.

İşte bunun adı doygunluk noktası, bu mühendislik benzetmesi, adam (asker) yerleştirme süreci gibidir. Şehir örgütü az sayıya ihtiyaç duyar. Suriye'de yaptığımız yanlışları dile getirmek için bu durum dikkatimi çekti. Bu fazlalık nedeniyle örgüt yüklenir, dönüşür ve eylemlerde hepsini kullanamazsınız. Doygunluk noktasını aştığınız için, (üyeler) tutuklamalara maruz kalır ve konum sorunları vb. yaşarsınız.

Diyor ki:

"Bu nokta, toprağın doğası, savaşçıların değeri, erzak ihtiyacı, kullanılan taktik ve kayıpları en aza indirme zarureti hakkındadır."

Doygunluk noktasını belirleyen beş faktörünüz var:

- 1- Toprağın doğası
- 2- Savaşçıların değeri
- 3- Erzak ihtiyacı
- 4- Kullanılan taktik
- 5- Kayıpları en aza indirme zarureti

Bu beş faktörle, bir bölgedeki doygunluk noktasını belirleyebilir ve ihtiyacınız olan sayıyı bilip asmazsınız.

Açıklayarak diyor ki:

“Bir bölge belirli sayıda insanı barındırabilir. Örneğin, zirvelerin ve tepelerin ölü bir alan oluşturduğu dağlarda, bu sayının, başka bir yerdeki bir çalışmanın gerektirdiğinden daha sınırlı bir kısmı gerekir. Dağda destekçilere şahsen katıldığım zaman, altıdan fazla olduğumuzda endişe duymaya başladım. Ovada bile, doygunluk noktası takdir edebileceğimizden daha az olur: Örneğin bir köye saldırmak için beş veya altıdan fazla adamın kullanılması işe yaramaz.”

Kıbrıs adasındaki durumundan bahsediyor.

“Saldırganlar ne kadar çok olursa, savaştan sonra onlardan kurtulmak o kadar zor olur.”

Gerilla savaşında kaçıp kurtulmak esastır. Kuşatma altındaki bir şehre 40 asker so-
kersanız, onları nasıl geri çekeceksin? Buna mukabil Mao Zedong kırsal kesimde
25.000 askerle saldırıp geri çekilebiliyordu, çünkü zeminin tabiatı ve taktiğin doğası
bu konuda ona yardımcı oluyordu.

Bu Kıbrıs dersi şehirlerde faaliyet gösterecek tüm örgütler için önemlidir.

“Emirlerim doğrultusunda aynı prensibi uygulayarak, güçlü olduğumuz köylerde her zaman belirgin bir durgunluk ile devam ettik.”

Neden? Çünkü eğer operasyon nedeniyle alana baskın yapılırsa ve rakip onu yaka-
lamak için ağı atarsa, bir sürü balık yakalayacaktır. Bu durum, 450.000 kişilik bir şehir
olan Hama'da oldu, teşkilatın tüm ülkedeki en büyük bölümüne sahip olan bir şehir,
düşman ağlarını halkın üzerine atınca hareket ile bağlantıları olan birçok kişiyi yaka-
ladı.

Bu çok önemli ve gerçekten yeni bir meseledir. “Güçlü olduğumuz yerlerde az sa-
yıyla ve dikkatlice hareket ederiz” diyor.

**“Zayıf olduğumuz köylerde düşmanı kandırmak için sürekli saldırı-
yorduk. Tutuklamalar olursa -bütün bir grup tutuklansa bile- bunun
bir önemi yoktu, çünkü her zaman onların yerine geçecek bir grup
bulunurdu. Böylece güçlerimin gerçeğini düşmana asla açıklamadım
ve her şiddet dalgasından sonra savaş alanını boş bıraktım. İngilizler
cevap vermeye çalıştıklarında hiçbir şey bulamazlardı.”**

Bu taktik şehirlerde çok gerekli, bir mahallede güçlü olduğumuzu ve halk arasında
saklanabileceğimizi gördüğümüzde; vurup kaybolduğunuzda yeşil bölge, depolama
alanları ve operasyon alanları ortaya çıkar; Aynı şehirde iki silahlı örgütün bulunması
felakettir, biri sayıca az olduğu bir bölgede eylem yapar sonra geri çekilir, bir bakarsı-
nız ki diğeri depolarını bölgeye yerleştirmiştir, dolayısıyla ortaya çıkar. Bu ise aynı

bölgedeki birden fazla askeri çalışmanın külfetlerindendir. İyilikle çözmeye çalışmamız gereken şey yok olur, ama iyilikle, çünkü kötülükle çözümü iki örgütün varoluşunun felaketinden daha kötüdür ve bu durumdan dün bahsetmiştik.

“Dört yıllık zorlu savaşlarda elde ettiğim başarıların sırrı bu, Harding sahneye çıktığında prensiplerimi değiştirmedim.”

Bu pasajlarda daha fazla açıklamaya değer taktiksel noktalar var.

“Grivas'in her şeyden önce terörizm ve sabotaj üzerine kurulu, manevraya yol vermeyen küçük bir adada yürütülen ve askeri hedefler yerine siyasi hedeflere ulaşmaya çalışan bir kampanyadan bahsettiğini belirtmekte yarar var. Müstakil üsler kurmayı veya gerilla savaşının nihai hedefine (Kıbrıs'ta imkânsız) ulaşmayı amaçlamıyordu: Bu da askeri güç dengesine eşdeğerti.”

Kentsel savaş, kırsal savaş ve çete savaşlarının hedeflediği askeri güç dengesini eşitlemenin imkânsız olduğunu söylüyor. İslami Mücadele Grubu ile Libya ordusu arasında güç eşitliği yoktu, bu imkânsızdı. Başka bir konu bulmaları gerekirdi. Savaşçı Öncülerle Suriye güçleri arasında güç eşitliği yoktu.

Bu, insanları taktiklerini değiştirmeye zorlayan derslerden biridir. Bu yüzden stratejik bir geri çekilme ve taktikli saldırıya geçeceklerini söylediklerinde bu, en başarılı meselelerinden biri olarak kabul edildi. Bununla birlikte bazı insanlar cihadın Libya'da sona erdiğini düşündüler. Ama bu, Libya'daki cihadın sona ermediğini, çatışmalara devam edecek olurlarsa devam etmeye aday düşünceler olduğunu gösteriyor. Ama şimdi onların cenaze namazını kılın! Geri çekilip kafaları delme ve Kaddafi'nin suikastına odaklanma sürecine odaklandılar.

“Kıbrıs'takine benzer durumlarda, küçük çete birimleri kendilerini onun yolunda feda ederek, siyasi ve psikolojik etkiler arayan teröristler gibi “tüketime uygun” kabul edilebilirdi.”

Burada (şunları) yazdım: Dikkat et! Allah bize yeter o ne güzel vekildir! Bunun, Suriye, Ürdün, Tunus, Libya ve Türkistan'da olduğu gibi, çalışma araçlarının ulusal olarak kapatıldığı sorunlu birçok İslam ülkesinin durumu olduğunu düşünüyorum. Başlamadan önce yola gelecektir. İçindeki çalışma koşulları ulusal olarak kapalı çünkü adadılar, bu ülkeler -coğrafi olarak- açık olsa da etrafı sıkı sınırlarla çevrili adalardır. Bu sorundan ancak bu sınırları açıp bölgesel olarak hareket ettiğimizde kurtulabiliriz. O zaman bu ülkeler dikenli tellerle çevrili ada durumundan çıkar.

Diyor ki:

“Büyük bir beceri ile Grivas dönüşümlü olarak kentsel ve kırsal grup-

larını kullandı. Kırsal alanda bir operasyon yapmak istediğinde, kırsal gruplar hedeflerine yıldırım saldırıları gerçekleştirinceye kadar, şehirlerde büyük gösteriler düzenliyor, güçleri stabilize ediyordu.”

Bu da iyi bir nokta, saha komutanına ve ne yaptığını bildiğine dikkat edin! Saha komutanı olmayan bir kişi, başka bir bölgedeki askeri bir eylemden yararlanmak için siyasi bir eylem olan gösteriyi nasıl yürütebilir?

Asker olduğu halde (insanları harekete geçirerek) nasıl bir gösteri düzenleyebilir? Bir asker (insanları kışkırtarak) bir gösteri düzenleyemez. Bir gösteri düzenleyebilen yurtdışındaki siyasetçi ise sınır dışındadır ve gösteri düzenleyemez.

“Şehirlerde bir operasyon yapmayı planlarken, kırsal kesimde sıkıntılar yaratarak askerleri tarama yapmaya zorluyordu.”

Düşman orduları ve istihbarat servisleri bu taktikleri incelemiş ve onları bilmiş olsalar da müdahale etmek zorunda kalırlar. Şehirlerde huzursuzluk ve gösterilerle karşı karşıya kalan askerî amir, onları korumak ve engellemek ister. Bununla birlikte bunu yaparken kırsal bölgeyi boşalttığını biliyor, ama bunu yapmak zorundadır. Kırsal kesimde olay çıkararak, hasmı çaresi olmayan bir tuzağa düşürmek; tuzağı bildiği halde (tuzağa düşüyor) sorundan kurtulamıyor, işte bu dehanın doruk noktasıdır.

“Grivas şöyle yazdı:

“Kaynaklarım zayıftı. Askeri bir zafer elde etme umudunu besleyemedim, mesele bir güç oluşturmak ve düşman onu yok etmek için ne yaparsa yapsın varlığını sürdürmesine gayret etmekti. İlk altı aydan sonra buna ve daha fazlasına ulaştık.”

Lefkoşa'ya vardığında Harding, Makarios ile kısa bir görüşme girişiminde bulundu. Makarios kim?”

Piskopos Makarios, Grivas Devrimi'nin siyasi kanadı, Kıbrıs için bağımsızlık talepten bir süreç yürütüyordu, fakat siyasi olarak; burada durumun iki örgüte dönüşmemesi için askeri kanada destek veren siyasi bir kanat meselesi üzerinde durup koşullarını koyuyoruz.

**“Müzakereler birkaç gün içinde başarısızlıkla sonuçlandı ve Grivas genel bir saldırı emri verdi. (Bunun üzerine) Ordunun kırsal kesimden çekilmesi için polis karakollarına saldırı düzenlendi. EOKA'nın adamları (Metsaro) maden ocağına girip 1.500 dinamit dolgu, 600 fünüye ve 3.000 metre ateşleme fitili aldıktan sonra ayrıldılar. Başka bir grup Gazi Magosa limanındaki askeri depoları işgal etti, bir muhafızı bağlayıp susturdu ve bir kamyon dolusu silah yükledi; makine-
li tüfekler, havan topları, fırlatıcılar, bazuka-tankavar vb.”**

Burada duruyoruz, Makarios müzakere ediyordu, diğeri ise bir askeri işgal yapmak için görüşmelerin sonucunu bekliyordu. Bu yüzden burada diyoruz ki:

Bu, siyasi manevralar elde etmek üzere düşmanla müzakereler yapmak ya da "siyasi gerilla savaşı" dediğimiz şeyi yapmak için gerillaların yüzeyde -yani mümkünse yüzey üzerinde- bir kanada sahip olmalarının avantajıdır. Yani, politikacılar bile düşmanı tamamen kırmaya ve savaş alanında ezmeye kani olmadığınız bir bölgede kazanç elde etmeye çalışırlar. Bu durumda bile -ama daha az bir kısımda- operasyonların sonucunu elde etmek için düşmanla müzakere yapan politik bir kanada ihtiyacınız var. Çünkü bu siyasi kısma sahip olmazsanız, İslam tüccarları ve politik tüccarlar gelip bu işi yapacak ve operasyonların neticelerini toplayacaklardır.

Fakat benim görüşüme göre politik kanat için -Allah daha iyi bilir- üç şart gerekir.

Birincisi: Düşman siyasi kanadı ezmeye hazır olmamalıdır. Bu nedenle, Arap dünyasındaki işbirlikçi âlimleri, her ülkeye göre sınıflandırmak üzere ararken Suriyede, Fas'ta vs. (öyle âlimler) buldum. Libya'da işbirlikçi âlim bulamadım, orada ne âlim ne işbirlikçi ne de bir şey bulunuyordu. Dini kurumun görevlileri bile bakanlıkta resmi görevli şeklinde olup insanların değer verip dinlediği âlimler değildi. Sistem kesinlikle kimseyi bırakmamıştır.

Bu durumda, müzakere edecek siyasi ve direnecek askeri bir silahın var olabileceğine dair hiç umudunuz olmaz. Aynı şekilde sömürgeci düşman manevra yapmaya hazır olmadığına, siyasi bir kanadın varlığından yararlanamazsınız.

Dolayısıyla ya demokratlığından ya da kamuoyu baskısından veyahut ihtiyacı olduğundan düşman bu siyasi kanadı bastırmak istemiyor olmalıdır. Yani şimdiki amacı insanlarla konuşmak olmalı. Hafız Esad televizyona çıkıp: "Bunlar vuruyor! Vuruyor! Vuruyor! Peki, ne istiyorlar? Ne istediklerini söylesinler, belki biz problemlerini çözeriz, belki anlaşabiliriz" dedi. Aslında o, birileriyle konuşmak istiyor, peki kim gidip onunla konuştu? Müslüman Kardeşler onunla konuştu, olaydan sorumlu olan çeteler onunla konuşmadı.

O halde birinci şart, düşmanın doğasının, bu siyasi kütlenin varlığına müsaade etmesidir.

İkincisi: bu şart çok önemlidir. Bu politik manevralar ve tüm bu siyasi kanat askeri cihada ve liderlerine bağlı olmalı, tersi değil, askeri kanat siyasi kanada tabi ya da bağımsız olmamalıdır.

Bundan dolayı Grivas bile Makarios'tan muzdaripti, çünkü para onda olduğu için -şunu yap, şunu yapma şeklinde- algılarını empoze etmeye çalışıyordu.

Müslüman Kardeşler ise bu sorunda yönetimini empoze etmek isteyen bir siyasi organ olarak "Savaşçı Öncüleri" tamamen yok ettiler. Hatta onlara: "Size finans sağlamak için bize tabi olun" dediler. Bunun üzerine kardeş onlara: "Yurtiçine gelin ve saha komutanı tayin edin, ona bey'at edip onun askeri olacak ilk kişi ben olayım, kaçak birine bey'at etmek olmaz" deyince Müslüman Kardeşlerle Savaş Öncüleri arasındaki bütün bağlar koptu.

İkinci şart: Askeri birime tabi olması.

Üçüncüsü: Siyasi kanadın liderlerinin askeri bir çözüme inanıyor olması, askeri bir çözümün temel olduğunu ve siyasi manevralarının sadece bölümün bir devamı olduğunu bilmesi gerekir. Oysa tüm politikacılar, bütün askeri eylemlerin kendi hizmetlerinde olduğunu ve onlar için tahsis edildiğini düşünmektedirler.

Burada Suriye'den, Müslüman Kardeşler ile rejim arasında ve Mücahidler adına Süfi cami imamı ile rejim arasında gerçekleşen görüşmelerle ilgili önemli bir örnek vereceğim:

Olaylar tırmandığında Hafız Esad çıkıp şöyle dedi: "Konuşun! Ne istiyorsunuz? Ne istiyorsunuz?" Sonra Müslüman Kardeşlerin liderlerini cezaevinden çıkarıp onlarla müzakere yaptı. Müslüman Kardeşlerin liderleri Mücahidlere haber gönderip: "Eylemleri hafifletin, konuşmaya fırsat verelim" dediler. Sonra Hafız Esad Halep ve Hama Şeyhlerine haber gönderip: "Bizim adımıza bu insanlarla anlaşın" dedi. Bunun üzerine şeyhler Mücahidlerle irtibata geçtiler.

İki tarafın davranışı nasıldı?

Müslüman Kardeşlere gelince, müzakereler neticesinde şu büyük stratejik talepleri istediler:

- İşten çıkarılan çalışanların iadesi.
- Mahkûmlara hapis cezaları sırasındaki maaşları için tazminat ödenmesi.
- Devletin mezhepçiliğinin kaldırılması -bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum-
- Camilerde tekrar vaaz verme özgürlüğünün verilmesi.

Müzakerelerin sonucu bu duruma ulaşıncı -Mücahidlerin tarihinde en büyük operasyonu "topçu okulu" operasyonu idi- İbrahim el-Yusuf, (Allah rahmet eylesin) bu neticele cevap olarak ünlü olmayan ancak "topçu" olayına çok yakın bir katliam gerçekleştirdi. Grivas'ın yaptığı gibi, İbrahim el-Yusuf da "Savunma Tugayları" komutasını kuzey Halep'teki operasyonları ve soruşturmaları denetlemeye gelen özel birlikleri taşıyan otobüse pusu kurdu. Pusuyu kuran bazı kardeşlerle konuşmuştum, ilkel yete-

neklerle yapılmış çok güzel bir pusuydu, otobüs TV'de gösterildiği zaman süzgeç gibiydi, 30 yolcunun her birinin kafasına birer atış yapıldı. Sonra otobüsün üzerine benzin döküp yaktılar.

Devlet, bu insanların konuyu tümünden reddettiğini anladı. Bu olay savaşın kaynağı veya nedeni ile ilgisi olmayan sonuçları getiren müzakerelerin reddedilmesinin bir ifadesiydi. Sonra çalışma tekrar geri başladı.

Daha sonra Hafız Esad, Müslüman Kardeşlerin liderlerini üç gün boyunca Cumhuriyet Sarayı'nda ağırladı ve şu ana kadar bu görüşmelerde neler olduğu hakkında hiçbir bilgimiz yok.

Saraydan çıkınca bir kısmı serbest bırakıldı. Bunlar Ürdüne gitti ve her şeyi yok edecek bir yöntemle meseleye devam ettiler.

Neden? Çünkü silahın (kendisi için) taşındığı hedeflerle hiçbir ilgisi olmayan politik bir kanattır, ikna da olmamıştır ve askeri kanat tarafından yönetilmemektedir.

1984 yılında Suriye istihbaratı ile Almanya'da tekrar müzakere ettiklerinde ve bir açıklama ile duyurduklarında, sonuç aynıydı. Daha sonra Şeyh Abdülfettah Ebu Gudeh 1994'te Suriye rejimi ile müzakere yaptığında, sonuç yüz kat daha kötüydü, askeri harekât olmadan müzakere ettiği için, koşulsuz bir teslimiyet olmuştı.

Aynı şekilde -haber doğruysa- Mısır'daki İslami Cemaat temsilcileri hapisanede müzakere yaptıklarında, biri hasma: "Tamam, ben savaştan vazgeçtim ve hiçbir şey istemiyorum, hatta beni hapisten çıkarmanızı da istemiyorum" dedi. Talepler arasında onları hapisten çıkarmaktan bahsetmediler.

Silahlı kanatlarla müzakere süreci bağımsız bir bilimdir, aksi takdirde (müzakere) ölüme dönüşür.

İkinci örnek ise çok daha onurluydu, çünkü Sufi ve cami imamlarından oluşan Halep Şeyhleri gündüz istihbaratla müzakere yapıp gece Adnan Ukla ile buluşuyorlar ve onlara haber gönderiyorlardı. Ayrıca camilerden ve tarikat öğrencilerinden bağış topluyorlar ve devletle manevra yapıyorlardı.

Bu meseleyi bana Ebu Nasr el-Beyanuni (Allah rahmet eylesin) bizzat anlattı, -kendisi ile "Savaş Öncüleri" arasındaki anlaşmazlığa rağmen- Âlimlerin İslami Cephesi ile Ürdündeki "Savaş Öncüleri" arasındaki durumu düzeltmek için onunla Adnan Ukla arasında arabuluculuk yapıyordum, bana: "Adnan Ukla'ya sor, Devletle müzakere ederken Halep'teki 24 merkezin parasını (masraflarını) camilerden topladığımız paralarla ödemiyor muyduk?" dedi. Bunula birlikte Ebu Nasr bana: "Ben Şeriat Lisesinin müdürüydüm, bir merkeze ihtiyaçları oldu, 300 bin liralık Şeriat lisesi bütçesini alıp bir merkez satın aldık. O zaman okulda teftiş olsaydı idama giderdim" dedi, bütün parala-

rı direnişe verdi.

Devletle müzakere yaptıkları zaman Şeyhlerin duruşu onurlu bir duruştu, Müslüman Kardeşlerin yaptığı gibi değil, aksine cesaretli bir duruştu.

"Muhammed eş-Şamî" adında Halep, Suriye ve Ortadoğu'nun en büyük âlimlerinden biri olan ve yüksek bir mevkie sahip olan bir Şeyhimiz vardı. Asilzadeydi ve tüccarlardan vs. pek çok takipçisi vardı. Kelimenin tam anlamıyla dil âlimiydi. Hafız Esad, ona ne olacağını görmek için Âlimler Topluluğuna almak istedi, orası anormaldir.

Sadece o gelince toplantı yaparlardı.

Mücahidler ile Şeyhler arasındaki ilişkinin tabiatı açığa çıkınca Ebu Nasr el-Beyanuni bana gizlice şunları anlattı: "Ben Adnan Ukla'ya haber gönderip: "Eğer Şeyh Muhammed eş-Şamî yarın öğle ezanına kadar hayatta kalırsa, yarın Halep'te 24 sarıklı darağacına asılacaktır, çünkü Şeyhlerle direniş arasındaki ilişkinin tabiatını keşfettik" deyince Adnan Ukla bir topluluk gönderdi ve mescidin kapısında onu beklediler, ama mescitten çıkmadı." Kardeşler doğru bir içtihatla geçip mescitte öldürmüşler.

O zaman çok önemli bir mesele vardı. Halep'teki insanların durumu, Şeyh Muhammed eş-Şamî'nin öldürülmesini tahammül etmezdi. Onu öldüren grup "işbirlikçi Şeyh Muhammed eş-Şamî idam edilmiştir" diye bir ilan asmıştı. Bunun üzerine Adnan bir grup gönderip o ilanları kaldırttı. Sonra "Âlimlerle oturup yardımlaştığı için istihbarat tarafından öldürüldü" diye bir söylenti yaydılar. Yani onu öldürüp cenazesine katıldılar. Suriye halkı da Şeyh Muhammed eş-Şamî'yi öldürdüğü için bugüne dek devlete tükürür.

Bu örnekte birden fazla ibret vardır. Ben, sadece müzakere sürecine devlet hazırsa ve düşman hazırsa gerçekleşmesi gerektiğini, yani eğer bu müzakereler kontrolünüz altındaysa ve bu insanlar size liderliği teslim etmişlerse, müzakerelerin de ikincil bir iş olduğuna ve askeri eylemin şart olduğuna ikna olmuşlarsa müzakere yapılabileceğini göstermek istedim.

Şimdi devam ediyoruz, diyor ki:

"Siyasi kargaşa şiddetlendi ve İngilizler gösterileri önlemek için başarısız girişimlerle durumu daha da kötüleştirdiler ve (Devrimin İlk Kahramanı) Mikhail Karvalis'in ölüm fermanını duyurmak için en kötü anı seçtiler. Cezayı da 1940 Yunanistan'ın Mihver devletlerinin uyarısını reddetme yıldönümü olan Kıbrıs Ulusal Bayramı gününde 28 Ekim'de gerçekleştirdiler. Harding, halka açık sokaklardaki tüm gösterilerin yasaklandığını duyurdu. Buna karşılık Grivas, Kıbrıslıla-

ri bu yasağa uymamaya davet ederek karşılık verdi. Bunun neticesinde, bir dizi çarpışma meydana geldi, askerler ateş açtı, üç kişi yaralandı ve 1000'den fazla kişi tutuklandı."

Burada adam hesaplanmış bir zamanda olayları tırmandırmaya davet etti. İnsanları gösteri yapmaya, grev yapmaya ve gösteri yasağına karşı çıkmaya davet etti, çünkü insanların buna uyacağını biliyordu. Dedik ki, insanları cihada çağırıp harekete geçmelerini istediğiniz zaman hesapta hata yaparsanız, insanlar harekete geçmez (cihada katılmaz) ve düşmana: Ben zayıfım, şimdi beni vurabilirsin! İşaretini vermiş olursunuz.

Ülkede veya İslam dünyasında herhangi bir cihad ilanı ve çağrısının öncesinde düşmanı zayıflığınızla cezbetmemek için, Müslümanların cevap verme olasılığının kapsamlı bir çalışması yapılmalıdır. Yoksa düşmana bir hediye mesabesinde "ben zayıfım gel beni vur" şeklinde bir halk referandumu takdim etmiş olursunuz!

Şimdi insanlarla, Müslümanları en fazla harekete geçirecek olan mukaddesat meselesi hakkında konuştuğumuzda, insanlar mukaddesat için harekete geçmezse bu, mukaddesatı yok etmek ve her şeyi yakmak için zamanın münasip olduğu anlamında düşmanı cezbeder. Bu, zamanlamada ve insiyatife sahip olmada bir hatadır, çünkü bu istifade edebileceğimiz bir derstir.

"Böylece, İngiliz birlikleri şehirlerde meşgul oldu ve Grivas ada çağrısında bir saldırı emri verdi. 18 Kasım'da otuzdan fazla yere 50'den fazla bomba atıldı, bir haftada yüzlerce saldırı düzenlendi ve Lefkoşa'daki postanenin yarısından fazlası imha edildi. Lefkoşa banliyösündeki "Kiko" kampına bisikletle sepet içinde sekiz Rıtl ağırlığında bir bomba nakledildi. Astsubay kantininin çatısı havaya uçuruldu ve iki Çavuş öldü. Limasol ve Larnaka'da askeri merkezlere saldırı düzenlendi. (Seren sıradağlarındaki gerillaların, iki maden ocağının nöbetçi müfrezelerine saldırımları ve ordunun yoldaki üç aracını yok etmeleri, komutanların bütün gece hareketlerini durdurmaları na yol açtı.

Grivas bizzat iki askeri kamyonu pusuya düşürerek birini yok etti ve yakındaki bir tepeye çekildi. Üç saat sonra, bir kurtarma müfrezesinin geldiğini ve ölü askerin cesedini taşıdığını gördü. (Bu müfreme bölgeyi aramak için hiçbir girişimde bulunmadı."

Liderin katkısı, cepheye yaptığı ziyaret ve ölçülü bir şekilde bizzat askeri operasyonlar yapması (önemlidir), ama bunun Liderin çalışmalarının bir parçası haline gelmemesi gerekir.

Aynı zamanda saha liderliğini korumalı, hareketsizleşip oturmamalıdır, aksine doğrudan cihad etmenin sevabını almaya çalışmalıdır. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve selâm): “Kim devenin sağılacağı kadar bir süre Allah yolunda cihad ederse, mutlaka cennete girer” buyurmuştur. Yani bazı âlimlerin takdir ettiği üzere yirmi dakikadır, lider cihada katılarak bu ecirden kendini mahrum etmemiş olur. Tam bir saha lideri olan İbrahim el-Yusuf şu şiarı belirlemiştir, ona: “Dön” dediklerinde: “إذا كنت إمامي فكن أمامي” “Eğer benim imamım (liderim) isen, önümde ol” derdi. Cihad namaz gibidir: “Eğer benim imamım (liderim) isen, önümde ol” imam arkada değil en önde durur, bu saha liderliği konusunda asıldır.

Ancak bu saha liderliği, kendisini birincil görevlerinden uzaklaştıracak hale gelmemeli ve öldürülmeye veya tutuklanmaya karşı savunmasız bir duruma düşürmemelidir. Çünkü bunun ruh ve moral üzerindeki etkisi çok büyük olur. Daha önce Ömer b. Hattab fetihlere katılmak isteyince Ali b. Ebî Tâlib'in (radiyallâhu anhu): “Öldürülmeniz Müslümanların gücünü kırıp düşmanın moralini yükseltir. Dönüp gönderdiğiniz bölük mağlup olursa, onun yerine ordu ve bölüklerinizi göndermeye devam edersiniz” dediğini zikretmiştik.

Dolayısıyla ikisi arasında bir denge olmalıdır.

Diyor ki:

“26 Kasım'da adada sıkıyönetim ilan edildi, polis olağanüstü yetkilerle sahip oldu, grevler yasaklandı ve silah taşımanın cezası ölüm oldu. İngiliz askerleri, (Black and Tans mangasının) İrlanda'da yaptığı gibi sivil halka karşı harekete geçerek arkadaşlarının öldürülmesine karşılık verdi. Pazarlara giden kamyonları durdurdular, taşıdıkları meyve ve sebzeleri yollara döktüler. Evlerin kutsallıkları ihlal edildi, mülkler büyük çapta tahrip edildi ve şüpheli ve tutuklular yargılanmadan birkaç ay boyunca gözaltında tutuldu. Grivas durumu şöyle özetliyor: “Güvenlik güçleri, kasıtlı olarak nüfusu kucağımıza atmak istiyormuş gibi davrandılar” gerçekten de öyle oldu.

Grivas gerilla çalışmalarını koordine etmek için Troodos Dağları'na gitti ve birkaç kez tutuklandı. Bir keresinde toplam 700 kişilik iki İngiliz birimi isyancıları ararken, gerilla isyancılarını kuşatmak için siste birbirlerine yaklaştı, bu arada isyancılar gizlice kaçtılar ve iki birlik hatalarını fark etmeden bir saat boyunca birbirleriyle çatıştılar, bunun sonucunda elliden fazla insan öldü ve yaralandı.”

Diyorum ki: Bu, bazı ülkelerdeki güvenlik birimlerinin çokluğu ve merkeziyetçilik eğilimi ile tekrarlanabilir. Bizim Suriye'de olduğu gibi: Siyasi güvenlik, askeri güvenlik, devlet güvenliği, genel istihbarat, başkanlık sarayı güvenliği, hava kuvvetleri gü-

venliği ve adlarını bilmediğimiz güvenlik; merkezi olarak birbirine bağlı olmayan 600 güvenlik birimi, bazı birimlerde adlarımız var, dolayısıyla bir cihaz tarafından takip edilirken başka bir cihaz tarafından takip edilmemekteyiz.

Gerilla savaşının başlangıcında yeni başlamış olan bu güvenlik karışıklığı ışığında bu aygıtlar birbirine düşürülebilir. Ama kısa sürede ders aldılar, meseleyi merkezi bir hale çevirdiler ve sahip oldukları güvenlik açığını bitirdiler. Onlara bellerini kırmayan bir darbe indirdik; güçlendiler ve daha hazırlıklı oldular. Şimdi ise bütün insanlar güvenlik deneyimlerini birbirleriyle paylaştılar.

"1 Ocak 1956'da Harding radyodan EOKA'nın günlerinin sayılı olduğunu duyurdu. Ertesi gün, 800 asker, Grivas'ın saklandığını düşündükleri çalılıklara yöneldi, bütün günü üç kilometrekarelik bir alanı taramakla geçirdiler ve sadece üç esirle geri çekildiler. Grivas: "Üç kilometrekare güneydeydim, operasyonu dürbünle izliyordum. Askerlerin izlediği yolun saçmalığına şaşırdım" diyor."

Saha liderliği noktasında biraz daha açıklama yapacağız. Size Suriye cihadında hatırladığınızı söylemiştim, ama aynı zamanda çok parlak noktalar da vardı. Bu noktalardan birisi de doğrudan saha liderliğidir. Adnan Ukla'nın bir kahvehanede yaptığı konuşmayı anlatmıştım. Devrimin amaçları, meselenin ne olduğu, Nusayrilik vb. gibi konuları açıklayan medya bilgilendirme konuşmasıydı. O ve yanında olanlar silahlı, insanlar da silahı görüyor, yani silahlı gösteri.

Diyor ki:

"22 Ocak'ta EOKA birimleri, polis tarafından ruhsatlı binlerce av tüfeğini ele geçirmek için adanın tüm köylerine aynı anda saldırdı, nitelikten sekiz yüzden fazla silah ele geçirdiler, Grivas, geceleri İngilizleri rahatsız etmek, askeri kışlalara saldırmak, askeri güçleri meşgul etmek ve hainleri infaz etmek için kullanmak üzere onlarla özel grupları donattı.

Şubat 1956'da İngiliz kuvvetleri sayısı yirmi iki bin kişiye ulaştı. O zamanlar EOKA'nın köylerde av tüfekleriyle donatılmış 700 geçici gerilla isyancısı tarafından desteklenen (çatışma birliklerinde) 273 kişi vardı. (Çatışma birliklerinde) Lefkoşa'da on beş gruba ayrılmış 80 savaşçı vardı, Magosa'da 76 ve Limasol'da 34 savaşçı vardı. Bunlar adanın ana şehirleri. İngilizler sayıda büyük bir üstünlüğe sahipti, Grivas, beş bin polis memuru tarafından desteklenen ordunun (ister şehirlerde ister dağlarda olsun eski ve yeni birçok hedef sunan hareket etmesi zor bir ceset) olduğu sonucuna vardı."

Bu doğrudur, daha önce askeri bir ifade olan “doğgunluk noktasından” bahsettiğinde bunu açıklamıştı. Bu bana Suriye’deki cihadda askeri yükseliş aşamasını hatırlattı. “Topçu Okulu” eylemini gerçekleştirdiklerinde şehirde yirmi kişiydiler, örgütün asıl yeri olan Hama’da 100 kişi, Dimaşk’ta da on küsur civarındaydılar. Buna rağmen Suriye’deki cihad tarihinin en iyi askeri intikamını ortaya koydular.

Örgüt kontrolsüz açılıp şehirde kimi açık kimi gizli 1.500 adamımız olunca tutuklamalar çoğaldı, merkezler ortaya çıkarıldı. (Bu durumda) takibata uğrayanları merkezlerinde tutmak mümkün olmamıştı. Dolayısıyla bu cisim büyük bir yüke dönüştü ve askeri eyleme hiçbir katkısı olmamıştı.

Grivas’ın “Küçük hücrelerle şehirlerde saldırırsınız, biraz büyürseniz, bu bir intihara dönüşür” sözleri bana bunu hatırlattı. İşte Kıbrıs deneyiminde anlamlı dersler! Örgütsel genişleme sürecinde, kentsel mücadelede hücrelerin sayısı az olmalıdır. Eğer kırsal kesim varsa takibata uğrayanlar kırsal kesimlere gitsin, çünkü şehirler büyük miktarda çete varlığına tahammül etmez.

Dedi ki:

“EOKA terör ve sabotaj kampanyasını yoğunlaştırdı; üst düzey subayların evlerinde, kulüplerde ve askerlerin uğrak yeri olan barlarda bombalar patladı. Bir hizmetçi -EOKA üyesi- Sir John Harding’in yatağının altına bir bomba yerleştirdi, ama neyse ki vali için sıcaklıkta-ki ani değişiklik (Grivas’ın dediği gibi) zamanlamada bir gecikmeye neden oldu ve bomba patlamadan önce bulunup kaldırıldı.”

Burada bu casus olayında kısa bir duraklama yapalım: Düşman ordusuna veya güvenlik birimlerine üyeleri (casusları) yerleştirmek önemlidir diyorum. Özellikle düşman yabancı bir işgalciyse, üyeleri (casusları) yerleştirmek kolaylaşır, çünkü lojistik hizmetlerinde ülke halkından büyük miktarda hizmetçi ve işçiye ihtiyaç duyacaktır.

Suriye’de cihad başlangıcında çalışma doğal olarak Nusayriliğe karşıydı. Düşünün son zamanlara kadar Hafız Esad’ın Cumhuriyet Muhafızları çoğunlukla Ehl-i Sünnet’ten idi. Aslında Hafız Esad ve Senegal Devlet Başkanı’nın Şam’da kaçırılmasını amaçlayan başarılı operasyon, Halep’ten özel Cumhuriyet muhafızlarından iki Sünni kardeş tarafından yönetildi. Düşünün bunlar operasyondan sonra hayatta kaldılar.

Adnan Ukla: “Ben oturup haberleri bekliyordum, Hafız Esad’ı kaçırdıktan sonra devletle nasıl müzakere yapacağımızı ya da onu idam edeceğimizi düşünüyordum” diyor. Yani tamam! Adam meseleyi bitirmişti!

Kardeş dedi ki: “Hafız Esad’ı önümde görünce; kaçırıp çıkarsak hayatta kalmayız diye düşündüm.” Dolayısıyla aklındaki tüm emirleri değiştirdi ve kaçırmak yerine bir el bombası çıkarıp onun ve Senegal Başkanının üzerine attı, ancak bomba patlamayıp

kendisi ile Senegal Başkanının arasına geçti. Bunun üzerine ikinci bombayı attı, ama maalesef Nusayri değil de Filistinli olan şahsi muhafızlarından biri anında bombanın üzerine kapandı, bomba onun içinde patladı ve Sayın Başkanı(!) korudu.

Tabii ki, bundan sonra Cumhuriyet Muhafız birliğini ve tüm liderliklere yakın olan birimleri Nusayri veya Mücahidlerle kesinlikle iş birliği yapmayacak diğer mezheplerden birileriyle değiştirdi.

Diyor ki:

"Görünüşe göre İngilizler diğer terör deneyimlerinden pek bir şey öğrenememişler. Onu durdurma çabaları, EOKA'ya yardım etmek için insanları korkutmaya odaklanmıştı, ama sadece halkın öfkelenmesine sebep oldular. Askerlerinin saldırıya uğradığı yerlere; köylerde birkaç yüz pound toplu para cezaları uyguladılar, ama Magosa'da 40.000, Limasol'da 35.000 pounda ulaştılar. Sonra bu yöntemin etkisiz olduğu görüldü ve altı ay sonra terk edildi."

İngilizlerin çok bocaladığı açıktır.

"Ele geçirilen EOKA savaşçıları konusundaki katı şiddet yeterli bir caydırıcılık sağlamadı, aksine önemli siyasi sonuçlara yol açtı. 10 Mayıs 1956'da EOKA savaşçılarının ilk grubu cinayet suçlamasıyla Lefkoşa Merkez Hapishanesinde asıldı. Yunanistan'da büyük protestolar düzenlendi. Atina'daki ayaklanmalar sırasında yedi kişi hayatını kaybetti. Kentin valisi, kalabalığın alkışları arasında Kraliçe Elizabeth ve Prens Philip'in ziyareti anısına (dikilen) mermer bir plaketi kırdı. İngiliz basını bizzat idamları kınadı. Ertesi gün, misilleme olarak, General Grivas iki rehineyi infaz etti. İki rehinenin akıbeti biraz sempati yarattı, ama manşetler milyonlarca insanın İngiliz adaleti konusunda bir hata olarak gördüğü şeye yoğunlaştı.

Siyasi savaşın ironilerinden biri de -ki bu bilinmesi ve anlaşılması gereken bir konu- kuralların her iki kamp için aynı olmadığıdır."

Burada iki duraklamamız olacaktır 172 ve 173:

Birinci nokta caydırıcılık konusu, çeteler caydırıcılık üslubuna sahip olmalı, yurtdışında ve küresel olarak düşmanı ve düşman sempatizanlarını caydırma imkânına sahip olmalıdır. "Suriye Deneyimi" kitabında Hafız Esad'ın yıkılmaya maruz kaldığını yazmıştım, ama (bu durum karşısında) Kral Fahd, Nusayri hükümetini desteklemek için büyük bir miktar ödedi. Suudilerin bu konuda caydırılması gerektiğini önerdiğimizde ailelerimiz, siyasi bloklarımız ve Suudi Arabistan'da bulunan Şeyhlerimiz var, bu yüzden böyle düşünmemeliyiz dediler. Bunun üzerine Suudi Arabistan

daha da ileri gitti ve sistemi destekledi.

Mesele Cezayir'de tekrarlandı, şimdi de Libya'da tekrarlandı, dün Prens Nayif'in Libya'da olduğunu duydum.

Demek istediğim olayla doğrudan bağlantılı olarak esirler, idam edilenler ve kaçırılan Müslümanlar için caydırıcılık ve intikam meselesi; düşmanı, yaptıklarını tekrarlamayı düşünmekten caydırmak, sempatanlarımızın ve savaşçılarımızın moralini yükseltmek ve yakalandıkları takdirde (bizimle beraber) çalışanlara arkalarından onların serbest kalmaları için talepte bulunacak birileri bulunacağı ümidi verip esir düştükten hemen sonra morallerinin düşmesini önlemek için önemlidir.

Ayrıca, cemaate katılmak isteyenleri, cemaatin üyelerine karşı sorumluluk taşıdığını hissetmesini sağlayarak cesaretlendirmektir. Ne yazık ki, bu, cihad eyleminin hatalarından bahsederken ayrıntılı olarak sunacağımız ölümcül hata ve ayıplardan biridir.

Dr. Ömer kaçırılınca yardım istedi ve yürek parçalayan bir mektup gönderdi, ama hiçbir etki meydana getirmedi. Tam tersine, düşmana, eğer bu şeyler Müslümanları harekete geçirmezse, kendilerinden daha büyük şeylerde harekete geçirmez işareti verdi. Aynı şekilde Ebu Talal kaçırıldı, hiçbir cemaat harekete geçmedi, Mısır'daki ve diğer yerlerdeki bütün cihad cemaatleri harekete geçmedi, Müslümanlar da harekete geçmedi; (Bunun üzerine) Cemaatlerinden başlayarak Mısır'daki tüm silahlı gruplar, tüm silahlı cihad cemaatleri, hatta tüm Müslümanlar yardımsız bırakıldılar (rezil oldular).

Diğer insanlar kaçırıldığında aynı şeyi söyleyebilirsiniz. Mısır'lılar aslında bunun bedelini ağır ödediler, Körfez'den yirmiden fazla adam teslim edildi, Nur Merkezin-den yeri doldurulamaz bir kadro olan kardeşimiz Ebu Huzeyfe de dahil olmak üzere Ürdünden insanlar teslim edildi, hatta Tayland'dan bazı insanlar da teslim edildi. Yani (Müslümanlar) dünyanın her yerinde kaçırılmaya başladı.

Yine de çok etkili bir ders almamız gerektiğini söylüyorum, bütün çeteler bu caydırıcılığı uyguluyorlar, Şiiler ve Hizbullah, Suudi Arabistan ve Amerika düzeyinde bile neticeler elde ettiler. Çok güzel bir olayı hatırlatmak istiyorum, dış operasyonların planlanmasından sorumlu Hizbullah savaşçılarından biri olan "İmad Muğniye" Su-danda Turâbî'nin düzenlediği "İslam Halk Kongresine" katıldı. Geri dönmek istediği zaman ona Cidde havaalanında pusu kurdular, çünkü uçağı yakıt ikmali yapacaktı, bu yüzden Amerikan istihbarat servisi gelip -Suudi Arabistan, Amerikan mandasında bir devlet olması gerekçesiyle- ona pusu kurdu.

Suudi istihbaratı ve İçişleri Bakanlığı bu sürecin gerçekleşmesine izin vermek istemiyordu, çünkü intikam Amerikalılardan değil Suudilerden olacaktı. Hizbullah'ın Belçika, İstanbul ve Bangkok'taki Suudi Arabistan'ın dört diplomatına suikast düzen-

lediğini zaten biliyorlardı. Amerikalıların ayağındaki bot olan bu ajan bile bu sorunda kendisini kullanmasına izin vermedi. Çok akıllıca hareket edip kontrol kulesine uçağın Cidde havaalanına inmesine izin vermemesini emrettiler. Pilot iniş yapmama sinyali alınca, "İmad Muğniye" bir sorun olduğunu anladı ve Sudan'a geri döndü, başka bir biletle alıp İrandaki karargâhına sığındı.

Suudiler bugüne kadar Şia meselesinden korkuyorlar, onlara – hatta küçük çete gruplarına bile- haraç ve cizye ödüyorlar.

Lübnan'daki unsurları aslen Lübnan'daki Sünnilere dayanan küçük Hizbullah'a gelince, İsrail'in onunla müzakere ettiği ve anlaşma yaptığı siyasi sonuca ulaştı ve İsrail tüm Arap ülkelerinden daha fazla ona saygı duyuyor.

Caydırıcılık süreci, inşâAllah detaylandıracağımız bir araştırmadır, burada iki kişi idam edin dedi, doğrudan rehinelere idam etti.

Pakistan Türkistan'dan 12 kardeşi teslim etti; onlar bu konuda hazırlık aşamasındaydılar. Korku size hâkim olduğunda, bana bir tokat vurunca karşılık verirsem; bana daha fazla tokat vuracak-beni ezecek (korkusu), peki, düşüşün (baş eğmenin) sonu nerede (ne zaman biter)? Düşüşün sonu, çete çalışmasının temeli olan caydırıcılığı gerçekleştirmektir. Caydırıcılıktan kaynaklanan tüm kayıpların, caydırıcılık eksikliğinin nihai sonucundan daha kolay olduğunu bilmelisiniz.

Diğer mesele: **"Siyasi savaşın ironilerinden biri de -ki bu bilinmesi ve anlaşılması gereken bir konu- kuralların her iki kamp için aynı olmadığıdır"** diyor ki bu doğrudur.

Bu bir tartışma fikri: Devletin yanında devletin sorumluluklarını üstlenmeden hareket edecek bir devletin yaratılmasından faydalanmak mümkün ise, siyasi ve diplomatik baskılara maruz kalıp dünya ve yerel kamuoyu önünde sorumlu olacağımıza, erken aşamada bir devlet kurmayı düşünmeyerek devlet dışı olma aşamasını genişletmeliyiz diyorum.

Mesela şimdi Yemen veya Ürdün gibi bir bölgedesiniz, yönetimi devralmak isterseniz engellemeleri ve baskıları görün. Şimdi Taliban'a bakın, hükümet kurunca (kurarsa); tüm beklentiler, kuzeyi ele geçirip gerçek bir devlet haline gelerek Birleşmiş Milletlerde bir temsilciye sahip olmaları halinde, bütün siyasi baskılar nedeniyle halihazırda oldukları devlet sorumluluğu olmayan bir çete militan hareketi gibi özgürce hareket edemeyeceklerine işaret etmektedir.

Bu da dikkat etmemiz gereken bir noktadır: Ne zaman bir ülke olarak hareket etmeye yeteneğine sahip olmak (daha avantajlı) veya idari çeteler olarak hareket etmeye devam etmek (daha avantajlı) meselesi çalışmaya değer bir konudur, çünkü belirli bir devlet veya siyasi blok, çetelerin durumuyla aynı olmayan bir baskı altında olur.

Diyor ki:

“Kırsal çete isyancıları karşısında, askerler kentsel sabotajcılara karşı elde ettiklerinden daha iyi sonuçlar elde edemediler. Onları dağlardan çıkarmak için birkaç hektarlık ormanı yaktılar ve sadece birkaçını yakaladılar, bu arada kayıplar doğrudan değiştirildi.

Grivas şöyle yazıyor: “Harding dağ grubumuzu yok etmeye çalıştı, ama iyi düşünülmüş bir planı olmadığı ve bizim yöntemlerimizi anlamadığı için, başarılı olamadı. Etkinliği, zaman zaman muhbirleri tarafından sağlanan ve genellikle yanlış veya şüpheli olan haberlere bağlıydı. Böylece askerlerinden yaklaşık elli kamyon göndererek dar bir alana kalabalık bir yığınak yapardı, bu askerler bu alanda gün boyu arama yapardı. Genellikle aramayı gerçekleştirmeden önce onu atlatırdık, yakındaki yüksekliklerden onu izlerdik, kendisi için belirlenen sınırları aşmayacağından emindik.”

Bu bana, 175. notu, Suriye’de kardeşlerimizin kentlerde iki kez maruz kaldığı taramayı hatırlatıyor; tabii ki her defasında bir dizi tarama yapılıyordu; biri Halep’te başarısız oldu, biri de Hamada tam başarılı olup bilinen Hama katliamına yol açtı.

Halep taraması yapıldığı sırada Halep’te bulunduğumu zikretmiştim. Şehri yaklaşık 25 bin askerle kordon altına alıp dışarıdan kuşattıklarını söyleyebilirim. Şehir meyve bahçeleri ve üzüm bağları ile çevrili düz bir alan olmasına rağmen, iyi bir şekilde kuşatıp kapattılar ve içine yaklaşık 14 bin asker geçirdiler. Tüm birliklerin liderleri Nusayri idi, yaklaşık 2 milyon nüfuslu şehri taradılar, yani yüz binlerce ev; ev ev taradılar ve bazı evlere yedi kez girdiler.

Buna rağmen “(Savaş) Öncülerinin” o andaki planı çatışmaya girmemektir. Operasyonu yöneten Yüzbaşı İbrahim el-Yusuf (Allah rahmet eylesin) idi. Meseleyi anlayan askeri bir adamdı. Nitekim merkezlere çekildiler. Kardeşler, inşaAllah hakkında konuşacağımız bir taktik geliştirdiler: Evlerin içinde, yeraltında tünellerde veya odalarda dikkat çekmeyecek şekilde sığınaklar oluşturdular. Giriş çıkışları, havalandırmaları, atık ve su yollarını gizleyip çalışma ihtiyaçlarına göre düzenlediler. Bir kısmı kırsal kesimlere çekildi, bir kısmı mezarlıklarda ve sabahtan gecenin ilerleyen saatlerine kadar açık kalan çarşı hamamlarında yattı, yani çatışmaya girmediler.

Bu arada devleti kışkırtma süreci yürüttüler. Devlet, eski şehirdeki tüm mahalleyi taramayı bitirdikten ve asker şehirden çekildikten sonra kardeşlerden biri birkaç kurşun sıkarak geri gelirler, bir daha tarama yaparlar, sonra hiçbir şey bulamazlar ve çekilirler. Böylece tarama işlemi başarısız oldu. Tarama sırasında kardeşler iki kez orduyu şehirden uzaklaştırıp Halep’te şehri çevreleyen üzüm bağları ve meyve bahçelerinde onlara pusula kurdular. Nitekim bu başarılı bir deneyimdi çünkü çeteler kurtulmayı başarmıştı.

Hamada yaptıklarına gelince, birincisi çok yoğundu, ikincisi kardeşler kaçamadı. "Suriye Deneyimi" kitabında bu ayrıntıları zikrettim. Hülasesi devlet dayatıldı (baskı kurup başarılı oldu). Şimdiye kadar bunun ihmalden mi, yoksa toplantılarını "Amman'da" ve Suudi Arabistan'da "Medine'de" yapan Müslüman Kardeşlerin siyasi liderlerinin işbirliğinden mi kaynaklandığını bilmiyoruz. Hamad'daki karargâhlarındaki çeteleri-darbeyi hazırlayan orduyu "Medine" ve "Amman" da toplantı yapan siyasi liderlerle bağlayan ana muhabir yakalandı.

Böylece temel planın esas olarak darbeye ve çetelere dayandığını öğrendiler; nitekim esasen İsam el-Attar grubundan oluşan ve Suriye ordusunda 25 yıl gizlenmenin sonucu olan darbe subaylarını tutukladılar. İki üç ay içinde başta Tuğ General Teysir Lütfi olmak üzere yaklaşık 420 Subay idam edildi ve Suriye ordusundaki Sünnilerin belikırıldı. Ebu Cafer el-Mansur'un dediğı gibi (kertenkeleyi deliğinden çıkarmak) kaldı.

Ebu Cafer, Muhammed en-Nefsü'z-Zekiyye hareketinin farkına varınca, kendisini erken çıkmaya ikna etmesi için birini göndermeyi planladı. Ona yardım etmesi için gönderdiği şahıs: "Sizin ayaklanmanız şart! Siz haklısınız! Siz şöylesiniz, siz böylesiniz, kesinlikle ayaklanmalısınız" diyordu. Nitekim ayaklandı. Medine'de zamanından önce karşılaşmaya çıkınca, Ebu Cafer el-Mansur, sevincinden ve gerilla savaşı anlayışından dolayı dengesini kaybederek sarığını çıkarıp havaya fırlattı ve: "Kertenkeleyi deliğinden çıkardım" dedi. Zamanından önce çıkınca açık bir yüzleşmeyle karşı karşıya kaldı ve (Ebu Cafer) hareketi yok etti.

Aynı operasyon gerçekleşti ve Hama hepsi Sünni olan üç ordu kordonu tarafından kuşatıldı. Kentte arama çalışmaları, günde bin ila dört bin kişi tutuklama kapasitesine sahip taburlarla başladı. (Tutuklananlar) işkence, dayak ve istihbarat seçimine maruz kalıyorlar. Her gün, onlarla ilişkili olması muhtemel olan 100 kişi yakalıyorlar, onları iyice sıkıyorlar, gerçekten bağlantılı olan 10 kişi çıkarıyorlar. Bu yöntem; insanları topluca sıkma yöntemi, Ruslar tarafından Çekoslovakya'da kullanılmıştır.

Daha sonra, operasyon konumlarını belirleyince, üsse patlayıcıları koyup çatışmaya girmiyorlar. İçindeki sivil ve silahlı insanlarla patlatıyorlar. Bu durumda kardeşler bedavaya gittiklerini düşünmeye başladılar. Durum Ebu Bekir'in (Allah rahmet eylesin) Müslüman Kardeşler liderlerine yazdığı mektubunda açıkladığı gibiydi -ben de onlarla birlikteydim- "Böylece bedavaya gitmemek, Sünnilere ordudan kaçmak ve size çalışma fırsatı vermek için savaşıma fırsatımız var" (diyordu).

Ne dışarıdaki insanlar hazırdı ne de Mücahidlerin çıkarları doğrultusunda kaçacak olan Sünni ordunun seçenekleri vardı, yönlendirmeye de sahip değildi. Bu yüzden devlet çatışmaya zorladığı çetelerle baş başa kalıp çalışma tümünden yok edildi.

Bu, gerçekleşen tarama taktiğiydi ve 500 mücahidin öldürölmesiyle sonuçlandı. "Ebu Bekir el-Cevad" 8 Şubat'ta sabah namazında camilerde "Haydin cihada" çağırıyordu.

15 bin sivile silah dağıtıldı. 500 RPG zırh delici, 60 ve 82 kalibre arasında onlarca havan topolarına sahip oldukları için şehir üzerine iniş yapan birkaç paraşütcü indirmesini yok etmeyi başardılar.

Buna rağmen kardeşimiz Ebu Bekir, sokakları geniş olduğu için yeni kentten vazgeçip eski kentin yarısına çekilmesi gerektiğini keşfetti. Nitekim dört gün sonra çekildi ve 14 gün direnip çatıştı. Kadınlar bile mühimmat, yiyecek ve su taşımada yardımcı oldular. Çatışmada yer alanların sayısı 30 bin sivilden fazlaydı. Ama ordu başarısız olunca geri çekilip kenti roketlerle bombaladı. Şehrin dörtte biri yok edildi, 40.000 kişi öldürüldü. Ayrıca ordu kente girince toplu infazlarla 15.000 kişi öldürüldü. Daha sonra en korkunç işkence ve ırlara tecavüz eylemleri uygulandı. Korku haberlerinin başka şehirlere ulaşması ve başkalarına ibret olması için dehşete düşmüş insanların diğer şehirlere yayılmasına izin verdiler.

Bu, tarama sürecinin ordu tarafından başarıya dönüştürülmesinde bir derstir. Hamada olanlar, 1980'de kardeşler direnmiş olsalar, Halep'te de olabilirdi, ama tarama sürecinden kaçındılar.

Diyor ki:

“Ne yapabilirdi ki? Grivas daha sonra düşmanınin karşılaştığı problemi inceledi ve şöyle yazdı:

Harding hatasını devam ettirdi: bir yandan rakibini ciddiye almadı, diğer yandan da güçlerinin potansiyelini abarttı. Bir fareyi yakalamak için bir tank kullanmak bir hatadır, ancak bir kedi bunu en iyi şekilde yapabilir. Mareşal'in bizi yakalamak için kullanabileceği tek yol; bu amaç için eğitilmiş, becerikliliğe ve sabra bağlı kalabilen, beklenmedik bir anda hızlı bir şekilde vurabilen küçük gruplar kullanarak bizimle kedi ve fare oyunu oynamaktır.”

Bu bana not 176'yı Suriyeli istihbaratın “uçan kontrol noktaları” denilen şeyi yaparak yaptığı şeyi hatırlattı: Bunlar ani bir kuşatma yapabilen hafif gruplardır. Kardeşlerin çoğu takip edilip sahte kimliklerle ve silahlı olarak hareket ettikleri için uçan kontrol noktalarıyla çatışmaya girebilme riskiyle karşı karşıya geliyorlardı. Nitekim kentte 16 günde yaklaşık 64 kardeş öldürüldü. İşte bu, farenin boyutuna uygun küçük bir kedi kullanma taktiğidir.

Sonra kardeşlerimiz bu uçan bariyerleri pusuya düşürüp onları yok ettiler. Bu taktikler gerillalar ile gerilla karşıtı askerler arasında sofistike taktiklerdir.

Yeri gelmişken, şimdi gelişme var, artık fareye karşı kedi koymuyorlar. Bu duruma özel fareler ekmeye (koymaya) başladılar, bu fareler bilinen tüm delme süreçlerini yapabiliyor. Hatta bazı fareler, bu fare yuvasında lider olup yuvanın yönünü, kurulduğu yönün tersine yönlendirebilecek derece geldiler.

Diyor ki:

“İngilizler hiç böyle gruplar oluşturmamıştı, savaş yolunu tutmuş ve beklenen sonuçları vermişti. Harding’in 1956’da yirmi bin kişiyle başaramadığı işi, halefi 1958’de iki kat askerle başaramadı. Düşmanlıklar sona erdiğinde, Kıbrıs’ta 43.000 İngiliz askeri vardı ve çok az insan ne yaptıkları hakkında konuşma kapasitesine sahipti. Barışı korumak için orada bulunmadıkları kesin.

Ekim 1958’in ikinci gününde Grivas tarafından sunulan bu tablo aracılığıyla EOKA’nın o dönemdeki faaliyetleri hakkında fikir sahibi olabiliriz.

Larnaka: Bir asker bomba ile öldürüldü, ölüm mangası tarafından bir sivil ajan infaz edildi.

Lefkoşa: Polis merkezine bir arabadan bomba atıldı ve sonuçlar bilinmiyor.

Gazi Magosa: İki askeri kamyon pusuya düşürüldü ve kayıplar bilinmiyor.

Limasol: Otelde (Akropolis) atılan bir bomba nedeniyle dört İngiliz vatandaşı yaralandı ve dört asker bir kamyonu atılan bomba nedeniyle yaralandı.

Platini: Bir kamyonun altında patlayan mayın, iki askerin ölümüne, iki askerin de yaralanmasına neden oldu.

Banaya Stavros: Pusuda iki asker öldü, iki asker yaralandı.

Birwa: Bir kamyonu pusu kuruldu ve kayıplar bilinmiyor.

Misoyi: Kurulan pusuda iki asker öldürüldü.

Bey: Bir kamyonun altında mayın patladı, iki askeri öldü ve iki asker de yaralandı.

Peristerona: İki askeri kamyonu bombalar atıldı, kayıplar bilinmiyor

İngiliz yetkililer, Kıbrıslı Türkler bu sürece dâhil olduklarında, rotasını değiştirmeden çatışmanın doğasını daha da kötüleştirdiler. Türkleri polis teşkilatına kabul etmek ve etnik çekişmeyi kıskırtmak, her iki kampta bazı sivil katliamlara ve masum kayıplara yol açtı. Ancak “böl ve yönet” kuralı Kıbrıs’ta işe yaramadı.

Tabii ki, bu kural, cehaletin ve iki insan grubu arasındaki kültürel farkın bir sonucu olarak, Arap Körfezi’nde eşsiz bir başarı elde etti.

İngiltere, Türkiye ve Yunanistan tarafından imzalanan Zürih ve Londra anlaşmaları ile üç ülke tarafından güvence altına alınan Kıbrıs Cumhuriyeti meydana geldi. Bağımsızlığı sadece Yunanistan'la (İnnocis) birliğin ilk adımı olarak gören Grivas, çözüm tatmin etmedi.

Yani Grivas'ın başlangıçta Kıbrıs'taki savaşı hakkında milliyetçi bir görüşü vardı. Bu da dikkatimizi bazı Katar liderlerinin cihad hakkında düşünebilecekleri ikincil hedeflere çekmelidir.

"İngilizler kısmen bile olsa zafer iddia edemezler. Dört yıl süren saçma mücadele onlara can, mal ve itibar kaybı yönüyle pahalıya mal oldu ve açık bir yenilgiden daha kötü kâğıt üzerinde bir uzlaşma ile sonuçlandı. O zamana kadar, sadece rahatsız edici bir sömürge sorunu vardı, ardından Akdeniz'de İngilizlerin kendileri için ciddi bir tehdit oluşturmaya devam eden patlayıcı bir küresel sorun ortaya çıktı."

Bu başka bir konudur, eğer zamanımız kalırsa, çevremize yakın ve bize dokunan küresel sorunlardan bahsedebiliriz ki bu savaşı açılan bir kapı olabilir. Bu, Kıbrıs ve Türk-Yunan angajmanı meselesidir.

Zürih Anlaşması'na yol açan çatışma, sömürge siyasetinin ve silahlarının birbiri ardına gelen bir dizi bariz yenilgileriydi. İngilizler, EO-KA'ya karşı, bir suç dalgasını bitirmek için kullandıkları araçları kullanarak sıradan suçlulara davrandıkları gibi davrandılar. Grivas'ın başından beri anladığı şeyi hiç anlamış gibi görünmüyorlar:

Falan Generalin veya filan Generalin başka bir yerde ününü oluşturan yöntemleri uygulamak için Kıbrıs'a geldiklerini okurken kahkahalara boğulurdum. Kıbrıs'taki çatışmanın nedenleri, psikolojisi ve koşulları nedeniyle istisnai olduğunu ve sadece bir avuç devrimciyi değil, tüm halkı kapsadığını anlayamadılar."

Düz ada, az nüfus, etnik farklılık, gerilla savaşı verilerinden hiçbir veriye sahip olmayan bir hareketin başarısının nedeni budur. Ancak, yakında bitecek olan bu yüzyıl-da en önemli başarılı operasyonlardan biriydi.

Bu araştırmaya müdahale etmek isteyen varsa biraz duracağım, yoksa başarısız deneylerle ilgili araştırmaya devam edeceğiz ki, bu çok önemlidir. Başarılı savaşları ve başarılarının nedenlerini bitirdikten sonra, şimdi başarısız deneylere -üç model- ve neden başarısız olduklarına intikal edeceğiz, böylece konuyu ileri-geri (kapsamlı bir şekilde) incelemiş olacağız.

ONUNCU BÖLÜM

FİLİPİN, MALEZYA VE YUNANİSTAN'DA GERİLLA SAVAŞI BAŞARISIZLIĞI

- *Filipinler'de Gerilla Savaşı Başarısızlığı*

- *(Magsaysai) ve (Hawk)*

- *Malezya'daki İngiliz Zaferinin Maliyeti*

- *Komünistler Yunanistan'da Neden Başarısız Oldu*

“Mao'nun diğer gerillaları denizde yüzen balığa benzetmesini sıkça tekrar edecek olursak o, temel bir gerçeği içermiş, dikkatle ve takdire şayan bir şekilde gerilla savaşının temel prensibini şerh etmiştir. Eğer o balığı denizden çıkardığımızda veya kendisi denizden çıktığında balığa ne olabileceğine dair karşılaştırmamıza gidersek, bazı gerilla hareketlerinin başarısızlığının nedenlerine dair uzun bir çalışmadan sonra öğrenebileceğimizden daha fazlasını öğrenmiş oluruz.”

Başarısızlığın nedenlerinin incelenmesi, “Suriye Deneyimi” kitabında da belirttiğim gibi, başarı nedenlerini incelemekten daha önemlidir: Başarıya giden koşullar genellikle az tekrarlanır, başarısızlığa yol açan koşullar ise çok tekrarlanır. Başarısızlığın verdiği dersler başarının verdiği derslerden daha fazladır, çünkü başarısız olanların tecrübelerini toplamak kişiyi bir daha başarısız olmaması için ehil kılar.

Devam ediyor:

“İlk örnek 1949'da Yunan Komünistlerinin Demokratik Ordusu'nun yıkılmasıydı. Malezya başka bir model sunarken, Filipinler'deki ayaklanma (Hokka'dan Ahab'a) üçüncü örneği sunuyordu. Üç vaka, çete devrimcilerinin halkla temastan ve destekten koparıldıklarında ya da kendileri koptuklarında (Yunan Komünistlerinin yaptığı gibi) neler olduğunu göstermektedir.”

Bu kelimeler, onlar uğruna ayaklandıkları halk desteğinden koparılsalar da kendi başarılarına kopsalar da bu üç deneyimin de başarısız olmasının sebeplerini özetler niteliktedir.

Burada kenara yazdım: Cezayir, daha sonra okumak istediğimiz bir başka örnektir.

“Hawk hareketinin kökeni, İkinci Dünya Savaşı'ndaki diğer hareketler gibidir. Bu, isyan karşıtı savaşın stratejileri hakkında en eğitici olanıdır, çünkü siyasi ve sosyal silahların başarılı çalışmalarını iyi bir şekilde gösterir.

Görünüşe göre Filipinler'deki sakinliği, özellikle 1950'de Savunma Bakanı olan akıllı bir siyasi adam olan Başkan (Ramon Magsay Sa-i'nin) hesabına atfetmeliyiz. O sırada Hawk, Manila istilasını gerçekleştirmek üzereydi.

Hawk, Hint-Çin'deki Vitemena, Yunanistan'daki Elas, Malezya'daki Komünistler ve Mihver işgali altındaki ülkelerin destekçileri gibi -İşgalcilere karşı savaşıyan ulusal çete isyancılar- Müttefiklerin kutsaması ve pratik-maddi yardımlarıyla ulusal hareketler olarak doğdular.

Hawk'a olan destek, baştan beri Amerika Birleşik Devletleri'nden geliyordu. Devrimci dürtüler her zaman karmaşıktı: Hawk aynı anda bir şeyin lehine ve aleyhine savaştılar. Savaş sloganları ciddiye alındı ve Japonlar adalardan atıldıktan sonra, sosyal özelemler, 1946'daki şartlara göre verilen ve ana itici güç olan bağımsızlığa ağır bastı. İnsanlar Japonlara karşı savaştıktan sonra, savaşı kendileri için başlatıp politik ifade ve arazi dağılımını talep etmeye başladılar."

Başlangıçta müttefik ülkelerle aynı yönde çalıştı, yani müttefiklerin yararına ulusal çıkarları için kullanıldı, öncesinde ABD tarafından desteklendi ve şimdi ABD tarafından desteklenen bir rejimle mücadele edecek. Burada kısa bir duraklama için durdum: Müslümanların sömürgecilere karşı her cihaddan sonra yapmaları gereken şey bu, meseleyi şeriatın uygulanmasına ve yaptıkları cihadın sonucunu elde etmeye dönüştürmek. Ve elbette, Afganistan'la en son savaşımızdan bu yana onlar, Rusları kovduktan sonra doğrudan hedeflerine dönmediler. Bizi ilgilendiren Arap modelleri arasında Yemen var ki, kardeşlerimiz iki Yemen'i birleştirmek için savaştıktan sonra, şeyhlerinin onları Ali Abdullah Salih'in kuralının hizmetine ve konsolidasyonuna sokması yerine, iktidarı ele geçirmek ve zafer sonucundan yararlanmak için kendi hedeflerine yönelmeleri gerekirdi.

Diyor ki:

"Magsay Sai geçmişte bir devrimciydi, bu yüzden ne yapacağını akıllıca anlayabildi. Ve istediğini elde etmek için yeterli nüfuzu vardı."

Bu, onun neden başarılı olduğunu anlamamız için önemlidir.

"1950'de yönetimi devraldığı zaman, Hawk, Weson'un merkezini ve Mindanao'nun büyük bir bölümünü işgal etmişlerdi. 12.000 silahlı adam gücüne sahipti ve 17 milyon nüfusun en az 1 milyonunun aktif iş birliğinden faydalanıyordu. Böylece 30.000 kişi onların önünde duramadı. Japonların bıraktığı veya ikinci savaş sırasında Amerikalılar tarafından sağlanan silahlara gelince, onlarca yıl süren bir iç savaş-şı körüklemek için yeterliydi.

Nüfusun çoğu isyancılara açıkça sempati duymasa da en azından onlar karşısında pasif kaldılar.

Dağları ve bataklık ormanları ile toprak, devrimci gerillalar için uygundu. Hükümet güçleri köylüler tarafından sevilmiyordu, bu güçler büyük nüfus merkezlerine çekilip disiplin kampanyaları dışında ülkenin derinliklerinde görünmedi. Bu durumda kırsal nüfusu korkutan zırhlı araçlarla donatılmış olarak ortaya çıkıyordu.”

Şimdiye kadar, tüm faktörler gerillaların lehineydi: sempatik veya tarafsız sakinler, yaygın silah, 12 bin silahlı adam, bataklıkları ve ormanları olan uygun topraklar, hepsi yararınaydı.

“Magsay Sai'nin ilk eylemi, orduyu yeniden örgütlemek, askeri terörizme son vermek ve Jandarma tarzında faaliyet gösteren küçük silahlı birimler göndermesi nedeniyle Hawk'e baskı uygulamak, ordu sosyal eylemlerle uğraşırken, dispanserler kurmak, okullar inşa etmek, yolları ve köprüleri onarmak ve çiftçilerin pirinçlerini pazara taşımalarına yardımcı olmaktı.”

Öyleyse şimdiye kadar gerillaların yerine ahlaki işleri yerine getiren kimdi? Hükümet ordusu.

“Magsay Sai tarafından yapılan ve onsuz ilk çalışmanın hiçbir faydası olmayacak olan ikinci çalışma, silahlarını bırakmaları şartıyla Hawk'ın istediklerini almasına izin veren yasalar formüle etmekte.”

“Yani bugün Cezayir'de “tövbe ve merhamet yasaları” olarak adlandırdığımız yasalar, hükümet tarafından onurlu bir şekilde uygulandı.”

“Genel af ilan etti ve Komünistlerin sloganını boşalttı: “Tarım reformu sayesinde yurtiçinde toprak sahibi olmayanlara toprak hakkı ve her isyancıya bir parça toprak edinme hakkı veren emilim programı.””

Teslim olan her devrimci, haklarına kavuşturulacak ve başlangıçta uğruna silah taşıdığı ekonomik hayatına devam etmesi gibi imkânlar sağlanacaktı.

“Diğer yöntemlerin başarısız olduğu yerlerde, bu çalışılmış proje gönülleri kazanmak için başarılı oldu. Cömertçe silahların bedeli ödendi ve Hawk liderlerinin başkanlarına büyük miktarda para ayrıldı, ayrıca ihanetler devrimcilerin liderleri arasındaki bağı kopardı ve gerillalar neredeyse devrimci liderliğin tüm üyelerinin tutuklandığı Manila'daki kentsel üslerinden koparıldı.”

Bütünleşik şema: askeri, güvenlik, sosyal, psikolojik. Aslında, başlangıçta tarif edildiği gibi, sabırlı olabilmek ve şiddet döngüsüne sürüklenmemek için ince bir liderlikti.

Hükümet çete eylemini yedi noktada politik açıdan engelledi:

- 1- Ordunun organizasyonu ve polis kullanımı.
- 2- Terörizm yerine terörizmi durdurmak için ordu kullanımının yeniden düzenlenmesi.
- 3- Halka yardım etmek ve onlara merhametle muamele etmek.
- 4- Bizzat evrimcilerin taleplerini sahiplenmek.
- 5- Merhamet ve tövbe yasasını dürüstçe uygulamak ve teslim olanlara tazminat ödemek.
- 6- Devrimci liderleri avlamak için silah ve vicdanları satın almak.
- 7- Geri kalan insanların taleplerini karşılayan gerçek siyasi ve demokratik reformlar, bunlar sonraki zamanda gelecekti.

“1951’de askerler serbest seçimlerde (şüphesiz bu Filipinler tarihinde bir ilkti) oy sandıklarını korudular ve seçimler diğer sosyal reformlara yol açarak komünist savunuculuğun gücünü yavaş yavaş zayıflattı.

Hawk lideri Louis Tarrok 1954’te teslim olduğunda, hükümet köyleri sıkı bir şekilde kontrol ediyordu, devrimci sayısı da özellikle cayanlar nedeniyle birkaç bine düştü ve en büyük adalardan ikisinin en sağlam bölgelerine dağıldılar.

Devrimciler askeri olarak yenilmedi -ve aslında hiçbir zaman yok edilmediler, bu yüzden zaman zaman ortaya çıktılar- ancak propaganda savaşını kaybettiler ve artık insanları kendilerine çekemediler.

Tüm seleflerinden daha halkçı bir hükümet tarafından davaları kaldırıldı (bir dereceye kadar 620 milyon dolar destekle buna yardımda bulunuldu) ve varlıklarının bağlı olduğu destek yavaş ve istikrarlı bir şekilde kesildi.”

Burada bu noktaya dikkat çekmeliyiz ki, eğer çeteler dış finansal kaynaklar üzerine yapılarını inşa ettiyse, “finansal damping politikası” dediğimiz şeyden destek beklerse ve diğer taraflar bir çete damping operasyonu yaparlarsa, bu destek finansal kaynaklara bağlı olarak onların üslerini genişletmek, silahlarını geliştirmek ve operasyon çemberini genişletmek için cazip olacaktır.

Bu kaynaklar başlangıçta kısıtlama ve koşul olmadan tavsiyede bulunacak, sonra tavsiyeyi kabul etmeye alıştırarak, daha sonra koşullu tavsiyede bulunacak, daha sonra ondan koşulsuz olarak talepte bulunacak, daha sonra ondan koşullu talepte bulunacak, daha sonra ondan taktik ve askeri bilgi alacak, sonra metodolojik sapmaları dikte edecek ve daha sonra da tam olarak Afganistan’da olduğu gibi onu ortadan kaldıracak.

Burada diyor ki: Para gelen kaynaklar kesildi, destek doğrudan yok oldu ve rakibe gitti, burada Amerikan desteği Mücahidlere gidiyordu. Sonra Mücahidlerin karşısı olan devrime gitmeye başladı, halkın kaynakları kesildi ve bu kaynak siyasetle başlayıp parayla biten, tüm reformlardan geçen, caydırıcılık ve ikna yoluyla entegre bir planla ve politikayla devlete verildi.

Dış nedenlerle sona erdikten sonra, iç başarısızlık nedenlerini numaralandırarak şöyle diyor:

"Hawk'ın, onlar bundan faydalanırken neden daha iyi bir yolla güçlerini onlardan almadığını sorgulayabiliriz. Büyük zayıflıklarından biri, kent sakinlerinin desteğine, öğrencilerin, işçilerin ve yoksul grupların katkısına en çok ihtiyaç duydukları bir aşamada halka dayalı bir cephe oluşturmadaki yetersizlikleri ve hareketlerinin kırsal karakterini koruması idi."

Yani, şehirlerde gerilla savaşı yapacak veya onlara halktan bir kalabalık sağlayacak operasyonlar geliştiremediler.

Devrimciler, aslında 1949-1950 döneminde köylerin kontrolünü ele geçirdiler ancak takımadaların ekonomisine veya başkentteki hayata asla ciddi bir şekilde dokunmadılar. İlk aşamada popüleritelerini kaybettiler ve şimdi siyasi zayıflığa düştüler, sonra ise düşman ekonomisini vuramadılar ve stratejik vizyonda bir zayıflığa düştüler. Bu bize kardeşimizin Mısır'daki cihaddan bahsettiği sözlerini hatırlatıyor. Silahlı hiçbir grup ekonominin altyapısını vuramadı, dikkatimi çeken ve Şam diyarındaki cihad da bulunmayan başka bir faktör de şu ki, hiç kimse düşman ekonomisinin altyapısını vurmayı düşünmedi.

"Onların zor taktikleri, büyük bir politik hırs yaratmak için faydalı tanıtım sonuçlarına ulaşmada yardımcı olmadı, sonra siyasi liderliklerinden yoksun bırakıldılar."

Ya suikast ya alacakların satın alınması ya da büyük liderin teslim olması ile onlardan yoksun bırakıldılar.

"Manila'yı askeri ve siyasi insiyatifle terk ederek, suçluların ve haydutlarınkinden çok farklı olmayan bir hayata girdiler."

Burada, çok bahsettiğimiz kuralı hatırlıyorum, onu burada kısa bir şekilde formüle ediyoruz: "Yöntem ve yönetim yoksunu çeteler- haydutlar!" Bu şekilde birçok modelimiz var, insanlar haydutlara dönüşüyorlar, hangi yolla olursa olsun para kazanmaya devam etmenizi istiyorlar, bu yüzden de uğruna yola çıktıkları ana hedefi kaybettiler.

“Kırsal nüfusun desteğinden faydalanan ve sadece 30.000 kişilik bir orduyla karşı karşıya kalan 12.000 devrimci, güçlü olanları hariç tüm grupları ve büyük olanlar hariç tüm şehirleri ele geçirebilirdi. Lakin Hawk bunu yapmadı.

Eylemleri sabote edebilir, iletişimi engelleyebilir ve ülke ekonomisini onların fiili güçlerinden daha küçük güçlerle felç edebilirlerdi. Ama yapmadılar.

Öncülük edememeleri veya psikolojik yetersizlikleriyle insanların hayal gücünü yükseltmeyi başaramadılar ve bu nedenle hükümeti devirmek için gereken kolektif huzursuzluğu yayacak ya da hükümet ordusuna karşı koyabilecek devrimci bir ordu kurma konusunda başarısız oldular. “Sonunda büyük zaferler sayesinde kamuoyu kazanıyor” diyor Clorvis. Büyük zaferler olmadığından, Hawk’ın başarılarla ulaşması için, sonunda kazanacakları izlenimini vermesi, yani birçok devrimci harekette başarının temelini oluşturan izlenimi yaratması gerekiyordu.

İyi bir başlangıç yaptılar, ancak bundan faydalanamadılar. Magsai Sai reformları, halkın taleplerini zamanında zayıflattı ve sistemin siyasi tabanını genişletip bu hareketin siyasi tabanını kendisini neredeyse devrimci bir güç olarak oluşturduğu ilk andaki siyasi tabanına indirdi.”

Kısa bir bölüm, ama başarı için maddi nedenleri gözden geçirdikten sonra, başarı-
sızlıkların maddi nedenlerine atıfta bulunduğu dersler açısından çok, çok, çok zengin-
dir. Bu konularda çok fazla ayrıntıya girmeyeceğim, çünkü bunlar hakkında olumlu
konuştuğumuz zaman bunları açıklamıştık, burada ise bahsettiğimiz mekanizmalar
hakkında bu konuşmanın tersini yapıyoruz.

“Savaş sonrası Malezya’da durum görünen simetrilere rağmen Filipinler’deki durumdan kökten farklıydı. Filipinler’de olduğu gibi uzmanlar tarafından eğitilen gerilla savaşından daha güçlü bir komünist hareket vardı ve Malezya Komünist Partisi Genel Sekreteri Chin Peng ve iki yıl önce Singapur’daki bir İngiliz özel okulunda düzensiz savaşta eğitim gören partinin 200 üyesi “İngiltere’deki en yenilikçi gerilla” sıfatıyla vasıflandırıldı.”

Yani, hepsi Japonya ile yüzleşmek için müttefiklerden zaten destek almış çetelerdi.

“Buna ek olarak, Malezya’da pratik olarak Malezya’daki tüm büyük yerleşim topluluklarında şubeleri olan büyük bir siyasi örgüt vardı: (Min Yuen) veya kitle hareketi. Ne yazık ki Komünistler için, Kurtu-

luş Ordusu (M.R.L.A.) özellikle yakın zamanda Malezya'ya gelmiş olan ve ülkede kökleri olmayan Çinlilerden oluşuyordu.

Çete devrimcilerinin sayısı tahminen beş ila on bin arasında değişiyordu. Başlangıçta, etkili olan bir terör ve sabotaj kampanyası başlatabiliyorlardı. Zayıf yönleri ise kolayca izole edilebilmeleri idi."

Kitle açığından bahsettikten sonra coğrafi açıktan bahsedilir:

"Sığınmaya zorlandıkları ıssız çalılarda yerel nüfusun çok sınırlı bir kısmı yaşıyordu, bu yüzden devrimciler malzeme bulmada çok zorlandılar ve bu nedenle köylerden ihtiyaç duyduklarını MinYuen ağı üzerinden getirmek zorunda kaldılar, ancak polisin uyanıklığı bu ticareti hızla durdurdu."

Devletin yalnızca insanları imha ederek kesebileceği, finansman alabileceğiniz kitleler arasındaki hareketiniz ile satın aldığınız ve kaçak yaptığınız tedarik hatları arasındaki hareketiniz arasında büyük bir fark vardır, çünkü sakinleri olmayan ormanlarda fiili olarak izole olmuş olursunuz.

"Hükümet, çoğu kalay madenlerinde veya kauçuk ağacı çiftliklerinde çalışan beş yüz binden fazla Çinli'yi içeren büyük ve maliyetli bir konut programı uyguladı. Bu program sayesinde zikredilen Çinli'ler, çalıların kenarında kaldıkları kulübelere güvenli, gözlemlenmesi kolay köylere yerleştirildi, onlara bazı yaşam avantajları verildi ve böylece isyancılardan ayrılmaya meyletmiş oldular.

Nüfusun büyük bir kısmının devrimcilerle temasının kesilmesiyle ve Çin topluluğundan beklenen maddi yardımın yok olmasıyla yavaş yavaş pusuya boyun eğmeye veya nihayetinde yok edilmeye zorlandılar."

Yani, insanlardan izole edilmiş kendileri için pusu kurulan vahşi kurtlara dönüştüler, böylece tek tek pusuya düştüler.

Devrim karşıtı savaş uzmanları, daha sonra Vietnam'da kurulan ve korunan köylerin bir modelini oluşturan bu konut programıyla yakından ilgilendiler.

Vietnam'da devrimciler olarak bu köyleri kurmaya çalıştıklarını hatırlayın:

İlk olarak: Bu toplulukları vurmak ve patlatmak.

İkincisi: Yararlı değildi, çünkü o burada muhacirleri taşıması gerekirken, yerli bir halkı topraklarından, korunan alanlara taşıdı.

Burada başarılı oldu lakin Vietnam'da başarılı olamadı.

"Ayrıca dikkatlerini İngilizlerin Malezya'da kullandığı diğer yöntemlere de çevirdiler.

Bununla birlikte, bu deneydeki önemli olay, başlangıçtan itibaren başarısızlığa mahkûm Malezya Kurtuluş Ordusu'nun yenilgisi değil, baskıların zaman ve maliyeti idi. Gerillaların çalıştığı kötü koşullara rağmen, on yıl sonrasına kadar bir savaş gücü gibi görünmüyorlardı, bazıları hala çalılarda mevcuttu ancak hesaplanmış bir tehlike oluşturmuyorlardı.

Bu on yıl boyunca, 40.000 İngiliz askeri, 100.000 düzenli polis ve yardımcıyı dondurdular. Bir tabur gücü ile yürütülen Nassau operasyonu hakkında aşağıdaki rapor, yapılması gereken askeri çaba hakkında bir fikir edinmemize imkân veriyor:

Nassau Operasyonu Ocak 1954'te başladı ve Eylül 1955'te sona erdi. Kuala Langat bataklığı, kırk metreden yüksek ağaçları ve görüş mesafesi otuz metreyi aşmayan yoğun bir çalı olan iki yüz kilometrekareden fazla bir alanı kaplamaktadır. Çeşitli suikastların yaşandığı bu sektöre bir İngiliz taburu ayrıldı; erzak kontrolü de karneye bağlama, trafik kontrolü ve araştırma yoluyla sağlandı.

Yani, erzakı kesme amaçlı ekonomik ablukaydı.

Taburdan bir grup, 21 Aralık 1954'te bataklıklarda çalışmasına başladı, lakin fiili operasyonlar ancak 9 Ocak 1955'te top, havan ve uçak bombardımanı ile başladı. Plan başlangıçta, isyancıları gece gündüz rahatsız etmeyi, onları kendileri için ayarlanan pusulara itmeyi içeriyordu, ancak onlar bataklıkta devamlı kalabilecek hazırlıklar yaptılar. Bazen tedarik hatları yiyecek getirmek için kullanılıyordu, ancak sivil halk, onlardan korktuğundan yetkililere haber veremiyordu.

Bu nedenle, plan değiştirildi ve rahatsızlık verme işlemi gece saatiyle sınırlandı, ancak pusu kurmaya ve devriyeleri yoğunlaştırmaya devam edildi. Bu herhangi bir sonuç almadan üç ay sürdü. 21 Mart'ta gizli bir birlik, kırk beş saatlik bir hazırlıktan sonra sekiz devrimciden ikisini öldürmeyi başardı. Böylece ilk iki kırmızı başlıklı raptiye, ölümleri belirtmek için operasyon haritasına batırıldı ve moraller arttı.

Devrimcilerden birinin öldürüldüğü başka bir pusuya izin veren başka bir haber gelene kadar bir ay daha geçti ve mayıs ayında hiçbir şey

olmadı. Haziran ayında bir rastlantı meydana geldi, bir adam ve bir ailenin ölümüne sebep olan bir devriye ile temas meydana geldi. Birkaç gün sonra, bir müfreze dört gün boyunca faydasızca süren bir devriyeden dönerken, devrimcilerle çatıştı, ikisini öldürdü ve Komünistlerden, bir grup liderini ele geçirdi. Esir, erzak kontrolünün çok etkili olduğunu, dolayısıyla adamlarından birinin bir yemek kavgası sırasında öldürüldüğünü açıkladı.

Esirlerden elde edilen bilgilerin önemini görün. İnsanlar o kadar sıkıntıdaydı ki, içeride yemek için savaştılar.

7 Haziran'da Strip'e iki yeni birlik gönderildi, devriyeler ve rahatsız edici atışlar yoğunlaştı. Üç devrimci teslim oldu ve bunlardan biri de bir ordu müfrezesine komutanın kampının yerini gösterdi. Devriyeler emir dâhil dört kişiyi daha öldürdü. Temmuz sonunda, yirmi üç isyancı bataklıkta yemeksiz veya dış dünya ile temassız kaldı.

Kuşatma, parçalama ve imha etme!

Operasyonun sonucu: 35 isyancıyı öldürmek veya ele geçirmek için 60.000 top, 30.000 havan ve 2.000 uçak bombası ateşlendi. Bunların her biri 1.500 (adam / gün) devriye ve pusuya ihtiyaç duyuyordu. Ancak Nassau 14. kampanyanın sonuna yaklaştığı için bir başarı olarak kabul edildi.

İşte böyle, otuz beş gerilla isyancısını ortadan kaldırmak için bir taburun dokuz ay boyunca sürekli çaba göstermesi ve bazı Güney Amerika Cumhuriyetlerinin cephaneliğinden daha fazla füze ve bomba harcaması gerekiyordu.

Çok pahalı olan Malezya'daki Komünistlerin yenilgisi, ancak Malezya'dan daha az korunan ülkelerdeki diğer güçlü gerilla devrimcileri için katalizör görevi görebilir. Güney Amerika'da istikrarsız kaç sistem, siyasi risklerden bahsetmeden, otuz beş kişiyi değil, bin kararlı devrimciyi tasfiye etmek için bu tür harcamalara izin verir? Ve ne kadar zamanda izin verir?

Burada duralım ve birkaç soru alalım:

Kardeş: .....

Şeyh: Kardeşimizin sözleri dikkatimi bir şeylere çekti:

İnsanların konuşması konusuna gelince, Malezya halkının ve Filipinler halkının içine düştüğü sorun, konuşmamızda sadece sosyal reformlardan, demografik talepler

den veya politik ve ekonomik şeylerden bahsedersen, bu talepleri karşılayan akıllı bir hükümet varsa, bu talepleri yerine getirebilir veya halktan kesebilir.

Bu nedenle, konuşmamızı sırf sözleşmeye dayalı ve insanların hayatına değinmeden yapmak yanlış olduğu gibi, sözleşmeye dayalı olmaksızın politik-ekonomik hale getirmekte bir hatadır.

Eğer taleplerimiz tamamlanırsa, o zaman hiç kimse kâğıdı elimizden çekemez, çünkü taleplerimiz köklüdür, bu taleplerimizden en başta geleni: Allah'tan başka ilah kabul etmeyen şeriatı tahkim etmek, bunu nasıl geri çekecekler? Onu geri çekemezler, diyoruz ki: Toprakları dağıtın, toprakları dağıtabilirler. Lakin diyoruz ki: Allah'ın yasasını uygulayın, çünkü o Allah'ın yasasını uygulayamaz ve bunu istemez, istese bile onları yöneten Yahudiler ve Amerikalılar onu düşürürler, bu ise düşmanın elimizden alamayacağı temel bir taleptir.

Eğer: "Bizler Allah'ın ahkâmını uyguluyoruz" derse: "Allah'ın ahkâmını uygulamayı, ancak kendileri de bu ahkâmı yaşayan kişilerin elinden kabul ederiz" deriz. Bu yüzden bu uygulamayı Cafer al-Numayri'den kabul etmiyoruz. Böylece ondan onun kabul edemeyeceği asli bir şey istemiş oluyoruz ve ona: "Sen gitmelisin, çünkü bu asli bir istektir" deriz.

Üçüncü gereksinim: yabancı yatırımın sona ermesi ve ekonomik işgal durumunun sona ermesi, bu temel bir taleptir, bu talebi de göz ardı etmeden Allah'ın ahkâmını uygulamamıza izin verebilirler.

Onlara şunu söylüyoruz: Amerikalıları çıkarmak ve petrolümüzü kendimiz kontrol etmek istiyoruz, bu temel bir taleptir ve bu kâğıdı elimizden çekemeyecekler, onlara diyoruz ki: Bağımlılık durumunu sona erdirmek istiyoruz, normalleştirmeyi sona erdirmek istiyoruz, Yahudileri ve Hıristiyanları çıkarmak istiyoruz, bu uluslararası bir meseledir. Sonuna kadar tüm bunlar oluşumunun ve bağımlılığının sonucu itibariyle, rakibin elimizden almasının ve kendi eline geçirmesinin imkânsız olduğu konulardır.

Bu nedenle Suudi Arabistan'daki hükümet, Prens Abdullah gelirse Suudi muhalefatinin taleplerini dikkate alacağını düşünüyor! Suudi muhalefatinin bugüne kadar ki talepleri, Amerikalıların çıkışı dışında, mütevazı ve yarım yamalaklıdır. Ayrıca bazı Suudi prenslerinin konuşmalarında ve alt reform taleplerinde çok yumuşaklık vardır.

Yemen'de Cihad başladığında, Şeyh el-Zindani ve Yemen âlimlerinin çoğu, genelini İslâmî olarak gördükleri bir anayasada bazı küfür maddelerinin kaldırılmasını talep ediyorlardı, bu yüzden devlet askeri olarak karşı karşıya kalırsa, bu talepleri sizin için feragat edip uygulayabilir, eğer bu talepleri karşılaşırsa, talepleri sınırlı olanların ellerinden kâğıt çekilir ve çatışma konusunun dışında kalırlar, talepleri radikal olanlarına ellerinden kâğıdı çekmek mümkün olmaz.

Köklü zihniyetler ve düzensiz zihniyetler arasında bir fark olduğunu bir kez daha hatırlatıyorum, cihadilerin ve askerlerin çoğunun zihniyeti köklüdür, çoğu politikacı ve savunucunun zihniyeti ise düzensizdir. Bu yüzden düşmanın karşılayabileceği basit, sınırlı talepler sunarlar ve esasen bu çatışmanın nihayetini elinizden almış olurlar. Bu konuda daha önce de açıklama yapmıştık.

Müslümanlar, yasal boyutun içinde bulunduğu, sömürgeciliğin yenildiği, servetin kurtarıldığı, suçluların yargılandığı, içinde Yahudi Haçlı planının iptal edildiği, sosyal adalet ve diğer talepleri içeren entegre bir yaklaşım sunmayı başarırlarsa, düşman bize sadece bazı taleplerde bulunabilir ve diğerlerinde aciz kalır.

Bu nedenle, alt talepleri talep eden bu hareketlerin çoğuna bu talepler verilecek, şimdi kendime soruyorum ve Suudi Arabistan gibi bir ülkede durumu çok utanç verici buluyorum, eğer Prens Abdullah yönetime geçseydi ve âlimler salınıp yetişme koşullarını ve yöntemlerini inceleyebilselerdi, ara kazanımlarını inşa etmeleri için bir zafer kazanacaklardı.

Eğer âlimler ortaya çıkarılırsa, Amerikan kuvvetleri, Şeyhlerin talebi ve Suudi Arabistan'ın talebi üzerine kuvvetlerin sayısını azaltır, hatta tüm güçleri Suudi Arabistan'dan Dubai, Kuveyt ve devrim olma ihtimali olmayan tüm bölgelere çekerler. Kuvvetlerin Katar sınırından 30 kilometre uzaklıktaki Dhahran'da veya sınırların arkasında olması arasındaki fark nedir? Fili askeri açıdan bunda sorun yoktur. Öyleyse, bir dünya savaşının ortaya çıkacağını ve bu alt talepleri uygulamak için meselenin ciddi olduğunu gördükleri takdirde engel nedir?

Bu noktada, kutsalların kurtarılması için hareket etmeyen ülkenin, Kâbe işgalini umursamayan insanların ve onları korumaları için onların yanına giren kadınların, âlimleri beş yıl boyunca sebepsiz yere hapsedmelerinin ardından şüphe yok ki Amerikalıları Cezire'den çıkarma konusu dışında, tamamen radikal olamayan talepleriyle ve tüm yönleriyle bir muhalefet yükselecektir ve şüphesiz ki bu durum utanç verici olacaktır.

Bu nedenle bundan böyle düşmanın sizin için yerine getiremeyeceği ve toplumu ikna edemeyeceği talepler olmalıdır. Bunlar sizin talepleriniz, biz sizin için yerine getirdik, öyleyse silah taşıyıp bizi rahatsız etmeyin (diyemeyecekler).

Amerikalıların Cezire'den, yani Arap Yarımadası'ndan, Peygamberin adasından çıkması gerekir. Daha düne kadar inançları konusunda suçlanan Osmanlı Türkleri adına utanıyordum, onlar Kızıldeniz'i Mekke'ye yakınlığı sebebiyle harem bölgesinden sayıyorlardı ve oradan Haçlı gemilerinin geçmesine izin vermiyorlardı. Dolayısıyla mallarını kendi gemileriyle taşıyorlardı. Bu gerçekten çok ilginç bir açıdır, şu an ise insanlar Kâbe'yi harem kabul etmiyor ve herkesi oraya geçiriyorlar. Ayrıca buna izin veren akideler de mevcut.

Bu ümmet, düşmanın yerine getiremeyeceği taleplerle silahlandırılmalıdır:

- Amerikalıların Cezire'den, bütün Arap Yarımadasından çıkarılması.
- Yahudilerin Şam'dan, Filistin'den, tüm Filistin'den çıkarılması.
- Petrolün, tüm petrolün geri kazanılması.
- Yabancıların varlığının, tüm yabancıların varlığının sona erdirilmesi.
- Suudi ailesinin, sürgün ve idamla hepsinin sona erdirilmesi.

Aralarındaki dürüstler ne hükümden ne ata binmekten ne silahlardan ne de mal-dan mahrum bırakılmamalıdır, hakkında hiçbir davanın kanıtlanmadığı herkes Müslüman halktan biriymişçesine geri dönecektir.

Bu tür talepler size düşman tarafından verilemez, bu yüzden hepsi şeri ve milli talepler olarak kalır, ancak hepsi size süresiz savaşma izni veren radikal taleplerdir ve düşmanı bunu kafasında kurması aşamasında şaşırtıp bize çatışmanın anahtarını vermesini sağlar. Bunlar daha önce açıklanmış olup burada bu kadar zikredilmesi yeterli olacaktır.

Kardeşimizin caydırıcılıkla ilgili sözleri ve Hz. Peygamberin (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) caydırıcılık yaptığı konusuna gelince bu bize çok önemli bir bakış açısı sunuyor. Hz. Peygamber dokuz bireysel suikast düzenledi, bunların yedisi Hz. Peygambere ve As-hâba sövme, Peygamber eşlerini karalama gibi medya hareketleri yürüten kişiler hakkında, sadece iki tanesi ise askeri nedenlerle yapılan suikastlar idi. Bir adam insanları Hz. Peygambere karşı örgütlüyordu, bu askeri bir boyuttu. Yedi tanesinin zararı ise manevi bir zarardı ki Kab b. Eşref manevi zarar veren bir kişiydi.

Bu yedi kişiden birinin kadın oluşu dikkat çekicidir, o medya çabası vermesi, şiir yazması, Hz. Peygamber'i (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) hicvetmesi sebebiyle öldürüldü. Libya-lı kardeşlerden birinin konusu suikast olan "Feyruz'un seçimi" adlı bir kitabı var. Kitap gerçekten değerlidir çünkü Hz. Peygamber dönemindeki suikast konusunu yansıtır. O kitabın fıkhnı ve gerekçeler üzerinde çalışarak ona "Feyruz'un seçimi" adını verdi. Çünkü Feyruz al-Daylami, Esved el-Ansi meselesinin de çözümü olmuştur ki, Müslümanları onun şerrinden kurtarmıştır. Hz. Peygamber (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) bu konuyu bilmeyi arzuluyordu. Cebrail Hz. Peygamber vefat etmeden önce ona bunun müjdesini vermiş ve şöyle demiştir: "Esved el-Ansi öldürüldü, onu mübarek bir ev halkından mübarek bir adam öldürdü." İnşâAllah bu kitaba ulaşır size de ulaştırırız.

Ancak caydırıcılık operasyonlarının önemine dikkat çekmek istiyorum, özellikle yazarlar, şairler, edebiyatçılar, muhalif gazeteciler ve muhalif bilginler, belirli bir zamanda belirli ihtiyaçların açıklanması, ancak bu caydırıcılık konusunda meşruiyet kazanmalıyız.

Caydırıcılık yalnızca askeri meselelere yanıt vermekle kalmaz, bazen politik bir nedenden dolayı caydırıcılık olabilir, bazen de medya sebebiyle olur, bu nedenle caydırıcılık cihadi çete hareketlerinin en önemli hedeflerinden biri olmalıdır.

Kardeşimizin bizim dikkatimizi çekmesini sağladığı üçüncü nokta, bu açık arena-
lara katılmamız gerektiğidir. Bunlar sağlam bir niyetle açılan, insanları Peygamber
mescidinde namaz kılmaktan alıkoymaya çalışan dırar mescitleridir. Fi Zilal el-Ku-
ran'a dönmeli ve Allah (azze ve celle)'nin şu kavlinin güzel tefsirini okumalısınız "Zarar
vermek, inkâr etmek, müminlerin arasını ayırmak ve daha önce Allah'a ve Pey-
gamber'ine karşı savaşına gözetleme yeri hazırlamak için bir mescit edinenler var
ya: "Biz iyilikten başka bir şey istemedik" diye yemin ederler. Allah da şahittir ki,
bunlar mutlaka yalancılardır." (Tevbe, 107) Seyyid Kutup bu mescitlerin günümüzde
hala çeşitli isimler ve çeşitli yerlerde açık olduğunu yazmıştır, gerçekten güzel şeyler
yazmıştır.

Gerçek, kardeşimize sunduğum gibidir, çünkü bundan faydalanabilmemiz için bir
hilemiz yoktur. Yani zafer karşısında Müslümanlar, ancak onların çabasını düşmana
yönelmek ve insanları buna hazırlama gibi başka bir açıda mevcuttur. Ama kardeşi-
mizin dikkatini çektiği gibi bizler ülkenin evlatlarından birer insan olarak varsayılma-
lıyız. Çünkü biz yabancı sayılıyoruz ve yabancı kalacağız. Buradan meselelerimize
doğru yol alacağız veya bu görev biterse gideceğiz.

Somali'deki kardeşlerimizin çok iyi bir deneyimleri bulunduğunu söylemeliyim.
Somali'nin herhangi bir cihad örgütü ve cihad gruplaması bulunmamakta, o İbn Baza
ait Selefilik, hazza bağlı hacılık ve bunun mistisizmine bağlı bir mistisizm ile ulusla-
rarası organizasyona bağlı kardeşlik içeresindedirler. Hepsi farklı yerlere dağılmış du-
rumdadır ve silah taşımama üzerine anlaşılmışlardır.

Kardeşlerimizin varlığı ve Somali'deki Amerikalılara ve Batılılara karşı çok kısa bir
süre savaşması, o bölgedeki cihadi eğilimlerin çekirdeğini oluşturacak silahlı bir tabur
oluşturmayı başardı ve halen yerel bir varlık halinde devam etmektedir. Kardeşlerimi-
zin Afrika tarihindeki etkisi beklenildiği gibi olmadı, lakin bu takip ve gelişim açısin-
dan iyi bir örnek oldu.

Bosna'daki kardeşlerimiz Bosna'daki mevcudiyetleri sırasında daha başarılıydılar
ve Bosna'daki Mısır İslami Grubu tarafından teşekküre şayan bir çaba mevcuttu. Onlar
Bosnalıların bizzat kendilerinden oluşan bir grup kurdular. Ayrıca buradaki kamplar-
daki yabancı cumhuriyet ve bölgelerden gelen Müslüman kardeşlerimizi eğitmek ko-
nusunda ve bu bölgelerden gençleri hazırlamak konusunda da teşekküre şayan bir
emek verdiler, bu gerçekten çok önemlidir.

Kardeşimiz Hattab'ın Kafkas insanları Çeçenistan'da örgütlenme tecrübesi gerçekten
güzeldi. Şu an yönümüzü Dağıstan'a çeviriyoruz, aynı şekilde Türkistan, Özbekistan

ve Tacikistan'daki kardeşlerimizle olan deneyimlerimiz de aynı yerdeydi.

Türkiye ve Pakistan gibi daha hassas bölgelerle ilgilenmeliyiz, aralarında düşüncelerimizi taşıyan ve bizim gibi hareket eden insanlar olabilir, Arapların yapamadıklarını ve bugüne kadar bıraktıklarını onlar yapabilirler.

Somali ve Çeçen modelindeki bu başarıların yanı sıra kaydedtiğim şey: Felakete sebep olan başarısızlığın nedeni Afganlardan bazı insanların bizim yolumuzda gittiğini varsaymamızdır. Sorunların sebebi Afganların temel meseleyle alakası olmayan akide, mezhep ve alt detaylara sahip olmasıydı. Onlarla bizim yolumuzun ayrılmasına sebep olan şey budur.

Bununla birlikte, Afgan halkında cehaletten ve kapalı bir halk olmalarından kaynaklanan olumsuz bileşenler olduğunu unutmamalıyız. Somali, Bosna ve Çeçenistan'dan bahsettiğimiz insanlar da kentleşmede, bu kardeşlerimizden daha fazla yol kat etmiş değillerdir.

İkincisi, sosyal olarak kapalı halklarda bu dâhili bir nedendir ve Araplar bu kilitlere girmek için doğru anahtarı bulamadılar. Kısaca: paslı bir kilit ve dişleri kırılmış bir anahtar! Olan buydu ve bu nedenle Afgan topraklarında başarılı olamadık.

Sorun hala açık, Taliban'ın varlığı çok daha iyi, yani Taliban ve Araplar arasındaki duygusal ilişki partilerle olandan çok daha iyidir. Bunun nedeni Taliban'ın büyük bir bölümünün Şeriat ilimlerini incelemesi, Araplara saygı duymaları, büyük bir kısmının Arap dilini bilmesi ve aramızda anlaşabileceğimiz ortak bir dilin olmasıdır. Ancak, askeri kurslar içinde şimdiye kadar hiçbir askeri kampın Peştuca veya Fars dilinde bir kurs vermemesi üzücüdür, utanç vericidir.

Aramızda ortak bir konuşma dilinin bulunmadığı insanların kalbine ulaşmak istiyorsak bu durumda onlarla anlaşmamız nasıl mümkün olacaktır? Yabancı ülkelerde çalışacak olan kardeşler dillerinde ustalaşmalı ve dili anlama konusunda çaba göstermelidir. Sonra oraya girmenin yolunu çizmeli ve dili geliştirdikten sonra davet planları olmalıdır.

Bosna'daki kardeşlerimiz Kur'an'ı tercüme etti, kitaplar tercüme etti ve araştırmalar yaptı. Ayrıca orada yetim okulları vs. vardı. Bu meseleden büyük fayda sağlandı, bu yardım kuruluşlarının yapmayıp Mücahidlerin yaptığı bir şeydi.

Kardeşimizin ülke halkından insanları hazırlama hareketi, birlikte tüm dersimizden çok daha fazlasını alabilecek programlara ihtiyaç duyan çok önemli bir hareket. Tam bir oturumumuz olsaydı şunu söyleyebilirdik: Her bölgenin insanlarıyla nasıl başa çıkabiliriz? Teklifler, çalışmalar ve araştırmalardan oluşan bir kurs açılabilir.

Kardeş: Tek bir çizgide yürüme, acil durumların hesap edilmemesi; bir liderin öldürülmesi gibi alternatif bir planın bulunmaması ya da operasyonların niteliğinin değişmesi gibi sorunlarla ilgili ne yapmalıyız?

Şeyh: Allah ona hayırlar ihsan etsin, kardeşimiz çok iyimser, var olan bir plan için acil durum planları çizmemizi istiyor, cihadi hareketler olarak bulunduğumuz durum şudur: Aslında mevcut bir plan yok ki, acil durum planları hazırlansın! Haçlı kurumlarının bir planı vardı, Şeyh Abdullah Azzam Haçlı kurumlarının sayısının 123 olduğunu belirtti. Onlardan 30 tanesi Yahudi olup Hristiyan adıyla faaliyet gösteriyordu, aralarında bir birlik mevcuttu ve sloganları “ekber” kelimesi olup aslen Arapça bir kelimeydi. Afganistan’da çalışanların planları vardı, Suudi istihbaratının, Arap istihbaratının, uygun olanların, dul ve yetimlere yönelik yardım projelerini yürütenlerin dahi planları vardı.

Askeri harekâtın şimdiye kadar bir planı yok. Biraz alçakgönüllü olmak istiyorsak önce bir plan yapmamız gerektiğini söylemeliyiz, sonra kardeşimizin dikkat çektiği güzel noktaya gelip şunu söyleriz: Plan tek taraflı olmamalı, her konuya göre onun için acil varsayımlar yapılmalıdır. Eğer bu gerçekleşirse adımlarımızı şöyle böyle ayarlarız, bu acil planların en başta gelen ve en önemli üç noktası şunlardır:

İlk nokta: hazırlık aşamasında, hazırlık tamamlanmadan önce planımızın ortaya çıkarılması durumunda, savaşmaya ve savaş sırasında bunları inşa etmeye nasıl başlayacağız? İşe başlamak isteyen gruplar için en önemli soru budur, eğer hazırlık aşamasındaysanız: Vazgeçiyor musunuz, sıfıra mı dönüyorsunuz, bu Müslüman Kardeşlerin seçeneği.

Sorun şu ki, bu hasta seçenek meşrulaştı ve “Yusuf Okulu” dedikleri güzel bir isme sahip oldu, yani hapse giriyoruz (bununla) kibirlenmiyoruz! Şimdiye kadar hapsedilmediğimiz için ve şimdiye kadar Allah yolunda öldürülmediğimiz için utanıyoruz. Gurur kaynağımız ne kadar vurduğumuz ne kadar öldürdüğümüz ne kadar kaçtığımız ve ne kadar Allah yolunda cihada çıktığımız değil ne kadar vurulduğumuz ve ne kadar hapsedildiğimiz oldu.

Ona güzel bir isim verdiler, sanki insanın Hz. Yusuf’un kararını alması gerekirmiş gibi yaptılar. Hz. Yusuf istemeden hapsedildi, Allah’ın yardımıyla ve kendi çabasıyla da oradan çıktı. Lakin o birini gönderdi ve dedi ki: “Beni efendinin yanında zikret” bu oldu ve çıktığında dedi ki: “Rabbim beni zindandan çıkararak bana iyilikte bulundu.”

İslâm’i işlerde sunulan seçim hakkı, tanığın ifşa olması durumunda hapse gitmeyi seçmesi değil, bunun yerine bir acil durum planı olmasıdır. Seyyid Kutup “Beni niçin idam ettiler” adlı risalesinde Mısır rejimine karşı bir darbe yapmaya hazırlandığını belirtti. Orada eğer iş daha yarım veya çeyrekken ifşa olurlarsa yapacakları planları belirtti. İhtiyati planların uygulanmasında başarılı olamadıklarında Seyyid Kutub ve

kardeşleri yakalanıp idam edildi. Erken düşünce ve askeri bir jest 1965'ten.

İkinci nokta: liderin öldürülmesi, lider öldürüldüğü takdirde seçenekler nelerdir?

Haleflik durumu yani liderleri belirleme, Hz. Peygamber Mu'te savaşında panik ve kaos engellemek için üç belirli komutan gönderdi, eğer filan giderse yerine filan geç-
tin gibi, bu en önemli işlerden biridir.

Üçüncü nokta: Çalışmanın dayandığı maddi yardımların kesilmesi konusu:

Hareketler genellikle ya erken keşfedilme ya liderlerin suikasta uğraması ya da geri çekilmesiyle ya da fiziksel damping tuzağıyla başarısız olur.

Burada hatırlamanız gereken ve acil durum planları yapmanız gereken birçok ayrıntı vardır, ancak diyoruz ki: Biraz alçakgönüllü olmalı, acil durum planları yapmadan önce işin bir plan dâhilinde olması gerektiğine ikna olmalıyız, gecekondu gibi rastgele bloklar şeklinde bunu yapmamalıyız.

Birinin gelip bir kulübe, ardından ikinci ve üçüncü şahısların aynı şekilde gelip birer kulübe yaparak oluşturduğu gecekondu şehirlerinde kulübeler arasında kanalizasyon suları yerde taşmaya, tavuklar insanların üzerine atlamaya ve inekler insanlarla beraber yürümeye başlar, sonra görürsünüz ki bu gecekondu şehirler insanlığa ve ümmete mal edilmiştir.

Bu ve planlı bir şehir arasında büyük bir fark vardır, daha sonra mühendisler sokakları döşemeye gelir ve her parçayı yerine yerleştirir, böylece her şey mühendislik planı dâhilinde gelişir ve insanlar buna şaşırır.

Şimdiye kadar az gelişmiş ülkelerimizin bir telefon hattı döşemek için caddeyi kazdıklarını, sonra tekrar kazmak zorunda kaldıklarını görürsünüz. Neden? Su hatlarını döşerler, sonra üçüncü kez kazarlar, neden? Elektrikli döşerler, sonra bilmem ne için kazarlar.

Şu anda her yerdeki büyük şehirler için, tüm bu şeylerin planlamaları yapılmaktadır, idari zihniyetler ile bu gecekondu şehir zihniyetleri arasında çok büyük bir fark vardır. En önemli şeylerden biri de idari zihinler inşa etmektir, eğer idari zihinleri inşa ederseniz; (bu zihinlerin) müfredatı doğru düşündüklerini, askeriye doğru düşündüklerini, kütüphanelerini doğru düzenlediklerini, depolarını düzgün bir şekilde temizlediklerini, işlerini düzgün bir şekilde ayarladıklarını, sonra doğru bir şekilde savuştıklarını göreceksiniz.

Organize olup kaotik olmayan bir yönetim zihniyeti vardır ki onun olmaması sorunların temelini oluşturur. Sorunların temeli Müslümanların canlarını, ırzlarını ve mallarını ezmeye sebep olan tehlikeli işler planlayan zihniyetlerdir. Bu zihniyetleri or-

taya koyan profesyonel idareciler olmadığı gibi, ortaya konulurken profesyonel idarecilerden de faydalanılmamıştır. Tüm bu işler bu şekilde olmuş sonra ona güzel ve şeri bir başlık konulmuş ve "Allah'a tevekkül edenler" olarak anılmışız.

Sahip olduğumuz en korkunç suçlar ve mukadderatlar, aynı şekilde güzel ve şeri olarak sunulmuştur, ismi de "Allah'ın takdiri" olmuştur, böylece kimse sizi sorumlu tutmamıştır.

Tüm bunlara sebep olan durum budur, Allah hayır ihsan etsin, kardeşimizin dikkatini çeken ayrıntı da budur.

Kardeş: Rejimler, çatışmada genellikle sivillerin öldürülmesi, hareketin ve grubun imajının çarpıtılması da dâhil olmak üzere tüm boşluklardan yararlanır.

Ayrıca, insanları ve kamuoyunu yönetmekte vardır, savaş malzemelerinden biri de halkı kazanmaktır. Bu konuya ışık tutmanızı rica ederim.

Şeyh: Kardeşimiz, Allah hayrını versin, bize "Cihad çalışmalarındaki boşluklar" konusu ile ilgili çok temel bir konuyu hatırlattı, hepsi geniş bir başlık altında toplanabilir: Cihad hareketinin iç medyası.

Cihadi hareketlerin çoğu medyaya sahip değildir, sahip olsa bile bu medya dışsaldır, Batı topluluklarındaki medyada vergi olmayan İslâmi merkezlerde bu, dışsal olmasına rağmen içsel bir kantondur, yani yazan kişi aynı zamanda okuyan ve dağıtan kişidir, bu medyanın ulaştığı yerler çok kısıtlıdır, dolayısıyla Müslümanlara hitap edeceğimiz dışsal bir medyaya sahip değiliz.

İç medya çok önemlidir ve şu meseleyi kapsar; eylemlerinizi yorumlamanız ve dahili bir hitaba sahip olmanız gerekir. Tabii ki, en önemli konulardan biri de bazı olaylar meydana gelirken size kötü bir duyumla ulaşabilir: Örneğin yanlışlıkla öldürme, taburda patlama veya siviller arasında bir mühimmat deposunun patlaması gibi, ilk etapta bundan kaçının çünkü siviller arasında bu gibi olaylar olmaz, olsa dahi mutlaka bize açıklanmalıdır.

Mısır'da, başlangıçta kasıtsız olmasına ve önlemleri olmasına rağmen çok korkunç bir mesele vardı. Cezayir'deki grup bunu ilan etti ve benimsedi: Sivilleri öldürüyoruz, zarar gelecekse hem benim hem düşmanımın başına gelsin, beğenmeyen başını duvara vursun dediler! Yine: Şeri delillerimizi sunmak zorunda değiliz! Bize şer'an itiraz edenler, Cezayir'e gelip bizimle birlikte cihad etsin, onu test ederiz, onu ehil bulursak bu meselenin meşruiyetini konuşuruz dediler.

Bu yüzden, bu ifadenin tam bir yüzüzlükle istihbarat servisleri tarafından yazıldığına emin oldum, bunun kaçınılmaz sonucu; Müslümanlar bu ifadenin sahibinin ve onu doğuranın yüzüne tüküreceklerdir!

Aslında kardeşimizin sözlerinin tamamı iç medya başlığı altında birleşmektedir, iç medya şudur: Kışkırtma ve harekete alma sonrasında sizlerle Müslümanlar arasında meydana gelen sorunlarınızın yorumlanmasıdır. Bu, "Yüce Allah'ın razı olduğu cihad içinde meydana gelen hatalar" konusunda tekrar ele alacağımız önemli konulardan biridir.

Kardeş: (Acil durumlar konusuyla ilgili anlaşılmayan bir soru...?)

Şeyh: İlk mesele: Yani acil durum planları zor durumlardadır, yani genel hattınızı, zorlama olmaksızın acil durumla değiştirmezsiniz. Sadece büyük bir katliamdan kaçınmak için bunu yapabilirsiniz. Kardeşimiz Ebu'l- Velid, seçme imkânı olmayan bir insan, bu değişikliği yapmaya zorlanmamıştır, zorlama; kişinin kötülüğü daha az bir şeyi seçmek zorunda olmasıdır der.

Diğer konu: Acil durum planlarına girmek stratejide bir değişiklik değildir. Çünkü acil durum planı daha önce uygulamaya konulan stratejiden geliyor. Böyle gitmiyorum, eğer böyle bir şey varsa böyle yürüyeceğim demektir. İlk etapta hesaplanan bir konudur, başta orijinal çizgi korunur ve daha sonra esneklik başlar, stratejik plan gerçekten karmaşıktır.

Kardeş: Bir kişi dış destekten ne ölçüde yararlanabilir?

Şeyh: Çok hassas bir soru, diyorum ki: Dış cihetlerden para alma konusu, muhake-meye konu olan tüm konular gibidir: "Haram mı, helal mi; faydalı mı, zararlı mı; mümkün mü, imkânsız mı?"

Bu, fonların her birine göre değişir. Bazı finansal varlıklar vardır ki bize verecek olsalar şer'an onlardan almamız caiz olmaz, aynı zamanda para alabileceğimiz kamu kurumları da vardır, ancak ortaya konan koşullara veya yerleştirilebilen koşullara göre olması şartıyla. Diyoruz ki: Caiz olur ancak görünen aralığa zarar verdiği takdirde caiz olmaz, çünkü bu açıkça bir yutma işlemidir.

Buna bağımlı olmamak için bir plan yaparsanız alabileceğiniz mallar da vardır, böylece sırtınızda sizi zorlayan bir hançer olmamış olur. O zaman bu fonlar alınır, ancak çalışma ona dayanarak yapılmaz. Eğer çalışma ona dayanarak yapılırsa işte bu ölümdür. Size bin dolar geldiği için 100 askeriniz vardır, asker başına masrafınız 10 dolardır. Ancak size yüz bin dolar gelir ve siz iki bin asker yetiştirmeye kalkışırsanız, size yardımda bulunan kişi ona muhtaç olduğunuzu anlarsa; o olmadan onları besleyemezsiniz.

Fiziksel yutmanın karşısındaki en önemli planlama süreçlerinden biri, elinizin altında ne olduğuna bağlı olarak genişlememenizdir. Aksine ilerlemeniz daima finanse etme gücünüze ve uzantılarınızı yükseltmenize bağlı olarak gerçekleşir, bu da yatırım, dağıtım veya tasarrufla gerçekleşir.

Ancak devrimlerin temini, sadaka yoluyla değil, sahip olduğunuz projelerle kalmalı ve bu şüpheli veya iyi malzemeler, devrimde esas teşkil etmeyen alt-malzemeler olarak kalmalıdır. Ancak sizin itimatınız ganimetler, fey', kaçakçılık kaynakları gibi Allah'ın izniyle elde edeceğiniz yollarla olmalıdır.

Özetlersek: Başlangıçta kendilerinden hayır ve sadaka kabul etmeyeceğiniz kurumlar vardır. Mesela yabancı bir kuruma gidip sizden vergi istiyoruz dersiniz. Falan yerde bulunan Fransızlara, Amerikalılara oradan çıkaracağız, siz ise falan yerdeki şirketleriniz için şu kadar ödeme yapmanız lazım dersiniz, işte bu sadaka değil zorla alınan vergidir.

Japonya'ya şöyle diyorsunuz: Sizinle aramızda hiçbir savaş yok, başka ülkelerin tankları vurulurken ve geçişlerine izin verilmezken sizin petrol tankerleriniz geçiyor, dolayısıyla her bir tanker için ödeme yapılacak, bu aslında zorla alınan bir vergidir.

Ancak bu ile yabancı bir ülkenden gelen istihbarat arasında fark vardır: Gelin size yardım edelim sözünün neticesi baştan bellidir. Lakin bazı Müslüman cihetler vardır ki onlardan yardım alabilirsiniz, başta bunda bir sorun gözükmez ancak eğer onlara dayanarak çalışırsanız, daha sonra düşmanın onları kullanabileceğini düşünmelisiniz.

Daha önce de belirttiğim gibi, dava muhakemeye tabi: "Haram mı, helal mi; faydalı mı, zararlı mı; mümkün mü, imkânsız mı?" o zaman bundan sonra temel koşul, ona bir kaynak olarak bağımlı olmamanız, daha ziyade bir tasarruf veya yatırım sürecini üstlenmeniz, bu kaynak sizin için birincil bir kaynak olmamalı bilakis temel kaynağınız sahip olduğunuz kaynaklar olmalıdır. Allah en iyisini bilir. Burada duruyoruz.

"Yunanistan bize özel bir dava sunuyor. Üç yıl süren ve sağcı bir hükümet tarafından İngiltere ve ABD'nin yardımıyla bastırılan bir devrim, gerilla savaşının nasıl yönetilmemesi gerektiğini bilmek isteyenler için birçok ders veren bir deneyimdir. Bu çatışma sırasında (1946-1949), Yunan Komünistleri tarafından ihlal edilen Devrimci Savaş'ın Marksist-Leninist teorisyenlerinin ortaya koyduğu deneyim dersleri ve tüm ilkeler, beklenenin aksine unutuldu.

Diğer ülkelerde olduğu gibi, Komünist liderler, komünizmin anti-faşist hareketle ittifakı nedeniyle ve Komünistler direniş hareketine (Eilas E.L.A.S) bağlı oldukları için II. Dünya Savaşı'nın sonunda kendilerini finansal ve politik olarak uygun bir konumda buldular. Parti böylece güçlü bir entelektüel merkeze sahip oldu ve devrimciler binlerce (Elas) öncüsünü içine aldı. Bu örgüt sembolik olarak 1945'te silahlarını teslim etmesine rağmen, Nazizme karşı mücadele sırasında İngiltere ve ABD'den aldığı en iyi şey, 1946'da iç savaş patlak verdiğinde gerillaların elinde kaldı.

Devrimciler sayısal olarak zayıftı, otuz bin ulusal jandarmanın önünde iki bin beş yüz kadar savaşçı vardı ve bununla iyi bir başlangıç yaptılar. Komünist dava yeni gönüllüler edinmeye çalıştı ve Arnavutluk, Yugoslavya ve Bulgaristan sınırlarındaki kuzey dağlarında ülkenin merkezine kadar uzandı ve Mora Dağları'na ulaştı. Aşırı sağ grupların misillemesi ise sadece yangını körükledi.

Komünist kampanya teorik olarak sağlam kurallarla başladı. Demokratik ordu gerilla taktikleri kullandı, yani gerektiğinde yayılmaya, saklanmaya, bölge sakinlerine entegre olmaya elverişli, yerel olarak ve hızla polis karakollarına veya küçük devriyelere saldıran küçük gruplar kurdu.

Gerillalar güçlendikçe, polis küçük merkezlerini terk etmek ve büyük yerleşim yerlerine çekilmek zorunda kaldı. Atina hükümeti tehlikenin farkına vardı ve Alman işgali sırasında ortadan kaybolan orduyu yeniden şekillendirmek için hızlandı.

Dağlara gönderilen kuvvetler aynı taktikle çatıştı ve sadece bu kuvvetlerle yerleşebildi veya dolaşabildi. Daha da tehlikelisi, dört bin Eilas'ın Alman işgalinin sonunda sığınma talebinde bulunduğu Arnavutluk ve Yugoslavya ile sınırları izleyemedi ve ekipmanlarıyla Yunanistan'a dönmeye başladı.

Demokratik Ordu böylece hastaneler, eğitim kampları ve tedarik üsleri kurmak için güvenli ve aşılmaz bir arka plan elde etti.

Arnavutluk ve Yugoslavya'ya sırtını dayadığı için çok güçlü bir noktaya sahip olduğunu ve bu nedenle açık tedarik hatlarına, çok sayıda silahlı adama sahip olduğunu burada zikretmek gerekir, yazarın da söylediği gerçek şu ki: Her konuda ona kolaylık sağlanmışken Yunanistan'daki gerilla savaşı neden başarısız oldu? "Onu yöneten insanların onun başarısız olmasını istemesinden başka bir sebebi yoktu" diyor.

"Yunan gerilla savaşının askeri stratejisi (ne savunma ne de saldırı) kaçamak yapmaktır. Kısacası, pire savaşı şuydu: bir ısırık, sonra hızlı bir geri çekilme, amaçlanan ise orduda kan dökme ve Atina hükümetinin tükenmesini sağlamaktır. Askeri hedefler, siyasi hedeflere hizmet etmeye adanmıştır. Bağlantıları keserek, kentsel kaosu yayarak, vergi gelirini büyük ölçüde azaltarak ve ekonomik hayatı parçalayarak, Komünistler Atina rejimini zayıflatmayı ve gereken zamanda düşmesine neden olan sosyal baskıları ve ekonomi politikasını yaratmayı umuyorlardı.

İşler iyi gitti, belki de askeri açıdan da çok iyi gitti. Küçük çeteler buna hızla inandı. 1947 yılının başından bu yana, Demokratik Ordu tabur düzeyinde savaşıyordu. Bir yıl sonra tugaylar kurdu ve sonra bir fark yarattı, 8 takım kurdu ve bu takımlar normal takım modeliy-le neredeyse aynıydı. Demokratik Ordu savaşa iki bin beş yüz savaşçıyla başladı, sonlara doğru yirmi altı binle maksimum sayısına ulaştı, daha sonra savaşın sonunda on sekiz bine düştü.

İlk başarılar, diğer faktörlerle birlikte, çok ölümcül hatalara yol açtı. Devrimcilerin başarısızlığına yol açan diğer faktörler arasında Atina'ya İngiliz ve Amerikan desteği ve Yunanistan'ın kuzeyindeki üç komünist ülke tarafından Demokratik Orduya verilen destek de vardı."

Burada, başarısızlık nedenlerinden devrimcilere verilen desteği kaydedin, çünkü aniden kesintiye uğradı. Yugoslavya ve Almanyadan gelen destek aniden kesildi.

"İlk hata, halkla etkin temasın kaybedilmesi idi. Başlangıçta, bir yandan fiziksel rahatlık, diğer yandan güvenlik zorunlulukları ile ilgili nedenlerden dolayı, komünistler jandarmaların ihraç edildiği köyleri işgal ettiler, hayvancılık ve geçim kaynaklarına el koydular ve bazen de gerektiğinde halkın yerini aldılar. Bölge sakinleri genellikle zorla çetelerin saflarına alındılar ya da gerillaların savaş bölgesinden sürüldüler."

Burada dipnotlara dahi yazdım: İşte bu Zawabiri felsefesidir. Silahlı grubun Ceza-yir'de Ebu Abdurrahman Emin döneminde yaptığı gibi, topluma saldırdı, paralarına el koydu ve insanların ırzlarına tecavüz etti.

Operasyonda bölge sakinleriyle birlikte hareket eden insanlar, bölge sakinlerinin arasında şiddet uygulamaya başladıklarında, ya bölge sakinleri oradan göç etti ya da zorla göç ettirildiler, yani onları bölgeden kovdular ki bölge onlara kalsın, bunu yapmakla büyük bir hata işlediler.

Diyor ki:

"Atina için mülteciler çok zor bir sorundu, ancak Komünistlere itibarı ve halk desteği açısından politik olarak ağır bir bedele mal oldular. Sivillerin operasyon alanından kaybolması, hükümetin yerleşim bölgelerinin bombalanması konusundaki tüm tereddütlerinden kurtulması ve pilotların artık hedefin kalitesini sorgulamaması nedeniyle askeri neticeler sağladı: gerilla savaş bölgesinde hareket eden her şey komünistti."

Bu bölgedeki her şeyi salt düşman görerek vurmaya başladılar.

"Tam olarak açıklığa kavuşturulmayan nedenlerle işlenen ikinci ciddi hata ise 1947'den itibaren, toprağı korumak ve düşmanın sayısal olarak üstün olduğu, hafif silahlarla donatılmış ve tam garantili bir kaynağı olmayan gerilla isyancılar için hiç uygun olmayan geleneksel bir savunma planı benimsemektir."

İkinci hata toprağı tutunmaktı, geniş bağımsız bir bölge kurdular ve onlardan on kat daha fazla olan bir ordu karşısında savunma yapmak zorunda kaldılar.

"Sayısal olarak büyümelerine rağmen, hiçbir zaman tanklar, toplar ve çok etkili bir uçuşla donatılmış yaklaşık 265 bin kişiyi içeren ulusal bir savunma gücünün ordusuyla açık çatışmaların yükünü taşıma seviyesine gelemediler.

Gerilla savaşından geleneksel operasyonlara geçme, tugayları ve sonra farklılıkları kullanma ve kuzey bölgesini işgal etme kararı, siyasal düşünceler tarafından yönetiliyordu. Komünist bir hükümet kuruldu, bu hükümetin bağımsız toprağı ihtiyacı vardı. Devrimcilerin dünyadan, özgür Yunanistan'ı tanımasını istemek için varlıklarını kanıtlamaları gerekiyordu."

Siyasi nedenlerle gerilla savaş taktiğini erken kaybettiler, bir toprak parçasını bağımsızlaştırdılar ve bunun bağımsız hükümetin toprağı olduğunu söylediler.

"Hiç şüphe yok ki diğer faktörler de rol oynamıştır. Komünistler yabancı üslerinden ve Yugoslavya'dan katır konvoyları ile aldıkları erzaktan vazgeçemediler. Açık bir sınır korumak, kuzeydeki savunma operasyonlarının amaçlarından biriydi.

Uygun ya da uygun değil, Demokratik Ordu, ilk başta başarılı oldu ve toprağı korudu. 1948 yazında, devrimcilerden 12.000 ila 15.000 kişi 50.000 hükümet askerinin Grammos Dağları'na girmesini engelledi, yani iki buçuk ay boyunca beş yüz kilometrekarelik bir alanı kontrol altına aldılar."

Savunma bölgesi olarak 500 kilometrekare çok küçük bir alandır, yani yaklaşık 30 çarpı 20 kilometre, çünkü $30 \times 20 = 600$ 'dür.

"Hükümet baskısı çok büyüdüğünde, Demokratik Ordu Arnavutluk'a çekildi ve daha sonra kuzeydoğudaki Vetsy dağı bölgesinde ortaya çıktı ve başarılı bir savunma savaşı yürüttü. Altı aydan kısa bir süre sonra, gerillalar tekrar Gramus Dağları'nı işgal etti ve kuzeydeki

Yenilgi Atina'yı keyfi tedbirler almaya zorladı, eski Genelkurmay Başkanı General Alexander Papagos hizmete çağrıldı, o pratikte orduyu yeniden örgütlemek için tam bir özgürlük elde etti ve gerektiği takdirde sayısını 250.000 kişiye çıkarabilecekti.

Papagos aciz subayları değiştirdi ve yeni, daha agresif bir taktik benimsedi. Komünistlerin kasıtlı olarak saldırıya uğradığı Mora savaşında 25.000 kişi öldü. 1949 yılının başında, bu bölgedeki devrimcilerin (3.600 devrimci) gücü yok edildi ve ordu Yunanistan'ın merkezinde başarılar elde etti. Haziran 1949'un sonunda ordu, büyük bir güçle saldırmaya hazırlandığı Gramos ve Vitzideki ezoterik kalenin cezalandırılması dışında her yerde yenildi.

Bu süre zarfında, Tito'nun Stalin'e ters düşüp Yugoslavya Komintern'den çıktığından dolayı komünistlere ağır bir darbe indiren büyük bir küresel siyasi olay yaşandı. Temmuz ayında Yugoslav hükümeti Yunanistan sınırını kapatarak Makedonya ve Batı Trakya'daki isyancılara yönelik desteği kesti, Yugoslavya'da 4 bin Yunan isyancıdan oluşan bir gücü tecrit etti ve Gramos-Vitsi bölgesinin ana kuvvetlerini Bulgaristan, Doğu Trakya ve Makedonya'daki isyancılardan uzaklaştırdı."

Hatalarına kıyasla ikincil bir faktör olarak bahsetmesine rağmen, bu hataların yanı sıra bir dizi zafer kaydettiğini fark etti, daha sonra fiili olarak onların başını ve yardımını kesen, sınırları kapatıp bir kısmını yurtdışına azleden ve onları çok zayıf yardımlara dayanan iki gruba ayıran küresel bir olay meydana geldi. Yunanistan'daki devrim sürecinin sona ermesinin nedeni buydu, Yunanistan'daki devrimcileri yenen, yardımların aniden kesilmesiydi. Bunlar ifadelerinden anlaşılmaktadır.

Bu, komünist saldırının ilerlemesi sırasında Pakistan hükümetinin sınırları kalıcı olarak kapattığını hayal etmeniz gibidir. Bu ani vakalar devrimciler tarafından hesaplanmaz, ancak dostane bir hükümetin sınırları aniden kapatıldığında ölümcül kabul edilir.

Diyor ki:

"Bu koşullarda, Demokratik Ordu, sayısal olarak üstün ve yeterli topçu ve uçak desteğine sahip silah, eğitim ve organizasyon bakımından daha üstün, düzenli kuvvetler karşısında uzun süre dayanma konusunda aciz kalmış gibi görünüyordu. Üç gün içinde, Vitz Dağ mevkiini savunan isyancılar (7 bin isyancı) yenildi ve bunların 5 bini Arnavutluk'a çekildi. Gramos'ta, hükümetin saldırısı beş gün sürdü, isyancıların yenilgisiyle sonuçlandı ve 4 bin isyancı Arnavutluk'a çe-

kildi. Böylece iç savaş fiili olarak sona erdi. Binlerce gazi ve çok sayıda devrimci sempatisizan ülkede kalmasına rağmen, devrim yeniden doğma umudu olmadan bastırıldı.

Komünistlerin bu sonuca büyük katkıda bulunduğunu söylersem abartmış olmam. Çünkü kuzey dağları halkının sempatisini kaybetmeleri, sivillere karşı terör uygulamaları, üslerine ve dış kaynaklara bağımlılıkları ve her bakımdan üstün güçlere karşı toprağa tutunmaya erken karar vermeleri sonrasında ayağa kalkma imkânı bırakmayan bir dizi yenilgiye ortam yarattı.”

Hataların tümünü tek bir cümleyle özetledi.

“Hem askeri hem de siyasi arenada kaybettiler çünkü Yunan ordusunun zaferi, devrimci hareketin sonunu gösterdi.

Yunan örneği devrimci ilkeleri tam olarak doğrulamaktadır. Gerilla savaşının amacı savaşı kazanmak değil yenilgiden kaçınmaktır, savaşı bitirmek yerine siyasi bir zafer elde edene kadar savaşı uzatmak, olabilecek herhangi bir askeri zaferden daha önemlidir.

Gerilla taktiklerinin avantajlarını, toprakların işgaline dayalı bir askeri strateji için feda ederek, Yunan Komünistleri zayıflığı gücün önüne aldılar. Toprağı kabul etme riskine girince, Yunan Komünistleri zayıflığı gücün önüne aldılar. Askeri çatışmayı kabul etmek istediklerinde, sadece güçlerini değil, daha da önemlisi, insanlarda kazanacaklarına dair oluşturdukları hissi ve hiçbir siyasi hareketin olmadan başarılı olamayacağı şeyleri riske attılar.

Devrim, tanım gereği kitlesel bir olgudur. Yunanistan, Malezya ve Filipinler, bu süper aksiyomu en azından kitlelerin katkısı ya da desteği olmadan devrimin gerçekleşmeyeceği şeklinde açıklıyor. Filipinler'deki Hawk bu halk bağıını kaybetti, tıpkı Yunan Komünistlerinin kendilerini özgür iradelerinden yoksun bıraktığı gibi, Çinliler de Malezya'da buna hiçbir zaman sahip olmadılar.”

Bizim için en önemli başarısız deney Yunanistan'ın deneyimidir, çünkü malzemeleri vardı ancak kuralları uygulamadılar, bu yüzden başarısız oldular. Yunanistan'ın ana başarısızlık deneyimleri ile Cezayir'de olan birtakım şeyler arasında çok büyük bir benzerlik var.

Kitap fiili olarak bitti, okumadığımız iki bölüm kaldı, onları da siz okuyabilirsiniz.

Bunlar yalnızca okumak için güzel sözler, çoğu konu ayrıntılı olarak geçti, çeteler ve devrimin gerçekleştiği toplumların koşulları hakkında değerli sözler söyledi, güzel

bir konuşmaydı, liderler, insanların özellikleri, ülkenin özellikleri, halkın özellikleri ve yönetimlerin özelliklerinden bahsetti. Daha sonra bir gerilla savaşının başarılı olabilmesi için gerekli beş ilke ortaya koydu, bu neredeyse on sayfaydı, onu okumalısınız, ben de inşâAllah bunu kaydedeceğim ve araştırma kayıtlarına ekleyeceğim.

On ikinci bölüme gelince, Amerikan politikası, halkın nasıl barındırılacağı ve gerilla savaşıyla doğrudan çarpışmamak için stratejik tavsiyelerde bulunuyor. Gerilla savaşı gerçekleşirse karşısında duran her düzenli orduyu yenecek ve ezecektir. Demek istediğim, şu anda Cezire'deki Birleşik Devletler politikası bu tavsiyelerden yararlanmamakta ve sömürge devletlerin politikalarını hala Batı askeri zihniyet yönetmektedir.

Ya Rabbi! Seni her türlü eksiklikten tenzih ederiz, sana hamd ederiz, senden başka ilah olmadığına şahadet ederiz, senden affedilme dileriz ve sana tövbe ederiz.

Gerilla savaşlarıyla ilgili nota göz attım, bu not bittikten sonra Türkistanlı kardeşlerimize açıklama yaptığımda içinde yeni bir şey bulmaya çalıştım, lakin gerilla yönetimi açısından yeni bir şey bulamadım, ardından o gerilla yönetimi ideolojisi meselesi hakkında şöyle diyor:

Birinci aşama, ikinci aşama, halkın önemi, aynı kelimeler, gerilla savaşında ideoloji konusunu çeteleri silahlandıran ikincil bir alt konu ile karıştırmayı dışında şöyle yazar: Çete birimlerini örgütlemek.

Bu yüzden, örneğin: Çete birimleri, bir tedarik hattından, Kalaşnikof taşıyan komutan, Kalaşnikof taşıyan komutan yardımcısı, pika taşıyan makineli tüfek nişancı, şunu taşıyan makineli tüfek nişancı yardımcısı. Bunlar çete organizasyonunun mühimmat, genişletme ve gözetimindeki detayların ayrıntılarına nasıl bakmanız gerektiğine dair genel bir fikir verir.

Bununla birlikte söylemek istediğim, burada yazılanlar, koşulları Afganistanın veya Somali'nin veya Bosna'nın koşullarına benzeyen bir gerilla savaşı için, yani rahat olduğunuz özgür alanlara sahip olmak gibi açık cephelerin koşulları anlamına gelir ve böylece bu yönetimleri çalıştırabilirsiniz.

Gerillaların silahlandırılması şart değildir, gerilla kaynaklarının düzenlenmesi şart değildir. Gerilla savaş yasalarındaki ideolojik yasalar kanundur. Konunun önemi meselesi kanundur. Yerel üstünlük kanundur. Düşmanı kontrol ve güç tuzağına düşürme meselesi kanundur. İnsanlara özen gösterme ve onunla olan ilişkiniz kanundur. Gerilla devriminin politik bir süreç olduğu meselesi kanundur.

Ancak komutanın Kalaşnikof taşımasının ya da yardımcısının bir şey taşımasının kanun olduğunu söyleyemem, yani bu silahlanma ve organizasyon, içinde bulunduğunuz koşul ve gereksinimden sonra gelir.

Bu not iyi bir genel askeri kültüre sahip olan ve bu araştırmanın yapıldığı koşullara benzer koşullar içinde olanlar için faydalıdır. Örneğin bağımsız olduktan sonra hükümetin şehirlerde mahsur kaldığı Afganistan'ın koşulları, Batı güçlerinin konumlarında mahsur olduğu Somali'nin koşulları, Müslümanlar için arka planları olan Bosna'nın koşulları, bağımsız kamp, şehir ve bölgeler. Böylece, çetelerin silahlanması ikinci aşamadan üçüncü aşamaya geçmiş olacaktır.

İdari taktikler, bulunduğunuz durumun empoze ettiği, yasaların gerektirmediği şeylerdir, ancak otomatiktirler, yani biri sizi alsa, bir bölgeye yerleştirse ve size: "Hadi bir düzen kur" dese bu durumda sahip olduğunuz tecrübe ve askeri bilgiyle bir hastaneye ihtiyaç duyduğunuzu, filan şeye ihtiyaç duyduğunuzu görürsünüz. Yerli halkla ilişkileriniz şu şekilde olur, acil durum planlarınız şu şekilde olur. Petrolden sorumlu bir adam, sudan sorumlu bir adam gibi görevlendirmelere ihtiyaç duyarsınız.

Diğer nokta, kardeşlerimizin 1980'de Şam'da Mücahidleri eğitime akademisi için bir not tercüme ettiğini söyledim. Buna "İsviçre Noktası" derdik, bunu uzun süre kaybettim, daha sonra İsviçre'nin işgal edilebileceğini kabul eden bir İsviçre Subayında buldum. İşgal altında olan ordu yenilir ama yok edilmez, polis, trafik gibi bazı askeri hükümet yapıları kalır, bu yüzden bazı milisler üniversite öğrencilerinden oluşur, peki İsviçre'deki işgalciler nasıl direnecek?

Bu çok yararlıdır, çünkü onu bir panorama gibi yazdı, eğer size endeksi hızlı bir şekilde okursam, diyor ki: Slogan; sonuna kadar direniş, gerilla savaşının organizasyonu ve liderliği, gerilla savaşının hedefi, gerilla hücre oluşumu, gerilla hücre gücü, liderlikte çeşitlilik, örgütsel oluşum, sürüş, ekipman, silah kaynakları, mühimmat kaynakları, bakım organizasyonu, fon kaynaklarının düzenlenmesi, insanlarla ilişki, komando taktikleri, ilk operasyonlar, genel davranışlar, sabır ve dinlenme, mesaj değişimi, arazi engellerinin inşası, mayınların yerleştirilmesi, sabote etme tesisleri, pusu düzenleme vb.

Yani size gerilla pratiği hakkında çok iyi bir fikir veren bir harita çizmiş. Depolama ve tren istasyonlarına nasıl saldırılacağı, pusu sistemi, daha sonra önceki deneyimleri değerlendirmek gibi çok küçük ayrıntılara giriyor. Malayadaki Britanya'ya karşı yapılan direniş hareketi, Macaristan'daki devrimler, Hollanda'daki halk hareketi, Kıbrıs'taki EOKA hareketi hakkında bilgi veriyor.

Bu nokta gerilla savaşını incelemek isteyen herhangi bir kişinin kütüphanesinde yer alması gereken değerli noktalardan biridir, kampımızda da mevcuttur, isteyen onu fotoğraflayabilir veya nüshasını alabilir.

İncelenmesi gereken önemli konular arasında, örgütlenme unsurları sorunu vardı ki bu bir bantta kaydedildi. Ayrıca ilişkiler konusunda siyaset ve siyasi ilişkiler alanında ufuk açacak on makale seçiyoruz. Bunun yanında gerilla savaşının yönetimi, plan-

lanma koşulları ve başarı sağlaması gibi konulara da değinilmiştir. "Suriye Deneyimi" kitabı, yaklaşık 40 kitap okuduğum tüm gerilla savaş kitaplarının bir özetini, stratejik bir planın nasıl geliştirileceğini, bir gerilla savaşı için gerekli olan aygıtların konumunu, bu aygıtların nasıl kurulacağını ve yönetileceğini içerir, bu yönetim ve ideoloji arasında bir karışımdır.

Bizde ve Batı'da Medyanın konusu, bu kelimenin tam anlamıyla dalgalı bir deniz, şimdi ona dokunamayız, bu çok kapsamlı bir iş, büyük bir araştırmaya ihtiyaç duyuyor. Batı'daki İslami çalışmalara gelince o da aynı şekilde, bizi doğrudan ilgilendirmiyor, ayrıca bu çok kapsamlı bir araştırmadır. Ancak bu konuları daha sonra konuşmalıyız.

Cezayir deneyimi meselesine gelince, ana başlıklar aracılığıyla bile gözden geçirilmelidir, elimde yeterli miktarda belge var ve Allan'ın izniyle kütüphane elimize ulaşır, geri kalan kitaplara da ulaşacağız.

Cihadi akımın deneyimleri hakkında yapılacak bir çalışma da çok kapsamlı bir çalışma olur. 1965'te ortaya çıkışından itibaren onu incelemeliyiz, ortaya çıkan ilk kabarcıklar nelerdi, nasıl istikrar buldu? Sonra Mısır cihadi düşüncesi, cihad akımının geri kalanına nasıl egemen oldu? Geride bıraktığı olumsuzluklar nelerdir? Daha sonra genel olarak cihad akımındaki hatalar bölümüne geçiyorum ve onlara şöyle bir başlık atıyorum: "Düzeltilmesi gereken hatalar ve kavramlar" yani hareket noktamız olan önermeler ile üslup ve kavramlardaki hatalar arasında bir ilişki mevcuttur.

Kursumuz aracılığıyla, bu aşamadaki algı ve yönelimimizde radikal bir geri dönüş süreci olduğunu kabul etmeliyiz. Bu darbenin gerekçelerini belirtmeliyiz, neden geçmiş yanlıştı? Sınırları nelerdi? Nasıl faydalanılır? Bu çok güzel bir araştırma olacaktır.

Koordinasyon ve cihadın uluslararası bir hal alması meselesinde bir araştırma yazdım, bunu gruplara vereceğim, çünkü bunu genel bir sorun olarak araştırmanın bir faydası yok, onlara nabız ölçme niteliğinde bazı belgeler vereceğim ve insanlar arasındaki koordinasyon olasılığını göreceğim.

Şimdi, siyasi ve askeri terimler kardeşimizin 20 veya 30 saat içinde hazırlayabileceği bir konu: İdeoloji, strateji ve bilmediğim şeyler. Biz bitirmeden önce, içinde bazı terimlerin tanımları hakkında birkaç sayfa hazırlanabilir.

Özetlemek gerekirse, şunlara dokunmamız gerekir:

Örgütün temelleri, prensip olarak siyaset konusunda iki üç bant, gerilla savaşının yönetimi ve ekipmanı, Cezayir konusuna bir bakış olmak üzere nerdeyse dört konu oluyor.

Kelimelerinize, son dönemde Afganistan'da Arap toplanmasını karakterize eden en önemli hatalara ve pozitif durumlara dikkat çekme ihtiyacını eklemek mümkündür, böylece ikinci yarıya başlarken tekrar etmeyiz.

Bu çerçeveye, hala dört veya beş güne ihtiyacımız var, bunları özetlemeye çalışıyoruz. Bir tür anket yapmamız mümkündür, size kursla ilgili on soru soruyorum, buna ek olarak, gelecekteki oturumlar için bize önerebileceğiniz teklifler istiyorum. Örneğin bizde neyi eksik gördünüz? Her şeyden önce bu şekilde aceleci davranmamak için kendimi en az bir aylık herhangi bir kursa hazırlamak istiyorum.

Bir kardeş şöyle bir soru yöneltiyor: Modern anlamda siyasetin genellikle şeriat lehine veya şeriat politikası lehine olduğunu ve ulusal çıkarları olduğunu bilmekle birlikte, İslam gerilla savaşları alanında propaganda politikasında çalışmanın kuralı nedir? Ayrıca liderlik hakkında da bilgi verebilir misiniz?

Şeyh: Sorunun iki bölümünün olduğunu anladım: Propagandanın kontrolleri nelerdir ve içindeki Müslümanların yalanlarının sınırları nelerdir? İkinci konu: Liderler tarafından yasal politikaların incelenmesinin gerekliliği nedir?

İlk bölüme gelince: Suriye deneyimi kitabında doğru bir şekilde ele aldım, çünkü Şam'daki cihad propagandası saf yalanlara dayanıyordu, Suriye'deki deneyimimiz yalana dayalı propaganda idi, eğer ayet ve hadisleri kaldırırsak geriye sadece yalanlar kalır, yani transferler ve abartılar Müslüman Kardeşlerdendi.

Komünist Guevara'nın bile kontrolünün olmadığını söyledim, o şöyle diyor: "Propagandamız ve propaganda planımız, rejimin yalanları karşısında dürüstlüğümüze dayanıyordu" açıklamaları, direktifleri, dünya ile ilişkileri ve söyledikleri tüm haber ajanslarından güvenilir referanslara dönüştü. Rejim yalan söylemeye alışkın ve gerçeği söylemek istemediği konularda da sessiz.

Propaganda sürecinin temeli dürüstlüktür, aldatma alanında düşmana yalan söyleme meselesi gibi belli durumlar dışında, hiçbir durumda yalan söylemeye izin verilmediği için dürüstlük (diyoruz). Müslümanlar ile ilgili yaptığımız açıklamalara, direktiflerimize veya kendimiz hakkında ne duyurduğumuza ya da vaatler veya iddialar hakkında ne yaptığımıza gelince, hepsi dürüstlüğe dayanmalıdır. Çünkü Mümin için, Hz. Peygamber'e gelip: "(Mümin) zina yapar mı?" diye sorunca: "Evet zina yapar" buyurdu. "Peki yalan söyler mi?" Diye sordular: "Mümin yalan söylemez" buyurdu. Yalanın sınırları çok dardır, zaruri durumlarda bile yüzeysel kalmaktadır.

Propaganda gerekli ve zorunludur, diğer haber ajansları ve insanlar tarafından yapılan abartılar olumsuz bir etki yaratmıştır: Devlet gazetelerinde, gazetelerde veya radyoda insanlar bir haber gördüğünde doğrudan: "yalandır" der.

Tüm politikanın aşağılık ve ahlaksız ilkelere dayandığı doğrudur, ancak belirlediği sınırları belirlenmiş meşru politika yeterlidir. Zaferimiz için yeterli olmasaydı Rabbimiz bize onun yerine başkasını verirdi, ancak o bize onu indirdi çünkü uygulandığı takdirde yeterli olacaktır. Dolayısıyla dönüp dolaşmaya ve geleneksel politikanın kirli tarafına ihtiyacımız yoktur.

Allah (azze ve cille): “Sözleşmeleri yerine getirin” (Maide, 1) diye buyurduğu için sözleşmeleri yerine getirmek farzdır. Bu nedenle Şeyh Münir el-Gadban, partilerle ulusal ittifak çağrısında bulunarak en büyük hatasını yaptığında: İttifak yapmak isteyen hiçbir cemaatin vazgeçemeyeceği iki kural vardır der:

Birincisi: Müşriklerin zaferden sonra yönetime katılmalarına söz veremezsiniz. Hafız Esad'a karşı iş birliği yapsak da ki bu mümkün: Hafız Esad'dan sonra şu şekilde yönetimi bölüşürüz, şunlar sizin, bunlar bizim, partiler, ifade özgürlüğü vs. bu konularda söz veremezsiniz. Çünkü Hz. Peygamber en şiddetli savunmasızlık vakalarında bile onlara bunlardan daha azını bile vermemiştir.

İkinci nokta bizi ilgilendiriyor: “Onlar ihanet niyetindeyken, onlarla bir anlaşma yapmak doğru olmaz” diyor. Müslüman Kardeşlerle tartıştığımızda: “Onlara nasıl böyle bir şey vaat edersiniz?” dedik. “Zafer kazandıktan sonra düşünüyoruz” dediler. Yani ihanet edecekler! Demek istediğim uluslararası politika uygulayacaklar, onlar şunları yapsınlar, biz de bunları yaparız.

Sınırları olan bir ahlaki yönümüz vardır, aslında bu ahlaki yönümüz sayesinde dosttan önce düşmanın güvenini kazanarak zafer elde ettik.

Bize göre siyasetin kuralları vardır tamamen açık değildir. Onlara her kavrama İslami diyerek yeni bir şey icat ettiniz dedik. Nitekim: İslam demokrasisi, İslam sosyalizmi ve İslam kapitalizmi demeye başladılar. Ardından her yalan ve her sahtekârlık İslami olarak anılmaya başlandı. Nihayetinde kimliğimizi dahi kaybettik.

Demek istediğim, bir seçim kampanyasında biri ortaya çıkıp diğerleri gibi yalan söylüyor. Müslümanlara ait seçim kampanyalarına dikkat edin, vaatler, sözleşmeler, ziyafetler vb. aynı mesele. Müslüman Kardeşlerin (parti içindeki) seçimleri, şura meclisi seçimlerinde içlerinde yaşanan anlaşmazlıklar diğerlerinin kampanyaları hakkında duyduklarınızla aynıdır. Hatta evlilik vaadinde bulunurlar, kızlarıyla evlendirip oturma izni verip çalışma sözleşmesi yaparlar. Böylece tüm aşağılık özellikleriyle siyaset, İslamcılar tarafından uygulandı. Artık her politikacının aldatmak ve dolandırmak için söz veren düzenbaz bir yalancı olduğunu biliyoruz.

İslamcılarla gerçekleştirilen röportajların çoğu yalan söylemeye ve gerçeği gizlemeye dayanıyor. Çoğunluk bu şekilde yapıyor ve bunun mefsedeti def, maslahatı celp babından olduğunu sanıyorlar. Seyyid Kutup bu konuda mevcut olandan çok daha

güzel bir kural koydu:

İnancın özü Allah (*celle celaluhu*) tarafından belirlenmiştir, dolayısıyla davetçinin ke-kelemesine, gevelemesine ve dönüp dolaşmasına gerek yoktur. Çünkü Allah'ın (*celle celaluhu*) dini insanlara açıklanmalıdır. Ancak yöntem, nezaket vb. şeylere gelince bunlar davetçiye aittir.

Bence hiç kimsenin siyasi çıkarlar için Körfez yöneticilerine dalkavukluk yapması ve onları meşrulaştırması kesinlikle politik değildir. Çünkü apaçık hükümleri ve Allah'ın (*celle celaluhu*) bu insanlara indirdiği apaçık ifadeleri ihlal edip gizler. Ancak bir insanın filan şöyle dedi diyerek yalan söylemesi ne hikmettendir ne de iyi nasihatın bir gereğidir.

Sonunda al-Ganuşi, zimmet sınırını ihlal edip: "Bunun hükmü kalmamıştır ve uygulanamaz olmuştur" demiştir. Ardından ridde hükmünü kaldırıp: "İnanç ve ifade özgürlüğü vardır" demiştir. Ardından başka şeyleri de kaldırdı. Raşit Ganuşi'nin "İslam'ın Siyasi Özgürlüğü" kitabında, sizi şoka uğratabilecek daha ilginç pek çok konu vardır.

Kitabın başlangıcında adam, ridde ile ilgili nassları, ulema ve ondan sonra gelenlerin sözlerini zikreder, hadisin genel olması sebebiyle bir dinden başka bir dine geçenlerin öldürülüp öldürülmeyeceğine bile değinir. Yani adam tüm hükümleri bilmektedir. Biri kalkıp: "Belki bilmiyordur" diyemez. Ulemadan birtakım şeyler aktardıktan sonra: "Âlimlerden bir kısmının daha böyle dediğini görüyoruz" dediğini görürsünüz. Ayrıca laik bir adam olan Muhammed Salim el-Avva'dan alıntı yapar. Bu arada Şeyh Turâbî'nin de görüşlerini naklettiğini görürüz. Daha sonra Müslümanlara yaklaşıp ve Muhammed Gazali'yi zikreder. Ardından biz ikinci grubun metodunu benimsiyoruz der.

Yani adam size "biliyor veya bilmiyor" deme alternatifi bırakmamıştır. Ebu Hanife, imamlar ve hadis ehli şöyle aktarırlar: Kim din değiştirirse onu öldürün. Kuran-ı Kerim'de de benzer şekilde geçmektedir. Sonra der ki: Selim el-Avva, Muhammed Amare de benzer şeyi söylemişlerdir. Biz ikinci yaklaşımı kabul ediyoruz ve onun üzerine bir yöntem inşa ediyoruz. Bu şekilde dinin dörtte üçünü kaldırdılar.

Raşit al-Ganuşi ile oturduğumda öğrendiğim şey, bu sözlerin çoğunun onu ikna etmediğidir ve amacı sizin bahsettiğiniz şey değildir. Amacı medyayı tüketmek, rakipleri susturmak vs. Eğer ona inanmak istersek veya bu ifadelere inanmadığını savunanlara inanmak istersek hüsnü zanda bulunmuş oluruz. Ama bu ifadelere inandığını söylemek benim hiç sevmediğim birtakım felaketlerle ilgili hükümlere girmeye sebep olacaktır.

Bu onun hakkı değildir. Adnan Sadettin'e Suriye'deki çatışmanın en önemli anahtarlarından biri hakkında: "Suriye'de iktidarı ele geçirirseniz Nusayri mezhebinin sonu ne olacaktır?" diye soruldu.

Dini-Şeri açıdan, Nusayrilerin hükmü bellidir. Siyasi açıdan ise Nusayriler ile mücadele aslında bir çatışmanın anahtarıdır. Çatışmanın anahtarı, Suriye'deki Sünniler ve Nusayriler arasındaki mücadeledir. Gerçekçi bir bakış açısıyla, Müslümanların haklarına tecavüz edildi, öldürüldüler ve kendi memleketlerinde hükümet ve halk Nusayri-ler tarafından ele geçirildi.

Bunların vatandaş ve vatanda ortaklar olduğunu söylemenin siyasetten olduğunu düşünüyor.

Biri kendisine: Hristiyanlar hakkında ne düşünüyorsun diye sorunca: "Onlar top- luca kalben ve cismen bizimle birleştiler" dedi. Metnin tamamı için "Suriye Deneyi- mi" adlı kitabı okuyunuz. Size medyanın ilginç yönlerinden bahsedeyim, Hamid Ebu'n-Nasr, 1416 Kurban Bayramı'nda, mezhep bloğu ve İhvan hakkında kitaplar yaz- dıktan sonra size, bahsettiğiniz bu tür medyayı uygulayan bir Müslüman örneği veri- yorum diyor.

Dedi ki: Demokrasimizi sorguluyorlar, Hristiyanlara karşı tutumumuzu sorgulu- yorlar, hükümete karşı tutumumuzu sorguluyorlar, şiddet uygulamalarımızı ve birçok şeyi sorguluyorlar, çok fazla ve uzunca açıkladık ancak görünen o ki yeterli olmamış, şimdi tüm bu konulardaki görüşümüzü tanımlayan kapsamlı bir açıklama yapacağız deyip bu açıklamaya: "Bu insanlar için bir açıklamadır" adını verdi. Arşiv gelirse, elimde ondan bir nüsha vardır.

İnanın, Hamid Ebu'n-Nasr adıyla imzalanan "Bu insanlara bir açıklamadır" bülte- nini aldığımda, tüm zihnim onların biraz tekfir yaptığına, birkaç kelime yazıp onu cemaat adına iftira ettiklerine, birkaç açıklama yapıp onu cemaate nispet ettiklerine gitti. Birisinin bunları kendine nispet edeceğini hiç düşünmemiştim. Üç gün sonra resmi "Davet" dergisinde, "el-Müctema" dergisinde ve Müslüman Kardeşlerin tüm ga- zetelerinde görünce bunun doğru olduğunu anladım.

Sizin için sadece basit bir metin zikredeceğim, diyor ki: "Mısır'daki, Arap ve İslam dünyasındaki Hristiyan kardeşlerimiz vatanın ortaklarıdır ve uzun mücadelenin yol- daşlarıdır, dolayısıyla "Lehimize olanlar onların da lehinedir, aleyhimize olanlar onla- rın da aleyhinedir." Anlamayanlar: "Onlar tüm maddi, ahlaki, sivil, politik haklara sa- hiptirler" der. Onlara iyilik etmek ve onlarla iletişim kurmak Müslümanın inkâr edemeyeceği İslam'ın farzlarından. Aksini söyleyen veya yapan herkesten uzak ol- duğumuzu ifade ederiz.

Şeri tahlil açısından bu konuşmada kafirlere tam bir velayet (dostluk), müminler-

den de tam bir beraat (uzak olma) vardır. Bunu açıklamak istersek, adam: "Hristiyan kardeşlerimiz" diyor. Hakkında aklınıza gelecek ilk şey Allah'ın şu ayetidir: **"Görmedin mi o münafıkları ki, Kitap ehlinde kâfir olan kardeşlerine şöyle derler:"** (Haşr. 11) kendisinin kardeşleri! Şimdi Allah indinde kendini kurtarsın! Allah'tan bize ve Müslümanlara merhamet etmesini dileriz.

İlk yalan vatandaki ortaklık meselesidir. Onlarla savaşmamız gerektiğini söylemiyorum. Tekrar söylüyorum Mısır'daki mücadelemiz ve mücadele kapısı Hristiyanlarla savaşmak değildir. Lakin bu tali probleminden kurtulmak için Allah'a yalan iftirada bulunmaya başlamak kimin şeriatında vardır?

Şimdi Müslümanlar için ne dediğine bakın: aslında bütün bu sözlerdeki musibet teşri meselesidir "Lehimize olanlar onların da lehinedir, aleyhimize olanlar onların da aleyhinedir" sözü yalandır. Lehimize olan her şey onların lehine değildir. Saygın bir azınlığın ibadet etme hakları vardır, Allah'ın ve Rasûlü'nün koruması altındadırlar, belirlenmiş yasal hakları vardır, ancak lehimize olan her şey onların lehine değildir.

Sonra konuyu şöyle açıkladı: "Maddi manevi bütün haklara sahipler" peki manevi nedir? Demek istediğim, sevgi ve şefkati de içeriyor. Yüce Allah şöyle buyurur: **"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir topluluğun, babaları, oğulları, kardeşleri yahut kendi soy soplaları olsalar bile, Allah'a ve peygamberine düşman olan kimselere sevgi beslediğini göremezsin."** (Mücadele, 22)

Ondan sonra -işte bu büyük musibet-: "Bunun anlamı sivil ve politiktir" diyor. Yani devlet başkanı, başbakan, hâkim, ordu komutanı ve Halifelik. Bu ifadeler Allah'ın hükümü dışında hüküm koymaktır, büyük günahdır. Sadece hadislerle değil Kuran-ı Kerim'e de aykırıdır. Ömer b. Hattab'a: "Kâtip bile mi? (Yapmazsın) diye sorulunca: Onlara hiçbir görev vermem, onlara görev verirsem, Allah'tan, Hz. Peygamber'den ve müminlerden başka dost edinmiş olmaktan korkarım" dedi. Ayrıca: "Allah'ın (celle celaluhu) kıymetini düşürdüğü kimselerin kıymetini yükseltmem" dedi. Kimse bizi zayıf bir aşamada olduğumuz için güçlü kararlar vermeye zorlamadı, peki kimse bizi bunun tam tersini yapmaya zorlar mı!

Sonra meselenin sonuna gelince: "Onlara iyilik etmek ve onlarla iletişim kurmak Müslümanın inkâr edemeyeceği İslam'ın farzlarından" derler. Biz de aksini söyleyen veya yapan herkesten uzak olduğumuzu ifade ederiz.

Bunlar çok ciddi meseleler: Hz. Peygamber de Hz. Ebubekir de Hz. Ömer de bunun aksini yapmıştı, Kudüs vesikasına ve Hz. Ömer'in Hristiyanlara koyduğu şartlara bakın, hatta bu şartları Hz. Ömer değil, kendileri koydu: "Yeniden kilise inşa etmemeye, eskiyi restore etmemeye, haç asmamaya, çan çalmamaya, size yol vermeye söz veriyoruz" dediler. Dolayısıyla Hz. Ömer bunu okuduğunda kabul etti ve sonuna "hiçbir Hristiyanla savaşmamaya" ifadesini ekledi.

Adam şimdi Hz. Ömer'den uzaklaşıp İslam Cemaati içerisindeki başka bir kimseye gidiyor!

Daha sonra Müslüman Kardeşlerin liderlerinden biriyle tartışmaya gelmişim, adam Arapça öğretmeniymi, bana: "Seninle tartışmadan önce bu sözlerin Sayın Genel Başkana ait olduğundan emin olmalıyız" dedi. Kendisine: "Efendim bütün gazetelerde mevcut" dedim. Yanındaki bana: "o, "Hristiyan kardeşlerimiz" derken belki "Hz. Âdem'den bu yana bütün insanlar kardeştir demek istiyor" dedi. İkincisi dilsiz (şeytandı), bana: "Şeriat sınırları dâhilinde "Bizim lehimize olanlar onların lehinedir, aleyhimize olanlar da onların aleyhinedir" yani Şeriatın sınırları dâhilinde sahip olduğumuz şeylere sahiptirler ve sahip olmadığımız şeylerden de mahrumdurlar, bir şey var mı bunda!" dedi. Bunları noktası noktasına böyle söyledi.

Demek istediğim, medyaya çıktıklarında Allah'a karşı yalan uydurma çoğalır ve bu, röportajlarının özünü oluşturur.

Bunlar İslamcı olarak bilinenler, Kemal al-Helbavi, Katar Üniversitelerinden birinde profesör olan bir kadınla "el-İtticahü'l-Muakis" programına çıktı, İslam ve Müslümanlar üzerine münazara yapmaya ve hürriyet gibi konulardan bahsetmeye başladı. Kadın ona: "Hocam! Bana hürriyetten falan bahsetmeyin, İslam benim devlet başkanı olmama izin verir mi?" diye sorunca büyük hukuki cevabı: "Müslüman kadınlar arasında Margaret Thatcher gibi bir kadın olsaydı neden olmasın... Sonra Şeyh Muhammed el-Gazali buna izin verilebileceğini söyledi" diyerek: "Şimdi demokrasi ve seçim çağındayız, halklarımız erkekleri tercih ediyor!" diye ekledi. Bunun üzerine kadın röportaj esnasında elbisesini çıkardı.

Londra'da bulduğum Müslüman Kardeşler liderleri, onun hakkında şöyle dediler: "Utanç duyuyoruz, tüm uluslararası örgütte ondan başka kimse yok mu?" Eğer medya bu derecede ise, kendilerini hayal kırıklığına uğratmış ve dinlerini alay konusu haline getirmiş olurlar. İbn el-Kayyim şöyle derdi: "Donanım sahibi olmayan bir kişinin Hristiyanlarla tartışması caiz olmaz, çünkü öyle bir durumda Hristiyanlığın zayıflığı görünmez, aksine onun zayıflığı nedeniyle İslam'ın zayıf olduğu zannedilir."

Kim kendini medya önüne çıkıp hakikatleri söyleyebilecek durumda görürse ona ne mutlu, bu gerçekten büyük bir kapıdır, faydaları görünenden fazladır. Uluslararası Arap ve kâfir medyada her geçen gün daralan boşluklar var. Bu boşluklardan büyük kazançlar elde edebiliriz. Ancak durum tersine dönüp bu boşluklar insanları memnun etmek için kullanılırsa, başarısızlığın en kötüsüne neden olur.

Medyayı başarılı savaşlardan biri olarak gördüğümü söylemişim. CNN kanalında kardeşimiz Ebu Abdullah ile röportaj yaptığımızda, röportajın sonunda: "Clinton'a mesajınız nedir?" diye sorulunca: "Clinton'a herhangi bir mesajım yok, ama Clinton adını duyduğunda tiksinen ve iğrenen Müslümanlardan biri olduğumu söyleyebil-

rim” dedi. Demek istediğim, doğrudan kadınlar ve çocuklar aklımıza geliyor. Eğer bir mesaj varsa o Clinton’a değil, Amerikan askerlerinin annelerinedir, Clinton bize çocuklarınızı öldürüp geri göndermek için göndermiştir.

Bu sözlerin Müslümanların moralini yükseltmek ve kâfirlerin saflarını bozguna uğratmak için İslami kamuoyunda yayılması gerçekten çok büyük bir zaferdi.

Böyle sözleri konuşabilerseniz buyurun konuşun, yapamazsanız konuşmayın. Medya kelimenin tam anlamıyla gerilla savaşıdır. Yani altyapınız olmadığı halde fiiliyatta gerçekleştiremeyeceğiniz şeyleri konuşursanız problem olur.

İhvandan bir grup vardır ki, onlardan biri medya karşısına çıkarsa “Hayasızlık, kötülük ve azgınlık” yapmış kabul edilir. Yani adam medya karşısına çıktığı anda dininin yarısını kaybetmiştir. Bu karşı taraf için kesinlikle bir ihmaldi. Kimin kiminle oturduğunu, oturmalarının yararının ne olduğunu ne konuştuklarını gözetlemelisiniz. En iyisini Allah bilir.

Allah’a şükür cihad işi sızdırılmadı, çünkü cihadiler politika uygulamadılar, her zaman onlara karşı politikalar uygulandı. Eğer bir politika uygulamaya başlarsak bu politika şerî sınırlarla kontrol edilmelidir. Medya dürüstlüğe dayanmalıdır.

Sorunun ikinci bölümü ise: Liderlerin şerî siyaseti öğrenmeleri gerekiyor mu? Evet diyorum, liderlerin şer’i siyaseti öğrenmeleri gerekir, yani eğer miras, zekât ve birçok ilim dalını inceleyemezseniz, zorunlu ibadetleri bildiğiniz sürece bu sorun olmaz, ama şer’i siyaseti incelemeniz şarttır.

Ancak en önemli şeylere dalıyoruz: Müslüman olsun, gayr-i müslim olsun helal olsun, haram olsun kanlar, ırzlar ve insanların maslahatları konusuna dalıyoruz. Karar verecek olan lidere gelince, ticaret ve zekât eğitimi alması gereken tüccar gibidir. Lider şerî siyaseti incelemelidir ki temel şerî siyaset kitapları çok fazla değildir. Şerî siyaset hükümlerinin geri kalanı hukuk kitaplarına dağılmıştır. Bunun başka açıklaması vardır.

Liderleri hazırlamak için bir plan hazırladığımızda ve neyin incelenmesi gerektiğine baktığımızda bunun cevabı şer’i siyasettir. Ömer bin el-Hattab: “Yönetime geçmeden önce fıkıhı öğrenin” (*Buhari*) demiştir. Çünkü halkın meseleleri onları yönetenin elinde olur. Çok önemli bir konuya dikkat çekmeliyim; eğer liderin şerî siyaseti kapsamlı bir şekilde bilmesi mümkün değilse, yardım alacağı şerî referanslara sahip olması gerekir.

Tarihte İslam halifelerinin ve liderlerinin çoğunun asker olması mümkündür, ancak kendilerine dayandıkları Şeyhleri ve referansları da vardı. Bu yüzden sahip oldukları veya olabilecekleri kararlar nihayetinde şeriat süzgecinden geçerdi ve bu şerî bir revizyondan geçmeden olmazdı.

Kardeşimizin dediği gibi, uzmanlık aşamasında olduğumuza dikkat etmeliyiz. Yani liderlik içindeyseniz ve siyasi bir danışmanınız varsa o öncelikle siyasette uzman olmalı, bahsettiğimiz her şeyin farkında olmalı, şer'i ilimleri ve şer'i siyaseti asgari düzeyde bilmelidir. Ancak bundan sonra her biri kendi ihtisasını yapmalıdır, biri askeri, biri medya, biri siyaset uzmanlığı vb. yapmalıdır.

Bilinen yasal kontroller içinde neden kolektif liderlik talep ediyoruz? Çünkü kolektif liderlik, tüm grubun yeteneklerini liderin yetenekleri haline getirir, ayrıca bu referanslar arasında şeri siyaset referansı da bulunmalıdır, bu gerçekten zaruridir.

Şer'i siyaset alanındaki temel kitaplar sadece yedi kitaptır, Maverdi'nin "*el-Ahkâmû's-Sultaniyye*" Ebu Ya'la el-Ferra'nın "*el-Ahkâmû's-Sultaniyye*" bu ikisi arasında büyük bir benzerlik vardır. Akademisyenler, birinin diğerinden kopyalandığından şüphe ediyorlar. İbn Kayyim'in "*et-Turuk el-Hükmiyye*" ve İbn Teymiyye'nin "*es-Siyasetü's-Şer'iyye*" eseri de vardır. Bu eser büyük fetvalardan alınmıştır. İmam el-Haremeyn el-Cuveyni tarafından yazılan "*Gıyasü'l-Ümemfi't-Tiyasi'z-Zulem*" adlı eser çok önemli ve harika bir kitaptır. Bizi ilgilendiren onun kendi çağından bin yıl daha gelişmiş olmasıydı. Kitabında orada şeriatla yöneten kalmadığını veya dini yayan hiçbir davetçinin olmadığını varsaydı ve insanlara nasıl hidayete ereceklerine dair bilgiler vermek istedi. Kitap sanki bizim için yazılmış, Selçukluların Nizamü'l-Mülk döneminde yani yaklaşık beşinci asrın yarısında yazılmıştı.

Çağdaş kitaplar arasında Abdulkadir Udeh'in "*Fi's-Siyaseti's-Şer'iyye*" adlı bir kitabı vardır. Ayrıca çağdaş bir yazar olan ve yazıları çok başarılı olan Dr. Abdullah Fahd en-Nefisi'nin "*es-Siyasetü's-Şer'iyye*" adlı kitabı da vardır. Şer'i siyaset alanında olmasa bile bizi ilgilendiren ve çok önemli olan bir kitabı daha vardır, o da "*İndema Yakkümü'l-İslam*" adlı eseridir. Bu kitap birtakım sorunlara neden oldu. Dr. en-Nefisi'ni okumak için İngiltere'ye gitti, ardından siyaset onun ilgisini çekmeye başladı. Siyaset bilimi okudu ve bir süre İngiltere'de eğitimle uğraştı. Sonra parlamentonun, seçimlerin ve Kuveyt davasının problemine düştü, buna rağmen yazıları gerçekten iyidir.

Dediğim gibi, İbn Teymiyye'nin de dediği gibi şer'i siyaset meselesindeki temel ilke, maslahat ve mefsedet konusuna dayanıyor. Ayrıca Şatibi'nin de şer'i siyaset alanında yazıları vardır.

Liderin, öncelikleri olması gerekir. Yani lider, bir ya da iki tefsir, siyer alanında iki ya da üç kitap, hadis alanında iki ya da üç kitap okuması lazım. Özellikle siyasetin yanı sıra şerh ettiğimiz hadisler de okunmalıdır. Programlı olmamız şarttır, Allah izin verirse önceliklerimizi belirleyip sahabe yönteminde olduğu gibi dört aşamalı bir program ortaya koyacağız.

İki veya üç yıl içerisinde cihadilerin şeriat fakültelerinin müfredatından çok daha fazlasını öğrenmeleri mümkündür, daha sonra kişi kamplarda uzmanlaşmak isterse

cihad alanında bulunan en büyük ansiklopedi olan Muhammed Ibn Al-Hasan Şeybani'nin kitabını okumaya odaklanmalıdır. Ardından hadis ve fıkıh kitaplarındaki cihad bölümlerini okumalı ve son olarak hükümler arasında temyiz yapabilecek güce ulaşmalıdır. Yani delilleri anlamalı veya önüne delilleriyle sunulmuş bir fetva geldiğinde bu delillerin neler olduğunu anlayabilmelidir.

Bilimsel gerileme çağları içinde olmamız hasebiyle, liderliğin şerî referanslara sahip olması gerekmektedir. Ayrıca çok gerici bir çağda olduğumuz için, bize referans oluşturacak âlimlerin çoğu aslında bizim karşımızda düşman çizgisinde bulunuyor, düşman safında olmayanlar ise dilsiz şeytan mesabesindedir ve hakkı söylemek yerine susuyorlar. Bu durumda olmayanlar ise hapse atılıyor, bundan kurtulan da saklanmak zorunda kalıyor, bize bir fetva veriyor ve ismimi unutun diyor. Bu yüzden bu konuda görüşlerini alabileceğimiz az sayıda insan kalıyor.

Eğer bulamıyorsanız Allah kimseyi gücünden fazlasıyla sorumlu tutmaz. Bize veya her insana düşen eğer bir kararı varsa o karar doğrultusunda hareket etmek, ilminde, dininde ve davranışında güvenilir olan kimselere sormaktır.

Kardeş: Bir sorum var: Uluslararası komşuluk ilişkilerinde ideolojik olarak bizimle çelişen ülkeler var, örneğin Hindistan, İran ve Kazakistan gibi ideolojik ve sistematik acıdan çeliştığımız ülkeler ile ilişkilerimiz var, aramızda bulunan doğal ilişkinin yanı sıra siyasi bir konuda komşu ülkelerle ilişki kurmamız caiz midir? Değişmeyen şerî konumumuzu ilan etmemiz gerekmez mi? Örneğin Hindistan Müslümanların topraklarını gasp eden bir ülke, Keşmir vb. meseleleri çözmemiz gerekmez mi?

Şeyh: Bizim anlamamız gereken bir hüküm var, şu ana kadar Müslümanlar bunu anlamıyor ve bu hüküm konusunda ittifak etmiyorlar. Bu sadece Müslümanların değil, devletin meselesidir. Bir misyona sahip tüm imparatorluklar, ülkeler ve hareketler kendilerine bir sınır ve harita belirlemeden genişleme politikası yürüttüler. Bu tarih boyunca böyledir. Romalılar, İranlılar, Sovyetler Birliği, Amerika, Fransa, İngiltere ve İsrail hepsi öyledir, hatta Yahudiler şimdiye kadar kendilerine belli bir sınır çizmemişlerdir.

İslam, sınırsız bir devlet kurmak için gelmiş bir dindir, sınırları sünger gibidir, öncelikli olarak bunu biz anlamalıyız, dünya bizim için şer'i siyaset hükümlerinin sonuna kadar yerine getirilmesi gereken bir yerdir. Savunmasız olsak bile kendi başımıza hareket etmemiz gerektiğini söyleyen insanların düşüncesi yanlıştır. Allah daha iyi bilir.

Ancak tüm dünya üç çembere bölünecek şekilde düşünülmelidir: Allah'ın indirdiğiyle gücümüz dâhilinde hükmettiğimiz bir daire, Allah'ın indirdiğine tâbi olması için gücümüzün yettiği bir daire ve cizyeye tâbi bir daire, bu daire Müslümanlara tâbidir ve onlara cizye ödemelidir ve bu korunması gereken bir durumdur.

Bu meseleler dâhilinde önünüzde alan açıktır, çünkü sonsuza dek savaşılamazsınız, bu yüzden şimdi "saldırımı kesme" terimi olarak adlandırdıkları, zaman ile sınırlı bir anlaşmayı kabul edersiniz. Yani bu sınırlıdır, bunun nedeni de zayıf olmanızdır. Medine'nin ürünlerinin üçte birini ödemek zorunda olduğunuz bir zayıflığa düşebilirsiniz. Yani kâfirlere haraç ödersiniz. Tıpkı Hz. Peygamberin, Medine'yi kuşattıkları zaman Gatafan'ın ürünleri ödemeyi düşünmesi gibi. Emeviler devleti, bir dönem, Lübnan dağlarındaki Hristiyan devrimcilere desteği kesmek için Romalılara para ödediği bilinmektedir.

Kardeşlerden birine: İslam Devleti kurulursa dünyayla ilişkiniz nasıl olacaktır? Diye sorulunca: "Bugünkü Amerika gibi, süper bir güç olarak nasıl Avrupadan tut tüm dünyayla başa çıkıyorsa, tüm büyük imparatorluklar da bu şekilde yapmıştır" dedi.

Şimdi sormak gerekiyor, yerleşmemiş bir hareket olarak bir hükümetiniz yokken: Onlarla ilişkiniz nasıl olacaktır?

Onlara: "Bizden ekmeği sınırlamadığınız sürece yapacağız ve çalışacağız. Ayaklarınızın altından çıktığımızda size gününüzü göstereceğiz!" dersiniz.

İnsan bu arzulara uymak zorunda değildir. Eğer Harun er-Reşid veya Alparslan iseniz sorun yok, ama (güçsüz iseniz) bu durumda sessiz kalıp, manevralarınızla hareket etmeniz gerekir.

Şimdi iki sorunla karşı karşıyayız: İslami liderlerin şer'i siyasetin kalıcı olarak kontrolünün olmadığını söylemeleri sorunu ve liderlerinin siyasi manevra kapasitesini kapatmak isteyen bireylerin sorunu. Yani -şer'i hükümler hakkındaki dar algılarına göre- en güçsüz durumdayken bize en güçlü iktidar hükümlerine göre hareket etme zorunluluğu getirmek istiyorlar. Allah daha iyi bilir.

Güç evresinin kendine göre hüküm ve beyanları olduğu gibi zayıflık evresinin de kendine göre hüküm ve beyanları vardır.

Kardeş: "Halk desteği konusunda bir sorum olacak; halk desteği zaferin şartlarından mı?"

Şeyh: Halk desteği zaferin şartlarından değil, aslında zaferin bir şartı yoktur. Ne halk ne silah ne sayı ne de çokluktan kaynaklanır, inanç açısından zafer Allah'ın kendisine has kıldığı bir şeydir. Bazı şeyleri bize açıklamıştır: "Sen mülkü dilediğine verirsin" (Al-i İmran, 26) ayetinde olduğu gibi. İtikat meselesi başka, cihad meselesi başkadır: "En doğrusunu veya doğruya en yakın olanı yapın."

Hız. Peygamber, kader konusunda "Kalem kalktı sayfalar kurudu" buyurunca: "Halde amele ne gerek var?" dediler. Sebepler ve zafer meselesi, kader meselesi gibidir.

Allah'ın takdiriyle meydana gelen şeylerle, Allah'ın takdiri çerçevesinde bizim yapmamız gereken şeyler arasındaki ilişki nedir? Hz. Ömer bu meseleyi ne güzel özetlemiştir: "Allah'ın kaderinden yine Allah'ın kaderine kaçıyoruz." Susuzluğun giderilmesi içilen su miktarı ile açlığın giderilmesi de yenen yemek miktarıyla ölçülür. Bize bunları birbiriyle defetmemiz emredildi, ama her şey Allah'ın dilemesine ve takdirine bağlıdır.

Sebepler âleminde konuştuğumuzda, birileri inanç meselesini soyutladığımızı anlamasın. Sebepler meselesini İnanç (kader) meselesine karıştırmamak lazım, çünkü bu bizi mükellef olmaktan çıkarır, bu ise şeriat mantığına tamamen terstir. Dönüp zaferin Allah'ın istediği kimseye, istediği zaman, istediği şekilde verdiği bir şey olduğunu vurgularız.

Halk desteğinin gerilla savaşında zaferin kazanılmasında bir faktör olarak gerekliliği konusuna gelince evet çok gereklidir. Toplumların hareketlerini dikkatle gözlemlediğimizde, tarih boyunca halkının desteğine sahip olmayan, halkı tarafından ihanete uğrayan ya da halkını ihanete uğratan hareketlerin yok olduğunun Yüce Allah'ın sünnetinden olduğunu görüyoruz.

Bir Allah'ın sünnetini keşfettik. Bu açıdan baktığımız zaman halkı tarafından desteklenen hareketlerin hepsinin başarılı olduğunu keşfettik, farklı bir sebeple başarısızlığa uğramışsa o başka.

Şeriatımıza ve dinimize baktığımızda, Hz. Peygamberin insanların hidayeti için ve bir olmaları için çalıştığını görüyoruz. Hatta Allah (*azze ve celle*) insanları bir araya gelmeye davet etmesini emrederek şöyle buyurmuştur: **"Eğer kaba, katı yürekli olsaydın, onlar senin etrafından dağılıp giderlerdi."** (*Al-i İmran*, 159) Şüphe yok ki insanların etrafınızdan dağılıp gitmesini istemiyorsanız bahsettiğimiz inceliklere sahip olmanız gerekmektedir.

Sebepler âlemi meselesi Yüce Allah'ın hükümleri arasında en karmaşık tartışmalı meselelerdendir. Ancak Yüce Allah onu Ehl-i Sünnete kolaylaştırdı ve bu konuda çok muazzam şeyler yazdılar.

Allah'ın yardımı meselesi ayrı bir şey, sebepler meselesi ayrı bir şeydir.

Bir gerilla savaşının başarısının en önemli nedenleri arasında: Gözlemleme, tarih okuma, kâfirlerin ve Müslümanların deneyimleri, kendi deneyimlerimiz; bunlardan yararlanarak bu sünnete ulaştık.

Saha komutanlığı meselesine gelince, saha dışı liderlerle gerçekleşen tüm hareketlere baktık ve başarısız olduklarını gördük, bu yüzden gerilla savaşının saha liderliğine ihtiyacı olduğunu keşfettik ve bundan bahsediyoruz.

Bu açıdan bakıldığında bu, sebebin kaderle ilişkisidir.

Başka açıdan baktığımızda, hazırlanmayan veya cihadı desteklemeyen halklar var, konuştuğumuz tipik durumdan başka durumlar da vardır. Saldırganı defetme meselesine gelince, saldırıyı kâfir de olsa, yönetici de olsa, Müslümanlardan da olsa defetmek lazımdır. Bunun şeriatı tesis etmekle, devlet kurmakla veya kâfirleri caydırmakla bir alakası yoktur.

Saldırganı defetme meselesine gelince, saldırıyı defetmek için savaşmanız gerekir. Bunu yapmak için halka veya desteğe veya başka bir şeye ihtiyacınız yoktur. Biri size haksızlık yaparsa bunu defetmeniz caizle vacip arasında bir yerdedir, malından defetmekse caiz, ırzından defetmekse bu vaciptir, bunun halkla ilgisi yoktur.

Ama diyorum ki, Müslüman halklara eğer doğru kapıdan girersek bizi davet etmeye hazırlar. Yani komünist, kapitalist ya da laik ulusalcıların halk desteği konusunda şikâyetçi olmaları mümkündür. Ancak biz Müslümanlar nasıl halkımızın bizi desteklemeyeceğinden korkarız? Bu bizim halkla konuşmayı bilmediğimiz anlamına gelir. Biz Müslümanız onlar da Müslüman, her deliğe uygun bir anahtar vardır, eğer anahtarınız doğru olursa halkta sizi destekleyecektir.

En önemli nokta, insanlardan nispeten destek almanızdır, savaşmaya başlarsanız bu çok yükselir, yani, mevcut olmayan bir silahla bazı silahlar kazanılmaya başlanır, bu da hikmettedir. Allah'tan bize hikmet vermesini dileriz. İnsanlar yöneticilerini ve nasıl hareket edeceklerini bilmeliler, halkın desteği ve bölgelerin güvencesi için çalışmalılar. Eğer topraklarını yeterli görmezlerse sınırlı bir alanda çalışmak yerine sınırları aşır bölgesel mîntıkada çalışmalıdır.

Halk meselesi, birleşik bir gerilla savaşı için gereklidir. Düşmanı savma, saldırıyı defetme ve şehadet eylemlerine gelince, bunlar öyle değil. Süleyman el-Halebi, Kleber'i öldürüp Müslümanları rahatlatmak, düşmanı yok etmek ve Allah yolunda şehid olmak için Şam'dan Mısır'a geldi. Ne halk ne de başka bir şey için. Bu bir davadır, yayılmak isteyen ve başka davalar oluşturmak isteyen bir insanın davasıdır. Allah daha iyi bilir.

Kardeş: çokluğa olan ihtiyaç; insanları toplayıp silahlandırma meselesi, fetihlerde Hz. Ebu Bekir savaşlarda kullanmadığı halde Hz. Ömer Fars ve Rumlara karşı eski mürtedleri kullanmıştır. Sebebi ise aradaki büyük insan adedi farkından dolayıdır. Uluslararası düzen Müslümanlara karşı savaşmaktadır. Yani Müslümanlar iki cephede savaşmaktadırlar.

Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sünneti, onun insanlar için çalıştığını; Müslümanların sayısının çoğalması için çalıştığını, zaman kazanmaya çalıştığını ispatlamaktadır. Bedir savaşında sayıları 300 idi, daha sonra geliştiler ve Uhud savaşında sayıları

1000'i buldu. Bu gelişme Mekke fethinde 10 bin savaşıya ulaşacak kadar devam etti, Mekke'ye 10 bin kişilik bir güçle girince müşrikler silah kullanmaya cesaret edemediler. Sayı ve silahla bir süpürme durumu olmuştu.

Bununla birlikte bu her Müslümanın hakkıdır, kendisi için lazımdır ve hakkıdır. Kimseyi hakkını kullanmaktan menedemezsiniz, vacibini yerine getirmekten imtina etmesine de müsaade edemezsiniz. Kentsel savaş aşılması gereken engeller içeriyor ve meselenin çokluk ve sayıyla ilişkili olmadığı söylenemez, çünkü bu bir inanç meselesidir.

Şeyh: Bosna'da İslam'dan sadece insanların isimleri, babalarının isimleri ve Müslüman oldukları (bilgisi) kalmıştı, bu çok büyük çoğunlukta öyleydi. Hatta Batı, onları bu sorun nedeniyle İslam'a geri dönmelerini sağladığını keşfetti. Cihad ve savaş meselesi insanların İslam'a geri dönmelerini sağlıyor.

Cihadi olmayan İslâm'i davetin, Müslümanları harekete geçirme çağrısının başarısız olması neticesinde insanları kazanamayacağımızdan korkuyoruz. Daha sonra cihadi hareketin bir kısmı, kitlesel olmayan öneriler öne sürüldüğünde başarısız olup Müslümanları harekete geçiremedi.

Suriye'deki Komünist liderlerden biri şöyle diyordu: "Sadece cuma günü minberlerimiz olsaydı, yüzlerce yıl önceden Suriye yönetimini ele geçirirdik." Yani, insanların bizi dinlemek üzere toplandığı haftalık bir toplantımız olsaydı ve onlarla ne konuştuğumuzu bilseydik tüm insanları harekete geçirmiş olmalıydık. Sadece insanlar cuma günü gelip bizi dinlemek zorunda olsalar (diyor). Halbuki bizim cemaat namazlarımız, dini bayramlarımız, dini gün ve gecelerimiz var, ama maalesef hocalar dâhil dini hitabımız çok çok zayıftır.

Bizde Halep'te cihad en yüksek seviyedeysen cuma namazına camilerden birine gittim; imam-hatip, sarımsak hakkında hutbe verdi, yani insanların sarımsak yemisse mescitlerden uzak durmaları gerektiğini vs. söyledi. İnsanlar vurulup öldürülürken adam sarımsak hakkında konuşuyordu. Diğer bir cuma namazında imam-hatip, Rasûlullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) gömleğinin bereketi, hasta üzerine koyulursa hastalığı iyileştireceği vs. hakkında hutbe verdi. Neyse ki, daha sonra imam-hatibin istihbarattan olduğu anlaşıldı ve Mücahidler tarafından öldürüldü.

Demek istediğim insanları harekete geçirme meselesinde çok büyük fırsatları kaçırıyoruz. Siyasi seferberlik dönemlerine dikkat edin. Allah (*celle celaluhu*) bize namaz vakitlerini, bayramları, ümmet için ise hacı fırsat kıldı, bütün bunlar harekete geçirme ve seferberlik için önemli fırsatlardır. Tabii ki daha önce size İbn-i Useymin'in insanlara tavafın bid'atleri hakkında bilgi verdiğini, şimdiki tavafın bid'at içerdiğini, bu me-lunların bid'atleri yaymak için geldiklerini, ellerinde bid'at içerikli kitaplar bulunduğunu ifade ettiğini söylemiştim. Aslında bu kitaplar Suudi Arabistan'da basılmıştır!

İnsanlar İslam'ı yaşamayı kabul etmeye hazırdır, ama biz insanları harekete geçiremiyoruz. İnsanların sadece güzel hitaba ve güzel örneğe ihtiyaçları var. Ali b. Ebi Tâlib: "Seven itaat eder" demiştir. İnsanlar ikna olmazsa, insanlar gelmezse endişesi (yersizdir), insanlar gelecek ve ikna olacak. Gerilla savaşı kitabında, gerilla savaşının faktörlerini okumuştuk; hemen her ülkede bu faktörlerin çoğu mevcuttur.

Arap milliyetçilerine bakın, Arap birliğinin unsurlarından bahsederken şöyle dediler: Halkların birleşmesi ile ilgili teoriler; alman teorisi, halkların mücadele etrafında birleştiği teoridir, halkların ırkçılık etrafında birleştiğini ileri süren bir teori vardır, halk bir ırktan olunca birleşir. Başka teoriler de vardır. Araplara gelince, onların tüm teoriler üzerinde birleşebileceklerini buldular: tek ırk, tek dil, coğrafya, bütün etkenler birliğin tüm dengelerine göre mevcut.

Tüm seferberlik teorilerine göre, adaletsizlikten baskıya, işgale, ırza tecavüze, servetlerin yağmalanmasına, genç kayıplarına, işsizliğe, dine, şeriatın tahkim edilmemesine vs. bütün bu konuları kullanarak insanları seferber etmeyi başarmalıyız. O zaman: Ya insanlar seferber olmazsa? Gibi bir soru sormak utanç verici olacaktır. Eğer insanlar seferber olmazlarsa "De ki: **"O (musibet) sizin yanınızdadır/günahlarınız sebebiyledir."** aslında insanlar seferber olmaya hazırdır ama siz onları nasıl seferber edeceğinizi bilmemişsiniz demektir.

Kardeş: Peki insanların inancı doğrudur, ancak onlarla başa çıkmanın kapsamı, hareketin sürekliliği ve yolun uzunluğuyla birlikte kalıcı gelişmeler meydana gelir. Aynı zamanda Tağut, halk arasında Mücahidler aleyhine propaganda ve söylentiler yayarak insanlar üzerinde etkili olur.

Cezayir deneyiminde, en çok etkilenen insanların, köylere girmek gibi bu suçlara en çok karışan insanlar olduğunu gördük. Aynı şekilde, kardeşler tarafından keşfedilen istihbarat ağlarının çoğunun avamdan oluştuğunu buldular. Örgüt ve gruptaki en büyük hataların bu yeni üyelerden kaynaklandığını buldular. Peki, onlarla nasıl başa çıkılacak?

Şeyh: Mesele çok açık, biz iki farklı konudan bahsediyoruz. Halkın desteğinden bahsederken, halkın tümünü silah altına alıp savaşçı yapacağız anlamına gelmez, bu askeri, gerçekçi ve şerî mantık açısından mümkün değildir, doğru da değildir. Ayrıca savaşçı bölükler seçkin olur.

Kardeşimizle dediğimiz gibi: Biz halkın genelini davet ederiz. Sonra genelden çemberleri daraltarak seçim yaparız, böylece savaşacak daireye ulaşırız. Allah (celle celaluh), bu savaşacak dairenin azınlık olduğunu bildirdi, bütün naslarda az olacaklarına işaret etti. Ancak bu savaşacak daire barınma, haber getirme ve malla destekleme vb. dairelerle çevrilidir.

Yani, sıradan insanlardan biri sizi bir caddenin köşesinde görüp Mücahidlerden biri olduğunuzu tahmin ederek: "Bu sokağa giriyorsun, aman dikkatli ol! Cadde sonunda bir devriye var!" der. Bu adam mücahid değildir, belki de Müslümanların günahkârlarındandır, ama size çok büyük bir katkı sağlamıştır. Adam ekmek satıyor, ama işgalciye satmıyor, bu kendisine yeter, bu katkısından dolayı Allah ecrini versin. Adam otel sahibi, işgalci konaklamak isterse: "Özür dileriz! Yerimiz yoktur" der. Otobüste seyahat ederken biri pencereden üzerine tükürür; hakir, suçlu ve istenmeyen bir kişi olduğunu hisseder. Tüm bu atmosferler sonuçta son atışını yapacak adama yardım eder, böylece Mücahid savaşı, kendini destekleyici bir atmosferle çevrili bulur.

Bu destek çemberi istediğimiz şeydir. Bu, Mao Zedong tarafından balıkların içinde yüzdüğü deniz olarak ifade edilen denizdir.

Denizi balığa dönüştürmek isteyen adam hakkındaki sorunuza gelince; deniz asla balık olmaz, balık biziz, halk ise denizdir, tüm denizi balığa dönüştürmek istemiyoruz, bu zaten mümkün değil, tarihte de olmamıştır.

Tüm insanları askerî olarak harekete geçirmemiz gerektiğini tasavvur etmek yanlış, ancak harekete alım insanlardan olacak, destekleyici bir kamusal atmosferden bahsediyoruz.

Daha sonra Yahudilere, Hristiyanlara ve hükümete karşı mücadele, kitlesel ve evrensel bir çalışmaya dönüşürse insanlar müfrezeler üretmeye başlarlar. O zaman sizi temsil etmeyen unsurların saflarınızı aşması sizin için zarar vermez, çünkü çalışmanın tüm yapısı değişecektir. Aslında daha önce söylediğimiz şeyleri tekrarlıyoruz.

Eğitim konusu seçkinliğe dayanan eğitim daireleri ve programlardır, seçkinlerin oluşturduğu daireler siyer ve tarih kitaplarında mevcuttur bilinmektedir. Mekke fet-hinde Muhacir ve Ensar'dan oluşan "Yeşil Tabur" seçkinlerin seçkini idi. Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) metoduna göre sahabe: "Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), bizi önce boşaltır sonra doldururdu" demiştir. Bu din denizdir; siz ve varlığınız bir metre 60 metre (gücünüz nispetinde) yol alırsınız (yüzersiniz), ne kadar çalışabilirseniz o kadar yol alırsınız. Her kişi gücü ve kabiliyeti nispetinde çalışır, yol alır. Allah daha iyi bilir.

Bana bir soru soruldu, soru şöyle:

Şimdi bahsettiğim gibi cihad gençliğini belirli alanlara yönlendirme girişimi var, onların bunu yapmasını engelleyemeyiz, genellikle birçok ülkede çalışma imkânımız olmamaktadır; (buna binaen) bazı kardeşler -bütün Mücahidlere ulaşmalarını, gerilla savaşı gibi özel dersler uygulamalarını ve İslam ve Müslümanlar açısından daha önemli meseleler lehine yardımları yönlendirmelerini sağlayacak- bu rehberlik kampanyalarını takip ederek bu konularda bir rol sahibi olabilir mi?

Şeyh: Gerçekten, aklıma birçok şey geliyor, tabii ki bunun tam bir derse ihtiyacı var, İslam âleminde daireler (çemberler) var: Burmadan Güneydoğu Asya, Türkistan ve daha sonra Kafkasya'ya kadar uzanan, Suriye ve Ortadoğu bölgesi etrafındaki daire (çember). Birkaç ay ya da bir yıl önce "el-Vatanü'l-Arabi" dergisi, "Bin Ladin Türkistan'a yerleşiyor mu?" başlıklı kışkırtıcı bir makale yazdı. Makale içeriği, sanki Arapları oraya gitmeleri konusunda yönlendirerek "oraya gidin" diyor.

Alt meseleleri desteklemenin önemi ile temel meselelerden uzaklaştıran bir cazibe haline gelmeleri arasında bir bağlantı kurmak gerektiğini söylemiştik. Aksine alt meseleleri kullanmalı ve bizim için ateşlenmesine yardım etmeliyiz, ama esas savaşın lehine ve onun uğruna olacak şekilde bunu yapmalıyız.

Şimdi en yaygın felaketlerden biri ki, felaketler çoktur, Arap Afganların, Afganistan ve Bosna'daki deneyimi; bir kısmı metot açısından bir kısmı da üslup açısından:

Metot açısından; gizli bir Suudi yönlendirmesi vardı, bazı insanlar iyi niyetle, bazıları kötü niyetle, bazıları cahilce vs. buna eşlik etti. Buna göre: Sorunun temeline dokunan sistemik meselelerden bahsetmeyin, hâkimiyet meselesinden, yöneticilerin kâfir hain olduklarından, dolayısıyla onlara karşı savaşılması ve onlara isyan edilmesi gerektiği meselelerinden bahsetmeyin, âlimlerin düşman lehine bir rol oynadıklarından bahsetmeyin, bazı Müslüman cemaatlerin şöyle şöyle hatalara düştüğünden bahsetmeyin diyorlar.

Daha da ileri gidip: Gerilla savaşından bahsetmeyin, siyasi oturumlardan bahsetmeyin (düzenlemeyin), entelektüel projelerden bahsetmeyin, kampları sadece askeri harekât için kurun demeye başladılar.

Bu daha sonra Bosna'da daha net bir şekil alarak: Çete silahlarının kullanımı konusunda eğitim düzenlemeyin, Gerilla taktikleri eğitimi vermeyin, patlayıcı kullanmayın, Patlayıcılar konusunda eğitim düzenlemeyin demeye başladılar.

Sahada iyi niyetli -bu var olan en iyi niyetti- kardeşler de vardı, bunlar: "Suudi Arabistan'ın bu alana finansal desteğini sağlamak için bu çağrıya cevap vermeliyiz" diye İbn-i Useymin'le temas halinde kalarak, Büyük Âlimler Topluluğunun direktifleri doğrultusunda hareket ettiler. Şeyh Abdullah Azzam da aynı hataya düşerek: "Bazıları Suudi Arabistan hakkında konuşmamızı istiyor, Suudi Arabistan hakkında konuşsak, battaniyelerin, desteğin vs. nereden geleceğini bilmiyorum" diyordu.

Onun tasavvuru, bu konular hakkında konuşmak veya bazı Afganların hatalarından bahsetmek varoluşun özünü vurmaktır. Şüphesiz ki adam bu konuda içtihat etmişti, ama şüphe yok ki içtihadında hatalıydı. Bu içtihadından dolayı inşallah ecir kazandığına inanıyoruz. Bu yönde hareket eden başka kardeşler de vardı.

Gerçekten de bu durumlarda Batı ya da yönlendirmek isteyenler amaçlarını gerçekleştirdi: Aslında tarif edildiği gibi, eşyalarını taşımak için herhangi bir yan kazanç elde etmeden bir katır gibi bizi kullandılar.

Şimdi siyasetin çok fazla örtüştüğünü, tüm dünyanın karelere bölündüğünü, her karenin bir devletin etkisi altında olduğunu, Müslümanların, bazı düşmanlarının maslahatının olmadığı bir davalarının olmayacağını söylemişim. Yani her zaman bizim davamız olacak, ama bazı düşmanlarımızın bu davalarla ilgili çıkarları olacaktır. Kim düşmanın çıkarı olmayan davaların olması gerektiğini söylerse yanılıyor çünkü böyle bir dava olmayacak.

Ama bizim maslahatımızın olmadığı, maslahatın tamamının düşmana ait olduğu bir durumdan çıkıp maslahatın ve yararın çoğunun lehimize olduğu bir duruma gelmelidir. Yani dut ağacının meyveleri düştüğü zaman yerdeki sepetlerin çoğu bizim olmalı, dutların çoğunu biz toplamalıyız. Sonra bizim dışımızdakiler bu sepetlerden birkaç taneye ya da iki üç taneye sahip olabilirler. Ama asıl olan, dut ağacının altında bulunup ürünlerimizi toplamaktır.

Olanlara gelince, kardeşimizin dediği gibi: dut ağacını tutup şiddetli bir şekilde salıdık, ama yerde hiçbir sepetimiz yoktu. Yerde; Amerikan sepeti, Rus sepeti, Fransız sepeti, Suudi sepeti, Mısır sepeti vardı, tüm insanlar meyveleri topladı, biz sadece salıdık. Bazılarımızın üzerine bazı dallar düşüp öldü, bazılarımızın üzerine bazı ağaçlar düşüp yaralandı, bazıları da ona: "Dut ağacını sallamayı bitirdin! Allah (celle celaluhu) ecrini versin! Buyurun buradan gidebilirsin!" dediler. Oradan çıkanlar ya tasfiye edildi ya da öldürüldü yahut kovuldu, olanlar bundan ibaretti.

Objektif olmak istiyorsak, en azından bu sahadan üç seviyede yararlanmayı planlamalıyız:

Kardeşimizin soruda: "İnsanları menedemeyiz" sözü doğrudur. Âlimlerle donatılmış güçlü uluslararası güçler var -kardeşimizin doğru adlandırmasına göre- Pentagon âlimleri, bilerek ya da bilmeyerek, insanları cezbedebilecek çok büyük miktarda para ile donatılmışlar, biri size: "4 milyon dolarım var, bir (proje hazırlıyorum) yer (ticaret) açıyorum" der. Bir diğeri ise: "Bir yer açıyorum (proje hazırlıyorum), hala insanları doyurmak için 20 dolar arıyorum" der.

Bu insanlar, cahil veya işbirlikçi âlimleri kullanma yetenekleri, büyük mali imkânları, cihad konusunda konuşanların çoğunda bulunan politik aptallık ve politik cehalet sayesinde bu cepheleri açabilecekler. Dolayısıyla insanların bunları diğer alanlara yönlendirmesini engelleyemeyiz.

Bu, açıklamanın bir parçasıdır, doğru, engelleyemeyiz.

Bundan tamamen yüz çevirip halka hatırlatarak: "Arkadaşlar! Savaş orada değil burada, bu dalgayla savaştım mı, yönlendirelim mi? Yoksa her ikisini de yapmaya çalışalım mı?" sorusu kaldı.

Şimdi hızlıca aklıma gelen -ki yavaşça düşünmeniz gerekir- bu çalışmaları birlikte yapabiliriz. Esas çalışma alanlarından ayrılan tüm gençlere burada değil ülkelerinde çalışmaları gerektiğini anlamalarını sağlamalıyız. Biz anlamaya hazır toplulukla yeti-nip onların esas mücadelede kalmalarını sağlarız.

Sonra bir grup genç, ama bir program dâhilinde, bu program ancak bir veya birkaç grup için merkezi bir yönetim olursa gerçekleşir. Bu fiili olarak bir dalgaya kapılıp gitmektir, bu yöntem çok gelişmiş bir yöntemdir. Bu alanda iki unsurdan faydalanabiliriz:

Bu alanlarda esas düşmana karşı askerî harekâtı yönlendirmek: Burma hükümeti-nin Burma'da savaştığı bir dönemde bu eylemin yanı sıra, batı ve Amerikan hedefleri araştırılmakta, insanlar ve birtakım askerî çabalar doğru hedefe yönlendirilmekteydi.

Diğer bir şey, bu alanlardan yararlanarak bir grup insanı eğitmek, onlara ders vermek, kasetlerimizi dinletmek, araştırmamızı ulaştırmaktır. Yani düşmana rağmen insanların bilinçlenmesini sağlamaktır.

Burada Afganistan'da yaptıkları şeylere rağmen, Allah'a şükür çok sayıda insanı eğitebildik, ben ve bazı kardeşler ilk şoku yaşayan insanlar arasındaydık. Diğerlerini de dinlemeye zorladılar, çünkü konuya rağbet fazlaydı. Bu yüzden kardeşimiz Ebu Huzeyfe (*Allah kurtarsın*) Nur merkezini kurdu. Dersleri bir mıknaş gibi çekici hale geldi, broşürler dağıtıldı. Cezire'nin politik açıdan cahil gençliği ile Şam, Mısır ve Kuzey Afrika'daki İslami hareketlerin politik açıdan bilinçli gençliği arasında bir etkileşim süreci meydana geldi ve bazı insanlar birbirlerinden faydalandı.

Umduğumuzdan daha az sonuç elde ettiğimiz doğru ama bu çok hayırlara vesile oldu. Sefer ve Selman ile çalışma başladığında bunun Cezire'deki sonuçlarını gördük. Bu arada onları savunanlar onların zihinlerinin politik açıdan yozlaştığını söylediler. Bu aşamada işi onlar üstlendi ve en önemlisi de sahip oldukları engellerden kurtuldular.

Bosna'da da aynı şey oldu, her şeye rağmen kardeşlerimizden bazıları kendisini bu bağlantıda birbirine bağlayan esas taburun kapsamından çıkmayı başardılar ve onun aracılığıyla içerisinde ya da yanında başka kamplar kurabildiler. Kardeşimizin de bize açıklayacağı gibi kendi isteklerine göre hareket etmek istediklerinde yöneticileri öldürdüler.

Özetle: Tüm bu çalışmaları birlikte yapabiliriz diyorum:

Tabi ki kendimizden başlayarak: Bu arenalara sürüklenmemeli çabalarımızı birincil eksene yönlendirmeliyiz.

İkinci yön: Mümkün olan en fazla sayıda genci esas faaliyet alanlarından gitmeme-ye ikna etmek ve onlara bunun Müslümanları cezbetmek için bir plan olduğunu anlatmak.

Üçüncü: Bu dalganın organize edilmesi iki eylem oluşturmak içindir:

İlk eylem: Bu alanlardaki askerî çabanın bir kısmını birincil saldırgana karşı yönlendirmek ki, bu mümkündür.

İkinci eylem: Bu gençlerin farkındalığını artırmak, bültenlerimizi onlar aracılığıyla yayınlamak ve bazı unsurlarını çekmektir.

Çünkü savaşa yönelen herkeste az da olsa ihlâs vardır. Mekke'yi Medine'yi, Kudüs'ü ve tüm sahaları bırakıp Eritre'ye savaşa giden cehaletinden gitmiştir çünkü bu hatalı bir yöneliştir. Ancak yine de az da olsa ihlâs sahibidir çünkü savaşa gitmiştir. Ona meselenin doğasını anlatmalıyız. Cezire'den olan kardeşlerimiz -kardeşler içerisinde siyasi olarak en cahil olanlardır- için çaba harcadığımızda bazı örneklerde çok harika, genel anlamda ise kabul edilebilir bir dönüt aldık.

Aklıma gelen bunlar, Kardeşimizin bu konuya bir katkısı varsa (buyursun), bu konunun tekrar iyice düşünülmesi gerekiyor. Kardeşimiz burada onları biraz idare etmemizi öneriyor:

- Mücahidlerin genel meselelerini düzeltmek.
- Gerilla savaşları gibi özel kurslar düzenlemek.
- İslam ve Müslümanlar için daha önemli meseleler lehine malzeme temin etmek.

Bu dalgaya binmemizle mümkündür, ancak sadece sistematik bir akım bunu yapabilir. Allah daha iyi bilir.

...

ÖNEMLİ NOT:

*Şeyh Ebu Musab es- Sûrî 11 ve 12. bölümlere izahat düşmemiştir.
Bu iki bölüm tamamıyla Robert Taber'e yani metnin yazarına aittir.*

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ŞEHİRLERDE VE TAŞRALARDA GERİLLA SAVAŞININ YAPICI ÖĞELERİ

- *Sun Tzu Perspektifinden Savaş Sanatı*
  - *Gerilla Savaşının Strateji ve Taktik İlkeleri*
    - *Yer ve Etkin Faktör Olarak Rolü*
    - *Şehir Bölgelerinde Gerilla Savaşı*
    - *Gerilla Savaşının Vasfı*
-

- "Her savaş hileye dayanır.
- Muktedir olduğun zaman aczi ihdas edersin, hareketli olduğun zaman hantallığı ihdas edersin.
- Yakın olduğun zaman düşmana hâlâ uzak olduğun izlenimini ver, uzak olduğun zaman düşmanın senin yakında olduğuna inanmasını sağla."
- "Düşmana onu cezbedecek bir yem ver: Kaos görünümünü verip onu vur.
- Düşman yığıldığı zaman ona karşı hazır ol ve karşısında dur. Güçlü olduğunda ise ondan uzak dur.
- Düşmanın komutanını rahatsız et, onun teleşlanmasına sebebiyet ver.
- Kendine olan güvenin artması için ona senin ondan daha zayıf olduğun izlenimini ver.
- Gücünü emmek için ona karşı sürekli baskı yoğunluğu kur.
- Toplu olduğu zaman onu parçalara böl.
- Saldırı beklemediği zaman ona saldır, geri çekilmeni beklemediği zaman geri çekil.
- İşte strateji yönünden zaferin anahtarları bunlardır."

Yukarıdaki mezkur tavsiyeler Sun Tzu'nun "Savaş Sanatı" kitabından alıntıdır. Sun Tzu bu konuya dair bilinen en kadim müelliftir, milattan birkaç asır önce eser kaleme almıştır. Mao Zedong'un askeri sözleriyle Sun Tzu'nun sözlerinin benzerliği tesadüf değildir. Bilakis Mao Sun Tzu'yu büyük gayret ve ilgi göstererek çalışmış ve onun bu üstünlüğünü itiraf etmiştir. Mao'nun bir çok öğretisi Sun Tzu'nun "Savaş Sanatı" kitabındaki ifadelerin açıklamasından başka bir şey değildir.

Sun Tzu'dan bahsetmemizin sebebi popüler kullanımındaki 'modern savaş' tabirinin suni bir tabir olduğunu açıklamadır. Bu durum teknik ve bilim arasındaki karıştırmayı yansıtır. Bu karışıklığın müsebbileri gazeteciler ve siyaset adamlarıdır. Çünkü her ne kadar 20. Yüzyılda müthiş buluşlar olsa da savaş ilkeleri eski kalmaya devam eder. Bu ilkeler Jül Sezar ilk saldırısına başlamadan önce dahi

mevcut ve son derece netti. Genel olarak savaşa nisbeten doğru olan, hususi olarak gerilla savaşına nisbeten daha doğrudur.

Topçuların ve uçakların menzili yayın menzilinden çok daha büyüktür. Patlayıcıların etkisi okun etkisinden farklıdır. Tanklar kalkanlardan ayrıcalıklıdır. Kamyonlar ve helikopterler (her zaman değil) katır ve develerden daha hızlı nakliye araçlarıdır. Ancak, komutanlığın çetrefilleri, yer, zaman, alan, süreç, sakinler ve bilhassa moral/maneviyat gibi değişken etkenler daima savaşların ve harekâtların neticesini belirlerler.

Gerilla savaşlarında (Sun Tzu bu savaşın ilkelerini iki bin seneden daha önce-sinde belirlemiştir) yenilik namına bir şeyler olduğu zaman, bu sadece modern siyasi uygulamada mümkün olur. Yani gerilla savaşının modern görünümü onun siyasi devrimde aygıt olarak kullanılmasıdır. Realite şu ki, gerilla savaşı silahtan mahrum bir halka alet edevatlarla donanımlı bir orduya galip gelmesi için garanti vesileyi teşkil ediyor. Galibiyetin gerçekleşmeme durumunda ise en azından ordu-yu zararsız olacak şekilde bir kenara katmaya ulaşılır.

Bunu anlmamaız için ve her şeyden önce gerilla savaşı yöntemlerinin çözümler üretebileceği siyasi sorunları incelemek gerekmektedir.

Gerilla devrimcisi asidir, siyasidir, devrimin bilinçli etkenidir. Askeri rolü asli olmakla birlikte siyasi fonksiyonu açısından sadece arızidir. Devrimci, hükümetin kalbinde olan belirli bir amaç, mevcut siyasi, iktisadi ve ictimai düzeni yok etmek için devrim yapar.

Bu hedefe vuslat edebilmek için düzenli ve profesyonel askeri kuvvetlere karşı savaşa (her halükarda çatışmaya girecek ve manevralar yapacaktır) başvurur. Bu durumda hayatta kalmasının buna bağlı olduğu zamanlar hariç tüm manevralarını siyasi etkiyi hedeflemelidir. Artık her savaş ordunun acizliğini ispatlayan bir ders, akabinde ise bu orduyu kullanan hükümetin namını kirletme aracı niteliğinde olur. Her bir hamle duruşu mücadelenin neticesini belirleyen halkın kahir ek-seriyetinde devrim bilincini uynadırmayı hedefler.

Gerilla savaşı eylemlerinin bazı siyasi hedeflerinin olduğunda şüphe yoktur. Bunlar; silah, mühimmat ve erzakla donanmak, düşmana zayıatlar verme, üstün kuvvet yığınları sayesinde ardı ardına yok edebilmek için düşmanı güçlerini yaymaya mecbur etmek.

Psikolojik ve siyasi amaçlar ise üstünlükelerini korurlar. Saldırıları hükümetin moral ve gücüne zarar veremez, ekonomik anlamda rejimin yıpratmaz ve beldelerde korku ile memnuniyetsizliği artırarak rejime baskıyı artırmazsa yerel askeri başarılar etkisiz kalır.

Devrim vaziyeti veya en azından gizli devrim vaziyeti ihdas etmek için yardımcı etken olarak bulunması gereken sosyal ve siyasi şartlar olmadan bu bağlamda bir şey olma imkânının olmaması gayet doğaldır. Ayaklanmanın başarılı olması temiz halk isteklerini, sosyal gerilimleri, problemleri veya durgun bir ekonomiyi ya da despot bir hükümeti gerekli kılar. Bu unsurlar bir araya gelinceye dek ve devrim örgütünün alt yapısı halkın durumdan memnun olmayışını tabir edemez ve bu memnuniyetsizliği değerlendiremediği sürece devrim uzak bir tablo olarak kalır.

Genelde devrim koşulları kendi spesifik devrim komutanlığını doğurur. Komutanlık en az istikrara sahip sosyal kesimlerden gelir, en radikal, en mahrum ve siyasi partilere çok düşkünlüğü olan unsurları (radikaller), en ideal konumda olan orta sınıf çocuklarını veya başarısız olan unsurları tazammun eder. Bu kimseler alışık olmadıkları zulüm ve baskı yükünü hissederler. Uzun süre zulmü yaşayan çiftçiler, çiftçilerden daha nasipli öğrenci ve işçilere göre devrimci olmaları nadirdir. Bilhassa da işçi ve öğrenci sınıfı hakları olduğuna inanıp -siyasi ortamda değişme olduktan sonra- bu haklarının ellerinde bulunmadıklarını keşfettikleri zaman devrimciler haline gelirler.

Gizli devrim vaziyetinde sosyal herhangi bir nizân, örneğin grev, seçim kampanyası, fiyatlar noktasında münakaşa, okullara dair tartışmalar ve benzerlerinin sebebiyet vereceği kendiliğinden ayaklanmaların olması beklenen bir şeydir. Bu ayaklanmalar genelde otoritelerin yaptığı gerçek veya gerçek sanılan zulüm ve baskı fiiliyatlarına karşı tepkiyi teşkil eder. Mesela polisin bir gösteriye müdahale ettiğinde gösteri isyana dönüşür.

Başka koşullarda ise yapmacık bir şekilde karışıklıklar ortaya çıkarmak mümkündür. Örneğin Cezayir, Küba ve Kıbrıs'ta pire savaşı devrim çekirdek yapısının halk desteğine dayanarak hükümete meydan okumak için icra ettiği maksatlı eylemler yüzünden patlak verdi.

Araçlar çok ta önemli olmuyor ama komutanlığın kendisi önem açısından en önemli unsur olarak kalır. Suçlular ve eşkiyalar devrimci değildir, yağmacılar gerilla değildir. Komutanlar itaat görmek için ahlaklı olmalıdır. Ayaklanmalarının alt zeminlerini ve gerekçelerini açıklamak için kendilerini devrime iten muharrik unsurun tam anlamıyla belirli bir ideoloji veya meseleyi gerektiren şahsi ihtiraslarından daha büyük olması gerek. Bu yüzden komutanların salt fırsatçı olmaları yeterlilik açısından mümkün değildir.

Uyduruk veya değil, bir çekişme hâsıl olduğunda komutanların muhakkak bu çekişmenin örtük ve genelde tesadüfi olmayan özelliğini makul bir hale getirmeye kadir olması gerekir. Kuytu köşelerde olan meydan okuma eylemlerinin mutemet

devrim çerçevesiyle bir nevi bağlantısının olması gerekir. Komutanlığın sosyal problem çatlağının ve siyasi patlamanın gidişatını hızlandırmaya yarayacak tüm fırsatları değerlendirmeye hazır olması lazımdır. Komutanlığın ilk vazifesi çekişmenin her olay ve merhalesini en büyük soruna bağlamaktır. Böyle olunca devrim şiddeti istenen amaca ulaşmak için doğal ve etik araç olur ve halk kitleleri devrime sürekli daha çok bir şekilde dâhil edilir. Mücadele anlamsız veya istenen bir amacı yok ama yine de içine halk kitlelerin daha daha çok olarak dâhil edildiği bir yapıda görülmemeli. Keza mücadele anlamsız ve düzensiz bir görünüm de vermemeli. Bilakis mücadelenin her aşamasında tedrici bir sığa sahip olması, çok büyük ümitleri diriltmesi, her bir evresinde hiçbir kimsenin bilmemezlik edemeyeceği bir düzeyde olmayacak kadar önemli gözükmesi lazım gelir.

Gözler önündeki sorun tek başına bir sonuca götürmez. Genelde bir sorun diğer bir soruna eşit olur. Örneğin Küba'da Batista rejiminin bozukluğu ve meşruluğu varlıklı orta sınıf için yeterli sorunlar mesabesindeydi. Ama bu sınıfın adamları bireysel risklere girmiyorlar, sadece devrimcilere sempati göstermek ve onlara cesaret vermekle yetiniyorlardı. Ama bu sınıfın evlatları faaliyetleri sebebiyle cezaevine girme, işkence görme ve öldürölme gerçeklerini yaşadıkları zaman daha önemli mesele baskıyı ortadan kaldırma meselesi oldu.

Batista'ya karşı çıkan tamahkâr sanayiciler ve zengin iş adamlarına oranla milliyetçi ve ekonomik akım hakiki sorunu teşkil etti. Fakir işçi gençlerin oluşturduğu büyük kargaşaların ardında deklare edilmeyen siyasi ihtiras ve sosyal zulme karşı belki de gerçek olan bilinç vardı. Öyle ki bu işçi kesimi devrimin en hamasetli propagandacıları ve devrim çalışanları oldular.

Bir başka açıdan; bir araziye sahip olmayan ziraat çalışanları ve en büyük şeker kamışı tarlalarındaki fakir tarımcılar ve Sierra Maestra sıradağları sakinleri açlık, gerçek baskı ve insaflı sosyal bir rejimde kendileri için bir araziye sahip olma isteklerinden ötürü devrim girişimi gerçekleştirdiler. Bunların tamamı ahlaki veya siyasi her sorunu aşan saiklerdir.

Her şey yerel pozisyona bağlı. Devrim komutanlığı daha geniş bir çağrı gerçekleştirmeden hiç geri durmadı. Çağrılarını demokrat ve eşitçi bir ideoloji üzere kurulu ve sosyal adalet kavramlarıyla içkendi. Bunların tamamı Küba'da uzun zamandan beri bilinen ve anlaşılan şeylerdi (Castro'nun insanlığında farklı bir şey yoktu, onun bakış açısıyla ilgili şeylerin Küba anayasasına dâhil edilmesi bu tür bir yenilikten dolayı değildi). Çağrılarını son derece net siyasi bir hedefi barındırıyordu. Bu hedef Batista rejiminin tam merkeziyle ve ona destek olan herkese nihai son vermeyle ilgiliydi.

Batista rejiminin merkezî tüm sızılara atılmış bir panzehir ve ilaçtı. Bu merkezî sorun göz önünde bulundurulduğu için kuytu köşelerde gerçekleşen her siyasi gelişme değerlendirildi. Mesela bir polisin öldürülmesi, bir teröristin şehid olması, sivil özgürlüklere dair yorumlar, bu hakların iadesi için yapılan kapsamlı gösteriler, sıradanlıklardan uzaklaşma namına her şey ve rejimi karalamaya yarayan tüm hususlar, işte bunların tamamı dev haçlı savaşı çerçevesinde olan birer çatışma ve savaş gibi sunuldu.

Hâkim olan psikolojik vaziyetten ötürü Batista'ya olan destekler parçalandı, ona karşı dâhili ve yabancı baskılar arttı. Bu gelişmeler daha önce gördüğümüz bağlam içerisinde cereyan etti.

Tıpkı diğerleri gibi Küba örneği de bize muhakkak aşağıdaki şartları kuşatması gereken başarılı bir ayaklanmanın sonucunu takdim ediyor. Bu şartlar şunlardır:

1- Keskin sosyal gerilimler taşıyan istikrarsız bir siyasi durum. Bu siyasi durum genellikle sorunlu veya durgun bir ekonomiye eşlik eder.

2- Çoğunluğun inandığı ve ayaklanmanın amaçladığı dava olarak kabul edeceği, haddi zatında makbu ve tüm fedakârlıklara layık, ahlaki ve fikri sağlam bir temel üzere kurulu siyasi hedef.

3- Kendisine karşı ortak çözüm oluşturulması mümkün gözükmeyen despot bir hükümet.

4- Memnuniyet duyulacak bir hedefe ulaşmak için donanımlı ve samimi lider komitesi takdim edebilecek kudrette olan siyasi ve devrimci bir örgüt.

5- Başarının imkânı veya en azından ihtimali. Halk hükümetin devrilmeyeceğini kesin kanaat getirdiği sürece ayaklanma yapacakların ilk görevi hükümetin devrilmesinin mümküniyetine dair kanıtlar getirmektir. Bu ise askeri kuvvete meydan okumak ve galip gelmekle olur. Bu husus tahakkuk etmezse komutanlık izole olur ve kimse onlara tabi olmaz.

Biz kitaplarda gerilla savaşıyla ilgili strateji ve taktikleri sadece önem arzetmeyen detaylar kapsamında öğreniyoruz. Strateji ve taktik daima belirli yerel vaziyetle ve başarı için gerekli araçlara tutunmakla ilişkilidir. Devrimci gerilla her şeyden yenilikler üreten adamdır. Tabi ki devrimci direkt ve uzak hedefleri, yer, göreceli kuvveti, elinde bulunan araçlar ve bunlar dışında bunlara benzer unsurlara bağlı olarak yenilikler gerçekleştirir.

Sun Tzu şunları yazıyor: "Düşmanın tedbirlerini bilebilir ve kendi icraatlerimi ondan gizleyebilirsem onun düşmanları parça parça olurken benim kuvvetlerimi düzenli yığmam mümkün olur. Benim kuvvetlerim düzgünce yığılıp onun kuvvet-

leri parça parça olduğunda tüm kuvvetlerimi onun kuvvetlerinden bir parçaya saldırı için kullanabilirim.

Düşman benim savaşı ne zaman gerçekleştireceğimi bilmemeli. Bunu bilmediği zaman bana karşı birçok mekânda hazırlıkta olması gerek. Bu durumda ben kuvvetlerimle ona ne zaman hücum etsem o bulunduğu yerde zayıf olur. Çünkü her yerde hazır olduğunda her yerde zayıf olur.”

İşte bu, bir avuç silahlı insanın nasıl bir orduya karşı durduğunu tavzih ediyor. Başarının sırları şunlardır: Evvela üstün istihbarat avantajları, ikinci olarak ise devrime uygun bir yer. Devrimci gerillalar halk sorununu temsil ederler. Bu yüzden devrimciler kendilerini gizleyecek ve her gün her saat düşmanın ve kuvvetlerinin yaptıklarını kendilerine haber verecek tüm bölge sakinlerini pratik anlamda kapsayan istihbarat avantajıyla temayüz eder.

Ben 1957 senesinin başında kendisiyle SirreMaestra’da basın röportajı gerçekleştirdiğimde Fidel Castro bana şunu söyledi: “Bizler daima düşman askerin yerlerini biliyoruz, onlar ise bizim mevcut olduğumuz yerlere dair hiçbir şey bilmiyorlar. Bizler kendi yapımıza göre gidip geliyoruz, hatları aşıyoruz ama onlar asla bizi keşfedemiyorlar. Bunu sadece biz istersek ve bizim seçtiğimiz koşullarda yapabilirler.”

Bu lafları söylediği zaman elindeki adamların sayısı 100 yoktu, ama teorik olarak Batista askelerinden oluşan 5.000 dolayında erle çevrilmişti. Ancak ‘çevrelenmiş’ kelimesi Castro’ya sempati Batista’ya ise düşmanlık besleyen taşralılardan yoksun bir yerde hiçbir anlam taşımaz. Okyanus ta içindeki kapsar ama balıklar bu durumu alaya alır.

Mümkünse devrim için uygun yer seçilmesi gerekir. Bunun için taşra şehirden çok çok daha idealdir. Yoğun ormanların, uzun demir yollarının ve kötü yollarının bulunduğu, bununla birlikte ziraat ekonomisine sahip engebeli yerler idealdir. Ziraat ekonomisine sahip olan, sanayi ekonomisine sahip olandan çok daha idealdir. Aynı şekilde sakinlerin yoğunluğu veya nisbi dağınıklıkların da büyük bir ehemmiyeti vardır. Dağınık taşralı sakinlerin bulunduğu bölge sakinlerin bulunduğu alanların değil de ziraat alanlarının bölümlere ayırdığı yerleşim birimlerinden çok daha uygundur.

Bu yerin doğal sığınaklara, tanklara ve kamyonlara karşı askeri hareketleri sınırlandıran dağ veya bataklık gibi engellere sahip olması gerekir. Ormanların ve çalılıkların hava gözlemlerinden kurtulmayı sağlaması, ormanların da demir yolları ve normal yollarda hızlı ve garanti saldırıların başlama noktası teşkil etmesi, yine ayrıca küçük birimlere pusular kurma mahalleri oluşturması gerekir. Helezonik ablukaya düşme tehlikesinden korkmadan özgür manevralar yapmak için yeterli

alanın olması gerek. Operasyonların gerçekleştiği alanların genişliği arttıkça ordu tarafından devrimcilere yönelik çıkarımlar yapmak o kadar zorlaşır. Bu genişleme olduğu zaman hükümetin kuvvetlerini dağıtması ve iletişim mesafelerini uzak kılması kaçınılmazdır.

Bununla birlikte, devrimci gerillalar güvenliği aramak için daha uzak ve daha engebeli bölge seçemezler. Çünkü onların sürekli sakinlerle iletişim halinde olması gerekir. Zira gönüllüler kaynağını ve finans katkısı sağlayacakları böyle bulurlar. Şehirlerdeki gizli hareketle sürekli bağlantılı olduklarından emin oldukları habercileri de böyle seçebilirler.

İşte bu zaruri durum mümkün oldukça dağınık halde olan taşralı sakinlerin bulunduğu bir bölgeyi seçmeyi gerekli kılıyor. Çünkü bu bölgenin avantajları vardır; içerisinde genelde doğal sığınaklar ve düşmanın hareketlerine mani olacak engeller ihtiva eder. Bir de buna ek olarak hükümet garnizonlarının böyle bir yerde bulunması ekonomik olarak hayli külfet doğurur.

Bu garnizonlar büyük taşra yerleşim birimlerinde sabit kalabilir ama yerleşim açısından dağınık büyük köylerde kalamaz. Çünkü böyle köylerde kalması onu içine kapanmaya ve sayısını azaltmaya icbar eder. Öyle ki artık birkaç adamı öldürmek ya da yakalamak ve silahlarını ele geçirmek kolay olur. Devrimcilere yeni bir başarı bağışlayan şeyler propagandalarını yaymalarında onlara yardımcı olur.

Ordunun daha güvenli bir yere çekilmesi gayet tabiidir. Ama ordu bu hareketle devrimcilerin gözetmekte olduğu bölgenin genişliğini artırır. Böylece devrimcilerin erzağı ve gönüllüleri artar ve manevra için daha büyük alana sahip olurlar.

Burada bir açığı daha var: kalabalık bölgelere sahip olmak devrimciler için bir nevi güvenlik sağlar. Çünkü siyasi ve insani etkilerin altında olan hükümet ayırt etmeksizin sivillerin öldürülmesine müsaade edemez. Tabi ki bu genel bir kaide değil, nitekim Vietnam'da aksi oldu

Malezya ve Filipin'deki tecrübeler meskün yerlerden uzaklaşmadan kaynaklanan tehlikeyi kanıtladı. Nitekim askerler her iki durumda da devrimcileri uzaklaştırmayı ve onları kuvvet kaynaklarından ayırmayı başardılar. Ve sorunlar devrimciler açısından ölümcül oldu. Bir başka yönden; EOKA savaşırları manevra için büyük alanları ve sağlam korunakları olmayan küçük bir adada dahi gerilla savaşının başarılı olabileceğini isbat ettiler. Yeoryos Grivas'ın askerleri dağlarda baskılar çok arttığında yerleşim bölgelerine gidiyorlardı. Ama bunu yapamayanlar ise erzak yönünden daha iyi inlerde tilki gibi yaşıyorlardı. Bu inler öyle bir yapıya sahipti ki Britanya askerleri üzerlerinden geçiyor ama genelde içinde biri vardır diye şüphe etmiyorlardı. Diğerleri ise gündüz evlerin içindeki hazırlanmış saklan-

ma yerlerinde salanıyorlar, gece olduğunda ise saldırılarını gerçekleştirmek için çıkıyorlardı. İşte mükemmel gizli direniş buydu.

Polis kontrolleri aşırı derecede mevcuttu ama yine de büyük şehirlerde dahi sempatican sakinler devrimcileri gizleyebilirdi. Fransızlar Cezayir'de despotça kullandıkları yöntemlerle Milli Özgürlük Cephesi devrimcilerini şehrin içinde tasfiye edebildi. Bunun sebebi Kasbah'taki müslümanların ırksal ve fiziksel olarak Fransız sakinlerden ayrı olmasıdır. Askerler bilhassa yabancı askerler şehir devrimini bastırabilirler. Bunun yolu savaş yöntemlerini izlemektir. Yani tüm hareketleri murakabe etmek ve karşılarında mukavemet gösteren her semtin sakinlerine korkunç soykırım yapmaktır. Bir şehrin sakinlerini aç bırakarak ve yıldırarak tedrici bir şekilde uslu hale getirmek te mümkündür. Ama bu yöntemler iç savaş için uygun değildir, çünkü iç savaşta karşı tarafta olan karargâhların üyelerini tanımak için garanti bir araç yoktur.

Yer ve bölgesel şartlar devrimci grubun düzenleme ve sayımlarında kesin temel kriterliğe sahiptir. Küba'da Sierra Maestra dağları için en uygun oluşumun 100-120 kişiden oluşan bir konvoy olduğu kesinleşti. Bu oluşum kendilerinden daha az esnekliğe sahip ve bu fakir bölgede sakinler tarafından ikmal görmesi zor olan her askeri gruba karşı durabilirdi.

Ama daha çok yoğunluğa ve ziraate sahip yerleşim bölgeleri ise 30 veya 40 kişi bir mezrayı ya da banliyöleriyle birlikte küçük bir kasabayı ele geçirebilir, özgürleştirilmiş bölgenin sınırlarına ileri karakollar ve devlet içinde devlet gibi bölge idaresi kurabilir. Banliyo bölgelerinde gizlenme imkânı bitirici faktördür. Yollara seyr-ü sefer hücumu gerçekleştiren ve enerji hatlarını kesen devrimci gerillalar 3-80 arası kişilerden oluşan gruplarda eylemde bulunuyorlardı. Askeri merkezlere ve sanayi fabrikalarına yönelik operasyonları ise operasyon sonrası direkt evlerine dönen ve diğer gün normal hayatlarına devam eden, şehirde oturan militanlar tarafından yapılıyordu.

Che Guevera Güney Amerika Cumhuriyetlerinin büyük çoğunluğunda hâkim olan koşulları göz önünde bulundurmuştu. Che, gerilla savaşına canla başla başlamak ve başarı elde etmek için güzel fırsatla sahip olacak yeterli seviyenin 30-50 arası silahlı adamdan oluşan çekirdek kadro olduğunu belirtmiştir. Bu çekirdek kadro (tam anlamıyla gizli silahlı örgüt) 150 sayısını geçtiğinde bunları kısımlandırmak ve birinin diğerinden uzak olacağı iki muntıkada çalışmalara başlamak zaruri olur. Çalışma yapan bu gruplardan birinin sayısı 100'ü geçtiğinde bu grubun da taksim edilmesi ve yeni bir cephe kurulması gerekir. Bunu gerektiren menfi ve müsbet sebepler var. Devrimci gerillalar müjdeleyicilerdir, tek rolleri orduya karşı durmak değildir. Bilakis halklar arasında isyanı yaymakta onların vazifesidir. Bu yüzden kitlelerle iletişim kurmak için alanın genişletilmesi gerekmektedir.

Devrimci gerillaların çekirdek kadrosu doğal bir sığınaktan çok uzak olmayan ve az miktarda yerleşim yoğunluğuna sahip zirai bir bölgede savaş eylemlerine başlar. Bu kadro birkaç stratejik hedefe nazırdır: muhakkak kesilmesi gereken demir yolları, kapatılması gereken yollar, yıkılması mümkün madenler ve fabrikalar, askerlere ve polise ait saldırılabilecek küçük merkezler ve bu merkezlerde bulunan silahları ele geçirmek. Şehirlerdeki gizli grubun çalışmaları parça parça kalır ama taşradaki eylemi tamamlar, ayaklanmaya milli bir intiba verir ve mümkün propagandanın en iyisini ihdas eder. Devrimin ateşlenmesi tek başına kâfi değildir. Devrimin suskunluk perdesinin altında gitmemesi veya hükümet kontrolüne boyun eğmiş basın tarafından önemsiz görölmemesi için tüm halkın dikkatini çekmek, ilk kurşunları tahrik edici bir hale sokmak gerekir. Nitekim vakitsiz isyan eylemlerinde durum böyle olmuştur. Çünkü hükümet, operasyonlardan uzak ve sakinliği koruyan bir başkentte bulunmuştur.

Hislerin durgunlaşması ve çalkantıların gerçekleştiği yerleşim bölgelerinde sistemin yeniden oturtulmasından sonra devrimci gerillaların savaşmak için ordunun kendilerine gelmelerini beklemeleri gerekir, onların orduya gitmesi gerekmez. Bu süre zarfında hükümet muhbirleri ezmek için bir hamle düzenler, askerler de kara ve deniz yoluyla çalkantı bölgelerine ulaşır, uçaklar gerillaların olduğu yerleri bulmaya çalışır, askerler köyleri işgal eder, yollarda devriyeler ikame ederler, konvoylar devrimcileri bulmak için uzaklara ilerlerler, dağlardaki veya ormanlardaki stratejik karargâhlara garnizonlar yerleştirmek için bazı durumlarda helikopterler kullanılır. Eğer komutan işini iyi yapabiliyorsa "yağ lekesi" isimli Fransız yönteminden çıkan bazı üslupları kullanabilir. Bu metot şöyledir; aşamalı olarak bir bölgeyi haritasından çıkartır ve devrimci gerillaları metotsal bir şekilde yok etme bölgesine doğru sürükler. Çünkü tek çekilme yolu devrimci gerillaları açık alana götürecektir ve böylece silah ateşlerinin altında kalacaklar. Tıpkı avcılara doğru sevk edilen av hayvanı gibi.

"Yağ lekesi" yöntemi teorik olarak garantidir. Ama pratik uygulama esnasında böyle olmamaktadır. Zira bir hükümetin küçük bir devrimci grubun aktifliğinden ciddi şekilde korktuğunu ilan etmeyi kabul etmesi nadirdir. Bu yüzden hükümet baskı hamlesini zaruri kuvvetlerle desteklemeye yönelmez. Yani hükümet gerillaya karşı 10 asker oranında bir yerel üstünlük için çalışmaz. Oysaki bazı durumlarda 1'e karşı 500'ün gözükeceği bir üstünlükte dahi bunun aşırı olmayacağı bilinmektedir.

Gerillalar, arazi şartları onlara uygun olana kadar savaşmayacaktır. Yol çok dik ve bir seferde birkaç kişiden fazlasının ilerleyemeyeceği kadar dar olduğundan gerillaların çabaları, düşman sayılarını pek önem arz etmeyen miktarlara çekmek olacaktır. Çatışma başladığında-tercihen, azimli birkaç adamın bir orduyu ayakta tutabildiği, yoğun bir siper ve sınırlı görüş alanına sahip yükseklikleri yönetmek-

ten-isyancıların kendi seçimlerine dayanacaktır.

Pusular ilerleyen askeri kolunun küçük bir kısmı -öncüsü- ateş başladığında diğerlerinden ayrılacak şekilde hazırlanacak. Gerillaların ana teşkilatının ateşi bu öncüye yoğunlaşacaktır. Pusunun amacı, ilerleyen grubun tamamen imha edilmesi ve silahlarına ve mühimmâtına el konulması olmalıdır; ikinci görev, küçük bir gerilla arka muhafız askeri kolunun geri kalanını geciktirirken gerçekleştirilir.

Bu bağlamda Che Guevara şöyle yazıyor:

'Gerilla grubunun gücü az olduğunda ve her şeyden önce işgalci bir sütunun ilerlemesini alıkoymak ve yavaşlatmak istediğinde, keskin nişancı grupları, sayıca ikiden ona kadar, dört kardinal noktasının her birinde sütunun her birine dağıtılmalıdır. Bu durumda, savaş başlatılabilir, örneğin, sağ kanatta; düşman o kanadın üzerine yaptığı eylemi merkeze alıp ateş ettiğinde, o anda sol kanattan ateş başlar; başka bir anda da arka muhafızdan veya öncüden vb. ateş açılabilir.

Çok küçük bir mühimmat harcaması ile düşmanı süresiz olarak kontrol altında tutmak mümkündür.

Sütun gecikse de, gerilla gücünün ana organı hızla askeri ganimet toplar ve bir sonraki hazırlanan konuma doğru hareket eder ya da etrafında daireler çizerek yeni bir yöne doğru adım atar. Keskin nişancılar, askeri birlikler bir karşı saldırı başlatmak için yeterince toparlanmadan önce geri çekilir ve ana kuvvete yeniden katılır ve tüm bunlar birkaç dakika içinde gerçekleşir.

Bu işlem sürekli tekrarlanır. Bir askeri kolunun, takviye kuvvetlerinin gelişinin birkaç saat veya gün geciktirilebilecek kadar izole olduğu tespit edildiğinde, gerillalar bir kuşatma girişiminde bile bulunabilirler veya keskin nişancı birliklerini komuta sahasına askerleri hangi yöne hareket etmeye çalışırlarsa ateş altına alacak şekilde konuşlandırarak bir kuşatma görüntüsü yaratabilirler. Birlikler kararlı bir saldırı başlatırlarsa, gerillaların tek yapması gereken yol vermek, etrafta dolaşmak, yeniden toplanmak ve tekrar geri çekilmektir.

Gerilla kuvvetinin üstün hareket kabiliyeti ve küçük boyutu, onların temel varlıklarıdır. Kendilerinin de çevrenin tehlikesi genellikle gerçekte olduğundan daha belirgindir.

Gece, Guevara'nın da belirttiği gibi, gerilla savaşçısının en iyi müttefikidir. Kübalılar korkmuş birinin görünümünü tanımlamak için "kuşatma yüzü" ifadesini kullansalar da, Castro'nun gerillaları kuşatma yoluyla asla tek bir kayıp vermedi. Ve Guevara bunu bir gerilla gücü için gerçek bir sorun olarak görmüyor. Onun görüşü: Düşmanın ilerlemesini akşama kadar engellemek için yeterli önlemleri

alın ve sonra dışarı sızın - bu, korumanın iyi olduğu ülkelerdeki küçük bir grup adam için nispeten basit bir mesele.

İsyanın ilk aylarında, ordu saldırıya geçtiğinde, pusuya düşürme ve kaçırma taktikleri standart ve yeterlidir. Ordunun faaliyetleri isyancı davanın tanıtımını yapmaya yeterlidir. Askeri zayıfların montajı gizli tutulamaz. Gerilla karşıtı kampanyanın yüksek maliyeti hükümet için utanç kaynağı olacak ve bu da ne yaptığını ve ne yapmadığını açıklamakta zorlanacak. Ve her karşılaşma, askeri rakiplerinin moralini zayıflatırken, gerillaları güçlendirecektir.

Guevara, "Gerilla askerinin her zaman aklında olması gerekir" diye yazıyor ve "Silah tedarik kaynağının düşman olduğunu ve özel durumlar dışında, bu tür teçhizatın ele geçirilmesine yol açmayacak bir savaşa girmemesi gerektiğini" düşünüyor.

Düşman öncüsü, sağlam bir psikolojik sebepten ötürü gerilla ateşinin özel hedefi haline getirilir: Korkuyu uyandırmak ya da her halükarda aşırı ihtiyatı, iradeyi felç etmek ve düşmanın serbest dolaşımını geciktirmek için. Birinci sıradaki askerler her zaman öldürüldüğünde, çok azı öncü olmak isteyecektir ve bir öncü olmadan hareket olmaz. Böyle bir mantık, profesyonel birlikler için her zaman geçerli olmayabilir. Profesyonel subaylar kayıpları savaşın bedeli olarak kabul etmek üzere eğitilirler. Yine de Güney Vietnam'daki Amerikan askeri danışmanları sürekli Vietnamlı saha komutanlarının, güçlü gerilla mevzilerine karşı topçu desteği ve Viet Cong gerillalarına sahadan çekilme zamanı veren hazırlık hava saldırıları olmadan ilerlemeyi genellikle reddetmelerinden şikâyetçi oldu.

Ayaklanma devam ederken, ordunun er ya da geç gerilla gücünün beyhude tabibinden vazgeçmesi ve onu, siyasi nedenlerden başka bir neden olmasa bile, ıssız sığınagina bırakması beklenebilir. Daha önce de belirtildiği gibi, çok az hükümet, rapor edilemedikçe hiçbir ilerleme kaydedilemeyen pahalı ve kamuoyuna açıklanmış bir kampanyanın siyasi utancını uzun süre sürdürebilir. Birkaç hafta ya da ay içinde, hükümet, kazanamadığı için bir zafer ilan etmek zorunda kalacak. Savaş bölgesi nin dışındaki halka isyanın bastırıldığı, birkaç sivil kayıpların cesetlerinin kanıtlarla bile sergilenebileceği ve askerlerin daha yerleşik topraklardaki mevzilere ve garnizonlarına çekilerek, isyanın kontrol altına alınması stratejisine geri döneceği bildirilecek.

İsyan başarılı olacaksa, gerillalar kuşkusuz kontrol altına alınmayı reddetmelidir. Artık serbest bölgelerini çevreleyen küçük askeri karakollara gece baskınları düzenlemek için yeni özgürlüklerinden yararlanarak ve bu tür karakollara yapılan saldırıları askeri takviyeleri yollarda pusuya çekmek için yem olarak kullanarak saldırıyı üstlenecekler.

Başarılı eylem daha fazla silah sağladıkça, yeni gerilla birimleri örgütlenir ve yeni operasyon alanları açılır. Ordu hatlarından süzülen gerillalar, serbest bölgelerinin çevresindeki köylerde izole edilmiş askeri ve polis birimlerine saldırarak orduyu bu noktaları güçlendirmek için geri çekilmeye zorlar. Manevra için daha fazla alana sahip olan isyancılar uzaktaki çiftlikleri işgal edip, ekonomik olarak savunulamayan küçük mezralara taşınıyor. Askeri konvoyların belirli bölgelere girmesini engellemek için olmasa da artık cesaretini kırmak için çaba gösterecektir. Yollar mayınlanacak, tank tuzakları kazılacak, derin savunma yapıları inşa edilecek, böylelikle birlikler bir dizi bombardıman yoluyla isyancı topraklarına girmek zorunda kalacaklar, gerillalar her aşamada hafif direnç gösterecek ve ardından bir sonraki pozisyona geri dönecekler.

İsyancıların gücü arttıkça, ordu zor bir ikilemle karşı karşıya kalır. Üstün sayılara ve daha ağır silahlara sahip olarak, isyancı bölgelere hala güçlü bir şekilde girebilecek, ama sadece bazı kayıplar pahasına ve hiçbir avantaj olmadan, çünkü kazanılan zeminin işgal maliyetiyle orantılı hiçbir stratejik veya ekonomik değeri olmayacaktır. Birlikler yürürlükte kalırsa, gerillalar basitçe operasyonlarını başka bir bölgeye aktarır: Ordu her yerde olamaz. Yine de birlikler kalmazsa, bölge gerçekte, tarım ekonomisini ve kırsal nüfusunu kendi amaçlarına çevirmeye devam eden isyancılara bırakılmış olur. Bu ordu komutanının ikilemidir.

Bu elbette siyasi sorunlarla keskinleşiyor. Tarım ekonomisinin büyük bir kısmı, siyasi sonuçlar olmaksızın isyancılara teslim edilemez. Servetleri etkilenen tüccarlar, devamsız toprak sahipleri ve benzeri olanlar hükümete bir şeyler yapması için baskı yapacaklardır. Siyasi alternatifler arayabilirler. Halk, daha belirgin hale geldikçe, hükümetin tutumunun bozulması nedeniyle heyecanlanacak ve bölünecek. Kentsel toplumun daha radikal unsurları cesaretlendirilecek; Yeraltının kışkırttığı devrimci duygu güçlenecek ve yaygınlaşacak ve hükümet giderek daha korkulu ve baskıcı hale gelecektir.

Bu gibi durumlarda ve hiçbir ordunun ulusal toprakların tamamını işgal edemeyeceği düşünülürse, rejimin mantıksal ve doğal seyri, askerlerin kırsal bölgelerden daha büyük nüfus merkezlerine doğru kademeli olarak çekilmesi olacaktır. Böylelikle kırsal alanlar yavaş yavaş ve gönülsüzce isyancılara teslim olacak. Artan insan gücü ve malzeme kaynakları ile isyan büyümeye devam edecek. Güç kazandıkça gerilla çeteleri de gerilla ordusu haline gelecektir. Daha büyük köyler ele geçirilecek. Demiryolu köprüleri havaya uçacak ve otoyollar kesilecek. Kasabalar ve ardından şehirler birer birer izole edilecek, hayati kaynakları kısıtlanacak, sivil ulaşımı bir damlama noktasına indirilecek. Çoğu devrimin elinde olan bir ülkede askeri konvoylar yine de gelip gidebilir, ancak tehlikesiz ve herhangi önemli bir etkiye sahip olmadan değil.

Yukarıda açıklanan model gözlemlenebilir. Batı Yarım Küre'de meydana geldi; şu anda Güneydoğu Asya'da gerçekleşiyor.

Kesinlikle devrimci savaşın izleyebileceği tek model bu değildir. Amerika Birleşik Devletleri'nin kendisi ayrıcalıklı mı? Modern, kentli, ağır sanayileşmiş toplumların karmaşıklığı, onları geniş ölçekli sabotajlara karşı son derece savunmasız kılıyor; bu, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki küçük ama fanatik Siyah Milliyetçi hareketin aşırılık yanlıları tarafından gözden kaçmamış bir gerçek. Bağlılıklarının boyutu Şubat 1965'te, Siyah Milliyetçi Devrimci Hareket üyeleri tarafından New York'taki Özgürlük Heykeli'ni, Philadelphia'daki Özgürlük Çanı'nı ve Washington Anıtı'nı havaya uçurmak için ortaya çıktığı söylenen tuhaf bir komplo'nun ifşa edilmesiyle değerlendirilebilir. Zenci gazeteci William Worth, sadece dört ay önce (Ekim 1964) Esquire'da yayınlanan "Kırmızı Çinli Amerikalı Zenci" başlıklı bir makalede şöyle bildirdi:

RAM, Asya ve Afrika'dan beklenen mali ve maddi desteği göz önünde bulundurarak, Zenciler tarafından sahip olunan "üç temel gücü" kullanma gereğini ilan etti:

- Hükümet mekanizmasını durdurma gücü.
- Ekonomiye zarar verme gücü.
- Şiddeti serbest bırakmanın gücü.

Ayrıntılar, o zamandan beri RAM ile bağlantılı olan bir zenci lider tarafından başka bir yerde açıkça dile getirildi. Aylık bültende yazan The Crusader, Robert William, Monroe, Kuzey Carolina'da 1961'de meydana gelen ırkçı bir olaydan sonra Küba'ya kaçan Renkli İnsanları İlerletme Ulusal Derneği'nin eski bölüm başkanı, ABD'de yaklaşan siyah devrimi şu şekilde resmetti:

Büyük şiddet geldiğinde, ABD bir kargaşa ve kaosun felaketine dönüşecek. Fabrika telefon ve radyo çalışanları işlerine rapor vermekten korkacaklar. Tüm ulaşım tamamen duracak. Temel boru hatları kesilip havaya uçurulacak ve her türlü sabotaj gerçekleşecek. Ordu Kuvvetleri içerisinde çatışma çıkacak. Dünyanın dört bir yanındaki ABD askeri üslerinde yerel devrimciler, Afro G.I.'nin yanında olacak.

Yeni devrim kavramı askeri bilime ve taktiklere meydan okuyor. Yeni konsept, felçlerin küçük topluluklara ulaşip çiftlik alanlarına yayılmasıyla son derece hassas kentsel topluluklarda yürütülen yıldırım kampanyalarıdır. ABD gibi güçlü bir ülkede tepelerden ve kırlardan uygulanan eski gerilla savaşı yöntemi etkisiz olurdu. Böyle bir güç bir saat içinde yok edilirdi.

Yeni konsept, modern ve şiddetli silahlarını etkisiz hale getirmek için düşmana olabildiğince yakın bir şekilde toplanmaktır. Yeni konsept uyum ve düzen organlarını yerinden oynatıyor ve merkezi gücü çaresiz, büyüyen yaygın ve yıkıcı örgüt seviyesine indiriyor. Günün boyu aralıklı olarak ayaklanmalar yaşanıyor ve yoğun bir şekilde keskin nişancılar tarafından ateş açılıyor. Gece, baskıcı ve onun güçlerine karşı topyekün savaş, organize mücadele ve sınırsız terör getirir. Böyle bir kampanya, ABD’de doksan günden daha kısa bir sürede baskının ve toplumsal adaletsizliğin sonunu getirecek.

Williams, Amerika Birleşik Devletleri’nde gerilla savaşı planlayan bir yeraltı lideri olan “Bay Lumumba”(öldürülen Kongolu başbakan Patrice Lumumba’nın onuruna kullanılan bir takma ad) ile yaptığını iddia ettiği bir röportajdan alıntı yapıyor:

- Amerika Birleşik Devletleri ekonomik ve fiziksel olarak çok savunmasızdır.
- Doğru yönelime sahip siyah bir genç tüm bu ülkeyi durdurabilir. Küçük gruplar, elektriğin çoğunu sağlayan sekiz büyük baraja zarar verebilir. Elektrik, kitle iletişimi demektir.
- Benzin, büyük kentsel bölgelerdeki kanalizasyon sistemlerine dökülebilir ve ardından tutuşturulabilir. Bu, tüm şehirdeki iletişim hatlarını yakacaktır.
- Bu kaostan ortaya ne çıkar? Büyük bir olasılıkla gerilla savaşı. Tüm beyaz topluluğun savaşıacağını sanmıyorum. . . . Ancak tüm siyah topluluk savaşıyor olacak.
- Beyazları “kremalı puf” diye isimlendiriyoruz. Televizyonları kesildiğinde, telefonları artık çalmadığında dünyalarının neredeyse sona ereceğini hissediyoruz. Büyük bir hava saldırısı sırasında olduğu gibi, evde kalacaklar. Oturacaklar ve televizyonun açılmasını bekleyecekler.

Tüm bunlarda çok fazla abartı var ve bazı saf, atıp tutma demagojisi, bununla birlikte durumun dürüst bir şekilde yanlış değerlendirilmesi muhtemeldir. Şimdiye kadar, Amerika Birleşik Devletleri’ndeki zenci azınlığın şiddete hazır olduğuna veya şiddete eğilimli olduğuna veya aslında yeterli neden bulduğuna dair hiçbir kanıt yok. Yine de Siyah Milliyetçilerin bir düşüncesi var: Otoriteye direnme iradesinin geniş ölçekte var olduğu durumlarda, araçlar bulunabilir; üstelik ne de kentsel, endüstriyel toplumlar, ne kadar iyi denetlenirse denetlensin gerillaya karşı dayanıklıdır.

Gerilla hayatta kaldığı için başarılı olur. Yöntemleri ilerici olduğundan dolayı gelişiyor. Bir tabanca, bir pala veya bu konuda bir yay ve okla bir tüfeği yakalayabilir. Yirmi tüfekle bir makineli tüfek ele geçirebilir ve yirmi tüfek ve bir makineli

tüfekle bir askeri devriyeyi ele geçirebilir veya beş makineli tüfek ve elli bin mermi cephane taşıyan bir konvoyu yok edebilir. Bir düzine kürek ve birkaç galon benzinle bir tankı imha edebilir ve silahlarıyla bir uçağı veya aynı zamanda silah taşıyan bir helikopteri düşürebilir.

Topçu ona karşı işe yaramaz çünkü ona asla yetişemez. Beş yüz poundluk bir hava bombası, on fit derinliğinde ve on beş fit genişliğinde bir krateri kazacak, ancak on metre ötedeki yarık bir çukurdaki bir gerillayı rahatsız etmeyecektir. Napalm atan bir düzine uçak, yüz dönümlük ormanlık alana sıvı ateş püskürtebilir, ancak gerillalar, içinden geçtikleri binlerce dönümlük alan içinde o yüz dönümlük bir alanda bulunmadıkça hiçbir etkisi olmayacaktır.

Pire savaşı yerleşik kırsal bölgelere ulaştığında, bu sınırlı araçlar bile etkisiz hale gelir, çünkü uçaklar, hükümetin desteğini kazanmak zorunda olduğu sivilleri öldürmeden gerillalara saldıramaz ve hepsi havadan benzer görünür. Helikopterlere büyük bir inanç yerleştirildi; sahra'da hizmet veriyorlardı, ancak Viet Kong'un kendileri için başarılı tuzaklar kurmayı öğrendiği ve mürettebat kayıplarının ağır olduğu Viet Nam ormanlarında beklentileri karşılayamadılar.

Düzensiz savaş teknikleri üzerine Birleşik Devletler askeri el kitapları, gerillalara karşı kullanılabilecek çeşitli biyolojik ve kimyasal silahları tartışıyor. Bunlar, özellikle gerillaların öldürülemeyen veya öldürülmemesi gereken masum bir sivil nüfusla karıştığı durumlar için tavsiye edilir.

Sözde biyolojiklerin amacı, gerillaların saldırılara direnme yeteneğini azaltıp, böylece piyadelerin bir hedef bölgeye hücum edip, tabiri caizse koyunları keçilerden ayırmak için taranmaya bir cihaza zarar vermeden onları hızla öldürebilecek ya da yakalamak için geçici olarak etkisiz hale getirici viral hastalıklara yol açmaktır.

Topçu mermileri veya hava bombaları ile taşınan veya alçaktan uçan uçaklar veya helikopterlerle püskürtülen biyolojik maddeler gibi çeşitli ölümcül olmayan gazlar, aynı amaç için, belirli bir hedef bölgedeki herkesi hasta etmek ve böylece gereksiz kan dökülmeden piyadelerin vardıkları yerde direnişini azaltmak için tasarlanmıştır.

Bu kavram kesinlikle insancıl ve mantıklı. Uygulamada hatalı olduğu kanıtlanmıştır. Güney Vietnam'da 1965'in başlarında öldürücü olmayan gazın (isyanıcıları kontrol etmek için kullanılan türden kusma gazı ve göz yaşartıcı gaz karışımı) kullanıldığı üç durumda da pratik sonuçlar sıfırdı. Gazın iki katı bile herhangi bir etki olmaksızın basitçe uçup gitti. Üçüncü durumda, hedef bölgenin birkaç sakini hasta etti, ancak kısa süre sonra gelen piyadeler, bölgede hiçbir gerilla bulamadı.

Öte yandan propaganda etkileri çok büyük ve aşırı derecede olumsuzdu. Washington, 1965 yılının Mart ayında, Vietnam'da gazın kullanıldığını tesadüfen açıkladığında, yirmi dört saat içinde tüm dünyada siyasi yankılar duyuldu. Asya basını, özellikle Hiroşima ve Nagazaki bombalarından sonsuza kadar yaralanmış olan Japonlar öfkeyle sesini yükseltti. Londra ve Paris diplomatik soruşturmalar yaptı. Birleşik Devletler basınının büyük bir kısmı, en zararsız gazın bile kullanılmasını, kimin ne barbarlık olduğunu bilen tüm uygar savaş kurallarının ciddi bir ihlali olarak kınadı.

Kore savaşı sırasında Çinlilerin Amerikalılara yönelik "mikrop savaşı" suçlamalarının büyük etkisi ve gaza karşı yeni çıgıklar göz önüne alındığında, gerillaların yakın gelecekte gaz veya biyolojik savaştan korkacakları şüpheli, özellikle de pratik askeri değeri kanıtlanamadığından. Modern askeri teknolojinin diğer silahları daha korkutucudur. Beyaz fosfor ölümcül değilse bile her zaman sakatlayıcıdır çünkü yanarak kemiğe kadar ulaşır; çeliğe nüfuz eder ve onu tamamen daldırmaktan başka hiçbir şey söndürmez.

Bin kiloluk yeni bir paket bomba, yüzlerce anti-personel bombayı, gerillalara karşı tek bir yüksek patlayıcı füzenin konsantre patlamasından çok daha etkili bir silah olarak yok etmek için açılıyor.

Yeni amfibi silah taşıyıcıları en derin bataklıklara girebilir. Kızılötesi ve ısıya duyarlı keskin nişancı dürbünleri, gerillaları karanlıkta tespit eder. Daha sonraki bir model, yıldızların ışığını büyütürken çalışır. Mobil radar birimleri bin metrenin dibindeki sızmayı tespit edebilirler. Sessiz silahlar, eğitilmiş gerilla avcı devriyesinin tespit edilmesini gerillaların kendilerinin tespit edilmesinden daha da zorlaştırır.

Yine de her şey söylendiğinde ve yapıldığında, kontrgerilla uzmanları bile teknolojinin tek başına gerillaları asla yenemeyeceğini kabul ediyorlar: Bu, görevlerini yalnızca daha zor ve tehlikeli hale getirebilir.

Mücadelenin özü sosyal ve politik iklimdir. Pire zıplayarak ve saklanarak hayatta kalır; o galip geliyor çünkü yakalanıp yok edilebileceğinden çok daha hızlı çoğalıyor.

Gerillanın çok az ihtiyacı vardır: tüfeği, bir battaniye, onu yağmurdan koruyacak bir kare, bir bıçak, bir pusula, sağlam botlar - sıradan kamp ekipmanı için gereken sınırlı malzemeler. Kişisel nitelikler daha büyüktür. Gerilla fiziksel olarak güçlü, demir bacaklı ve sağlam ciğerli olmalı; mizaç olarak neşeli bir metanet ve münzevi olmalı; yaşadığı zor hayatı seviyor olmalıdır. Ama zorunlu olan ideolojik zırh. Her şeyden önce, devrimci aktivist, siyasi bir hayduttan daha fazlası olacaksa, sağlam bir ahlaki zeminde durmalıdır.

Viet Cong örneğinde olduğu gibi, örneğin gerillaların tehditler ve terör yoluyla korunmasız kırsal insanlara hükmettiğine inanmaya yönlendirilir: Gerillaları neden koruduklarını soran hükümet askerleri ile karşı karşıya kaldıklarında, taşra halkı için uygun bir şeydir.

Genel olarak doğru değil. Terörün mantıklı kullanımları vardır, şüphesiz, ancak hiçbir gerilla, onu siyasi varoluşu için olduğu kadar hayatı için de desteğine ve güvenine bağlı olduğu halka karşı kullanamaz. İnsanlar oportünizm ile adanmışlık arasındaki farkı fark etmekte hızlıdırlar ve saygı duyup takip ettikleri şey ikincisidir.

Başarılı olmak için gerilla sevimli ve takdir edilmelidir. Takipçi çekmek için, sadece başarıyı değil, mutlak erdemi de temsil etmelidir, böylece düşmanı mutlak kötülüğü temsil eder. Askerler aylak, sarhoş ve çapkın ise, gerilla dinç, ayık ve ahlaklı olmalıdır. Düşmanlar ortadan kaldırılacaksa, bunun ahlaki nedenlerden dolayı olması gerekir: Hain, katil, ırz düşmanı olmalı. Devrim, adaletin emin ve hızlı olduğunu göstermelidir. Aksine, düşmanları, kötü, zayıf ve kararsız olarak ortaya çıkmalıdır.

Başarılı gerilla lideri, çalıştığı toplumun karmaşık ve birbirine kenetlenen makine olduğunun ve alabildiği her türlü desteği gerektirdiğinin farkına vararak, kendi davasına partizan olmayan kişilerin bile, aldığı malların parasını ödeyerek, kişisel mal ve bireysel haklara saygı göstererek, ilişkilerinde adil olmalıdır. Savaşın temelde bir sınıf mücadelesi olduğu yerde bile - ki bu her zaman böyle değildir - keskinleşmek yerine yumuşatılmalı, aşkın, ulusal bir davaya tabi kılınmalıdır. Şüpheli olanlara, hatta rejimin yandaşları ve hizmetkârlarına bile net bir ahlaki seçim verilmelidir. Aslında onlara söylenmelidir, gerçekte: Güçleri erdemle birleştirmek ve parlak gelecekte bir pay sahibi olmak için, mülk veya şu anda değer verdiğiniz konumdan daha güvenli ve emin olmak için hala çok geç değil.

Devrimci propagandanın inanılması için esasen doğru olması gerekir. Bu basit bir çözümdür. İnanılmazsa, insanlar buna göre hareket etmeye ikna edilemez ve devrim olmaz. Gerilla liderleri, yalnızca vaatlerle veya yalnızca silahlarla halk ayaklanmasını yaratan fedakârlık ruhuna ve devrimci iradeye ilham vermezler. Yüksek derecede özverili adanmışlık ve yüksek azim gereklidir. Devrimin birincil nedeni ister milliyetçilik, ister sosyal adalet, ister maddi ilerleme beklentisi olsun, savaşma ve fedakârlık kararı toplumsal ve ahlaki bir karardır. Bu nedenle isyan, bir manipölasyon değil, ilham meselesidir.

Bu tür sonuçların, bugün çok revaçta olan kontrgerilla teorisyenlerinin çizdiği gerilla operasyonları ve gerilla motivasyonu ile bağdaşmadığının farkındayım. Ancak isyanla mücadele uzmanları henüz bir savaşı kazanamadı. Bu yazıda, kesinlikle birini kaybediyorlar.

Onların ana maddeleri yanlış ve gözlemleri hatalı olduğu için resimleri bozulmuştur. Siyasetin esasen manipülatif bir bilim ve isyan olduğunu varsayıyorlar -belki de taahhütleri onların varsaymasını gerektiriyor- esasen başka bir teknikle karşı çıkılacak bir siyasi-askeri teknik; ikisi de sosyal davranış biçimleriyle, ikincisi halk desteği olmayan hükümetlere karşı halkın direniş biçimidir.

* * *

ON İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ DÜNYADAKİ GERİLLA HAREKETLERİ VE AMERİKA'NIN YENİ SİYASETİ

- *Üçüncü Dünyadaki Gerilla Hareketleri*

- *Devrimci Üs*

- *Amerika Birleşik Devletlerinin Bakış Açısı.*

- *Latin Amerika'da Yeni Bir Amerikan Dış Politikası İçin Öneriler*

Gerilla savaşının çeşitli tarihsel, teorik ve pratik yönleri düşünüldüğünde iki şey netleşir.

Birincisi, bugün görüldüğü gibi pire savaşı sadece halk savaşı değil, dünyanın her yerindeki boyun eğdirilmiş ve sömürülen halkların durumuna kendini ödünç veren doğal silah olan dünyanın yoksullarının savaşıdır. Kısaca devrim niteliğinde bir silahtır.

İkincisi, Amerika Birleşik Devletleri'nin, zenginlik ve iktidarı yönetme pozisyonu nedeniyle, -bu gibi olsun ya da olmasın- karşı devrimci bir rol oynamasıdır. Dünyanın en büyük ekonomik ve askeri gücü, en büyük bankacı, finansör, yatırımcı, merkantilist, sanayici ve kapitalist serbest teşebbüs sisteminin (liberal demokrasi ve anayasal hükümetin bir parçası olarak kabul edilen) temel uygulayıcısı ve koruyucusu olarak, Amerika Birleşik Devletleri doğal olarak ve zorunlu olarak her yerde bankacılar, ev sahipleri ve yatırımcılarla müttefiktir. Amerikan geleneğine ve çıkmazına rağmen, radikal devrime karşı barışçıl statükoyu ve sessiz sosyal evrimi destekleyen Amerikan dış politikası, halk hareketlerinin yerleşik ekonomik çıkarlara ters düştüğü her yerde popüler değildir. Zaman zaman kazanılmış menfaatlara karşı çıkıyor gibi görünüyorsa, bunun amaca uygun bir şekilde daha büyük ekonomik fırsatlardan yana olduğu sonucundan kaçınmak zordur.

Soğuk Savaş mülahazaları bu konumu güçlendiriyor. Birleşik Devletler, bir yandan mülkiyet ve serbest teşebbüsün savunulması için öte yandan Sovyet ya da Çin yayılmacılığının ajansı olarak Komünizme karşı çıkıyor. Çin ve Rus bloklarını hem siyasi ekonomik sistemler bakımından rakip hem de potansiyel askeri tehditler olarak görüyor.

Dünyada ortaya çıkan devrimci hareketlerin çoğu, tanım gereği Komünist veya ideolojide Marksist-Leninist olmasalar da, en azından sosyalist olarak eğilimli olduklarından (dolayısıyla kurumsal sisteme yönelik açık tehditler), Birleşik Devletler'in onlara karşı olduğunu görmek şaşırtıcı değildir - Viet Nam ve Kongo şu anın başlıca örnekleri. Devrimci hedefin sosyalizm olmadığı, yalnızca ekonomik bağımsızlık ve siyasi uyumsuzluk olduğu durumlarda bile, yatırımlarını güvence altına almak ve nüfuzunu ve pazarlarını genişletmek isteyen Birleşik Devletler devrimi pek hoş karşılamıyor.

Sonuç: Amerika Birleşik Devletleri'nin çıkarı ve politikası, dünyanın az gelişmiş bölgelerinin sular altında kalmış kitlelerinin yükselen devrimine karşıdır. Durumun mantıksal gelişimi, şu anda Güney Vietnam'da meydana gelen şeyin daha da uzadığını göstermektedir: Amerikan zenginliğinin, nüfuzunun, sanayi gücünün ve hesaplaşmada, Amerikan silahlarının, Amerika Birleşik Devletleri'nin çıkarının her bir önemli alanındaki gerilla hareketleriyle çatışması.

Savaş sonrası dönemin gerilla hareketlerinin incelenmesi, Amerika Birleşik Devletleri'nin yavaş yavaş kazanamayacağı dünya çapında bir çatışmaya doğru ilerlediği sonucuna varmaktadır.

Sebepler gizemli değil.

Gördüğümüz gibi, gerilla savaşı şu veya bu şekilde halka dayalı bir savaştır. Bu ulusların yabancı işgalcilere veya bir toplumun isyankâr kesimlerinin, o toplumun yönetici sınıflarına, sömürenlere karşı sömürülenlerin, yönetilenlerin valilere karşı mücadelesidir.

Kıbrıs'ta, daha önce incelediğimiz bir örnek olarak, yüzeysel bir yargı, Grivas'ın İngilizleri geri çekilmeye zorlamak yerine adanın dışına şantaj yaptığını ileri sürerdi. Yani bir anlamda başardı. Ama yanıltılmış olmayalım. Gerçek şu ki, kendisi ve bir avuç teröristi, Kıbrıslıların büyük çoğunluğunun aktif veya pasif desteği olmadan bunu başaramazdı. EOKA, halkın iradesinin bir ifadesiydi ve bu nedenle İngilizler, ancak tüm nüfusa savaş açarak varlığını sürdürebilirdi. Siyasi ve ekonomik hedeflerine uymadığı için geri çekildiler. Yani İsrail'de. Yani İrlanda'da.

Diğer örnekler daha da açık. Batista, Küba halkına karşı savaştan fide listelere karşı savaştı. Sonunda kaynakları görev için yetersiz kaldı ve rejimi çöktü.

Hindicini'ye ve yine Cezayir'e olan ilgilerini korumaya çalışan Fransızlar, teröristlere karşı silahlı ve her iki durumda da kendilerini, yükselen bir halk ayaklanması dalgasına karşı kaybedilen savaşlarda savaşıırken buldular. Teoride, Cezayir'i (bir asırdan daha önce yaptıkları gibi) daha fazla para harcayarak, çok daha fazla askeri insan gücü kullanarak ve daha katı yöntemler benimseyerek boyun eğdirmiş olabilirler. Fakat bu araçlar 1962'de gerçekten onlar için mevcut muydu? Bu sebepler Fransa'nın ekonomisi ve iç durumuyla ilgili değildi ve uluslararası durumu için de değildi. Araçlar ve irade var olsaydı bile, oyunun bir mum değerinde olup olmayacağı sorusu hala tartışılıyor.

Sonuncusu, modern çağda askeri güç ile halk ayaklanması arasında tüm bu tür çekişmelerdeki belirleyici sorudur. ABD'nin bugün ya da yarın yüz yüze geleceği soru budur.

Bir koloniyi sürdürmenin amacı, onu ekonomik olarak veya politik bir amaç için sömürmektir. Bir siyasi veya ekonomik sistemi diğerine karşı desteklemenin amacı, ondan bir miktar fayda sağlamaktır. Bir devlet içinde hüküm sürmenin amacı, ne olursa olsun, siyasi otoritenin meyvelerinden yararlanmaktır.

Ancak modern çağda sömürülenlerin rızası olmadan sömürgeleştirmek, karlı bir şekilde yönetmek ya da itaatkâr bir yerel hükümeti iktidarda tutmak - başka bir deyişle sömürmek - mümkün değildir. Onları öldürmek kendi kendini mahvetmek demektir. Onları köleleştirmek, modern politik ve ekonomik gerçekliklerin ışığında, imkânsız olmadığı halde pratik değildir. Böylelikle, herhangi bir karlı halk kurtuluş hareketinin garantili başarısı bir kez daha ortaya çıktı.

Bu, Amerikan politika yapımcılarının Amerikan karşıtı gerilla hareketleriyle uğraştıkları her yerde karşı karşıya gelecekleri ikilemdir.

Geçen yüzyılın Amerika Birleşik Devletleri'nde hükümet, isyankâr Kuzey Amerika Kızılderili kabilelerini ezmeyi başardı çünkü Kızılderililerin hiçbir siyasi veya ekonomik gücü yoktu. Onlar sonuçsuz bir azınlıktı, her yönden filizlenen beyaz nüfusa yabancıydılar ve istenen şey topraklarıydı - emeği, ticareti ya da iyi niyetleri değildi. Sonuç olarak, kayda değer bir maliyet olmadan toptan imha edilebilirlerdi. Nitekim bunun yapılması ekonomik ve politik olarak arzu edildi ve yapıldı.

Dünyadaki koşullar değişti. Günümüzde istenen insan gücü ve ürünleridir. Gelişmemiş bölgelerin hammaddelerinin endüstriyel güçlere hiçbir faydası yoktur. Örneğin Şili'nin bakırı ve Venezuela petrolü, onları elde edebilen insan çabası olmadan Amerika Birleşik Devletleri için hiçbir işe yaramaz; stratejik üsler, büyük nüfusun hizmetlerini ve iyi niyetini gerektirir; endüstri hem büyük işgücü havuzlarını hem de sürekli genişleyen tüketici pazarlarını gerektirir.

Bu koşullar altında, halk direniş hareketlerini zor kullanarak bastırmaya çalışmak boşunadır. Yetersiz kuvvet uygulanırsa direnç büyür. Görevi gerçekleştirmek için gerekli olan ezici güç uygulanırsa, onların nesnesi yok edilir. At arabasını çekmeyi reddettiği için ata ateş etme durumu.

Böyle yıkıcı bir yol benimsenirse, bunun yalnızca bir nedeni olabilir: çekişme nesnesini, tartışmalı alanı üçüncü bir tarafa reddetmek. Bu, Amerika Birleşik Devletleri için inkâr değeri dışında çok az değeri olan Güney Vietnam'da aç Çinlilerden saklanması gereken büyük bir pirinç sepeti olarak ortaya çıkabilir.

Vietnam'da Washington'a açık olan seçimler apaçık görünüyor. Muhafız Vietnam halkı Amerika Birleşik Devletleri için kabul edilebilir bir çözümü benimsemeye ikna edilemedikçe (kesinlikle boş bir umut), alternatifler şunlardır: (1) towage a relentless, fullscalewar of subjugationagainsttheVietnamesepeople, with-

the aid of such Vietnamese allies as remain available; (2) Vietnam halkı için kabul edilebilir bir çözüm arayışı, bu adım açıkça Viet Cong ile müzakereleri gerektirecek bir adım; (3) sahadan çıkın ve Vietnamlıların kendi çözümlerini bulmalarına izin verin.

Dördüncü bir olasılık daha var. Esasen, ilkinin korkunç bir varyasyonudur. Amerika Birleşik Devletleri, savaşın karakterini veya görünen karakterini genişleterek değiştirebilir; yani, Hanoi'ye ve kaçınılmaz olarak Çin'e karşı silah alarak. Bunu, doğru türden vitrin süslemesiyle yapmak, Amerikan halkının ve belki de müttefiklerinin zihninde, söz konusu muazzam masraf ve riske rağmen, Güney Vietnam'ın sınırlı tiyatrosunda kaybedilen bir savaşın haklı gösterilemeyeceği yerde, makul bir şekilde haklı görülebilir. Genel bir savaşın örtüsü altında, iki Vietnam belki de işgal edilerek sıkıyönetim altına alınabilir ve Komünist hareket ezici bir şekilde üstün askeri güç tarafından bastırılabilir.

Ama sonra ne olacak? Amerikan birlikleri tarafından ihtiyaç duyulacak muazzam sayıda tutulan bir Güneydoğu Asya (ve sadece Vietnam değil, Güneydoğu Asya'nın tamamı olmalıydı), Amerikan ekonomisi ve Amerikan seçmenleri için neredeyse tahammül edilemeyecek bir yük olacaktı ve bu koşullar altında, Çin'e karşı çıkan savaş için bir üs olmak dışında, akla gelebilecek bir kullanımı olmayacaktır. Savaşı ne sona erdirecek? Asya ile sınırlı olduğunu varsayarsak bile ortaya çıkacak geniş, sonu gelmez ve kârsız çatışmayı düşünmek hayal gücünü sarsıyor ve bizim böyle bir güvencemiz yok. Kanlı, maliyetli Kore savaşı, kıyaslandığı zaman bir çocuk oyunu gibi görünecektir.

Başka yerlerdeki gerilla hareketlerinin geleceği ne olacak?

Siyah Afrika'da, kısa bir süre önce, Avrupa sömürgeciliğinin sona ermesi ve yeni Cumhuriyetlerin ortaya çıkışı barışçıl bir ilerleme döneminin başlangıcı olabilir gibi görünüyordu. Aslında, kıtanın büyük bir kısmında sömürgeciliğin yok oluşu, artık hedefi tüm yabancıların ya da en azından tüm Batılıların, çıkarlarının ve etkisinin yok edilmesi olan devrimci mücadelenin sonu değil, başlangıcı gibi görünüyor.

Şu an için, beyaz paralı askerler tarafından yönetilen bir yerli ordu, Katanga'daki Belçikalı ve Amerikan madencilik çıkarlarını güçlü ve disiplinsiz bir isyana karşı savunabiliyor. Ancak Kongo, bir düzine Güney Vietnam'ı yutacak kadar büyük ve kontrol edilmesi çok daha zor olan geniş bir orman. Bu koşullarda, birkaç yüz paralı askerin ve birkaç düzine Amerikan savaş uçağının uzun süre herhangi bir değişiklik yaratabileceğine inanmak zor.

Daha fazla asker, daha fazla silah, daha fazla para mücadeleyi uzatabilir, ama ne amaçla? Eğer nesne bölgenin doğal ve insan kaynaklarının karlı sömürsü ol-

saydı, o zaman uzun süreli düşmanlıklar kendi kendini yenen olurdu: Maliyet, hissedilen daha büyük olurdu. Yine de uzun süren bir savaş, tam da Kongolu isyancıların savaşmaya hazır olduğu türden bir savaştır. Aslında bu, kazanmak için donatılmış oldukları tek savaş türüdür.

Eğer öte yandan, amaç Komünist bloğun Soğuk Savaş hedefleri açısından stratejik bir alana erişimini reddetmek olsaydı, o zaman sorular ortaya çıkardı: Ne kadar süreliğine, ne pahasına ve son olarak Batı bu tür başka kaç stratejik mücadele alanını savunmaya hazır mı? Açıkça Kongo, Soğuk Savaş çekişmesinin tek amacı değil.

Yeni Afrika ülkelerinin çoğu geçici olarak Batı yörüngesi içinde kalır. Demek ki, eski sömürge yöneticilerinin veya bir bütün olarak ele alındığında Batı, sanayi bloğunun siyasi ve ekonomik etkisi veya kontrolü altındalar. Hükümetleri, şu an için endüstriyel Batı'nın doğal ve insan kaynaklarının sürekli olarak sömürülmesine izin veren düzenlemelerden yana.

Kutanın diğer bölgelerinde -Angola, Güney Afrika Birliği, Rodos- beyaz, sömürgeci azınlıklar hala hüküm sürüyor. Sonuçta, istisnasız olarak, gerilla savaşı yoluyla bir yer altı ateşi gibi yayılan devrimin sadece bir olasılık olmadığını söylemek doğru görünüyor, ancak Afrika'da büyük çoğunluk olan, kabile ve kölelikten doğan ilkel siyahların rızaları olmadan ne yönetilebileceklerini ne de sömürülebileceklerini keşfettikleri için sanal bir kesinlik.

Siyah Afrika için geçerli olan şey, Asya'nın büyük bir kısmı ve Arap toprakları için ve -ABD için çok daha büyük önem taşıyan- neredeyse tüm Latin Amerika için de geçerlidir.

Dünyanın dörtte üçünü kaplayan gelişmemiş ülkeler -az gelişmiş durumda bir örtmece- dünyanın henüz kullanılmamış doğal kaynaklarının büyük bir kısmını, endüstrinin hammaddelerini içeriyor. Böylece bunlar, sanayileşmiş bölgenin uğruna mücadele ettiği ödüllerdendir. Yine de bu aynı geri kalmış bölgeler, dünya nüfusunun büyük bir bölümünü de içeriyor en aç kısmı, ekonomik büyüme oranlarını çok aşan bir oranda büyüyen, ihtiyaç duyan, isteyen, her geçen yıl daha fazlasını talep eden bir hızla büyüyor.

Gerilla savaşı derslerini öğrendikten -ve çok hızlı öğrendikten sonra- bu filizlenen nüfus, daha acıkan ve aynı zamanda dünyanın zenginliğinin her geçen gün daha fazla farkına vararak nasıl kontrol altında tutulacak? Tutulamaz.

Eskiden bu işi sömürge veya yerli ordular, hatta Jandarma yapabiliirdi. Küba devrimi, kararlı bir gerilla hareketi başladıktan sonra artık bunu yapamayacaklarını kanıtladı. Vietnam ve Cezayir'in kanıtladıkları gibi endüstriyel güçlerin me-

kanize ordularının daha iyi bir şansı yok. Gerek arazi gerekse nüfus dağılımının yanı sıra, mücadelenin hedefleri tarafından belirlenen doğası da potansiyel devrimcileri destekliyor.

Yarının gerilla orduları Afrika'da, Asya'da, Latin Amerika'da, hayatlarından başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, gerillalığın ilk şartını karşılayan dünyanın fakirleri, aç köylüler ve kent gecekondlu sakinleri saflarından alınacak.

En çok sömürülen ülkelerin üretken işgücünden gelecekler ve burada savaş yarı yarıya kazanılacak; çünkü onların emeği onları öldürerek elde edilemez.

Tankların, topçuların ve uçakların en az etkiye sahip olduğu dağlarda, ormanlarda ve bataklıklarda, en iyi bildikleri ve onları en çok destekleyen arazide savaşacaklar. Ve onların doğal kamuflajları, levazım Subayları ve istihbarat servisleri, mücadelenin ödülü olan ekonomiyi ve kaynakları yok etme pahasına yok edilemeyecek bir popülasyon olan, içinden çıktıkları sürü halinde yaşayan nüfus olacaktır.

Gerillalar her yerdeyken nasıl yenilecek?

Teknolojik üstünlük gerillaları yenebilseydi, Güney Vietnam'daki savaş uzun zaman önce bitmiş olacaktı. Amerika Birleşik Devletleri bu yazıda - günde yaklaşık iki milyon dolarlık bir oranda - bölgede yararlı bir şekilde harcayabileceği tüm parayı harcıyor. Ve savaş kaybediliyor. Silah, uçak, zırh, askeri malzemeye çevrilen teknolojik zenginlik, kendi tanıdık ve dost arazilerinde gerilla taktikleri kullanan halka dayalı güçleri yenmek için yeterli olmadığı için, kötü silahlı, sayısal olarak daha düşük bir düşmana kaptırılıyor.

Pentagon uçak sayısının on ya da yirmi katını ve şu anda Güney Vietnam'da kullanılan zırh, topçu, roket, napalm ve diğer silahların yüz katını kolayca işleyebilirdi. İlk olarak bunu yapmaz çünkü daha fazla silah, daha fazla bomba, daha fazla napalm için hedefler yoktur. Güney Vietnam'ı haritadan çıkarmak dışında, şu anda kullanılmakta olan bomba sayısından daha fazla bomba için görev yok. Tüm Vietnam köylerini yok etmenin dışında, daha fazla napalma gerek yok.

Vietnam köylülerini topluca makineli tüfekle ateşlemek dışında, daha fazla makineli tüfek kullanmanın yolu yok. Çünkü Viet Cong kullanılabileceklerle karşı ayağa kalkmayacak ve vurulmayacaktır.

Gerillaları yakalamak için ezici bir askeri insan gücü gerekiyor. Geçerli siyasi nedenlerden dolayı- Sözde Saygon yanlısı Vietnamlıların soğukluğu ve ilgisizliği, Amerika'nın önemli sayıda Amerikan askeri görevlendirmeye isteksizliği- Viet Cong'u avlamak ve yok etmek için gereken insan gücü mevcut değildi.

Yine de Güney Vietnam, sonuç olarak sınırlı bir tiyatro. Alanı: yaklaşık altmış beş bin mil kare. Nüfusu: yaklaşık on altı milyon. Güney Vietnam'daki çatışma, Pentagon'un askeri jargonunda, sadece bir çalı savaşıdır. Bugüne kadar, bu tek fırça yangını Amerika Birleşik Devletleri'ne beş buçuk milyar dolardan fazlaya mal oldu.

O zaman soru şu: Bu çalı yangını, Güneydoğu Asya'nın tamamını tüketen, çeyrek milyar insanıyla Afrika'da alevlenen, huzursuz, aç, hızlı üreyen iki yüz yirmi milyonla Latin Amerika'ya yayılan bir orman yangınına dönüştüğünde maliyeti ne olacak?

Güneydoğu Asya değil, Latin Amerika, Amerika Birleşik Devletleri için birincil ilgi alanıdır veya olmalıdır. Potansiyel olarak, Kuzey Amerika ekonomisini ve Amerika Birleşik Devletleri'nin birkaç yıl içinde dünya güçleri arasındaki konumunu kökten etkileyebilecek bir devrimin patlayıcı bileşenlerini içeriyor.

Amerika Birleşik Devletleri'nin arka kapısında, Rio Grande'den Tierra del Fuego'ya kadar neredeyse altı bin mil uzanan, yarının savaş alanı, karışık bir orman, izsiz yağmur ormanları, yükselen dağ sıraları ve ovalar ve şiddetli devrimin tüm bileşenlerini -sosyal, politik, ideolojik, ekonomik ve demografik- içeren kalabalık kentsel gecekonduyla dolu bir kıta yatıyor.

Amerikan silahları, on altı milyonluk Güney Vietnam'daki ayaklanmayı bastıramaz, öyleyse, diyelim ki, yetmiş beş milyonluk nüfusu ve yarısı neredeyse hiç keşfedilmemiş tropikal orman olan 3.286.270 mil karelik bir kara alanıyla Brezilya'da nasıl galip gelecekler? Soru retorik değil. Brezilya zaten bir kez devrimin eşğine geldi ve patlama potansiyeli olan komşuları arasında yalnız değil.

Amerika Birleşik Devletleri insan gücüne Güneydoğu Asya'yı - ve her yeni askeri kayıp raporuyla Kongre'de ortaya çıkan isyanlar, siyasi çıkmazları ortaya koyuyor- garnizon etme emrini veremezse, Güney Amerika kıtasının dört bin mil aşağısına koşarak Andes Dağları'nı nasıl garnizon edecek? Yine de beklenen şey, Güneydoğu Asya'ya uygulanan düşüncenin, Amerika Birleşik Devletleri'ne çok daha yakın ve çok daha hayati bir bölgeye yayılmasıdır.

Meksika'dan Arjantin'e kadar yirmi Latin Amerika cumhuriyetinin tamamında sadece dereceye göre değişen, aynı devrim -üreme koşulları mevcut- servetin dağılımında aynı bariz farklılıklar, aynı korkunç gecekondu mahalleleri, işsizlik, kırsal alanların geri kalmışlığı, sözde demokratik hükümetin yolsuzluğu, artan doğum oranı yıllık ekonomik büyüme oranını geride bırakıyor ve genel olarak, radikal politik eylem için tek başına en büyük itici güç olan aynı yüksek halk ilerlemesi beklentisi.

Guatemala'da çok az İspanyolca konuşan veya hiç İspanyolca bilmeyen ve en il-

kel geçim düzeyinde yaşayan Hintliler nüfusun üçte ikisini oluşturuyor. Feodal toprak sahipleri, aralarında Birleşik Meyve Şirketi de dâhil olmak üzere, bu ülkenin ticari tarımını kontrol ediyorlar ve üçte biri albay olan bir subay ordusu tarafından yönetilen bir ordu, hapishaneler siyasi tutuklularla doluyken, başkentte zaman zaman çıkan öğrenci isyanlarını bastırıyor. 1954'te Jacobo Arbenz hükümetini deviren ABD'nin yönlendirdiği darbe, politik olarak solcu bir rejim tarafından girişilen mütevazı sosyal reformları iptal etti, ancak iltihaplanmaya devam eden sosyal hastalıklara bir çözüm sunamadı. Şaşırtmayan bir şekilde, Guatemala'da bir gerilla hareketi uzun süredir güç topluyor.

El Salvador'da, birkaç büyük işletme, muz tarlaları ve kahve fituaları, ekili arazilerin yarısını işgal ediyor. Çiftliklerin %80'i 12 dönümden az ve üzerlerinde yaşayan iki yüz bin köylü toprağı hayatta kalmaya yetecek kadar işliyor.

Ekvator'da, 1959'da kişi başına düşen gelirin 160 dolar olduğu tahmin ediliyordu, ancak ailelerin üçte ikisi 120 dolar veya daha az kazanıyordu. Mineral zengini Şili'de, kırsal nüfusun yarısından fazlası yılda 100 ila 135 dolar arasında bir aile geliri ile yaşıyor ve Brezilya'nın kronik olarak kuraklığın hâkim olduğu Kuzeydoğu Bölgesi'nde kişi başına düşen gelir 75 doların altında.

Latin Amerika'nın ekilebilir topraklarının büyük mülkler tarafından tekeli, barakalarda veya kışlalarda yaşayan ve maaş almaları halinde küçük bir ücret karşılığı işçilerin çalıştırıldığı, toprak sahiplerinin yaklaşık yüzde 10'unun toprağın binlerce dönümlük büyük latifundiolarda uzanan yüzde 90'ına sahip olacağı şekildedir. Arazinin kalan yüzde 10'u ise gübre, tarım araçları veya herhangi bir iyileştirme aracının satın alınmasına izin verecek dar bir kâr marjı sağlayamayacak kadar küçük on binlerce mini fona bölünmüş durumda.

Milyonlarca kırsal Latin Amerikalı, paylarının ve sözlerinin olmadığı bir toplumun sınırlarında, satın almadan veya satmadan yaşıyor. Ekvator ormanlarında yüzbinlerce orman, bir orman parçasını yakan, ince toprak tükenene kadar ürettiği yetersiz kök mahsulü üzerinde yaşayan ve daha sonra istilacılar Yeni Dünya'ya geldiğinde eski ilkel bir örüntüden sonra başka bir yama yakmaya devam eden en küçük gecekondulardır.

Kırsal kesimdeki nüfus baskıları ve açlık yüzbinlerce köylüyü iş aramaya sürükler ve yeni bir sefalet modeli oluşur. Rio de Janeiro'da şehri çevreleyen tepeleri çevreleyen gecekondu mahallelerine favelalar denir; üst üste oluşturdukları susuz barakalar, polisin bile girmekten korktuğu bir insan ormanının sakinleri olan çeyrek milyon Brezilyalıyı barındırıyor.

Santiago de Chile'de, başkenti çevreleyen gecekondu mahallelerine uygun şekilde mantar anlamına gelen callampas denir; Lima'da ironik bir şekilde "Tanrı Şehri" olarak adlandırılırlar; Caracas'ta onlar, devrim umudu olmadığı sürece, mil-

yonlarca erkek, kadın ve çocuğun öngörülebilir bir gelecek olmadan yaşadığı bir altkültürün belalı, hastalıklı, - sıçanı ifade eden bu terimlerin tümü - kanunsuz gecekondlu şehirleridir.

Yoksulluk kendi başına devrim yaratmaz. Ancak yoksulluk ilerleme ile yana yeni bir karışım yaratır; Küçük bir eğitimin teşvik ettiği sosyal değişim umudu yeni bir sosyal fenomeni üretir: Hırslı yoksullar, asi yoksullar, kaybedecek hiçbir şeyleri olmayan ve çevrelerinde kazanacakları çok şey gören devrim kadroları.

Açıkça ifade edilmiş bir neden olmadan, güçlü ve ikna edici liderler olmadan, siyasi örgütlenmeden, nesillerdir gecekondlu sakinleri sefalet içinde yaşadılar ve öldüler, nesillerdir köylüler toprağı kazıdı ve çok az gerçek devrim oldu.

Yirminci yüzyılda Latin Amerika'da neler değişti?

Her şeyden önce, yoksullar daha fakir, daha çok sayıda ve daha çaresiz hale geldi. Her yerde eşi görülmemiş bir nüfus artışı yaşandı, bu nüfus patlaması, kişi başına düşen gelirden, konut birimlerinde, ortak tüketim, iş ve hatta içilecek suyun orantılı arzında bir düşüşü beraberinde getirdi. Örneğin Venezuela'da, tek bir on yılda nüfus artışının bir buçuk milyondan fazla veya yüzde 30 olduğu tahmin ediliyor. Brezilya'da nüfus, 1945 ile 1955 arasındaki on yılda 52.000.000'den 66.000.000'e yükseldi ve 1963'te on sekiz yılda yüzde 44'lük bir kazançla 75.000.000 veya daha fazla fantastik bir sayıya sıçradı. Yirmi Latin Amerika cumhuriyetinde toplam, 1951 ile 1961 arasındaki yıllarda nüfus 163.000.000'den 206.000.000'e yükseldi, bu da yıllık ortalama dört milyonluk bir artış oldu; ve bu görüntü 1970 yılına kadar 265.000.000 (bazıları 273.000.000'in daha gerçekçi bir tahmin olacağını söylüyor) nüfus içindir.

Bu arada ekonomik büyüme oranı çok geride kalıyor. 1960 yılında nüfus artışı yüzde 2,8 iken, toplam üretimdeki artış ihmal edilebilir yüzde 0,3 ve tarımsal üretim yüzde 2 oranında düştü.

Bu tür rakamlar kendi kendilerine söyleniyor. Her geçen gün, Latin Amerika'da beslenecek daha çok aç ağız var ve orantılı olarak onları besleyecek daha az yiyecek var. Yine de, garip bir şekilde, istekleri daha az değil, öncekinden daha da büyük.

Çünkü yoksullar yoksullaşırken, çevrelerindeki zenginliğin, paylaşabilecekleri potansiyelin de giderek daha fazla farkına vardılar.

Nüfus patlamasıyla birlikte, bir iletişim devrimi oldu ve ondan, uygun bir şekilde "yükselen beklentilerin devrimi" olarak tanımlanan şey ortaya çıktı. Rio'da, farelilerin üzerinde bir televizyon antenleri ormanı yükseliyor: Gecekondlu sakinleri son derece fakirdir, ancak kendilerini çevreleyen endüstriyel ilerlemeyi ve refahı görme imkânlarından yoksun olacak kadar yoksul değiller, kendilerine verilen va-

atlerin, kendi adlarına çağrılan siyasi programların olduğunu anlayamayacak kadar da yoksul değiller ve vaatlerin yerine getirileceği gün sabırsızlıkla karışmaya başlayacak. Brezilya'nın kuzeydoğusundaki işçi kırsallarında radyo, Küba devrimi, Vietnam ve Kongo'da savaşma, Panama ve Harlem'deki isyan mesajlarını getiriyor. Plantasyon işçileri fakirdir, ancak kendileri gibi diğer erkeklerin ne yaptığını, buna nasıl karar verdiklerini ve sonuçlarının ne olacağını bilemeyecek kadar da fakir değildir.

Farkındalık, devrimci bir sınıf değilse de devrimci bir temel yaratır. Ekonomik ilerleme, sınırlı da olsa, kendi başına devrimci bir güçtür. Yavaş yavaş yayılan halk eğitimi, emülasyonu ve sosyal hırsı harekete geçirir. Ticaret ve sanayi, ne kadar yetersiz olursa olsun, belirli bir sosyal hareketliliğe yol açar. Yeni siyasi gruplaşmalar oluşuyor. Eski feodal seçkinleri bir kenara bırakan yeni servet, siyasi iktidar için çabalıyor. Bir orta sınıf yaratıldı.

Devrimci liderlik, önce orta sınıfın daha yoksul ve daha hırslı veya idealist kesimlerinde ardından, hem orta sınıf hem de seçkinler tarafından küçümsenen, onlarla ortak bir dava kuramayan veya ayrıcalıklarına talip olamayan yoksul beyaz yakalı işçilerin yayılan yeni sınıfında bulunur. Hırslarına açık olan tek yolu takip edip alçakgönüllü ve oy hakkı olmayanların davasını kendi başlarına alarak radikal bir siyasi muhalefet oluştururlar.

Böylece sefaletin yayılması, güçlü bir devrimci temel oluşturur ve geliştirme ona teşvikler ve liderlik sağlar. Siyasi organizasyon takip eder. Sloganları, sebeplerinin seçimi, sosyal koşullar tarafından belirtilir. Latin Amerika'nın baskıcı sosyal ve ekonomik koşulları göz önüne alındığında, buradaki çoğu radikal muhalefet hareketinin ideolojik temelinin aynı anda hem Marksist, milliyetçi ve sert bir şekilde Yankee karşıtı olduğunu bulmak şaşırtıcı değil.

Amerika Birleşik Devletleri, Latin Amerika'ya yaptığı büyük yatırım, hayati önem taşıyan endüstriler -bölgenin sattığı hammaddeler ve aynı şekilde satın alması gereken mamul mallar üzerinde uyguladığı fiyat kontrolü- üzerindeki kontrolü ve Latin Amerika siyasetine müdahale geçmişi ile açıkça kötü adam rolüne göre düzenlenmiştir.

Washington, bu yeterli değilmiş gibi, Küba devriminden bu yana, Yarımküre'de herhangi bir "Komünist ele geçirme" yi önlemek için gerektiğinde askeri müdahalede bulunma niyetini açık bir şekilde Latin Amerika'daki kurtuluş hareketlerinin düşmanı ilan etti.

Latin Amerikalılar, Amerika Birleşik Devletleri'nin ekonomik çıkarlarına veya siyasi hegemonyasına zarar vermesi muhtemel hemen hemen her değişikliğin "Komünistlerin ele geçirilmesi" -Komünizm, sosyalizm ve anti- emperyalizm, Ku-

zey Amerika sözlüğünde aşağı yukarı eşdeğer terimlerdir- olarak görüleceğini çok iyi bildiklerinden, savaşın zaten ilan edildiği sonucu çıkar.

İlk çatışmalar aslında başladı. Venezuela, Guatemala ve Kolombiya'da ara sıra yapılan gerilla savaşları uzun süredir devam etmektedir; Bolivya, Şili, Peru ve Arjantin'de isyanlar bildirildi ve kesinlikle daha fazlası gelecek. Son Arjantin Cumhurbaşkanı seçimlerinde iki milyon peronist oy pusulası, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, ABD liderliğine veya hırslı ancak yavaş ilerleyen ve yetersiz ilerleme İttifakı'na güvenoyu olarak kabul edilebilir.

Bu yazıda Latin Amerika'nın devrimin eşiğinde olduğunu söylemek abartı olur. Alianza Para el-Proceso (Profesyoneller için ittifak), hatalarına rağmen, bazı bölgelerde geçici bir etkiye sahiptir. Brezilya'daki geçici başarılı Amerikan müdahalesi, o ülkenin sola kaymasını sağladı. Latin Amerika Komünistleri, Batı dünyasının her yerindeki ulusal Komünist partiler gibi derin bir şekilde bölünmüş durumda. Latin Amerika'daki işçi veya köylü hareketlerine önderlik etmeleri beklenebilecek eski hat Komünist partileri, kendi muhafazakârlıkları, beceriksizlikleri, dogmatizmi ve oportünizmleri ile tıkanmış durumda. Birçok durumda, görevdeki hükümetlerle bir anlaşma bulurlar ve hiçbir şey yapmamaktan ve semirmekten memnunarlar. Latin Amerika fidelistleri tarafından kısa bir süre eğlenen devrimci takipçiler, Küba devriminin ilk parlak sözünü yerine getirmedeki başarısızlığı ile orantılı olarak azalışa geçti. İlk başta Fidel Castro'ya iyilikle bakan, Yankee Colossus'a meydan okumasına sevinen ve kuşatılmış Küba'nın kötü durumuna sempati duyan pek çok kişi, Moskova ile olan ittifakı ve Soğuk Savaş siyasetine -Ekim 1962'deki füze krizi- katılımını ürpertici nesne olarak algılanmasıyla ondan uzaklaştı. Devrimin ilk baş döndürücü zaferlerinden bu yana gri ve sadeleşen bir adadaki Küba orta sınıfının kaderi, orta sınıf Latin Amerikalılar için de bir hayal kırıklığı oldu.

Latin Amerika'nın devrimci tabanı ve devrimci mayası yine de etkili gerçekler olarak mevcut. Halk ayaklanmasının tohumları ekildi. Teknikleri herkes tarafından kolaylıkla elde edilebilir. Ve büyük ölçekli devrim yakın olmasa da, önümüzdeki on yıl içinde Amerika Birleşik Devletleri'nin liderliğine, çeşitlendirilmiş ekonomik çıkarlarına ve hatta belki de Batı Yarımküre'deki güvenliğine yönelik ciddi zorluklarla karşı karşıya kalacağını tahmin etmek sağlam bir fikir gibi görünüyor. Bir ekleme ihtiyacımız var: Dünyanın gelişmemiş bölgelerinin geri kalanında ne olacak?

Merkezi Amerika yarın Amerikan Vietnam'ı olabilir. Brezilya bir Amerikan Kongosu olabilir. Venezuela, büyük petrol zenginliği ile bir Amerikan Cezayiri ve Andes, Fidel Castro'dan alıntı yapacak olursak, daha büyük bir Sierra Maestra olabilir.

Bunu durduracak ne var?

Bölgenin genel geri kalmışlığı ve yükselen doğum oranı göz önüne alındığında, İlerleme İttifakı'nın emriyle ilgili ekonomik planlar uzun vadeli çareler değil, yalnızca hafifletici faktörler olabilir. Toprak reformu, göze çarpan, apaçık bir ilk adımdır. Piyasalar olmadan imkânsız sanayileşme, cehaletin ortadan kaldırılması ve benzeri görülmemiş bir ölçekte büyük sermaye yatırımı - bir sonraki adımdır.

Ancak bu devlerin ilerlemeye doğru atılan adımların düşünülebilmesi için, radikal siyasi değişimlerin onlardan önce gelmesi gerekir. Amerika Birleşik Devletleri, temsilsiz, baskıcı ve yozlaşmış hükümetlerle ittifak halinde, kendi büyük, sömürücü yatırımı da dâhil olmak üzere Latin Amerika'daki çıkarlarını savunmaya devam ettiği sürece, musluk şişede kalacak ve devrimci baskılar kaçınılmaz patlamaya kadar artmaya devam edecek.

Doğru, diktatörlük hükümetleri askeri ve ekonomik yardımlarla desteklenebilir. İşbirliği rüşvet ve ekonomik baskı ile sağlanabilir. Başlangıçtaki gerilla hareketleri, başlamadan önce ortadan kaldırılabilir. Birinci, larva aşaması, aslında, ortadan kaldırılacakları tek aşamadır. Ancak koşullar aynı kaldığında, diğerlerinin ortaya çıkacağı kesindir.

O halde gerekli olan, ABD-Latin Amerika ilişkileri sorununa tamamen yeni, uzun vadeli bir yaklaşımdır.

Mantıklı bir başlangıç, tanklara ve savaş uçaklarına ihtiyaç duydukları tek şey temsil ettikleri insanları sindirmek olan askeri oligarşilerin iyi niyetini sürdürmek için yarım küre savunma adına verilen sözde askeri yardımdan vazgeçmek olacaktır.

Bir sonraki adım - aynı zamanda mantıklı ama belki de Birleşik Devletler'in iç politik gerçekleri göz önüne alındığında pek mümkün olmayan, Latin Amerika için ekonomik bir Yeni Anlaşma ilan etmek olacaktır: Böyle bir Yeni Anlaşma, dengesiz ticari ilişkilerin, tek taraflı ticaret anlaşmalarının, ABD sanayicilerinin Latin Amerika pazarlarına hâkim olduğu ve ABD tüketicilerinin hammadde, Latin Amerikalıların yaşamları için bağımlı oldukları mineraller ve nakit mahsullerin fiyatlarını belirlediği ekonomik zorbalığa son vermek anlamına gelir.

Üçüncü ve en radikal ve en zor adım, basitçe devrimi kucaklamak olacaktır. Devrim bastırılmaz. Yönlendirilebilir. Onu en az zarar verici, en umutlu yöne kanalize etmek mantıklı değil mi?

Çoğu Latin Amerika ülkesinde, devrimci liderliği uygulayanlar işçilerden veya topraksız köylülerden ziyade orta sınıflar ve büyüyen beyaz yakalı emekçi sınıfı olduğundan, çoğu durumda halk hareketlerinin az çok burjuva-liberal kanallara

yönlendirilme olasılığı yüksektir. Diğer bir deyişle, Oligarşilerin ve askeri diktatörlüklerin yerini, refah hükümetine atıfta bulunduğumuzda ifade ettiğimiz sınırlı sosyalizme dayanan liberal demokrasiler ve toprak reformunun en bariz ve acil olanı olan belirli radikal reformlarla koparılan devrimci baskıların alabileceği.

Böyle bir çözümün başarısız olması durumunda, seçim yine de demokratik sosyalizm ile onun Marksist-Leninist alternatifleri arasında kalacaktı. Bu, seçim aralığını da tüketmez. Radikal Sol'da hâlâ iki veya üç ana devrimci grup duruyor: Moskova'ya ve onların Stalinist, Pekin yanlısı şubelerine adanmış eski hat Komünist partiler; Pekin'e benzerliği bulunan fidelistlerin daha militanları ve en saf anlamıyla etiketi kullanan ulusal sosyalistler, Küba deneyinden güçlü bir şekilde etkilenirken, Soğuk Savaş taahhütleri olmaksızın bir tür Amerikan titoizmine meylediyorlar.

1958'den bu yana Küba deneyimine dönüp bakıldığında, Birleşik Devletler'in her aşamada, seçim aralığı daralırken kalanlardan daha üstün seçenekler elde edemediği görülmektedir.

1957'de ve 1958 boyunca Washington, Batista'yı açıkça reddederek ve Fidel Castro'nun önderliğindeki demokratik, o zaman burjuva-liberal, reformist hareketi memnuniyetle karşılayarak veya gerçekten yardım ederek Küba devrimini kremayla boğabilirdi. Bunu yapmak, Castro'yu destekleyen liberal milliyetçi unsurları güçlendirmek ve Yankee karşıtı aşırılık yanlılarını ve özellikle Partido Socialista Popular'ın -o zamanlar 26 Temmuz Hareketi ile hiç popüler değildi- eski hat Komünistlerini gözden düşürmek olurdu.

1959 boyunca ve 1960'a kadar hala bir seçim vardı. Devrimi iptal etmek için çok geçti ve olumlu adımlar, önemli ölçüde ABD doları faizinin feda edilmesini gerektirecekti: Fidelistalar tarafından başlatılan Küba toprak reformu, göz ardı edilemeyecek bir teminat olduğu kadar apaçık bir gereklilikti. Ama Washington'un onunla savaşmasındansa ona sübvansiyon sağlaması daha akıllıca olurdu. Amerikan yoksulluğunun daha fazla kamulaştırılması olabilir ve muhtemelen onu takip edebilirdi. Bununla birlikte, en kötüsü, Küba ekonomisinin toplumsallaşmasıyla ilgili kayıp, yalnızca sınırlı bir dolar kaybı olacaktı ve değerinin çoğu korunmuş olabilirdi. ABD ürünleri için bir pazar daha sonra dünyanın en büyük altıncı pazarı haline geldi; önemli ticari ve bankacılık ilişkileri; garantili, dalgalanmayan bir şeker arzı; en önemlisi, düşmanca bir Soğuk Savaş üssü yerine bağımsız ama dostane bir Karayip komşusu gibi.

Bunun yerine, diplomatik ve ekonomik bir boğma kampanyasına girişmek, sadece Küba'nın sürüklenmesini engellemek değil, aynı zamanda onu gidebileceği tek yöne sürüklemektir: Sovyetler Birliği'ne mutlak bağımlılığa doğru. Castro ve

takipçilerinin oraya gitmek istemeyi dilemiş olabileceklerini, hatta dilediklerini iddia etmek hiç fark etmez. Gerçek şu ki, önlenebilirdi. Her coğrafi ve ekonomik düşünce, bu kaçınılmaz sonuca götürür.

Yarın veya gelecek yıl veya ondan sonraki yıl, Kuzey Amerikalıların hala kendilerinin olduğunu düşündüğü Yarımküre'deki bir veya daha fazla ülkede benzer seçenekler ortaya çıkacaktır. Devrim kesinlikle bir veya birkaç ülke ile bitmeyecek. Tüm gelişmemiş "üçüncü dünya" bir geçiş halindedir ve ekonomik, sosyal ve politik zorunluluğun çoklu baskıları altında hepsi aynı yönde hareket etmektedir.

Amerika Birleşik Devletleri, devrim güçleriyle yapması gereken uzlaşmayı yapabilir. Ya da sonunda yok edilebilir. Barınma kursunu almak sadece kaçınılmaz olana boyun eğmek değil, onunla bir ortaklık ilan etmek olacaktır. Bunun anlamı:

Küba'ya savaş ilan ederken Latin Amerika oligarşilerine diplomatik ve ekonomik savaş ilan etmek ve direnecek veya misilleme yapacak kadar güçlü hükümetlerden kopmak.

11 Silahlar, fonlar ve danışmanlar ile devrimci gruplara aktif olarak yardımcı olmak için, askeri diktatörlükler için mevcut askeri yardım programımız Güney Vietnam'daki "danışmanlarımız" ise, Domuzlar Körfezi istilamızın Escambray'ına silahlarımızın hava atışları, uluslararası hukuka göre cezalandırılabilir veya ahlaki olarak bunu ihlal edecek şekilde gerekçelendirilebilir, daha iyi ve daha uygun nedenler daha da haklı gösterilebilir.

1 Moskova ve Pekin gök gürültüsünü çalmak ve ortaya çıkan üçüncü dünyaya bir yandan Marksist-Leninist totalitarizmine diğer yandan Batı emperyalizmine "Özgür Dünya liderliği tarzını" uygun bir alternatif sunmak için Birleşik Devletler'i açıkça bir devrim şampiyonu ilan etmek.

Bu geç tarihte bile Küba için uygun bir yöntem geçerli olabilir. Tito'ya yardım ediyorsanız, neden Castro'ya yardım etmiyorsunuz? Burada çözülmesi gereken bir çelişki var. Tito'nun hiçbir zaman atomik füze üsleri olmadı, bu doğru. Ancak demekki, hiç işgal edilmemiş olduğundan, hiçbir zaman ihtiyaç hissetmemiş gibi görünüyor.

Castro'nun kendi suyunda güvende kalması olabilir. Küba izole edilmiş, belki de silahsızlandırılmıştır. Ama Latin Amerika Küba değil bizimkinden daha büyük ve daha kalabalık bir kıta ve büyük bir koku ve yıkıcı patlamalar üretmeden uzun süre kışkırtmaya bırakılamaz.

Batı Yarımküre'de devrime karşı durmak, kazanılamayacak, kârsız ve sonu gelmez bir savaşa girişmek olacaktır. Meksika'dan Arjantin'e, sonu gelmeyen hücumlarda gittikçe daha fazla Amerikan askerini içeren bir dizi zorlu ve uzun süren ge-

rilla kampanyalarıyla kaçınılmaz olarak doruğa ulaşan isyan, grev, sabotaj, kanlı ayaklanma ve siyasi ve ekonomik kaosu benzeri görülmemiş bir ölçekte seçmek olacaktır. Hedefsiz savaşlar, galibiyetsiz savaşlar, tazminatsız fedakârlık ve nihayetinde uzaktan bile hesaplanamayacak kadar korkunç derecede yüksek bir maliyetle yenilgi.

Devrimle uzlaşmak, pekâlâ Latin Amerika'daki yirmi milyar dolarlık kazanılmış faizin büyük bir kısmını teslim etmek anlamına gelebilir: Görünüm gerçekten budur. Bunun yanı sıra, refahımızın önemli bir kısmının dayandığı dengesiz ticaret anlaşmalarının ekonomik avantajının çoğunu feda etmek ve emeği desteklemek anlamına gelecektir.

Öte yandan, olası zarar başka bir yatırım türü olarak düşünülebilir. Ani dolar kaybı ne kadar büyük olursa olsun, sadece ilerleme ittifakı için ayrılmış olan yirmi milyarı karşılayacaktır. Ve uzun vadeli kâr payı, herhangi bir miktardaki dolardan çok daha fazla olacaktır. Her şeyden önce, Birleşik Devletler endüstrisinin kesinlikle bağımlı olduğu geniş hayati hammadde kaynaklarına belirli bir erişimden meydana geleceklerdi. Daha âdil bir temelde devam eden ticaret garanti altına alınacak ve bununla birlikte, kölelikten kurtulmuş ve yirminci yüzyıla getirilen milyonların artan ücretlerine ve tüketimine dayalı olarak, Amerikan mamul ürünleri ve tarımsal ürünler için genişleyen pazarlar vaadi garantilenecekti. Ve nihayet, politika yapıcılarımızı meşgul eden güvenlik unsuru olacaktır. Amerika Birleşik Devletleri'nin, yarısı bize düşman olan farklı bir Yarımküre'de yaşamak isteyebileceği düşünülemez; yine de bu açıdan elde edilecek tek güvenlik, gerçek Yarımkürelilik ortak refaha dayanmalı ve bu da kaçınılmaz olarak, toplanan Latin Amerika devriminin savaş çılgılığı olacak sosyal adalete dayanmalıdır.

Bir yandan ilerleme, refah ve güvenlik; diğer yandan, belli bir felaket. Gerilla savaşının tek bir sonucu vardır, o da devrimdir ve tek bir çare vardır, o da barıştır. Bazıları buna teslimiyet diyecektir. Eğer öyleyse, yenilgiyi kabul etmeyen hiç kimsenin zorla itaat ettirilemeyeceği veya boyun eğdirilemeyeceği anlayışına dayalı olarak, kuvvetin akla teslim edilmesidir.

الحمد لله الذي
جعلنا من عباده